

Giới thiệu Nữ Hoàng Hậu Cung 3000

Kể từ ngày Thái Nữ của Tuyên Vũ có ý định sát hại người trong lúc đi săn thì bị phế chức thành dân thường. Nàng, Ti Mộ Hàm mới có cơ hội để trở thành Thái Nữ và bắt đầu bước đi trên con đường đầy hoàng quyền tranh đấu, mà không có dấu chân của kẻ nhân từ.

Kiếp trước nàng vốn là một công chức quen ở thế kỷ hai mươi mốt, sống cuộc sống thiếu thốn, lương chỉ đủ ăn. Nhưng từ khi xuyên không qua thời Đại Chu Tuyên Vũ, cuộc sống cũng khá hơn phần nào nhưng phải tranh đấu hết mực mới có thể giữ được mạng sống. Mời các bạn đón đọc truyện Nữ Hoàng Hậu Cung 3000.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Thái nữ bị phế.

Tháng 10 cuối mùa thu, Vân Châu nhân duyên miếu, lúc chạng vạng.

Ti Mộ Hàm không nghĩ tới chính mình đợi ròng rã một ngày lại chờ chính là kết quả như vậy, tình mâu nàng hơi trầm xuống, nhìn nam tử nhỏ yếu trước mắt, “Người chắc chắn chứ?”

“Đúng thế.” Nam tử đáp rất thẳng thắn, không một chút do dự nào, khuôn mặt luôn ôn nhu nhàn tĩnh cho tới nay, giờ khắc này tràn đầy xem thường, “Người bắt quả cũng chỉ là một nữ tử giang hồ, làm sao có thể cho ta cuộc sống giàu có? Làm sao có thể để cho ta từ đây hạnh phúc không lo? Ta muốn ở tiểu lâu hoa lệ, hằng ngày du ngoạn hoa viên, dùng nhân sâm tổ yến bồi bổ thân thể, những thứ này người cũng không thể cho ta!”

Ti Mộ Hàm mặt lộ vẻ đau thương, trước kia hắn nói với nàng, trân hào mỹ vị không sánh được một món gà rừng nướng nàng làm, tơ lụa không sánh được một chiếc váy vải thô nàng đưa, hắn đã từng nói hắn đời này muốn nhất chính là cùng nàng cùng phiêu bạc giang hồ, du ngoạn khắp cả sơn son thủy thủy Đại Chu... (Vị mệnh tử đâu thể làm người bình thường được a)

“Hôm nay ta đến chính là vì nói rõ với người, ta muốn nói cho người biết để người không cần lại mơ hồ! Ta tuyệt đối sẽ không đi theo người!” Nam tử tựa hồ còn cảm thấy không đủ, thế phải đem nữ tử ái mộ hắn triệt để chết tâm.

Ti Mộ Hàm buông mi mắt, khẽ nhả ba chữ: “Tại sao?” (Tiếng trung là 3 chữ)

Nửa tháng trước, thời gian biệt ly, thề non hẹn biển, lưu luyến chia tay, hắn phía sau luôn mãi khiến nàng bảo đảm mới thả nàng rời đi, chỉ mới nửa tháng mà thôi! Nam tử nàng đã từng yêu say đắm vì sao thay đổi nhanh như vậy? Chỉ bởi vì nàng không cách nào cho hắn những thứ đó sao?

Nam tử cười lạnh, “Mẫu thân ta đã vì ta định ra hôn sự, nhà gái là một trong tam đại thế gia thiếu chủ Trang gia.”

Trang gia thiếu chủ? Ti Mộ Hàm môi gọi lên nụ cười cay đắng, một trong tam đại thế gia Đại Chu _ Trang gia thiếu chủ? Cùng Mông gia đồng dạng là tam đại thế gia, cũng thật là môn đăng hộ đối! Là bởi vì như vậy, cho nên hắn không chút do dự mà từ bỏ tình cảm một năm qua của bọn họ? Nàng giường mất nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Túy Nhi, nếu như ta có thể cho người cuộc sống người muốn...”

“Nếu người có thể ta cũng sẽ không cùng người đi!” Nam tử gương mặt lạnh lùng đánh gãy lời nàng, “Ta cho người biết, cùng Trang thiếu chủ so, người chính là bùn dưới bàn chân nàng ấy!”

Ti Mộ Hàm nhìn hắn chăm chú, đáy lòng bay lên một con tức giận, sau một hồi khá lâu mới từng chữ từng chữ nói ra: “Mông Tư Túy, người sẽ phải hối hận!”

“Ha ha!” Nam tử cười to lên, mặt đầy xem thường cùng châm chọc, xem thường nàng thâm tình sâu đậm, châm chọc nàng tương bở, “Chuyện đến nước này bốn công tử cũng không sợ nói cho người, bốn công tử trước đây cũng chỉ xem người như đồ chơi, bốn công tử ta vẫn luôn ôn nhu, cho nên mới đùa với người chơi vui! Bây giờ bốn công tử đã tìm được lương duyên, có thể nào cùng loại người như người lui tới! Bốn công tử cảnh cáo người, nếu như người dám đem sự tình một năm này nói ra, bốn công tử nhất định khiến người không ra được Vân Châu!” Lời nói của hắn dừng lại một chút, từ trong lồng ngực móc ra vài tờ ngân phiếu, bóp một tiếng ném lên người Ti Mộ Hàm, “Nơi này là 3 vạn hai, xem như là thù lao một năm này người làm bạn cùng bốn công tử! Từ nay về sau, Mông Tư Túy ta cùng người không có nửa điểm quan hệ!”

Dứt lời, hắn xoay người liền tuyệt tình mà đi.

Ti Mộ Hàm lạnh lùng nhìn bóng lưng của hắn, chợt thấy trong lòng một trận đâm nhói, cảm tình một năm nguyên lai chỉ là đại công tử người ta chơi đùa a? Mông Tư Túy a Mông Tư Túy, là ta không thấy rõ người, hay là người giả trang quá tốt?

Nàng cúi đầu, nhìn ngân phiếu trên đất bị gió thổi lên, trên môi nở nụ cười lạnh...

Đời này, chuyện nàng chấp nhất muốn làm lần thứ nhất, lại bị đối phương xem thường như vậy.

Trong lòng, phảng phất áp lên một tảng đá, khó chịu nói không nên lời!

Nàng ngồi xổm người xuống, đem ngân phiếu trên mặt đất từng tấm từng tấm nhặt lên, sau đó đi vào nhân duyên miếu, dưới sự kinh ngạc của chủ trì, đem 3 vạn hai ngàn phiếu toàn bộ nhét vào trong hương công đức, sau đó xoay người rời đi...

...

Đêm, cảm giác mát mẻ kéo tới.

Vân Châu thành, phồn hoa như gấm.

Trong quán rượu, Ti Mộ Hàm không biết đã uống bao nhiêu chén tửu lạnh, nhưng thủy chung không áp xuống được sào khô trong lòng, rượu vào khổ tâm sâu càng sâu, thật là nói không sai!

Đêm đó, nàng cũng không rõ ràng trong đầu hiện lên bao nhiêu sự tình đã quên đi.

Nàng nhớ tới, nàng vốn không phải người của thế giới này, nàng đến từ thế kỷ 21, khi đó, nàng chỉ là một nhân viên công ty bình thường Tiểu Bạch Linh, cả ngày lẫn đêm bôn ba lao碌 để sinh hoạt.

Bỗng nhiên có một ngày, nàng liên tục làm việc ca đêm hai ngày, sau khi trở lại phòng thuê nhỏ, đi tới bên giường ngã đầu liền ngủ, sau khi tỉnh lại sau giấc ngủ, lại hoảng sợ phát hiện mình thành một đứa con nít, thành Thập Lục hoàng nữ của Tuyên Vũ đế Đại Chu hoàng triều.

Đây là một thế giới tuyệt đối xa lạ đối với nàng.

Thế giới này nam nữ điên đảo, nữ chủ ngoại, nam chủ nội, nữ thú phụ, nam gả thê, càng làm cho nàng kinh ngạc chính là, nơi này lại còn là nam tử sinh con.

May mà lúc đó nàng còn là một trẻ con, có một quãng thời gian rất dài để thích ứng.

Gần 16 năm trôi qua, nàng từng bước từng bước từ từ thích ứng thế giới này.

Ba năm trước, nàng có cơ hội nhìn son son thủy thủy Đại Chu.

Đại Chu lập triều có hơn bảy mươi năm, mẫu hoàng Tuyên Vũ đế của nàng chính là hoàng đế đời thứ 3.

Ngoài Đại Chu còn có một vài tiểu quốc, bộ lạc cùng hải đảo.

Chỉ là nàng còn chưa có cơ hội tham quan hết.

Bởi vì một năm trước, nàng ở nhân duyên miếu nhận thức nam tử ôn nhu kia —— Mông Tư Túy, trưởng tử Mông gia một trong tam đại thế gia Đại Chu

Một cái nhú mày, một nụ cười của hắn khắc thật sâu vào trong lòng nàng.

Nàng lần thứ nhất thử nghiệm tư vị yêu say đắm một người.

Mặc kệ thế giới này nam nữ điên đảo thế nào, tư vị ái tình thủy chung không thay đổi.

Chỉ là không nghĩ tới, Mông Tư Túy cư nhiên...

Từ khi đi tới dị thế này, nàng vẫn một bước một bước cẩn thận đi tới trước, không để cho hành vi cùng tư tưởng của mình khác người, nàng biết chỉ có như vậy mới có thể ở trên đời này cẩn thận mà sống sót...

Lần này, là một lần duy nhất nàng muốn tận lực đi phấn đấu!

Vì sao lại rơi vào kết cục như vậy?

“Kỳ thực thử người muốn ta cũng có thể cho người... Người tại sao đối với ta như vậy? Người biết không? Hôn sự của ta vốn nên do mẫu hoàng chỉ phối, nhưng ta yêu thích người... Sở dĩ quyết định đi tranh thủ... Nhưng người tại sao đối với ta như vậy...” Nàng gục xuống bàn lâm lâm kêu lên, “Người làm sao nhân tâm như vậy?”

...

Luồng ánh nắng ban mai đầu tiên chiếu vào gian phòng, Ti Mộ Hàm liền tỉnh lại, đây là bản lĩnh ba năm qua nàng hành tẩu giang hồ luyện thành.

Trời vừa sáng, sinh vật sẽ đúng lúc đánh thức nàng.

Mưa gió không thay đổi.

Nàng bung trán, nâng thân ngồi trên giường, trên trán truyền đến đau đớn do say rượu không khỏi làm cho nàng nhe răng nhếch miệng.

Say rượu?

Không đúng!

Nàng bỗng nhiên cảnh giác, ánh mắt sắc bén nhìn quét xung quanh.

Chính là khách sạn nàng ngủ lại!

Nhưng nàng nhớ rõ ràng tối hôm qua nàng uống rượu! Dù say rồi cũng chỉ có thể say ngất ngây ở trong quán rượu, làm sao quay về khách sạn được?

Bỗng nhiên, bên trong gian phòng có thêm một đạo khí tức.

Ti Mộ Hàm trầm giọng quát lên: “Ai? Đi ra!”

Nàng vừa dứt lời, một bóng người từ xà nhà phiêu thân rơi xuống, là một nữ tử một thân trang phục màu đen, nữ tử này thân hình cao to, khuôn mặt lạnh lùng.

“Là người?” Ti Mộ Hàm nhận ra nữ tử này, nàng không phải thiếp thân thị vệ bên người Ngũ hoàng tử sao? Khi còn bé nàng từng có một quãng thời gian bị nuôi dưỡng ở cung cha đẻ Ngũ hoàng tử _ Uân Quân, cho nên cùng Ngũ hoàng tử cũng coi như rất quen, chỉ là vì sao thiếp thân thị vệ của Ngũ hoàng tử xuất hiện ở bên người nàng? “Là người đem ta mang về khách sạn?”

“Điện hạ uống say” Tử Ngôn giản ý giải thích một câu.

Ti Mộ Hàm xuống giường, đi tới bên cạnh bàn rót một ly trà nguội uống, “Ngũ hoàng tử phái người đến có chuyện gì quan trọng?”

“Thái nữ bị phế” Nữ tử kia nói.

Ti Mộ Hàm kinh sợ đến mức sủy chút nửa quăng ngã ly trà trong tay, phản ứng đầu tiên chính là không thể, phản ứng thứ hai chính là nàng nghe lầm, thái nữ là trưởng nữ của Tuyên Vũ đế, sau khi đăng cơ lập tức được lập thành thái nữ, mãi đến tận hiện tại đã ngồi chắc vị trí thái nữ 28 năm! Bây giờ thế nào nói phế liền phế bỏ?

Nhưng mặc kệ nàng tự mình thôi miên làm sao, thị vệ trước mắt vẫn chăm chú để cho nàng không thể không tiếp thu, xoa xoa huyết Thái Dương đau đớn, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì thế này? Thái nữ làm sao bị phế?”

Ai kế thừa đế vị đối với nàng mà nói đều không quan trọng, chỉ là bây giờ thái nữ bị phế, trừ vị bỏ trống, nàng, một hoàng nữ không được sủng ái cũng không thể chỉ lo thân mình!

“Nửa tháng trước, bệ hạ ở bãi săn bị đâm, kinh tra bên dưới, người ám sát chính là người thái nữ phái.” Nữ tử nói.

“Cái gì?” Ti Mộ Hàm lại cả kinh, “Đã điều tra xong?” Nửa tháng trước nàng từng về kinh thành một lần, khi đó nghe nói mẫu hoàng muốn đi bãi săn săn bắn, có điều chuyện này cùng nàng _ một hoàng nữ không được sủng ái này cũng không quan hệ, nhưng thái nữ cư nhiên ở bãi săn ám sát mẫu hoàng, chuyện này thực sự khiến người ta khó có thể tin!

Nữ tử nói: “Thái nữ đã nhận tội! Chiều thư phế thái nữ ít ngày nữa sẽ chiêu cáo thiên hạ.”

Ti Mộ Hàm bung trán, trong lúc nhất thời buồn bực mất tập trung, “Ngũ hoàng tử để ta trở lại làm gì?”

Nữ tử trả lời: “Bệ hạ bị đâm, Thập Lục điện hạ thân là hoàng nữ nên tận hiếu dưới gối.”

Ti Mộ Hàm đẩy lòng không khỏi buồn cười, Ngũ hoàng tử này tìm có cũng thật hay, thái nữ bị phế, vị trí thái nữ bỏ trống, Ngũ hoàng tử luôn luôn hữu tâm làm một sự nghiệp lấy lòng làm sao có khả năng nghĩ chuyện tận hiếu? Chính mình chỉ là một hoàng nữ không được sủng ái, bản thân cũng không hùng tài vĩ lược gì, lại không có chỗ dựa phụ tộc, nàng ấy để cho mình trở lại có trợ giúp gì?

Có điều nàng cũng nói không sai, chính mình dù sao cũng là nữ nhi, mẫu thân chán kinh, làm nữ nhi cũng nên trở về tận hiếu, hơn nữa, trải qua chuyện hôm qua, Vân Châu thành cũng không có cái gì đáng giá nàng lưu luyến!

Nàng khuôn mặt nghiêm nghị, quay về phía nữ tử kia nghiêm mặt nói: “Bản điện lập tức trở lại.”

...

Đêm!!!

Một bóng đen như ma chui vào bên trong Vân Châu thành, trong khuê phòng đại trạch hậu viện Mông gia _ Túy Tâm Lâu, cuối cùng đứng lặng ở bên giường.

Người đến một bộ hắc sa bao từ đầu đến chân, chỉ lộ ra đôi mắt, hai mắt che lại một tầng hàn ý, bên trong hàn ý lộ ra ánh sáng đỏ kỳ, “Không nghĩ tới bốn công tử bỏ ra thời gian mười năm cũng không chiếm được, người cư nhiên một năm liền đạt được, được rồi cư nhiên không quý trọng, hại nàng đêm khuya mua rượu giải sầu? Mông Tư Túy a Mông Tư Túy, người đến cùng có cái gì tốt? Tốt đến làm cho nàng tâm thần đều thương?” Chỉ nhìn một cách đơn thuần, vẻ mặt và âm thanh có thể kết luận người này là một thanh niên trẻ.

Người trên giường vẫn không cảm thấy được người ngoài xâm lấn, vẫn như cũ ngủ say, chỉ là nơi khóe mắt tựa hồ bộc ra một viên óng ánh.

Hắc sa nam tử đưa tay ra, trên tay đồng dạng bao bọc hắc sa, hần nhẹ nhàng xóa đi giọt nước mắt châu óng ánh trên dung nhan ngủ say kia, bên mép châm biếm nói: “Chà chà, cư nhiên khóc! Đáng tiếc, chậm, bây giờ coi như người đem mắt khóc cho mù cũng không kịp! Ai kêu người có mắt không trông, đem nhâm trần châu làm ngư mục, thực sự là đáng đời!”

Nam tử lại đứng một lúc, liền như trước khi đến, biến mất ở trong màn đêm. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Ngũ hoàng tử

Ti Mộ Hàm cho thị vệ kia trở lại báo cáo kết quả, sau đó một người ra đi, dọc theo đường đi, nàng đi rất chậm, khi trở lại kinh thành thời gian đã là giữa tháng mười một, vào đông.

Gió lạnh thổi đến mặt người đau đớn, ven đường có thể thấy được mỏng manh tuyết đọng.

Vừa vào kinh thành, Ti Mộ Hàm một thân phong sương đi thẳng đến Ninh vương phủ.

“Đứng lại!” Nữ Vệ Đại gác cổng quát lên, “Người tới là người phương nào?”

Ti Mộ Hàm cúi đầu bồng trên người, lộ ra khuôn mặt trầm tĩnh như nước.

Nữ vệ thấy rõ người tới, lúc này cúi người quỳ gối, “Tham kiến Thập Lục điện hạ!”

“Không cần đa lễ.” Ti Mộ Hàm khẽ mỉm cười, hỏi: “Ngũ hoàng tử có ở trong phủ?”

“Hồi Thập Lục điện hạ, điện hạ đang ở trong phủ.” Nữ vệ trả lời, sau đó đứng dậy mở cửa lớn màu đỏ son ra, “Thập Lục điện hạ xin mời!”

Ti Mộ Hàm đi vào cửa lớn, dưới sự dẫn đường, quen cửa quen nẻo hướng về chính đường đi, vừa đến chính đường, liền nhìn thấy Ngũ hoàng nữ, Tuyên Vũ đệ nương phong Ninh vương —— Ti Mộ Dung, đang ngồi ngay ngắn ở thượng vị, trên người thân triều phục màu đỏ tím còn chưa thay đổi.

Nàng thấy người tới, lúc này đứng dậy tiến lên đón, cười trêu ghẹo nói: “Thập Lục hoàng muội, người cuối cùng cũng trở về! Người đệ Ngũ hoàng tử chờ lâu a!”

Ti Mộ Hàm cười nói, “Ngũ hoàng tử thật đúng là oan uổng hoàng muội, ta là vừa nhận được thư người gọi liền lập tức chạy về.”

“Được rồi!” Ti Mộ Dung cười nói, “Chúng ta đi vào trước lại nói, bên ngoài trời lạnh!”

Ti Mộ Hàm không có dị nghị cùng nàng tiến vào chính đường phía sau phòng khách, bên trong từ lâu đã chuẩn bị tốt lò sưởi cùng trà nóng, còn có mấy món điểm tâm.

Nàng ở bên cạnh lò lửa làm ấm người, lại uống một hớp trà nóng nghỉ ngơi một lát, liền trực tiếp mở miệng hỏi: “Ngũ hoàng tử vội vã gọi ta trở về như thế, vì chuyện gì?”

Ti Mộ Dung hí hí một đôi mắt phượng dài nhỏ, ngũ quan thâm thúy bởi vậy có vẻ hơi cao thâm, “Tự nhiên là vì trấn an trái tim mẫu hoàng.”

Ti Mộ Hàm cười cợt, “Ngũ hoàng tử, tỷ muội chúng ta nói chuyện còn cần vòng vo sao?”

“Thập Lục hoàng muội ở bên ngoài tiêu dao hơn ba năm, tính tình cũng thật tiêu dao.” Ti Mộ Dung nói, “Có điều người cũng nói không sai, chúng ta tuy rằng không cùng phụ, nhưng hoàng muội cũng coi như là phụ quân đường lớn, tình cảm so với tỷ muội khác tốt nhiều lắm.”

Ti Mộ Hàm nhẹ nhàng nở nụ cười, không tỏ rõ ý kiến.

Nàng do phế truật Quân thị sở sinh, cha đẻ lúc nàng đi tới thế giới này thì đã tạ thế, có người nói là khó sinh mà chết, một quãng thời gian đầu nàng do phụ hậu Hòa Dự Phụng nuôi dưỡng, năm ấy 5 tuổi, Hòa Dự Phụng sau khi bệnh chết, nàng lại chuyển tới cung Uân Quân cha đẻ Ngũ hoàng nữ nuôi nấng, mãi đến tận nàng 10 tuổi, vì đại hoàng tử do Đức quý quân sở sinh khó sinh mà chết, Đức quý quân thương tâm gần chết, mẫu hoàng hạ chỉ, đưa

nàng làm con nuôi Đức quý quân, lấy úy tâm, nàng ly khai Uẩn Quân cung, chỉ là tình cảm thuở nhỏ cùng lớn lên này vẫn còn, cho nên trong nhiều tỷ muội, nàng cùng Ngũ hoàng tỷ quan hệ xem như là tốt nhất.

“Thái nữ bị phé, chuyện này ngươi thấy thế nào?” Ti Mộ Dung cũng không lại vòng vo, nghiêm nghị hỏi.

Ti Mộ Hàm uống một hớp trà nóng, “Ngũ hoàng tỷ, ngươi phải biết, ta không có cách nào giúp ngươi cái gì.” Nàng có chỉ là một hoàng nữ do phé truất Quân thị sở sinh, cũng không được mẫu hoàng sủng ái vừa không có phụ tộc giúp đỡ, tại triều đường càng không có quan chức chống đỡ, nói trắng ra nàng liền là một hoàng nữ không có tiếng tăm gì.

“Ta chỉ muốn tìm người tâm sự mà thôi.” Ti Mộ Dung khẽ nói, “Trong chúng hoàng muội, chỉ có ngươi, ta mới dám nói hết chuyện trong lòng.”

Ti Mộ Hàm khẽ mỉm cười, “Hoàng muội biết.” Bởi vì chỉ có nàng đối với nàng ta không có bất cứ uy hiếp gì.

“Chiêu Hiền quý quân ngày hôm trước hướng mẫu hoàng thỉnh chỉ, muốn vì Cửu hoàng muội sinh trưởng tử Hữu tướng làm chính quân, mẫu hoàng chuẩn, sắp tới sẽ thành hôn.” Ti Mộ Dung nói ra sự kiện mới nhất trong cung.

Ti Mộ Hàm đuôi lông mày giương lên, “Cửu hoàng tỷ vị trí chính quân bỏ trống nhiều năm, nên thành hôn.” Cửu hoàng nữ Ti Mộ Trần năm nay 20, theo đạo lý sớm nên đại hôn, chỉ là Chiêu Hiền quý quân vẫn không tìm được người thích hợp nhất, cho nên vẫn kéo dài, bây giờ trưởng tử Hữu tướng trưởng thành, mà Chiêu Hiền quý quân vốn là Hữu tướng chi huynh đệ hiện nay, Cửu hoàng nữ nghênh thú trưởng tử Hữu tướng cũng coi như thân càng thêm thân, chẳng trách vội vã thành hôn như vậy.

Hòa Dự Phượng sau khi bệnh chết, Tuyên Vũ để cảm niệm tình kết tóc, lập lời thề không lại lập hậu, hạ chỉ để Chiêu Hiền quý quân, người đứng đầu tứ quý quân luôn luôn quan sủng lục cung đại chưởng phu nhân, thống lĩnh hậu cung.

Hắn tuy không phải Phượng hậu, nhưng thực sự là người đứng đầu hậu cung.

“Bây giờ trong triều đã có không ít đại thần suy đoán, mẫu hoàng đáp ứng vụ hôn nhân này, là có ý định muốn lập Cửu hoàng muội thành thái nữ.” Ti Mộ Dung khẽ cười nói.

“Ngũ hoàng tỷ muốn như thế nào?” Ti Mộ Hàm hỏi, Chiêu Hiền quý quân vào lúc này cùng Hữu tướng kết thân, ý đồ đã rất rõ ràng.

Ti Mộ Dung nhấp ngụm trà, giọng điệu hơi có chút thương cảm, “Chính quân của ta cũng tạ thế một năm rồi.”

Ti Mộ Hàm trong nháy mắt hiểu rõ, “Không biết hoàng tỷ coi trọng công tử nhà ai?” Một năm trước, Ninh vương chính quân khó sinh mà chết, một thi hai mệnh.

Ti Mộ Dung nói ra tên một người: “Noãn Tịch.”

Phốc ——

Ti Mộ Hàm phun một ngụm trà lên xiêm y, hai mắt trừng lớn mà nhìn nàng ta, “Ngũ hoàng tỷ? Ngươi chắc chắn chứ? Ngươi thật sự thú hấn?” Tuyệt Noãn Tịch, nhi tử để sư đương triều, thân phận này tuyệt đối xứng với vị trí Ninh vương chính quân, chỉ là Tuyệt Noãn Tịch này...

“Noãn Tịch có gì không thích hợp?” Ti Mộ Dung nhíu lông mày, có chút không vui, có điều lại nghĩ tới một chút hình ảnh khi còn bé, lúc này cười nói: “Noãn Tịch khi còn bé là tùy hứng xảo quyết một chút, nhưng bây giờ đã thay đổi rất nhiều, tao nhã nhàn tĩnh, đoan trang hào phóng.”

Ti Mộ Hàm cười như không cười, “Ngũ hoàng tỷ yêu thích là tốt rồi.” Ngược lại người muốn kết hôn tên béo ị kia lại không phải nàng, hơn nữa người kia nếu như gả cho người cũng sẽ không tìm nàng làm phiền nữa chứ?

Này rất tốt, rất tốt, tốt nhất hoàng tỷ ngày mai liền đem hắn lấy về nhà!

Trong lúc hoảng hốt, nàng lại nghĩ tới cái tên béo ị kia tựa hồ thật sự rất yêu thích kẻ cận Ngũ hoàng tỷ? Nguyên lai là duyên có như vậy! Có điều trước đây Ngũ hoàng tỷ đã thú chính quân, đường đường là trưởng tử để sư tự nhiên không thể làm tiểu thiếp, bây giờ cũng coi như thành thân thuộc.

Nghĩ tới đây, trong đầu lại hiện lên một đạo bóng người nhỏ yếu, trong lòng lại nổi lên một trận đau nhức.

“Ta nghe Lý Ngọc nói, ngươi ở Vân Châu vì tình mua say.” Ti Mộ Dung bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Ti Mộ Hàm kéo kéo khóe miệng, “Ngũ hoàng tỷ, chuyện này đã qua.”

Ti Mộ Dung chăm chú nhìn nàng chốc lát, nói: “Nghĩ thông suốt là tốt rồi, hôn sự của chúng ta đều là mẫu hoàng chỉ phối, dù nạp thị quân cũng không thể tùy tiện.” Cuối cùng lại trấn an vài câu, “Ngươi yên tâm, Đức quý quân chắc chắn vì ngươi chọn một cửa hôn sự tốt.”

Ti Mộ Hàm gật gù đầu, vẫn không giải thích thêm, nàng ấy không biết thân phận Mông Tư Túy, cho rằng nàng chỉ luyến ái nam tử bình dân, cho nên mới nhắc nhở, “Ta biết rồi.” Nàng nói xong, lập tức đổi chủ đề, “Ngũ hoàng tỷ tính lúc nào đại hôn, hoàng muội cần thận chuẩn bị lễ vật.”

“Việc này không vội.” Ti Mộ Dung dậm chiêu, “Dù muốn thành hôn cũng phải chờ tới năm sau, Chiêu Hiền quý quân hấn quá nóng ruột.”

Tì Mộ Hàm gât gât đầu, mầu hoàng tuy rằng phé bỏ thái nữ, nhưng trước sau vẫn là trường nữ tử mi đào tạo gần ba mươi năm, bây giờ nếu như quá mức vội vàng, ra tay chỉ có thể khiến mầu hoàng không vui.

Có điều...

Nàng trầm tư chốc lát, nhắc mầu nghiêm mặt nói: “Ngũ hoàng tử, hoàng muội có chuyện muốn mời người hỗ trợ.”

“Người muốn gặp phé thái nữ?” Tì Mộ Dung liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của nàng.

Tì Mộ Hàm cũng không che dấu, “Ừm, phượng hậu Hòa Dụ Phượng dù sao đối với ta từng có công ơn nuôi dưỡng.” Ninh vương thân quân Hình bộ, đại lao hoàng thất ở phạm vi nàng quản hạt.

Tì Mộ Dung nghĩ chốc lát, nói: “Ta sẽ thay người an bài.”

“Cảm ơn Ngũ hoàng tử.” Tì Mộ Hàm mỉm cười cảm kích nói.

“Thời điểm không còn sớm, không bằng ở lại chỗ hoàng tử dùng cơm trưa đi.” Tì Mộ Dung đứng dậy mời nói.

Tì Mộ Hàm vốn định đáp ứng, lại nghe tiểu thị đi vào bẩm báo: “Khởi bẩm điện hạ, Tuyết công tử...”

Nàng còn chưa chờ hẳn nói xong, lập tức kinh hãi biến sắc nhảy lên: “Cái gì? Hẳn đến rồi?”

Tì Mộ Dung thấy nàng dáng dấp hoang mang luống cuống, có chút buồn cười, “Thập Lục hoàng muội không cần lo lắng, Noãn Tịch nửa tháng trước cùng Tuyết đại tiểu thư cùng hồi hương tể tử, còn chưa trở về.” Nàng liền không hiểu, vị hoàng muội này vì sao e sợ Noãn Tịch như thế.

Tiểu thị kia cũng bùi lời chưa nói hết, “Tiểu thị thiếp thân của Tuyết công tử đến đây truyền tin cho điện hạ.”

Tì Mộ Hàm rốt cuộc an tâm, nàng còn tưởng rằng sắp tới liền gặp phải ôn thần kia, nàng nhìn Tì Mộ Dung vẻ mặt trêu tức một chút, nhất thời có chút lúng túng, “Ngộ thiện liền không cần, Thập Lục hoàng muội còn phải chạy về cung thỉnh an phụ quân.”

“Ừm.” Tì Mộ Dung cười híp mắt đáp một tiếng.

Tì Mộ Hàm có chút tê cả da đầu, chào một cái liền lập tức xoay người ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Ngẫu nhiên phong hàn

Hoàng ngôi rực rỡ, trùng diêm điện đỉnh, vàng son lộng lẫy, này chính là trung tâm quyền lực Đại Chu _ hoàng cung.

Vừa vào cửa cung, Tì Mộ Hàm thẳng đến hậu cung nơi ở của Đức quý quân Bích Hoa cung, chỉ là nàng vừa tới cửa Thanh Tư điện, bên tai liền truyền đến một trận tiếng ho khan.

Ngoài điện cung thị gác cổng thấy người tới, lập tức quỳ xuống hành lễ, “Tham kiến Thập Lục điện hạ.”

Tì Mộ Hàm giơ tay để hẳn đứng dậy, nhú mồm hỏi: “Phụ quân bị bệnh?”

“Đúng thế ạ.” Cung thị thành thật trả lời.

Tì Mộ Hàm mặt lộ vẻ lo lắng, bước nhanh tiến vào bên trong điện, hướng về phía sau đại điện _ Noãn Các đi đến, vừa vào Noãn Các, chớp mũi lập tức nghe thấy được một trận mùi thuốc.

Chỉ thấy thiếp thân cung thị An nhi của Đức quý quân đang bung được nóng đi vào, hành lễ nói, “Điện hạ trở về.”

“Ừm.” Tì Mộ Hàm ra hiệu cho hẳn, “Được này cho phụ quân?”

“Thưa phải.” An nhi trả lời.

Tì Mộ Hàm đưa tay nói: “Đem nó cho ta đi.”

An nhi lĩnh mệnh, đem khay đưa lên.

Tì Mộ Hàm nhận lấy, sau đó đi vào bên trong Noãn Các.

Chỉ thấy Đức quý quân một thân thường phục nằm trên giường, toàn thân trên dưới chỉ mang theo một nhánh quan phát ngọc trầm, trên người che kín một cái thảm lông dày đặc thuần trắng, một tay cầm khăn tay che miệng, một tay nâng một quyển sách, nghiêm túc nhìn.

“Phụ quân.” Tì Mộ Hàm bưng được tiến lên, nói: “Nên uống được.”

Đức quý quân nghe thấy âm thanh nữ nhi, ngẩng đầu nhìn lên, mặt mũi tái nhợt nhất thời một trận sắc mặt vui mừng, để quyển sách trên tay xuống, muốn đứng lên đón lấy, “Hàm Nhi trở về!”

Tì Mộ Hàm vội nói: “Phụ quân không cần ngồi dậy, An nhi!”

An nhi hiểu ý, lập tức tiến lên đem chủ nhân đỡ hất nằm xuống, “Chủ nhân ngroi liền nằm đi.”

“Ừm.” Đức quý quân tự nhiên nghe nữ nhi, “Hàm Nhi làm sao... khụ khụ... Trở về trước đó cũng không khụ khụ... Thông báo phụ quân một tiếng?”

“Phụ quân uống được trước đi.” Tì Mộ Hàm thấy hắt khụ lợi hại như vậy, bưng được chuẩn bị lên cho hắt, “Nhi thần uy người.”

“Hảo, hảo!” Đức quý quân gật đầu cười, thuận theo để nữ nhi mớm thuốc, nửa canh giờ sau mới đem được uống xong.

Tì Mộ Hàm lại tự mình hầu hạ hắt súc miệng, “Phụ quân làm sao bị bệnh?”

“Không có chuyện gì, chỉ là chút thói xấu vặt mà thôi.” Đức quý quân nhàn nhạt cười nói, “Ngày hôm trước không cẩn thận nhiễm hàn, ngự y nói uống vài thang thuốc là tốt rồi, Hàm Nhi không cần lo lắng.”

Tì Mộ Hàm nhú nhú mày lại, phụ quân luôn luôn quý trọng thân thể chính mình, làm sao không cẩn thận bị lạnh?

Đức quý quân trong hậu cung bị người xưng thân thể suy yếu, nhưng cũng chỉ là suy yếu mà thôi, tình huống bệnh đến cần triệu ngự y không thường thấy.

An nhi đứng một bên không giống chủ nhân khoan dung như vậy, chỉ thấy hắt bưng khuôn mặt căm giận rõ ràng mười mười nói: “Này còn không phải đều do Chiêu Hiền quý quân, nói cái gì cảnh tuyết xinh đẹp, muốn mời chủ nhân đồng du Ngự hoa viên, hắt biết rõ ràng chủ nhân thân thể không được, ngày đông hầu như không ra khỏi Noãn Các một bước! Nô thị nhìn hắt là rõ ràng muốn hại chủ nhân!”

“An nhi!” Đức quý quân giận tái mặt quát mắng, “Không cho đối với Chiêu Hiền quý quân vô lễ!”

Tì Mộ Hàm trong lòng nhất thời bay lên một luồng hỏa thẹn, trong ngày thường phụ quân không cùng các chư quân trong hậu cung lui tới, dù là Chiêu Hiền quý quân cũng như thế, đừng nói cùng du ngoạn, trong ngày thường thỉnh an, hắt cũng chỉ trùng ngày lễ lớn mới đi, lần này hắt không để ý thân thể của chính mình đáp lại Chiêu Hiền quý quân mời, là vì năng đi!

Nửa tháng trước, nàng hồi cung là muốn cầu hắt chuẩn hôn sự của nàng cùng Mông Tư Túy.

Nhưng mà Chính quân hoàng nữ luôn luôn do mẫu hoàng chi hôn, phụ quân tuy là một trong tứ quý quân cao quý, rất được hoàng sủng, nhưng trước mặt mẫu hoàng cũng không phải chuyện gì cũng có thể nói, muốn thành toàn tâm nguyện của nàng, biện pháp duy nhất chính là tìm quan sùng lục cung Chiêu Hiền quý quân hỗ trợ.

Nàng cúi đầu, áy náy nói: “Phụ quân, là nhi thần không tốt.”

Đức quý quân ảm áp nở nụ cười, trên mặt mang theo từ ái: “Ngốc hài tử, phụ quân không có chuyện gì! Là phụ quân vô dụng, chuyện nhi nữ của ta sở cầu...”

“Phụ quân, chuyện này quên đi.” Tì Mộ Hàm ngẩng đầu, ánh mắt thanh thản nói.

Đức quý quân hơi kinh ngạc, “Hàm Nhi ngroi đừng vội, gần nhất vì chuyện phế thái nữ, phụ quân mới không thể cùng mẫu hoàng ngroi đề cập, chờ...”

“Phụ quân, nhi thần không phải ý này.” Tì Mộ Hàm lắc đầu một cái, cười khổ nói: “Hắt lập gia đình, cùng nhi thần cũng có không khả năng tiếp tục.”

“Cái gì?” Đức quý quân kinh hãi, “Khụ khụ... Hàm Nhi... Khụ khụ... Ngroi nói cái gì khụ khụ khụ...”

“Phụ quân đừng nóng vội!” Tì Mộ Hàm thấy thế, vội vã giúp hắt vỗ lưng, mà An nhi nhanh chóng rót ly trà nóng đến.

Đức quý quân nhấp một hớp trà nóng, mới bình ổn lại, hắt nắm tay của nữ nhi, hơi giận nói: “Hàm Nhi, chuyện gì thế này? Nam tử kia tại sao có thể đối với ngroi như vậy?”

Nửa tháng trước, Hàm Nhi còn nói cùng nam tử kia có ước định, làm sao chỉ chớp mắt nam tử kia liền lập gia đình? Hắt ta tại sao có thể như vậy với nữ nhi của hắt? Quá phận, quá đáng! Trời cao để hắt có được hai nữ hai tử, rồi trước sau đem bọn họ đoạt đi, bây giờ hắt chỉ còn nữ nhi này trên đời, tuy không phải thân sinh, nhưng cũng không kém thân sinh, bây giờ có người thương tổn nữ nhi của hắt như vậy, hắt làm sao có thể không nổi giận?

“Phụ quân không cần nổi giận, là nhi thần cùng hắt vô duyên.” Tì Mộ Hàm mỉm cười nói.

Đức quý quân nhìn nữ nhi, khuôn mặt hiện ra đau lòng “Hàm Nhi...”

“Phụ quân nguoi yên tâm, nhi thần nghĩ thông suốt, sẽ không lại chấp nhứt một đoạn cảm tình này.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói, “Bây giờ thân thể phụ quân quan trọng, nguoi cần giải sầu, cố gắng dưỡng bệnh, chuyện còn lại liền không cần bận tâm”

Đức quý quân thấy trên mặt nàng cũng không miễn cưỡng vui cười, tâm cũng hơi thả xuống, thở dài nói: “Phụ quân biết rồi.” Nữ nhi của hắn thật vất vả mới đẻ bụng một nam tử, nhưng kết quả lại như thế. “Hàm Nhi yên tâm, nữ nhi của ta ưu tú như vậy, tương lai nhất định sẽ có nam tử càng tốt hơn chân thành tương đãi!”

“Nhi thần biết.” Ti Mộ Hàm cũng cười nói, hay là nàng thật sự không có duyên với Mông Tư Túy!

Có thể nàng nên thả hân xuống, sau đó trở lại cuộc sống quá khứ kia, từng bước từng bước mà đi.

Hai người lại hàn huyên mấy câu, Đức quý quân vì được hiệu tạo tác dụng mà buồn ngủ, Ti Mộ Hàm thấy thế cũng xin cáo lui, trở lại chỗ ở của chính mình.

Chỗ của nàng ở Bích Hoa Cung góc tây bắc nơi Lâm Uyên các.

Ti Mộ Hàm rửa mặt một phen, dùng qua ngọc thiện, tiểu tức nửa canh giờ, Ngũ hoàng tử phái người tới nói đại lao hoàng thất bên kia đã an bài xong, làm cho nàng buổi chiều qua.

Nàng đến Thanh Tư điện xem qua phụ quân, phủ thêm một cái áo khoác thanh hoa chồn tía liền hướng về đại lao hoàng thất mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Đại lao hoàng thất

Đại lao hoàng thất tuy thuộc về Hình bộ quản hạt, nhưng cũng không ở Hình bộ đại lao, mà thiết lập tại phía bắc hoàng cung, chuyên môn giam giữ thành viên hoàng thất phạm tội.

Bởi vì giam giữ hoàng thất, cho nên hoàn cảnh cùng Hình bộ đại lao so ra ắt phải tốt hơn nhiều. Tuy rằng không có cấm y ngọc thực, nô bộc thành đàn, thế nhưng hoàn cảnh vẫn sạch sẽ, đồ dùng hằng ngày càng không thiếu.

Có Ninh vương trước đó bàn giao, Ti Mộ Hàm rất dễ dàng liền nhìn thấy phê thái nữ _ Ti Mộ Ly.

Chỉ là tình huống của nàng so với Ti Mộ Hàm nghĩ tới xa xa kém nhiều lắm!

“Đại hoàng tử?” Ti Mộ Hàm nhìn nữ tử trong phòng giam kia tóc tai bù xù, xiêm y loạn tưng, kinh sợ đến mức trợn to hai mắt, trên mặt xẹt qua vẻ không đành lòng.

Ti Mộ Ly ngồi ở trên giường đơn sơ, ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tiều tụy, khi nàng thấy rõ người tới, lập tức tự giễu nói: “Thật không nghĩ tới người đến xem bản điện ta... cư nhiên là nguoi!”

Từ khi nàng bị thua, các đại thần cùng nàng giao hảo dần dập cùng nàng rũ sạch quan hệ!

“Đại hoàng tử tốt chứ?” Ti Mộ Hàm thu lại không đành lòng trên mặt, tận lực để vẻ mặt chính mình bình thường lên.

“Rất tốt, mẫu hoàng nhân từ, lưu lại ta một cái mệnh tiện, ta làm sao không tốt?” Ti Mộ Ly xì xì cười cợt, “Vẫn là Thập Lục hoàng muội hữu tâm, Phụ hậu trên trời có linh thiêng cũng coi như có chút an ủi...”

“Phụ hậu đối với hoàng muội có công ơn nuôi dưỡng” Ti Mộ Hàm biểu hiện có chút âm u, “Thế nhưng hoàng muội có thể làm chỉ là tới xem đại hoàng tử một chút.”

Ti Mộ Ly ôn hòa lên, “Thập Lục hoàng muội không cần tự trách, nguoi có thể xem ta đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ!”

Ti Mộ Hàm yết hầu khô nóng, thật lâu mới có thể tiếp tục mở miệng, “Đại hoàng tử, nguoi thế nào làm loại chuyện ngu này?”

“Việc gì?” Ti Mộ Ly cười ha ha vài tiếng, “Thập Lục hoàng muội quả nhiên khác với tất cả mọi người, người người đều nói chuyện ta làm chính là đại

ngịch bất đạo, chỉ có ngươi nói ta ngược!”

“Đại hoàng tử đã là thái nữ, ngôi vị hoàng đế sớm muộn là của ngươi, tại sao còn muốn...” Ti Mộ Hàm sắc mặt nghiêm nghị, “Đây không phải việc ngược là cái gì?”

“Sớm muộn là của ta?” Ti Mộ ly đứng dậy, sắc mặt có chút dữ tợn, “Thập Lục hoàng muội, ngươi thực sự ngây thơ!”

Ti Mộ Hàm sững sờ, “Đại hoàng tử...”

“Mẫu hoàng nàng căn bản sẽ không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta, nàng xưa nay cũng không nghĩ tới đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta!” Ti Mộ Ly lớn tiếng nói, “Nàng chỉ muốn cho ta tạm thời ngồi thế vị trí thái nữ trong mắt của nàng, chờ nàng tìm cách được rồi, sẽ xem ta như con chó! Khi đó ta vẫn là như thế, một từ loại!”

Ti Mộ Hàm hai mắt mở to, “Đại hoàng tử, sao có thể có chuyện đó!”

“Đúng đấy, không thể, ban đầu ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng sau đó, sau đó...” Ti Mộ ly tự lẩm bầm, “Nàng ở hậu cung đem Chiêu Hiền quý quân sủng lên trời, tại triều đường lại bồi dưỡng Cửu hoàng muội cùng ta đối nghịch, liền ngay cả cùng ngươi thân cận nhất Ngũ hoàng muội, nàng cũng ủy thác trọng trách như thế, liền ngay cả thấp kém như thất hoàng muội, nàng cũng coi trọng nâng đỡ như thế! Nếu như nàng thật sự muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta, tại sao muốn tìm nhiều người tới đối phó ta như vậy? Tại sao không muốn ta dễ chịu?”

Ti Mộ Hàm không thể nào hiểu được dụng ý Đế Hoàng, thế nhưng nàng rất rõ ràng, mẫu hoàng là chân thực thương yêu đại hoàng tử, “Đại hoàng tử, nếu như mẫu hoàng như ngươi nói, hà tất đợi hiện tại mới động thủ? Ngươi ngẫm lại xem, nếu như nàng muốn phế bỏ ngươi, hơn hai mươi năm này, thời gian có rất nhiều cơ hội!”

Ti Mộ Ly tám tuổi được lập thành thái nữ, mãi đến tận bị phế, nàng làm thái nữ ròng rã hai mươi tám năm, tuyệt đối không thể không có phạm quá một tia sai lầm, nếu như mẫu hoàng thật sự có tâm tư kia, đã sớm động thủ!

“Thập Lục hoàng muội, ngươi sẽ không hiểu được! Ngươi mãi mãi cũng sẽ không hiểu được!” Ti Mộ Ly thần tình kích động lên, “Có điều bây giờ nói những thứ này có tác dụng gì? Cái gì cũng dùng không được! Hiện tại, ta đem vị trí nhường lại, vậy thì nhìn vị kia tương ứng trong lòng mẫu hoàng có bản lĩnh ngồi trên vị trí này hay không? Ta cũng nhìn xem đến tột cùng ta làm bia cho ai?”

Ti Mộ Hàm trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

“Thập Lục hoàng muội không tránh hiểm nghị đến xem ta, vậy ta cũng xin khuyên Thập Lục hoàng muội một tiếng!” Ti Mộ ly nhìn chằm chằm Ti Mộ Hàm, “Ta biết ngươi cùng Ngũ hoàng muội giao hảo, thế nhưng ngôi vị hoàng đế chi tranh, thắng tự nhiên cao cao tại thượng, thế nhưng thua, có khả năng liên累 mệnh đồi cũng không chiếm được, ta xin khuyên Thập Lục hoàng muội không nên cùng người bên trong vòng xoáy lui tới cho thỏa đáng! Chỉ cần ngươi yên phận qua cuộc sống của chính mình, tương lai tân đế đăng cơ cũng sẽ không đối với ngươi thế nào! Tuy rằng cuộc sống như thế trải qua rất uất ức, thế nhưng chí ít có thể bảo vệ tính mạng gia quyến, ta biết Thập Lục hoàng muội không thích tranh đấu, nhất định sẽ qua rất tốt!”

Ti Mộ Hàm cười nói: “Tạ đại hoàng tử nhắc nhở.”

“Thập Lục hoàng muội...” Ti Mộ Ly biểu hiện đột nhiên âm u lên, mang theo nhân nhạ bi thiết, “Ngươi cũng biết ta sau khi hành quyết...” Nhóm chính quân thị quân, còn có ba nữ tử từ, bọn họ bây giờ khỏe không? Được làm vua thua làm giặc, nàng nếu thua, như vậy là sống hay chết nàng đều không sợ, thế nhưng những hài tử kia...

Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói: “Tuyệt để sư bầm tấu lên, cầu mẫu hoàng khoan dung đại tử phụ bọn họ, mẫu hoàng hạ lệnh để bọn họ đi hoàng lăng thủ lăng cho Phụ hậu, tuy rằng không thể tùy ý ly khai hoàng lăng, nhưng ít ra ở trong hoàng lăng, tử phụ bọn họ áo cơm không lo, cháu gái chất nhi có thể bình an lớn lên.” Đường đi tới, thị vệ Ngũ hoàng tử đã đem một ít tình huống báo cho nàng, cho nên nàng không cần hỏi thăm cũng biết.

“Tuyệt để sư? Đúng, người có thể nói động mẫu hoàng cũng chỉ có nàng!” Ti Mộ Ly cười cợt, “Không nghĩ tới nàng kia lại phúc hậu, năm đó mẫu hoàng cho nàng làm sư phụ ta, nhưng ta không lọt mắt nàng, miễn cưỡng bỏ qua, nhục nhã nàng, bây giờ không nghĩ tới người vì ta cầu xin cư nhiên là nàng! Thập Lục hoàng muội, ta đời này không thể nói cảm ơn nàng, thỉnh giúp ta nói với nàng một tiếng, ân đức của nàng, Ti Mộ Ly ta kiếp sau lại báo!”

Ti Mộ Hàm nghe lòng có chút chua xót, đang muốn an ủi vài câu, đã thấy lao vệ lại đây nhỏ giọng nhắc nhở nàng, đã đến giờ, nàng cho lao vệ lui, mang theo áy náy nhìn Ti Mộ Ly, bảo đảm nói: “Đại hoàng tử yên tâm, chuyện khác hoàng muội không làm được, nhưng câu nói này ta nhất định giúp ngươi nói!”

“Rất tốt!” Ti Mộ Ly cao giọng nói, lập tức đi đến gần Ti Mộ Hàm, hạ thấp âm thanh, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói: “Thập Lục hoàng muội, nếu như ngươi thật sự lựa chọn trợ giúp Ngũ hoàng muội, kia tất cả nhất định phải cân nhắc, Ngũ hoàng muội người kia không giống mặt ngoài nhìn thấy, thiện tâm như vậy, nhớ kỹ, các nàng vì được vị trí kia sẽ không tiếc tất cả thủ đoạn, không tiếc hi sinh tất cả!”

Ti Mộ Hàm trên mặt chấn động, “Đại hoàng tử...”

“Gia quyến của ta, nếu như tương lai ngươi có năng lực, xin nhờ ngươi trong bóng tối tiếp tế một hồi, xin nhờ!” Ti Mộ ly khom người chào.

Ti Mộ Hàm hai mắt chua xót lên, “Đại hoàng tử yên tâm!”

“Thập Lục điện hạ, nên đi.” Lao vệ kia lần thứ hai tới nhắc nhở nói.

Ti Mộ Hàm nhắm mắt, bình phục tâm tình, nói: “Đại hoàng tử bảo trọng! Hoàng muội lần sau có cơ hội sẽ trở lại thăm ngươi.” Dứt lời, cắn răng xoay người ly khai.

Ti Mộ Ly nhìn bóng lưng nàng rời đi, bên mép tràn ra một vết mím cười đau thương. Phụ hậu, nếu như ngươi biết ngươi khi đó thiện niệm ơn trạch được hồi báo, nhất định rất vui vẻ? Thập Lục hoàng muội năng lực không nhiều, thế nhưng ta biết, chỉ cần nàng đáp ứng rồi liền nhất định sẽ làm được, chỉ là Phụ hậu, nếu như nàng tương lai biết, cái chết cha đẻ nàng cùng ngươi có liên quan, không biết lại có thể hay không... Không, nàng không thể biết! Dù nàng biết rồi, muốn hận cũng chỉ là hận mẫu hoàng!

Ra đại lao, nhìn bên ngoài tuyết lớn bay tán loạn, Ti Mộ Hàm hấp một hơi lãnh khí, quần áo khoác thanh hoa chôn tía trên người, đi vào trời tuyết.

Sau năm ngày, bên trong đại lao hoàng thất truyền đến tin tức, phế thái nữ Ti Mộ Ly ở trong lao tự sát bỏ mình.

Ti Mộ Hàm thời điểm nghe được tin tức này, trán người: sững sờ một nén nhang, khi nàng phục hồi tinh thần lại, chuyện thứ nhất chính là lao ra Lâm Uyên các, hướng về phương hướng đại lao hoàng thất phóng đi.

Nàng cũng không tin, đại hoàng tử ngày ấy còn rất tốt sẽ đột nhiên tự sát!

Nàng không tin!

Nhưng mà, nàng không có cơ hội tìm tòi hư thực, thậm chí ngay cả đại lao cũng không thể đi vào.

Nàng nửa đường bị Ti Mộ Dung cho người cản lại.

“Ngươi muốn làm gì?” Ti Mộ Dung sắc mặt nghiêm nghị quát nạt, “Thập Lục hoàng muội ngươi điên rồi sao?”

Ti Mộ Hàm lạnh mặt, “Đại hoàng tử vì sao lại tự sát? Nàng vì cái gì có thể tự sát? Trong đại lao đám người kia làm ăn kiểu gì? Đều là phế vật sao?”

Ti Mộ Dung mặt lộ vẻ kinh ngạc, đây là lần thứ nhất nàng nhìn thấy hoàng muội luôn ôn hòa này nổi giận, đáy lòng có chút hối hận ngày ấy đáp ứng cho nàng đến xem phế thái nữ, “Ngươi lại biết cái gì? Lễ nào ngươi kích động chạy đi như thế thì có thể làm cho phế thái nữ sống lại sao? Ta cho ngươi biết, nếu như ngươi hiện tại đi tới, không chỉ cứu không được nàng, có khả năng liền chính ngươi cũng đáp vào!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Cái chết của thái nữ

“Ngươi đây là ý gì?” Ti Mộ Hàm trong lòng rung mình.

Ti Mộ Dung đem nàng kéo đến nơi bí ẩn, mới lên tiếng nói: “Trong lao những tên phế vật này đã không cần ngươi đi, các nàng tất cả đều chết rồi!”

Ti Mộ Hàm song quyền đột nhiên nắm chặt, “Đại hoàng tử vì sao tự sát?”

“Đại hoàng tử?” Ti Mộ Dung mặt lộ tàn khốc, “Thập Lục hoàng muội, người kia đã bị giáng thành thứ dân, mà ngươi là hoàng nữ, là Thập Lục hoàng nữ Đại Chu ta, danh xưng này không cần lại kêu, càng không thể để những người khác nghe thấy!” Nàng ta nhìn biểu hiện Ti Mộ Hàm vẫn như cũ phần nộ, lạnh giọng tiếp tục nói: “Ta biết ngươi cảm niệm Hòa Dụ Phượng công ơn nuôi dưỡng, thế nhưng Thập Lục hoàng muội, đừng quên bây giờ phụ quân ngươi là Đức quý quân, ngươi nếu như xảy ra vấn đề gì, hân cũng thoát không khỏi!”

Ti Mộ Hàm hai tay nắm càng chặt, buống mị mắt xuống, “Nàng tại sao muốn tự sát...”

Ti Mộ Dung thấy thế, biết nàng đã tỉnh táo lại, nhìn khắp bốn phía thấy không có người, thấp giọng nói: “Đêm qua trong lao có người hồi báo, mẫu hoàng cải trang đi tới, ở lại cùng phế thái nữ: rồng rã sau một canh giờ mới rời khỏi.”

Ti Mộ Hàm bỗng nhiên ngẩng đầu, “Ngươi là nói...”

Ti Mộ Dung lập tức đánh gãy nàng, “Ta cho ngươi biết không phải cho ngươi đi gây phiền toái, mà là để ngươi rõ ràng chuyện gì xảy ra!”

Bây giờ người muốn nàng ấy chết không phải những người khác, mà là người kia _ chúa tể có thể quyết sinh tử của các nàng!

“Tại sao? Người không phải tha nằng một mạng sao?” Ti Mộ Hàm lẩm bẩm nói, “Nằng là thân sinh mẫu hoàng a...”

Ti Mộ Dung thấy nằng như vậy, lòng sinh không đành lòng, thế nhưng vì bảo vệ nằng ấy, nằng vẫn quyết định quyết tâm tàn nhẫn, hoàng muội này nằng không muốn mất đi, “Mẫu hoàng mẫu hoàng, chúng ta cũng gọi nằng mẫu hoàng, nhưng mà hai chữ mẫu hoàng này, vẫn là chữ hoàng ở phía trước, sau đó mới là mẫu, nằng là hoàng đế Đại Chu, sau đó mới là mẫu thân chúng ta! Phế thái nữ phạm không phải sai lầm bình thường, mà là tội lớn, là đại nghịch! Không có hoàng đế nào có thể chứa được kẻ địch đối với mình tâm có sát niệm, dù người kia là nữ nhi chính mình cũng như thế! Hơn nữa, dù mẫu hoàng chứa được nằng, tương lai tân đế cũng tuyệt đối sẽ không chứa được nằng, mà mẫu hoàng vì không cho tân đế tương lai lưu lại mầm họa, cũng không thể không diệt trừ nằng! Ta trái lại cảm thấy nằng chết như thế, cũng coi như cho mình để lại một điểm tôn nghiêm, nếu như tương lai nằng rơi xuống trong tay tân đế, e là dù sống sót cũng sẽ chó lợn không bằng, coi như chết rồi cũng sẽ tôn nghiêm vô tồn! Thập Lục hoàng muội, ta biết ngươi trọng tình, thế nhưng kết quả này đã là tốt nhất! Ngươi nếu như gây ra chuyện gì, kia lại sẽ là một hồi sóng to gió lớn! Thập Lục hoàng muội, ngươi tự nhận là ngươi có thể gánh chịu nổi phong ba như vậy sao?”

Lại nói đến cuối cùng, đã biến thành chỉ trích.

Ti Mộ Hàm nhìn chăm chú nhìn nằng ta, biểu hiện đen tối không rõ, “Ngũ hoàng tỷ, nếu như tương lai ngươi thành tân đế, cũng sẽ giết nằng sao?”

“Đúng thế.” Ti Mộ Dung không có do dự chút nào, bật thốt lên.

Ti Mộ Hàm khép hai mắt lại, giây lát sau mới mở ra, trông mắt đã là một mảnh lạnh lạnh, “Ngũ hoàng tỷ yên tâm, ta sẽ không tiếp tục chuyện này.” Dứt lời, đường cũ trở về.

Ti Mộ Dung đứng tại chỗ, thờ dài.

Ti Mộ Hàm trở lại Lâm Uyên các, tối hôm đó liền bị bệnh, nhiễm phải phong hàn, hỗn loạn nằm trên giường, nằng cũng không ngại, chỉ ít như vậy có thể để cho nằng lắng đọng tâm bất an xao động, nhưng chuyện này lại khiến Đức quý quân vừa mới khỏi phục gấp hồng.

Nữ nhi luôn luôn khỏe mạnh cư nhiên bệnh, để tâm hấn bất an như vậy, hấn nhớ tới lúc trước hai nữ nhất nhi của hấn cũng như vậy, đột nhiên bị bệnh, sau đó không thể ngăn cản bệnh tình, cuối cùng rời bỏ hấn!

“Phụ quân, nhi thần không có chuyện gì, chỉ là chút tiểu phong hàn mà thôi.” Nằng hiện ra khuôn mặt tươi cười, an ủi: “Phụ quân thân thể vừa mới tốt lên, vẫn là hồi Thanh Tư điện đi, nếu như nhi thần lây bệnh cho ngươi, vậy thì không tốt.”

Nằng lời này nói chưa dứt lời, Đức quý quân lập tức nước mắt uông uông rơi, “Đều là phụ quân không tốt, nếu như nữ nhi của ta không phải vì chăm sóc phụ quân, làm sao sẽ nhiễm phải phong hàn!”

Lần này, hấn triệt để đem nguyên nhân Ti Mộ Hàm sinh bệnh kéo tới trên người mình.

Ti Mộ Hàm tâm có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng ảm áp không ít, trong hoàng cung, chỉ ít còn có người toàn tâm quan tâm chính mình, sau chuyện này, mẫu hoàng cao cao tại thượng kia càng làm cho nằng thêm sợ hãi, mà Ngũ hoàng tỷ, kỳ thực đại hoàng tỷ nói không sai, nằng cũng không có tốt như mình tưởng tượng, tuy rằng nằng ấy nói những câu nói kia là muốn tốt cho mình, thế nhưng vẫn làm cho nằng đau lòng.

Cho dù đã hòa vào thế giới này, thế nhưng có nhiều chỗ nằng vẫn không bỏ xuống được! Xem không ra!

Nằng đáy lòng cười khổ một tiếng, lập tức mỉm cười đối với Đức quý quân trấn an nói: “Phụ quân, là nhi thần không tốt, ngày hôm nay thấy cảnh tuyết không tẻ, sợ đi đi ra ngoài thường một hồi, nhưng đã quên thêm y vật cho mình, cho nên mới nhiễm phong hàn, để phụ quân tự trách như vậy, nhi thần chẳng phải là tội lỗi?”

Đức quý quân vừa nghe, sắc mặt hơi nguôi, “Ngươi đứa nhỏ này, muốn thương tuyết cũng phải quan tâm thân thể chính mình! Ngươi ở trong cung liền không cẩn thận như thế, phụ quân thật không biết ba năm nay ngươi ở bên ngoài là làm sao mà qua nổi!”

Hấn vừa nói một bên nghĩ mà sợ, nếu như nằng ở bên ngoài xảy ra chuyện, hấn nên làm sao? Suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định, sau này vẫn không nên để cho nằng một người đi ra ngoài!

Ba năm trước, Hàm Nhi nói với hấn muốn đi ra ngoài một chút, nhìn son son thủy thủy Đại Chu, hấn tuy rằng không muốn, nhưng nhìn nữ nhi đáng vẻ hứng thú, cũng không đành lòng từ chối, liền cùng bệ hạ nói ra một hồi, không ngờ bệ hạ không hề nói gì liền đáp ứng.

Ba năm nay, đứa nhỏ này tuy rằng quanh năm ở bên ngoài, thế nhưng cũng càng ngày càng hiểu thuận, mỗi lần hồi cung đều sẽ mang đến cho hấn một ít đồ mới mẻ đồ chính mình hài lòng.

Hài từ tốt như vậy, là trời cao ban ân, hấn làm sao có thể làm cho nằng có chuyện?

Đức quý quân quyết định chủ ý, đang muốn cùng nữ nhi nói, đã thấy An nhi sắc mặt vui mừng đi vào bẩm báo, “Chủ nhân, bệ hạ tuyên chủ nhân đêm nay thị tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 6: Chiêu Hiền quý quân

Từ khi bệ hạ phế bỏ thái nữ, đã rất lâu không có tuyển Quân thị đi thị tẩm, bây giờ cư nhiên hạ chỉ để chủ nhân đi, vậy thì thật là vô thượng vinh sủng.

Đức quý quân sắc mặt cũng vui vẻ, thế nhưng thấy nữ nhi liên tiếp đánh rùng mình mấy phát, lập tức quyết định lưu lại chăm sóc nữ nhi, “An nhi người đi hỏi bẩm bệ hạ, nói Bốn cung muốn chăm sóc Thập Lục điện hạ, không cách nào phụng dưỡng bệ hạ, thỉnh bệ hạ thứ tội.”

“A?” An nhi kinh ngạc hô lên.

Ti Mộ Hàm cũng nhú mày, “Phụ quân, nhi thần không có chuyện gì.”

“Đừng nói chuyện!” Đức quý quân hiềm thấy khi hung dữ, “Mẫu hoàng người sẽ không bởi vì những chuyện nhỏ nhặt này trách tội phụ quân, bây giờ quan trọng nhất chính là thân thể người! An nhi còn không đi!”

Ti Mộ Hàm nhìn nam tử trước mắt, trầm mặc một lát sau, đồng ý, “Cảm ơn phụ quân...”

An nhi bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ủ rũ xoay người ra Lâm Uyên các.

...

Giao Thái điện là tẩm cung hoàng đế các đời của Đại Chu.

Trừ phía đông điện làm phòng ngủ, phía tây điện thì lại làm Ngự thư phòng.

Giờ khắc này, Tuyên Vũ đế đang phía ở Tây điện bên trong Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương.

“Bệ hạ.” Một cung trang nam tử khoảng chừng chừng bốn mươi tuổi đi vào Ngự thư phòng, chính là thiếp thân cung thị Tô Tích Chi của Tuyên Vũ đế.

Tuyên Vũ đế lúc này mặc một thân màu đen nam vàng hoàng bào, khuôn mặt xinh đẹp, vàng trán trầm ôn, ánh mắt sắc bén, hỏi: “Chuyện gì?” Một bên hỏi một bên tiếp tục cúi đầu phê duyệt tấu chương.

Tô Tích Chi cúi đầu trả lời, “Thập Lục điện hạ ngẫu nhiễm phong hàn bị bệnh liệt giường, Đức quý quân đang ở Lâm Uyên các chăm sóc, không cách nào phụng dưỡng bệ hạ.”

Tuyên Vũ đế đình chỉ hạ bút, ngẩng đầu nhú mày nói: “Bị bệnh?”

“Bẩm, đúng thế.” Tô Tích Chi trả lời, “Bệ hạ có muốn triệu Quân thị khác đến đây?”

Tuyên Vũ đế ánh mắt hơi trầm xuống, nói: “Người đi Đoàn Tụ điện thông báo, trẩm đêm nay qua.”

“Vâng!” Tô Tích Chi nghe xong, thi lễ một cái sau chậm rãi lui ra, khi hần lui tới cửa điện, chợt nghe Tuyên Vũ đế trên án cúi thấp đầu, sâu kín mở miệng như đang lầm bầm lầu bầu, “Nàng cũng nhanh mười sáu đi?”

Hắn sắc mặt rùng mình, phảng phất không nghe thấy, lui xuống.

...

Phượng Nghi cung đồng tâm điện chính là nơi ở quan sủng lục cung Chiêu Hiền quý quân.

Trong hậu cung Đại Chu, ngoại trừ chỗ ở Phượng hậu, Phượng Tường cung có thể dùng ‘Phượng’ tự, cũng chỉ có Chiêu Hiền quý quân Phượng Nghi cung có vinh dự này, có thể thấy được được trình độ sủng ái.

Chiêu Hiền quý quân chính là trắc quân tiên đế khâm tứ cho Tuyên Vũ đế, thời gian còn là thái nữ trắc quân đã được sủng ái phi thường, Tuyên Vũ đế lên ngôi, càng quan sủng lục cung, liền ngay cả ngay Hòa Dụ Phượng lúc đó cũng phải nể mặt ba phần.

Chiêu Hiền quý quân vì Tuyên Vũ đế sinh dục ngũ nữ nhi tử, phân biệt Tứ hoàng nữ, Cửu hoàng nữ, Thập bát hoàng nữ, Thập thập nhất hoàng nữ, thập thập nhị hoàng nữ cùng Cửu hoàng tử, thập ngũ hoàng tử, là Quân thị sinh dục đông dôi nhiều nhất hậu cung.

Tứ hoàng nữ cùng thập bát hoàng nữ, Cửu hoàng tử đã cập kê, thập thập nhất hoàng nữ cùng thập thập nhị hoàng nữ tuổi nhỏ, cho nên Cửu hoàng nữ Ti Mộ Trần liền thành ứng cử viên đứng đầu vị trí thái nữ lần này, lại thêm nàng sắp nghênh thú trưởng tử Hữu tướng làm chính quân, đại thần trong triều càng nhận định nàng chính là Đại Chu hoàng đế tương lai.

Lúc này, Chiêu Hiền quý quân một thân trường bào thêu gấm, nằm trên giường mềm trong nội các, thương thức phi thúy ngọc Phật ngày hôm trước gia quyến các đại thần trong triều đưa tặng, tuy đã qua tuổi bốn mươi, thế nhưng được bảo dưỡng cẩn thận, trên mặt hầu như không nhìn thấy một tia dấu

vết năm tháng lưu lại, giống như mỹ dung ba mươi, ung dung hoa quý cực điểm.

“Chủ nhân.” Một người mặc cung thị màu xanh đi vào, bẩm báo: “Bệ hạ đi tới đoàn tụ điện Dạ thị quân.”

“Oành!” Một tiếng vang thật lớn, ngọc phật trong tay Chiêu Hiền quý quân đã thành một đồng ngọc nát.

Cung thị trong ồn các đồn dập quỳ xuống: “Chủ nhân bớt giận! Chủ nhân bớt giận!”

“Chủ nhân chớ vội.” Nói lời này chính là nam tử quỳ gối dưới chân Chiêu Hiền quý quân, đã có tuổi, tóc có chút hoa râm, cũng là người duy trì trấn định duy nhất ở chỗ này.

Hắn chính là Tổng quản Phụng Nghi cung, cũng là cha nuôi (giống như ma ma, vú nuôi TG nam nữ bình thường) của Chiêu Hiền quý quân.

Chiêu Hiền quý quân nằm trở về trên giường mềm, lại khôi phục tư thái ung dung trước đây, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị quét qua, quát khẽ nói: “Đều rút ra ngoài cho Bồn cung!”

“Vâng...” Chúng cung thị đồn dập trả lời, sau đó kinh hoàng lui ra.

Một hồi lâu sau, trong ồn các cũng chỉ còn lại chủ tớ hai người.

Cha Thục rót một ly trà nóng đưa cho Chiêu Hiền quý quân, “Chủ nhân trước tiên đừng nóng giận, Dạ thị quân cũng chỉ là Sơ thị, đối với chủ nhân không có uy hiếp, nếu như bệ hạ biết chủ nhân vì chút ít chuyện này nổi trận lôi đình, e sợ sẽ đối với cửu điện hạ không tốt.”

“Hừ!” Chiêu Hiền quý quân lạnh lùng hừ một tiếng, khăn tay tờ tằm trong tay cơ hồ bị hấn kéo nát, “Bồn cung làm sao không biết? Nhưng Bồn cung không chế không được chính mình! Cái tiện nhân họ Dạ kia có cái gì tốt? Cứu nhiên làm cho nàng nhiều năm như vậy đều nhớ mãi không quên! Chẳng trách Thái tổ Hoàng đế định ra cái quy củ kia, bằng không Đại Chu này há không phải như tiền triều...”

“Chủ nhân!” Cha Thục vội vã ngăn hấn lại, “Tai vách mạch rừng!”

Chiêu Hiền quý quân cũng lập tức cầm khẩu, hấn thực sự là bị tiện nhân kia làm tức điên!

“Bất luận Dạ thị quân được sủng ái thế nào cũng không thay đổi được xuất thân của hấn.” Thục cha trấn an nói, “Nô thị cho rằng, chủ nhân cùng với một người không có uy hiếp phiền lòng, còn không bằng lo lắng Đức quý quân một hồi, bệ hạ vừa bắt đầu là triệu Đức quý quân!” Chỉ là không nghĩ tới hấn cứ nhiên bỏ qua cơ hội tốt như vậy!

“Đức quý quân?” Chiêu Hiền quý quân thiếu mi, không phản đối, “Bây giờ hấn cũng chỉ kéo dài hơi tàn thôi, cha nuôi, người cho rằng hấn vẫn là Đức quý quân sao trước đây?”

Không sai, trước đây hấn hận nhất ngoại trừ Hòa Du Phụng chết rồi kia, chính là Đức quý quân này, người này luôn cùng hấn đối nghịch, hấn sinh tử hoàng nữ còn chưa đầy tháng liền chết trẻ, hấn ta thể nhưng liên tiếp vì bệ hạ sinh ra Nhị hoàng nữ, Tam hoàng nữ! Khi đó hấn đau lòng gần chết mà hấn ta lại phong quang đắc ý, ông trời có mắt, hai nữ nhi kia sau đó không lâu cũng lần lượt chết, sau đó sinh Ngũ hoàng tử cũng chết, liền ngay cả đại hoàng tử thật vất vả nuôi sống xuất giá, cứ nhiên vì khó mà tử!

“Bây giờ hấn liền một hài tử đều không có, mẫu gia bên kia cũng ngày càng suy sụp, liền ở trong triều giữ chức quan cũng không làm được, có cái gì lo lắng!”

“Chủ nhân đã quên? Bây giờ hấn có Thập Lục hoàng nữ, Thập Lục hoàng nữ này nay cũng đã lớn.” Thục cha cẩn thận nói.

Chiêu Hiền quý quân nghe xong, xi xi nở nụ cười, “Cha nuôi người là già nên bị hồ đồ rồi hay là làm sao? Bệ hạ cực kỳ hận cha đẻ kia của Thập Lục hoàng nữ, liên đới cũng không ưa Thập Lục hoàng nữ, lúc trước hạ chỉ cho nàng làm con nuôi Đức quý quân, cũng chỉ là cho Đức quý quân một phần an ủi thôi.”

Thục cùng sững sờ, lập tức cười nói: “Chủ nhân nói rất đúng, là Nô thị lo xa rồi.”

“Thay vì lo lắng Đức quý quân, còn không bằng lo lắng hảo đệ đệ của Bồn cung!” Chiêu Hiền quý quân bỗng nhiên nghiêm mặt, khuôn mặt hào hoa phú quý có một tia nham hiểm, “Hảo đệ đệ của bồn cung cũng rất lâu không có tới nơi này của Bồn cung, thật giống như từ khi thái nữ bị phế liền không đến rồi, nghe nói là vội vàng cùng nhóm em rể của Bồn cung kia giao thiệp a!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Vấn đề Sơ thị

“Chủ nhân yên tâm, Hữu tướng đại nhân chống đỡ chỉ có một người là chủ nhân, Hi quân kia thủ đoạn như thế nào đi nữa cũng không thể thắng được chủ nhân ngài!” Thực cha sắc mặt cũng có chút âm trầm.

Hi quân, thứ đệ cùng mẹ khác cha với chủ nhân, sau khi bệ hạ đăng cơ mới nhét vào hậu cung, vừa lúc bắt đầu chỉ là một Tiểu Quý phu, nếu như không phải chủ nhân một đường nâng đỡ, hẳn làm sao có thể leo lên Quân vị, còn sinh Thập Cửu hoàng nữ, Thập thập hoàng nữ cùng Thập Tứ hoàng tử?

Bây giờ vị trí thái nữ bỏ trống, hẳn cư nhiên dùng tiểu tính toán, Thập Cửu hoàng nữ bây giờ chỉ mới 15 tuổi, mà chính hẳn cũng chỉ là thứ tử Thực gia, lại còn muốn liên hợp Hữu tướng đại nhân đồng thời đối phó chủ nhân? Quả thực mơ hồ!

“Bồn cung tự nhiên yên tâm!” Chiêu Hiền quý quân hừ lạnh nói, giây lát sau, sắc mặt lại âm u xuống, “Có điều bệ hạ đã rất lâu không có tới chỗ Bồn cung, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp! Cha nuôi, người nói, Bồn cung nên làm gì đem bệ hạ kéo về nơi này của Bồn cung a?”

Bây giờ không phải đơn thuần chỉ là tranh sủng đơn giản, nếu như ai có thể vào lúc này đạt được tâm bệ hạ, vậy tương lai chính là Phượng thái hậu Đại Chu!

Trên vạt người, duy ngã độc tôn!

Thực cha nghĩ một hồi, nói: “Nô thị có một kế sách, chỉ là không biết chủ nhân có nguyện ý hay không?”

“Nói đi.” Chiêu Hiền quý quân nói.

Thực cha lĩnh mệnh, trầm giọng nói: “Trước đây nhắc tới Thập Lục hoàng nữ, Nô thị đúng là nhớ tới một chuyện, Thập Lục hoàng nữ này cũng sắp mười sáu? Nên vì nâng chuẩn bị Sơ thị.”

“Sơ thị?” Chiêu Hiền quý quân lông mày chau lại, “Người muốn Bồn cung giúp Thập Lục hoàng nữ tuyển Sơ thị?”

Thực cha gật đầu, “Đúng thế.”

Chiêu Hiền quý quân trông mắt hiện lên một tia uẩn nộ, “Cha nuôi, bệ hạ vốn không ưa Thập Lục hoàng nữ, Bồn cung làm như thế chẳng phải càng thêm chọc giận nàng bất khoái sao?”

Thực cha khẽ mỉm cười, “Chủ nhân vậy thì sai rồi, bệ hạ không ưa Thập Lục hoàng nữ, thế nhưng hoàng nữ thành niên tuyển Sơ thị chính là quy củ Thái tổ Hoàng đế định ra, bệ hạ căm ghét Thập Lục hoàng nữ như thế nào đi nữa cũng không thể phá hỏng quy củ này, chủ nhân làm như thế không chỉ sẽ không khiến bệ hạ bất khoái, trái lại có thể biểu lộ ra chủ nhân hiền đức, hơn nữa...” Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Nô thị nghe nói Ninh vương cùng Thập Lục hoàng nữ rất giao hảo, chủ nhân làm như thế không chỉ có thể thắng được bệ hạ tán thưởng, còn có thể ly gián Ninh vương cùng Thập Lục điện hạ, coi như Ninh vương tương lai muốn lôi kéo Thập Lục hoàng nữ cũng phải phòng một tay, tự nhiên không thể thân cận, tuy rằng Thập Lục hoàng nữ không tiến vào mắt bệ hạ, thế nhưng chủ nhân không nên quên năng chung quy là đường nữ của Đức quý quân, bệ hạ đối với Đức quý quân trước sau có mấy phần ân tình.”

“Ý của người là nói, dù Thập Lục hoàng nữ này không vì Trần nhi sử dụng, cũng sẽ không về trận doanh phía Ninh vương?” Chiêu Hiền quý quân loay hoay miệng nói, “Này đúng là rất tốt, chỉ cần Bồn cung chọn Sơ thị cho nàng, người khác còn không cho rằng nàng đứng về phía Trần nhi bên này? Cũng coi như vô hình đá kích Tỉ Mộ Dung hung hăng một trận!”

“Chủ nhân anh minh.” Thực cha nói tiếp, “Có điều ứng cử viên Sơ thị này phải cố gắng chân tuyển một hồi.”

Chiêu Hiền quý quân nheo mắt lại, “Người yên tâm, Bồn cung tự có chủ trương! Người ngày mai đi tuyên Hữu tướng chính phủ tiến cung một chuyện, nói Bồn cung muốn cùng hẳn thương nghị đại hôn sự của Trần nhi một hồi.”

“Vâng!” Thực cha tâm lĩnh đáp.

...

Tỉ Mộ Hàm liên tiếp ba ngày đều ở trong cung mình dưỡng bệnh, đối với chuyện Chiêu Hiền quý quân trong cung tự nhiên không biết gì cả.

Mỗi ngày, nàng trừ uống dược ra, nếu không chính là cùng phụ quân nói chuyện phiếm, nói một ít hiểu biết bên ngoài, nếu không chính là xem sách, viết chữ, tháng ngày trải qua cũng coi như an bình.

Mấy ngày nay bên ngoài vẫn rơi tuyết lớn liên tục, phé thái nữ chết lại như bị trận tuyết lớn này che lấp, bất luận tại triều đường hay là hậu cung, hầu như không mấy may nhắc lên sóng lớn.

Trong lúc nàng dưỡng bệnh, Ngũ hoàng tỷ đã từng tiến cung xem qua nàng một hồi, chỉ là trong lòng nàng vẫn có mụn nhọt, cho nên chỉ nói cho qua.

Trái lại nàng ấy mang đến cho nàng một tin tức làm cho nàng khổ não một hồi lâu.

Tuyết Noãn Tịch tế tổ trở về.

Vị Tuyết đại công tử này chung quy vẫn là trở về, có điều hẳn cũng đã như nguyện, hẳn là sẽ không lại như khi còn bé tìm nàng phiền phức chứ?

Nói tới ân oán nàng cùng Tuyết Noãn Tịch, còn phải nói tới khi Hòa Dụ Phụng còn tại thế.

Năm đó, nàng mới bốn tuổi, những người khác thời điểm bốn tuổi tự nhiên cái gì cũng không hiểu, mà thân thể của nàng lại chứa linh hồn một người trưởng thành, tự nhiên không giống.

Mà Tuyết đại công tử, cũng chỉ mới 3 tuổi, người nhỏ nhỏ tròn tròn như người Tuyết, béo ị như thế, thậm chí đáng yêu.

Nàng nhất thời lòng ngứa ngáy, vươn tay nắn khuôn mặt mềm mại của hắn, than thở kêu một tiếng béo ị, ba chữ ‘thật đáng yêu’ phía sau còn chưa mở miệng, người trước đó còn đáng yêu kia lập tức đổi sắc mặt, há to miệng, tàn nhẫn mà cắn trên cánh tay của nàng.

Khi đó Tuyết Noãn Tịch tuổi nhỏ, thể nhưng khí lực không nhỏ, miệng nàng vừa hạ xuống, cánh tay nhỏ của nàng nhất thời máu tươi tràn lan.

Nàng cùng hắn từ đây liền kết làm thù.

Cuộc sống về sau, chỉ cần Tuyết đại công tử này vừa vào cung, tất nhiên sẽ chọc ghẹo nàng một phen, chọc ghẹo này không chỉ là tiểu hài tử ngoạn ý mà thôi, có mấy lần nàng thiếu một chút đem mệnh đáp vào!

Hắn là hòn ngọc quý trên tay đế sư đương triều _ Tuyết đại nhân, mà nàng, chỉ là một hoàng nữ bị ném tới ném lui không ai sủng, làm sao có thể đấu thắng hắn?

Mỗi lần hắn gây phiền phức, bất kể là ai có lý, cuối cùng xui xẻo khẳng định là nàng!

Sau đó, hắn báỉ sư phụ, xuất môn tu hành học nghệ, nàng vừa mới thoát ly tháng ngày thủy sinh hừng hực, ba năm trước hắn sau khi trở lại, nàng lại vừa vận xuất cung du lịch, tránh thoát một kiếp.

Có điều nói đến này, bọn họ cũng đã một quãng thời gian rất dài không thấy, nhưng nàng không phải không thừa nhận, nàng thật sự sợ Tuyết đại công tử này, chỉ cần nghe thấy tên của hắn liền đầy lòng tê dại, chỉ hi vọng hắn sau khi lập gia đình có thể kiềm chế dưỡng tính!

Chỉ là không nghĩ tới nàng mới vừa ở đấy lòng nhớ tới người này, sau một khắc phụ quân liền cười đi vào, nói cho nàng, Tuyết Noãn Tịch tiến cung tới thăm nàng.

“Cái gì?” Nàng lúc này sợ đến nhảy xuống nhuỷn giường ấm áp, “Phụ quân người nói cái gì?”

Đức quý quân nhìn dáng dấp của nữ nhi, cười càn hài lòng, “Noãn Tịch a, người khi còn bé không phải đều thích cùng hắn chơi sao? Hắn nghe nói người bị bệnh, cho nên tới thăm người một chút!”

Ti Mộ Hàm giương mắt hướng về cửa nhìn lại, ngoại trừ An nhi bên cạnh Đức quý quân ra, còn có một công tử trẻ tuổi nhân tính tao nhã như Ngọc Lan, còn có nam tử trang phục tiểu thị theo phía sau người, không còn ai khác người, lẽ nào nàng lại nghe lọt cái gì? Nàng cầm lấy ấm trà một bên rót cho mình một ly trà tinh thần lại, “Phụ quân, nói đùa sao?”

“Người đứa nhỏ này, phụ quân nào có đùa giỡn?” Đức quý quân oán trách nói, sau đó lôi kéo công tử tao nhã bên người, mỉm cười nói: “Người nhìn, này không phải là Noãn Tịch sao?”

“Phốc ——” Ti Mộ Hàm một ngụm trà toàn bộ phun đến xiêm y trước ngực, lẳng lẳng nhìn công tử trước mắt, một mặt hoang đường, “Phụ quân, nhi thần chỉ là nhiễm phong hàn, mà không phải tổn thương đầu óc.”

“Làm sao? Thập Lục điện hạ không nhớ rõ Noãn Tịch đây?” Tao nhã công tử khẽ mở thủy môi, ôn nhu nói, sắc mặt đoan trang tựa hồ có một tia dấu vết bi thương.

Ti Mộ Hàm lập tức triệt để choáng váng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tuyết đại công tử

Tuyết Noãn Tịch, ấu tử của đương triều đế sư Tuyết Thiên Tinh, thuở nhỏ nhận hết vạn ngàn sủng ái, muốn gió có gió muốn mưa có mưa, xảo quyết thô bạo, hung hăng càn quấy, coi trời bằng vung, chính là đệ nhất ác nam kinh thành, càn là khắc tinh của Ti Mộ Hàm nàng, mỗi một lần hắn xuất hiện, đều là bắt đầu cực khổ của nàng.

Nhưng nam tử ở trước mắt bây giờ, tao nhã như gió, thanh đạm như nước, không chút dấu vết nào của ác nam kia trong ấn tượng, lẽ nào hắn thật sự như Ngũ hoàng tỷ nói, thay đổi tới như vậy?

Dáng dấp có thể thay đổi, chỉ ít năng tin tưởng Tuyết Noãn Tịch bây giờ tuyệt đối không phải béo ị lúc trước, nhưng cá tính... (Sally: haha cũng không khác là bao, chưa tới lúc giúp tỳ thêm họa thôi)

Không, có câu nói ba tuổi định tám mươi, dù cho người sẽ thay đổi, cũng không thể thay đổi nhiều như vậy chứ?

Tì Mộ Hàm âm thầm phòng bị, nhìn kỹ Tuyết đại công tử trước mặt, nhưng không nói lời nào.

Tuyết Noãn Tịch đoan trang cười nhạt, “Noãn Tịch nghe nói Thập Lục điện hạ bị bệnh, cố ý tới thăm”

“Tuyệt công tử hữu tâm” Tì Mộ Hàm lấy lễ đối lại.

Đức quý quân thấy hai người này dường như người xa lạ, đáy lòng có chút cảm thán, nhớ lúc đầu Noãn Tịch cùng Hàm Nhi lại như oan gia vậy, tuy tranh đấu đôi lập, nhưng cảm tình cũng coi như hòa hợp, bây giờ lớn rồi, cũng như người xa lạ, lạnh nhạt xa cách, hần thử dài một hơi, “Noãn Tịch nếu đến rồi, không bằng lại ở chỗ Bồn cung dùng ngụ thiện rồi trở về.”

“Đa tạ quý quân điện hạ.” Tuyết Noãn Tịch thi lễ một cái, hòa nhã nói: “Noãn Tịch còn có việc, không tiện quấy rối quý quân điện hạ.”

“Như vậy a.” Đức quý quân có chút đáng tiếc, “Vậy Bồn cung cũng không miễn cưỡng, chỉ là trời tuyết lớn, Noãn Tịch trở lại thì phải cẩn thận một ít.”

Tuyết Noãn Tịch nhẹ nhàng gật đầu, xoay người nhìn về phía Tì Mộ Hàm, thấy nàng cũng không biểu hiện gì, trông mắt trong suốt nhanh chóng xẹt qua vẻ tức giận, sau đó nói: “Thập Lục điện hạ, Noãn Tịch xin cáo lui.”

Tì Mộ Hàm đứng lúc bộ bắt được tia dị động này, trong lòng rung mình, thầm than quả nhiên vẫn nên cẩn thận một chút mới được, nếu không, nàng kém chút bị tiểu tử này lừa! Có điều sự phát hiện này cũng làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, Tuyết Noãn Tịch vẫn là Tuyết Noãn Tịch kia, mặc dù phủ thêm áo khoác đoan trang mãi tuệ vẫn là Tuyết Noãn Tịch kia! Nhếch môi cười nói: “Tuyệt công tử đi thông thả!”

Tuyết Noãn Tịch tựa hồ sững sốt một chút, lại nhìn nàng chốc lát, mới chậm rãi xoay người mà đi.

Đức quý quân tự mình đem người đưa ra ngoài, lại xoay người trở lại trong noãn các nữ nhi, khuôn mặt tựa hồ có một tia sầu ý.

Tì Mộ Hàm thấy thế, liềm liềm tâm tư, hỏi: “Phụ quân, làm sao?”

Đức quý quân cười nói: “Phụ quân nhớ tới khi còn bé người cùng Noãn Tịch quan hệ rất tốt, làm sao lớn hơn liền xa lạ như thế?”

“Tốt?” Tì Mộ Hàm bĩu môi, không tỏ rõ ý kiến, có điều nàng hiểu kỳ phụ quân tại sao lại vì việc này phát sầu, “Dù sao cũng lớn rồi, hiểu chuyện hơn.”

“Đúng vậy, nhưng cũng không khỏi quá xa lạ.” Đức quý quân thử dài nói, nhìn nữ nhi, ánh mắt có chút ý tứ sâu xa: “Hàm Nhi, Noãn Tịch cố ý tiến cung xem người, cũng coi như hữu tâm, lần sau không nên đối với hần lạnh nhạt như thế.”

Tì Mộ Hàm nghiêm mặt nói: “Phụ quân, có lời gì ngài cứ nói thẳng đi.”

Đức quý quân lại thử dài, mới nói: “Hàm Nhi, người cũng lớn rồi, nên đại hôn, Noãn Tịch là một hài tử không tề.”

Những năm này, Noãn Tịch mỗi khi tiến cung, đều hỏi dò tình huống Hàm Nhi, hần cũng là nam tử, cũng từng yêu qua, đứa nhỏ này sợ là thật sự đối với Hàm Nhi động tâm, trưởng tử Tuyết đế sư, thân phận cao quý, Hàm Nhi tuy rằng không được bề hạ sủng ái, nhưng nàng trước sau là đường nữ của mình, nếu như hần đi cầu bề hạ một hồi, cũng chưa chắc nàng không đồng ý.

Trước đây Hàm Nhi nói có người yêu, hần cũng chỉ đành thả tâm tư này xuống, tuy rằng hần thương yêu Noãn Tịch, thế nhưng càng thương tiếc nữ nhi, hần đời này cũng không có tâm nguyện gì, chỉ nguyện nữ nhi một đời bình an, nhi nữ (con cái) thành đàn.

Tì Mộ Hàm bỗng nhiên tròn to hai mắt, vội hỏi: “Phụ quân, người nói những gì a?” Nàng làm sao cũng không nghĩ ra, trong lòng phụ quân cư nhiên lại có tâm tư này! Cười khổ một tiếng, biểu hiện nghiêm nghị: “Phụ quân, chuyện này không cần nhắc lại!”

“Tại sao?” Đức quý quân kinh ngạc nói, sau đó như nhớ tới cái gì, hai mắt ôn nhu hiện lên một tia đau lòng, “Hàm Nhi thật sự yêu thích nam tử kia như vậy?”

Tì Mộ Hàm thờ dài, nói: “Phụ quân, Tuyết Noãn Tịch là ứng cử viên chính quân Ngũ hoàng tỷ vừa ý, chờ năm sau sẽ hưởng mẫu hoàng thỉnh chỉ tứ hôn.”

“A!” Đức quý quân trên mặt ngạc nhiên tâm ý càng sâu, “Noãn Tịch cùng Ninh Vương điện hạ?” Lẽ nào hần nhìn lầm?

“Ngũ hoàng tỷ chính mệnh nói với ta.” Tì Mộ Hàm nói: “Hơn nữa Noãn Tịch yêu thích Ngũ hoàng tỷ, nên phụ quân không cần nhắc lại chuyện này, miễn làm hỏng danh dự Noãn Tịch, phá hủy hảo nhân duyên của hần.”

Đức quý quân nhú mày trầm tư chốc lát, gật đầu một cái nói: “Ta biết rồi, may là chuyện này ta chưa hướng bề hạ đề cập, bằng không... Aiz!”

Hần tuy ở hậu cung, thế nhưng sự việc trên triều hần cũng có nghe thấy, bây giờ Ninh vương cùng Cửu hoàng nữ do Chiêu Hiền quý quân sở sinh là ứng cử viên đứng đầu vị trí thái nữ, Noãn Tịch này nếu như gả cho Ninh vương, tương lai chính là Phượng hậu!

“Việc này còn không có người biết được, phụ quân cũng không nên quá mức để trong lòng.” Ti Mộ Hàm thấy Đức quý quân biểu hiện căng thẳng, trấn an nói.

Đức quý quân cười nói, “Phụ quân đúng là không có cái gì, chỉ là Hàm Nhi nguoi...” Nữ nhi của hắn xuất sắc như vậy, làm sao hôn sự lại không thuận lợi như thế?

Ti Mộ Hàm ngưng thần một chút, mở miệng nói: “Phụ quân, chính quân của nhi thần là do mẫu hoàng tứ hôn, nhưng mẫu hoàng cũng nên hỏi ý kiến phụ quân một chút chứ?”

Đức quý quân sững sờ, không hiểu nữ nhi vì sao hỏi như vậy, lẽ nào Hàm Nhi lại có người trong lòng? “Hàm Nhi, nguoi coi trọng vị công tử nào?”

Ti Mộ Hàm nhìn phụ quân đáng đáp kính hi, không khỏi âm thầm cười khổ, “Không phải, nhi thần chỉ là muốn để phụ quân cùng mẫu hoàng nói một chút, tìm cho ta chính quân để ở chung, dòng dõi tài mạo cái gì không cần quá mức tính toán, thế nhưng cả tính cần yên tĩnh ôn hòa.”

Nếu hôn sự không cách nào làm chủ, nàng cũng không tâm tư chính mình đi tìm, còn không bằng để phụ quân tìm cho nàng một người để ở chung, tuy rằng không tình cảm gì, thế nhưng chỉ cần tính tình hợp nhau, tương lai thời gian mấy chục năm cùng nhau lúc hoạn nạn, còn sợ không cảm tình?

Chỉ cần như Tuyết Noãn Tịch đại gia công tử như vậy liền tốt rồi!

Đức quý quân thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, bật cười nói: “Nguoi đứa nhỏ này! Yên tâm đi, phụ quân tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng nhất định tìm cho nguoi một chính quân tốt!”

Ti Mộ Hàm nhất thời cười tươi như hoa, thế nhưng nụ cười này bị lời kế tiếp của Đức quý quân phá hủy.

“Nếu Hàm Nhi yêu thích công tử điềm đạm, có thể phải cố gắng tìm xem, có điều hiện tại cũng không vội, hiện tại Sơ thị phải nhanh tuyển một chút.”

Sơ thị?

Ti Mộ Hàm có chút đau đầu, Đại Chu thậm chí là tiền triều, hoàng nữ thời điểm thành niên sẽ nạp nam tử trước, xưng là Sơ thị, dùng để giáo dục hoàng nữ nhân sự, nàng làm sao đem việc này quên đi? “Phụ quân, Sơ thị này có thể cho miễn hay không?”

Đức quý quân hoàn toàn biến sắc, nghiêm nghị khuyên nói: “Hàm Nhi, Sơ thị này là quy củ Thái tổ Hoàng đế định ra, là ai cũng không thể vi phạm, nguoi lời này là đại bất kính chi tội, nếu để cho nguoi có ý đồ riêng nghe thấy sẽ xảy ra đại sự!”

Ti Mộ Hàm bị phản ứng của hắn dọa một hồi, “Phụ quân...”

Đức quý quân biểu hiện nghiêm túc đến cực điểm, cảm khái nói: “Hàm Nhi, phụ quân biết nguoi tính cách không thích tính toán, thế nhưng quy củ chính là quy củ, đặc biệt là quy củ hoàng gia, trừ phi nguoi có năng lực thay đổi nó, bằng không tuyệt đối không thể cải lại nó!”

Ti Mộ Hàm đáy lòng run lên, sau một lúc lâu mới thở dài nói: “Nhi thần rõ ràng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Có tình cảm

Đương triều đế sư Tuyết Thiên Tinh dưới gối có hai nữ một tử, đều là chính phu sở xuất, chính phu tạ thế, Tuyết đế sư cảm niệm tình kết tóc, vẫn không tái giá, hậu viện tuy nạp mấy vị công tử, nhưng đều là danh phận thấp hơn Thị nhân, cũng không có bất kỳ dòng dõi.

Theo luật pháp Đại Chu, chính thất nữ tử dân gian xưng Chính phu, tiểu thiếp xưng Trắc phu cùng Thị phụ, vào gia phả, chết rồi vào tử đường, hưởng thụ hương hỏa hậu nhân, mà Thị nhân thì lại không thể vào gia phả không vào tử đường, giống như món đồ chơi, chỉ có sinh ra dòng dõi mới có thể thăng làm Thị phụ, ngoài ra, chỉ có nữ nhi chính thất sở sinh mới có thể kế thừa gia nghiệp, nếu như chính thất không nữ, mới có thể cân nhắc chỉ nữ tiểu thiếp sở sinh, nhưng nhất định phải trải qua hết thảy trưởng bối trong tộc đồng ý.

Tuyết gia trưởng nữ Tuyết Nghiễn giống với mẫu thân của mình, đi theo con đường văn nhân, hiện nay nhậm chức tại Hàn Lâm viện, mà thứ nữ Tuyết Khuyên thì tính cách tiêu sái, không thích gò bó, thường nhỏ theo sư phụ chơi trò giang hồ.

Ngày hôm đó chạng vạng, Tuyết Nghiễn theo Hàn Lâm viện trở về, vừa vào sân liền thấy chính phu Diệp thị của mình mặt mày ủ rũ, đi qua đi lại.

Nàng hơi nhướng mày, vào cửa liền hỏi: “Làm sao?”

Chính quân này là nhi tử bạn tốt của mẫu thân, mồ côi, thường nhỏ nuôi dưỡng ở Tuyết gia, cùng nàng là thanh mai trúc mã lớn lên, tính tình cũng hợp nhau,

sau khi kết hôn, cảm tình vô cùng hòa hợp, mà mẫu thân cũng đem hấn xem như con ruột đối xử, cho nên cuộc sống của hấn trải qua luôn luôn hòa nhạc, hôm nay làm sao lo lắng sầu khổ như vậy?

Diệp thị thấy thê chủ mình trở về, liền vội vàng tiến lên, lo lắng nói: “Nghỉ, người cuối cùng cũng trở về, gặp chết ta rồi a!”

“Người đừng vội, có chuyện gì từ từ nói.” Tuyết Nghiễm an ủi nói.

Diệp thị thở hổn hển mấy hơi thở, nói: “Là Noãn Tịch, hấn ngộ thiện chưa từng động qua, bữa tối cũng không muốn ăn, đem mình nhốt trong phòng không ra, mẫu thân đi ra ngoài thăm bạn không ở trong phủ, ta khuyên đã lâu, hấn cũng không để ý đến ta, ta không biết làm thế nào mới tốt...”

“Noãn Tịch?” Tuyết Nghiễm trong mắt cũng lộ ra vẻ lo âu, thế nhưng so với chính phu của nàng, nhiều hơn mấy phần trấn tĩnh, “Ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

“Nào có chuyện gì a!” Diệp thị nói, “Buổi sáng hấn tiến cung, sau khi trở về liền vẫn rầu rĩ không vui, liền ngộ thiện cũng không dùng liền ngủ, lúc đó ta nghĩ hấn vì mệt, cũng không chú ý, chỉ dặn dò hạ nhân đem ngộ thiện hâm nóng, chờ hấn tỉnh rồi ăn sau, nhưng không nghĩ tới hấn không chỉ không ăn, liền thiện đêm nay cũng không động...”

“Người nói hấn buổi sáng tiến cung?” Tuyết Nghiễm thiêu mi nói.

“Đúng vậy.” Diệp thị đáp, “Đây có gì không thích hợp?”

Tuyết Nghiễm cười cười, nói: “Người đừng vội, ta đi xem hấn một chút.”

“Ta cùng người đi!” Diệp thị nói.

Tuyết Nghiễm lắc đầu nói: “Không cần, sắc trời tối rồi, bên ngoài không dễ đi, người cả ngày nay cũng mệt muốn chết rồi, nghỉ cho khỏe đi.”

Diệp thị thấy thê chủ nói như vậy, cũng ngọt ngào gật đầu, đưa thê chủ xuất môn.

Tuyết Nghiễm nghe phu lang nói xong, đại khái cũng đoán được mấy phần, đệ đệ này của nàng e sợ lại cùng người nào đó cãi nhau đi? Chính xác, hấn vốn là người thông tuệ, không nghĩ tới một lần lại một lần ‘thua’ trong tay nữ tử kia.

Aiz, nam đại bất trung lưu, hay là nàng nên cùng mẫu thân nói một chút, đem hôn sự này định xuống, cũng đỡ phải khiến hấn lại tự làm khó dễ chính mình!

Đạp lên hoàng hôn, một nén nhang sau, nàng liền tới Lưu Vân các của đệ đệ, chỉ là nàng mới vừa đến, trong phòng liền truyền ra tiếng quát mắng quen thuộc.

“Không ăn, không ăn, bốn công tử nói không ăn!” Sau đó là âm thanh bàn ghế đồ đạc rơi ngã.

Tuyết Nghiễm lắc đầu một cái, đạp bước vào phòng, nhìn thấy Tuyết Noãn Tịch ngồi trên giường nhỏ, bộ mặt tức giận, trước đây đoạn trang từ lâu không biết quăng đi nơi nào.

Trong phòng, bọn hạ nhân kinh hoàng thấy đại tiểu thư đi vào, lúc này như được đại xá: “Tham kiến Đại tiểu thư.”

Tuyết Nghiễm phát tay để bọn họ lui ra, lập tức đi tới trước mặt đệ đệ, cười híp mắt nói: “Làm sao? Ai đem Tuyết đại công tử của chúng ta chọc thành như vậy?”

Tuyết Noãn Tịch sắc mặt khê biến thành hồng, nghiêng đầu, ảo não nói: “Đại tỷ, người đây là cười nhạo ta sao?”

Tuyết Nghiễm thở dài, “Đã xảy ra chuyện gì, cùng đại tỷ nói một chút?” Phụ thân khi hấn tuổi nhỏ liền rời nhân thế, chính mình thân là trưởng tỷ, tự nhiên nên tha thứ nhiều một ít.

Tuyết Noãn Tịch nhìn nàng một cái, hai mắt đỏ lên, một trận rơi lệ, “Nàng cư nhiên không nhận ra ta! Nàng cư nhiên không nhận ra ta! Đại tỷ, ta liền khiến người ta chán ghét như thế sao?”

Tuyết Nghiễm sửng sốt, hình như có nào ý, nhưng vừa nhớ tới bọn họ dù sao nhiều năm không thấy, không tiếp thu cũng là bình thường, hơn nữa những năm này đệ đệ này của nàng phảng phất thay đổi, chỉ ít ỏi trước mặt người khác là như vậy, “Tịch Nhi, người cùng nàng dù sao nhiều năm không gặp nhau, nàng không nhận ra người cũng là bình thường, hơn nữa ban đầu là người kiên trì muốn theo sự phụ hộ tỷ người học nghệ, làm sao bây giờ lại oán giận người ta không nhận ra người?”

“Ta nào có biết nàng sau đó cũng đi ra ngoài! Nàng không phải hoàng nữ sao? Tại sao có thể xuất cung du lịch, hơn nữa... Hơn nữa... Nàng lại còn... Còn thích tên Mông Tư Túy kia!” Tuyết Noãn Tịch vừa tức vừa giận vừa thương xót.

Tuyết Nghiễm bật cười: “Người bộ dạng này là giận nàng không nhận ra người hay là giận nàng thích nam tử khác?”

“Đại tỷ!” Tuyết Noãn Tịch trừng mắt nhìn nàng, khê quát.

“Được rồi được rồi, đại tỷ không nói.” Tuyết Nghiễm mỉm cười nói, “Có điều Tịch Nhi a, người phải nhớ kỹ nàng là hoàng nữ, tuy rằng lấy thân phận của người trở thành chính quân của nàng là thừa sức, thế nhưng mặc kệ nàng được bề hạ sủng ái hay không, thân phận có bao nhiêu thấp kém, nhưng mẫu thân nàng vẫn là bề hạ, các đời tới nay chưa bao giờ có hoàng nữ nào chỉ có một chính quân mà không có Quân thị khác, dù nàng đồng ý chỉ bảo vệ một mình người, bề hạ cũng tuyệt đối sẽ không cho phép, bây giờ Đại Chu hoàng thất huyết thống cũng không tính phồn thịnh.”

Tuyết Noãn Tịch khẽ hừ một tiếng, mắt lạnh nhìn tỷ tỷ của chính mình, “Thiên hạ nữ tử đều là như vậy, ta biết không có khả năng khiến cho nàng chỉ có một mình ta!”

Mẫu thân rất yêu phụ thân, nhưng trong viện vẫn có nam tử khác, đại tỷ cùng đại tỷ phụ thân mai trúc mã không phải cũng nạp trắc phu, thị phụ?

Nhị tỷ tuy rằng không muốn sớm đón dâu như thế, nhưng chuyện tình yêu cũng không ít, nàng sẽ không chỉ có một mình hần, hần đã sớm nghĩ đến.

Đại Chu lập triều tới nay, lịch đại gần ba trăm năm đã từng nhiều mặt hỗn chiến, trên đại lục nhân khẩu kịch liệt giảm thiểu, cho nên luật pháp của đại Chu quy định, nữ tử nhất định phải cưới nhiều, để sinh sôi nhân khẩu, bách tính bình thường trong nhà chỉ ít cũng có hai phụ lang, nàng là hoàng nữ, tự nhiên không thể cùng luật pháp đi ngược lại, nếu nam tử thiên hạ đều có thể tiếp thu đạo luật pháp này, hần vì sao không thể tiếp thu? Nhưng hần nhưng không thể tiếp thu trong tâm nàng chứa những nam tử khác, vì nam tử khác âm u thương thân, mua say ở Vân Châu!

Tuyết Nghiễm nhìn ánh mắt dè dặt, có chút không tự tại, “Nếu người nghĩ thông suốt, hà tất vì một số chuyện này mà phiền lòng, không duyên có tồn thương thân thể của chính mình.”

Tuyết Noãn Tịch trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên nghiêm túc hỏi: “Đại tỷ, người nói ta đủ đoan trang không?”

“Hả?” Tuyết Nghiễm có chút kỳ quái, “Mặc kệ người làm sao, người đều là dè dặt đại tỷ đau lòng nhất.”

“Đại tỷ!” Tuyết Noãn Tịch tức giận nói, “Người nói đi, ta trang không giống sao? Tại sao nàng không chỉ không có hảo cảm, trái lại xa cách ta?”

Tuyết Nghiễm sưng sờ, tùy tiện nói: “Tịch Nhi, những năm này người nỗ lực học tập lễ nghi như thế chính là vì được nàng yêu thích?”

“Nàng đã nói, nàng yêu thích nam tử giống phượng hậu Hòa Dụ Phượng!” Tuyết Noãn Tịch thẳng thắn đạo, “Làm sao? Ta học không giống?”

Tuyết Nghiễm có chút đau đầu, làm sao cũng không nghĩ ra dè dặt những năm này chuyển biến hoàn toàn là vì người yêu, nếu như dè dặt muốn thành chính quân nàng ấy ngược lại cũng không phải chuyện khó, chỉ cần mẫu thân tiến cung một chuyển liền thành, tin tưởng nàng cũng sẽ không oan ức Tịch Nhi, nhưng nếu như hần muốn chính là chân tâm của nàng ấy, cái kia...

Nàng trầm mặc một lát, mới nói: “Người học rất giống, thế nhưng nàng dù sao cũng cùng người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy rằng mấy năm không gặp, thế nhưng ấn tượng đã hình thành, bây giờ thấy người chuyển biến lớn như vậy, tự nhiên không biết làm thế nào, xa cách chút cũng là bình thường, người nếu thật sự muốn nàng thật tâm yêu người, tốt nhất là lấy bản tính đối mặt nàng, nữ nhân yêu thích nam tử đoan trang, bởi vì nam tử như vậy dễ ở chung, không phiền lòng, thế nhưng nữ tử càng yêu thích nam tử chân thực, chỉ cần người lấy diện mục chân thật, chân thành đối với nàng, tin tưởng nàng nhất định sẽ cảm nhận được tâm ý của người.”

“Nam tử chân thực?” Tuyết Noãn Tịch đâm chiêu, trầm tư một hồi, ngẩng đầu nửa tin nửa ngờ mà nhìn trường tỷ, “Đại tỷ, người chắc chắn chứ?”

Tuyết Nghiễm thiêu mi, “Đại tỷ là nữ tử, tự nhiên hiểu được tâm tư nữ tử, có điều, Tịch Nhi, trước đây có một số việc người cũng xác thực làm quá đáng, bây giờ lớn rồi, cũng phải biết đúng mực.”

Tuyết Noãn Tịch mỉm cười, nói lầm bầm: “Ta cũng không phải cố ý, ai kêu khi đó nàng luôn tránh ta, ta nếu như không làm chút chuyện, nàng đã sớm đem ta quên đi!”

Tuyết Nghiễm ngạc nhiên, chuyện này không phải trò đùa dai, mà là hần cố ý hành động? Chẳng lẽ dè dặt bảo bối này từ nhỏ đối với Thập Lục hoàng nữ điện hạ đã có tình cảm?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10: Xuất cung lập phủ

26 Tháng mười một, sinh nhật Tỉ Mộ Hàm, đối với nàng _ một hoàng nữ không được mẫu hoàng quan tâm mà nói, một sinh nhật nhỏ nhỏ cũng không phải đại sự gì, trước đây khi Hòa Dụ Phượng còn sống, cũng chỉ ban thưởng chút ít, ở Uẩn Quân cung, cùng Ngũ hoàng tỷ uống mấy ly rượu mà thôi, nhưng từ khi đến cung Đức quý quân, mỗi khi sinh nhật, hần cũng mở yến hội nhỏ trong biệt cung của mình, này cũng là sự tình duy nhất Đức quý quân kiên trì phò trợ.

Năm nay, nàng mười sáu tuổi, luật pháp Đại Chu, nữ tử mười sáu tuổi thành niên, có thể đại hôn nhậm chức.

Ngày như vậy vốn nên đại náo nhiệt một phen, chỉ là năm nay phát sinh quá nhiều chuyện, Đức quý quân không muốn vào lúc này để nữ nhi làm náo động, tuy rằng nữ nhi cơ bản không hi vọng đi tranh vị trí kia, lòng hại người có thể không, nhưng tâm phòng bị người nên có, trong cung hoàng nữ thành niên vốn không nhiều, sợ dĩ năm nay hẳn chỉ thường cung thị trong cung, còn thân thì tự xuống bếp làm nhất tịch nữ nhi thích ăn.

“Hàm Nhi ăn nhiều một chút.” Đức quý quân nhiều lần hướng về trong chén nữ nhi gấp thức ăn, trong lời nói lộ ra tâm ý hồ thẹn, “Hôm nay người sinh nhật mười sáu, vốn nên chúc mừng một hồi, chỉ là năm nay trong cung phát sinh quá nhiều, phụ quân lo lắng...”

“Phụ quân, nhi thần rõ ràng.” Ti Mộ Hàm ôn hòa cười nói, “Huống hồ, nhi thần vốn không thích náo nhiệt.”

Đức quý quân cười, tiêu tan không ít, “Đến đến, ăn nhiều một chút.”

Ti Mộ Hàm nhìn trong bát sứt trước mặt chồng chất đồ ăn như núi, có chút bất đắc dĩ, thế nhưng vì tâm từ phụ, cũng chỉ có thể nhắm mắt ăn đi.

“Thánh chỉ đến, Thập Lục hoàng nữ tiếp chi.”

“Khụ ——” Ti Mộ Hàm thiếu chút nữa đem mình nghẹn chết, vội vã uống hớp trà mới hoãn lại, tiếng tuyên chỉ ở trong hoàng cung cũng không hiếm thấy, thế nhưng cho nàng nhưng là lần đầu tiên, nàng nhìn Đức quý quân một chút, thấy hần thần sắc bình tĩnh, như đã sớm dự liệu được.

Đức quý quân thấy nữ nhi lo sợ tát mép mặt này, mỉm cười giải thích: “Hoàng nữ thành niên theo quy củ xuất cung lập phủ, chỉ là không nghĩ tới bệ hạ vào hôm nay hạ thánh chỉ cho người.”

Ti Mộ Hàm hiểu rõ, sửa sang lại xiêm y, cùng Đức quý quân cùng đi ra ngoài chính điện, quỳ tiếp thánh chỉ.

Đến tuyên chỉ chính là cung thị thiếp thân của mẫu hoàng _ Tô Tích Chi, mà nội dung thánh chỉ cũng xác thực là phụ quân sở ngôn, xuất cung lập phủ.

Xuất cung lập phủ, vậy thì đại biểu nàng có thể nắm giữ nhà của chính mình, tại dị thời không này, nàng rốt cục có thể nắm giữ một vị trí cho chính mình!

Nàng cười tiếp nhận thánh chỉ.

“Chúc mừng Thập Lục điện hạ.” Tô Tích Chi mỉm cười thi lễ một cái mới rời khỏi.

Đức quý quân đem hần đưa đi, xoay người lại mặt đầy vui mừng mà nhìn nữ nhi, nhưng đáy mắt mang theo một tia không muốn, “Hàm Nhi...” Hải tử của hần chung quy vẫn phải rời khỏi che chở của hần, một mình đối mặt những mưa gió bên ngoài.

Ti Mộ Hàm đem thánh chỉ đưa cho cung thị bên cạnh, hai đầu gối quỳ xuống, cung cung kính kính đập đầu một cái, “Nhi thần cảm tạ phụ quân những năm này đốc lòng giáo dục.”

Hòa Dụ Phụng đối với nàng rất được, thế nhưng loáng thoáng nàng luôn cảm thấy hần dường mang theo một loại lấy lòng nào đó, tuy rằng nàng không biết mình có cái gì đáng giá lấy lòng, còn Uân Quân, mục đích của hần càng sáng tỏ, chính là vì cho Ngũ hoàng tỷ thêm trợ lực, mà Ngũ hoàng tỷ, nàng cùng mình giao hảo thế nào thì cũng mang theo ý vị lôi kéo.

Bọn họ đối với nàng chăm sóc nàng vẫn ghi nhớ trong lòng, cũng không phải cố ý quá nghiêm khắc, chỉ là tại dị thế này, nàng phi thường khát vọng có người chân tâm thực lòng quan tâm nàng, dù cho thân phận của họ có thấp kém cỡ nào.

Hơn mười năm qua, nàng giống như trái bóng, bị người trong cung đá tới đá lui, tuy rằng áo cơm không lo, thế nhưng cũng nhìn quen tình người ấm lạnh.

Từ sau khi làm con nuôi Đức quý quân, hần toàn tâm toàn ý đối với nàng, chân tâm đem nàng thành nữ nhi chính mình đến chăm sóc, lần thứ nhất làm cho nàng cảm nhận được vô tư ấm áp thuần khiết nhất thế gian, bởi vì như vậy, Ti Mộ Hàm lần thứ nhất đối với mẫu hoàng xa lạ kia sinh ra cảm kích chi tâm

Đức quý quân hai mắt bốc lệ quang, liền vội vàng đem nữ nhi nâng dậy, “Cố gắng lên, hoàng nhi của bản cung lớn rồi, lớn rồi.”

“Chủ nhân ngài cũng đừng khóc, Thập Lục điện hạ chí hiếu, ngài nên cao hứng mới đúng.” Một bên An nhi đưa tấm lụa lên, khuyến cáo nói: “Chờ điện hạ đại hôn, chủ nhân có thể ôm cháu gái!”

“Bản cung chính là cao hứng mới khóc!” Đức quý quân quát khẽ nói, bận bịu tiếp nhận tấm lụa lau nước mắt nơi khóe mắt một cái, chăm chú nhìn hần một chút, đứa nhỏ này mi thanh mục tú, ngược lại đúng là không tệ, hơn nữa tự tiến cung liền vẫn đi theo bên cạnh hần, là đứa nhỏ biết nội tình, lại liếc nhìn nữ nhi mình, ngược lại cũng xứng. Ân, lựa chọn này không tồi.

Ti Mộ Hàm thấy phụ quân dáng dấp đắm chiêu, đáy mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, nhưng cũng không để trong lòng, cười nói: “Phụ quân, trời lạnh, chúng ta vào đi thôi.”

“Hào.” Đức quý quân đáy lòng quyết định chủ ý, tâm tình càng vui vẻ, tự nhiên nói cái gì cũng tốt.

...

Đồng Tâm điện

Đêm đó, Tuyên Vũ đế rút cục bước vào Đồng Tâm điện xa cách gần hai tháng. Chiêu Hiền quý quân vui mừng không ngớt, tự mình hầu hạ Tuyên Vũ đế dùng bữa.

Sau khi ăn xong, hai người rời nhà ăn, ở trong Noãn các ngồi xuống.

Chiêu Hiền quý quân tự mình dâng trà nóng, mở miệng nói: “Hôm nay chính là sinh nhật Thập Lục điện hạ mười sáu tuổi, Thần thị còn tưởng rằng bệ hạ sẽ tới cung lý của Đức quý quân.”

“Cũng chỉ là sinh nhật mà thôi.” Tuyên Vũ đế nhàn nhạt đáp một tiếng, trong lời nói cũng không quan tâm quá nhiều.

Chiêu Hiền quý quân nụ cười càng sâu, “Nói cũng phải, có điều Thập Lục điện hạ này cũng coi như thành niên, nên đến thời điểm xuất cung lập phủ.”

Tuyên Vũ đế nhấp ngụm trà, nói: “Trẫm dĩ nhiên đã hạ chi, Lễ bộ cùng Nội Vụ phủ sẽ biết làm sao, người không cần quá mức bận tâm.”

Chiêu Hiền quý quân sững sờ, “Bệ hạ nhanh như vậy liền hạ chi?” Nhớ lúc đầu Trần nhi phải đợi nửa năm mới đợi được ân chi tứ phủ.

Tuyên Vũ đế liếc mắt nhìn hấn, “Nàng tuy cho làm con nuôi trên danh nghĩa Đức quý quân, nhưng trước sau không phải thân sinh, trước đây vị thành niên cũng thôi, bây giờ đã đến tuổi, vậy thì nên sớm đi ra ngoài chút vẫn tốt hơn.”

“Nói cũng phải.” Chiêu Hiền quý quân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng Thập Lục hoàng nữ này không được tâm bệ hạ, thế nhưng nàng trước sau vẫn là hoàng nữ thành niên, hơn nữa còn cùng Ninh vương giao hảo, không thể không phòng.

Bây giờ trong cung hoàng nữ thành niên chỉ có năm người, Minh quý quân sở sinh Thập Tam hoàng nữ _ Ti Mộ Tuyền, thân phận xác thực cao quý, nhưng Minh quý quân là hoàng tử Nam Chiếu quốc kết giao, thái nữ Đại Chu tự nhiên không thể có huyết thống ngoại tộc, mà Thập Tam hoàng nữ này cả ngày chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, không hỏi chính sự, đối với Trần nhi uy hiếp không lớn, Thất hoàng nữ _ Ti Mộ Viện, cha đẻ chỉ là cung thị thấp hèn nhất, hơn nữa đã sớm chết, vốn cũng không uy hiếp gì, nhưng không nghĩ tới Ngũ hoàng nữ Ninh vương cư nhiên đưa nàng kéo vào trận doanh của mình, trong triều ngoài triều: nội ngoại, nghiêm nhiên thành một thể, Ninh vương hiện nay là hoàng nữ duy nhất được phong vương, hơn nữa ở trong triều danh vọng không tệ, nếu như nàng kéo Thập Lục hoàng nữ vào trận doanh của mình, đối với Trần nhi uy hiếp sợ sẽ càng lớn hơn, cha nuôi nói không sai, Thập Lục hoàng nữ này dù sao cũng là dưỡng nữ của Đức quý quân.

“Đang suy nghĩ gì?” Tuyên Vũ đế cúi đầu nhìn hấn, trầm giọng hỏi.

Chiêu Hiền quý quân phục hồi tinh thần lại, cười nói: “Thần thị nay đến chính là có chuyện cầu bệ hạ ân chuẩn, chỉ là Thần thị lâu không thấy bệ hạ, nhất thời mừng rỡ kém chút đã quên.”

Tuyên Vũ đế hí híp mắt, hỏi: “Chuyện gì?”

“Vốn đây là chuyện nên do Đức quý quân xử lý, chỉ là quãng thời gian trước Đức quý quân bị bệnh, sợ là cũng lực bất tòng tâm, do đó Thần thị liền bao biện làm thay một hồi.” Chiêu Hiền quý quân mỉm cười nói, “Thần thị vì Thập Lục điện hạ tìm một Sơ thị, muốn xin bệ hạ ân chuẩn.”

“Sơ thị?” Tuyên Vũ đế nhíu nhíu mày lại, ánh mắt thâm trầm nhìn quét hấn một chút.

Chiêu Hiền quý quân đáy lòng nhảy liên hồi, “Bệ hạ...”

Tuyên Vũ đế thu tầm mắt lại, nhấp ngụm trà, khẽ nói: “Người là chủ hậu cung, muốn xử lý cũng không tính bao biện làm thay.”

Chiêu Hiền quý quân thấy nàng nói như vậy, tâm vừa mới nhấc lên cuối cùng cũng thả xuống, vừa mới hấn hần như dọa ra mồ hôi lạnh, là bởi vì quá lâu không thấy bệ hạ sao? “Ngày hôm trước em rê Thần thị tiến cung cùng Thần thị thương nghị chuyện đại hôn của Trần nhi, cũng biết được trong nhà vẫn còn một vị trưởng tử chưa định thân, mặc dù là con thứ, thế nhưng Thần thị cảm thấy nếu làm Sơ thị của Thập Lục điện hạ vẫn có thể, không biết bệ hạ cảm thấy thế nào?”

Tuyên Vũ đế cúi đầu uống trà, nhắc mâu nhìn hấn chăm chú, hai mắt so với trước còn thâm trầm ác liệt hơn, không khác nào hắc đàm sâu không thấy đáy, “Thực gia thứ trưởng tử?”

“Đúng vậy.” Chiêu Hiền quý quân gật đầu cười nói, “Hải tử kia... A!”

Tuyên Vũ đế bỗng nhiên vươn tay quăng ngã ly trà, phát sinh một tràng tiếng vang chói tai, lập tức trầm mặt không nói một lời hất tay mà đi.

“Bệ hạ!” Chiêu Hiền quý quân co quắp ngồi trên giường, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, vội vã đuổi theo, nhưng chỉ có thể nhìn thấy bóng người màu vàng kia đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11: Thục gia trưởng tử

Ngày kế lâm triều qua đi, Cữu hoàng nữ _ Ti Mộ Trăn liền bị cung thị trong cung phụ quân cho mời đến Đồng Tâm điện, nàng là hoàng nữ thành niên, không thể tùy ý ra vào hậu cung, cho nên nàng mặc dù tiến cung thỉnh an phụ quân, trên căn bản đều có người bồi tiếp, bây giờ phụ quân cấp thiết như vậy để cho mình vào hậu cung, không biết xảy ra chuyện gì?

Quả nhiên, nàng mới vừa đến cửa Đồng Tâm điện liền nghe thấy thanh âm phụ thân quát mắng cung thị.

“Đều rút ra ngoài cho Bồn cung!” Chiêu Hiền quý quân vẫn một thân hoa phục, chỉ là sắc mặt không tốt lắm, dưới mí mắt hiện ra nhàn nhạt màu xanh, tựa hồ đêm qua không ngủ tốt.

Ti Mộ Trăn đi vào bên trong điện, thì lễ một cái nói: “Phụ quân, ai chộc ngài sinh khí a?”

Mẫu hoàng hai tháng này lạnh nhạt với phụ quân nàng cũng có nghe thấy, mẫu hoàng e sợ cũng là cố ý, dù sao vào lúc này nếu như đối với phụ quân quá mức sùng ái, cũng chưa chắc là chuyện tốt, phụ quân nói vậy cũng rõ ràng, chỉ là vì sao còn phát tính khí lớn như vậy?

Chiêu Hiền quý quân thấy nữ nhi đi vào, trầm mặt để nhóm cung thị lui ra, chỉ để lại Thục cha, biểu hiện bi thương, “Trăn nhi, người đến rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ti Mộ Trăn thấy thế, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chiêu Hiền quý quân vừa tức vừa giận mà đem chuyện đêm qua nói một lần, “Trăn nhi, người nói mẫu hoàng người rút cuộc là ý gì? Hai tháng này không tới nơi này của Bồn cung, bây giờ mặc danh kỳ diệu trở mặt, Bồn cung đến cùng là nơi nào chộc tới nàng? Bồn cung cùng nàng hơn hai mươi năm tình cảm, chưa từng thấy nàng đối với Bồn cung như vậy!” Dừng một chút, nghiêng rằng nghiêng lợi oán hận nói: “Càng đáng hận chính là, hán đêm qua rời Đồng Tâm điện, lại tức ở nơi của tên tiện nhân Dạ thị quân kia! Nàng này không phải nói rõ muốn đánh mặt ta?”

Hắn liền không nghĩ tới, tiện nhân Dạ thị quân kia đến cùng đối với bề hạ hạ sâu độc gì, làm cho nàng nhớ mãi không quên như vậy!

Ti Mộ Trăn nghe xong, kinh ngạc tròn to hai mắt, “Phụ quân để Thục gia thứ trưởng tử đi làm Sơ thị Thập Lục hoàng muội?” Phụ thân thông minh một đời, làm sao lần này lại hồ đồ như vậy?

Chiêu Hiền quý quân thấy nữ nhi phản ứng như vậy, trong lúc nhất thời cũng không rõ có ý gì, “Để Thục gia thứ trưởng tử đi làm Sơ thị của Thập Lục hoàng nữ kia là có chút oan ức, nhưng chuyện này Thục gia chính phu cũng đồng ý, làm sao liền...”

“Phụ quân, người hồ đồ a!” Ti Mộ Trăn đánh gãy lời của phụ thân, vừa vội vừa giận: “Không sai, lấy thân phận Thục gia thứ trưởng tử đi làm Sơ thị của Thập Lục hoàng muội là oan ức, nhưng Thục gia thứ trưởng tử kia là người nào, phụ quân chẳng lẽ không biết sao? Khi hắn mười ba tuổi bắt đầu, cho tới hôm nay mười tám, Thục Tương vì hắn nghị thân bao nhiêu lần? Nhưng mỗi một lần, nhà gái không phải bị bệnh mà chết, chính là bất ngờ chết, liền ngay cả lần vừa rồi, Thục Tương vì hắn tìm thê chủ, nhưng trước đại hôn một ngày nữ tử kia cư nhiên vô duyên vô cớ té lộn mào một cái liền ngã chết! Bây giờ trong kinh thành người nào không biết Thục gia thứ trưởng tử này là kẻ khắc thê khắc nữ không rõ? Không sai, mẫu hoàng dù chán ghét Thập Lục hoàng muội, thế nhưng nàng trước sau là hoàng nữ Đại Chu, trước sau là nữ nhi mẫu hoàng, mẫu hoàng coi nặng hoàng tự thế nào, phụ quân ngài chẳng lẽ không biết sao? Thật vất vả nuôi lớn, cuối cùng lại bị Sơ thị thấp hèn khắc chết, người để mẫu hoàng làm sao hướng liệt tổ liệt tông Đại Chu bàn giao? Cho dù mẫu hoàng thật sự không thêm đề ý Thập Lục hoàng muội chết sống, thế nhưng Thục gia thứ trưởng tử như vậy, nếu như khắc đến mẫu hoàng vậy phải làm thế nào?”

Sắc mặt của Chiêu Hiền quý quân loát một hồi trắng xám.

“Còn có, nhi thần sắp nghênh thú con trai trưởng của Thục Tương làm chính quân, ngài lại đem thứ trưởng tử Thục Tương chỉ cho Thập Lục hoàng muội làm Sơ thị, này không phải nói rõ cho mẫu hoàng chúng ta đây là muốn lôi kéo Thập Lục hoàng muội kia sao? Bây giờ mẫu hoàng kiêng kỵ nhất chính là những hoàng nữ chúng ta kết bè kết đảng, mấy ngày trước, mẫu hoàng liền vì chuyện Ngũ hoàng tỷ cùng Thất hoàng tỷ giao hảo đã ‘gỗ’ qua nàng một lần, hôm qua Thập Lục hoàng muội sinh nhật, nàng ấy không phải cũng không tiến cung chúc mừng sao?” Ti Mộ Trăn vừa nói, một bên suy tư bước kế tiếp nên đi như thế nào.

Sắc mặt Chiêu Hiền quý quân càng thêm trắng xám, “Bồn cung chỉ muốn vì người thêm trợ lực thôi.”

“Phụ quân, mẫu hoàng trước nay kiêng kỵ nhất là hậu cung Quân thị can thiệp triều chính!” Ti Mộ Trăn khề quát.

Thục cha thấy chủ nhân sắc mặt không tốt, vội vàng nói: “Cửu điện hạ đừng giận, đều là Nô thị không tốt, là Nô thị ra ý đồ xấu!”

“Không! Không phải người không được!” Chiêu Hiền quý quân giận tái mặt, “Đều là em rể kia của Bồn cung tâm mang ý xấu, con trai thứ chính mình không ưa, lại muốn đem người không rõ đưa cho Bồn cung, hừ, Bồn cung thực sự tin sai người!”

Ti Mộ Trăn nghe vậy, cũng bất mãn cha để chính quân tương lai này, Thục Tương chính phu bị người cho rằng ghen tị thiếp phụ, nhưng không nghĩ cư nhiên tính toán đến trên đầu bọn họ, “Nhi thần biết phụ quân không thích, thế nhưng bây giờ nhi thần đại hôn sắp tới, không nên vì một ít việc nhỏ này mà tổn thương hòa khí.”

“Việc nhỏ?” Chiêu Hiền quý quân âm trầm nói: “Bây giờ bề hạ chán ghét Bồn cung, này còn gọi việc nhỏ?”

Ti Mộ Trăn sắc mặt hòa hoãn, nói: “Phụ quân cũng chớ vội, mẫu hoàng luôn luôn thương tiếc phụ quân, hơn hai mươi năm tình cảm cũng không phải chút

chuyện nhỏ này là có thể xóa bỏ, hưởng hồ đêm qua mẫu hoàng tuy rằng tức giận, thế nhưng không phải cũng không từng nói phụ quân nửa câu không phải?”

“Trần nhi, bổn cung bây giờ nên làm như thế nào?” Chiêu Hiền quý quân đề khẩu khí trong lòng kia xuống, bây giờ khẩn thiết nhất chính là tắt lửa giận của bệ hạ, bằng không liền thật sự tiện nghi tiện nhân Dạ thị quân kia!

Ti Mộ Trần trầm tư hồi lâu, nói: “Tuy rằng Thập Lục hoàng nữ không còn cha đẻ, thế nhưng còn dưỡng phụ Đức quý quân, chuyện Sơ thị này phụ quân cũng đừng nhúng tay, chờ tương lai Thập Lục hoàng muội đại hôn, phụ quân cùng Đức quý quân thương nghị thật kỹ lưỡng, tìm cho nàng một chính quân tốt, cũng coi như mất bò mới lo làm chuồng, tin tưởng mẫu hoàng nhất định sẽ rõ ràng tâm tư phụ quân.”

Chiêu Hiền quý quân trầm ngâm chốc lát, “Bây giờ xem ra, cũng chỉ đành như vậy.”

Phụ – nữ hai người nói mấy câu, liền đem đề tài này ấn xuống, tán gẫu việc đại hôn không lâu sau đó.

“Lễ bộ đã đem tháng ngày định ra rồi, ngày mùng 5 tháng 12 là ngày tháng tốt.”

Ti Mộ Trần gật gù, “Chuyện này phụ quân xử lý là tốt rồi, nếu như không còn chuyện gì, nhi thần còn có chuyện phải làm, liền cáo lui trước.”

Chiêu Hiền quý quân đứng dậy, dặn nữ nhi chú ý thân thể, sau đó đưa nàng ra cửa cung, lại không nghĩ rằng ở cửa cung, lại nghe thấy cung thị hân phái đi Giao Thái điện tìm hiểu tin tức trở về bẩm báo, Tuyên Vũ đế hạ chỉ để Thục gia thứ trưởng tử vào Thập Lục hoàng nữ phủ làm Sơ thị.

“Trần nhi, đây là...” Chiêu Hiền quý quân lẳng lẳng nhìn nữ nhi, “Bệ hạ đây là...”

Ti Mộ Trần nhú nhú mày, trong mắt cũng có kinh ngạc, đồng thời cũng thờ phào nhẹ nhõm, một hồi lâu sau mới nói: “Không nghĩ tới mẫu hoàng cư nhiên chán ghét Thập Lục hoàng muội kia đến vậy...” Có điều cũng tốt, như vậy đại biểu trong lòng ở mẫu hoàng, vị trí phụ quân rất cao, mặc dù không thích, nhưng vẫn theo như tâm nguyện phụ quân, nàng cười cợt, đối với phụ thân một mặt không rõ nói: “Phụ quân, nếu mẫu hoàng đã hạ chỉ, ngài cũng không cần lo lắng quá mức.”

Chiêu Hiền quý quân nhú mày, như có như không trầm thấp một tiếng, “Thật sao? ...” Nhưng vì sao hắn luôn cảm thấy bệ hạ bây giờ phi thường xa lạ, xa lạ để hắn sinh ra hàn ý trong lòng?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Ninh vương nhắc nhở

Đức quý quân nhận sau khi biết được tin tức, đầu tiên là sững sờ, lập tức không tin, cuối cùng phần nộ lên, khí thế hùng hổ hướng về Giao Thái điện đi.

Bệ hạ tại sao có thể đem loại nam tử kia cho Hàm Nhi? Nàng tại sao có thể?

Cho dù hân thân ở thâm cung nhưng cũng từng nghe nói Thục gia thứ trưởng tử là dạng người gì, bây giờ bệ hạ lại muốn đem hắn cho Hàm Nhi?

Bệ hạ hận cha đẻ Hàm Nhi, thế nhưng Hàm Nhi trước sau là nữ nhi của nàng, trước sau là hoàng nữ Đại Chu, nàng làm như thế để làm khó Hàm Nhi?

Từ nhỏ đến lớn, Hàm Nhi tuy rằng không hề nói gì, thế nhưng hắn vẫn cảm giác được, trong lòng Hàm Nhi vẫn luôn bời vì mẫu hoàng nàng chưa bao giờ coi trọng nàng mà khổ sở!

Đêm qua, bệ hạ vào ngày sinh nhật Hàm Nhi ân chỉ cho nàng lập phủ, hắn cho rằng bệ hạ đã thả khúc mắc năm đó xuống, bắt đầu tiếp thu nữ nhi này, nhưng không nghĩ tới mới một buổi tối lại đem Hàm Nhi đẩy xuống vực sâu!

Thê chủ hân hầu hạ hơn hai mươi năm cư nhiên cứng cỏi như vậy?

Lần này, hắn cho dù liều mạng đi vào nguy hiểm cũng nhất định phải hỏi rõ ràng, nàng đến tột cùng có đem Hàm Nhi thành nữ nhi mình hay không?

“Tham kiến Đức phụ quân.”

Ngoài Giao Thái điện không xa, trên đường nhỏ, Ti Mộ Dung một thân màu đỏ tím triều phục che ở phía trước.

Đức quý quân hơi thu tức giận, nhẹ chút đầu chào hỏi: “Ninh Vương điện hạ.” Lập tức cất bước ly khai.

“Đức phụ quân xin dừng bước.” Ti Mộ Dung gọi lại nói, “Đức phụ quân là muốn đi cầu kiến mẫu hoàng?”

Đức quý quân dừng cước bộ lại, “Đúng thế.”

“Nếu như là vì chuyện Sơ thị của Thập Lục hoàng muội, như vậy Đức phụ quân trước khi đi cầu kiến mẫu hoàng, thỉnh trước hết nghe nhi thần một lời.” Ti Mộ Dung nghiêm mặt nói.

Đức quý quân biểu hiện hơi thu lại, “Ninh Vương điện hạ muốn nói cái gì?”

“Nếu như Đức phụ quân là thật tâm thương yêu Thập Lục hoàng muội vậy thì không cần đi chuyện này.” Ti Mộ Dung chậm rãi nói, ánh mắt nghiêm túc.

Đức quý quân sững sờ, chợt giật tím mặt mày, uồng nàng thường ngày quan tâm Hàm Nhi như thế, nguyên lai cũng không thoát được việc bo bo giữ mình, hẳn thật sự nhìn lầm nàng! “Đây là chuyện của Bôn cung, Ninh Vương điện hạ không cần bận tâm!” Dứt lời, liền muốn phẩy tay áo bỏ đi.

“Đức phụ quân cũng biết ý chỉ này là Chiêu Hiền quý quân hướng về mẫu hoàng cầu?” Ti Mộ Dung lùi về sau một bước, lần thứ hai ngăn trở đường đi của hắn, “Điều này có ý vì gì, Đức phụ quân không thể nào không biết.”

Đức quý quân cả kinh, “Ngươi là nói đây là Chiêu Hiền quý quân hạ quỷ kế? Hẳn tại sao phải làm như vậy? Hàm Nhi đối với Cửu hoàng nữ căn bản không có bất kỳ uy hiếp gì! Hẳn vì sao phải làm nhục Hàm Nhi như thế?”

“Đức phụ quân thận ngôn.” Ti Mộ Dung cẩn thận nói, “Tuy là Chiêu Hiền quý quân giựt giây, nhưng ý chỉ chung quy là mẫu hoàng hạ, quân vô hí ngôn!”

Đức quý quân sắc mặt rùng mình, “Nếu đã như vậy, Bôn cung càng muốn đi gặp bệ hạ!” Những năm này, bệ hạ đối với hắn tuy không được như Chiêu Hiền quý quân, thế nhưng vẫn kính trọng hắn, mặc dù xem như vô duyên với ba đứa hài tử của hắn, còn có đại hoàng tử mệnh khổ kia, nàng thế nào cũng sẽ cho mình mấy phần mặt mũi, hẳn đi cầu, không hẳn không thể để cho bệ hạ thu hồi ý chỉ.

“Đức phụ quân liền cho rằng mẫu hoàng sẽ là loại người bị một nam tử giựt giây liền hạ chỉ?” Ti Mộ Dung thờ dài nói, “Mẫu hoàng sở dĩ thuận tâm ý Chiêu Hiền quý quân, là bởi vì nàng cũng không để ý Thập Lục hoàng muội, lần này mẫu hoàng dù nề ngai vài phần mà thu hồi ý chỉ, thế nhưng lần sau? Đức phụ quân nếu như vì chuyện nhỏ này lại cùng mẫu hoàng làm căng, cái kia sợ rằng tương lai Thập Lục hoàng muội tháng ngày càng thêm khổ sở, Đức phụ quân, thứ ta lời nói đại bất kính, nhưng ngài không thể cả đời che chở Thập Lục hoàng muội.”

“Việc nhỏ? Thực gia thứ trưởng tử kia là dạng người nào, Ninh Vương điện hạ chẳng lẽ không từng nghe nói qua sao?” Đức quý quân cười lạnh nói, “Hàm Nhi tuy không phải ta thân sinh, nhưng phụ quân ta vẫn xem nàng là nữ nhi ruột thịt, há có thể cho nàng thụ loại oan ức này!”

Ti Mộ Dung híp híp mắt, tự dấm chiêu, giây lát sau nói: “Đức phụ quân, có điều là một tiêu Sơ thị thôi, người hoàng gia chúng ta tự có hoàng thiên che chở, há là một kẻ ti tiện có thể khác? Đức phụ quân nếu như thật sự lo lắng, chờ ngày khác lễ thành, đều có thể tử hán một chén chẩm tửu, xử trí là được, tin tưởng khi đó mẫu hoàng cũng sẽ không cảm thấy không thích hợp.”

Đức quý quân sắc mặt trắng nhợt, “Ninh vương người nói cái gì?” Sơ thị phân vị tuy rằng cùng Thị nhân đều thấp hèn, thế nhưng vẫn được lên giấy ngọc, có danh có phận, há có thể nói giết liền giết?

Huống chi, hẳn trước sau là con trai Thực Tương, Thực Tương sao lại ngồi yên không để ý đến, còn có Chiêu Hiền quý quân, hẳn nếu đi nước cờ này, cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ dễ dàng!

“Vậy thì như thế nào?” Ti Mộ Dung cười nhạo nói, “Thực Tương đều chịu đem con trai thân sinh đưa cho Thập Lục hoàng muội làm Sơ thị, như thế nào sẽ quan tâm sự sống chết của hắn? Nếu hắn tiến vào trong phủ Thập Lục hoàng muội, kia sống và chết chính là do Thập Lục hoàng muội định đoạt! Liền ngay cả Chiêu Hiền quý quân cũng không tư cách thuyết tam đạo tử!”

Đức quý quân trong lòng run rẩy, hẳn ở trong cung nhiều năm, cũng không phải chưa từng gặp sóng gió, nhưng bây giờ nghe xong người trước mắt này, vẫn cảm thấy đau lòng, trong lúc hoảng hốt, hắn nhớ tới năm đó Ninh vương Sơ thị tựa hồ cũng vào cửa không lâu liền nhiễm bệnh tạ thế, trong triều đồn đại, Ninh vương hiền lành, nhưng không ngờ cư nhiên có tâm địa tàn nhẫn bậc này, Hàm Nhi cùng nàng kết giao nhiều năm, vạn nhất...

Ti Mộ Dung thấy hắn vẫn do dự như cũ, tiếp tục khuyên nhủ: “Lùi một bước, bây giờ mẫu hoàng đem một người không rõ cho Thập Lục hoàng muội, trong lòng dù sao cũng hơi hồ thẹn, chỉ ít đối với Đức phụ quân là như vậy, tương lai Thập Lục hoàng muội đại hôn chính quân, tin tưởng ít nhiều gì sẽ nghe một chút ý kiến của Đức phụ quân, đến lúc đó Đức phụ quân liền có thể cầu mẫu hoàng cho Thập Lục hoàng muội tìm một chính quân tốt, Đức phụ quân sao không đem sức ảnh hưởng của mình dùng ở nơi mấu chốt nhất?”

Đức quý quân cúi đầu trở nên trầm tư, tuy rằng Ninh vương tàn nhẫn, thế nhưng nàng cũng xác thực đánh thức hắn, nếu như lần này cùng bệ hạ làm căng, hẳn bị phạt không quan trọng lắm, thế nhưng hôn sự Hàm Nhi chỉ sợ cũng bị Chiêu Hiền quý quân đùa bỡn trong lòng bàn tay, cái kia chẳng phải là phá huỷ một đời của Hàm Nhi? Chiêu Hiền quý quân, nhiều năm như vậy, hẳn nhiều lần cúi người làm thiếp, tránh phong mang, nhưng không ngờ hắn ta trước sau không muốn buông tha hắn!

Hắn cắn răng, vẫn cố nuốt xuống khẩu khí trong lòng ngực, ngẩng đầu lên nói: “Bôn cung rõ ràng, đa tạ Ninh vương đánh thức.”

Ti Mộ Dung thấy hắn gật đầu đồng ý, cũng thở phào nhẹ nhõm, “Đức phụ quân không cần đa lễ, Thập Lục hoàng muội cũng là muội muội nhi thần, đây là nhi thần nên làm.”

Đức quý quân thật sâu nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: “Đã như vậy, Bôn cung trở về cung, Hàm Nhi sắp xuất cung, rất nhiều chuyện vẫn cần Bôn cung chuẩn bị.”

“Cung tiễn Đức phụ quân.” Ti Mộ Dung khom lưng nói, bên mép cong một độ cong mỏng manh.

Q.1 - Chương 13: Công tử Vũ Chi

Thục gia – Vũ các

Thục thứ trưởng tử _ Thục Vũ Chi đang ngồi trên nhuyễn tháp, trong tay đang cầm một chiếc áo mới màu đỏ sậm, giữa hai lông mày tràn đầy mỉm cười nhàn nhạt, không chút nào biết hần đã lần nữa trở thành đề tài sôi nổi bàn tán trong kinh thành.

“Công tử, uống một ngụm trà đi.” Bên cạnh, cha nuôi Thục Vũ Chi _ Thục Thanh mỉm cười đưa một ly trà nóng lên, nhìn chiếc áo trong tay hần một chút hỏi, “Cũng sắp ngày tết, công tử dự định đem chiếc áo này đưa cho gia chủ làm lễ tân niên sao?”

Thục Vũ Chi cười, nhưng có mấy phần lo lắng: “Cha nuôi người xem một chút, ta làm có tốt không?”

“Công tử đối với tay nghề của mình còn không tự tin?” Thục Thanh cười nói, “Gia chủ đau lòng công tử, dù công tử làm không tốt, gia chủ cũng sẽ mặc lên người!”

Thục Vũ Chi mỉm mỉm môi, mặt mày có thêm mấy phần khinh sảo, “Phụ thân khi còn sống đã nói, mẫu thân thuở nhỏ sinh trưởng ở phía nam, tuy rằng đến kinh đã mấy chục năm, thế nhưng vẫn không cách nào thích ứng mùa đông nơi này.”

“Công tử, Lâm chủ nhân đã rời đi nhiều năm như vậy, người vẫn cứ thương tâm như thế, nếu như Lâm chủ nhân ở dưới tuổi vàng biết, cũng sẽ không an lòng.” Thục Thanh khuyên lơn, Lâm chủ nhân vốn là tiểu thị của gia chủ, sau đó gia chủ lớn lên, liền đem hần nạp làm thị phụ, được gia chủ sủng ái, sau đó mặc dù chỉ sinh một mình công tử, sủng ái cũng không giảm thiểu nửa phần, đáng tiếc bạc mệnh, khi công tử bảy tuổi người bị bệnh cấp tính mà tạ thế.

“Cha nuôi, người nói ta có phải thật là người không rõ (không may mắn, khác người khác) hay không?” Thục Vũ Chi thấp giọng nói, “Bằng không phụ thân làm sao sớm qua đời như vậy? Còn có trước đây những người kia...”

“Công tử chớ nói nhảm!” Thục Thanh ngắt lời hần, “Những câu nói kia chỉ là một ít người vô tri ác ý hãm hại thôi, công tử hà tất đi lưu ý, không duyên cớ tổn thương thân thể chính mình.”

“Thật sao?” Thục Vũ Chi khẽ thở dài, “Ta cũng không phải là quan tâm những lời nói khó nghe kia, chỉ lo lắng liên lụy mẫu thân, bây giờ mẫu thân chức vị cao, mà Tam đệ lại sắp thành Cữu hoàng nữ chính quân, ta lo lắng...”

Thục Thanh đang muốn an ủi, đã thấy một người đi vào, hần lập tức hành lễ nói: “Tham kiến gia chủ.”

Thục Vũ Chi thấy người tới, cũng liền vội vàng đứng lên đón tiếp, “Mẫu thân!”

Thục Lam Phong có chút miễn cưỡng cười, đi đến ghế tựa bên cạnh bàn ngồi xuống, “Mẫu thân những ngày qua bề bộn hôn sự Tam đệ người, không đến xem người, những ngày qua có khỏe không?”

“Hài nhi rất tốt.” Thục Vũ Chi mỉm cười gật đầu, “Mẫu thân không cần phải lo lắng hài nhi, hôn sự Tam đệ quan trọng hơn.”

Thục Lam Phong tiếp nhận trà nóng Thục Thanh đưa lên, uống một hớp, sau đó nhìn nhi tử muốn nói lại thôi.

“Mẫu thân có việc cùng hài nhi nói?” Thục Vũ Chi mỉm cười hỏi.

Thục Lam Phong nhíu mày, lập tức thở dài một tiếng, “Mẫu thân xin lỗi người, càng xin lỗi cha đã mất sớm của người.”

Thục Vũ Chi ánh mắt buồn bã, “Mẫu thân có cái gì không ngại nói, nhi tử tuy vô năng, thế nhưng nhất định sẽ nghe theo mẫu thân.”

Hần từng nghe nói, Chủ phụ có ý định đem hần đưa đến miếu xuất gia, bảo đảm người nhà bình an, mẫu thân vẫn kiên trì không đáp ứng, bây giờ Tam đệ sắp trở thành người hoàng gia, mẫu thân có phải cũng lo lắng hần sẽ liên lụy Tam đệ hay không?

Thục Lam Phong thấy thế, đột nhiên giờ tay quăng ngã ly trà.

Thục Thanh sợ hết hồn, vội vã quỳ xuống.

Thục Vũ Chi cũng lập tức quỳ xuống, “Mẫu thân, hài nhi không muốn để cho mẫu thân khó xử, ngài liền để hài nhi xuất gia đi.” Những năm này, mẫu thân vì hần làm đã nhiều lần rồi, hần không oán mẫu thân, không oán Chủ phụ, chỉ oán ông trời bất công, hần chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, vì sao phải cho hần vận mệnh như vậy?

“Vũ nhi...” Thục Lam Phong khuôn mặt đau xót, nỗi giận nói: “Mẫu thân cũng muốn đưa người xuất gia, chỉ ít qua mấy năm, mẫu thân còn có thể tiếp người ra, đến lúc đó mẫu thân lại cho người tìm thể chủ tốt, để các người cố gắng sinh sống, nhưng không nghĩ tới Văn thị cư nhiên ác độc như vậy! Ta vẫn nể tình hân là phu quân kết tóc, những năm này hân bắt luận làm ra cái gì ta đều nhìn, nhưng hân không thấy đủ, cư nhiên ác độc đến vậy!”

Thục Vũ Chi ngẩng đầu, “Mẫu thân, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Thục Lam Phong không dám nhìn nhi tử, cắn răng, khó khăn đem tin tức nói ra: “Vũ nhi, bệ hạ hạ chi, để người tiến vào Thập Lục hoàng nữ phủ làm... Sơ thị...”

Thục Thanh nhất thời sợ đến sắc mặt trắng bệch, trong miệng nỉ non: “Này tại sao có thể...”

Thục Vũ Chi sắc mặt cũng trắng xám, “Mẫu thân, người nói cái gì?”

“Đây là ý chỉ bệ hạ.” Thục Lam Phong nhắm hai mắt, trầm giọng nói.

Thục Vũ Chi chợt thấy cả người vô lực, co quắp ngồi dưới đất, Sơ thị của Thập Lục hoàng nữ?

Không phải xuất gia mà là đi làm Thập Lục hoàng nữ Sơ thị? Chủ phu cư nhiên căm ghét hân như vậy? Thôi thôi, Sơ thị cùng xuất gia, hoặc là đi chết, đối với hân mà nói đều không có khác nhau, nếu túi da này đối với Thục gia còn có tác dụng, vậy hân liền tận một phần tâm cuối cùng này đi, “Mẫu thân...” Trên mặt tái nhợt hiện lên một vết cười nhạt, thể mỹ như tà dương, “Nếu là ý chỉ bệ hạ, hân nhi tuân mệnh là được.”

“Vũ nhi...” Thục Lam Phong sững sờ, “Người...”

“Kháng chi không tuân chính là tội tru di cửu tộc, hân nhi không thể bởi vì bản thân thân mà liên lụy Thục gia cửu tộc.” Thục Vũ Chi nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân không nên lo lắng, Thập Lục hoàng nữ chính là người hoàng gia, bệ hạ có thể ban ân này, đối với hân nhi đã là đại hi sự, mẫu thân nên cao hứng mới đúng.”

Thục Lam Phong đột nhiên cảm giác thấy cả người không khỏe, cuống quýt đứng lên, xoay người, hai tay nắm chặt, “Ngày mai cung thị giáo dục trong cung vào phủ, ngày tháng xuất môn cùng Dung nhi giống nhau, đều là ngày mùng 5 tháng 12, tuy rằng ngày tháng gấp gáp, thể nhưng nên làm mẫu thân đều sẽ an bài, người không nên lo lắng, chỉ cần cố gắng cùng cung thị học tập liền có thể... Ta còn có việc, đi trước.”

Nói xong, lúng túng muốn tông cửa xông ra.

Thục Vũ Chi chậm rãi đứng dậy, cúi người đem Thục Thanh cả người vô lực ngồi sập xuống đất nâng dậy, “Cha nuôi, dưới đất lạnh, người đứng lên đi.”

Thục Thanh nắm tay Thục Vũ Chi một cái, nước mắt tràn mi mà ra, “Công tử... Công tử đáng thương của ta... Ông trời tại sao có thể tàn nhẫn như vậy...”

“Cha nuôi...” Thục Vũ Chi nặn ra tia cười, “Bệ hạ đây là ân sủng, làm sao có thể nói ông trời bất công đây? Cha nuôi, lời này chớ nói lại.”

“Công tử...”

Thục Vũ Chi đi trở về nhuyển tháp, cầm lấy chiếc áo mới kia, “Xem ra áo này không đưa được rồi, cha nuôi người giúp ta tìm cái rương, thu cẩn thận đi.” Nói xong, hướng về nội thất đi, “Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Thục Thanh che miệng, chỉ sợ chính mình khóc lên sẽ làm tiểu chủ nhân càng thêm khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Đến nhà báỉ phỏng

Kinh thành tại góc tây bắc, có một đám trạch vũ hoa lệ, điện lâu uốn lượn, mái cong đụng vào nhau, hình thành một phường khu hoàn chỉnh, đây chính là chỗ ở hoàng nữ chư vương thành niên của Đại Chu _ Bảo Ngọc phường.

Ngoại trừ thái nữ vào cư ngụ Đông cung, những hoàng nữ khác hầu như đều ở nơi này, Đại Chu không có chuyện đất phong hoàng nữ xa rời kinh, nếu không có thời kì nguy nan vãng mệnh xuất chinh hoặc thủ lĩnh ngoại nhậm, hoàng nữ không thể rời kinh.

Thập Lục hoàng nữ phủ ở phía bắc Bảo Ngọc phường, gần tường ngoại thành.

Tì Mộ Hàm vẫn chưa đi hết toàn trạch, chỉ ở trước viện xem qua, so với vương phủ của Ngũ hoàng tỷ xác thực nhỏ hơn rất nhiều, nhưng mọi thứ đều đầy đủ, hoàng nữ phủ cũng không thể kém được.

Giờ khắc này nàng đang ngồi ở đại sảnh chính đường nghe quân gia Nội Vụ phủ phái xuống, một nữ tử trung niên khoảng chừng chừng bốn mươi tuổi, họ Chương tên Thiện, vàng trán trầm tĩnh, trật tự rõ ràng, chỉ không tới một ngày nàng liền đem tình huống trong phủ hiểu rõ ràng, ứng đối thoả đáng, liền có thể biết là người có khả năng.

Chương Thiện giới thiệu xong, cung kính nói: “Không biết điện hạ còn có gì phân phó?”

“Tất cả liền theo Chương tổng quản làm đi, bản điện không có ý kiến.” Ti Mộ Hàm nói, “Chỉ là Sơ thị bản điện ít ngày nữa thì sẽ vào cửa, nơi ở đã chuẩn bị kỹ càng?”

Chương Thiện sững sờ, tùy tiện nói: “Đã chuẩn bị kỹ càng, ở Tây Uyển Phong lâu.”

“Phong lâu?” Ti Mộ Hàm nhíu nhíu mày.

“Điện hạ cảm thấy có gì không thích hợp?” Chương Thiện hỏi.

Ti Mộ Hàm nói: “Không có gì, chỉ là tên lâu này không êm tai, đổi lại đi.”

“Không biết điện hạ muốn thay đổi ra sao?” Chương Thiện hỏi.

Ti Mộ Hàm suy nghĩ một chút, nói: “Người đi hỏi thăm một chút, nơi ở Thục công tử bây giờ tại Thục phủ tên gì, hay dùng đồng âm đi.”

Nếu tương lai cùng một chỗ, cũng nên để người ta ở thoải mái, tuy rằng Thục gia công tử này danh tiếng không hề tốt đẹp gì, thế nhưng trước sau là nhi tử Thục gia, hưởng hồ, Chiêu Hiền quý quân động tác này cũng thật chu đáo.

Chương Thiện ngẩng đầu nhìn nàng một cái, tùy tiện nói: “Vâng.”

“Khỏi bẩm điện hạ, Ninh Vương điện hạ cùng Thất hoàng nữ điện hạ tới bái phỏng.” Môn phòng đi vào bẩm báo.

Ti Mộ Hàm hơi kinh ngạc, trầm tư chốc lát, nói: “Mời các nàng vào đi.”

“Vâng.”

Chương Thiện nói: “Điện hạ nếu như không có việc gì nữa, tiểu nhân...”

Ti Mộ Hàm nhíu mày một cái, “Sau này ở trước mặt bản điện tự xưng tên liền có thể.”

Chương Thiện sững sờ, “Điện hạ?”

“Bản điện trí nhớ không tốt lắm.” Ti Mộ Hàm sắc mặt bình tĩnh nói, “Người tự xưng họ tên có thể trợ bản điện nhớ kỹ tên quân gia trong phủ bản điện.”

Chương Thiện trầm mặc một chút, sau đó cúi đầu nói: “Vâng.” Dứt lời, lui tới bên cạnh.

Một hồi lâu sau, môn phòng dẫn Ti Mộ Dung cùng Ti Mộ Viện đi vào.

Ti Mộ Hàm đứng dậy nghênh tiếp, “Ngũ hoàng tử cùng Thất hoàng tử làm sao khéo như thế, cùng nhau đến nơi này?”

“Thập Lục hoàng muội mở phủ là việc vui, ta cùng Thất hoàng muội làm sao có thể không đến chúc mừng?” Ti Mộ Dung cười nói, sau đó quay về Lý Ngọc bên cạnh: “Lý Ngọc, đem lễ của bản điện dâng lên.”

Lý Ngọc tiến lên, đem một quyển sổ nhỏ màu đỏ đưa lên, Ti Mộ Viện gương mặt lạnh lùng cũng dương tay để thiếp thân bên người đưa lễ lên.

Ti Mộ Hàm hơi thiếu mi, ra hiệu Chương Thiện bên người nhận lấy, “Kia hoàng muội liền đa tạ hai vị hoàng tử.”

“Chúng ta đều là thân tỷ muội, Thập Lục hoàng muội liền không cần khách khí như vậy.” Ti Mộ Dung cười nói.

“Hai vị hoàng tử mời ngồi.” Ti Mộ Hàm dương tay nói, “Hoàng muội hôm nay mới vào ở, rất nhiều chuyện đều chưa làm tốt, oan ức hai vị hoàng tử.”

Chương Thiện yên lặng để người hầu đưa trà lên, sau đó lui xuống.

Ti Mộ Dung nhìn chung quanh một hồi, cười nói: “Dinh thự này hơi nhỏ một chút, có điều đúng là nhã trí.”

“Ta trong phủ ít người, phủ đệ không cần quá lớn, hưởng hồ tòa phủ đệ này nếu như lớn hơn, ta cũng không tính lực đi quản lý.” Ti Mộ Hàm nhấp ngụm trà mỉm cười nói.

“Quản lý phủ đệ nên có gia quyến tới làm, Thập Lục hoàng muội nếu cảm thấy lực bất tòng tâm, kia cưới nhiều mấy người là được.” Ti Mộ Dung không phản đối nói.

Ti Mộ Hàm thấp thấp mí mắt, nói: “Hoàng muội bỗng lộc không nhiều, không nuôi nổi nhiều người như vậy.”

Ti Mộ Dung bật cười nói: “Thất hoàng muội ngươi xem, ta còn không biết vị Thập Lục hoàng muội này của chúng ta cư nhiên là người tính toán tỉ mỉ.”

Ti Mộ Viện ừ một tiếng, tiếp tục trầm mặc chính mình uống trà.

Ti Mộ Hàm không để ý lắm, vị Thất hoàng tỷ này tuy rằng cùng Ngũ hoàng tỷ giao hảo, nhưng cùng chính mình tiếp xúc không nhiều, chỉ thường xuyên nghe nói, Thất hoàng nữ _ Ti Mộ Viện trầm mặc ít lời, đối với người nào đều không quan tâm, chỉ có đối với Ninh vương tâm phục khẩu phục.

Ti Mộ Dung trông mắt xet qua một vệt suy nghĩ sâu sắc, vừa uống trà vừa úp mở thăm dò, “Ta nghe nói mẫu hoàng chỉ hôn Thực gia thứ trưởng tử cho Thập Lục hoàng muội làm Sơ thi.”

Ti Mộ Hàm giương mắt, “Nói tới việc này, ta còn phải đa tạ Ngũ hoàng tỷ, nếu như phụ quân vì ta mà cùng mẫu hoàng nổi lên xung đột, vậy chính ta liền làm nhi nữ bất hiếu.”

“Việc nhỏ mà thôi, ta cũng vừa vận dụng tới thôi.”

Ti Mộ Dung cười nói, “Trước đây ta còn lo lắng Thập Lục hoàng muội trách cứ ta làm hoàng tỷ lại quản việc không đâu.”

“Xem Ngũ hoàng tỷ nói a, Ngũ hoàng tỷ hảo ý ta sao lại không hiểu?” Ti Mộ Hàm mỉm cười nói.

Ti Mộ Dung ý cười sâu hơn mấy phần, “Thập Lục hoàng muội đã thấy ra là tốt rồi.”

Ti Mộ Hàm trầm ngâm chốc lát, nói: “Ngũ hoàng tỷ, có chút sự tình ta cùng cái nhìn của ngươi không giống, thế nhưng Ngũ hoàng tỷ chăm sóc chi ân ta vẫn ghi nhớ trong lòng, càng sẽ không bởi vì một điểm việc nhỏ mà tổn thương tình cảm tỷ muội chúng ta nhiều năm.”

Ti Mộ Dung hí hí mắt, lập tức ý tứ sâu xa cười nói: “Xem ra Thập Lục hoàng muội đi ra ngoài mấy năm qua, không chỉ tính tình hiền hoà, cũng lớn hơn không ít.”

“Ngũ hoàng tỷ đã quên, bây giờ Thập Lục hoàng muội cũng trưởng thành.” Ti Mộ Viện đột nhiên mở miệng nói, giọng điệu vẫn nặng nề âm khí thường ngày.

Ti Mộ Hàm cười, “Thất hoàng tỷ nói không sai.”

Ti Mộ Dung vung vung tay, nói: “Được rồi, tỷ muội chúng ta đừng nói những này, bây giờ Thập Lục hoàng muội đã trưởng thành, không biết Thập Lục hoàng muội có nghĩ tới sau này ở chỗ đó nhậm chức?”

“Nhậm chức?” Ti Mộ Hàm mặt lộ kinh ngạc, lập tức cười khò: “Ngũ hoàng tỷ, ngươi phải biết, mẫu hoàng không thích ta, e sợ...”

Ti Mộ Dung đánh gãy nàng, nói: “Điểm ấy ngươi không cần lo lắng, bây giờ Hình bộ của ta cùng hộ bộ của Thất hoàng muội đều để trống, chỉ cần Thập Lục hoàng muội đồng ý, ta tự sẽ hướng mẫu hoàng thỉnh chỉ.”

“Hình bộ cùng hộ bộ?” Ti Mộ Hàm sững sờ, “Ngũ hoàng tỷ, hoàng muội chưa bao giờ tiếp xúc qua những này, sợ là sẽ gây phiền toái cho Ngũ hoàng tỷ cùng Thất hoàng tỷ.”

Ti Mộ Dung nói: “Thập Lục hoàng muội ở địa phương của chính mình, sợ sệt phiền toái gì?”

Ti Mộ Hàm nhú mày, tựa hồ rất khó khăn, “Cái này...”

Ti Mộ Dung đang muốn mở miệng, lại nghe gian ngoài có người bẩm báo, nói bệ hạ có khẩu dụ cho Thập Lục hoàng muội.

Ti Mộ Hàm sững sờ, lập tức đứng lên.

Ti Mộ Dung cùng Ti Mộ Viện cũng đồng thời đứng dậy, hai người tương hỗ đối diện nhìn nhau một chút, sau đó đi ra.

“Đem người mời đến đi.” Ti Mộ Hàm sửa sang lại xiêm y, nói.

Nửa khắc sau, Chương Thiện đem người thỉnh vào, chính là Tô Tích Chi tuyên ý chỉ xuất cung cho nàng.

Tô Tích Chi tiến vào chính đường, nhẹ nhàng quét một hồi, lập tức hành lễ nói: “Nô thi gặp qua Ninh Vương điện hạ, Thất hoàng nữ điện hạ, Thập Lục hoàng nữ điện hạ.”

“Tô tổng quản không cần đa lễ.” Ti Mộ Dung trở lại chỗ ngồi, thông dong mở miệng nói, “Bản vương chỉ lại đây ăn mừng Thập Lục hoàng muội có việc vui, ngươi liền tuyên khẩu dụ của mẫu hoàng đi.”

Ti Mộ Viện trầm mặc ngồi xuống, làm như không thấy.

Tô Tích Chi gật gật đầu, quay về phía Ti Mộ Hàm nói: “Thập Lục điện hạ, bệ hạ khẩu dụ, phong Thập Lục hoàng nữ Ti Mộ Hàm là biên tu thất phẩm

Hàn Lâm viện, năm sau tiền nhiệm.”

Tì Mộ Hàm quý xuống, cúi đầu: “Nhi thần tiếp chỉ, tạ bệ hạ ân điển.”

“Ý chỉ đã tuyên xong, Nô thị liền cáo lui trước.” Tô Tích Chi nói.

Tì Mộ Hàm đứng lên, đối Chương Thiện phân phó nói: “Chương Thiện, tiền Tô tổng quản.”

“Dạ.”

“Hai vị điện hạ, Nô thị xin cáo lui.” Tô Tích Chi quay về hướng Tì Mộ Dung cùng Tì Mộ Viện thi lễ một cái, sau đó cùng Chương Thiện ly khai.

Tì Mộ Dung cười nói: “Chúc mừng Thập Lục hoàng muội.”

“Vừa ra cung liền đạt được ân chỉ vào sổ, Thập Lục hoàng muội vẫn là người đầu tiên.” Tì Mộ Viện tựa như cười mà không phải cười nói.

Tì Mộ Hàm khẽ mỉm cười, “Hai vị hoàng tử cũng đừng trêu ghẹo ta, ta thật đau đầu muốn chết.”

“Có cái gì phải đau đầu.” Tì Mộ Dung cười nói, “Chức quan tuy rằng không cao, thế nhưng Hàn Lâm viện là địa phương thân cận mẫu hoàng nhất, hoàng muội nên cảm thấy hài lòng mới đúng.”

Tì Mộ Hàm lúng túng cười: “Ngũ hoàng tử, Hàn Lâm viện đến tốt cùng là nơi nào ta còn không biết rõ, làm sao đi tiền nhiệm?”

Tì Mộ Dung sững sờ, một hồi lâu sau cười nói, “Thập Lục hoàng muội cũng không cần phải gấp, mẫu hoàng để người năm sau mới lên nhậm, còn hơn một tháng thời gian có thể cố gắng tìm hiểu.”

Tì Mộ Hàm thở dài, “Cũng chỉ đành như vậy.”

“Được rồi, thời điểm không còn sớm, chúng ta cũng nên về rồi, Thập Lục hoàng muội cũng không thiếu chuyện cần xử lý, chớ chúng ta đều rảnh rồi, lại tái tụ.” Tì Mộ Dung cười nói.

Tì Mộ Viện trực tiếp khởi thân, liền đi tới cửa.

Tì Mộ Hàm tự mình đưa hai người đến cửa chính, vừa mới xoay người hồi phòng khách, nụ cười đã biến mất không còn tăm tích, Hàn Lâm viện biên tu? Nàng xác thực không rõ rằng chức vị này cần làm gì, có điều này dường như hướng nàng làm khó dễ, Ngũ hoàng tử cùng Thất hoàng tử chuyển này đến đây, đương nhiên không thể chỉ là vì chúc mừng, chỉ là không nghĩ tới các nàng cư nhiên nhanh như vậy đã nghĩ đưa nàng kéo vào trận doanh các nàng.

Trước khi xuất cung, phụ quân đã từng nghiêm túc nhắc nhở nàng, không nên cùng Ngũ hoàng tử giao du quá thâm, chỉ là phụ quân lại không hiểu, già vờ ngây ngốc chỉ có thể chặn nhất thời, nhưng không thể tránh cả đời.

Nàng mới hồi cung không tới nửa tháng, ngọn lửa chiến tranh tranh cướp trừ vị đã đốt tới bên cạnh nàng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Định nhân duy nhất

Trên đường phố rộng rãi, một chiếc xe ngựa hào hoa bốn bánh chậm rãi chạy.

Bên trong xe ngựa, Tì Mộ Viện tựa trên gối mềm, mở miệng nói: “Ngũ hoàng tử cảm thấy thế nào?”

Tì Mộ Dung nhắm mắt dưỡng thần, “Xem ra mẫu hoàng vẫn là thiên hướng với Cửu hoàng muội.”

“Làm sao mà biết?” Tì Mộ Viện thiêu mi hỏi.

Tì Mộ Dung mở mắt ra, “Chuyện Sơ thị mẫu hoàng làm vốn là không thích hợp, thế nhưng vì mặt mũi của Chiêu Hiền quý quân nên vẫn làm như vậy, bây giờ lại nhanh như vậy liền đưa ra ân chỉ nhậm chức cho Thập Lục hoàng muội, mặc dù có chút tâm ý bù đắp, nhưng càng nhiều là gõ đánh chúng ta.”

“Cái kia, Ngũ hoàng tử không cảm thấy Thập Lục hoàng muội đang gạt chúng ta sao?” Tì Mộ Viện hỏi.

Tì Mộ Dung nhú nhú mày lại, “Nàng xuất thân thấp hèn, lại luôn luôn không được mẫu hoàng ân sủng, cẩn thận chút cũng là bình thường.” Nàng liếc mắt

nhìn Ti Mộ Viện, nói: “Nàng cùng người không giống, Lưu phụ quân mặc dù là xuất thân cung thị, nhưng cũng có danh quý phu, mà cha đẻ Thập Lục hoàng muội là tội nhân bị mẫu hoàng trục xuất, sau đó tuy Hòa Dụ Phượng tử ái, thu dưới gối nuôi nấng, thế nhưng dù sao không phải thân sinh, Hòa Dụ Phượng vốn có nữ nhi của mình, không thể toàn tâm toàn ý đối với nàng được, Hòa Dụ Phượng tạ thế, nàng lại bị mẫu hoàng đưa đến trong cung phụ quân, khi đó ta liền biết, nàng là người cực kỳ cẩn thận, ta cũng từ nhỏ cùng nàng cùng nhau lớn lên, nàng mới thân cận ta như vậy, sau phụ quân, mẫu hoàng lại đưa nàng cho Đức quý quân làm con nuôi, bị người đồng đưa tây đưa khác nào hàng hóa, khó chịu cùng si nhục như vậy, không phải người bình thường có thể chịu đựng, Thập Lục hoàng muội có thể sống đến hiện tại, vậy thì đại biểu nàng có bản lĩnh sinh tồn của chính mình.”

“Cho nên Ngũ hoàng tỷ mới cực lực muốn lôi kéo nàng?” Ti Mộ Viện nói.

Ti Mộ Dung cười, “Có thể đi, có điều quan trọng nhất chính là, thêm một trợ lực dù sao cũng hơn thêm một kẻ địch, hướng hồ lấy sự kiện Sơ thị lần này đến xem, Đức quý quân là thật sự thương yêu dưỡng nữ này, nếu như Thập Lục hoàng muội thành người của chúng ta, Đức quý quân vì bảo đảm nữ nhi bình an, cũng nhất định sẽ đứng phía chúng ta, phụ quân của chúng ta mất sớm, hậu cung nếu như có người mình, kia hi vọng liền lớn hơn một phần.”

Ti Mộ Viện trầm mặc chốc lát, hỏi: “Ngũ hoàng tỷ, người không cảm thấy mẫu hoàng đối với Thập Lục hoàng muội rất đặc biệt sao?”

“Đặc biệt?” Ti Mộ Dung sững sờ, “Người vì sao cho là như thế?”

Ti Mộ Viện trầm giọng nói: “Mẫu hoàng chán ghét Thập Lục hoàng muội xác thực là mọi người đều biết, chỉ là vì sao khi phụ quân Thập Lục hoàng muội chết rồi, mẫu hoàng lại để Hòa Dụ Phượng nuôi nấng nàng? Chính như Ngũ hoàng tỷ từng nói, Hòa Dụ Phượng vốn có nữ nhi, vì sao phải nhọc lòng nuôi nấng một tội nhân chi nữ? Tuy rằng Hòa Dụ Phượng hiền đức thiên hạ đều biết, thế nhưng cũng không hiền đức đến nỗi biết rõ sẽ chọc cho mẫu hoàng nộ cũng muốn đi nuôi nấng Thập Lục hoàng muội? Lại nói, hậu cung không thiếu Quân thị không có hoàng tử (con), nếu như mẫu hoàng thật sự chán ghét Thập Lục hoàng muội, đều có thể đưa nàng cho một Quân thị không được sủng ái nuôi nấng, này không phải có thể nhắm mắt làm ngơ? Tại sao lại đồng ý nàng nuôi dưỡng ở trong cung Phượng hậu? Còn nữa, Hòa Dụ Phượng tạ thế sau, hoàng muội mặc dù mới năm tuổi, thế nhưng cũng có thể do cung nhân một mình chăm sóc, nhưng mẫu hoàng một mực đem nàng đưa đến trong cung Hàm phụ quân lúc đó được cưng chiều nhất cùng Ngũ hoàng tỷ cùng dưỡng dục? Hàm phụ quân tạ thế sau, khi đó Thập Lục hoàng muội đã mười tuổi, hoàn toàn có thể tự mình độc cung sinh hoạt, nhưng mẫu hoàng một mực đem nàng cho Đức quý quân làm con nuôi. Đức quý quân được sủng ái tuy rằng không kịp Chiêu Hiền quý quân, thế nhưng hẳn vì mẫu hoàng sinh hai nữ hai tử, mẫu hoàng đối với hẳn rất kính trọng cùng thương tiếc, làm sao sẽ đem nữ nhi mình chán ghét cho hẳn làm con nuôi? Này không phải càng thêm để Đức quý quân khó chịu sao?”

Trở lại chính là chuyện ba năm trước, hoàng nữ nếu không có thời kì nguy nan vâng mệnh xuất chinh hoặc thủ lĩnh ngoại nhậm, là không thể rời kinh, nhưng ba năm trước, mẫu hoàng lại ân chuẩn Thập Lục hoàng muội rời kinh du lịch, hơn nữa vừa đi chính là ba năm, lần này, nếu như không phải Ngũ hoàng tỷ phái người đi tìm nàng, e sợ nàng cũng sẽ không hồi kinh, Ngũ hoàng tỷ, người thật sự không cảm thấy mẫu hoàng đối với nàng rất đặc biệt sao?”

Ti Mộ Dung biểu hiện nghiêm nghị: “Thất hoàng muội muốn nói cái gì?”

Ti Mộ Viện nói: “Hoàng muội lo lắng Ngũ hoàng tỷ nuôi hổ thành họa.” Rất nhiều chuyện, khác thường tức yêu.

“Người nói không sai, mẫu hoàng đối với Thập Lục hoàng muội xác thực rất đặc biệt.” Ti Mộ Dung đạo, “Có điều nàng sẽ không trở thành đối thủ của chúng ta.”

Ti Mộ Viện nhướn mày: “Ngũ hoàng tỷ chắc chắn như thế?”

Ti Mộ Dung nhìn nàng một cái, nói: “Phụ quân khi còn sống từng nói cho ta biết, cha đẻ Thập Lục hoàng muội cũng không phải là khó sinh mà chết, mà là bị mẫu hoàng hạ chỉ ban cho cái chết.”

Ti Mộ Viện sững sờ, “Cái gì?”

“Mẫu hoàng lúc đó hầu như đem hết thầy người liên quan đều diệt khẩu, phụ quân bởi vì là sinh phụ hoàng nữ, cho nên mới tránh được một kiếp.”

Ti Mộ Dung thấp giọng nói: “Năm đó, cha đẻ Thập Lục hoàng muội _ Trình thị ngày Thập Lục hoàng muội trăng tròn, cùng cấm Vệ quân thống lĩnh trong cung tư tình, bị mẫu hoàng bắt gian tại giường.”

Ti Mộ Viện mặt đầy khiếp sợ.

“Mẫu hoàng giận dữ, hạ chỉ cho Trình thị chấm tửu xử tử, sau đó đối ngoại tuyên bố Trình thị chết do khó sinh.” Ti Mộ Dung tiếp tục nói, “Lúc đó mẫu hoàng thậm chí hoài nghi huyết thống của Thập Lục hoàng muội, từng mệnh ngự y nhỏ máu nghiệm thân, khi chứng thực Thập Lục hoàng muội xác thực thật là huyết mạch hoàng thất mới tha nàng một mạng, nhưng bởi vì chuyện Trình thị, nhiều năm qua chẳng quan tâm tới.”

Ti Mộ Viện nói: “Cư nhiên sẽ là như vậy?”

“Cho nên Thập Lục hoàng muội sẽ không là kẻ địch của chúng ta.” Ti Mộ Dung trầm giọng nói, khuôn mặt có chút âm trầm, “Bằng vào ta đối với Thập Lục hoàng muội hiểu rõ, coi như nàng thành kẻ địch của chúng ta, muốn trừ nàng cũng dễ như ăn cháo.”

Ti Mộ Viện trầm mặc một chút, nói: “Như vậy liền tốt.”

Ti Mộ Dung xốc rèm cửa sổ xe ngựa lên, nhìn đám người tới lui trên đường cái, sâu kín nói: “Kẻ địch của chúng ta, kỳ thực xưa nay chỉ có một.” Giấy lát, nàng thả rèm cửa sổ xuống, nhìn Ti Mộ Viện, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Mẫu hoàng.”

Kẻ địch các nàng, không phải Chiêu Hiền quý quân, không phải Thục gia, càng không phải Cửu hoàng nữ, mà bây giờ là thiên tử Đại Chu —— Tuyên Vũ đế, mẫu hoàng các nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Quy cũ hoàng gia

Tuyệt phủ – Lưu Vân các

Tuyệt Noãn Tịch một thân trang phục, múa kiếm mà lên, ánh kiếm phân tán, hoa tuyết tung bay.

“Tịch Nhi...” Tuyệt Nghiễn đạp bước mà vào, mỉm cười kêu.

Tuyệt Noãn Tịch ánh kiếm vừa thu lại, “Đại tỷ hôm nay làm sao về sớm như thế?”

Tuyệt Nghiễn thấy đệ đệ tinh thần phấn chấn, nụ cười trên mặt càng tốt hơn, “Đại tỷ có hai tin tức muốn nói cho ngươi, một tốt, một xấu, ngươi muốn nghe cái nào trước?”

Tuyệt Noãn Tịch nghiêng đầu liếc nàng một chút, “Tự nhiên là tin tức tốt!”

Tuyệt Nghiễn nụ cười dừng một chút, “Hôm nay ta theo đồng liêu nơi đó nghe được một tin, trước đây không lâu, Công bộ Thượng thư Trang Hâm xin nghỉ hồi hương nghênh thú con trai trưởng Mông gia, tính thời gian, bây giờ nên đã thành hôn.”

Tuyệt Noãn Tịch sững sờ, tiếp nhận vài trắng tiểu thị thiếp thân Lục nhi đưa tới lau chùi trường kiếm trong tay, tròng nàng một chút, nói: “Này tính tin tức tốt gì a? Tin tức xấu thì sao?” Hắn buồn bực nhìn nàng, không phải là vì giả cho Trang gia thiếu chủ sao? Này tính tin tức tốt gì? Làm khó đại tỷ còn tưởng rằng hắn sẽ cười trên sự đau khổ của người khác hay sao?

Tuyệt Nghiễn cười thầm, đệ đệ này miệng vẫn đúng là sắc bén a, tiếp tục nói: “Hôm qua đệ đệ chỉ, đem Thục gia thứ trưởng tử ban tặng Thập Lục hoàng nữ làm Sơ thị.”

“Cái gì?” Tuyệt Noãn Tịch kinh hãi, “Này tại sao có thể?” Thục gia thứ trưởng tử là người khác thể không rõ, đệ đệ tại sao có thể đem hắn ban cho nàng?

Tuyệt Nghiễn thấy hắn phản ứng như thế, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tuy nói Sơ thị này thấp hèn, nhưng cũng vào giấy ngọc, nếu như đệ đệ liền cái này đều không tha, tháng ngày tương lai lại khổ sở, “Đây là ý chỉ đệ đệ, cũng không thể trách Thục gia công tử.”

Thục gia nước cờ này ngụ ý thâm hậu, hay là nàng nên cùng mẫu thân cố gắng nói chuyện, nhìn xem có thể hóa giải hay không, nàng tuy rằng cùng Thập Lục hoàng nữ kia không có giao tình gì, nhưng dù sao cũng là người đệ đệ coi trọng, nếu xảy ra chuyện gì liền không tốt.

“Tại sao không thể trách?” Tuyệt Noãn Tịch nổi giận đùng đùng, “Sơ thị Hoàng nữ luôn luôn là cung thị trúng tuyển, hoặc là một ít nhi tử môn hộ thấp kém, Thục gia thứ trưởng tử tuy là con thứ, nhưng đường đường cũng là con trai Hữu tướng, nếu như không phải Thục gia trong bóng tối làm quý gì, đệ đệ làm sao sẽ hạ ý chỉ như vậy? Người nào không biết, bây giờ Chiêu Hiền quý quân quan sủng hậu cung!”

“Tịch Nhi!” Tuyệt Nghiễn thấp giọng hô một tiếng, giọng điệu có chút nghiêm khắc, “Đây là ý chỉ đệ đệ!”

Tuyệt Noãn Tịch hừ một tiếng, không phục: “Thục gia công tử kia là người khác thể, nếu như tương lai... Nếu như... Vậy ta nhất định đi theo nàng!”

Tuyệt Nghiễn vội vã ngăn hắn lại, “Chớ có nói bậy!”

Tuyệt Noãn Tịch cắn răng nuốt xuống tức giận trong lòng, sắc mặt không tốt, đối với tiểu thị bên người phân phó nói: “Lục nhi, đi đem thiếp mời mấy ngày trước đây Thục gia đưa tới tìm cho ta, bốn công tử cũng mau chân đến xem, vị Thục gia đại công tử đại danh鼎鼎 kia là người nào, có thể khiến cho đệ đệ hạ hạ chỉ chỉ hôn!”

Đại Chu, nam tử quý tộc có thông lệ trước xuất giá thiết yến mời một ít nam tử cùng năm kỷ chưa kết hôn, liên lạc một chút cảm tình, bất quá lần này Thục gia tam công tử càng dụng ý to lớn hơn, là khoe khoang, cho nên hắn thu được thiếp mời sau, lập tức ném một bên.

“Đạ.” Lục nhi lĩnh mệnh, xoay người đi vào.

Tuyệt Nghiễn nghe vậy, nhíu mày, “Tịch Nhi, ngươi đến cùng có muốn sống chung hòa bình với hắn hay không?”

Tuyệt Noãn Tịch tròng nàng một chút, tức giận nói: “Ngươi không phải nói rồi, đây là ý chỉ đệ đệ sao? Ta còn có thể làm sao? Chẳng lẽ hiện tại đi giết

hắn?”

Từ khi biết được bệ hạ chỉ cho nàng xuất cung lập phủ, liền biết Sơ thị này là miễn không được, trước đây hắn vẫn cho là sẽ là cung thị bên người Đức quý quân, ai biết cư nhiên là thứ trưởng tử Hữu tướng!

“Nếu như ngươi muốn cùng hắn sống chung hòa bình, vậy thì không cần đi.” Tuyết Nghiễm nghiêm mặt nói.

Tuyết Noãn Tịch nghi hoặc hỏi: “Tại sao?” Hắn chính là vì tháng ngày dễ chịu sau này, cho nên mới đi tìm hiểu hiểu rõ Thục đại công tử này.

Tuyết Nghiễm lắc lắc đầu, thờ dãi nói: “Kỳ thực lần này người bị hại lớn nhất cũng không phải Thập Lục hoàng nữ, mà là vị Thục đại công tử này.”

“Ngươi đây là ý gì?” Tuyết Noãn Tịch tiếp tục hỏi.

Tuyết Nghiễm biểu hiện quái lạ, “Ngươi không biết?” Đệ đệ này làm sao thiếu thông minh như thế?

Tuyết Noãn Tịch dậm chân, “Đại tỷ còn không nói!”

“Muốn trở thành Sơ thị hoàng nữ, điều kiện hàng đầu chính là tuyệt dục.” Tuyết Nghiễm nói.

Tuyết Noãn Tịch tràn đầy khiếp sợ, “Đại tỷ, ngươi nói cái gì?”

“Đây là quy củ Thái tổ Hoàng đế định ra.” Tuyết Nghiễm nghiêm túc nói, không có một chút dấu vết nói dối nào.

“Không thể nào!” Tuyết Noãn Tịch không tin, “Sơ thị của Đại tỷ không phải cũng sinh chất nhi nên thăng Thị phu sao? Làm sao liền không thể sinh dục?”

Tuyết Nghiễm nói: “Dân gian cũng không yêu cầu cường chế, thế nhưng Sơ thị hoàng nữ thì nhất định phải như vậy, Đại Chu các đời tới nay, Sơ thị hoàng nữ định ra sau, giáo dục cung thị sẽ mỗi một ngày đưa lên chén thuốc tuyệt dục, cho đến khi ngự y trị liệu xác định đã hoàn toàn tuyệt dục mới có thể đình chỉ, trong lúc uống thuốc, thân thể tổn thương rất lớn, ngươi lúc này đi vào, trước tiên bắt luận hắn có thể thấy ngươi hay không, coi như thấy ngươi, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.”

Tuyết Noãn Tịch sắc mặt hơi trắng bệch, lúng túng nói: “Tại sao lại như vậy?”

“Hoàng gia kiêng kỵ Sơ thị của mình.” Tuyết Nghiễm trầm giọng nói.

Tuyết Noãn Tịch lập tức hỏi: “Tại sao?”

Tuyết Nghiễm nói: “Đại Chu lập quốc ba vị trí đầu trăm năm nào động lớn ngươi ở trong sách cũng xem qua, mà trước đây hoàng triều sở dĩ diệt vong, đó là bởi vì đại hoàng đế luôn sủng hạnh Sơ thị chính mình, đến nỗi gieo vạ hậu cung, họa duyên tiền triều, Đại Chu lập triều sau, Thái tổ Hoàng đế vì ngăn chặn đời sau chính mình giẫm lên vết xe đổ, cho nên định ra quy củ này, đồng thời cũng hi vọng dòng dõi đời sau coi đây là ranh giới.” (Sally: Bản thân sai lại khiến người khác đau khổ theo)

“Vậy tại sao không thể trực tiếp thủ tiêu vị trí Sơ thị này?” Tuyết Noãn Tịch phản hận nói, “Tại sao đối xử một nam tử vô tội như thế, Thái tổ Hoàng đế là nữ tử, nàng làm sao mà biết nam tử khổ? Làm sao mà biết một nam tử nếu không thể có hài tử, một đời này gặp qua bao nhiêu thống khổ?”

Tuyết Nghiễm nói: “Nếu như trực tiếp thủ tiêu, không phải nói người thiên hạ biết, Thái tổ Hoàng đế sợ sệt sao? Như vậy bộ mặt hoàng gia chẳng phải bị hao tổn?”

“Nhưng nàng hiện làm như thế, không phải nói rõ sợ sệt sao?” Tuyết Noãn Tịch cười nhạo, “Này không phải là lừa mình dối người!”

Tuyết Nghiễm nhìn mình đệ đệ liền thờ dãi, có thể gả hắn cho Thập Lục hoàng nữ kia là lựa chọn không tồi, chỉ ít Thập Lục hoàng nữ phù so với hoàng nữ phù khác đơn thuần nhiều lắm, hơn nữa có mẫu thân và nàng che chở, tin tưởng Thập Lục hoàng nữ cũng sẽ không bạc đãi hắn, “Noãn Tịch, đây chính là hoàng gia, đây chính là bộ mặt hoàng gia, mặc dù là lừa mình dối người, cũng nhất định không tiếc đánh đổi duy hộ!”

Tuyết Noãn Tịch tâm có không cam lòng: “Đại tỷ, chuyện này...”

Tuyết Nghiễm nghiêm mặt nói: “Đại tỷ biết ngươi không thích, cũng biết ngươi thích làm gì thì làm đã quen rồi, thế nhưng nếu như ngươi thật sự muốn gả vào hoàng thất, nhất định phải tiếp thu, kỳ thực đại tỷ cũng mẫu thân đều không hi vọng ngươi gả vào hoàng gia, cho nên những năm này, mỗi khi bệ hạ đề cập hôn sự của ngươi, mẫu thân đều lấy lý do muốn cùng ngươi ở thêm mấy năm mà khéo léo từ chối thánh ý bệ hạ chỉ hôn, nhưng nếu ngươi quyết định phải gả cho Thập Lục hoàng nữ, vậy thì nhất định phải quen thuộc phương thức sống hoàng gia.”

Tuyết Noãn Tịch yên lặng.

Tuyết Nghiễm thấy đệ đệ như vậy, trấn an nói: “Có điều ngươi cũng không cần phải lo lắng, Thập Lục hoàng nữ không được sủng ái, trong phủ cũng cũng không tính là phức tạp, quy củ cái gì, cũng so với trong cung ít rất nhiều.”

Lục nhi cảm thiệp mời trong tay đi ra, đưa cho chủ nhân, nói: “Công tử, thiệp mời.”

Tuyết Noãn Tịch nhận lấy, mở ra liếc mắt nhìn, sau đó phân phó nói: “Lục nhi, ngươi đi chuẩn bị một phần lễ vật, ngày mai theo ta cùng đi dự tiệc.”

“Tịch Nhị?” Tuyết Nghiến kinh ngạc, làm khó nàng nói nhiều như vậy, hẳn một câu cũng không nghe vào?

Tuyết Noãn Tịch nhìn trưởng tử, nghiêm túc nói: “Đại tỷ, ngươi yên tâm, ta biết nên làm như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Không xin phép mà vào

Đêm đó, Bắc Phong tàn phá, bầu trời đêm lần thứ hai tuyết lớn bay lên.

Thập Lục hoàng nữ phủ.

Thư phòng

Sau bữa tối, Ti Mộ Hàm ngồi trên giường nhỏ, một bên uống trà nóng một bên đọc quyển ghi chú trong tay, nội dung liên quan tới một ít chức vụ cùng hoạt động của Hàn Lâm viện, lúc chạng vạng. Tuyết đại tiểu thư phái người đưa tới, nàng động tác này tuy có chút kỳ quái, nhưng cũng xác thực giải khẩn cấp của nàng.

Thánh dụ là năm sau mới lên nhậm, thế nhưng đang thời khắc mẫn cảm, vẫn nên cẩn thận một chút, miễn cho mình trở thành quân cờ của người khác.

Bỗng nhiên, một trận gió lạnh ập vào.

Ti Mộ Hàm khẽ rung mình, khẽ quát: “Ai?”

“Thập Lục điện hạ cho rằng là ai?” Một đạo âm thanh lạnh lạnh truyền vào, đồng thời, một bóng người màu đen từ cửa sổ nhảy vào, “Chẳng lẽ còn có nam tử nào khác nửa đêm vào phòng người?”

Ti Mộ Hàm theo tiếng nói nhìn lại, thấy rõ người tới, không khỏi nhú mày, “Tuyết đại công tử, hơn nửa đêm không xin phép mà vào là vì chuyện gì?”

Cái gì mà nửa đêm vào phòng nàng? Nàng liền biết tiểu tử này giả bộ đoan trang, bây giờ xem ra không chỉ bản tính không thay đổi, lại còn ác liệt không ít!

Nhìn thân thủ của hắn, nghĩ đến mấy năm đi ra ngoài học nghệ hẳn rất nhiều hiệu quả, chỉ là này đối với nàng mà nói không hẳn là một tin tức tốt.

Tuyết Noãn Tịch bị lạnh nhạt như vậy, trong lòng ảo não, “Ta thích đến liền đến, làm sao, Thập Lục điện hạ không hoan nghênh?”

Ti Mộ Hàm lắc đầu than thở: “Tuyết đại công tử, không lẽ ngươi không biết đêm khuya ra vào phủ đệ của nữ tử sẽ làm hỏng danh dự nam tử sao?”

“Bốn công tử không nói, ngươi không nói, ai biết?” Tuyết Noãn Tịch đi tới bên cạnh bàn, rót một chén trà nóng thò lỗ uống, nói lầm bầm: “Ban ngày vẫn còn rất tốt, không nghĩ tới vừa vào đêm liền rơi tuyết, lạnh chết ta rồi!”

Ti Mộ Hàm thấy thế, thiếu mi: “Làm sao? Tuyết đại công tử không giả trang nữa?”

Tuyết Noãn Tịch sững sờ, sau đó bĩu môi, “Ta thích trang liền trang, không thích trang liền không trang nữa, không thể được sao?” Đại tỷ nói không sai, nàng quả nhiên biết hắn đang làm bộ đoan trang!

“Có thể, đương nhiên có thể!” Ti Mộ Hàm nhìn dáng dấp thô bạo này của hắn, theo thói quen bay lên mấy phần phòng bị “Cái kia, Tuyết đại công tử đến tốt cùng đến để làm gì?”

Tuyết Noãn Tịch thấy phòng bị trong mắt nàng, đáy lòng đau xót, nghiêm túc nói: “Đại tỷ của ta nói rồi, ta lớn rồi, sau này không thể làm tiếp những chuyện bất nạt người khác nữa.”

Ti Mộ Hàm hoài nghi: “Thật sự?” Có câu nói ‘ba tuổi định tám mươi’, chẳng lẽ người này vì Ngũ hoàng tử, cho nên đối với nàng đặc biệt khai ân?

“Làm sao? Ngươi không tin?” Tuyết Noãn Tịch tàn nhẫn nói.

Ti Mộ Hàm làm hòa cười: “Tin, làm sao dám không tin?”

Tuyết Noãn Tịch trừng nàng một chút, ánh mắt rơi xuống sách trên tay nàng, “Này thật giống như sách của đại tỷ, làm sao lại ở trong tay ngươi?”

“Đại tỷ ngươi sai người đưa tới.” Ti Mộ Hàm nói.

Tuyết Noãn Tịch mặt lộ vẻ nghi hoặc, đi tới bên người nàng ngồi xuống, hỏi: “Đại tỷ của ta tại sao phải đưa sách cho người a?”

“Mẫu hoàng hạ chỉ để ta năm sau đến Hàn Lâm viện nhậm chức.” Ti Mộ Hàm bắt đầu nói, lập tức hơi di chuyển vị trí, tránh khỏi cùng hân quá mức thân cận, người này còn nói mình trưởng thành, bây giờ xem ra còn không phải như cũ, nếu để cho Ngũ hoàng tỷ biết, e sợ nàng thủy thủy cũng không hết oan.

“Thật sự?” Tuyết Noãn Tịch trên mặt vui vẻ, đại tỷ ở Hàn Lâm viện, nàng đi Hàn Lâm viện thì không thể tốt hơn!

Ti Mộ Hàm lại hơi di chuyển, “Đương nhiên.”

“Đại tỷ làm sao không nói cho ta...” Tuyết Noãn Tịch cúi đầu lầm bầm nói, thân thể lại tới gần nàng.

Ti Mộ Hàm bỗng nhiên đứng lên, lùi về sau một bước, nghiêm mặt nói: “Tuyết đại công tử, người đến cùng tới làm cái gì?”

Tuyết Noãn Tịch không khỏi bị sợ hết hồn, phần nộ quát: “Hung như thế làm gì? Ta lại không làm cái gì!”

“Người đến cùng muốn thế nào?” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt, khẽ quát, “Có việc liền nói, không có chuyện gì liền đi!”

Tuyết Noãn Tịch trong mắt đau xót, “Người —— ta nếu không phải lo lắng người, làm gì khi trời lạnh như vậy còn đến xem người!”

Ti Mộ Hàm ngăn người, “Lo lắng ta?”

“Ai lo lắng người!” Tuyết Noãn Tịch xoay mặt, hận hận nói: “Ta chính là không đi, có bản lĩnh người để thị vệ của người đuổi ta đi ra ngoài!”

Ti Mộ Hàm có chút đau đầu, hòa hoãn nhẹ giọng nói: “Người muốn như vậy không trở về đi, người liền không sợ Tuyết đế sư lo lắng sao?”

“Mẫu thân đi thăm bạn không về, nào có biết ta đi ra ngoài!” Tuyết Noãn Tịch tức giận chưa tiêu.

Ti Mộ Hàm bắt đầu nói: “Người liền không sợ bị người khác nhìn thấy?”

“Có gì phải sợ chứ? Bồn công tử còn ước gì có người nhìn thấy!” Tuyết Noãn Tịch bĩu môi nói.

“Cái gì?” Ti Mộ Hàm kinh ngạc nói, nàng không nghe lầm chứ? Hân ước gì người khác phát hiện? Hân đây là muốn mượn tay Ngũ hoàng tỷ sửa trị nàng?

Tuyết Noãn Tịch gò má hơi nóng lên, vội vàng nói: “Cái gì mà cái gì? Bồn công tử không hề nói gì!”

“Được được, người nói không chính là không.” Ti Mộ Hàm nói, “Nhưng người sẽ không phải tới đây chỉ vì cùng ta cãi nhau chứ?”

“Ta chính là muốn cùng người cãi nhau, không được sao?” Tuyết Noãn Tịch trừng mắt nhìn nàng, “Ai bảo người không nhận ra ta!”

Ti Mộ Hàm kinh ngạc, “Người đến chính là vì việc này?”

“Không được sao?” Tuyết Noãn Tịch mím môi nói.

“Có thể, đương nhiên có thể.” Ti Mộ Hàm có chút dờ khóc dờ cười.

Tuyết Noãn Tịch lại trừng nàng một chút, “Nghe nói bệ hạ hạ chỉ để Thục gia thứ trưởng tử làm Sơ thị của người?”

Ti Mộ Hàm thiếu mi hỏi, “Phải thì lại làm sao?”

“Người liền không biết cự tuyệt sao?” Tuyết Noãn Tịch cau mày nói, “Người không biết Thục đại công tử kia là người khác thế?”

Ti Mộ Hàm đi tới trước bàn đọc sách ngồi xuống, mặt không cảm xúc nói: “Ta biết.”

“Người không để ý?” Tuyết Noãn Tịch kinh ngạc, làm sao có khả năng không để ý? Đây không chỉ là chuyện có tin hay không, mà là danh dự của nàng, bệ hạ làm như vậy, rõ ràng là không muốn cho nữ nhi này mất mặt!

Ti Mộ Hàm ngoắc ngoắc khóe miệng, châm biếm nói: “Mặc dù quan tâm thì lại làm sao? Chẳng lẽ còn có thể kháng chỉ?”

Tuyết Noãn Tịch lòng có chút chua xót, “Người...”

“Quân vô hí ngôn, mặc dù là Tuyết đế sư cũng không thể để cho mẫu hoàng thu hồi ý chỉ đã hạ.”

Ti Mộ Hàm tự giễu nói: “Chuyện này đã thành, ai cũng không có cách nào.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Không xin phép mà vào 2

Tuyết Noãn Tịch nhú chặt lông mày, “Nếu như ngươi không muốn, ta có thể để cho mẫu thân đi thử xem, cũng không nhất định không thể!”

“Không cần.” Ti Mộ Hàm đánh gãy hẳn, tuy đối với hảo ý của hắn có chút kỳ quái, nhưng lòng vẫn sinh ra một chút cảm kích, “Huống chi, kết hôn đối với ta mà nói chỉ có một ý nghĩa, là ai lại có khác biệt gì?”

Tuyết Noãn Tịch sững sờ, chợt giật tái mặt, “Ý nghĩa gì?”

Ti Mộ Hàm nhìn hắn: “Tự nhiên là theo ta sinh hoạt.”

Tuyết Noãn Tịch âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không khỏi rù rì nói: “May là...”

“Cái gì?” Ti Mộ Hàm nghi hoặc.

Tuyết Noãn Tịch cười cợt, “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ nói kết hôn chỉ là vì sinh con!” Đại tỷ nói rồi, bây giờ đại đa số nữ tử thú phu đều là vì mục đích này, sinh con sinh con, càng nhiều càng tốt.

Ti Mộ Hàm nhìn hắn một lúc, không khỏi bật thốt lên: “Ta có chút rõ ràng ngươi tại sao đến hiện tại còn không ai thêm lấy.”

Nam tử Đại Chu, bình thường mười ba mười bốn tuổi sẽ lập gia đình, mà hôn ngọc quý trên tay Tuyết để sư cho tới bây giờ 17 rồi còn chưa gả, tuy rằng phần lớn nguyên nhân là có người Tuyết đại công tử coi trọng nhưng gả không được, thế nhưng này ít nhiều vẫn do cá tính có chút ảnh hưởng.

Tuyết Noãn Tịch nhất thời đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi —— nói —— cái —— gì?”

Ti Mộ Hàm thấy thế, vội nói: “Ngươi cũng không cần phải lo lắng, ngày trước Ngũ hoàng tỷ nói với ta, năm sau sẽ hướng mẫu hoàng thỉnh chỉ tứ hôn, như vậy ngươi...”

“Ngươi nói cái gì?” Tuyết Noãn Tịch tròn to mắt, hét lớn: “Ngươi lặp lại lần nữa?”

Ti Mộ Hàm sợ hết hồn, “Ngũ hoàng tỷ không nói cho ngươi sao?” Không lẽ do kinh hi quá độ?

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng như thế, nhất thời lên cơn giận dữ, giận dữ tiến lên, đem văn chương thư tịch trên án ném hết xuống đất, nổi giận nói: “Ngươi hỗn đản!” Dứt lời, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

“Điện hạ, có chuyện gì sao?” Ngoài cửa, âm thanh Chương Thiện truyền đến.

“Không có, ngươi lui ra đi.” Ti Mộ Hàm cất giọng nói, sau đó cúi đầu nhìn trên đất một chút, không khỏi cười khò, Tuyết đại công tử này quả nhiên là khắc tinh của nàng!

Tuy rằng không biết mục đích chuyến này của Tuyết đại công tử là gì, nhưng có thể dự kiến, cuộc sống về sau sẽ không thái bình a.

“Điện hạ, vừa rồi Cửu hoàng nữ điện hạ phái người đưa tới một trương thiệp mời.”

“Thiệp mời?” Ti Mộ Hàm nhú mày, mở cửa, “Vào đi.”

Chương Thiện đáp một tiếng dạ, đẩy cửa vào, nhân dịp nhìn lướt qua đồng bè bọn trên đất, nhưng không nói một câu, trầm mặc đưa trương thiệp mời lên.

Ti Mộ Hàm tiếp nhận nhìn một chút, chợt thiếu mi, Cửu hoàng nữ Ti Mộ Trần mời nàng đi Nhục Thủy Tam Thiên lâu dự tiệc.

Nhục Thủy Tam Thiên lâu, thanh lâu nổi danh nhất kinh thành.

Cửu hoàng nữ điện hạ trước đêm đại hôn tìm người đến thanh lâu, thật sự có ý tứ a!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Lời tuyên bố

Tuyết Noãn Tịch nổi giận đùng đùng rồi khỏi Thập Lục hoàng nữ phủ, lập tức trở về Tuyết phủ, gió lạnh thấu xương nhưng không dập tắt được lửa giận trong lòng hấn.

Bước vào gian phòng, liền lập tức đi vào noãn các, đem tất cả đồ vật trên bàn quét xuống đất.

Một thanh trường kiếm từ trong hộp gỗ rơi ra.

“Hỗn đản!” Hấn một bên gầm nhẹ, một bên dùng một cước đá bay thanh kiếm kia.

Nàng cười nhạo hấn cũng liền thôi, không nghĩ tới nàng lại đáng ghét như thế, cư nhiên đem hấn cùng Ninh vương lôi kéo cùng nhau! Hấn lúc nào cùng Ninh vương có quan hệ? Lúc nào, thời điểm nào nói muốn gả cho Ninh vương!

Hấn ở trong mắt của nàng liền hành vi không kiềm chế như thế sao?

Tì Mộ Hàm, người hỗn đản này!

“Người nhọc nhằn khổ sở để nhĩ tỷ người tìm thanh kiếm này, chính là vì dùng để xả giận?” Đột nhiên, một đạo thanh âm trầm thấp mang theo vài phần uy nghiêm và bất đắc dĩ ở bên trong noãn các vang lên.

Tuyết Noãn Tịch sững sờ, chợt theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy mẫu thân vốn nên xuất ngoại thăm bạn không biết thời điểm nào đã ngồi bên ghế tựa, “Mẫu thân? Người tại sao lại ở chỗ này?”

Tuyết Thiên Tinh trầm mặt nhìn nhĩ tử từ một thân y phục dạ hành trước mắt, “Ta để người xuất môn cùng sự phụ nhĩ tỷ người học nghệ không phải là để người dùng để ban đêm đi ra ngoài hồ đồ.”

Tuyết Noãn Tịch không đem sự phẫn nộ của nàng để ở trong mắt chút nào, “Ta lúc nào đi hồ đồ? Mẫu thân người không nên oan uổng ta!”

Tuyết Thiên Tinh híp mắt: “Người muốn mẫu thân rõ ràng nói cho người, người vừa mới đi nơi nào sao?”

“Người phải người theo dõi ta?” Tuyết Noãn Tịch phẫn nộ quát, “Mẫu thân, người tại sao có thể?”

“Ta phải người theo dõi người?” Tuyết Thiên Tinh trầm mặt nói, “Người không phải thường nói khinh công của chính mình thiên hạ nhất tuyệt sao? Mẫu thân có bản lĩnh gì khiến người ta theo dõi người!”

Tuyết Noãn Tịch sắc mặt hơi nguer: “Vậy mẫu thân lời này là có ý gì?” Nói xong, tiến lên khom lưng đem thanh trường kiếm trên mặt đất nhặt lên, thu vào hộp gỗ.

Đây là nhĩ tỷ gian khổ mới tìm thấy, chính là vì đưa cho nàng (Tì Mộ Hàm) làm lễ vật sinh nhật, vốn định đêm nay tự mình đưa cho nàng, nhưng bởi vì chuyện Thực gia thứ trưởng tử nên quên.

“Có ý gì?” Tuyết Thiên Tinh trừng nhĩ tử từ một chút, “Người có biết nếu để cho người ngoài nhìn thấy Tuyết đại công tử đêm khuya ra ngoài sẽ có hậu quả gì hay không?”

Tuyết Noãn Tịch hừ một tiếng, không để ý lắm: “Bỏ công tử nếu dám làm, liền dám gánh chịu hậu quả này!”

“Người ——” Tuyết Thiên Tinh tại triều đường chưa bao giờ có chuyện không có thể ứng phó, nhưng duy nhất đối với áu tử này liền không có cách nào.

“Mẫu thân, hài nhi vừa rồi không có làm cái gì, ngài cần răn dạy hài nhi như vậy sao?” Tuyết Noãn Tịch nói, đi tới bên người nàng, làm nũng nói, “Hon nữa, mặc dù hài nhi thật sự làm cái gì, không phải có mẫu thân ở đây sao? Mẫu thân sẽ giúp hài nhi giải quyết!”

Tuyết Thiên Tinh thấy hấn như vậy, tức giận cũng không được, cười lại không thể cười, cuối cùng thở dài một tiếng: “Tịch Nhi, mẫu thân đã già, không thể che chở người cả đời.” Nàng thật lo lắng, hấn cứ tiếp tục không thay đổi, tương lai sẽ trâu ra chuyện gì đây?

“Ai dám nói mẫu thân già? Hài nhi đi tìm nàng tính sổ!” Tuyết Noãn Tịch thô bạo nói.

Tuyết Thiên Tinh lắc đầu cười cười: “Người a!”

Tuyết Noãn Tịch thấy mẫu thân tức giận đã tiêu, bỗng nhiên nghiêm túc hỏi: “Mẫu thân, hài nhi có một việc muốn hỏi người.” Tên khốn kia nói Ninh vương muốn hướng bệ hạ thỉnh chỉ tứ hôn, này đến tột cùng là chuyện gì, hấn trước cần phải làm rõ!

Tuyết Thiên Tinh thấy hấn đột nhiên thay đổi sắc mặt, nghi ngờ nói: “Chuyện gì?”

“Có người nói cho ta, Ninh Vương điện hạ muốn xin bệ hạ hạ chỉ tứ hôn ta.” Tuyết Noãn Tịch nghiêm túc nói, “Mẫu thân, chuyện gì thế này?”

Tuyết Thiên Tinh ngán người, “Có việc này?”

“Mẫu thân không biết?” Tuyết Noãn Tịch nghi ngờ nhìn nàng, sẽ không phải mẫu thân và Ninh vương cầu kết, trong bóng tối đã làm những gì chứ?

Tuyết Thiên Tinh thấy nhi tử có vẻ mặt này, liền đoán được mấy phần, lờ mờ hắt một cái, cả giận nói: “Ngươi liền nghĩ mẹ của ngươi như thế?”

Tuyết Noãn Tịch bĩu môi, “Ta mặc kệ, nếu như bệ hạ thật sự hạ chi, ta liền kháng chi, mẫu thân, ta đã nói cho ngươi, ta tuyệt đối sẽ không để bệ hạ tùy ý chi hôn!”

“Ngươi a!” Tuyết Thiên Tinh gõ gõ đầu hắt, trầm mâu nói: “Chuyện này mẫu thân sẽ xử lý.” Cửu hoàng nữ thú trưởng tử Thục gia, Ninh vương liền muốn con trai của nàng?

Hoang đường!

“Thật cùng mẫu thân không liên quan?” Tuyết Noãn Tịch vẫn không tin, Ninh vương là nàng tự mình giáo dục qua, tuy rằng không có danh thầy trò, nhưng cũng có tình thầy trò, hơn nữa hai người thường ngày quan hệ còn rất khá, Ninh vương làm quyết định này, mẫu thân sẽ không biết?

Có điều hắt cũng thực sự không nghĩ ra, Ninh vương kia đang yên đang lành làm sao liền coi trọng chính mình, còn muốn hưởng bệ hạ thỉnh chỉ tứ hôn?

“Mẫu thân, Ninh vương nàng tại sao lại yêu thích ta?”

Tuyết Thiên Tinh cười, “Ngươi rất muốn biết đáp án?”

Tuyết Noãn Tịch lắc đầu: “Nàng yêu thích liền yêu thích, cùng hài nhi có quan hệ gì? Ngược lại ta tuyệt đối sẽ không gả nàng!”

“Ngươi không muốn biết vậy thì không cần biết.” Tuyết Thiên Tinh cười nói, “Có điều Tịch Nhi a, ngươi tuổi cũng không nhỏ.”

“Mẫu thân!” Tuyết Noãn Tịch dậm chân, vừa tức vừa thẹn: “Tâm tư hài nhi người còn không biết sao?”

Tuyết Thiên Tinh cười một trận, “Tịch Nhi, mẫu thân đã nói, cũng không hi vọng ngươi gả vào hoàng gia.”

“Nhưng ta yêu thích nàng! Chỉ thích một mình nàng!” Tuyết Noãn Tịch kiên quyết nói: “Nếu không thể gả nàng, kia nhi tử liền đập đầu chết ở trước mặt mẫu thân!”

Tuyết Thiên Tinh cứng lại, tức giận nói: “Ngươi liền yêu thích nàng như thế? Thích đến mức độ cả mẫu thân cũng không muốn?”

“Hài nhi nào có?” Tuyết Noãn Tịch nghiêm túc nói, “Mẫu thân trọng yếu, nàng cũng trọng yếu, đại tỷ đại tỷ phu cùng nhị tỷ cũng trọng yếu, chỉ là...”

Tuyết Thiên Tinh thiểu mi: “Chỉ là cái gì?”

Tuyết Noãn Tịch vẻ mặt âm u, “Chỉ là mẫu thân có phụ thân, còn có cha khác, đại tỷ có đại tỷ phu cùng chất nhi, nhị tỷ có một đồng lớn Lam Nhan tri kỷ, nhưng nàng chẳng có cái gì cả, chỉ có một người...”

Tuyết Thiên Tinh đáy lòng không nói ra được tư vị, con trai của nàng biết quan tâm người khác, nàng nên cao hứng, chỉ là nhìn bảo bối nhi tử mình sùng trong lòng bàn tay hơn mười năm lại vì một nữ tử khác buồn rầu thương thân như vậy, nàng liền sinh ra mấy phần không thích, chẳng trách bạn bè khi gả nhi tử đều cùng nàng oán giận một phen, đây chính là tâm người mẹ đi, thờ dài một tiếng, “Tịch Nhi, coi như ngươi yêu thích nàng, bây giờ cũng không thể biểu hiện ra.”

“Tại sao?” Tuyết Noãn Tịch không hiểu hỏi.

Tuyết Thiên Tinh nghiêm mặt nói: “Thái nữ đã chết, trừ vị bỏ trống, hiện đang thời buổi rối loạn, chuyện của ngươi cùng nàng, qua một thời gian ngăn lại nhắc.”

“Nhưng nàng lại không được bệ hạ sủng ái, vị trí thái nữ làm sao cũng không tới phiên nàng.” Tuyết Noãn Tịch nói.

Tuyết Thiên Tinh thờ dài nói: “Hoàng quyền chi tranh, ai cũng trốn không ra, không quan hệ nàng chịu hay không chịu bệ hạ sủng ái.” Bây giờ tâm ý bệ hạ không thể hiểu, Cửu hoàng nữ cùng Ninh vương tranh đấu dần dần gay gắt tới độ, triều đình tuy rằng vẫn bình tĩnh, nhưng cục diện chỉ cần động một cái liền bùng nổ.

Thập Lục hoàng nữ tuy rằng không được bệ hạ sủng ái, thế nhưng cùng Ninh vương giao hảo, hơn nữa Ninh vương cũng có ý định lôi kéo, hơn nữa dụng ý của bệ hạ trong đạo ý chỉ ngày trước cũng không ai rõ, lại đưa nàng cùng Thục gia kết thân, bây giờ Thập Lục hoàng nữ đã không còn là Thập Lục hoàng nữ bình thường kia, nếu xử lý không tốt, e sợ nàng sẽ trở thành vật hy sinh hai phe tranh đấu.

Chỉ là chuyện triều đình nàng không muốn cùng nhi tử nói quá nhiều, càng không muốn nhi tử bởi vì lo lắng người yêu mà làm ra chuyện gì mạnh động.
(Sally: Anh ấy đã quá đủ mạnh động rồi a).

Tuyết Noãn Tịch mặt hơi biến sắc: “Mẫu thân là nói nàng sẽ gặp nguy hiểm?”

“Nàng là hoàng nữ, tự nhiên không thể chỉ lo thân mình.” Tuyết Thiên Tinh mỉm cười nói.

Tuyết Noãn Tịch lo lắng nói: “Vậy phải làm thế nào? Mẫu thân, nếu nàng xảy ra vấn đề rồi, ta làm sao bây giờ?”

Tuyết Thiên Tinh lắc đầu bật cười: “Người liên lo lắng nàng như thế?”

“Mẫu thân!” Tuyết Noãn Tịch cả giận nói: “Đều lúc nào rồi, người còn cùng hài nhi đùa giỡn!”

Tuyết Thiên Tinh cười nói: “Có mẫu thân ở đây, người vẫn chưa yên tâm?”

Tuyết Noãn Tịch trên mặt vui vẻ, “Nói như vậy mẫu thân sẽ giúp nàng?”

“Nếu như nàng muốn chính là vị trí thái nữ, mẫu thân xác thực giúp không được, có điều muốn bảo đảm nàng bình an, mẫu thân vẫn có thể làm được.” Tuyết Thiên Tinh nghiêm mặt nói: “Có điều, Tịch Nhi, vì để tránh cho phiền phức không tất yếu, người khoảng thời gian này liên kiểm chế lại, biết không?”

Tuyết Noãn Tịch suy nghĩ một chút, cuối cùng gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Dự tiệc Thục gia (hạ)

Tuyết Noãn Tịch vừa vào Phẩm Mai các, liền thấy Thục Vũ Dung một thân xiêm y hoa lệ, bị một đám quý công tử ‘chúng tinh cùng nguyệt’*, một mặt kiêu ngạo cùng hung hăng.

*Chúng tinh cùng nguyệt: Được mọi người vây quanh, nịnh nọt, khen ngợi, lấy lòng.

Lục nhi thấp giọng nói: “Cũng chỉ là chính quân Cửu hoàng nữ thôi, làm sao Thục gia tam công tử này liên tùy tiện như vậy.”

Tuyết Noãn Tịch chê cười nói: “Lục nhi người vậy cũng không hiểu, người ta coi chính mình là Phượng hậu tương lai, tự nhiên hung hăng.”

“Nô thị xem Thục gia tam công tử này cũng chỉ xuất thân tốt chút, còn lại đều đuối không được Thục gia đại công tử kia.” Lục nhi nói.

Tuyết Noãn Tịch lườm hắn một cái, “Làm sao? Mới thấy một chút liền hướng hấn?”

“Nô thị là hướng về chủ nhân.” Lục nhi có ý riêng nói, chủ tử của hắn là đao khẩu – đậu hũ tâm*, không cho Thục gia đại công tử đi vào là vì không muốn hấn chịu nhục thôi.

*Đao khẩu – đậu hũ tâm: câu này tương tự như câu ‘khẩu thị tâm phi’, ‘khẩu xà tâm phật’, là người trong ngoài khác nhau, tuy nói lời lẽ không tốt nhưng thực ra là người tốt bụng, dễ mềm lòng.

Tuyết Noãn Tịch quát khê nói: “Lắm miệng.”

“Dạ.” Lục nhi nhu thuận đáp lại.

Tuyết Noãn Tịch vẻ mặt liễm liễm: “Mẫu thân nói rồi, ta gần nhất tốt nhất kiểm chế lại, người cũng không nên cho chủ tử nhà người thêm phiền toái, biết không?”

“Nô thị biết.” Lục nhi nói.

Tuyết Noãn Tịch tìm một vị trí ngồi xuống, “Trước không phải bệ hạ thưởng mẫu thân một nhánh nhân sâm ngàn năm sao? Quay về người đi kho hàng tìm đến đưa cho Thục Vũ Chi kia.”

Lục nhi sững sờ: “Công tử, kia gia chủ tặng người...”

“Mẫu thân nếu cho ta, vậy chính là của ta, ta thích đưa cho ai sẽ đưa cho người đó.” Tuyết Noãn Tịch suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Đúng rồi, phải đích thân đưa tới, tránh để Thục gia chính quân kia tham.”

“Dạ.”

“Tuyết ca ca, làm sao hiện tại mới đến, ta chờ thật sốt ruột a.” Lúc này, trong đám người, Thục Vũ Dung rốt cục phát hiện hấn, cười hi hi đi tới, “Ta còn tưởng rằng người không đến.”

Tuyết Noãn Tịch đứng dậy, mỉm cười nói: “Vốn không nghĩ đến, có điều gần nhất có chút tẻ nhạt, suy nghĩ một chút vẫn đến tham gia trò vui, Lục nhi, đem lễ vật đưa lên.”

Lục nhi lĩnh mệnh, từ trong ngực móc ra một hộp gỗ nhỏ, to bằng bàn tay.

Thục Vũ Dung vừa thấy, nụ cười cứng đờ, “Tuyệt ca ca có thể đến, đệ đệ đã rất cao hứng, còn cần lễ vật gì a, Tuyệt ca ca vẫn chính mình giữ đi.”

Tuyết Noãn Tịch mặt không biến sắc cầm lấy hộp gỗ mở ra, bên trong chứa một viên đại dạ minh châu to bằng trứng gà, tỏa ra ánh sáng óng ánh.

Thục Vũ Dung hai mắt sáng ngời, ở Đại Chu, dạ minh châu là kỳ vật cực hiếm thấy, dạ minh châu giống như vậy e sợ chỉ có trong cung mới có.

Các công tử xung quanh đều phát sinh tiếng than thở.

Tuyết Noãn Tịch mỉm cười nói: “Đây là bệ hạ mấy năm trước thưởng cho mẫu thân, sau đó mẫu thân lại đưa cho ta, dạ minh châu này tuy rằng không lớn, nhưng ban đêm cực kỳ minh lượng (sáng), so với ánh nến tốt hơn nhiều.”

Thục Vũ Dung đầy mặt ý cười: “Cái kia đệ đệ liền cảm tạ...”

“Có điều nếu Vũ Dung đệ đệ không thích, kia bốn công tử cũng không miễn cưỡng.” Tuyết Noãn Tịch ngắt lời hắn, khép hộp gỗ lại, giao trở lại trong tay Lục nhi, “Sau khi trở về, ta lại để hạ nhân cho đệ đệ đưa một đại lễ vật khác.” (Sally: haha anh quá hắc a)

Chê bé? Bốn công tử còn không muốn cho người a!

Thục Vũ Dung trơ mắt mà nhìn Lục nhi đem dạ minh châu cất đi, sắc mặt phi thường không tốt.

“Ai nha, thực đệ đệ đây là làm sao? Có phải là cảm lạnh?” Tuyết Noãn Tịch giả vờ kinh ngạc nói, “Thực đệ đệ còn mấy ngày nữa liền gả đi, nếu như vào lúc này bị bệnh liền không tốt.”

Thục Vũ Dung đáy lòng đại hận, nhưng không thể biểu hiện ra, càng không thể phát tác, ở trong kinh thành, có hai nam tử hắn là không thể đắc tội, một là con trai trưởng Tả tướng _ Thủy Mặc Tiêu, một chính là người trước mắt, trưởng tử Tuyết đế sư.

Hảo Tuyết Noãn Tịch người, bốn công tử liền không tin cả đời cũng trị không được người!

Chờ bốn công tử thành Phụng hoàng hậu triều Đại Chu, người thứ nhất muốn thu thập chính là người, con trai trưởng đế sư!

Hắn cắn răng, nuốt xuống khẩu khí trong ngực kia, đoan trang cười nói: “Cảm ơn Tuyệt ca ca lo lắng, đệ đệ không có chuyện gì.”

“Vậy thì tốt.” Tuyết Noãn Tịch làm ra vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm.

Thục Vũ Dung đáy mắt xẹt qua một vệt ác ý, “Đệ đệ mấy ngày nữa liền gả đi, không biết ca ca lúc nào đại hỉ? A, đệ đệ tựa hồ nghe nói, ca ca qua năm liền thập thất (17).” Một lão nam tử, hắn liền không tin hắn ta còn có thể tìm thê chủ tốt! Mặc dù hắn thật sự tìm được, cũng tuyệt đối không so được thân phận Phụng hoàng cao quý, đến lúc đó, hắn ngược lại muốn xem xem hắn ta còn có thể tùy tiện nữa hay không.

“Đệ đệ nói đúng lắm” Tuyết Noãn Tịch khổ não nói: “Này đều do mẫu thân, đông tìm tây tìm, đều không tìm được người thích hợp, không thể làm gì khác hơn là buông tha.”

Thục Vũ Dung nham hiểm cười nói: “Đó cũng không tốt, nếu như quá tuổi, ca ca e sợ muốn tìm nữ tử tốt liền khó khăn.”

“Đệ đệ nói cũng phải” Tuyết Noãn Tịch nghiêm túc nói: “Ta cũng từng cùng mẫu thân nói qua, để cho nàng tùy tiện tìm cho ta một người là tốt rồi, nhưng mẫu thân lại nói, nàng muốn tìm cho ta thê chủ tốt, ở trong kinh thành không tìm được, liền đi ra ngoài tìm, cho dù tìm khắp cả Đại Chu, cũng nhất định phải tìm tới, nàng nói, nhi tử Tuyết Thiên Tinh chỉ có thể phối nữ tử tốt nhất trên đời!”

Thục Vũ Dung hoàn toàn biến sắc, cái gì nữ tử tốt nhất trên đời? Trên đời, nữ tử tốt nhất không phải là thê chủ tương lai của hắn sao? Không phải thái nữ tương lai, Đại Chu hoàng đế tương lai sao? Lễ nào Tuyết Noãn Tịch này muốn cùng hắn tranh vị trí Phụng hoàng? Tuyết đế sư bây giờ rất được bệ hạ tin cậy, nếu như nàng cùng bệ hạ nói ra, Tuyết Noãn Tịch thật sự liền đoạt vị trí của hắn?

“Ai nha, thực đệ đệ đây là làm sao? Sắc mặt lại không tốt?” Tuyết Noãn Tịch nhin cười, một mặt lo lắng nói.

Lục nhi cũng ở một bên nín cười, công tử càng ngày càng độc, e sợ Thục gia tam công tử này, sau này có thể lo lắng không yên a.

Tuyết Noãn Tịch tốt bụng mà nhắc nhở: “Ta xem thực đệ đệ là thật sự bị bệnh, vẫn nhanh đi thỉnh thái y đi, nếu như làm lỡ mấy ngày sau đại hôn liền không tốt.”

Thục Vũ Dung vừa nghe, nhất thời đánh một cái giạt mình, bỗng nhiên đẩy tiểu thị đỡ hắn ra: “Bốn công tử không có chuyện gì!”

Chúng quý công tử bị hắn làm cho khiếp sợ, sùng sốt.

Tuyết đang dần tan ra dưới ánh nắng ấm áp, một người thân nhiên đi tới, là tiểu thị thiếp thân của Thủy Mặc Tiểu, suy nghĩ một chút, Tuyết Noãn Tịch liền ẩn xuống ý nghĩ tiếp tục gây xích mích, đối với Lục nhi nháy mắt.

Lục nhi hiểu rõ, tiến lên đối với tiểu thị mới tiến vào hỏi: “Văn Thanh ca ca, ngươi làm sao một người đến a?”

Văn Thanh quay hướng Lục nhi gật gật đầu, xem như là chào hỏi, sau đó đi tới trước mặt Thục Vũ Dung, thi lễ một cái, nghiêm túc nói: “Thục công tử, công tử nhà ta có một câu muốn nô thị chuyển cáo Thục công tử.”

Thục Vũ Dung cắn răng, nói: “Nói cái gì?”

“Công tử nhà ta nói, chỉ là lập gia đình mà thôi, cần gì phải hưng sư động chúng như vậy? Tùy tiện vô lễ như vậy quả thực mất hết mặt mũi đại gia công tử, bốn công tử không rảnh tới tham gia những tiệc rượu không ra gì này, Thục công tử tự lo lấy đi.” Văn Thanh từng chữ từng chữ nói.

Thục Vũ Dung tức giận sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Tuyết Noãn Tịch thiêu mi, hần coi chính mình đủ không nể mặt Thục Vũ Dung, không nghĩ tới cùng Thủy Mặc Tiểu này so thì hoàn toàn không là gì.

“Nô thị lời nói xong, xin cáo lui.” Văn Thanh nói xong, thi lễ một cái xoay người liền ly khai.

Hắn vừa đi, quý công tử ở đây liền bắt đầu náo động lên, người một lời ta một lời lên tiếng phê phán Thủy Mặc Tiểu tùy tiện.

“Quá phận quá đáng, hần cho rằng Thủy Mặc Tiểu hần là người nào...”

“Đúng đấy, Thục công tử gả là Cửu hoàng nữ a!”

“... Người nào không biết bây giờ bệ hạ sủng ái nhất là Chiêu Hiền quý quân...”

“Cũng chỉ là con trai Tả tướng mà thôi, Thục công tử nhưng là cháu ngoại trai Chiêu Hiền quý quân!”

Tuyết Noãn Tịch tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu, “Các vị ca ca đệ đệ lời này liền sai rồi.”

“Tuyết công tử nói cái gì?”

“Chúng ta làm sao sai rồi?”

Thục Vũ Dung thấy mọi người đều đứng về phía hắn, sắc mặt cũng khá hơn nhiều, chỉ là vừa nghe Tuyết Noãn Tịch nói như vậy, mặt lại chìm xuống: “Tuyết ca ca, người lời này là có ý gì?”

Tuyết Noãn Tịch thở dài, “Thủy công tử thận trọng như thế là có lý do, các vị ca ca đệ đệ cũng không nên quá mức chỉ trích hần.”

“Có ý gì?” Thục Vũ Dung hận nói.

Tuyết Noãn Tịch mỉm cười nhìn hần, “Ta từng nghe mẫu thân nói, Thủy công tử là nhân tuyển Phụng hậu tương lai bệ hạ định ra, thân phận cao quý như vậy, làm sao có thể không thận trọng đây?” Thục Vũ Dung không phải muốn làm Phụng hậu sao? Hắn liền phá hủy mộng của hần ta, nhìn hần ta còn có thể hung hăng hay không?

Thục Vũ Dung nghe vậy, bỗng nhiên biến sắc, “Ngươi nói vậy!”

“Thục đệ đệ, ta cũng không dám nói vậy.” Tuyết Noãn Tịch nghiêm túc nói: “Đây chính là tội lớn, ta làm sao dám phạm?”

Thục Vũ Dung khác nào gặp sấm sét giữa trời quang, thân thể lão đà lão đảo, sau đó trực tiếp hôn mê bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Đóng kín tin tức

Thục Vũ Dung hôn mê bất tỉnh, yến tiệc Thục gia cũng tan rã trong không vui.

Tuyết Noãn Tịch lập tức mang theo Lục nhi lên xe ngựa ly khai.

“Công tử, người nói là thật sự?” Trên xe ngựa, Lục nhi hỏi.

Tuyết Noãn Tịch hững hờ nói: “Ta nào có biết a.”

“A?” Lục nhi kinh ngạc nói, “Công tử là nói vậy?”

Tuyết Noãn Tịch hừ hừ, “Tự nhiên là nói vậy, mẫu thân chưa bao giờ theo ta nói chuyện trong triều, ta làm sao có khả năng biết.”

“Nhưng mà, chuyện này...” Lục nhi kinh hồn bạt vía nói: “Này không phải giả truyền thánh chỉ sao?”

“Thánh chỉ? Thánh chỉ từ đâu tới? Bệ hạ chưa từng hạ xuống, thánh chỉ đâu ra?” Tuyết Noãn Tịch không phản đối, “Ngươi yên tâm, đừng nói hôm nay chuyện công tử nhà ngươi nói không hẳn truyền tới bệ hạ nơi đó, nếu như truyền tới bệ hạ cũng sẽ không đem lời của một nam tử để trong lòng.” Hơn nữa hẳn dám khẳng định, người thứ nhất sẽ không để cho tin tức này truyền đi chính là Hữu tướng đại nhân.

Lục nhi vẫn không yên lòng, nhưng thấy công tử biểu hiện, lập tức nuốt xuống bụng, dự định sau khi trở về tìm cơ hội nói cho gia chủ.

Tuyết Noãn Tịch không biết tâm tư Lục nhi, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người một người khác, hôm qua làm lộn tung lên, lễ vật còn chưa đưa ra, có phải nên tìm một cơ hội đưa đi?

Còn có sự tình Ninh vương muốn thú hẳn, tin tức giả kia vừa ra, tuy rằng phần lớn là vì đã kích Thục Vũ Dung, nhưng cũng hy vọng có thể truyền tới tai Ninh vương, nếu như nàng biết, nhất định sẽ dời mục tiêu, cầu thú Thủy Mặc Tiểu.

Mặc dù có chút không từ tế, nhưng ngấm lại Thủy Mặc Tiểu cùng Ti Mộ Dung đúng là rất xứng.

...

Thục gia

Tẩm phòng Thục Vũ Dung

“Thục Thành, này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Thục gia chính phu _ Ôn thị, tàn khốc hỏi dò tiểu thị thiếp thân của nhi tử, thời điểm nhận được tin tức hẳn còn chưa tin, làm sao nhi tử khỏe mạnh lại té xỉu?

Thục Thành nơm nớp lo sợ quỳ xuống: “Nô thị... Nô thị...”

“Lại không nói rõ ràng liền kéo xuống trượng giết!” Thục chính phu quát lên.

Thục Thành sợ đến sắc mặt tái nhợt, “Là... Tuyết... Tuyết công tử...”

“Tuyết công tử?” Thục chính phu kinh ngạc, “Đến cùng xảy ra chuyện gì, nhanh nói rõ ràng!”

Thục Thành cắn răng, một hơi nói ra: “Tuyết công tử nói, Thủy gia công tử là Phượng hậu đòi tiếp bệ hạ định ra.”

“Cái gì?” Thục chính phu hoàn toàn biến sắc, sợ hãi kêu lên, “Tiện nô, ngươi nói cái gì?”

Thục Thành sợ đến vội vàng dập đầu.

Thục chính phu tức điên, nhắc chân liền muốn hướng thân thể hắn đá vào.

“Ngươi đang làm gì?” Một thanh âm gầm lên đánh gãy động tác của hắn.

Thục chính phu theo tiếng kêu nhìn lại, thấy rõ người tới, vội vã tiến lên đón: “Thê chủ...”

“Ngươi đang làm gì?” Thục Lam Phong trầm mặt quát lên.

Thục chính phu thấy sắc mặt thê chủ, sự thù hận xông lên đầu, từ khi bệ hạ hạ chỉ đem nhi tử do tiện nhân kia sinh đưa đi cho Thập Lục hoàng nữ làm Sơ thị, nàng luôn không cho hắn sắc mặt tốt.

Thục Lam Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, sau đó quay về nữ tử trung niên bên cạnh nói: “Lý thái y, mời giúp tiểu nhi xem bệnh.”

Thục chính phu lúc này mới phát hiện có người ngoài, vẻ mặt hơi đổi một chút, vội vàng nói: “Đứng đứng, Lý thái y, mau vào đi.” Sau đó lập tức đem người đón vào.

Một nén nhang sau, Lý thái y bắt mạch xong xuôi.

Thục chính phu lập tức hỏi: “Thế nào?”

Lý thái y mỉm cười nói: “Thục chủ phu không cần phải lo lắng, công tử chỉ là nhất thời tức giận công tâm, mới té xỉu, không có gì đáng ngại, thần khai vài thang thuốc an thần để công tử uống, rất nhanh thì sẽ khôi phục.”

“Có ảnh hưởng đại hôn hay không?” Thục chính phu lo lắng nhất chính là điểm ấy.

Lý thái y lắc đầu nói: “Chủ phu không cần phải lo lắng, sẽ không có ảnh hưởng.”

Thục chính phu thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt.”

Thục Lam Phong gật đầu cảm tạ: “Làm phiền Lý thái y rồi, người đến, tiễn Lý thái y.” Sau đó, hạ nhân bên ngoài lập tức đi vào, đưa Lý thái y ra ngoài.

“Thê chủ đại nhân, chuyện này ngaoi hãy cho ta lời giải thích!” Thục chính phu thấy thái y đã rời khỏi đây, lập tức lo lắng nói.

Thục Lam Phong nhú mày nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Thục chính phu mặt lạnh, “Thục Thành, đem sự tình nói cho gia chủ!”

Thục Thành liền vội vàng đem sự tình nói ra.

Thục Lam Phong lông mày nhíu càng sâu, đối với Thục Thành trầm giọng nói: “Chuyện này không cho tuyên dương ra ngoài, biết không?”

Thục thành sững sờ: “... Dạ...”

“Thê chủ đại nhân, tại sao?” Thục chính phu sắc bén kêu lên, “Tiện nhân kia là nhi tử của ngaoi, Dung nhi liền không phải nhi tử ngaoi sao?”

Thục Lam Phong cá giận nói: “Ngaoi câm miệng!”

Thục chính phu sợ hết hồn: “Ngaoi...”

“Chỉ là mấy chuyện đùa của hài tử, nếu như truyền đi, cuối cùng bị tội vẫn là nhi tử ngaoi!” Thục Lam Phong phẫn nộ quát: “Ngaoi có phải là muốn cho Cửu hoàng nữ tin tưởng tin tức này, sau đó thay Chính quân?”

Thục chính phu cứng lại.

Thục Lam Phong hừ lạnh một tiếng, “Ngaoi nếu muốn hôn sự Dung nhi sinh biến, thì có thể đi Tuyết phủ nháo, đi Chiêu Hiền quý quân nơi đó nháo, nháo cho thiên hạ đều biết!”

Thục chính phu sắc mặt khê biến thành trắng xám, khí thế vừa rồi hoàn toàn không còn, “Ta... Ta cũng là vì lo lắng Dung nhi!”

“Ngaoi nếu thật sự lo lắng hần, vậy thì làm tốt chuẩn bị đại hôn cho hần, những chuyện khác liền không cần quản nhiều!” Thục Lam Phong trầm mặt nói.

Thục chính phu lúng túng nói: “Nhưng trong yến tiệc còn có những người khác, những công tử kia...”

“Ta sẽ phái người thông báo mẫu thân của bọn họ.” Thục Lam Phong nói.

Thục chính phu gật gù, do dự chốc lát cuối cùng vẫn nói: “Nhưng nếu tin tức này là thật sự? Tuyết Noãn Tịch là nhi tử Tuyết đế sư yêu nhất, lời nói của hần không hần không phải thật sự, nếu là thật, kia Dung nhi há không phải vì người khác làm gả y?”

Thục Lam Phong trầm tư một chút, nghiêm mặt nói: “Dung nhi là Chính quân của Cửu điện hạ, nếu bệ hạ thật sự hướng về cửu điện hạ, kia tương lai Phụng hậu sẽ chỉ là chính quân Cửu điện hạ, đây là quy củ Đại Chu, mặc dù là bệ hạ, cũng không thể thay đổi, dù bệ hạ thật sự có tính toán khác, triều thần bách tính cũng sẽ không đồng ý.”

Thục chính phu suy nghĩ một chút, lộ ra mấy phần ý cười: “Thê chủ nói rất đúng, Dung nhi mới là Chính quân Cửu hoàng nữ, tương lai Phụng hậu sẽ chỉ là Dung nhi!”

Thục Lam Phong sắc mặt lại trầm xuống: “Câu nói này ta không muốn nghe lại!”

Lúc này Thục chính phu không phản bác, hoà thuận gật đầu: “Ta biết.” Bệ hạ hiện tại còn chưa tỏ rõ thái độ, hần đương nhiên không thể để cho bệ hạ biết Cửu điện hạ có ý định đoạt vị.

Thục Lam Phong liếc mắt nhìn nhi tử, phân phó nói: “Chăm sóc Dung nhi thật tốt, khuyên nhủ hần, không nên để hần đem chuyện này làm lớn.”

“Ta biết rồi.” Thục chính phu nói.

Thục Lam Phong lại bàn giao vài câu liền xoay người ly khai.

...

Màn đêm buông xuống, đèn rực rỡ mới lên

Ti Mộ Hàm mang theo Chương Thiện, ứng lời mời đi tới Nhục Thủy Tam Thiên lâu, tới cửa, liền có một nữ tử tiến lên đón, khom người nói: “Thuộc hạ

chính là thiếp thân thị vệ của Cửu điện hạ _ Vương Thừa, gặp qua Thập Lục điện hạ.”

Ti Mộ Hàm thiêu mi, “Làm phiền.”

Vương Thừa dương tay ra hiệu: “Thập Lục điện hạ không cần khách khí, mời tới bên này.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Hành trình thanh lâu (nhất)

Nhược Thủy Tam Thiên lâu, kinh thành đệ nhất thanh lâu.

Ti Mộ Hàm nhìn chung quanh bốn phía, không khỏi thiêu mi, “Cửu hoàng tỷ chọn nơi này ngược lại cũng thanh nhã.”

Bên trong đại sảnh tuy rằng ngồi đầy nữ tử tâm hoan mua vui, nhưng cũng không có hành vi dâm loạn khác người, quy củ uống rượu mua vui, chẳng trách Cửu hoàng nữ dám đêm trước đại hôn mời nàng tới nơi này.

“Điện hạ ở phòng riêng trên lầu, Thập Lục điện hạ thỉnh.” Vương Thừa vẫn cung kính nói.

Ti Mộ Hàm gật gù, theo nàng lên lầu hai.

“Thập Lục điện hạ thỉnh.” Vương Thừa đẩy cửa ra nói.

Ti Mộ Hàm ra hiệu Chương Thiện ở ngoài cửa, mỉm cười bước vào phòng, chỉ là không nghĩ tới bên trong ngồi không chỉ có Ti Mộ Trấn, còn có Ninh vương _ Ti Mộ Dung cùng một nữ tử thân hoa phục.

Ngoài ra, còn có mấy người thanh niên trẻ bung bầu rượu, ăn mặc cũng rất thanh lịch, ngược lại không như người trong thanh lâu.

“Thập Lục hoàng muội rốt cục đến rồi.” Ti Mộ Trấn đứng lên, nhiệt tình nói: “Đến đến, lại đây ngồi.”

Ti Mộ Hàm cười nói: “Làm phiền Cửu hoàng tỷ đợi lâu.” Sau đó đối với Ti Mộ Dung nói: “Không nghĩ tới Ngũ hoàng tỷ cũng ở đây.”

“Cửu hoàng muội có ý mời ta đến.” Ti Mộ Dung cười như không cười nói.

Ti Mộ Trấn vẻ mặt tươi cười, chỉ vào nữ tử hoa phục bên cạnh nói: “Đến, Thập Lục hoàng muội, ta giới thiệu cho người một hồi, vị này chính là nữ nhi Thục Tướng _ Thục Hù Ngôn.”

“Thục đại tiểu thư, hạnh ngộ.” Ti Mộ Hàm tuy rằng mặt không biến sắc, nhưng đáy lòng kinh ngạc không ngớt, Cửu hoàng nữ này cư nhiên tìm đến Thục gia đại tiểu thư cùng đạo thanh lâu?

Nàng liền không sợ Thục gia tam công tử tính đồ kị quá độ, trước đại hôn gây ra trò cười?

Thục gia chính phu ghen tị thành tính, trừ nữ nhi từ hấn sinh ra, còn lại ba thứ nữ do phu thị sở sinh đều bị hấn phái trở về quê nhà phụ trách quản lý sản nghiệp bên kia, thủ chính phu cũng đều đến từ một ít tiểu môn tiểu hộ.

Cái gọi là cha nào con nấy, Thục gia tam công tử độ lượng e sợ cũng không tốt bao nhiêu.

Thục Hù Ngôn ý cười ngậm ngậm: “Tham kiến Thập Lục điện hạ.”

Ti Mộ Hàm mỉm cười nói: “Thục đại tiểu thư không cần đa lễ.”

“Thập Lục hoàng muội nói rất đúng, nơi này đều là người mình, biểu tỷ không cần giữ lễ tiết.” Ti Mộ Trấn cười nói: “Đều ngồi đi.”

Ti Mộ Dung loan khoe miệng nói: “Cửu hoàng muội nói rất đúng, Thập Lục hoàng muội ngồi đi.”

Ti Mộ Hàm mặt không biến sắc ngồi xuống, bung chén rượu lên, “Cửu hoàng tỷ đại hôn sắp tới, hoàng muội ở đây trước chúc mừng Cửu hoàng tỷ.”

Ti Mộ Trấn cười nói: “Ta cũng chúc mừng Thập Lục hoàng muội niềm vui khai phủ.”

Một chén rượu, trên bàn bầu không khí tựa hồ dần dần hòa hợp lên.

Đương nhiên, chỉ là tựa hồ mà thôi.

Tì Mộ Hàm trước đây không thể nào rõ ràng dụng ý khi Cửu hoàng nữ mời nàng, bây giờ thấy Ninh vương ở đây, ngược lại cũng rõ ràng mấy phần: “Ngũ hoàng tỷ, ta cũng mời người một chén.”

Tì Mộ Dung bung chén rượu lên, cười nhạt, uống một hơi cạn sạch.

“Hạ quan cũng kính Thập Lục điện hạ một chén.” Thục Hù Ngôn bung chén rượu đứng lên nói.

Tì Mộ Hàm cười cợt, bung chén rượu lên uống.

“Thường xuyên nghe nói Thập Lục hoàng muội tính cách phóng khoáng, bây giờ xem ra, đúng là thật sự.” Tì Mộ Trần cười nói.

Tì Mộ Hàm khiêm tốn nói: “Cửu hoàng tỷ quá khen.”

“Cửu hoàng muội bình thường bận bịu, hơn nữa đại hôn sắp tới, làm sao hôm nay có thời gian mời tiệc ta cùng Thập Lục hoàng muội đây?” Tì Mộ Dung xa xôi mở miệng.

Tì Mộ Hàm đầy lòng ngưng lại, cười như có như không nói.

Tì Mộ Trần nụ cười hơi liếm, “Chính là bởi vì hoàng muội thường ngày bận bịu, rất ít cùng tỷ muội gặp nhau, đêm nay hiếm khi rảnh rỗi, hơn nữa lại gặp dịp Thập Lục hoàng muội khai phủ, tự nhiên nên sum họp.”

Thục Hù Ngôn lên tiếng: “Cửu điện hạ nói rất đúng, thứ đệ của hạ quan cũng sắp vào Thập Lục hoàng nữ phủ, hi vọng Thập Lục điện hạ chăm sóc nhiều.” Dứt lời, lại bung chén rượu lên.

Tì Mộ Hàm bung chén rượu âm thầm cười gằn: “Vào phủ ta chính là người của ta, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi hẳn.”

“Như vậy, đa tạ Thập Lục điện hạ.” Thục Hù Ngôn uống một hơi cạn sạch.

Tì Mộ Trần nói: “Sau này đều là thân thích, biểu tỷ nói cảm ơn cái gì, cũng quá mức khách khí.”

“Cửu hoàng muội cùng Thập Lục hoàng muội đều sắp nghênh đón người mới, lại để Bản vương nhớ tới Thục đại tiểu thư tựa hồ chưa thú chính phủ.” Tì Mộ Dung bỗng nhiên xen vào nói, có chút ý tứ sâu xa, “Thục đại tiểu thư tuổi cũng không nhỏ, nhưng chậm chạp chưa lập chính phủ, có coi trọng công tử nhà nào không?”

Tì Mộ Hàm âm thầm thiếu mi, Cửu hoàng nữ chậm chạp không chịu thú chính phủ là bởi vì chờ Thục gia tam công tử lớn lên, thân càng thêm thân, còn Thục đại tiểu thư chậm chạp không chịu thú chính phủ, nhưng là vì cái gì?

Thục Hù Ngôn thở dài nói: “Hạ quan chưa gặp phải người trong mộng, không thể làm gì khác hơn là đợi thêm.”

Tì Mộ Dung cười cợt: “Thật sao? Kia có cần Bản vương giúp Thục đại tiểu thư giới thiệu một chút hay không?”

“Nếu Ninh Vương điện hạ chịu hỗ trợ, vậy thì không thể tốt hơn.” Thục Hù Ngôn nói.

Tì Mộ Trần xen vào nói: “Ngũ hoàng tỷ kiến thức rộng rãi, vậy cố gắng lưu ý giúp nàng một ít.”

“Dễ bàn, dễ bàn, Bản vương tất nhiên sẽ thay Thục đại tiểu thư cố gắng lưu ý.” Tì Mộ Dung cười nhạt nói, uống chén rượu, lại nói: “Thục đại tiểu thư nhân phẩm cao quý, tất nhiên có rất nhiều quý công tử chân thành, chỉ là đáng tiếc Bản vương không có đệ đệ, bằng không nhất định cùng Thục đại tiểu thư kết thân, Thập Lục hoàng muội, người nói đúng hay không?”

Tì Mộ Hàm lần này rõ ràng, mỉm cười nói: “Ngũ hoàng tỷ nói đúng lắm.”

Tuyên Vũ để số lượng Hoàng nữ Hoàng tử không lồ, thế nhưng nuôi lớn lại không nhiều.

Hai mươi hai hoàng nữ, sống sót cũng chỉ có mười, mười lăm hoàng tử, nuôi lớn ngoại trừ đại hoàng tử xuất giá sau khó sinh mà chết, cũng chỉ còn lại ba.

Trong ba hoàng tử, Thập nhất hoàng tử 14 tuổi, Lưu thị quân sở sinh, Thập Tứ hoàng tử 11 tuổi, Hi quân sở sinh, Thập Ngũ hoàng tử 4 tuổi, Chiêu Hiền quý quân sở sinh.

Cho nên Thập nhất hoàng tử Lưu thị quân sở sinh, chính trực xuất giá chỉ lĩnh, e sợ vị Thục đại tiểu thư này chính là có ý đồ với hắn.

Tì Mộ Dung nghe vậy, rõ ràng Tì Mộ Hàm đã biết hiểu ý của nàng, nụ cười càng sâu: “Có điều Thập Nhất hoàng đệ cũng đến tuổi xuất giá, không bằng Bản vương tâu thỉnh mẫu hoàng, cùng Thục đại tiểu thư kết mối nhân duyên này?”

Thục Hù Ngôn sắc mặt cứng đờ, vội hỏi: “Hạ quan làm sao xứng được với Thập nhất hoàng tử? Ninh Vương điện hạ không nên chế nhạo hạ quan.”

“Biểu tỷ chính là nữ nhi Thục tương, cũng không phải không xứng với Thập nhất đệ, chỉ là...” Tì Mộ Trần chân chờ chốc lát, nhìn về phía Tì Mộ Dung, tiếp tục nói: “Chỉ là mẫu hoàng từng cùng phụ quân nói, muốn ở thêm với Thập nhất hoàng đệ mấy năm nữa.”

Ti Mộ Dung trầm mầu, nói: “Thật sao? Bản vương đúng là không nghe nói.”

“Phụ quân thân là hậu cung chi chủ, chuyện hoàng tử xuất giá tự nhiên khá rõ ràng.” Ti Mộ Trăn khẽ nói.

Ti Mộ Hàm biết thâm ý trong lời Ti Mộ Trăn nói, mấy năm gần đây biên cảnh Đại Chu có chút bất ổn, hoàng tử thật vất vả nuôi lớn đương nhiên phải dùng ở chỗ mấu chốt, Lưu thị quân cũng không được mầu hoàng sủng ái, vị Thập nhất hoàng tử này vận mệnh nhất định nhấp nhô.

“Thập nhất hoàng đệ thuở nhỏ thân thể không tốt, mầu hoàng muốn lưu thêm mấy năm cũng là nên.” Ti Mộ Dung cười nhạt nói: “Thập Tứ hoàng đệ thân thể không tệ, hơn nữa cùng Thục đại tiểu thư cũng là biểu tỷ đệ.”

Ti Mộ Trăn bật cười nói: “Ngũ hoàng tỷ, Thập Tứ hoàng đệ năm nay chỉ mới 11 tuổi, còn sớm.”

Ti Mộ Dung nói: “Thục đại tiểu thư nếu nguyện ý, đợi thêm hai năm cũng có thể, hơn nữa Hi quân rất được mầu hoàng sủng ái, lại là thân đệ đệ của Chiêu phụ quân, nếu như Thập Tứ hoàng đệ gả vào Thục gia, kia chẳng phải là thân càng thêm thân?”

Ti Mộ Hàm cười thầm, xem ra hôm nay Ngũ hoàng tỷ nhất định muốn biết rõ tâm tư Thục gia đại tiểu thư, Cửu hoàng nữ sinh Thục gia tam công tử làm chính quân, Thục gia đại tiểu thư nếu như lấy Thập Tứ hoàng tử làm chính phu, kia Thục gia dù là gia tộc hiển hách nhất Đại Chu, nhưng không biết thời không này, họ hàng gần kết hôn có thể hay không như?

Có điều coi như họ hàng gần thành hôn không ngại, Thục gia sau này cũng chưa chắc dễ chịu, phụ quân từng nói với nàng, Hi quân có ý định đem nữ nhi ruột thịt của mình đẩy tới vị trí thái nữ.

Ngũ hoàng tỷ quan tâm hôn sự Thục đại tiểu thư như vậy, e sợ cũng là muốn xem Thục gia có trò hay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Hành trình thanh lâu (nhị)

“Thân càng thêm thân thì tốt rồi, chỉ đáng tiếc là Thập Tứ hoàng đệ quá nhỏ.” Ti Mộ Trăn nghiêm mặt nói, “Hoàng muội lại cảm thấy trưởng tử Tả tướng rất tốt.”

Ti Mộ Dung bụng chén rượu lên uống một hớp: “Cửu hoàng muội không nghe nói sao?”

“Nghe nói cái gì?” Ti Mộ Trăn thiêu mi nói.

Ti Mộ Dung nói: “Hoàng tỷ nghe một tin đồn, Thủy gia công tử này là nhân tuyển Phụng hậu mầu hoàng định ra.”

“Ngũ hoàng tỷ từ đâu nghe được tin đồn này?” Ti Mộ Trăn kinh ngạc nói.

Ti Mộ Dung nhìn Thục Hủ Ngôn, cười nói: “Vấn đề này, Cửu hoàng muội nên hỏi Thục đại tiểu thư một chút.”

Ti Mộ Hàm yên tĩnh lắng nghe, quyết định không dính líu sóng ngầm mãnh liệt của các nàng, có điều đáy lòng cũng rất kinh ngạc, kỳ thực bất luận lời đồn này là thật hay giả, Thủy gia công tử cũng không thể gả cho Thục Hủ Ngôn, Đại Chu tả hữu tương thi chính, Tả tướng, Hữu tướng tương hỗ hợp tác, lại tương hỗ kiềm chế tạo cân bằng, mầu hoàng không thể cho phép các nàng thông gia.

Có điều nàng có chút bận tâm, nếu như Ngũ hoàng tỷ vì tin đồn này dời mục tiêu, kia Tuyệt đại công tử chẳng phải là trúc lam mức nước, công dã tràng?

Thục Hủ Ngôn ngẩn người, “Ninh Vương điện hạ, hạ quan cũng chưa từng nghe qua lời đồn đãi này.”

“Thật sao?” Ti Mộ Dung mỉm cười nói, “Nhưng Bản vương nghe thấy, tin tức này là từ trong Thục phủ truyền ra.”

Thục Hủ Ngôn kinh ngạc nói, “Ninh vương nói là thật sự?”

Ti Mộ Dung bụng chén rượu, cười nói: “Tự nhiên là thật sự.”

Thục Hủ Ngôn bỗng nhiên đứng lên: “Ninh Vương điện hạ xin nói rõ, đến tột cùng là tiện nô nào ở sau lưng gieo lời đồn đại đại nghịch bất đạo bực này!”

Đại nghịch bất đạo? Ti Mộ Hàm âm thầm nhìn Thục đại tiểu thư phản ứng, chỉ là không biết nàng thật sự không biết hay là đang giả bộ?

Có điều nếu Ngũ hoàng tỷ ngay trước mặt Cửu hoàng tỷ nói ra, tám chín phần mười tin tức này là từ Thục gia truyền ra, thân là Thục gia đại tiểu thư Thục Hủ Ngôn làm sao có khả năng không biết đây?

Thế nhưng Thục gia truyền ra lời đồn đãi này ý muốn như thế nào?

Lẽ nào các nàng liền không sợ Cửu hoàng nữ điện hạ tin là thật, không tiếc chọc giận mẫu hoàng trước hôn sự liền đòi chính quân?

“Biểu tỳ không cần nổi giận, đều nói là lời đồn đãi, hà tất coi đây là thật.” Ti Mộ Trăn bắt động thanh sắc nói, “Ngũ hoàng tỳ nói đúng không?”

Ti Mộ Dung cười cợt: “Cửu hoàng muội nói rất đúng, chỉ là một ít đồn đại không thiết thực, chúng ta nghe một chút liền thôi.”

“Ninh Vương điện hạ, Cửu điện hạ yên tâm, chuyện này hạ quan trở lại nhất định sẽ cố gắng điều tra rõ.” Thục Hủ Ngôn một mặt nghiêm nghị nói.

Ti Mộ Hàm nói: “Chỉ là một việc nhỏ, Thục đại tiểu thư không nên quá mức quan tâm, miễn cho ảnh hưởng đại hi không lâu sau đó.”

Ti Mộ Dung cũng nói: “Thập Lục hoàng muội nói rất đúng, hôn sự của Cửu hoàng muội là đại hi sự Đại Chu ta, cũng không thể xảy ra một chút xui sai lầm.”

“Xem Ngũ hoàng tỳ nói a.” Ti Mộ Trăn lắc đầu bật cười: “Chẳng lẽ Ngũ hoàng tỳ lo lắng hoàng muội sẽ vì lời đồn đãi này mà hối hôn hay sao?”

Ti Mộ Dung hí mắt cười nói: “Cửu hoàng muội lời này nói không đúng rồi, hoàng tỳ chỉ là lo lắng nếu mẫu hoàng biết tin tức này do Thục gia truyền ra sẽ tạo ra hiểu lầm không cần thiết mà thôi.”

“Ha ha, hoàng muội xem Ngũ hoàng tỳ là lo xa rồi.” Ti Mộ Trăn ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Mẫu hoàng anh minh cỡ nào, làm sao tin những lời đồn đãi này? Đúng rồi, chính quân Ngũ hoàng tỳ qua đời đã lâu, không bằng hoàng muội để phụ quân cầu mẫu hoàng, đem Thủy gia công tử gả cho Ngũ hoàng tỳ.”

Ti Mộ Hàm đẩy lòng mặc danh lo lắng, không tự chủ được lên tiếng: “Cửu hoàng tỳ tâm ý e sợ Ngũ hoàng tỳ không thể tiếp nhận.”

Ti Mộ Trăn đẩy mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, nhìn về phía Ti Mộ Hàm hỏi: “Thập Lục hoàng muội lời này có ý gì?”

Ti Mộ Dung mở miệng nói: “Bản vương từ lâu tâm có tương ứng, chờ năm sau sẽ hướng về mẫu hoàng thỉnh chỉ tứ hôn.”

Ti Mộ Hàm thờ phào nhẹ nhõm, xem ra Ngũ hoàng tỳ cũng không phải người vì lời đồn đãi này mà vứt bỏ bèo ị kia.

“Nga?” Ti Mộ Trăn kinh ngạc nói: “Không biết Ngũ hoàng tỳ vừa ý vị công tử nào?”

Ti Mộ Dung cười nói, “Này hoàng tỳ ta muốn bảo mật, phải biết Thập Lục hoàng muội cùng Thục đại tiểu thư đều chưa thú chính quân, nếu như bị đoạt vậy không tốt.”

“Hạ quan cũng không dám.” Thục hủ nói ngay lập tức.

Ti Mộ Hàm cười cợt: “Ngũ hoàng tỳ liền coi thường hoàng muội a.”

Ti Mộ Dung cười nói: “Nhiều một phần bảo đảm đều tốt, Thập Lục hoàng muội sẽ tác thành hoàng tỳ ta mưu mô đi.”

“Ha ha, xem ra Ngũ hoàng tỳ rất yêu thích vị Ninh vương chính quân tương lai này.” Ti Mộ Trăn đêm chiều cười nói.

Ti Mộ Dung cười nhưng không đáp, nâng chén uống cạn, lại nói: “Kỳ thực tin tức này cũng chưa chắc chỉ là lời đồn đãi.”

Ti Mộ Trăn ánh mắt lóe lên, tựa hồ không ngờ nàng vẫn như cũ tiếp tục đề tài này, cúi đầu nói: “Ngũ hoàng tỳ làm sao mà biết?”

“Hòa Dụ Phượng tạ thế nhiều năm, mẫu hoàng thương tâm tuy nói không lại lập Phượng hậu, nhưng nếu như muốn lập, cũng không phải không thể.” Ti Mộ Dung thần nhiên nói: “Dù sao hậu cung chỉ chủ vẫn bỏ trống, đối với giang sơn Đại Chu trước sau không tốt.”

Ti Mộ Trăn nụ cười hơi thu lại, “Ngũ hoàng tỳ đã quên Hòa Dụ Phượng sau khi qua đời, mẫu hoàng đã chiêu cáo thiên hạ không lại lập hậu sao?”

Trước đây nàng mới nói cha đẻ nàng _ Chiêu Hiền quý quân chính là hậu cung chi chủ, bây giờ nàng ta lại nói hậu cung chi chủ vẫn bỏ trống, đây rõ ràng là đánh mặt nàng!

Ti Mộ Hàm cũng nhàu mày, Ngũ hoàng tỳ lời ấy là hướng về phía Cửu hoàng tỳ đi, thế nhưng đem một nam tử vô tội kéo vào có chút không từ tế, nếu như hôm nay chỉ ngôn truyền đi, vị Thủy công tử kia e sợ phải vào hậu cung làm Quân thị rồi.

Đến khi đó, Chiêu Hiền quý quân còn không bắt hấn ăn tươi nuốt sống?

“Ngũ hoàng tỳ, chuyện của mẫu hoàng, chúng ta thân là nhi thần vẫn không cần nhiều lời vẫn tốt hơn.”

Ti Mộ Dung sững sờ, thật sâu nhìn nàng một cái.

Ti Mộ Trăn cười nói: “Thập Lục hoàng muội nói rất đúng, đến đến, chúng ta uống rượu, Ngũ hoàng tỳ, hoàng muội mời ngời.”

Ti Mộ Dung bung rượu lên, chỉ uống một hớp nhỏ.

Thục Hủ Ngôn thấy bầu không khí có chút cứng ngắc, cười nói: “Nghe nói Thập Lục điện hạ đã được bệ hạ ân chi, năm sau đến Hàn Lâm viện nhậm chức, hạ quan lần thứ hai chúc mừng Thập Lục điện hạ.”

Ti Mộ Hàm cũng chỉ đành giơ ly rượu lên, “Đa tạ Thục đại tiểu thư.”

“Sau này tỷ muội chúng ta làm quan cùng triều, nếu Thập Lục hoàng muội có chuyện gì muốn ta cùng biểu tỵ hỗ trợ, nhất định phải mở miệng.” Ti Mộ Trấn mỉm cười nói, trực tiếp đem Ninh vương một bên cách ly.

Ti Mộ Dung há có thể làm cho nàng như ý, “Cửu hoàng muội nói không sai, Thập Lục hoàng muội cũng không nên cùng hoàng tỵ khách khí.”

“Tự nhiên, tự nhiên.” Ti Mộ Hàm có chút hối hận lời mới rồi, bây giờ e sợ Cửu hoàng nữ điện hạ đã cho rằng nàng thiên hướng nàng ta, mà Ngũ hoàng tỵ...

Ti Mộ Trấn tiếp tục nói: “Chỉ là đáng tiếc Thập Lục hoàng muội không ở Lại bộ, nếu ở Lại bộ, kia tỷ muội chúng ta có thể càng thêm thân cận.”

Cửu hoàng nữ phân quản Lại bộ.

Ti Mộ Hàm lập tức nói sang chuyện khác: “Không biết Thục đại tiểu thư nhậm chức ở nơi nào?”

“Hạ quan hiện nay ở Công bộ Thượng thư, thủ hạ của Trang Minh Hâm đại nhân nhậm chức Thị lang.” Thục Hủ Ngôn trả lời.

Ti Mộ Hàm bỗng nhiên chấn động: “Trang Minh Hâm? Trang gia thiếu chủ?”

Ti Mộ Trấn thiểu mi: “Thập Lục hoàng muội nhận thức Trang gia thiếu chủ?”

Ti Mộ Hàm khó khăn xuất một tia mỉm cười: “Không, chỉ là nghe nói qua mà thôi.”

“Thật sao?” Ti Mộ Trấn nói, “Trang Minh Hâm kỳ thực cũng không phải là Trang gia thiếu chủ chân chính, mà là thân muội muội Trang gia thiếu chủ, có điều sau khi trường tỵ tạ thế, nàng liền trở thành Trang gia thiếu chủ.”

Ti Mộ Hàm lại cả kinh, “Cửu hoàng tỵ tại sao biết rõ ràng như thế?”

“Nhị đệ Thục đại tiểu thư, ba năm trước gả cho trường tỵ Trang Minh Hâm, chỉ đáng tiếc đại hôn không lâu, Trang đại tiểu thư liền nhiễm bệnh cấp tính tạ thế.” Ti Mộ Dung trầm giọng nói, “Nói đến này, Cửu hoàng muội cùng Trang gia cũng coi như nhân thân, tự nhiên biết rõ.”

Ti Mộ Hàm nhìn về phía Ti Mộ Dung, thấy nàng đắm chiều nhìn mình chăm chăm, đáy lòng mát lạnh, tùy ý đáp một tiếng: “Thật sao?”

“Thập Lục hoàng muội nếu như muốn làm quen Trang Minh Hâm, hoàng tỵ đúng là có thể dẫn kiến.” Ti Mộ Trấn cười tủm tỉm nói.

Ti Mộ Hàm nuốt cay đắng xuống đáy lòng: “Tương lai nói sau đi.” Nếu như có thể, nàng tình nguyện vĩnh viễn cũng không gặp nàng ta! Trang gia thiếu chủ ở kinh thành, kia có phải là hân cũng ở đây hay không?

Bọn họ đã thành hôn chứ?

“Nói cũng phải.” Ti Mộ Trấn tiếp tục nói: “Trang Minh Hâm gần nhất cũng cáo giả hồi hương nghênh thú trường tử Mông gia làm chính phu, Thập Lục hoàng muội muốn gặp nàng e sợ cũng đến năm sau mới có thể nhìn thấy.”

Ti Mộ Hàm cả người run lên, chén rượu trong tay thạch một tiếng rơi xuống mặt bàn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 24: Hành trình thanh lâu (tam)

“Thập Lục hoàng muội?” Lần này, liền Ti Mộ Trấn cũng cảm giác được nàng không đúng.

Ti Mộ Dung nhíu mày nói: “Thập Lục hoàng muội là say rồi? Người đến, rót cho Thập Lục hoàng muội chén trà.”

Ti Mộ Hàm bỗng nhiên giật mình một cái, ngẩng đầu xin lỗi: “Hai vị hoàng tỵ cười chê rồi.”

“Sắc mặt của Thập Lục hoàng muội xác thực không tốt.” Ti Mộ Trần mỉm cười nói, “Đều là hoàng tử sai, không biết Thập Lục hoàng muội từ lượng không tốt.”

Ti Mộ Hàm cắn răng, “Là hoàng muội từ lượng kém, làm sao có thể trách Cửu hoàng tử đây?”

“Trước tiên uống một ngụm trà đi.” Ti Mộ Dung trầm giọng nói.

Ti Mộ Hàm tiếp nhận trà nóng người hầu đưa lên, uống một hớp, trà nóng rất thơm, chỉ là nàng chỉ cảm nhận được vị cay đắng.

Thục Hù Ngôn cười nói: “Xem hạ quan sơ sẩy, đến Nhục Thủy Tam Thiên lâu làm sao chỉ uống rượu được? Người đến a, đi xem xem Cẩm công tử chuẩn bị xong chưa? Tại sao lâu như thế còn không có tới?”

Ti Mộ Dung nghe vậy, nói: “Thục đại tiểu thư nói tới là hoa khôi của Nhục Thủy Tam Thiên lâu?”

“Phải.” Thục Hù Ngôn gật đầu nói.

Ti Mộ Trần hí hóp mắt, “Ngũ hoàng tử cũng biết vị Cẩm công tử này?”

“Bản vương nghe nói hần có một tay hảo cầm.” Ti Mộ Dung mỉm cười nói.

Ti Mộ Hàm quá nửa chén trà mới ổn định tâm thần, thấy sự chú ý của các nàng đã dời chỗ khác, không khỏi trong lòng buồn lòng, cúi đầu, che đậy đau xót đi.

Mặc dù từ lâu đã nghĩ đến, nhưng bây giờ chân chính nghe được, vẫn đau lòng như vậy, Mông Tư Túy, bây giờ người đã được toại nguyện, vậy ta, có phải nên chân chính đem người quên đi hay không?

Người cũng biết, ta cũng sắp thành hôn, tuy rằng chỉ là Sơ thị, nhưng cũng là thành gia!

Nếu như tương lai chúng ta tái kiến, người sẽ có một tia hối hận?

Một lát, cửa phòng bị đẩy ra, một vị bạch y công tử tay ôm đàn cổ phiến nhiên mà vào, quay về phía mọi người thi lễ, không nói một lời ung dung vào chỗ.

Lặng im chốc lát, tay ngọc đặt trên trường chỉ đàn cổ, tiếng đàn du dương lập tức vang lên.

Ti Mộ Hàm cúi đầu lắng nghe một hồi, tiếng đàn linh lung lạnh lạnh, róc rách như mưa, không nhanh không chậm, tuy không cao siêu đến mức nhiều lương ba ngày, nhưng cũng không kém.

Một khúc kết thúc.

Ti Mộ Trần vỗ tay đầu tiên: “Bản điện thường xuyên nghe nói Cẩm công tử của Nhục Thủy Tam Thiên lâu cầm kỹ cao siêu, bây giờ nghe được, xác thực danh bất hư truyền, Ngũ hoàng tử, người cảm thấy thế nào?”

“Không sai.” Ti Mộ Dung cười nhạt nói: “Có điều nếu như mỗi ngày có thể nghe được tiếng đàn tinh mỹ như vậy, vậy thì càng diệu.”

Ti Mộ Trần hí hóp mắt nói: “Ngũ hoàng tử nói không sai.” Ánh mắt xoay một cái, định ở trên người Cẩm công tử vẫn cúi đầu trầm mặc kia, hất cằm lên nói: “Ngẩng đầu lên.”

Cẩm công tử bỗng nhiên đứng dậy, vẫn cúi đầu, “Mấy vị quý khách nếu không muốn tiếp tục nghe cầm, Cẩm hiện xin cáo lui.”

Ti Mộ Hàm đột nhiên giương mắt, liếc nhìn nam tử trước mắt, tuy rằng chưa thấy rõ mặt mũi hần, thế nhưng quanh thân khí chất kia, cũng không phải vạn bất đắc dĩ lưu lạc đến đây, e sợ cũng là... chỉ là hôm nay...

Nàng âm thầm ngắm hai vị đại tôn Phật một chút, tủy ông chi ý bất tại tửu*, mắt nhìn tình hình trước mắt, các nàng chính mình tranh đấu là được, vì sao đều luôn muốn kéo nam tử vô tội vào?

*Tủy chi ý bất tại tửu: ý không ở trong lời; có dụng ý khác.

Ti Mộ Trần quả nhiên giận tái mặt, “Bản điện cũng không biết Nhục Thủy Tam Thiên lâu này lúc nào thành cao môn dinh thự, cư nhiên cao quý như vậy, liền bản điện muốn nhìn mặt người một chút cũng không thể hay sao?”

Ti Mộ Dung khoan thai uống rượu, không nói tiếp.

Cẩm công tử ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh nhã xuất trần như ngọc, đúng mực nói: “Cầm tuy thấp hèn, nhưng cũng là người bán nghệ không bán thân, tự nhiên không cần lấy sắc làm việc.”

Ti Mộ Hàm sửng sốt, không khỏi lòng sinh mấy phần kính nể, nhưng cũng không thể không vì hần thở dài, người sống một đời, đáng buồn nhất không phải lưu lạc phong trần, mà là không nhìn rõ vị trí của mình.

Cầm công tử tuy rằng kiêu ngạo, nhưng không thông minh đến đâu.

Ti Mộ Trần vỗ bàn đứng dậy: “Làm càn!”

“Cửu điện hạ nói Cầm làm càn, kia chính là làm càn.” Cầm công tử không khuất phục chút nào.

Ti Mộ Trần tức giận sắc mặt biến đen, đang muốn mở miệng hỏi tội, nhưng bị cắt đứt.

“Thú vị, thú vị.” Ti Mộ Dung cười ha ha nói, “Bản vương có mấy phần yêu thích cá tính Cầm công tử.”

Ti Mộ Trần trầm mặt cả giận nói: “Ngũ hoàng tử cho rằng hoàng muội lòng dạ nhỏ mọn, không cho phép tiện nhân này!”

“Cửu hoàng muội hiểu lầm.” Ti Mộ Dung thông dong mà nói: “Hoàng tử chỉ là chưa từng gặp nam tử quật cường bức này, lòng sinh thương tình mà thôi, Cửu hoàng muội hà tất nổi giận a?”

“Thương tình?” Ti Mộ Trần cười lạnh nói: “Ngũ hoàng tử thật đúng là đa tình!”

Thục Hủ Ngôn xen vào nói: “Ninh Vương điện hạ, người hạ tiện bức này có tư cách gì được điện hạ thương tiếc? Hạ quan xem, không bằng đem tiện nô này kéo ra ngoài trượng sát là được.”

Ti Mộ Hàm nhú nhú mày, đang muốn nói chuyện, nhưng nghĩ lại, cuối cùng nhún xuống.

“Thục đại tiểu thư lời này sai rồi.” Ti Mộ Dung nghiêm mặt nói: “Cầm công tử tuy là kỹ tử Nhục Thủy ba ngàn, nhưng cũng không phải Cửu hoàng muội nói trượng sát liền có thể trượng sát.”

Ti Mộ Trần cười lạnh nói: “Nếu như bản điện nhất định muốn trượng sát tiện nhân này?”

“Cửu hoàng muội nếu muốn như vậy, Bản vương cũng không thể ngăn cản.” Ti Mộ Dung thở dài nói: “Chỉ là e sợ ngày mai trên bàn Mẩu hoàng sẽ có thêm một phần tẩu chương tố Cửu hoàng muội cậy thế hành hung.”

Ti Mộ Trần tròn mắt hàn ý um tùm: “Ngũ hoàng tử...”

“Hai vị hoàng tử.” Ti Mộ Hàm bỗng nhiên đứng dậy, khề quát.

Ti Mộ Trần tròn mắt nhìn tới, Ti Mộ Dung thiêu mi lạnh lùng nhìn.

Ti Mộ Hàm lúng túng cười nói: “Xin lỗi, hai vị hoàng tử, hoàng muội quá mót, trước tiên đi thay y phục, hai vị hoàng tử chậm rãi tán gẫu.”

Ti Mộ Trần bỗng nhiên tròn to hai mắt.

Ti Mộ Dung khoe miệng tựa hồ co giật một hồi: “Người đến, mang Thập Lục điện hạ đi.”

“Hoàng muội rời đi trước.” Ti Mộ Hàm lại lúng túng cười, sau đó xoay người cất bước ly khai, trước khi rời phòng, không dấu vết liếc mắt nhìn Cầm công tử sống lưng thẳng tắp, tròn mắt xẹt qua một vết u quang.

Ra khỏi phòng, Ti Mộ Hàm lập tức kêu Chương Thiện, ở bên tai của nàng thấp giọng nói vài câu.

Chương Thiện gật đầu, lập tức xoay người đi.

Nửa khắc đồng hồ sau, Ti Mộ Hàm trở lại khách phòng, chỉ thấy bên trong dĩ nhiên khai chiến.

Một bàn thức ăn rải rác rơi dưới đất, tàn tạ không ngớt.

Ti Mộ Trần đầy mặt âm trầm đứng, Ti Mộ Dung một mặt nhàn nhả, nhưng trên mặt không lù một phân.

Thục Hủ Ngôn đứng một bên, trên mặt đều là vẻ sợ hãi, đương nhiên quá nửa là giả.

Mà Cầm công tử dĩ nhiên bình tĩnh đứng, tựa hồ chuyện trước mắt xảy ra đều cùng hắn không có quan hệ.

Trên đất còn có nam tử một thân phục trang đẹp đẽ đang quý có tuổi, cả người run lên không ngừng, xem dáng đáp kia hẳn là tú bà của Nhục Thủy Tam Thiên lâu.

Ti Mộ Hàm xoa xoa cái trán có chút đau đớn, đi vào...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 25: Hành trình thanh lâu (tứ)

“Hai vị hoàng tử làm cái gì vậy?” Ti Mộ Hàm giả vờ kinh ngạc tiến lên, “Đang yên đang lành làm sao biến thành như vậy?”

Ti Mộ Trấn nhìn nàng một cái, cá giận nói: “Này Thập Lục hoàng muội nên hỏi Ngũ hoàng tử!”

Ti Mộ Hàm ngăn người, “Ngũ hoàng tử, đây là làm sao?”

Ti Mộ Dung híp híp mắt, không biết rõ bây giờ nàng là giả trang hay là thật không biết, vung tay áo một cái, nói: “Ta muốn vì Cẩm công tử chuộc thân, không ngờ lại bị Cửu hoàng muội ngăn cản.”

Ti Mộ Hàm trên trán gân xanh co giật nhảy mấy lần, nhanh như vậy liền nhào đến nước này? Nàng sửa sang lại vẻ mặt, nhìn về phía Ti Mộ Trấn, giống như không rõ: “Cửu hoàng tử, tuy rằng Cẩm công tử thất lễ trước, thế nhưng Cửu hoàng tử đại nhân có đại lượng, hà tất cùng kỹ tử tính toán, làm mất thân phận.”

“Thập Lục điện hạ vậy thì sai rồi.” Thục Hủ Ngôn thờ dài nói, “Lúc trước cửu điện hạ cũng chỉ dọa Cẩm công tử thôi, nhưng bây giờ, là thật sự muốn đem Cẩm công tử nhét vào trong phủ.”

Ti Mộ Hàm một mặt kinh ngạc: “Cửu hoàng tử không phải không thích kỹ tử này sao?” Nàng có thể bảo đảm, nếu như vị Cẩm công tử này hôm nay tiến vào Cửu hoàng nữ phủ, tuyệt đối không sống qua ngày mai.

“Thập Lục hoàng muội còn nhỏ, không hiểu được tình thú vì nam tử mà đánh lộn này.” Ti Mộ Trấn cười híp mắt nói.

Ti Mộ Hàm đẩy lồng ngực một trận ác hàn, “Cửu hoàng tử đại hôn sắp tới, nếu như vào lúc này nạp một kỹ tử vào cửa, e sợ không tốt đi.”

Thục Hủ Ngôn cười nói: “Thập Lục điện hạ yên tâm, Tam đệ cũng không phải là nam tử không hiểu chuyện, tất nhiên sẽ không trách Cửu điện hạ.”

Ti Mộ Hàm suy nghĩ một chút, xem ra hôm nay tưởng vui này đã sớm chuẩn bị kỹ càng, chỉ là không biết hướng về phía nàng tới hay là hướng về phía Ngũ hoàng tử.

Nàng thờ dài, nhìn về phía Ti Mộ Dung, “Ngũ hoàng tử, cũng chỉ là một kỹ tử thôi.”

“Kỹ tử thì làm sao? Người Bản vương coi trọng há để người khác chia sẻ?” Ti Mộ Dung cá giận nói.

Ti Mộ Trấn sắc mặt âm trầm mấy phần: “Như vậy xem ra, Ngũ hoàng tử là không cho hoàng muội này mặt mũi?”

“Cẩm nhi vốn là Bản vương vừa ý trước, làm sao liền thành không nể mặt Cửu hoàng muội đây?” Ti Mộ Dung cười lạnh nói, “Bản vương muốn hỏi Cửu hoàng muội một chút, người nhất định phải đoạt trên đầu Bản vương?”

“Ngũ hoàng tử, Cửu hoàng tử!” Ti Mộ Hàm đầy mặt lo lắng, “Hà tất vì một kỹ tử tổn thương tình cảm tỷ muội.”

“Thập Lục hoàng muội, việc này không có quan hệ gì với người, người không nên nhiều lời!” Ti Mộ Trấn quát mắng, bây giờ nàng đã thấy rõ, vị Thập Lục hoàng muội này là kẻ không muốn gây chuyện, có điều như vậy cũng được, cũng thiếu phí tâm tư của nàng.

Ti Mộ Dung cũng nói: “Thập Lục hoàng muội, chờ chuyện này chấm dứt, hoàng tử mời người đến Ninh vương phủ nghe cầm của Cẩm nhi.”

Ti Mộ Hàm nghĩ một chút, do dự nói: “Hai vị hoàng tử đều yêu thích kỹ tử này như thế?”

“Bản điện coi trọng đều nhất định phải chiếm được!”

“Bản Vương nhất định phải được!”

Ti Mộ Hàm thờ dài, “Tốt lắm, hoàng muội có chủ ý không biết hai vị hoàng tử có nguyện ý nghe một chút không?”

Ti Mộ Trấn không hiểu trừng mắt nhìn nàng, Ti Mộ Dung nghi hoặc mà lạnh lùng nhìn nàng.

“Hai vị hoàng tử, nếu như hôm nay hai vị vì một kỹ tử mà tổn thương tình tỷ muội, mẫu hoàng nếu biết, e sợ sẽ không thích.” Ti Mộ Hàm nghiêm túc nói: “Không bằng nghe chủ ý của hoàng muội một chút, hai vị hoàng tử mới quyết định? Nếu như hoàng muội chủ ý không được, hai vị hoàng tử lại tiếp tục?”

Ti Mộ Trấn liếc mắt nhìn Thục Hủ Ngôn, một hồi lâu sau gật gật đầu: “Nếu Thập Lục hoàng muội mở miệng, hoàng tử ta làm sao cũng nên cho người mặt mũi.”

“Thập Lục hoàng muội nói đi.” Ti Mộ Dung chấp tay nói.

Ti Mộ Hàm cười cợt: “Hoàng muội nghĩ nếu hai vị hoàng tử ở đây tranh luận tiếp, e sợ đường đột giai nhân, có câu nói, dưa hấu xanh không ngọt, nếu hai vị hoàng tử yêu thích Cẩm công tử như vậy, không bằng thỉnh Cẩm công tử tự mình lựa chọn theo ai, như vậy cũng không thương tổn hòa khí, cũng có thể thành giai thoại, hai vị hoàng tử nghĩ như thế nào?”

Ti Mộ Trần trên mặt vui vẻ, “Thập Lục hoàng muội ý này ngược lại không tệ.”

Ti Mộ Dung hí híp mắt, “Bản vương cũng cảm giác không tệ.”

Dứt lời, hai người đem tầm mắt định trên người Cẩm công tử lặng im đứng, uyển như lão tăng nhập định.

“Cẩm công tử, bản điện chờ người đến quý phủ bản điện đánh đàn.” Ti Mộ Trần trầm thấp nói.

Ti Mộ Dung hí híp mắt nói: “Cẩm nhi, người phải chọn cẩn thận a!”

Ti Mộ Hàm mỉm cười nói: “Hai vị hoàng tử đừng nóng vội, Cẩm công tử tất nhiên sẽ cố gắng tuyển, chỉ là hai vị hoàng tử đều là nhân trung chi phượng, Cẩm công tử tự nhiên cần chút thời gian, không bằng như vậy, hai vị muội chuyển sang nơi khác tọa, vừa tán gẫu vừa đợi.”

Ti Mộ Trần cười: “Thập Lục hoàng muội nói đúng, Ngũ hoàng tử cảm thấy làm sao?”

Ti Mộ Dung ý vị không rõ cười nói: “Đề nghị của Thập Lục hoàng muội tự nhiên là tốt đẹp.”

Ti Mộ Hàm có chút khâm phục hai người này, vừa mới rõ ràng còn đáng đáp sinh tử lưỡng nan tồn (có người thì không có ta), giây lát sau lại phảng phất chuyện gì cũng không phát sinh, trò chuyện với nhau thật vui, “Đã như vậy, chúng ta...”

“Không cần.” Bỗng nhiên, một đạo thanh âm thanh u đánh gãy nàng.

Ti Mộ Hàm hơi kinh ngạc, theo tiếng kêu nhìn lại, thấy Cẩm công tử nhìn nàng chăm chú, một đôi mắt đen bao hàm sự phẫn nộ nhục nhã, thiếu mi, “Cẩm công tử đã quyết định?”

“Đúng thế.”

Ti Mộ Trần nụ cười hơi thu lại, “Cái kia Cẩm công tử là quyết định cùng bản điện cùng hỏi phủ?”

“Cẩm nhi, Bản vương đợi người a.” Ti Mộ Dung tiếng nói kéo thật dài, cực kỳ rõ ràng.

Cẩm công tử cười nhạt, giọng tay chỉ tay: “Cẩm đồng ý cùng Thập Lục điện hạ cùng hỏi phủ.”

Ti Mộ Hàm sửng sốt.

Ti Mộ Trần, Ti Mộ Dung, Thục Hủ Ngôn cũng dồn dập mắt lộ kinh ngạc.

“Cẩm công tử, người có làm hay không?” Ti Mộ Hàm có chút dờ khóc dờ cười, vốn định vì hắn tìm một con đường sống, nhưng không ngờ người ta căn bản không cảm kích, còn đưa nàng lôi xuống nước.

Người tốt khó làm, nàng cuối cùng cũng coi như rõ ràng.

Cẩm công tử câu môi cười gằn, “Cẩm không có làm, Cẩm đồng ý vì Thập Lục điện hạ làm nô làm phò.”

“Thập Lục hoàng muội số may a.” Ti Mộ Trần thờ ơ nói.

Ti Mộ Dung ý vị không rõ cười, nhưng không nói lời nào.

Ti Mộ Hàm mặt bất đắc dĩ nhìn hai vị đại Phật, cuối cùng ánh mắt xoay một cái, tập trung nam tử trước mắt, “Rất xin lỗi Cẩm công tử, bản điện sẽ không đem kỹ tử về phủ.”

Cẩm công tử cười lạnh nói: “Thập Lục điện hạ là xem thường Cẩm sao?”

“Bản điện chính là xem thường người.” Ti Mộ Hàm xem thường cười cười: “Cẩm công tử chỉ là kỹ tử Nhục Thủy Tam Thiên lâu mà thôi, mặc dù là hoa khôi cũng là kỹ tử, không khỏi quá đánh giá cao chính mình.”

Cẩm công tử sắc mặt đột nhiên biến trắng, cắn răng từng chữ từng chữ nói: “Nếu như Cẩm nhất định phải thành người của Thập Lục điện hạ?”

Ti Mộ Hàm trên mặt xem thường càng sâu, đang muốn nói chuyện, lại bị một tiếng nói thanh đạm đánh gãy.

“Cẩm vội vã không nên nổi theo sát một nữ tử khác như vậy, có biết ta sẽ thương tâm?”

Ti Mộ Hàm theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy ngoài cửa đứng một vị nữ tử lam y hoa phục, đáy lòng đột nhiên buông lỏng, cuối cùng cũng đến rồi, nàng

cười nói: “Thập Tam hoàng tử làm sao cũng tới?”

Người đến chính là Thập Tam hoàng tử Ti Mộ Tuyền, nàng ta là người nàng mời tới cứu trảng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Hành trình thanh lâu (ngũ)

Ti Mộ Tuyền mỉm cười gật gật đầu, lập tức nhìn về phía Ti Mộ Trăn cùng Ti Mộ Dung, nói: “Không nghĩ tới hai vị hoàng tử cũng ở đây, tại sao không gọi hoàng muội a?”

Ti Mộ Trăn thu lại vẻ kinh ngạc, “Là hoàng tử sơ sẩy, Tam hoàng muội xin đừng trách.”

“Thập Tam hoàng muội làm sao khéo như thế?” Ti Mộ Dung mỉm cười hỏi, sau khi nói xong, ánh mắt vô tình hay cố ý nhìn lướt qua Ti Mộ Hàm.

Ti Mộ Hàm một mặt thản nhiên đứng ở một bên, người cứu trảng đến rồi, nàng cũng nên công thành lui thân, chỉ hi vọng lần này, vị Cẩm công tử kiều ngạo này có thể nắm chắc cơ hội, bằng không hẳn e sợ thật sự thấy không được ánh sáng ngày mai.

“Hoàng muội đạt được một phần cảm phổ mới, cố ý đến tìm Cẩm, chỉ là không nghĩ tới ở nơi này nhìn thấy hai vị hoàng tử cùng Thập Lục hoàng muội.” Ti Mộ Tuyền dứt lời, xoay người quay về Cẩm công tử ôn nhu mà thân mật nói: “Thập Lục hoàng muội da mặt mỏng, Cẩm người không nên cùng nàng đùa kiểu này, biết không?”

Cẩm công tử hơi biến sắc, nhưng thủy chung không nói một lời.

Ti Mộ Trăn trầm trầm mầu: “Không nghĩ tới thập Tam hoàng muội cùng Cẩm công tử là người quen cũ.”

“Hoàng muội cùng Cẩm đều là người yêu cảm, cho nên trong ngày thường cũng thường lui tới.” Ti Mộ Tuyền ung dung nói, “Cẩm cá tính khá quật cường, nếu như có chỗ nào đắc tội rồi hai vị hoàng tử, hoàng muội lần này thay hẳn hướng về nhóm hoàng tử bồi tội, thỉnh hai vị hoàng tử đại nhân đại lượng, không nên cùng hắn trách móc.”

Ti Mộ Dung nói: “Ta thường nghe nói Thập Tam hoàng muội tính tình không theo khuôn mẫu, hôm nay còn vì một kỹ tử bồi tội, thật khiến hoàng tử kinh ngạc.”

“Hoàng muội cùng Cẩm là tri kỷ, cái gọi là sĩ vì người tri kỷ mà chết, huống chi chỉ là bồi tội?” Ti Mộ Tuyền nhu tình vạn phần nhìn Cẩm công tử một chút, nắm hẳn tay, một mặt làm dáng muốn bảo vệ đến cùng, “Ngũ hoàng tử có thể cho hoàng muội mấy phần mặt hay không?”

“Nếu thập Tam hoàng muội đều mở miệng, hoàng tử sao dám không cho hoàng muội mặt mũi?” Ti Mộ Dung nói, sau đó nụ cười vừa thu lại, ác liệt liếc mắt nhìn Cẩm công tử, nghiêm nghị nói: “Chỉ là đóa Sắc Vi Hoa này mang gai nhọn vô cùng, thập Tam hoàng muội cũng phải cẩn thận một chút, không nên bị hắn đâm tổn thương tay!”

Ti Mộ Trăn cũng cười lạnh nói: “Ngũ hoàng tử nói không sai, Thập Tam hoàng muội cũng phải cẩn thận!”

Ti Mộ Tuyền vui vẻ nói: “Hoàng muội đa tạ hai vị hoàng tử!”

Ti Mộ Dung ánh mắt xoay một cái, nhìn Ti Mộ Trăn trầm giọng nói: “Xem ra đêm nay tỷ muội chúng ta không thể tiếp tục uống rượu mua vui, tương lai ta lại thỉnh Cửu hoàng muội chè chén một phen, thế nào?”

“Hoàng muội bất cứ lúc nào đều mong đợi!” Ti Mộ Trăn cười nhạt nói, nhưng ý cười thủy chung không đạt đáy mắt.

Ti Mộ Dung câu khóa miệng, nhìn về phía Ti Mộ Hàm: “Thập Lục hoàng muội, theo Bản vương cùng đi, thế nào?”

Ti Mộ Hàm cười nhạt nói: “Hoàng muội tuân mệnh.” Dứt lời, xoay người đối với Ti Mộ Trăn nói: “Đa tạ Cửu hoàng tử khoản đãi.”

Ti Mộ Trăn ý vị không rõ nói: “Thập Lục hoàng muội đêm nay có thêm mấy chén, lúc trở về cẩn thận một chút.”

Ti Mộ Hàm nói: “Đa tạ Cửu hoàng tử quan tâm.”

Thục Hủ Ngôn cung kính mà nói: “Hạ quan cung tiễn hai vị điện hạ.”

“Hai vị hoàng muội, ta cùng Thập Lục hoàng muội cáo từ trước.” Ti Mộ Dung nói.

Ti Mộ Tuyền mỉm cười: “Cung tiễn Ngũ hoàng tỷ.”

“Hoàng muội xin cáo lui.” Ti Mộ Hàm chấp tay nói, trước khi đi vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn Ti Mộ Tuyền.

Ti Mộ Tuyền hồi cho nàng một cái mỉm cười.

Ti Mộ Hàm hiểu ý nở nụ cười, sau đó cùng Ti Mộ Dung ra khỏi khách phòng.

Ngoài Nhục Thủy Tam Thiên lâu, gió lạnh thấu xương, vừa mới, mùi thuốc súng chung quy biến mất trong bóng đêm lạnh lẽo.

Ti Mộ Hàm ôm lấy trường bào trên người, tinh thần có chút uể oải, ở Nhục Thủy Tam Thiên Lâu ngăn ngắt một canh giờ so với nàng ở bên ngoài liên tục chạy mười ngày đường còn mệt hơn, tuy rằng không phát sinh đại sự gì, lại làm cho nàng ghi nợ một ân tình.

Ti Mộ Dung thật sâu nhìn nàng, nói: “Ta tiễn Thập Lục hoàng muội được chứ?”

Ti Mộ Hàm nhếch miệng cười cợt, “Cũng tốt.”

Liên dặn dò Chương Thiện điều khiển xe ngựa theo ở phía sau, chính mình lên xe ngựa Ninh vương phủ.

Bên ngoài tuy rằng lạnh lẽo, thế nhưng bên trong xe ngựa lại như lò lửa, ấm áp như xuân, còn có đủ trà nóng cùng điểm tâm.

Ti Mộ Dung nhấp một hớp trà nóng, như vô ý nói: “Thập Lục hoàng muội cảm thấy Cửu hoàng muội đêm nay mời chúng ta ý muốn như thế nào?”

Ti Mộ Hàm nháy mắt một cái, nói: “Cửu hoàng tỷ mời chúng ta có bốn mục đích đi.” Ngừng một chút, bưng trà nóng lên uống một hớp, tiếp tục nói: “Thứ nhất, nàng muốn thăm dò thái độ của ta đối với chuyện mẫu hoàng đem Thục gia thứ trưởng tử ban tặng ta làm Sơ thị, thứ hai, nàng muốn mượn Thục gia rút ngắn quan hệ chúng ta, thứ ba, nàng muốn nhìn một chút, ta cùng Ngũ hoàng tỷ giao tình sâu bao nhiêu, cuối cùng, nàng muốn xem kỹ Thập Lục hoàng muội ta có uy hiếp hay không.”

Ti Mộ Dung lộ ra mỉm cười rõ ràng duy nhất đêm nay, “Xem ra Thập Lục hoàng muội xem rất thấu triệt, ta cũng không cần phải lo lắng, có điều người còn nói thiếu một điểm, nàng còn muốn phá hoại cảm tình tỷ muội chúng ta.”

Ti Mộ Hàm thờ dài, “Ngũ hoàng tỷ, từ năm đó mẫu hoàng đem ta giao cho Uẩn Quân nuôi nấng, bắt đầu từ giờ khắc đó, tất cả mọi người đều biết ta đã đứng bên Ngũ hoàng tỷ.”

Ti Mộ Dung hí mắt cười cợt: “Thập Lục hoàng muội là oán Ngũ hoàng tỷ?”

“Ngũ hoàng tỷ, chúng ta cảm tình tỷ muội nhiều năm như vậy, không phải những người khác nói vài câu hoặc làm vài chuyện là có thể phá hoại.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói: “Nếu như như vậy, vậy chỉ có thể nói Ngũ hoàng tỷ đối với ta cũng không tin nhiệm.”

Ti Mộ Dung sắc mặt ngưng lại, nghiêm nghị nói: “Thập Lục hoàng muội, ta nói rồi, trong nhiều tỷ muội như vậy, người là người ta tín nhiệm nhất, một câu nói này, bất luận lúc nào, thời điểm nào đều sẽ không thay đổi.”

Ti Mộ Hàm mỉm môi nở nụ cười: “Đã như vậy, Ngũ hoàng tỷ còn lo lắng cái gì đây?”

“Ta là lo lắng Cửu hoàng muội sẽ đối với người dùng thủ đoạn gì?” Ti Mộ Dung nghiêm mặt nói, “Vừa mới người không nghe câu nói cuối cùng kia của nàng nói cái gì?”

Ti Mộ Hàm không để ý lắm nói: “Ngũ hoàng tỷ lo xa rồi, tuy nói ta không được mẫu hoàng sủng ái, nhưng nói thế nào cũng là hoàng nữ Đại Chu, Ti Mộ Trần nàng còn không dám xuống tay với ta.”

Ti Mộ Dung nói: “Nhiều lắm phần cẩn thận đều là tốt hơn.”

Ti Mộ Hàm không muốn tiếp tục đề tài nhạy cảm này, lập tức chuyển hướng câu chuyện, nói: “Ngũ hoàng tỷ thật sự không tin tưởng lời đồn về Thủy gia công tử kia?”

Ti Mộ Dung thiếu mi: “Tại sao hỏi như vậy?”

“Ta lo lắng Ngũ hoàng tỷ sẽ vì tin vào lời đồn đãi này mà từ bỏ Tuyết công tử.” Ti Mộ Hàm nhún mày nói.

Ti Mộ Dung sững sờ, lập tức cười nói: “Không nghĩ tới Thập Lục hoàng muội vẫn rất quan tâm Noãn Tịch.”

Ti Mộ Hàm trong lòng thất kinh, nàng quan tâm béo ị kia? Sao có thể có chuyện đó? Vội vàng nói: “Ngũ hoàng tỷ, người không nên chế nhạo ta, ta là lo lắng người không cưới hẳn, hẳn sẽ không ai thêm lấy, chắc chắn đến tim ta xúi quẩy, đến lúc đó hoàng muội ta liền xui xẻo rồi!”

Ti Mộ Dung không nhịn được cười: “Xem ra Thập Lục hoàng muội rất sợ Noãn Tịch, khuyết điểm này làm sao cũng cải không xong, người yên tâm, Chính quân của ta sẽ chỉ là Noãn Tịch, còn lời đồn đãi kia, ta căn bản chưa từng tin vào! Trước đây ở trước mặt Cửu hoàng muội nói chuyện này, là vì cho nàng thêm mấy phần đồ mà thôi.”

Ti Mộ Hàm thở phào nhẹ nhõm “Vây thì tốt.”

Chỉ là vì sao đáy lòng có một tia thất lạc đây? Chẳng lẽ nàng bị béo ị kia ngược đãi quen rồi, có khuynh hướng bị ngược đãi?

Hay là bởi vì đêm nay biết được hân (Mông Tư Túy) chung quy gả cho Trang Minh Hàm mà thương tâm?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Không then với lương tâm

“Thập Lục hoàng muội đang suy nghĩ gì?” Ti Mộ Dung thấy nàng đột nhiên thất thần, nghi hoặc hỏi.

Ti Mộ Hàm phục hồi tinh thần lại, “Không có gì, chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi.”

Ti Mộ Dung cũng không hoài nghi, “Trở về để hạ nhân làm cho người chút canh giải rượu, cố gắng ngủ một giấc là không sao.”

Ti Mộ Hàm mỉm cười nói: “Đa tạ Ngũ hoàng tỷ quan tâm.”

Xe ngựa trên đường cái từ từ mà đi.

Lặng im một hồi lâu sau, Ti Mộ Dung bỗng nhiên mở miệng nói: “Thập Tam hoàng muội đột nhiên xuất hiện, là vì Thập Lục hoàng muội?”

Ti Mộ Hàm ngạc nhiên: “Ngũ hoàng tỷ làm sao cho là như thế?”

“Đoán.” Ti Mộ Dung khẽ nói, mặc dù nói là đoán, thế nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Ti Mộ Hàm lắc đầu một cái: “Ngũ hoàng tỷ, ta cùng Thập Tam hoàng tỷ cũng không giao tình, này người cũng biết, hơn nữa vừa mới ta cũng vẫn ở đó, làm sao có thời gian đi thỉnh Thập Tam hoàng tỷ?”

Ti Mộ Dung nói: “Người không phải đi thay y phục một lúc sao?”

Ti Mộ Hàm bật cười nói: “Ngũ hoàng tỷ, dù khi đó ta cho người đi thỉnh, Thập Tam hoàng tỷ cũng không tới nhanh như vậy a?”

Ti Mộ Dung nhìn nàng một lát, “Thật sự không phải người?”

Ti Mộ Hàm lắc đầu một cái, nghiêm mặt nói: “Không phải.”

“Vây thì kỳ quái, Thập Tam hoàng muội làm sao xuất hiện khéo như thế, hơn nữa còn vì kỹ từ đó cầu xin?” Ti Mộ Dung nghi ngờ nói, “Lẽ nào thật sự trùng hợp như vậy?”

Nếu như những người khác cầu xin, nàng chưa chắc sẽ nể tình, chỉ là cha đẻ Thập Tam hoàng muội chính là Minh quý quân, hân tụy là hoàng tử Nam Chiếu quốc kết giao, nhưng nhiều năm yên phận, cũng coi như được mẫu hoàng coi trọng, mà Thập Tam hoàng muội luôn luôn không hồi triều chính, ở Lễ bộ cũng chỉ là chức vụ nhân mà thôi, làm việc lինh bổng lộc, nhưng cũng bởi vì nàng loại tâm thái chủ động không hồi chính sự này đạt được tâm mẫu hoàng, là người được ban thưởng nhiều nhất trong chúng hoàng nữ.

Ti Mộ Hàm suy nghĩ một chút, nói: “Nếu thật trùng hợp cũng không kỳ quái.”

Ti Mộ Dung trầm ngâm chốc lát, cười nói: “Có lẽ là ta lo xa rồi, Thập Lục hoàng muội đừng thấy lạ.”

Ti Mộ Hàm cười cợt, “Ta không có chuyện gì, Ngũ hoàng tỷ thật sự yêu thích Cẩm công tử kia?”

“Một kỹ từ mà thôi.” Ti Mộ Dung cười lạnh nói, “Nhưng nếu Cửu hoàng muội muốn cùng ta cướp, vậy thì nhìn nàng có bản lĩnh hay không?”

Ti Mộ Hàm lặng im.

“Thập Lục hoàng muội tựa hồ không đồng ý ta?” Ti Mộ Dung thấy thế, thiêu mi hỏi.

Ti Mộ Hàm cười khổ nói: “Ta cũng không phải là không đồng ý Ngũ hoàng tỷ, chỉ là, trong lúc nữ tử tranh đấu, hà tất dính dáng đến nam tử vô tội? Cẩm công tử lưu lạc phong trần, đã là bất hạnh.”

Ti Mộ Dung nghe vậy, nhũu mày lại: “Vừa mới Thập Lục hoàng muội bỗng nhiên ly khai, cũng là bởi vì nhẹ dạ?” Nàng vẫn kỳ quái lúc đó nàng ấy đột

nhiên thất thổ, sau đó lại thái độ khác thường đối với Cẩm công tử kia, nói ra lời nói khinh bỉ, nguyên lai càng là bởi vì nhẹ dạ?

Thập Lục hoàng muội này...

“Ngũ hoàng tỷ, ta chỉ là không muốn nhìn thấy người vô tội thụ hại thôi.” Ti Mộ Hàm thần nhiên thừa nhận.

Ti Mộ Dung lắc đầu một cái, thờ dài nói: “Thập Lục hoàng muội, thân là người hoàng gia, quá mềm lòng cũng không phải là chuyện tốt.”

Ti Mộ Hàm thùy thùy mi mắt, nghiêm mặt nói: “Hoàng muội chỉ cầu không thẹn với lòng.”

“Người...” Ti Mộ Dung kinh ngạc nhìn nàng, hồi lâu, mới thờ dài lên tiếng, “Cũng tốt, người có thể có loại xích tử chí tâm này, ngược lại cũng không tính chuyện xấu.”

Ngược lại có nàng che chở nàng ấy, nàng ấy cũng sẽ không có chuyện gì, hơn nữa, người lòng dạ mềm yếu như vậy, mặc kệ mẫu hoàng thái độ làm sao, cũng tuyệt đối không làm nổi lên sóng gió gì được.

“Điện hạ, Thập Lục điện hạ phủ đệ đến.” Ngoài xe ngựa, Lý Ngọc mở miệng bẩm báo.

Ti Mộ Hàm xuống xe ngựa, đối với Ti Mộ Dung trên xe ngựa nói: “Ngũ hoàng tỷ cũng mệt mỏi, liền sẽ không mời Ngũ hoàng tỷ đi vào.”

Ti Mộ Dung gật gật đầu, hạ màn xe xuống, hạ lệnh Lý Ngọc ly khai.

Lúc này, Chương Thiện theo phía sau cũng xuống xe ngựa, đem xe ngựa giao cho môn phòng đánh xe hồi mã phòng.

Ti Mộ Hàm nhìn nàng một cái, nói: “Đi vào trước rồi nói sau.”

Chương Thiện lĩnh mệnh: “Dạ.”

Một nén nhang sau, thư phòng.

Ti Mộ Hàm làm ấm trên giường nhỏ, hỏi: “Thập Tam hoàng tỷ là người mời tới?”

Chương Thiện nói: “Dạ đúng.”

“Nhanh như vậy?” Ti Mộ Hàm nghi hoặc, lộ trình từ Nhục Thủy Tam Thiên lâu đến Thập Tam hoàng nữ phủ có một đoạn.

Chương Thiện nói: “Tiểu nhân mới ra Nhục Thủy Tam Thiên lâu liền gặp phải thập Tam điện hạ.”

“Thì ra là như vậy.” Ti Mộ Hàm hiểu rõ, “Nói như vậy, Thập Tam hoàng tỷ có khả năng thật cùng Cẩm công tử quen biết?”

Chương Thiện nói: “Tiểu nhân không biết.”

Ti Mộ Hàm nhìn nàng một cái, “Bản điện không phải bảo người tự xưng tên sao?”

“Tiểu nhân tin tưởng điện hạ đã nhớ kỹ tên tiểu nhân.” Chương Thiện cúi đầu nói, “Hơn nữa quy củ chính là quy củ, tiểu nhân không dám vi phạm.”

Ti Mộ Hàm nhú nhú mày, “Tùy người vậy.”

“Tạ điện hạ.” Chương Thiện nói: “Điện hạ còn có dặn dò?”

Ti Mộ Hàm nghĩ một hồi, nói: “Người đi phòng thu chỉ lấy chút bạc, lại đi tìm Thập Tam hoàng tỷ một lần, để cho nàng đứng ra đem Cẩm công tử chuộc khỏi Nhục Thủy Tam Thiên lâu, sắp xếp cẩn thận.” Nếu giúp người, vậy thì giúp đến cùng đi, “Chuyến cáo nàng, nhân tình này tương lai ta nhất định trả lại nàng.”

Tuy rằng lần này có Thập Tam hoàng tỷ đứng ra, hai vị đại Phật kia không có ra tay, thế nhưng không biểu hiện các nàng liền nuốt trôi con giận này.

Cẩm công tử kia nếu như muốn một đời bình an, tốt nhất lập tức ly khai kinh thành.

Chương Thiện chần chờ nửa khắc, “Tiểu nhân lĩnh mệnh.” Chợt xoay người ra thư phòng.

Ti Mộ Hàm nằm trên giường nhỏ ấm áp, trở nên trầm tư, nàng cùng Thập Tam hoàng tỷ không quen, nhưng lần này nàng ta vì sao ra tay giúp nàng đây?

“Oành——”, bỗng nhiên bên trong thư phòng yên tĩnh truyền đến một tiếng tiếng vang ầm ầm.

Nàng bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy phía sau thư phòng, trong phòng ngủ lao ra một nam tử vẻ mặt đầy giận dữ.

“Người sao lại ở đây?” Tuyết Noãn Tịch, hần sao lại ở đây? Hơn nữa còn trốn vào tấm phòng của nàng?

Tuyệt Noãn Tịch khí thế hùng hổ nhằm phía nàng, đem nàng từ trên giường ám kéo dậy, giận dữ hét: “Ti Mộ Hàm, người hỗn đản này, người lại muốn vì một kỹ tử chuộc thân, hơn nữa còn muốn ăn nuôi?”

Quá đáng, thật quá đáng!

Hôm nay hấn vừa mới thuyết phục chính mình tiếp thu Thục Vũ Chi kia, còn tặng hấn ta nhân sâm ngàn năm dùng bồi bổ thân thể, hơn nữa tha thứ nàng đêm qua nói xấu, cố ý đến đây đưa kiếm cho nàng, thuận tiện giải thích một chút sự tình Ninh vương muốn kết hôn hấn.

Nhưng không nghĩ tới cư nhiên để hấn phát hiện nàng muốn ở bên ngoài đường nam tử, hơn nữa còn là kỹ tử!

Nàng tại sao có thể như vậy, tại sao có thể!

“Ti Mộ Hàm, người quá đáng, một kỹ tử người cũng muốn, người vô liêm sỉ! Người hỗn đản!” Tuyệt Noãn Tịch tức điên, hung hăng mắng to, tựa hồ không lo lắng sẽ có người nghe thấy, cuối cùng mắng mệt mỏi, dùng hết từ mắng người, liền tâm hung ác, mở miệng lớn hướng về phía nàng tàn nhẫn mà tát tới...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: A Noãn A Noãn

Ti Mộ Hàm còn chưa phục hồi tinh thần lại khi thấy hấn đột nhiên nhô ra, liền bị hấn mắng to một trận, thật vất vả phục hồi tinh thần lại, đang muốn mở miệng nói chuyện, không ngờ Tuyệt Noãn Tịch chết sống bám vào người nàng như nòi con điên, thế nhưng còn há miệng hướng về cổ nàng tát tới.

Một trận đâm nhói truyền vào thân thể, Ti Mộ Hàm thất thanh kêu to một tiếng, bản năng phản kháng, hai tay cầm lấy nam tử cản mình không chịu thả kia, bỗng nhiên dùng sức đẩy ra, tức giận nói: “Tuyệt Noãn Tịch, người muốn làm cái gì?”

Tuyệt Noãn Tịch bị nàng dùng sức đẩy một cái như thế, cả người ngã nhào trên đất, tuy rằng trên đất trải thảm dày, nhưng vẫn té lộn mào một cái.

Ti Mộ Hàm cảm giác được cổ đau nhói lại uрон ướt, giờ tay lên, lại bị cắn đến chảy máu, nhất thời lên cơn giận dữ, một bên lấy khăn che cổ, một bên mặt âm lệ trầm giọng quát: “Người điên a!”

Tuyệt Noãn Tịch lẳng lẳng nhìn nàng, như bị choáng váng.

“Điện hạ, đã xảy ra chuyện gì sao?” Ngoài cửa, truyền đến âm thanh thị vệ.

Ti Mộ Hàm phẫn nộ quát: “Không có chuyện gì, lui ra!”

“... Dạ.”

Tuyệt Noãn Tịch cảm nhận trong miệng quanh quẩn nhân nhật mùi máu tanh, hai mắt đỏ lên, nước mắt rơi ra, “Ta... Ta không phải cố ý...” Trên mặt nàng tràn đầy sự phẫn nộ cùng căm ghét, đầm đìa tim hấn bị thương.

Ti Mộ Hàm khế quát: “Không phải cố ý? Người không phải cố ý liền cắn người, kia không phải cố ý liền muốn giết người? Tuyệt đại công tử, ta đến tột cùng nơi nào lại đắc tội người! Để người chán ghét ta như vậy?”

Tuyệt Noãn Tịch đáy lòng oan ức đến cực điểm, hét lớn: “Ta lại không phải cố ý, người hung dữ cái gì?” Vừa nói xong, cư nhiên ngồi dưới đất khóc lớn lên, khóc như hải tử, vừa khóc lóc vừa mắng: “Ta lại không phải cố ý, ai bảo người đi tìm kỹ tử, còn muốn bí mật nuôi dưỡng, Ti Mộ Hàm, người tại sao có thể như vậy... Ô ô... Ta không phải cố ý... Tại sao hung dữ với ta...”

Ti Mộ Hàm kinh ngạc tròn mắt ngoác mồm, hấn làm cái gì vậy? Rõ ràng là hấn không đúng, làm sao liền biến thành nàng không đúng rồi? Được, nàng là nữ tử, thế giới này nữ tử đều phải nhường nhịn nam tử, cần rằng, để lửa giận trong lòng xuống, hòa nhã nói: “Người đến cùng muốn làm cái gì? Ta cũng không có bắt nạt người, người khóc cái gì, người vô duyên vô cớ cắn ta, ta mắng người vài câu cũng không được hay sao?”

Tuyệt Noãn Tịch không nói lý, tiếp tục khóc lớn, khóc nước mắt như mưa, thương tâm gần chết.

Ti Mộ Hàm tâm lại mềm nhũn ra, thậm chí có một chút hoảng hốt, đi tới bên cạnh hấn, ngồi xổm xuống: “Tuyệt đại công tử, người đến tột cùng làm sao?” Tuyệt Noãn Tịch chưa bao giờ ở trước mặt nàng khóc, cho tới nay, người khóc đều là nàng a, đương nhiên, nàng chỉ có thể khóc ở đáy lòng.

Lẽ nào hấn nghe được lời đồn liên quan tới Thủy gia công tử kia cho nên mới tìm đến nàng? Cho nên mới khóc thương tâm như vậy?

Đúng rồi, hấn mới vừa nói nàng dưỡng kỹ tử cùng tâng kỹ tử cái gì đó.

Hắn là vì này mà thương tâm?

Nhưng dù nàng dưỡng kỹ tử hay tàng kỹ tử cũng không liên quan tới hắn, hắn đau lòng cái gì?

Hay là hắn biết đêm nay Ngũ hoàng tử cũng cùng đi tới Nhục Thủy Tam Thiên lâu?

“Ồ ồ...” Tuyết Noãn Tịch căn bản mặc kệ nàng nói cái gì, tiếp tục gào khóc.

Tì Mộ Hàm nhú chặt lông mày, “Ngươi đến cùng làm sao?”

Tuyết Noãn Tịch tiếng khóc dừng một chút, “Ngươi lại hung (hung dữ) ta!” Tiếp theo sau đó lại khóc lên. (Sally: Cười chết ta, haha)

Tì Mộ Hàm cắn răng, “Xin lỗi, được chưa!”

Tuyết Noãn Tịch tiếng khóc nhỏ một chút, “Ngươi không hung ta?”

“Không hung!” Tì Mộ Hàm gân xanh trên trán liên tục nhảy lên, “Sau này đều không hung, được chưa?”

“Thật sự?” Tuyết Noãn Tịch nghẹn ngào nói, nước mắt uông uông.

Tì Mộ Hàm trịnh trọng gật đầu, “Thật.”

Tuyết Noãn Tịch khịt khịt mũi, “Ngươi sau này sẽ không đem kỹ tử ỉn dưỡng?”

“Ta thời điểm nào đem kỹ tử ỉn nuôi?” Tì Mộ Hàm trầm giọng quát lên.

Tuyết Noãn Tịch quát: “Ngươi lại hung ta!” Nói xong, nước mắt lại tuôn ra.

Tì Mộ Hàm cắn chặt hàm răng, xuất ra một nụ cười, từng chữ từng chữ ‘ôn hòa’ nói: “Ta —— không —— có —— dưỡng —— kỹ —— tử!” Đây tính là cái gì đây? Nàng dưỡng hay không dưỡng kỹ tử có quan hệ gì tới Tuyết đại công tử hắn?

“Ta vừa mới nghe ngươi cùng quần gia nhà ngươi nói, muốn thay cái tên Cẩm kỹ tử gì kia chuộc thân!” Tuyết Noãn Tịch cả giận nói: “Ngươi đừng tưởng rằng ta không biết Nhục Thủy Tam Thiên lâu là nơi nào? Nam tử chỗ đó đi ra, không phải kỹ tử thì là cái gì?”

Tì Mộ Hàm cố nén ý nghĩ gọi thị vệ đem hắn ném ra ngoài, trầm trầm khí, đem chuyện đêm nay tỉ mỉ nói cho hắn một lần, mặc kệ hắn có nghe hiểu hay không, đều nói cho rồi.

Tuyết Noãn Tịch nghe xong, đầu tiên là ngớ ngẩn, chợt kinh hoàng nói: “Cửu hoàng nữ kia có đối với ngươi làm gì hay không?”

Tì Mộ Hàm kinh ngạc, hắn đây là quan tâm nàng?

“Ngươi nói a!” Tuyết Noãn Tịch thấy nàng không nói lời nào, lo lắng không thôi, Cửu hoàng nữ hắn không tiếp xúc qua, có điều Chiêu Hiền quý quân cùng chính quân tương lai của nàng ta hắn nhưng từng thấy qua, đều không phải người tốt lành gì, Cửu hoàng nữ kia tự nhiên cũng không phải người tốt lành gì, “Nàng đến cùng có đối với ngươi làm gì hay không?”

Vừa dứt lời, không tiếp tục chờ đợi đáp án của nàng, trực tiếp tự mình động thủ, ở trên người nàng sờ sờ trái, lại sờ sờ phải, thậm chí muốn cởi y phục của nàng ra kiểm tra trên người có vết thương hay không.

Tì Mộ Hàm kinh hãi, vội vã xà đẩy cái tay không khác nào bạch tuộc trên người ra, Tuyết đại công tử này liền không hiểu được thế giới này nam tử nên có rụt rè sao?

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng như vậy, lúc này thương tâm không ngớt, “Ta đều nói xin lỗi rồi, ngươi làm sao còn sinh khí (tức giận)? Ta lại không phải cố ý, ngươi...”

“Dừng!” Tì Mộ Hàm thấy hắn lại bắt đầu chuẩn bị roi lệ, vội vã chặn lại nói: “Tuyết đại công tử, nếu ta không động thủ để ngươi dừng lại, chẳng lẽ để ngươi tùy ý đem ta lột sạch hay sao?”

Tuyết Noãn Tịch vừa nghe, mặt nhát thời đỏ chót lên, “Ngươi hỗn đản!”

Tì Mộ Hàm dở khóc dở cười, đứng lên nói: “Phải phải, ta hỗn đản, được chưa?”

Tuyết Noãn Tịch cũng từ dưới đất bò dậy, “Ngươi còn không nói cho ta, ngươi đến cùng có sao không?”

“Ta có thể có chuyện gì?” Tì Mộ Hàm bật cười nói, “Chẳng lẽ Cửu hoàng tử cũng sẽ giống như Tuyết đại công tử, cắn ta một cái?”

Tuyết Noãn Tịch cắn cắn môi, nói lầm bầm: “Ta đều nói ta không phải cố ý, ai kêu ngươi không nói rõ ràng.”

Tì Mộ Hàm híp mắt nghi ngờ nhìn hắn, “Tuyết đại công tử, ngươi tới đây là vì cái gì?”

“Ta...” Tuyết Noãn Tịch đang muốn nói ra, nhưng chợt phát hiện một chuyện, lúc này giận tái mặt, “Ngươi làm sao gọi ta như thế?”

Tì Mộ Hàm sững sờ, “Ta gọi ngươi làm sao?”

“Cái gì mà Tuyết đại công tử?” Tuyết Noãn Tịch cả giận nói, “Ngươi liền căm ghét ta như thế, liền tên của ta đều không gọi?”

Tì Mộ Hàm có chút tan vỡ, “Tuyết đại công tử, chúng ta không quen...”

“Ai nói chúng ta không quen?” Tuyết Noãn Tịch lập tức tức giận hai mắt phóng hỏa, “Chúng ta cùng nhau lớn lên, làm sao liền không quen?”

Tì Mộ Hàm lần thứ hai cắn răng, “Vậy ngươi muốn ta gọi ngươi là gì? Tuyết Noãn Tịch?”

“Không được!” Tuyết Noãn Tịch vừa nghe, lập tức phủ quyết, “Nếu không ngươi cùng mẫu thân, đại tỷ các nàng gọi ta Tịch Nhi đi!”

Tì Mộ Hàm lập tức phủ quyết, “Không được, đây là người nhà ngươi mới có thể gọi.” Chuyện cười, nếu gọi thân thiết như vậy, nàng thực sự nhảy Hoàng Hà mười lần cũng rửa không sạch, Ngũ hoàng tử còn không lột da nàng? “Không bằng gọi Noãn Tịch đi.”

Tuyết Noãn Tịch suy nghĩ một chút, cũng phủ quyết, “Không được!” Ninh vương chính là gọi hần như vậy, hần không thích nàng cũng như thế!

Tì Mộ Hàm nhúc nhích không thôi, “Vậy thì gọi béo ị được chứ? Giống như khi còn bé như thế?”

Tuyết Noãn Tịch trong mắt nhất thời hàn ý um tùm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi dám!”

Tì Mộ Hàm cười khỏ, nàng làm sao liền trêu chọc vị ôn thần này rồi? Thở dài, thuận miệng nói: “Cái kia... Vậy không bằng liền gọi ngươi A Noãn đi!”

Tuyết Noãn Tịch vừa nghe, hai mắt lập tức sáng lên, “Được! A Noãn A Noãn, ta yêu thích! Ngươi sau này liền gọi ta A Noãn!” Xưa nay không ai gọi hần như thế, nàng là người duy nhất!

Hần yêu thích danh xưng này!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Cũng không phải là người tốt

Tì Mộ Hàm thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như giải quyết xong, làm sao mỗi lần gặp phải hần đều không có chuyện tốt a, “Hiện tại ngươi có thể nói ngươi tại sao tới nơi này được chứ?”

Tuyết Noãn Tịch đặt mông ngồi trên giường nhỏ, nghiêng đầu đi không để ý tới nàng.

Tì Mộ Hàm giận dữ: “Ngươi...”

“Ngươi lại không gọi tên ta, ta nào có biết ngươi hỏi ai?” Tuyết Noãn Tịch thờ ơ nói.

Tì Mộ Hàm cọ xát, được, nàng nhẫn, hít một hơi, ôn hòa hỏi: “Ngươi đến cùng đến chỗ ta làm cái gì? A Noãn ——.”

Tuyết Noãn Tịch vui rạo rức cười tươi, quay mặt lại, “Ta đến tặng quà cho ngươi a.”

“Tặng quà?” Tì Mộ Hàm sững sờ, “Đưa lễ vật gì?”

Tuyết Noãn Tịch nói: “Đương nhiên là lễ vật sinh nhật!” Tuy rằng nàng mỗi năm sinh nhật hần đều chuẩn bị lễ vật, thế nhưng đều không có đưa đi, ai kêu nàng cũng chưa từng đưa hần lễ vật sinh nhật, có điều năm nay nàng xuất cung lập phủ, là chuyện lớn, hần cũng không cùng nàng tính toán.

Tì Mộ Hàm vô cùng kinh ngạc, “Ngươi đưa ta lễ vật sinh nhật?”

“Vốn tối ngày hôm qua liền muốn đưa, nhưng nhất thời sốt ruột đã quên mang.” Tuyết Noãn Tịch đứng lên, thân nhiên đi vào tầm phòng, phăng phất đó là địa phương của chính mình, một lát sau lấy ra một hộp gỗ dài, đưa cho nàng, “Ngươi xem một chút có thích hay không?”

Tì Mộ Hàm nghi ngờ tiếp nhận, cẩn thận từng li từng tí mở ra, nhìn thấy bên trong chứa một thanh trường kiếm, xem dấu ấn trên kiếm đoán rằng là một thanh kiếm cổ, “Đây là... lễ vật ngươi muốn đưa ta?”

“Làm sao, không thích?” Tuyết Noãn Tịch thấy vẻ mặt của nàng, khuôn mặt ảm đạm xuống.

Ti Mộ Hàm cười nói: “Không có, chỉ là không nghĩ tới người sẽ đưa ta lễ vật sinh nhật, hơn nữa còn là kiếm.”

“Đưa kiếm không tốt sao?” Tuyết Noãn Tịch không hiểu nói.

Ti Mộ Hàm nói: “Cũng không phải, chỉ là thường nghe người ta nói, nam tử tặng quà không nằm ngoài túi thơm, y vật cái gì, đưa binh khí thì chưa từng nghe.”

Tuyết Noãn Tịch nhất thời 囧, tức giận nói: “Vậy người có muốn hay không?”

“Muốn, đương nhiên muốn.” Ti Mộ Hàm nghiêm túc nói, đem kiếm lấy ra, tỉ mỉ nhìn, trong miệng tự lẩm bẩm: “Thanh cổ kiếm này xem ra rất đắt giá, nếu trưng lại không tiền có thể lấy ra...”

“Người dám bán nó, ta sẽ dùng nó giết người!” Tuyết Noãn Tịch âm trầm nói.

Ti Mộ Hàm rung mình một cái, hồi hận nhất thời bất cẩn đã quên còn có ôn thần ở đây, “Nào dám, nào dám? Tuyết... A Noãn người tặng, bản điện nhất định cố gắng cất kỹ!” Nói xong, lập tức đem kiếm thả lại trong hộp gỗ, thu hồi, miễn cho vị đại công tử này thật sự nói được làm được.

Uất ức, chân thực uất ức, ở thế giới này làm nữ tử như nàng, e sợ không tìm được người thứ hai.

Tuyết Noãn Tịch hừ hừ, liếc mắt nhìn nhìn nàng, “Này, người sẽ không thật sự nghèo như vậy chứ?”

Ti Mộ Hàm thiếu mi, “Cũng còn tốt, nhưng tuyệt đối so không được với nhà có tiền các người.”

“Thật sao?” Tuyết Noãn Tịch rừ rừ nói, trong lòng âm thầm cân nhắc, bỗng lộc hoàng nữ đều định ra, hơn nữa không nhiều, nàng vừa mới ra lập phủ, khẳng định không có ngoại viện, bệ hạ lại không đau nàng, đương nhiên sẽ không có ban thưởng khác, không được, hần sẽ cùng mẫu thân nói một chút, đồ cưới của hần lại muốn thêm một ít, tốt nhất thêm gấp đôi!

Ti Mộ Hàm nhìn về mặt hần, càng ngày trong lòng càng run sợ, vị tiểu tử tông này lại đang tính toán cái gì? “Lễ vật đưa xong, người có thể đi được chưa?”

Tuyết Noãn Tịch trừng nàng một chút.

Ti Mộ Hàm lúc này bù đắp một cái xưng hô: “A Noãn ——.”

“Ta tự nhiên sẽ đi, người gấp cái gì?” Tuyết Noãn Tịch hừ nói, “Hay là người thật sự chuẩn bị đem kỹ từ kia mang về nhà ả đi?”

Ti Mộ Hàm cười khỏ: “Ta không phải nói không rồi sao?”

Tuyết Noãn Tịch loan miệng cười cợt, “Quên đi, người cũng là làm việc tốt, làm người tốt, ta liền không so đo với người!”

“Người tốt?” Ti Mộ Hàm khoe miệng câu lên, tràn ra một vệt châm biếm, “Ta không phải là người tốt.” Nếu như nàng là người tốt, vừa bắt đầu sẽ mở miệng cứu Cẩm công tử kia, nhưng nàng ngay lập tức nghĩ đến là an nguy chính mình, cân nhắc làm như vậy có thể mang đến cho mình hậu quả hay không, cho nên nàng không phải người tốt, cứu Cẩm công tử kia, nàng là vì tích chút đức cho mình thôi!

Tuyết Noãn Tịch hơi sững sờ, lại là về mặt này, mỗi khi nàng lộ ra về mặt này, hần luôn cảm thấy trong lòng nàng có rất nhiều không vui, rất nhiều chuyện thương tâm, nhưng bây giờ, hần còn chưa có tư cách đi hỏi thăm, “Đúng rồi, ta còn có một việc muốn nói với người.”

Ti Mộ Hàm liếc tâm thần, nói: “Chuyện gì?”

“Ta sẽ không gả cho Ninh vương.” Tuyết Noãn Tịch nghiêm túc nói: “Người sau này không nên đem ta cùng nàng ghép cùng nhau, biết không?” Nói xong, cuối cùng ngữ khí trước sau như một, uy hiếp.

Ti Mộ Hàm kinh ngạc: “Người nói cái gì?”

“Ta lại không thích nàng, tại sao phải gả cho nàng?” Tuyết Noãn Tịch nói một cách đương nhiên.

Ti Mộ Hàm cau mày: “A Noãn, người không thích Ngũ hoàng tử?” Đây xảy ra chuyện gì?

“Đương nhiên!” Tuyết Noãn Tịch nghiêm mặt nói, “Ta tuyệt đối sẽ không gả cho nàng!”

Ti Mộ Hàm đầu lại đau lên, “Người cũng biết Ngũ hoàng tử đã quyết tâm muốn kết hôn người?”

“Nàng lập quyết tâm của nàng, cùng ta có quan hệ gì đâu?” Tuyết Noãn Tịch khinh thường nói, “Ngược lại ta không gả nàng là được rồi!”

Ti Mộ Hàm nói: “Nếu như mẫu hoàng hạ chỉ, người không gả vậy thì là kháng chỉ...”

“Mẫu thân không đồng ý, bệ hạ làm sao hạ chỉ?” Tuyết Noãn Tịch nói, “Nói chung mẫu thân nói rồi, thê chủ của ta do chính ta tuyển, mà ta chỉ tuyển

người ta thích!”

Ti Mộ Hàm xoa xoa cái trán đau đớn: “Vậy người yêu thích ai?”

Tuyết Noãn Tịch gò má đột nhiên nóng lên, “Ta... Ta yêu thích ai mắc mớ gì đến người?” Vừa mới còn hung dữ với hắn, hắn mới không nói cho nàng!

“Người không thích Ngũ hoàng tử, vậy người thân cận nàng như vậy làm cái gì?” Ti Mộ Hàm có chút ảo não, này không phải nói dối Ngũ hoàng tử sao?

Tuyết Noãn Tịch gò má càng nóng, vội vã xoay người, không muốn bị nàng phát hiện: “Ai cùng với nàng thân cận, người không nên oan uổng ta!”

Nếu như không phải nàng ả núp hắn, hắn vì được tin tức về nàng, nơi nào sẽ đi thân cận Ninh vương luôn cười tùm tùm nhưng lạnh như băng kia?

Ti Mộ Hàm khổ não không thôi: “Nếu Ngũ hoàng tử thuyết phục mẫu hoàng hạ chỉ...”

“Ta dù đập đầu chết cũng không gả cho nàng!” Tuyết Noãn Tịch tàn nhẫn nói.

“Người...” Ti Mộ Hàm kinh ngạc không ngớt.

Tuyết Noãn Tịch bỗng nhiên cười cợt, nói: “Có điều bây giờ e sợ nàng sẽ không cưới ta.”

“Tại sao?” Ti Mộ Hàm không hiểu sự tự tin của hắn từ đâu tới.

Tuyết Noãn Tịch cười híp mắt nói: “Mẫu thân đã nói nàng toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm vị trí thái nữ kia, cho nên nàng nhất định sẽ đi thú gia hóa Thủy Mặc Tiểu hung hăng kia.”

Ti Mộ Hàm nhú mày, “Người đây là ý gì?”

“Thủy gia công tử là Phụng Hậu tương lai bị hạ định ra, tin tức này mặc dù là giả, nhưng nàng lại không biết.” Tuyết Noãn Tịch khẳng định nói: “Cho nên nàng nhất định sẽ đi thú Thủy Mặc Tiểu.”

Ti Mộ Hàm bỗng nhiên có loại dự cảm xấu: “Làm sao người biết tin tức này là giả?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 30: Không phải cố ý

Tuyết Noãn Tịch nhún nhún vai: “Ta là người nói lời nói dối đó nên tự nhiên biết.” Dứt lời, hắn dương dương tự đắc mà đem tình hình lúc đó nói ra.

Ti Mộ Hàm hoàn toàn biến sắc, quát lên: “Tin tức này là người nói ra?”

Tuyết Noãn Tịch bị sợ hết hồn: “Người làm cái gì? Lại hung ta?”

“Người có biết người đến cùng đang làm gì hay không?” Ti Mộ Hàm không trì hoãn âm thanh, “Người có biết người làm như vậy sẽ hại Thủy gia công tử một đời hay không?”

Nàng vẫn cho rằng hắn chỉ tùy hứng xảo quyết mà thôi, làm sao bây giờ gan to bằng trời như vậy?

Tuyết Noãn Tịch sắc mặt trắng nhợt, “Người nói những gì đó? Thủy Mặc Tiểu kia không phải nói phải gả cho người đệ nhất thiên hạ sao? Cái kia đi làm Phụng hậu không phải là lựa chọn tốt nhất sao? Ta nơi nào hại hắn? Người lại vì nam tử khác hung ta?”

“Người...” Ti Mộ Hàm tức giận hai mắt tóe lửa, “Người có biết nếu như mẫu hoàng biết tin tức là người thả ra, sẽ làm thế nào hay không? Lẽ nào người không biết giả truyền ý chỉ là tội chết sao? Hay là người cho rằng mẹ người là đế sư người liền có thể muốn làm gì thì làm, coi trời bằng vung sao?”

“Người!” Tuyết Noãn Tịch hai mắt đỏ lên, lại bắt đầu ngăn nước mắt, “Ta... Ta... Ta lại không phải cố ý!”

Ti Mộ Hàm từng chữ từng chữ nói: “Người một câu ‘Ta không phải cố ý’ liền hại một nam tử vô tội, càng hại chính người!”

Tuyết Noãn Tịch trừng mắt nhìn nàng, “Người mắng đủ chưa? Cùng lắm thì ta đi tìm bị hạ nhận tội là được rồi, tuyệt đối sẽ không hại đến những người

khác!” Nói xong, xoay người liền muốn đi.

“Ngươi đứng lại!” Ti Mộ Hàm gầm lên.

Tuyết Noãn Tịch bước chân dừng lại, ngốc tại chỗ, không dám tin tưởng mà nhìn nàng, “Ngươi...”

Ti Mộ Hàm tiến lên, kéo lấy tay hắn, phần nộ quát: “Ngươi liền không muốn sống như thế?”

“Ta nói rồi ta sẽ không liên lụy những người khác!” Tuyết Noãn Tịch lệ rơi đầy mặt, âm thanh ít đi mấy phần bá đạo: “Tuyết Noãn Tịch ta dám làm dám chịu, tuyệt đối sẽ không để những người khác thay thế ta chịu tội!”

Ti Mộ Hàm cứng lại, sắc mặt hòa hoãn, thờ dãi một hơi, nói: “Tuyết đế sư có biết chuyện này hay không?”

“Lục nhi biết, hơn nữa chuyện của ta hẳn xưa nay đều không dối gạt mẫu thân.” Tuyết Noãn Tịch nghẹn ngào nhìn nàng, lệ trong con ngươi mang theo một chút mong đợi, “Ngươi... Ngươi có phải là lo lắng ta? Có phải là quan tâm ta?”

Ti Mộ Hàm cắn răng nói: “Nếu ta không lo lắng ngươi, đã sớm bắt ngươi đi gặp mẫu hoàng!”

Tuyết Noãn Tịch nước mắt đột nhiên lưu càn lợi hại, nàng lo lắng hắn, nàng thật sự lo lắng hắn, như vậy mặc dù hắn thật sự bị bề hạ xử tử, hắn cũng nhắm mắt a!

Ti Mộ Hàm thấy hắn vừa khóc vừa cười, cho rằng hắn bị dọa sợ, ôn hòa nói “Ngươi trước đừng kinh hoàng, nếu Tuyết đế sư biết chuyện này, nàng hẳn sẽ biết xử lý như thế nào, còn nữa, sự tình ngươi không thích Ngũ hoàng tử trước tiên không nên để cho Ngũ hoàng tử biết.”

Tuyết Noãn Tịch tròn to hai mắt: “Tại sao?”

“Bởi vì nếu như Tuyết đế sư không cách nào xử lý chuyện này, còn có Ngũ hoàng tử.” Ti Mộ Hàm nhẫn nại giải thích.

Tuyết Noãn Tịch sắc mặt càng ngày càng khó coi, “Ngươi muốn ta bán mình đi cầu nàng cứu ta?”

Ti Mộ Hàm hận không thể cạy đầu của hắn ra, nhìn bên trong chứa những gì, “Ta chỉ là để ngươi không nói cho nàng ngươi không thích nàng mà thôi, lại không phải bảo ngươi đi quyến rũ nàng! Ai bảo ngươi bán mình?”

Tuyết Noãn Tịch bĩu môi, “Ai bảo ngươi không nói rõ ràng...”

“Sau này nếu có người hỏi ngươi, tin tức có phải là ngươi nói, ngươi liền nói ngươi cũng chỉ nghe nói.” Ti Mộ Hàm tiếp tục suy tư biện pháp giải quyết, “Tuy rằng khi đó còn có những người khác ở đó, nhưng đều là một ít đại gia công tử, ngươi truyền cho ta, ta truyền cho ngươi, đến cuối cùng, coi như có người nói là ngươi nói, cũng không phải bằng chứng.”

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng đáng đáp nghiêm nghị, đáy lòng ấm áp, nàng đúng là lo lắng cùng quan tâm hắn, vậy hắn có nên nói cho nàng, người hắn thích kỳ thực là nàng?

“Biết không?” Ti Mộ Hàm thấy hắn không trả lời, lại hỏi một tiếng.

Tuyết Noãn Tịch gò má hơi nóng lên, thấp giọng nói: “Biết rồi.” Dừng một chút, rốt cục lấy hết dũng khí muốn nói trong bí mật đáy lòng, nhưng dũng khí kia lại bị câu nói tiếp theo của nàng phá hủy.

“Sau này không nên khóc, mặt khóc xấu quá, khó coi chết.” Ti Mộ Hàm tùy ý nói một câu, đem khăn tay đưa cho hắn, “Xoa một chút.”

Tuyết Noãn Tịch đỏ mặt cầm lấy, lau lau lung tung mấy cái, may là không nói, nếu như nói rồi nàng nhất định ghét bỏ hắn!

Ti Mộ Hàm trầm giọng hỏi lại lần nữa: “Vừa mới ta nói ngươi đều nhớ kỹ sao?”

Tuyết Noãn Tịch dậm chân, “Đều nói nhớ kỹ a!” Lại trừng nàng một chút, chợt xoay người, “Ta đi trước!”

Ti Mộ Hàm lúc này không có ngăn cản, thấy hắn từ cửa sổ vọt ra ngoài, liền đi tới đóng cửa sổ lại, sau đó đi tới trước bàn đọc sách ngồi xuống, nhìn hộp kiếm trên bàn, thờ dãi, nàng đây là chiều ai chọc ai? Làm sao gấp gáp hắn liền đều không sống yên lành được?

Chỉ hi vọng Tuyết đế sư thật sự có thể xử lý tốt chuyện này, bằng không hậu quả không phải Tuyết Noãn Tịch hẳn có thể chịu nổi!

Sau một lúc lâu, ngoài cửa vang lên Chương Thiện âm thanh: “Điện hạ, tiểu nhân có việc bẩm báo.”

Ti Mộ Hàm ngẩng đầu lên nói: “Đi vào.”

Chương Thiện đẩy cửa vào, tiến lên hành lễ nói: “Tham kiến điện hạ.”

Ti Mộ Hàm nói: “Sự tình làm thỏa đáng?”

Chương Thiện gật đầu bảo: “Tiểu nhân vừa tới Thập Tam điện hạ phủ liền gặp phải quản gia của Thập Tam điện hạ, nàng để tiểu nhân chuyển cáo điện hạ, Thập Tam điện hạ đã đem Cẩm công tử chuộc khỏi Nhục Thủy Tam Thiên lâu, tạm thời thu xếp ở trong tòa phủ đệ của Thập Tam điện hạ, đợi điều tra rõ nguyên quán Cẩm công tử sau, sẽ đem hắn an toàn đưa về gia hương, có điều bạc cùng lộ phí chuộc thân cần điện hạ ra, còn ân tình điện hạ ghi nợ, tương lai Thập Tam điện hạ cũng sẽ đòi lại.”

“Phòng thu chi bạc có đủ không?” Ti Mộ Hàm lo lắng nhất chính là cái này, phủ đệ của nàng đến tốt cùng có bao nhiêu của cải nàng vẫn không rõ ràng.

Chương Thiện gật đầu: “Điện hạ yên tâm, tiểu nhân đã đem bạc đưa đến trong phủ Thập Tam điện hạ, tổng cộng...”

“Được rồi.” Ti Mộ Hàm đánh gãy nàng, “Những việc này người xử lý là tốt rồi.” Muốn dùng người, trước hết mua tâm, nàng cho nàng ta tín nhiệm tuyệt đối, mới có thể thu trung tâm tuyệt đối của nàng ta, một ít bạc đánh đổi, nàng vẫn có thể trở ra.

Chương Thiện sững sờ, một lát sau mới nói: “Dạ.”

Ti Mộ Hàm xoay một cái, nói tới chuyện khác: “Sự tình Tuyết công tử đêm khuya ra vào thư phòng bản điện, không được truyền đi!” Tuyết Noãn Tích bản lĩnh lớn bao nhiêu nàng không rõ ràng, thế nhưng không thể hoàn toàn tránh khỏi thị vệ trong phủ, những thị vệ kia đều vạn người chọn một, nếu liên một nam tử cũng không sánh nổi, e sợ cũng hộ an toàn không được phủ đệ của nàng.

Chương Thiện mặt không biến sắc nói: “Tiểu nhân dĩ nhiên sẽ đối thị vệ hạ lệnh cấm khẩu.”

“Những thị vệ này người thả nhiều tâm một chút.”

Ti Mộ Hàm có ý riêng nói, “Nếu như có chỗ không ổn, lập tức phái ra ngoài phủ.”

Chương Thiện nói: “Điện hạ yên tâm, những thị vệ này nếu tiến vào phủ đệ của điện hạ, kia cả đời này, sinh là người Thập Lục hoàng nữ phủ, chết là quý Thập Lục hoàng nữ phủ.”

Ti Mộ Hàm đẩy mắt xẹt qua tán thưởng, “Bản điện không truy cứu quá khứ của người, nhưng nếu như người trung thành với bản điện, bản điện tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.”

Chương Thiện ngẩng đầu nghiêm nghị nói: “Điện hạ yên tâm, Chương Thiện chỉ là người của điện hạ.”

“Rất tốt.” Ti Mộ Hàm vuốt cằm nói.

Chương Thiện nói: “Điện hạ nếu như không có chuyện gì, tiểu nhân xin được cáo lui trước.”

Ti Mộ Hàm nghĩ đến một chút, đột nhiên hỏi: “Sơ thị của Bản điện, Thục gia đại công tử, hắn gọi là gì?”

“Thục gia đại công tử tên gọi Vũ Chi.” Chương Thiện trả lời.

“Vũ Chi?” Ti Mộ Hàm cúi đầu nỉ non một câu, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Thông báo xuống, sau khi hắn vào phủ, trong phủ trên dưới liền xưng hắn là Vũ chủ tử!”

“Dạ rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Ta không phải ân nhân

Thập Tam hoàng nữ phủ.

Thập Tam chính quân cùng nô thị đang chuẩn bị ngủ, lại nghe tiểu thị hồi môn của mình _ Nguyên Nhi vội vàng vàng đi tới, vẻ mặt căng thẳng, liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Nhi cắn giận nói: “Chủ nhân, điện hạ dẫn theo một kỹ tử hồi phủ!”

Đối chính quân nhú nhú mày, “Kỹ tử?” Trước kia điện hạ tuy cũng tới lui thanh lâu tửu quán cùng kỹ tử có chút qua lại, thế nhưng đem người mang về trong phủ là chuyện chưa bao giờ có, “Người có nhìn rõ ràng?”

“Nô thị xem rõ rõ ràng ràng! Bây giờ điện hạ đang cùng kỹ tử thấp hèn kia ở trong Khách Uyển!” Nguyên Nhi cả giận nói.

Đối Chính quân quát khẽ nói: “Nếu điện hạ đem người dẫn trở về, vậy sau này chính là người điện hạ, những từ kia không cho lại dùng, biết không?”

Nguyên Nhi kinh ngạc nói: “Chủ nhân, này làm sao có thể?” Chủ nhân chính là Thập Tam chính quân, làm sao có thể cùng một kỹ tử cùng hầu hạ điện hạ?

“Câm miệng!” Đới chính quân sầm mặt lại, “Ngươi nếu lại vô lễ, dù là ta cũng không giữ được ngươi!”

“Chủ nhân đừng tức giận.” Cha nuôi của Đới chính quân _ Đới Lâm khuyên nhủ, “Nguyên Nhi đi xuống trước đi.”

Nguyên Nhi không thể làm gì khác hơn, đẩy mặt oan ức lui ra.

“Cha nuôi cũng muốn khuyên ta?” Đới chính quân nhìn hấn nói.

Đới Lâm cười, một bên hầu hạ hấn đổi áo ngủ, vừa nói: “Chủ nhân trưởng thành, đã không phải hài tử chưa xuất giá trước kia.”

Đới chính quân nằm lên giường, “Ta hà tất vì một kỹ tử mà cùng nàng sinh khí (tức giận)?”

“Chủ nhân trong lòng vẫn không thoải mái sao?” Đới Lâm hỏi.

Đới chính quân cười khỏ một tiếng: “Trên đời này có nam tử nào nhìn thấy thê chủ mang nam tử khác trở về, trong lòng có thể thoải mái?”

Đới Lâm nhũ mày: “Hoặc do điện hạ có dụng ý khác.”

Đới chính quân suy nghĩ một chút, “Cha nuôi ngược lại cũng có mấy phần đạo lý, điện hạ trong ngày thường tuy rằng yêu thích phong hoa tuyết nguyệt, nhưng cũng không phải người không đứng mực.”

“Chủ nhân có muốn Nô thị đi thăm dò?” Đới Lâm nói.

Đới chính quân lắc đầu một cái: “Không cần, nếu điện hạ biết, e sợ sẽ tạo ra hiểu lầm không cần thiết.” Dừng một chút, tiếp tục nói: “Hơn nữa, những năm này, điện hạ đối với ta cũng xem như tốt, mặc dù nàng thật coi trọng kỹ tử kia, muốn cho hấn danh phận đường trong phủ, cũng không phải không thể.”

Chỉ là, nàng vì sao trước đó chưa từng thông báo hấn đây?

Trước nay, nàng muốn nạp thị nhân đều sẽ nói cho hấn trước tiên, đạt được hấn chấp thuận mới làm, làm sao lần này vội vàng như vậy?

Lẽ nào thật sự phải để cha nuôi đi thăm dò?

Nhưng ý niệm này chỉ là một cái thoáng qua mà thôi.

Hấn xuất thân thấp hèn, mẫu thân chỉ là một tiểu quan, chưa bao giờ nghĩ có thể gả vào Thập Tam hoàng nữ phủ làm chính quân.

Những năm này, thê chủ của hấn tuy rằng chưa từng đối với hấn nhu tình mật ý, thế nhưng vẫn có kính trọng, cũng chân tâm đối với hấn, cho dù những năm này hấn chỉ sinh một nhi tử, sau cũng không sinh được thêm hài tử nào nữa, nhưng nàng chưa từng bạc đãi hấn, hơn nữa còn để hấn giáo dưỡng nhi nhi do Trắc quân, Thị quân sở sinh, lấy hành động thực tế ổn định địa vị của hấn trong phủ.

Hấn nên thấy đủ.

Đới Lâm nói: “Thế nhưng điện hạ thân phận cao quý, nếu nạp một kỹ tử, e sợ sẽ lôi kéo người ta chê trách.”

Đới chính quân không để ý lắm, cười nói: “Cha nuôi lo xa rồi.” Trầm ngâm chốc lát, tiếp tục nói: “Ngươi có biết những năm này ta không thể sinh nữ nhi nhưng Minh quý quân cùng bệ hạ cũng chưa từng có một câu chỉ trích là tại sao không?”

Đới Lâm thùy mắt thấp giọng nói: “Ý của chủ tử là...”

“Nguyên nhân này cùng nguyên nhân lúc trước bệ hạ đem ta ban cho điện hạ làm chính quân là như nhau.” Đới chính quân mỉm cười nói: “Bệ hạ sẽ không trọng dụng điện hạ, càng sẽ không đem vị trí thái nữ cho điện hạ, cho nên, có sinh nữ nhi hay không đều không quan trọng.”

Đới Lâm nói: “Nhưng điện hạ chung quy là nữ nhi của bệ hạ a!”

Đới chính quân nói: “Chính bởi vì điện hạ là nữ nhi của bệ hạ, cho nên những năm này bệ hạ mới hậu đãi điện hạ như vậy, nhưng chỉ cần trong cơ thể điện hạ còn chảy dòng máu Nam Chiếu quốc, bệ hạ liền không thể trọng dụng điện hạ.”

Đới Lâm thở dài, “Chủ nhân nói cũng đúng.”

“Kỳ thực như vậy cũng tốt.” Đới chính quân nói, “Nếu như bệ hạ có ý định trọng dụng điện hạ, chỉ sợ Thập Tam chính quân ta mặc dù không chết, cũng không thể ngồi chắc vị trí này.”

Hấn lo lắng duy nhất chính là, dù rời xa tranh đấu triều đình, vẫn như cũ không thể chỉ lo thân mình.

Đời Lâm hiểu rõ, “Chủ nhân nói không sai, như vậy cũng tốt.” Nếu như điện hạ thật sự đẳng địa vị cao, kia, lấy xuất thân của chủ nhân không thể trở thành hậu cung chi chủ, nhưng gia pháp Đại Chu hoàng thất là sau khi Thái nữ đăng ngôi, nếu như không có chính quân mới có thể lập trắc quân còn lại, đến lúc đó, chủ nhân liền chỉ có một con đường chết!

...

Khách Uyển – Lan Các

Ti Mộ Tuyền ngồi ngay ngắn nhìn nam tử quanh quẩn trước mắt, “Đêm nay oan ức công tử phải ở tạm nơi này.”

Cầm công tử hai gối quỳ xuống, “Cảm tạ ân cứu mạng của Thập Tam điện hạ.”

“Ân cứu mạng?” Ti Mộ Tuyền cười, lắc đầu nói: “Ngươi sai rồi, người cứu ngươi cũng không phải là bản điện.”

Cầm công tử bỗng nhiên ngẩng đầu: “Điện hạ lời ấy là ý gì?”

Ti Mộ Tuyền suy nghĩ một chút, nói: “Bản điện là được người ủy thác, cứu ngươi chính là Thập Lục hoàng muội của bản điện.”

Cầm công tử mặt đầy kinh ngạc: “Điện hạ nói cái gì?”

Cứu hấn chính là Thập Lục hoàng nữ?

Nhưng người kia đối với hấn chê cười, mỗi một chữ đều ngậm lấy khinh bỉ cùng xem thường, như thế nào sẽ cứu hấn đây?

Hấn biết rõ Ninh vương cùng Cửu hoàng nữ tranh cướp hấn, cũng chỉ vì đem hấn xem là một vật phẩm mà thôi, mặc kệ hấn cuối cùng đến tay người nào, kết quả cũng chỉ có một _ chết.

Thừa lúc người kia đề nghị để hấn tới chọn, hấn đã chọn nàng!

Đây là hấn vì bảo vệ tính mạng chính mình mà làm một cuộc đánh cá, càng vì thái độ của nàng đối kỹ tử mà phẫn nộ, không nghĩ tới người kia lại còn nói hấn thấp hèn không xứng với nàng!

Nhưng hôm nay, Thập Tam hoàng nữ tại sao lại nói người cứu hấn chính là nàng?

Nàng muốn cứu hấn, vì sao phải tìm người khác đứng ra thay?

“Có một số việc, Thập Lục hoàng muội không tiện đứng ra, cho nên mới mời ta giúp việc này.” Ti Mộ Tuyền giải thích, “Thế nhưng người cứu ngươi xác thực là nàng.”

Cầm công tử hỏi: “Nàng tại sao phải cứu ta?”

Ti Mộ Tuyền sửng sốt, nghi ngờ nhìn hấn, “Ngươi cùng Thập Lục hoàng muội không quen biết?”

Cầm công tử lắc đầu: “Ta cùng nàng chưa từng gặp.”

Ti Mộ Tuyền trầm tư nói: “Thật sao?” Thập Lục hoàng muội lúc hướng nàng cầu cứu, nàng kinh ngạc không ngớt, dù sao nàng cùng nàng ấy cũng không có bao nhiêu giao tình, có điều nếu nàng ấy đã nói ra, nàng cũng không tiện cự tuyệt, lúc đó nàng còn tưởng rằng Cầm công tử này là Lam Nhan tri kỷ của nàng ấy? Không nghĩ tới bọn họ cư nhiên không quen biết?

Cầm công tử đứng lên nghiêm nghị nói: “Thỉnh Thập Tam điện hạ đem Cầm đưa đến phủ của Thập Lục điện hạ, Cầm muốn đích thân cảm tạ nàng.”

Ti Mộ Tuyền nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Cầm công tử, nàng nếu không tiện đứng ra cứu ngươi, bây giờ ngươi cũng không tiện đi vào.”

Cầm công tử không rõ, “Vì sao?”

“Cầm công tử, có một số việc ngươi không biết vẫn tốt hơn.” Ti Mộ Tuyền đứng lên, nghiêm mặt nói: “Bản điện đã an bài xong, ngày mai sẽ cho người đưa ngươi rời kinh hồi hương.”

Cầm công tử sắc mặt rùng mình, “Cầm tuy thấp hèn, thế nhưng vẫn biết rõ có ân tất báo!”

Ti Mộ Tuyền trầm mâu, “Cầm công tử, ngươi nếu thật muốn báo đáp Thập Lục hoàng muội, tốt nhất chiếu bản điện an bài mà rời đi.”

Cầm công tử nhủ mảy, trầm tư hồi lâu, cuối cùng cắn răng kiên quyết nói: “Đã như vậy, Thỉnh thập Tam điện hạ nhấn dùm Thập Lục điện hạ, ân đức của nàng Cầm ghi nhớ trong lòng, tương lai nhất định báo đáp!”

Ti Mộ Tuyền cười nói: “Ngươi yên tâm, bản điện nhất định sẽ chuyển cáo.”

Q.1 - Chương 32: Hi vọng phá không

Thục gia – Vũ các

Thục Thanh thấy chủ nhân của mình chỉ ăn mặc một thân áo đơn mỏng đứng bên cửa sổ, vội vã cầm một cái áo khoác dày tiến lên phủ thêm cho hắn, “Công tử, trời lạnh, người tại sao không yêu quý chính mình như thế...” Còn chưa có nói xong, cũng đã ghen ngào lên.

Thục Vũ Chi xoay người lại, trên mặt tái nhợt xuất ra một nụ cười nhạt, “Cha nuôi, ta không có chuyện gì.”

Thục Thanh thấy hắn miễn cưỡng vui cười, tâm thương yêu không dứt, “Công tử...” Chỉ là khi đang nói chuyện lại nhìn thấy trong tay hắn cầm ngọc tiêu, nhất thời ngừng lại, “Công tử, đây là...”

Thục Vũ Chi sửng sốt, liền vội vàng xoay người bước nhanh đi tới trước giường, đem ngọc tiêu thả lại trong hộp gỗ.

“Công tử, đây là ngọc tiêu Thẩm tiểu thư đưa công tử sao?” Thục Thanh hai mắt sáng lên, “Đúng rồi, công tử, chúng ta có thể đi tìm Thẩm tiểu thư, nàng nhất định có biện pháp cứu công tử!”

Thục Vũ Chi nghe vậy, sắc mặt lại trắng xám mấy phần, vội vã ngăn lời nói của hắn lại: “Cha nuôi không cần nói nữa!”

“Tại sao?” Thục Thanh không hiểu, “Nô thị nhìn ra, Thẩm tiểu thư đối với công tử có ý định...”

“Câm miệng!” Thục Vũ Chi thần sắc nghiêm túc, “Cha nuôi, thánh chỉ đã hạ, ngay cả mẫu thân cũng không có cách nào, nàng làm sao có biện pháp? Mặc dù nàng thật sự có thể làm bệ hạ thu hồi ý chỉ, ta cùng nàng cũng tuyệt đối không thể cùng nhau!”

Thục Thanh không hiểu kêu lên: “Tại sao?” Đây là hi vọng duy nhất của công tử! Cho dù công tử là con thứ, không thể trở thành chính phu của Thẩm tiểu thư, thế nhưng dù sao cũng hơn đi làm Sơ thị của Thập Lục hoàng nữ!

Thục Vũ Chi trầm mặc một lát mới nói: “Nàng là nữ nhi Trần Sa Đại tướng quân, ta là con thứ Hữu tướng, cho dù nàng không để ý danh tiếng ta khác thế, bệ hạ cũng không thể ngồi nhìn Thục gia cùng Thẩm gia thông gia!” Đặc biệt ở thời khắc căng thẳng, vị trí thái tử bỏ trống.

Thục Thanh ngẩn người, “Đây chính là nguyên nhân Thẩm tiểu thư nhiều năm trước không cùng gia chủ cầu hôn sao?”

Thục Vũ Chi cười nhạt: “Cha nuôi, ta cùng nàng vốn không có gì.”

Thục Vũ Chi thấy hi vọng duy nhất phá diệt, khổ sở quỳ trên mặt đất, “Công tử, là Nô thị vô dụng, là Nô thị vô dụng...”

“Cha nuôi...” Thục Vũ Chi khó khăn duy trì mỉm cười, vội vã nâng hắn dậy, “Ta không có chuyện gì, không phải là không thể sinh con sao? Lại không phải đại sự gì, người coi như ta đi xuất gia là được.” Đúng vậy, coi như là xuất gia, không phải cũng không thể có hài tử sao? Không quan hệ, thật sự không liên quan, Thục Vũ Chi, người thật sự không liên quan!

“Công tử...” Thục Thanh khóc càng thêm lợi hại, chủ nhân tốt như vậy, làm sao phải gánh chịu những thứ này chứ? Lâm chủ nhân trên trời có linh cũng không thể nhắm mắt a!

Ông trời a, người tại sao có thể đối với công tử như vậy?

Thục Vũ Chi run run rẩy rẩy đứng dậy đem hắn đỡ lên, “Cha nuôi, người không nên khóc.”

“Công tử...” Thục Thanh vẫn khóc không thành tiếng.

“Ôi, nơi này là làm sao? Khóc suốt mướt như vậy?” Bỗng nhiên, một thanh âm chanh chua từ ngoài cửa truyền vào.

Thục Thanh lập tức lau sạch nước mắt, chặn trước mặt công tử, thấy Thục chính phu chậm rãi đi vào, một mặt lạnh lùng.

“Vũ Chi gặp qua chủ phu.” Thục Vũ Chi vòng qua thân cha nuôi, tiến lên hành lễ nói.

Thục chính phu cười lạnh nói: “Không dám, người là Sơ thị tương lai của Thập Lục hoàng nữ, cũng coi như là người hoàng gia, ta làm sao dám thụ lễ của người!”

Thục Vũ Chi cúi đầu nói: “Chủ phu chính là trưởng bối của Vũ Chi, Vũ Chi bất kể thân phận gì cũng phải hành lễ.”

Thục chính phu không cảm kích, cười lạnh nói: “Lễ của ngươi ta cũng không dám tiếp!”

Thục Thanh hận không thể một ngụm cắn chết người phá hủy công tử trước mắt này.

Thục Vũ Chi ngẩng đầu lên nói: “Không biết cha tìm đến Vũ Chi có gì phân phó?”

Thục chính phu âm trầm nhìn hắn, chưa mở miệng liền bị người cướp đoạt trước.

Lục nhi nâng hộp lễ tiến lên, hành lễ nói: “Nô thị Lục nhi gặp qua Thục đại công tử.”

Thục chính phu bụng đầy không thích, Tuyết Noãn Tịch hại Dung nhi té xỉu, bây giờ tiểu thị của hắn lại không nhìn hắn vào mắt như vậy, quả thực chủ nào tớ đó! Nếu như không phải Tuyết gia hắn còn có vị đề sư kia, hôm nay hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Nhưng trong lòng kìm nén một hơi, thực sự thờ cũng không thuận, lạnh lùng nhìn Thục Vũ Chi, cười nhạt nói: “Bản lãnh của ngươi thật không nhỏ, cư nhiên nịnh bợ người Tuyết gia!”

Thục Vũ Chi không để ý đến hắn, kinh ngạc nhìn người trước mắt: “Ngươi là... tiểu thị thiếp thân của Tuyết công tử?”

“Đúng vậy.” Lục nhi nói, “Công tử nhà ta thấy Thục đại công tử sắc mặt không được tốt, cố ý để Nô thị đem nhân sâm ngàn năm này đưa cho công tử bồi bổ thân thể.” Dứt lời, đem hộp gỗ mở ra, mùi nhân sâm thơm ngát lan ra bốn phía.

Thục Vũ Chi kinh ngạc, “Tuyết công tử đưa ta nhân sâm ngàn năm?”

Thục chính phu cũng sửng sốt, nhân sâm ngàn năm? Cư nhiên là nhân sâm ngàn năm? Tiện nhân này thời điểm nào cùng công tử Tuyết gia thân thiết như vậy?

Lục nhi âm thầm liếc Thục chính phu một cái, nghiêm mặt nói: “Đúng vậy, công tử nhà ta nói, nhân sâm ngàn năm này là do bộ hạ ngự ban cho gia chủ nhà ta, sau đó gia chủ chuyển giao cho công tử, có điều công tử thân thể vẫn rất tốt, cho nên không cần, nay công tử cùng Thục đại công tử vừa gặp đã thân, lại thấy Thục đại công tử sắc mặt không được tốt, cho nên cố ý để Nô thị lấy đưa tới cho công tử bù thân thể.”

“Chuyện này...” Thục Vũ Chi thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, “Đa tạ Tuyết công tử hảo ý, thể nhưng vật quý trọng như thế...”

Lục nhi ngắt lời hắn, “Công tử nhà ta nói, nếu như Thục đại công tử không chịu thu, chính là không nể mặt hắn.”

Thục Vũ Chi cứng lại, trầm mặc chốc lát, “Nếu Tuyết công tử quan tâm Vũ Chi như vậy, Vũ Chi liền nhận lấy, cha nuôi.”

Thục Thanh đáp một tiếng, lập tức tiến lên tiếp nhận, động tác kia tựa hồ lo lắng bị người cướp đi.

Công tử bây giờ thân thể không tốt, vừa vận phù hợp dùng!

Thục chính phu cũng nheo mắt lại, Dung nhi thân thể hư nhược, nếu đem nhân sâm này cho Dung nhi bù thân thể, tất nhiên sẽ giúp hắn mau mau tốt lên, hắn lạnh lùng liếc Thục Vũ Chi một chút, lúc này quyết định chủ ý, chờ một lúc liền đem nhân sâm lấy đi!

Thục Vũ Chi mỉm cười nói: “Thỉnh thay ta tạ Tuyết công tử.”

Lục nhi trả lời: “Nô thị xin nghe Thục đại công tử dặn dò.” Ngừng một chút, tiếp tục nói: “Công tử nhà ta còn có một câu muốn Nô thị chuyển cáo Thục đại công tử.”

Thục Vũ Chi nói: “Mời nói.”

Lục nhi nghiêm túc nói: “Công tử nhà ta nói, nhân sâm này là hắn đưa cho Thục đại công tử dùng bồi bổ thân thể, cho nên chỉ có thể do Thục đại công tử sử dụng, nếu có người dám cướp đến dùng, kia chính là tư dùng đồ ngự tứ (đồ do vua ban), công tử nhà ta quyết định sẽ không tha tặc nhân kia!”

Thục gia chính phu thiếu chút nữa vì tức giận không thở được mà chết, giời cho Tuyết Noãn Tịch ngươi, hại con trai của hắn còn chưa tính, bây giờ cố ý đem lời này nói cho hắn nghe? Cũng chỉ là một nhánh nhân sâm mà thôi, chẳng lẽ Thục gia hắn không có?

Thục Vũ Chi kinh ngạc, âm thầm nhìn Thục chính phu một chút, không biết trả lời như thế nào mới tốt.

Thục Thanh nhanh chóng liền đồng ý, “Lục tiểu ca yên tâm, ta nhất định tự mình nấu thuốc nhìn công tử uống vào!”

Thục Vũ Chi thở dài, “Vũ Chi vâng theo Tuyết công tử dặn dò.”

Lục nhi lại thi lễ một cái, “Vậy Nô thị liền cáo lui trước, lâm phiên Thục chủ phu đưa Nô thị ra ngoài.”

Thục chính phu bỗng nhiên đứng lên, gương mặt biến hình, một hạ nhân thấp hèn lại muốn hắn đưa!

“Thục chủ phu?” Lục nhi giả vờ nghi hoặc kêu lên, “Có vấn đề?”

Thục chính phu hận không thể xé Lục nhi ra, bắt đết dĩ trước đó thể chủ tự mình mở miệng muốn hắn đem người mang tới, bây giờ hắn nếu phát tác, chỉ sợ chọc thê chủ bất khoái! Hắn cắn chặt hàm răng: “Thỉnh —— đi!”

Lục nhi cười tủm tỉm nói: “Cảm ơn Thục chủ phụ!”

Thục chính phủ tàn nhẫn trừng Thục Vũ Chi một chút mới phẩy tay áo bỏ đi.

Thục Vũ Chi nhìn bọn họ rời đi, vừa mới xoa người, nhìn hộp lễ trong tay cha nuôi, bụng đầy nghi ngờ, Tuyệt Noãn Tịch, hẳn ta đến tốt cùng tại sao đối với hắn lấy lòng?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Mẹ con Thục gia

Thục gia – Thư phòng

Thục Hủ Ngôn vừa về tới phủ liền tiến thẳng đến thư phòng của mẫu thân, nhưng vừa mới đi tới cửa liền nghe thấy thanh âm phẫn nộ của mẫu thân.

Thục Lam Phong nghe quản gia hồi báo, tức giận quát lên: “Người đi nói cho hắn, hắn nếu ngay cả một nhánh nhân sâm nho nhỏ cũng muốn cướp, vậy thì không nên làm Thục gia chủ phụ ở đây nữa!”

Quản gia sợ hết hồn, vội vàng nói: “Kỳ thực Chủ phụ cũng không có nói muốn nhánh nhân sâm kia...”

“Hừ!” Thục Lam Phong cười nhạo nói: “Ngay cả người Tuyệt gia đều biết, nếu không nói lời kia, nhân sâm tất nhiên sẽ không dùng trên người Vũ nhi!”

Thục Hủ Ngôn nhú nhú mày, đập bước mà vào, “Mẫu thân.”

Thục Lam Phong thấy nữ nhi trở về, sắc mặt hơi nguôi, “Trở về?”

“Vâng.” Thục Hủ Ngôn lên tiếng hỏi: “Mẫu thân, phụ thân lại làm chuyện gì chọc giận người tức giận sao?” Nàng thực sự không minh bạch (rõ ràng), phụ thân vì sao nhiều lần chọc cho mẫu thân tức giận như vậy?

Thục Lam Phong hừ lạnh một tiếng, “Chuyện hắn làm còn chưa đủ sao?”

Thục Hủ Ngôn thấp giọng nói: “Mẫu thân, lần này sự tình của Vũ đệ phụ thân tuy làm quá mức, thế nhưng chuyện đã thành, mẫu thân lại trách cứ phụ thân nữa cũng là chuyện vô bổ.”

Nàng vốn không muốn quản chuyện này, cũng chỉ là con thứ khắc tinh mà thôi, mặc dù phá hủy cũng không tiếc, thế nhưng nếu như chuyện này ảnh hưởng đến địa vị của phụ thân, làm nữ nhi Thục gia là nàng cũng không thể mặc kệ được, phải biết, bây giờ quê nhà bên kia có mấy thứ nữ chò mẫu thân triệu các nàng trở về.

Có lẽ nàng nên nhắc nhở phụ thân một hồi, không nên quá mức chọc mẫu thân sinh khí.

Thục Lam Phong sầm mặt lại, nhưng không phát tác, người trước mắt dù sao cũng là nữ nhi duy nhất của mình, gia chủ tương lai của Thục gia, “Quản gia, người đi kho hàng bên kia chọn chút dược liệu quý giá cho thêm vào đồ cưới của đại công tử!”

Quản gia ngẩn người, “Vâng.”

Thục Hủ Ngôn không quá tán thành, “Mẫu thân, Vũ đệ cũng chỉ là tiến vào Thập Lục hoàng nữ phủ làm Sơ thị, nếu đồ cưới quá mức...”

“Ta còn chưa chết, Thục gia vẫn do ta làm chủ!” Thục Lam Phong trầm giọng quát lên.

Thục Hủ Ngôn lập tức im miệng, “Nữ nhi biết sai.”

Thục Lam Phong phất tay nói: “Được rồi, quản gia, người đi xuống trước.”

“... Vâng.”

Thục Hủ Ngôn cúi đầu nói: “Mẫu thân, nữ nhi sai rồi, mẫu thân không nên tức giận hại thân thể.”

Thục Lam Phong nâng chung trà lên, mắt lạnh nhìn nàng, nói tới chính sự, “Tình huống tối nay làm sao?”

“Như mẫu thân dự liệu, tan rã trong không vui.” Thục Hủ Ngôn thở phào nhẹ nhõm, ngưng thần cận kề đem tình huống tối nay nói một lần.

Thục Lam Phong tí mỉ nghe xong, “Ngươi là nói, Thập Tam hoàng nữ cũng dính vào ?”

Thục Hù Ngôn lắc lắc đầu, “Nữ nhi cùng Cửu điện hạ đều cho rằng Thập Tam hoàng nữ xuất hiện chỉ là trùng hợp, dù sao trong ngày thường Ninh vương, Thập Lục hoàng nữ cùng Thập Tam hoàng nữ cũng không lui tới, hơn nữa, sau đó Thập Tam hoàng nữ còn lập tức đem Cẩm công tử kia chuộc thân khỏi Nhục Thủy Tam Thiên lâu, hẳn là giao tình thâm hậu.”

Thục Lam Phong trầm tư chốc lát, hỏi: “Ngươi xác định Cửu điện hạ đối với lời đồn đãi về Thủy gia công tử kia không để ý?”

Thục Hù Ngôn khẳng định gật đầu, “Nữ nhi có thể xác định.”

“Ừm.” Thục Lam Phong nói, “Nếu như vậy, vậy thì không có gì đáng lo lắng.”

“Mẫu thân.” Thục Hù Ngôn chần chờ một chút, vẫn mở miệng hỏi: “Chiêu Hiền quý quân đối với hôn sự nữ nhi đến cùng là thấy thế nào?”

Nàng chưa cưới chính phu, hơn nữa không cưới chính phu vậy thì không cách nào có nữ nhi, tương lai kế thừa gia nghiệp Thục gia e sợ sẽ sinh ra không ít phiền phức.

Thục Lam Phong trầm mâu nói: “Trước đây Chiêu Hiền quý quân xác thực muốn đem Thập Nhất hoàng tử do Lư thị quân sở sinh chỉ hôn cho ngươi làm chính phu, nhưng bây giờ biên cảnh bên kia không thái bình, e sợ bệ hạ là muốn cho Thập Nhất hoàng tử đi kết giao.”

“Hi quân bên kia...”

“Thập Tứ hoàng tử ngươi liền chớ nghĩ tới!” Thục Lam Phong nghiêm mặt nói, “Nếu như không xảy ra chuyện phế thái nữ, Chiêu Hiền quý quân có lẽ sẽ có ý này, bây giờ vị trí thái nữ bỏ trống, Hi quân đương nhiên phải vì nữ nhi mình mà dự định!”

Thục Hù Ngôn vội hỏi: “Vậy mẫu thân, chúng ta...”

“Thục gia chúng ta chống đỡ xưa nay chỉ có cửu điện!” Thục Lam Phong đánh gãy nàng, ngưng trọng nói: “Chiêu Hiền quý quân cùng Hi quân tuy rằng đều kết thân với Thục gia ta, thế nhưng chiếm được tâm bệ hạ thì Hi quân kém xa Chiêu Hiền quý quân, Thập Cửu hoàng nữ cùng Cửu hoàng nữ phần thắng căn bản không đồng nhất!”

Thục Hù Ngôn cau mày nói: “Nếu Chiêu Hiền quý quân cùng Hi quân đấu nhau, đối với Thục gia chúng ta cũng không có chỗ tốt gì.”

Thục Lam Phong hừ lạnh một tiếng, “Chuyện Hậu cung thì để người hậu cung giải quyết, nếu như Chiêu Hiền quý quân liền vấn đề này cũng giải quyết không được, hẳn từ hơn mười năm trước liền thua trong tay Hòa Dụ Phụng, sao có thể có phong quang hôm nay?”

Thục Hù Ngôn suy nghĩ một chút, “Mẫu thân nói phải.”

“Nói chung Thục gia chúng ta chỉ cần đứng vững lập trường của chính mình đã đủ rồi.” Thục Lam Phong trầm giọng nói, nếu như có thể, nàng cũng không muốn Thục gia cuốn vào trận chiến đoạt trừ này, thế nhưng hơn hai mươi năm trước, bắt đầu từ khi Chiêu Hiền quý quân tiến vào Thái nữ phủ làm trác quân, Thục gia đã sớm cùng hắn nói liền nhau, nhất tổn đều tổn, nhất vinh đều vinh. (Một người không tốt đều sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người, và một người vinh hiển thì cả nhà cũng được nhờ).

Thục Hù Ngôn nghiêm mặt nói: “Nữ nhi biết.”

Thục Lam Phong nhấp ngụm trà, lông mày chưa vì vậy mà giãn ra, trái lại nhú càng chặt, nếu như Thập Lục hoàng nữ kia quyết tâm muốn theo Ninh vương, vậy tương lai tình cảnh Vũ nhi càng thêm gian nan!

“Mẫu thân vẫn còn chuyện phiền lòng?” Thục Hù Ngôn thăm dò hỏi.

Thục Lam Phong giương mắt hỏi: “Ngươi đối với Thập Lục hoàng nữ kia thấy thế nào?”

Thục Hù Ngôn thiêu mi, “Cùng đồn đại rất giống nhau, làm việc cẩn thận, trông trước trông sau, tuy có quý khí hoàng gia, nhưng thiếu mất thô bạo hoàng gia, nữ nhi cho rằng, mặc dù nàng thành người của Ninh vương, cũng sẽ không đối với Cửu điện hạ tạo thành uy hiếp quá lớn.”

“Thật sao?” Thục Lam Phong đắm chiêu đáp một tiếng, nếu như nàng ta đúng là người như vậy, kia hẳn phải rõ ràng tình huống quan trọng cần thoát thân, nếu như nàng ta thật sự có thể đứng thế trung lập, tương lai phía Cửu hoàng nữ, nàng cũng không hẳn là không thể bảo vệ nàng ta...

“Mẫu thân vì sao coi trọng nàng như vậy?” Thục Hù Ngôn nghi hoặc hỏi.

Thục Lam Phong liếc mắt nhìn nữ nhi, đáy mắt hiện lên vẻ tức giận, nhưng thanh âm bình tĩnh không lay động: “Không có gì, chỉ là muốn hiểu rõ hơn mà thôi, người đêm nay cũng mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi, còn hôn sự của ngươi, chờ Dung nhi đại hôn ta sẽ để phụ thân ngươi tìm cơ hội tiến cung xin chỉ thị của Chiêu Hiền quý quân.”

Thục Hù Ngôn gật gật đầu: “Vâng, nữ nhi xin cáo lui.”

Thục Lam Phong sau khi nữ nhi đi rồi, lại cho người gọi quản gia vào, muốn kiểm tra tờ khai đồ cưới của trưởng tử, nghiêm túc xem kỹ một phen, lại tự mình đi kiểm tra hết thấy, mãi cho đến đêm khuya mới nhân rồi, trên đường trở về phòng đi qua sân trường tử, lại đứng hồi lâu, cuối cùng thờ dài một

tiếng, chậm rãi ly khai.

Đứa con trai này, nàng nhất định phải thua thiệt hẳn rồi!

Ngày kế, Thục chính phu nghe được tin tức này, dưới sự tức giận quăng bể chiếc lược bạch ngọc mình yêu thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 34: ổng chết mặc bay

Ngày kế sau khi lâm triều, Tả tướng _ Thủy Vận Vân dưới ánh mắt khác thường của mọi người, nổi giận đùng đùng hướng về Giao Thái điện – Ngự thư phòng cầu kiến Tuyên Vũ đế.

“Bệ hạ, xin làm chủ cho hạ thần!” Vừa vào Ngự thư phòng, Thủy Vận Vân lập tức quỳ xuống, khẩn cầu: “Trưởng tử của hạ thần bị người nói xấu như vậy, thỉnh bệ hạ chỉ tra rõ việc này!”

Tuyên Vũ đế uống trà, vàng trán uy nghiêm trầm tĩnh: “Ái khanh đứng lên trước đi.”

“Bệ hạ, người sau lưng này không chỉ hãm hại tiểu nhi, còn cố ý giả truyền ý chỉ của bệ hạ!” Thủy Vận Vân nghĩa chính ngôn từ nói, “Nếu như không đem kẻ này bắt lại, nhất định hậu hoạn vô cùng!”

Tuyên Vũ đế hí híp mắt, “Ái khanh cho rằng một lời đồn đãi nhỏ nhẻ liền có thể phá hủy giang sơn Đại Chu ta hay sao?”

Thủy Vận Vân cả kinh, vội vã dập đầu nói: “Thần không dám, thần không dám...”

“Nếu không dám, vậy thì đứng lên đi!” Tuyên Vũ đế trầm giọng nói, “Ngươi là Tả tướng Đại Chu ta, vì một lời đồn đãi không thiết thực mà phạm sai lầm! Mất hết thể diện Đại Chu ta!”

Thủy Vận Vân tâm lo sợ mặt mày tái mét đứng dậy, cúi thấp đầu không nói.

Tuyên Vũ đế đặt ly trà xuống, nói: “Chuyện này trăm đã điều tra xong, chỉ là mấy chuyện cười đùa của các công tử mà thôi, Tả tướng coi như đó là chuyện cười, nghe một chút liền có thể, không cần tốn nhiều tâm tư.”

Thủy Vận Vân sững sờ, ngẩng đầu kinh ngạc nói: “Bệ hạ, ngài nói đây là chuyện cười? Chuyện mạo phạm thiên uy như vậy há có thể đùa giỡn hay sao? Ai gan to bằng trời như thế?”

Tuyên Vũ đế ánh mắt như đao quét nàng một chút.

Thủy Vận Vân vội vã quỳ xuống: “Thần đáng chết, thỉnh bệ hạ giáng tội!”

Tuyên Vũ đế trầm giọng nói: “Qua một thời gian ngắn, trăm sẽ vì nhi tử ngươi chi hôn.”

Thủy Vận Vân bỗng nhiên ngẩng đầu, đầy mặt kinh ngạc.

“Ngươi tìm đến trăm đơn giản đều là lo lắng lời đồn đãi này sẽ ảnh hưởng đến hôn sự của con trai ngươi, đã như vậy, trăm liền vì ngươi giải quyết.” Tuyên Vũ đế khẽ nói, không hi không nộ.

Thủy Vận Vân kinh hoàng kêu lên: “Bệ hạ...”

Tuyên Vũ đế nhíu mày nói: “Làm sao? Ái khanh còn có ý kiến?”

Thủy Vận Vân cúi đầu nói: “Thần không dám, thần tạ bệ hạ long ân.”

“Nếu như không có chuyện khác, lui ra đi.” Tuyên Vũ đế nhấc bút lên, cúi đầu bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Thủy Vận Vân đứng lên, “Thần xin cáo lui.” Sau đó khom người lui ra.

Bên trong ngự thư phòng, lập tức yên tĩnh lại.

Tô Tích Chi yên tĩnh bưng một ly trà nóng tiến lên thay đổi tách đã lạnh, nhìn thấy Tuyên Vũ đế đột nhiên dừng bút, lại ngẩng đầu đem bút ném trên đất.

Một cây bút công phẩm tốt nhất lập tức chia thành hai đoạn.

“Bệ hạ bớt giận.” Tô Tích Chi lập tức quỳ xuống.

Tuyên Vũ để gương mặt bình tĩnh, đứng lên hướng về phía phòng nghỉ sau tấm bình phong, sau đó truyền đến thanh âm uy nghiêm mà uất nộ: “Cho người đi Tuyết phủ nói cho Tuyết đế sư, chuyện này trăm coi như xưa nay chưa từng nghe tới!”

Tô Tích Chi cúi đầu nói: “Nô thị tuân mệnh.”

...

Thập Lục hoàng nữ phủ

Ti Mộ Hàm hít mắt lại nhìn người trước mắt, “Ngươi nói đây là cái gì?”

“Là thuốc mỡ công tử đưa tới.” Người nói chuyện chính là quản gia Tuyết gia, “Công tử nói, chỉ cần mỗi ngày bôi một lần lên vết thương lần trước, không tới bảy ngày, vết thương sẽ hoàn toàn không còn.”

Ti Mộ Hàm có chút không nói gì, Tuyết đại công tử này thật đúng là không sợ bị người ta biết hắn làm ác, “Bản điện biết rồi, làm phiền Tuyết quản gia trở lại chuyển cáo công tử nhà ngươi, liền nói khí trời lạnh, không có cần thiết thì không nên ra khỏi cửa, trời đông hại thân thể.”

Tuyết quản gia mặt không biến sắc nói: “Đêm qua gia chủ đã cấm túc công tử.”

“Ngạ?” Ti Mộ Hàm thiêu mi, “Tuyết đế sư...” Nàng ta là biết nhi tử mình đêm khuya ra vào phủ đệ của nàng? Hay là Tổng quản Tuyết gia đến đây là muốn cảnh cáo ngược?

“Gia chủ dĩ nhiên biết chuyện đã xảy ra.” Tuyết quản gia nói: “Gia chủ còn lệnh tiểu nhân chuyển cáo Thập Lục điện hạ, chuyện này gia chủ sẽ xử lý tốt, Thập Lục điện hạ đừng lo, ngoài ra, gia chủ cũng cảm tạ Thập Lục điện hạ đêm qua.”

Ti Mộ Hàm lễ phép cười: “Như vậy liền tốt.” Nếu Tuyết đế sư nói có biện pháp giải quyết, vậy nhất định đã có đối sách, Tuyết đại công tử kia, lấy cá tính của hắn bị cấm túc e sợ so với hết thầy trừng phạt đều khó chịu hơn, có điều như vậy cũng tốt, nàng cũng có thể thanh tịnh một quãng thời gian.

“Gia chủ nói, gần nhất không tiện đến đây bái kiến Thập Lục điện hạ.” Tuyết quản gia nói: “Tương lai có cơ hội sẽ tự mình tới cửa cảm tạ Thập Lục điện hạ.”

Ti Mộ Hàm nói: “Làm phiền chuyển cáo Tuyết đế sư, việc nhỏ mà thôi, Tuyết đế sư không cần để trong lòng.” Cảm tạ cũng không quan trọng, có điều hưng binh vãn tội thì có khả năng rất lớn.

Tuyết quản gia đồng ý, sau đó liền cáo từ ly khai.

Ti Mộ Hàm để Chương Thiện tự mình đem người đưa ra ngoài, sau đó trở lại phòng khách, thưởng thức thuốc mỡ Tuyết Noãn Tích đưa tới, trong đầu nhớ tới tình cảnh đêm qua bọn họ ở chung, đánh lộn, giống như khi còn bé, nhưng đáy lòng lại cảm thấy có gì đó không đúng, thế nhưng lại không nói ra được là gì.

...

Thủy phủ

Thủy Vận Vân vừa về tới phủ, liền nhìn thấy Chính phu của mình ở đại sảnh lo lắng đi qua đi lại, sau khi thấy nàng trở lại, lập tức tiến lên đón, “Thê chủ, làm sao?”

Thủy Vận Vân ngồi xuống thở dài một hơi, khẽ nói: “Bệ hạ nói rồi, qua một thời gian ngắn sẽ vì Tiểu nhi chi hôn.”

“Cái gì?” Thủy gia chính phu khiếp sợ nói: “Lẽ nào bệ hạ thật sự đem Tiểu nhi...”

“Câm miệng!” Thủy Vận Vân trầm giọng quát bảo chính phu ngưng lại, “Bệ hạ nói rồi, chỉ là lời đồn đãi mà thôi, không đáng tin.”

Thủy chính phu có chút mộng, không hiểu nhìn thê chủ nhà mình.

Thủy Vận Vân nghiêm mặt nói: “Chuyện này đến đây thôi, ngươi cũng không nên tiếp tục náo loạn.”

“Nháo?” Thủy chính phu dị thường oan ức, “Đây là chuyện đại sự cả đời của Tiểu nhi, ta làm sao náo loạn? Những kẻ ác độc kia tán lời đồn đãi như vậy, vì sao bệ hạ còn muốn bao che!”

Thủy Vận Vân cả giận nói: “Ta bảo ngươi câm miệng, ngươi còn nói!”

“Ngươi... Ngươi...” Thủy gia chính phu không dám tin tưởng mà nhìn thê chủ, “Tiểu nhi là con trai duy nhất của ta, là nhi tử ta thật vất vả nuôi lớn, ta biết, ta không có bản lĩnh như những trác phu thị phu kia, không có năng lực sinh hạ cho ngươi một nữ nhi, ngươi chán ghét ta, không ưa ta, ta cũng nhận, ai bảo ta không bản lĩnh! Nhưng Tiểu nhi hắn là nhi tử của ngươi sao? Ngươi thân là mẫu thân tại sao độc ác như vậy? Nếu như tương lai bệ hạ tùy

ý chỉ hôn một người cho Tiểu nhi, Tiểu nhi cả đời này chẳng phải đều phá hủy? Cùng với việc nhìn tương lai Tiểu nhi bị khổ, người còn không bằng hiện tại liền giết ta, sau đó đem biểu đệ ầu yếm kia đón về, cố gắng nuôi, nói không chừng sau đó không lâu hẳn còn có thể vì người sinh hạ nhi nữ!”

Thủy Vận Vân sắc mặt có chút khó coi, đang muốn mở miệng, lại nghe âm thanh thanh ngạo từ cửa truyền đến.

“Phụ thân, mẫu thân cũng không phải là mặc kệ hài nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Thủy gia chỉ mưu

Thủy chính phu nghe vậy, lập tức lau khô nước mắt trên mặt, bước nhanh về phía nhi tử, “Tiểu nhi, trời lạnh như vậy người ra đây làm cái gì, người xem người, mặc ít như vậy, nếu như cảm lạnh thì sao?”

Thủy Vận Vân nhìn thấy nhi tử chỉ xuyên một trường bào màu xanh nước biển, cũng nhăn mày, hướng tiểu thị phía sau nhi tử quở trách nói: “Ngọc nhi, người chiếu cố công tử làm sao, còn không mau đi lấy thêm áo ấm cho công tử?”

Tiểu thị được kêu Ngọc nhi kia vội vã vâng một tiếng, lập tức xoay người chạy đi lấy áo ấm.

Thủy chính phu nắm tay con trai, đem hắn kéo vào trong nhà, đau lòng nói: “Người xem người này, đứa nhỏ này tại sao lại không yêu quý chính mình. . .”

Thủy Mặc Tiểu khuôn mặt thanh nhã mang theo mỉm cười thanh đạm: “Phụ thân, hài nhi không có chuyện gì.”

Thủy Vận Vân nhìn nhi tử, ánh mắt u ám nói: “Tiểu nhi, mẫu thân. . .”

Thủy gia chính phu thấy nàng nói chuyện, lập tức đem nhi tử ngăn phía sau, “Thê chủ đại nhân còn muốn dạy dỗ Tiểu nhi cái gì?”

Thủy Vận Vân mặt trầm xuống, “Người. . .”

“Phụ thân.” Thủy Mặc Tiểu bình tĩnh nói, “Mẫu thân cũng không phải là mặc kệ hài nhi, người trước chớ vội.”

Thủy gia chính phu nghe xong lời của con, đem mặt xoay qua một bên.

Thủy Mặc Tiểu nhìn mẫu thân nói: “Mẫu thân, hài nhi có mấy câu nói muốn cùng mẫu thân đàm luận, có thể không?”

Thủy Vận Vân gật gù đầu, “Được, chúng ta đến thư phòng rồi nói.”

Thủy Mặc Tiểu nhìn phụ thân một chút.

Thủy gia chính phu lập tức mở miệng: “Tiểu nhi đi đi, phụ thân không có chuyện gì.”

Thủy Mặc Tiểu gật gù đầu, theo mẫu thân cùng ly khai phòng khách.

Thủy gia chính phu nhìn theo hai người rồi đi, cũng trở về chỗ ở của mình, vừa mới ngồi xuống, liền nghe thấy tiểu thị thiếp thân bên cạnh _ Bất nhi hỏi: “Chủ nhân, người làm sao lại cùng gia chủ nháo vào lúc này a? Nếu như chọc giận gia chủ, như vậy công tử chỉ sợ càng thêm bất lợi.”

Hắn nghe xong, cười lạnh một tiếng, ý cầu khẩn trên mặt sớm đã biến mất không còn tăm tích, “Nếu như ta không phải lúc nào cũng nhắc nhở nàng, người cho rằng nàng còn nhớ tới Tiểu nhi sao?”

Bất nhi kinh ngạc: “Ý của chủ tử là?”

“Ta không có năng lực sinh nữ nhi cho nàng, nữ nhi do những trác phu thị phụ khác sở sinh lại cùng ta không thân, muốn ngồi vững vàng vị trí Thủy gia chủ phu này, chỉ có thể gặt gao nắm chặt tâm nàng!” Thủy gia chính phu trầm mặt nói, “Nhưng muốn nắm chặt lòng nữ nhân nói nghe thì dễ. Bây giờ ta già rồi, không giống những người trẻ tuổi kia, tự nhiên không thể đi đường này!”

Bất nhi hiểu rõ: “Ý của chủ tử là, nắm chặt tâm áy này của gia chủ?”

Năm đó thời điểm chủ nhân mang thai công tử, gia chủ không để ý chủ nhân phản đối nạp thêm chất nhi của chủ phu (cha của Thủy Vận Vân) vào phủ, cũng chính là biểu đệ gia chủ làm trác phu, không ngờ trác phu này cư nhiên hạ được vào thuốc bỏ của chủ nhân, muốn chủ nhân một thi hai mệnh, âm mưu giành vị trí chính phu, may là chủ nhân mệnh đại, bảo vệ được một mạng hơn nữa bình an sinh ra công tử, nhưng vẫn tổn thương thân thể, từ đây không thể lại có thêm hài tử.

Vốn theo luật pháp Đại Chu, trắc phu mưu hại chính phu là nên dùng cực hình, nhưng chủ phu vì bảo vệ chất nhi của mình không tiếc lấy chết tương bức (đe dọa, tạo áp lực), gia chủ bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tha cho tiện nhân kia một mạng.

Sau khi chủ phu bảo vệ chất nhi được một mạng, lại lo sợ chủ nhân sẽ đối với tiện nhân kia hạ độc thủ, thế nên đem người đuổi về quê nhà, chính mình cũng từ bỏ vinh hoa phú quý tại kinh thành, trở lại thủ hộ tiện nhân kia.

Gia chủ thâm tâm thiện với chủ nhân, từng có một quãng thời gian không dám xuất hiện trước mặt chủ nhân, sau đó cũng là chủ nhân chủ động cùng nàng làm hòa.

Thủy gia chính phu cúi đầu nói: “Ta tại sao không thể sinh nàng rất rõ ràng, cái này cũng là nguyên nhân nhiều năm nay nàng trước sau như một bảo vệ vị trí chính phu của ta như vậy!”

Năm đó chỉ bằng vào tiện nhân kia là tuyệt đối không làm nên chuyện, Thủy Vận Vân cũng rất rõ ràng, nhưng người kia là cha của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không xử trí hần!

Mặc dù nàng thật sự quyết tâm báo thù cho hần, thân thể hần cũng sẽ không thể tốt lên, tương lai nàng cũng oán hần, đã như vậy, hần hà tất cần rằng không buông, thâm minh đại nghĩa tha thứ nàng, sau đó làm cho nàng cả đời cảm thấy thấy thiện đối với hần, vĩnh viễn sẽ không dao động vị trí hần ở Thủy gia, sẽ coi trọng Tiểu nhi gấp bội!

Hon mười năm, mặc dù trắc phu trong phủ được sủng ái thế nào, sinh ra bao nhiêu nữ nhi đi nữa, địa vị của hần cũng chưa từng bị dao động!

Bất nhi vẫn còn có chút lo lắng, “Chỉ là lần này chuyện của công tử...”

“Yên tâm, nàng dù thế nào đi nữa thì cũng là Tả tướng, bệ hạ dù muốn bảo vệ người tàn lòi đồn đãi kia, cũng sẽ không đối Tiểu nhi bất lợi.” Thủy gia chính phu nói, “Trước đây ta lo lắng bệ hạ sẽ vì lời đồn đãi này mà để Tiểu nhi vào cung phụng dưỡng, bây giờ bệ hạ nếu nói sẽ vì Tiểu nhi chỉ hôn, vậy thì sẽ không để cho Tiểu nhi tiến cung.”

Hon nữa, lời đồn đãi này đối với Tiểu nhi cũng không phải hoàn toàn bất lợi.

Bây giờ ngoại trừ Cửu hoàng nữ có hi vọng trở thành thái nữ nhất, cũng sắp nghênh thú nhi tử Thục gia, chính là Ninh Vương điện hạ, mà vị trí chính quân của Ninh Vương điện hạ vẫn bỏ trống, nếu như nàng đủ thông minh, nên biết phải làm sao!

Hần không có nữ nhi, Thủy gia này tương lai chung quy sẽ rơi vào tay những thứ nữ kia, mặc dù tương lai người kế thừa gia nghiệp sẽ ẩn theo luật pháp phụng dưỡng hần, nhưng không phải mình sinh, trước sau cũng không tốt được chỗ nào, cho nên Tiểu nhi là dựa vào duy nhất của hần!

Tiểu nhi thuở nhỏ thông minh, lại được hần dốc lòng giáo dục, nếu như thật sự có thể vào Ninh vương phủ, tương lai Ninh vương đang quang, Tiểu nhi chính là hậu cung chi chủ, khi đó hần lo gì thu thập không được hai tiện nhân tại quê nhà kia!

...

Thư phòng Thủy gia

“Tiểu nhi có lời gì muốn cùng mẫu thân nói?” Thủy Vận Vân ngồi xuống liền mở miệng hỏi.

Thủy Mặc Tiểu lắc lắc đầu, “Hài nhi chỉ là không hi vọng mẫu thân và phụ thân nổi xung đột mà thôi.”

Thủy Vận Vân vui mừng cười nói: “Tiểu nhi, ngươi yên tâm, mẫu thân sẽ không trách cứ phụ thân ngươi.” Trò vật của chính phu nàng sao lại không rõ chứ, chỉ là năm đó trước sau đều là nàng sai, mà hần tuy nhiều lần dùng chuyện năm đó buộc nàng thỏa hiệp, nhưng cũng chưa từng quá đáng, nàng cũng tùy hần.

“Hài nhi đa tạ mẫu thân.” Thủy Mặc Tiểu thi lễ một cái nói, “Mẫu thân cũng mệt mỏi, hài nhi liền không quấy rầy mẫu thân, xin được cáo lui trước.” Dứt lời, xoay người rời đi.

“Tiểu nhi!” Thủy Vận Vân gọi hần lại, “Ngươi hi vọng lời đồn đãi này trở thành sự thật sao?”

Thủy Mặc Tiểu xoay người, dịu dàng cười nói: “Mẫu thân lời ấy là ý gì?”

Thủy Vận Vân nghiêm mặt nói: “Lời đồn đãi này đối với ngươi mà nói, cũng chưa chắc đều là chỗ hỏng.” Nàng trước đi thỉnh cầu bệ hạ chính yếu là thăm dò thánh ý, tuy rằng bệ hạ ý tứ đem việc này sống chết mặc bay, nhưng nàng cũng chưa chắc không thể mượn chuyện này giành thứ nàng muốn.

Thủy Mặc Tiểu suy nghĩ một chút, xa xôi nói, “Bây giờ Cửu hoàng nữ cùng Ninh vương phân tranh, Chiêu Hiền quý quân xuất thân từ Thục gia, mà Cửu hoàng nữ cũng sắp nghênh thú Thục gia trưởng tử, Hữu tướng đã cùng Cửu hoàng nữ đứng cùng chiến tuyến, mà mẫu thân thân là Tả tướng, lại luôn luôn cùng Hữu tướng bất hòa, bây giờ chỉ có thể lựa chọn hướng về Ninh vương.”

Thủy Vận Vân nhìn nhi tử chính mình, thở dài thật sâu: “Nếu như Tiểu nhi là nữ tử, Thủy gia ta tương lai thành tựu nhất định không thua gì Thục gia bây giờ!”

Nàng xuất thân tự nhiên không sánh được với Thục gia có Chiêu Hiền quý quân cùng Cửu hoàng nữ chỗ dựa, nhưng cũng bởi vì nàng cùng quyền quý

trong kinh thành không có quá nhiều liên lụy, năm năm trước, bệ hạ mới bỏ qua những đại thần khác xuất thân cao hơn, mà đưa nàng thẳng lên hai cấp, ngồi lên vị trí Tả tướng.

Nàng rất rõ ràng, bệ hạ động tác này là vì để nàng ngăn Hữu tướng _ Thục Lam Phong, mà năm năm này, Tả tướng nàng làm việc cũng rất khiến bệ hạ thoả mãn.

Chỉ là người hướng chỗ cao mà đi, thủy hướng nơi thấp mà chảy, mỗi khi nhìn đám người Thục Lam Phong cùng Chiêu Hiền quý quân, Cửu hoàng nữ điều vô dương oai, nàng đã nghĩ, nếu phía sau Thủy gia nàng cũng có một vị sủng quân, thành tựu chưa chắc sẽ thấp hơn Thục Lam Phong!

Nhưng mà khi đó, Thái nữ chính quân sớm lập, hơn nữa sở sinh hoàng tôn nữ cũng rất được bệ hạ sủng ái, nàng liền có mấy phần do dự, tuy rằng mấy năm qua chính phu của nàng đem Tiểu nhi dạy dỗ rất tốt, nếu tiến vào Thái nữ phủ, cũng chưa chắc không thể cùng Thái nữ chính quân đấu một trận, mặc dù không thể trở thành hậu cung chi chủ, cũng nhất định có thể đứng vững gót chân.

Bây giờ Chiêu Hiền quý quân cũng không phải Phụng hậu, không phải cũng phong quang vô hạn?

Chỉ là nàng còn chưa quyết định, thái nữ liền bị phế, trừ vị bỏ trống, Cửu hoàng nữ ngênh thú Thục gia trưởng tử, nàng cũng biết cơ hội của nàng đến rồi, vốn muốn chờ qua một thời gian ngắn mới động thủ, bây giờ nàng có thể theo đông phong này mà đem Tiểu nhi đưa vào Ninh vương phủ.

Thủy Mặc Tiểu trầm ngâm một lát, nói: “Mẫu thân xác định bệ hạ hướng về Ninh vương sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 36: Ý chỉ tiến phong

Thủy Vận Vân nhú mày nói: “Tiểu nhi, mẫu thân không thể xác định, có điều nếu cho mẫu thân tuyển chọn giữa Cửu hoàng nữ cùng Ninh vương, mẫu thân sẽ chọn Ninh vương.”

“Bởi vì mẫu thân không có lựa chọn khác?” Thủy Mặc Tiểu thân nhiên nói.

Thủy Vận Vân cười nhạt: “Đây chỉ là một lý do trong đó, nếu bàn về văn thao vũ lược, Ninh vương xa xa cao hơn một bậc, mà Cửu hoàng nữ phần thắng lớn nhất không ngoài việc nàng là hoàng nữ do Quân thị Chiêu Hiền quý quân được bệ hạ sủng ái nhất sở sinh, nhưng mẫu thân làm quan nhiều năm, biết rõ bệ hạ tuyệt đối sẽ không bởi vì một nam tử mà đem vị trí thái nữ giao cho Cửu hoàng nữ, huống hồ, mặc cho ta hướng về Cửu hoàng nữ bên kia, người ta cũng chưa chắc sẽ cần, đã như vậy, chúng ta hà tất không đánh bạc một ván?”

Thủy Mặc Tiểu thủy mí mắt, “Đã như vậy, hài nhi sẽ làm theo mẫu thân dặn dò.”

“Tiểu nhi...” Thủy Vận Vân nhìn nhi tử, sâu kín nói: “Đây là một hồi đánh cược, nếu như thắng, Thủy gia chúng ta liền có thể một bước lên trời, nếu như thua...”

Thủy Mặc Tiểu nói tiếp: “Mẫu thân yên tâm, nếu Ninh vương thất bại, Thủy gia tổn thất sẽ chỉ là hài nhi, một người mà thôi.”

Thủy Vận Vân ngực cứng lại, nhìn chăm chú nhi tử: “Tiểu nhi có oán mẫu thân?”

Thủy Mặc Tiểu lắc đầu, “Hài nhi đã từng nói, hài nhi phải gả cho đệ nhất Đại Chu!” Cùng thê chủ cả đời yên lặng mà sinh nữ, hẳn còn không bằng ra tay một kích, như vậy mới không uổng công đời này!

“Được!” Thủy Vận Vân vỗ bàn đứng dậy, “Tiểu nhi không hổ là con trai Thủy gia chúng ta, đã như vậy, mẫu thân nhất định sẽ toàn lực thành toàn tâm nguyện Tiểu nhi!”

Thủy Mặc Tiểu sắc mặt ngưng lại: “Mẫu thân yên tâm, hài nhi cũng nhất định có thể đạt tất cả chí nguyện của mẫu thân!”

Thủy Vận Vân ha ha cười vài tiếng, không có nữ thì thế nào? Chỉ cần Tiểu nhi ngày khác thành Phụng hậu Đại Chu, Thủy Vận Vân nàng cũng như thế, có thể cao cao tại thượng, chói lọi bốn phương! “Chỉ là, Tiểu nhi, Ninh vương phủ bây giờ tuy rằng không có chính quân, thế nhưng vị trí trắc quân thị quân đã đầy, hơn nữa còn có mấy thứ nữ.”

Thủy Mặc Tiểu mím môi mỉm cười: “Mẫu thân yên tâm, hài nhi sẽ không để cho Chiêu Hiền quý quân thứ hai xuất hiện!” Thái nữ sở dĩ bị phế, không phải bởi vì nàng đại nghịch bất đạo, mà là bởi vì Hòa Dụ Phụng năm đó bại bởi Chiêu Hiền quý quân!

Thủy Vận Vân yên lòng gật gật đầu, “Như vậy, mẫu thân liền yên tâm!”

...

Ngày mùng 1 tháng 12, một trận tuyết lớn lại rơi.

Đồng tâm điện

Chiều Hiền quý quân lười biếng tựa trên giường nhỏ, mắt híp khê nhìn nam tử hoa phục ngồi trước mặt, “Hi Quân đệ đệ nhiều ngày chưa từng đến bên này của Bồn cung, không biết đang bận gì đây?”

Hi quân mỉm cười nói: “Đệ đệ có thể gặp cái gì a, chỉ là bởi vì khí trời không được tốt, không muốn ra cửa mà thôi.”

Chiều Hiền quý quân nói: “Thật sao? Bồn cung còn tưởng rằng đệ đệ không muốn gặp Bồn cung, cho nên mới không đến Đồng Tâm điện của Bồn cung.”

“Ca ca hiểu lầm đệ đệ rồi.” Hi quân tiếp tục cười nói, dưới ống tay áo, tay đã nắm chặt thành nắm đấm, “Đệ đệ thấy ca ca bận bịu hôn sự Cửu điện hạ, cho nên dù nhớ ca ca cũng không dám tới quấy rối.”

“Nga?” Chiều Hiền quý quân híp mắt cười nói: “Bồn cung nghe Văn đệ đệ thường thường triệu gặp mấy chủ phụ tộc nhân Thực gia chúng ta tiến cung tán gẫu.”

Hi quân ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Không nghĩ tới ca ca bận bịu như thế còn quan tâm đệ đệ.”

Chiều Hiền quý quân mỉm môi cười nói: “Chúng ta tuy không cùng phụ sở sinh, thế nhưng cũng là thân huynh đệ, hơn nữa nhiều năm cùng ở trong cung như vậy, phụng dưỡng cùng một thể chủ, ca ca đương nhiên phải quan tâm đệ đệ.”

Hi quân đứng dậy, thi lễ một cái: “Đệ đệ tạ ơn ca ca.”

“Chỉ là Bồn cung không hiểu, đệ đệ vì sao làm như vậy?” Chiều Hiền quý quân đột nhiên trầm giọng nói.

Hi quân ngồi xuống, mặt không biến sắc nói: “Đệ đệ thấy cửu điện hạ thành hôn, cho nên muốn sớm thay Nhiệm nhi lưu ý một chút.”

Chiều Hiền quý quân trầm mâu nói: “Thập Cửu điện hạ mới mười lăm, đệ đệ liền vội vã vì nàng tìm chính quân như vậy?”

Hi quân cười nói: “Đệ đệ không sánh được ca ca, ca ca xuất thân trưởng tử, mà đệ đệ chỉ là con thứ thấp kém, hơn nữa Nhiệm nhi cũng không quý trọng bằng Cửu điện hạ, tự nhiên cần chuẩn bị sớm một chút, tránh tương lai tìm không được người như ý.”

“Đệ đệ đây là đang oán giận Bồn cung sao?” Chiều Hiền quý quân cười lạnh nói.

Hi quân ngạc nhiên: “Ca ca vì sao nói như vậy, đệ đệ làm sao sẽ oán giận ca ca?”

Chiều Hiền quý quân ánh mắt như đao, đang muốn mở miệng, lại nghe bên ngoài truyền đến thanh âm cung thị náo động, khuôn mặt lúc này liền trầm xuống.

Thực cha thấy thế, lập tức quát lên: “Lớn mật, người phương nào náo động?”

Một hồi lâu sau, một cung thị lo sợ mặt mày tái mét đi vào, quỳ xuống nói: “Khởi bẩm chủ nhân, chủ nhân có đại hi!”

Chiều Hiền quý quân nhàu mày nói: “Đại hi cái gì? Nói rõ ràng?”

Cung thị kia vội vã ngẩng đầu lên nói: “Chủ nhân, bệ hạ hạ chỉ phong Cửu điện hạ thành Thụy vương, tiến phong chủ nhân làm Hoàng quý quân!”

Chiều Hiền quý quân sững sờ, một hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, mặt đầy vui mừng, đứng lên, bước nhanh đi tới trước mặt cung thị kia, “Thật sự?”

Từ ngày ấy bệ hạ phát tay áo mà đi, liền cũng không có tới nơi này của hần, hần đang suy nghĩ làm sao lấy lại Thánh tâm, không ngờ nàng cư nhiên đem hần tiến vào hàng ngũ Hoàng quý quân!

Hoàng quý quân, đây chính là vị trí so với Phượng hậu chỉ thấp hơn một bậc, nhiều năm như vậy, hần tuy chương quản hậu cung, nhưng thủy chung không được lại tiến phong, bây giờ, bệ hạ vào lúc này tiến phong hần làm Hoàng quý quân, kia có phải là đại biểu bệ hạ đã hướng về phía Trần nhi?

“Thật sự, Tô tổng quản đang cầm ý chỉ của bệ hạ hướng về Đồng Tâm điện bên này!”

Thực cha sắc mặt vui mừng quỳ xuống: “Chúc mừng chủ nhân, chúc mừng Cửu điện hạ!”

“Chúc mừng chủ nhân, chúc mừng Cửu điện hạ!”

Hi quân cũng từ kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, theo tất cả mọi người cùng quỳ xuống, che giấu đi bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Được! Rất tốt!” Chiêu Hiền quý quân mừng rỡ nói, “Người đến, truyền ý chỉ Bồn cung, Phụng Nghi cung trên dưới mỗi người đều thưởng hai tháng nguyệt ngân!”

“Tạ hoàng quý quân điện hạ!”

Chiêu Hiền quý quân ánh mắt chuyển động, định trên người Hi quân, hất cằm cười nói: “Ai nha, đệ đệ làm sao còn quỳ, đến, mau đứng lên!”

Hi quân cắn chặt hàm răng, thật lâu mới đứng dậy.

Thục cha nói: “Hi quân chủ tử sắc mặt không tốt lắm a, đây là quỳ lâu cảm lạnh?”

Chiêu Hiền quý quân hai mắt cười híp thành một đường tuyến: “Trời lạnh, đệ đệ cũng phải cẩn thận thân thể chính mình!” Bây giờ, xem hấn ta còn cùng hấn đấu thể nào?

Hi quân khó khăn xuất ra một nụ cười: “Đệ đệ không có chuyện gì, đa tạ ca ca quan tâm!”

Chiêu Hiền quý quân còn muốn mải hấn vài câu, không ngờ lúc này ngoài cung truyền đến âm thanh Tô Tích Chi truyền chỉ.

“Chủ nhân, trước nên đi đón chỉ đi.” Thục cha nói.

Chiêu Hiền quý quân cười nói: “Đệ đệ cùng ca ca cùng đi xem, thế nào?”

Hi quân mười móng ngón tay như muốn đâm thủng lòng bàn tay, “Ca ca đại hi, đệ đệ tự nhiên bồi tiếp ca ca.” Dứt lời, song quyền buông lỏng, đỡ hấn ta hướng về chính điện mà đi.

Tô Tích Chi thấy bọn họ đi ra, đầu tiên là thi lễ một cái, sau đó mới lấy thánh chỉ màu vàng óng ra.

Chiêu Hiền quý quân cung kính quỳ xuống, cúi lòng vui sướng nhận ý chỉ.

“Nô thị chúc mừng Chiêu Hoàng quý quân điện hạ.” Tô Tích Chi cung kính nói, “Ngoài ra, bệ hạ cũng phong Cửu điện hạ thành Thụy vương, thánh chỉ bây giờ có lẽ đã đến Cửu hoàng nữ phủ.”

Chiêu Hiền quý quân, không, bây giờ là Chiêu Hoàng quý quân đang muốn nói mấy câu mang tính hình thức, đã thấy Tô Tích Chi chuyển hướng Hi quân bên cạnh hấn, nói: “Hi quân chủ tử cũng ở đây a, kia Nô thị liền không cần lại hướng cung Hi quân chủ tử đi nữa.”

Hi quân sững sờ, không rõ vì sao.

Chiêu Hoàng quý quân lúc này mới phát hiện, phía sau Tô Tích Chi còn bày thêm một đạo thánh chỉ khác.

Tô Tích Chi cầm lấy thánh chỉ, mở ra: “Hi quân Thục thị tiếp chỉ...”

Hi quân vội vã quỳ xuống, theo âm thanh Tô Tích Chi trang nghiêm, trên mặt nghi ngờ đã chuyển thành kinh hi, ngọt ngào trong lòng vừa rồi cũng hóa sự phần nộ thành tràn đầy vui sướng.

Lương quý quân, bệ hạ tiến phong hấn thành một trong Tứ Quý quân _ Lương quý quân, tuy rằng không bằng Chiêu Hoàng quý quân, có phong hào, thế nhưng cũng là quý quân chân chính!

Nhiều năm như vậy, hấn rốt cục thành một trong Tứ Quý quân!

Nhiệm nhi của hấn, cũng có thêm một phần hi vọng!

Hấn kinh hi tay cũng bắt đầu run lên.

Tô Tích Chi cung kính nói, “Chúc mừng Lương quý quân cùng Thập Cửu điện hạ.”

Lương quý quân sững sờ, “Nhiệm nhi?”

“Lương quý quân có khả năng còn không biết, bệ hạ hạ chỉ phong Thập Cửu điện hạ thành Khang vương, quan chức Lễ bộ tuyên chỉ đã hướng về trong cung quý quân đi.” Tô Tích Chi cung kính mà nói.

Lương quý quân khác nào đang nằm mơ, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, lập tức nói: “Người đến, hồi cung!” Sau đó bước nhanh ly khai.

Tô Tích Chi thi lễ một cái, cũng lập tức ly khai.

Chiêu Hoàng quý quân một mặt nham hiểm đứng tại chỗ, nắm chặt thánh chỉ trong tay.

Thục cha lo lắng nói: “Chủ nhân...”

“Nàng đến tốt cùng là có ý gì? Là có ý gì?” Chiêu Hoàng quý quân nổi giận nói, “Nàng đến tốt cùng muốn làm cái gì? Vì sao nhục nhã ta như vậy?”

“Chủ nhân bớt giận!” Thục cha một bên khuyên nhủ, một bên để cung thị trong điện lui ra, “Chủ nhân, bệ hạ làm như thế cũng là cho chủ nhân cùng Thục gia thể diện.”

“Thế diện? Ngày tính là thể diện gì?” Chiêu Hiền quý quân hận nói, dương tay tàn nhẫn cầm thánh chỉ trong tay ném xuống đất, “Là nhục nhã, nhục nhã, cha nuôi, là nhục nhã a!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Sơ thị vào cửa (nhất)

Thập Lục hoàng nữ phủ

Phòng khách

Ti Mộ Hàm cùng Ti Mộ Dung ngồi đối diện nhau, cùng đánh cờ.

“Ngũ hoàng tỷ làm sao rảnh rồi tìm đến hoàng muội chơi cờ như thế?” Ti Mộ Hàm mỉm cười hỏi.

Ti Mộ Dung câu miệng cười nhạt: “Ta thấy hôm nay khí trời tốt, cho nên mới tới gặp gỡ Thập Lục hoàng muội, làm sao, Thập Lục hoàng muội không hoan nghênh?”

Ti Mộ Hàm khẽ cười nói: “Ngũ hoàng tỷ đại giá quang lâm, hoàng muội sao dám không hoan nghênh.”

Ti Mộ Dung hạ xuống một quân cờ đen, tùy ý nói: “Gần nhất trong kinh rất náo nhiệt, hiếm thấy Thập Lục hoàng muội nơi này thanh tĩnh.”

“Nghe giọng điệu Ngũ hoàng tỷ giống như không lưu ý lắm.” Ti Mộ Hàm mỉm cười nói, Cửu hoàng nữ được phong Thụy vương, mà Thập Cửu hoàng nữ càng đánh vỡ thông lệ, hoàng nữ mới thành niên có thể phong vương, phong thành Khang vương, Chiêu Hiền quý quân tiến phong làm Chiêu Hoàng quý quân, Hi quân cũng tiến phong làm Lương quý quân, bây giờ Thục thị bộ tộc có thể nói ‘phong quang vô hạn’.

Ti Mộ Dung giương mắt nhìn nàng một chút, “Nếu như được phong vương chỉ có Cửu hoàng muội hoặc tiến phong chỉ có Chiêu Hoàng quý quân, ta có lẽ sẽ có mấy phần lo lắng.”

Ti Mộ Hàm tất nhiên hiểu rõ: “Cũng không biết mẫu hoàng đến cùng là nghĩ như thế nào?” Thái nữ bị phế, Chiêu Hoàng quý quân cùng Lương quý quân từ lâu tâm đã không hợp, mẫu hoàng động tác này tựa hồ thêm một cây đuốc châm hóa.

Nhưng mà mẫu hoàng luôn luôn sủng ái Chiêu Hoàng quý quân, làm sao vào thời điểm này lại đánh mất hẳn?

Ti Mộ Dung cười cợt, “Đó là có mấy người quá mức tự cho là đúng, cho rằng đạt được tâm mẫu hoàng liền vạn sự đại cát, nhưng đã quên, thiên hạ này vẫn là thiên hạ của mẫu hoàng, hậu cung này càng là hậu cung của mẫu hoàng.”

Ti Mộ Hàm hơi sững sờ, lập tức cười nhưng không nói.

“Ngày mai chính là ngày mừng 5 tháng 12, Sơ thị của hoàng muội vào phủ, ta e sợ không thể tới chúc mừng Thập Lục hoàng muội.” Ti Mộ Dung áy náy nói.

Ti Mộ Hàm không để ý lắm nói: “Ngày mai đúng lúc Cửu hoàng tỷ đại hi, Ngũ hoàng tỷ đi chúc mừng cũng là chuyện nên làm.”

“Thập Lục hoàng muội đã tặng lễ?” Ti Mộ Dung hỏi.

Ti Mộ Hàm gật đầu: “Hôm qua liền cho người đưa đi, kể cả quà tặng chúc mừng Cửu hoàng tỷ phong vương.”

“Thập Lục hoàng muội đúng là bớt việc.” Ti Mộ Dung cười nói.

Ti Mộ Hàm mỉm cười nói: “Hết cách rồi, hoàng muội ta tiểu nghiệp tiểu nhân (nghề nghiệp thấp, người nhỏ bé không quan trọng) nên phải keo kiệt chút.”

Lúc này, Chương Thiện đi vào bẩm báo: “Điện hạ, người trong cung Đức quý quân đến.”

Tì Mộ Hàm vội hỏi: “Mời vào đi.”

“Thập Lục hoàng muội tựa hồ sau khi xuất cung liền chưa từng tiến cung thỉnh an Đức quý quân.” Tì Mộ Dung hỏi.

Tì Mộ Hàm thờ dãi, “Hoàng muội dù sao không phải thân sinh của phụ quân, lại không thể làm bạn tiến cung, không thể làm gì khác hơn là bất hiếu.”

Tì Mộ Dung nhú mày, “Không phải thân sinh?”

Tì Mộ Hàm trầm giọng nói: “Hoàng muội đêm trước khi xuất cung, trong lúc vô tình nghe nói mẫu hoàng vội vã đem ta đưa ra cung như thế, chính là bởi vì hoàng muội cũng không phải là thân sinh của phụ quân.”

“Lẽ nào có lý đó!” Tì Mộ Dung phẫn nộ quát, “Là ai ở bên tai mẫu hoàng nói huyền thuyên, Thập Lục hoàng muội thuở nhỏ là Đức phụ quân nuôi lớn, thế nhưng có người nắm việc người không phải thân sinh này mà nói!”

Tì Mộ Hàm mỉm cười nói: “Ngũ hoàng tỷ cũng không nên tức giận, kỳ thực điều này cũng không sai, nếu hoàng muội tiếp tục ở trong cung phụ quân, e sợ phụ quân cũng không được an ổn.”

Tì Mộ Dung trừng nàng một cái, có chút nộ vì nàng không có tâm tranh đấu: “Thập Lục hoàng muội thật sự đồng ý chịu như vậy?”

Tì Mộ Hàm thùy mâu, “Hoàng muội sở cầu xưa nay chỉ là một nơi an thân.”

“Người a...” Tì Mộ Dung lắc đầu thờ dãi, “Nếu như tương lai đăng cơ chính là Cửu hoàng muội, chỉ sợ người và ta liền một chỗ an thân cũng không có.”

Tì Mộ Hàm trông mắt u quang xoay chuyển một cái, trong lòng thầm nghĩ, như vậy xem ra, nàng ta đối với ý vị hạ chỉ lần này của mẫu hoàng cũng chưa chắc thật không có một tia lưu ý.

Một hồi lâu sau, Chương Thiện dẫn người đi vào.

Tì Mộ Hàm giương mắt nhìn lại, chính là cung thị An nhi bên người phụ quân.

An nhi lúc này mặc một thân cung trang màu tím nhạt mùa đông, dung nhan thanh lệ, dường như đã tỉ mỉ trang dung qua, “Nô thị gặp qua Thập Lục điện hạ, gặp qua Ninh Vương điện hạ.”

Tì Mộ Hàm hơi nhú mày, “Đứng lên đi, phụ quân để người đến là có chuyện gì?”

An nhi cúi đầu, gò má nổi lên một tia đỏ ửng: “Ngày mai điện hạ đại hi, điện hạ để An nhi trước tới xem điện hạ một chút, có thể có dặn dò gì không?”

Tì Mộ Dung hai mắt mỉm cười nhìn Tì Mộ Hàm, “Đức phụ quân suy nghĩ rất chu đáo.”

Tì Mộ Hàm có chút đau đầu, phụ quân làm sao cũng nghĩ ra những chuyện này, “Người trở lại chuyển cáo phụ quân, liền nói ta chỗ này tất cả mạnh khỏe, để hần không cần quá mức lo lắng, không nên gấp hồng thân thể.”

An nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, tựa hồ rất kinh ngạc.

“Làm sao?” Tì Mộ Hàm hí híp mắt, trầm giọng nói: “Có vấn đề?”

“Thưa không...” An nhi hoảng hốt, vội vã quỳ xuống: “Chủ nhân là... Là để... Để Nô thị...”

Tì Mộ Hàm ngắt lời hần, “Nếu không có vấn đề, người hãy đi về trước đi, mấy ngày nay tuyết rơi nên rất lạnh, chăm sóc phụ quân thật tốt.”

An nhi còn chưa phục hồi tinh thần lại, Chương Thiện đã làm dấu tay xin mời, hần không thể làm gì khác hơn là lẳng lẳng xoay người ra Noãn các.

Tì Mộ Dung nghi ngờ nói: “Đức phụ quân có lòng, Thập Lục hoàng muội vì sao từ chối?”

Tì Mộ Hàm cười cợt, “Phụ quân luôn luôn đều do An nhi hầu hạ, nếu xa hần e sợ sẽ không quen.”

Tì Mộ Dung thiếu mi, Đức quý quân động tác này rõ ràng là muốn đem An nhi này cho nàng ấy, nhưng không nghĩ nàng ấy cứ nhiên từ chối, cũng không biết là thật sự không hiểu hay là giả ngu, có điều có một số việc nàng cũng không tiện quản, chỉ là, Thực gia thứ trưởng tử kia, nàng ấy muốn làm như thế nào?

Tì Mộ Hàm không tiếp tục nói nữa, nghiêm túc hạ quân cờ.

Sau nửa canh giờ, Tì Mộ Dung nói có việc cần xử lý, đứng dậy cáo từ.

Tì Mộ Hàm dặn dò Chương Thiện đưa nàng ra ngoài.

Một nén nhang sau, Chương Thiện lần thứ hai trở lại noãn các, “Khởi bạ̉m điện hạ, Ninh Vương điện hạ đã ly khai.”

Ti Mộ Hàm bưng ly trà đã nguội nhẹ nhàng nhấp một miếng, “Ngũ hoàng tử có hỏi người cái gì?”

Chương Thiện cúi đầu trả lời: “Ninh Vương điện hạ hỏi tiểu nhân một ít việc Vũ chủ tử vào phủ.”

Ti Mộ Hàm hơi nhếch miệng, giương mắt nhìn nàng, “Nga? Người trả lời như thế nào?”

“Tiểu nhân nói, tất cả theo quy củ chuẩn bị thỏa đáng.” Chương Thiện mặt không biến sắc trả lời, “Còn có chuyện điện hạ bàn giao xưng chủ tử mới là Vũ chủ tử mà không phải Thực chủ nhân/Sơ thị.”

Ti Mộ Hàm thiếu mi, “Người rất thông minh.”

Chương Thiện cung kính nói: “Tiểu nhân chỉ nói rõ sự thật.”

Ti Mộ Hàm gật gật đầu, “Đi xuống đi.”

“Dạ.” Chương Thiện lĩnh mệnh, lùi ra.

Ti Mộ Hàm để ly trà trong tay xuống, đứng dậy thả lỏng gân cốt một chút, ngoài cửa sổ ánh dương ấm áp xuyên thấu qua khe hở cửa sổ chiếu vào, rơi xuống trên bàn cờ.

Trên bàn cờ, hai quân cờ trắng đen đan xen, khó phân thắng bại, tổng thể, chung quy không có hạ xong.

Nàng híp híp mắt, đưa tay ra, nắm một quân cờ trắng, chiếu vào giữa bàn cờ bày bố cục khắp nơi, trong nháy mắt phá huỷ tất cả.

Ngày mùng 5 tháng 12, đại cát.

Thụy vương _ Ti Mộ Trấn nghênh thú tam nhi tử của Hữu tướng Thực Lam Phong làm chính quân, lúc đó, mười dặm cắm hồng, muôn người đều đổ xô ra đường.

Nhưng hiếm có người biết được, ở phía sau tướng phủ, đội ngũ đón dâu mệnh môn cuộn cuộn ly khai, một cỗ kiệu nhỏ màu xanh theo cửa sau Thực gia yên lặng mà mang ra ngoài, vòng quanh hẻm nhỏ heo lánh tiến vào cửa sau Thập Lục hoàng nữ phủ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Sơ thị vào cửa (nhị)

Hậu viện Hoàng nữ phủ cấu trúc giống nhau, chia theo: Đông Tây Nam Bắc tứ uyển, Thập Lục hoàng nữ phủ cũng không ngoại lệ.

Nam Uyển chính là nơi trụ của nữ chủ nhân.

Đông Uyển _ nơi chính quân của hoàng nữ trụ.

Tây Uyển chính là nơi ở của trác quân, thị quân.

Mà bắc uyển vị trí hẻo lánh nhất, chính là thị nhân cùng một ít công tử không có danh phận trụ.

Hôm nay Thập Lục hoàng nữ phủ vẫn như cũ quanh què như thường, xem không ra bất kỳ dấu vết vui mừng.

Thực Thanh theo kiệu nhỏ từ cửa sau mà vào, nắm chặt nắm đấm mới có thể ngừng nước mắt tràn mi lại, đẩy lòng lại một lần nữa hỏi ông trời, vì sao đôi xử công tử đáng thương như vậy?

Chương Thiện cung kính thi lễ một cái: “Tiểu nhân chính là quản gia Chương Thiện của Thập Lục hoàng nữ phủ, cung nghênh Vũ chủ tử.”

Thực Thanh vừa nghe danh xưng này, nhất thời đổi sắc mặt, “Người làm sao có thể xưng hô công tử như thế?”

Chương Thiện trả lời: “Đây là ý tứ của điện hạ.”

“Này tại sao có thể?” Thực Thanh sắc mặt càng thêm khó coi, “Tên Vũ chính là tên khuê danh của công tử, các người nên xưng hô công tử là Thực chủ nhân mới đúng!” Trừ chính quân ra, những trác quân thị quân còn lại đều lấy họ làm hiệu, xưng chủ nhân, vì sao công tử không thể?

Thập Lục hoàng nữ kia đến cùng muốn làm cái gì?

Công tử vừa vào cửa liền làm nhục hấn như thế?

“Cha nuôi, quên đi, chỉ là một cái xưng hô mà thôi.” Trong kiệu truyền đến một thanh âm êm ái.

“Công tử!” Thục Thanh đau lòng hô lên.

Thục Vũ Chi hơi cười khẽ, “Làm phiền Chương quản gia.”

Chương Thiện nói một tiếng không dám, sau đó dẫn dắt mọi người đem kiệu nhỏ nhấc về hướng Tây Uyển, phía Đông vũ lâu, Sơ thị tuy rằng ngang vị trí Thị Nhân, thế nhưng vẫn giống như trăm quân thị quân có thể ghi tên vào giấy ngọc hoàng gia, cho nên thông lệ chấp thuận ở tại Tây Uyển.

Chỉ là, nhìn thấy Thục Vũ Chi một thân hồng y Mẫu Đơn cầm tú bào đi ra khỏi cỗ kiệu, nàng nhẹ nhàng nhíu mày lại.

Thục Vũ Chi trên đầu cũng không khoác lụa mỏng, lộ ra một khuôn mặt trắng xám như tuyết, hấn ngẩng đầu nhìn hướng về bảng hiệu phía trên cửa, nhẹ nhàng nỉ non một tiếng, “Vũ lâu?”

Chữ trên tấm bảng phong mang nội liễm, tự nhiên mà thành!

“Bảng hiệu chính là điện hạ tự tay đề bút.” Chương Thiện cúi đầu nói, “Thỉnh Vũ chủ tử vào trong.”

Thục Thanh vội vã đỡ công tử nhà mình vào phòng, trước khi vào còn không quên tàn nhẫn trừng Chương Thiện một chút.

Chương Thiện làm như không thấy, dặn dò hai tiểu thị ở bên: “Chăm sóc Vũ chủ tử thật tốt.”

“Nô thị tuân mệnh.” Hai tiểu thị kia cung kính đáp.

Chương Thiện đi tới cửa lại quay về hướng bên trong nói: “Điện hạ muộn chút liền sẽ tới, Vũ chủ tử nếu như có bất kỳ yêu cầu gì, bất cứ lúc nào cũng có thể dặn dò hạ nhân.”

Trong phòng truyền đến âm thanh thanh đậm của Thục Vũ Chi: “Làm phiền Chương tổng quản.”

Chương Thiện khom người nói: “Tiểu nhân xin cáo lui.” Sau đó ly khai Tây Uyển, hướng về thư phòng tiền viện mà đi.

Thục Vũ Chi chậm rãi nhìn trang trí chung quanh trong phòng, phát hiện so với Vũ các ở Thục gia còn tốt hơn, Thập Lục điện hạ? Nàng vì sao đối với hấn hậu đãi như vậy?

Là bởi vì mẫu thân sao?

Nghĩ tới mẫu thân nhiều ngày không thấy, liền khi hấn lên kiệu cũng chưa từng xuất hiện, về mặt trở nên âm u.

Thục Thanh thấy thế, cho rằng hấn đau lòng khổ sở, liền không nhịn được ghen ngào: “Công tử, nàng tại sao có thể đối với người như vậy?”

Thục Vũ Chi đi tới trước giường đại hồng y ngồi xuống, làm giống như cung thị mấy ngày đến giáo đường dạy dỗ, “Cha nuôi, bây giờ nàng là chủ nhân của chúng ta, lời này không nên lại nói.”

Thục Thanh trong lòng rõ ràng, nhưng vẫn không cam lòng, “Nàng mặc dù là gia chủ, cũng không nên làm nhục công tử như vậy a!”

“Cha nuôi, người sai rồi.” Thục Vũ Chi cúi đầu thờ dài nói, “Nàng không phải làm nhục ta, mà là... Muốn cắt đứt tất cả liên hệ giữa ta cùng Thục gia.”

Thục chủ nhân cùng Vũ chủ tử khác nhau, chính là hấn không lại mang theo họ Thục gia nữa.

Vũ chủ tử chỉ là Vũ chủ tử của Thập Lục hoàng nữ phủ, từ đây cùng Thục gia không còn chút quan hệ.

Đây chính là nàng muốn nói cho hấn biết sao?

“Ý của công tử là?” Thục Thanh không hiểu rõ lắm, nhưng một lát sau liền hiểu rõ ra, “Công tử là nói, nàng không muốn công tử cùng Thục gia lại có thêm liên hệ?”

“Cha nuôi không nên lo lắng.” Thục Vũ Chi cười nhạt, “Nàng nếu làm như vậy, kia đại biểu nàng vẫn đồng ý quang minh chính đại nói cho ta tâm ý của nàng, cũng đại biểu, nàng tiếp nhận ta, một Sơ thị khác người.” Hấn lặng im một hồi, tiếp tục nói: “Cha nuôi, bây giờ ta đã là người của nàng, nàng được, ta liền tốt.”

Chỉ là, hấn không ngờ tới, Thập Lục hoàng nữ, người trong truyền thuyết luôn luôn ôn hòa không quan tâm thế sự lại là người quyết đoán như thế.

Thư phòng

Tì Mộ Hàm đứng ngay bàn sách, yên tĩnh luyện chữ.

Chương Thiện gõ cửa mà vào, bấm báo: “Khởi bẩm điện hạ, chuyện Vũ chủ tử đã dàn xếp xong.”

Tì Mộ Hàm cúi đầu ừ một tiếng, bút trong tay chưa từng dừng lại.

Chương Thiện cúi đầu: “Điện hạ, tiểu nhân còn có một chuyện xin chỉ thị.”

Tì Mộ Hàm để bút xuống, ngẩng đầu nhìn nàng, “Chuyện gì?”

“Bây giờ trong phủ đã có hậu viện, tiểu nhân là thân nữ tử, sau này không tiện tiến vào hậu viện.” Chương Thiện nghiêm nghị nói, “Trong phủ cần một người có thể quản lý hậu viện.”

Tì Mộ Hàm cảm lấy khăn gấm để bên cạnh, xoa xoa tay, “Bản điện nhớ người đã từng nói, bây giờ chủ nhân của người chỉ là một mình bản điện mà thôi.”

“Tiểu nhân không rõ ý tứ của điện hạ.” Chương Thiện mặt không biến sắc nói.

Tì Mộ Hàm cười lạnh một tiếng, “Phụ quân ở trong cung nhiều năm, tuy rằng cũng không nhiều quyền lực, thế nhưng nếu muốn ở trong phủ bản điện xếp vào một hai người cũng không phải không thể làm.”

Chương Thiện ngẩng đầu lên nói: “Điện hạ, Chương Thiện cũng không phải là người của Đức quý quân.”

“Bản điện hỏi trước, người là người của ai?” Tì Mộ Hàm vẻ mặt lạnh lạnh, “Mặc dù người đúng là người của phụ quân, bản điện cũng sẽ không chỉ trích người, bởi vì bản điện rất rõ ràng, phụ quân đây là vì tốt cho bản điện.”

Chương Thiện bình tĩnh nói: “Điện hạ, tiểu nhân đề kiến nghị vẫn chưa vượt qua quy củ.”

Tì Mộ Hàm cười cợt, “Người có biết bản điện vì sao không nhận An nhi phụ quân phái tới?”

“Tiểu nhân không biết.” Chương Thiện trả lời.

Tì Mộ Hàm nhìn nàng, “Phụ quân không thích Thục Vũ Chi, hẳn đem An nhi đưa vào là có ý gì, bản điện rất rõ ràng, chỉ là, bản điện không thể tiếp thu.”

Chương Thiện yên tĩnh chờ đợi nàng.

Tì Mộ Hàm giận tái mặt, từng chữ từng chữ nói: “Bản điện sẽ không để cho nhà mà bản điện thật vất vả có được trở thành chiến trường của bất luận người nào!”

Chương Thiện con người đột nhiên co rụt lại.

Tì Mộ Hàm nhìn thẳng nàng, “Bây giờ, người rõ ràng?”

“Tiểu nhân rõ ràng.” Chương Thiện cúi đầu, trả lời.

Tì Mộ Hàm câu khoe miệng: “Bản điện hi vọng sự tình hôm nay sẽ không phát sinh nữa.” Dừng một chút, lại nói, “Chuyện hậu viện, người trước đem tình huống thu dọn tốt, sau ba ngày, đem quyền lực quản lý hậu viện giao cho Vũ thị nhân.”

Chương Thiện kinh ngạc: “Điện hạ, Vũ chủ tử chỉ là Sơ thị, xưa nay không có...”

“Đây là địa phương của bản điện, tự nhiên bản điện có quyền làm chủ!” Tì Mộ Hàm híp mắt nói.

Chương Thiện chần chờ một chút, sau đó gật đầu đáp: “Dạ.”

Lúc này, môn phòng đến báo: “Khởi bẩm điện hạ, Thập Tam điện hạ cùng Thập Tam chính quân đến đây chúc mừng Hạ điện hạ.”

Tì Mộ Hàm thiêu mi, đối với Chương Thiện phân phó nói: “Đón khách, mở yến.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Tương kính như tân*

Theo thông lệ, Sơ thị hoàng nữ vào phủ đều sẽ đãi yến, chiêu đãi một ít họ hàng gần, bạn tốt.

Tì Mộ Hàm còn nhớ tới lúc trước, Sơ thị Ninh vương vào cửa, xếp đặt đầy đủ yến tiệc ba ngày, đương nhiên, đó là khi Uẩn Quân vẫn còn, thánh sủng rất lớn.

Nhưng mà ngày hôm nay, Thập Lục hoàng nữ phủ chỉ thiết đãi tiệc rượu.

Tì Mộ Tuyền dẫn Chính quân đi vào phòng khách, liền thấy Tì Mộ Hàm đang muốn ra nghênh tiếp nàng.

“Hoàng muội gặp qua Thập Tam hoàng tỷ, Thập Tam hoàng tỷ phụ.” Tì Mộ Hàm tiến lên đón, mỉm cười nói.

Tì Mộ Tuyền cười nói: “Ta không mời mà đến, không biết Thập Lục hoàng muội có hoan nghênh hay không?”

Thập Tam chính quân hướng Tì Mộ Hàm nhẹ nhàng gật đầu.

Tì Mộ Hàm hồi lại nụ cười, sau đó nhìn về phía Tì Mộ Tuyền, “Thập Tam hoàng tỷ có thể tới là vinh hạnh của hoàng muội, mời vào.” Tì Mộ Tuyền đến, nàng thật ra có linh cảm mấy phần, thế nhưng nàng ta cứ nhiên mang theo chính quân của mình đến đây, này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng.

Phải biết, ở Đại Chu, gia quyền bình thường sẽ không có loại nữ tử tự tiện này.

Tì Mộ Tuyền nắm bàn tay thoáng lạnh lẽo của chính quân, vào chỗ ngồi.

Đôi chính quân vẻ mặt đoan trang, thế nhưng đáy lòng lại nghi hoặc không thôi, dĩ vãng thế chủ mình đi dự tiệc, xưa nay không mang theo hấn, vì sao lần này tới Thập Lục hoàng nữ phủ cứ nhiên mang hấn theo?

Hơn nữa, hấn chưa từng nghe qua, thế chủ cùng Thập Lục hoàng nữ này có bất kỳ giao tình.

Tì Mộ Hàm bung ly rượu lên, mỉm cười nói: “Hoàng muội xin kính trước một ly, đa tạ Thập Tam hoàng tỷ cùng Thập Tam tỷ phụ.”

Tì Mộ Tuyền giờ ly rượu lên, “Chúc mừng Thập Lục hoàng muội.” Sau đó uống một hơi cạn sạch.

Đôi chính quân yên tĩnh ngồi bên người thế chủ, khéo léo mỉm cười.

“Thập Tam hoàng tỷ vì sao rảnh rỗi đến nơi này của hoàng muội a?” Tì Mộ Hàm cười hỏi.

Tì Mộ Tuyền mỉm cười nói: “Cửu hoàng muội bên kia đã đủ náo nhiệt, không cần ta thêm thêm hoa.”

“Cho nên Thập Tam hoàng tỷ liền đến nơi này của hoàng muội đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?” Tì Mộ Hàm thiêu mi nói.

Tì Mộ Tuyền nghiêng người liếc mắt nhìn Đôi chính quân, gấp vài món ăn giúp hấn, ra hiệu hấn có thể tự mình dùng bữa, “Ngày ấy vợ vả từ biệt, thật không có thời gian cùng Thập Lục hoàng muội tâm sự, bây giờ hiếm thấy có cơ hội, nên ta đi qua.”

Đôi chính quân cúi đầu, yên tĩnh ăn, lỗ tai vẫn chú ý mỗi một chữ các nàng nói tới.

Tì Mộ Hàm nhìn hai người trước mắt một chút, nghe đồn Thập Tam hoàng nữ cùng Thập Tam chính quân tương kính như tân, bây giờ xem ra đúng là nhiều hơn mấy phần ôn nhu, “Ngày ấy đa tạ Thập Tam hoàng tỷ.”

“Hoàng muội hiếm thấy có việc cầu cạnh ta, ta đương nhiên phải hỗ trợ.” Tì Mộ Tuyền vừa nói, một bên lại vì Đôi chính quân bên cạnh thêm chút thức ăn, “Cầm công tử đã ly khai kinh thành, Thập Lục hoàng muội không cần lại lo lắng hấn sẽ xảy ra chuyện.”

Đôi chính quân động tác tao nhã dừng lại, một hồi lâu sau mới khôi phục bình thường, chỉ là trong lòng chấn động chưa từng dừng lại, hấn cho rằng điện hạ sẽ đem Cầm công tử kia nhét vào trong phủ, chỉ là không hề nghĩ rằng hấn ngày kế liền rời khỏi Thập Lục hoàng nữ phủ, đương nhiên hấn còn kỳ quái, nghĩ thầm điện hạ có khả năng là có sắp xếp khác, hay là Kim ốc tàng kiều, nhưng mà bây giờ hấn đã biết được, Cầm công tử kia dĩ nhiên cùng Thập Lục hoàng nữ có quan hệ, hơn nữa thế chủ của mình sở dĩ đem người chuộc khỏi thanh lâu, cũng chỉ là được người chi thác?

Đột nhiên, hấn tựa hồ rõ ràng nguyên nhân nàng dẫn hấn đến bữa tiệc này, trong lòng cảm động lập tức bay lên, điện hạ, nàng dĩ nhiên quan tâm tâm tư của hấn?

Tì Mộ Hàm cũng kinh ngạc, nàng ấy mang chính quân đến nơi này, là vì hướng về hấn giải thích?

“Hoàng muội cho Thập Tam hoàng tỷ thêm phiền phức.”

Đôi chính quân thế nhưng không quan tâm tới trường hợp, ánh mắt kích động nhìn thế chủ, hấn vẫn cho là hấn trong lòng nàng chỉ là chính quân Thập Tam hoàng nữ phủ mà thôi, nhưng không nghĩ tới, trong lòng nàng cứ nhiên thật sự có hấn.

Tì Mộ Tuyền đưa tay đặt ở dưới đáy bàn, nắm tay hần đang run rẩy, mỉm cười hướng về Tì Mộ Hàm nói: “Phiền phức thì không có gì, chỉ là Cẩm công tử có một câu muốn ta chuyển cho Thập Lục hoàng muội.”

Tì Mộ Hàm thiêu mi: “Hần có chuyện để hoàng tỷ chuyển cho ta?” Buổi tối đó, nàng rõ ràng xem thấy, nam tử kia đối với nàng thấy chết mà không cứu cùng nhục nhã có nồng nặc oán khí cùng phẫn nộ, bây giờ lại còn có chuyện chuyển cáo tới nàng?

“Cẩm công tử là người tri ân báo đáp.” Tì Mộ Tuyền cười nói: “Hần để ta chuyển cáo Thập Lục hoàng muội, ân tình của ngươi, hần sẽ ghi nhớ trong lòng, ngày khác nhất định báo đáp.”

Tì Mộ Hàm cười nhạt nói: “Như vậy hoàng muội cũng coi như không cứu lầm người.”

Tì Mộ Tuyền cười nhưng không nói.

Tì Mộ Hàm nâng chén nói: “Lần này, hoàng muội nợ Thập Tam hoàng tỷ một ân tình.”

“Ta cũng nhớ kỹ.” Tì Mộ Tuyền nâng chén, “Trương lai hi vọng Thập Lục hoàng muội không nên quên.”

Tì Mộ Hàm mỉm cười nói: “Hoàng muội ghi nhớ trong lòng.”

Từ quá ba tuần, Tì Mộ Tuyền liền cáo từ, mang theo Đới chính quân rời khỏi Thập Lục hoàng nữ phủ.

Tì Mộ Hàm tự mình đem người đưa đến đại môn, không thể không nói, đêm nay đối với vị Thập Tam hoàng tỷ suốt ngày phong hoa tuyết nguyệt này, có thêm một phần nhận thức khác.

Chỉ là nàng cũng không biết, ở nơi đó, Tì Mộ Tuyền cũng có đồng dạng cái nhìn như vậy.

Trong xe ngựa ầm ập.

Đới chính quân có chút đứng ngồi không yên, hần vào Thập Tam hoàng nữ phủ nhiều năm, vẫn là lần thứ nhất ở trước mặt thê chủ kinh hoàng luống cuống như vậy, “Điện hạ...”

Tì Mộ Tuyền khẽ cười nói: “Có một số việc, bản điện không thể ra sức.”

Đới chính quân cảm xúc vạn phần, hít một hơi, nở nụ cười, “Điện hạ, ta rõ ràng.” Nàng tối nay hành vi vẫn như cũ nói rõ, nàng đem hần _ chính quân này đặt ở trong lòng, vậy là đủ rồi.

Tì Mộ Tuyền vươn tay đem người ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: “Phụ quân tháng ngày ở trong cung cũng không dễ vượt qua, ta chỉ có thể như vậy, mới có thể bảo đảm phụ quân, ngươi cùng hài tử một đời bình an.”

Đới chính quân gật đầu, “Ta rõ ràng, nhưng mà điện hạ, ngươi vì sao phải giúp Thập Lục hoàng nữ?” Nàng cùng Ninh vương quan hệ thực sự quá thân thiết, hần lo lắng điện hạ cùng Thập Lục hoàng nữ lui tới quá mức mật thiết sẽ...

Tì Mộ Tuyền cười khẽ nói: “Nàng trước sau là hoàng muội ta, hơn nữa hiếm thấy nàng tín nhiệm ta, ta cũng không tiện cự tuyệt, ngươi yên tâm, mẫu hoàng sẽ không bởi vì chuyện nhỏ này mà trách cứ ta.”

Ban đầu nàng ra tay giúp đỡ chỉ là bởi vì nhất thời hiếu kỳ, cũng hi vọng bày xuống nhân tình này, tương lai nếu Ninh vương đăng cơ, nàng cũng có thể dựa vào nhân tình này, để phụ quân có được tháng ngày dễ chịu chút, có điều bây giờ, nàng đúng là đối với Thập Lục hoàng muội này sinh ra chút cảm tình.

Ở một trình độ nào đó, các nàng tương tự biết bao, đều dùng phương thức của riêng mình để bảo vệ người muốn bảo vệ.

Nhật bạc Tây Sơn (mặt trời ngã về Tây), hoàng hôn kéo đến.

Bóng đêm lặng lẽ giáng lâm.

Tuyết lớn ngừng rơi nửa ngày, lần thứ hai lại bay tán loạn.

Gió lạnh tàn phá.

Tây Uyển – Vũ lâu

Hai tiểu thị canh giữ ngoài cửa thấy Tì Mộ Hàm đi tới, lập tức hành lễ nói: “Tham kiến điện hạ.”

Tì Mộ Hàm gật gật đầu, sau đó đẩy cửa vào.

Trong phòng rất ấm, cùng bên ngoài phảng phất hai thế giới.

Thục Vũ Chi nghe thấy âm thanh bên ngoài, thân thể lập tức căng thẳng.

Thục Thanh lại ngay lập tức nhìn về phía nữ tử tiến vào, ánh mắt mang theo đề phòng cùng một tia oán khí, dưới cái nhìn của hắn, nếu không phải Thập Lục hoàng nữ này đúng lúc tới tuổi cần chọn Sơ thi, công tử cũng chưa chắc bị chủ phu đẩy đi như vậy!

Ti Mộ Hàm nhẹ nhàng quét hai người trước mắt, cuối cùng rơi xuống trên người Thục Vũ Chi, nàng tìm một vị trí ngồi xuống, “Ngươi chính là Thục Vũ Chi?”

Thục Vũ Chi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy nữ tử trước mắt một thân thường phục, vàng trán trầm tĩnh, không có chút nóng nảy, khí thịnh của người trẻ tuổi vừa mới thành niên, giống như chữ trên tấm bảng kia, phong mang, nội liễm, trầm ổn, không khỏi sững sờ, một lát sau mới đứng lên hành lễ: “Nô thị gặp qua điện hạ.”

Ti Mộ Hàm giờ lên tay, nói: “Sau này chúng ta chính là người một nhà, những lễ tiết này có thể bỏ liền bỏ đi.”

Thục Vũ Chi không đáp, trái lại trực tiếp quỳ xuống, “Nô thị thân mang lễ phục hồng sắc vào cửa, làm trái quy củ, thỉnh điện hạ trách phạt.”

(Sally: Thông lệ cổ đại thường thì trừ chính phi/chính phu mới được mặc màu hồng, màu đỏ. Nếu không chính là không quy củ, vượt qua thân phận).

Ti Mộ Hàm nhìn hắn chăm chú, cân nhắc cười nhẹ: “Nếu biết được, vì sao đã biết mà còn làm sai?”

*Tương kính như tân: Vào thời Xuân Thu (770-476 trước Công nguyên), vua nước Tấn cử một sứ thần sang thăm nước Lỗ.

Một hôm trời nắng, trên đường trở về nước Tấn, sứ thần đi ngang qua nước Kê. Ông nhìn thấy một nông phu đang làm cỏ ngoài đồng và một phụ nữ trẻ, có lẽ là vợ của anh ta, cô đang mang bữa trưa ra cho chồng.

Người phụ nữ trẻ bưng bữa trưa bằng cả hai tay cho chồng một cách rất tôn kính. Và người chồng cũng như vậy, kính cẩn nhận lấy bữa trưa của mình. Trong lúc người nông phu dùng bữa, vợ anh đứng một bên chờ đợi một cách lễ độ.

Vị sứ thần vô cùng ấn tượng trước những gì ông đã thấy và nghĩ rằng “Họ đối xử với nhau thật là tôn trọng như vậy!”. Ông tiến đến nói chuyện với cặp vợ chồng, sau đó mời họ cùng đi về nước Tấn.

Khi về đến nước nhà, vị sứ thần ngay lập tức vào yết kiến vua nước Tấn và kể lại cho nhà vua nghe câu chuyện về cặp vợ chồng. Ông tâu với nhà vua rằng “Tôn kính là một biểu hiện của đức hạnh. Ai biết kính lễ, ắt là người có đạo đức! Chúng ta cần giáo dục người dân về đức tính tốt này.”

Sau đó, ông tiến cử người nông phu cho nhà vua. Theo lời khuyên của ông, nhà vua phong người nông phu một chức vụ quan trọng của nước Tấn.

Câu chuyện dựa trên các ghi chép trong Tả Truyện (1), một trong những tác phẩm tường thuật lịch sử Trung Quốc đầu tiên, trong đó thuật lại hầu hết thời Xuân Thu.

Về sau câu nói Tương Kính Như Tân 相敬如賓 (Xiang Jing Ru Bin), được dịch là “đối xử với nhau với sự tôn trọng như đối với khách” đã trở thành một thành ngữ, nó được sử dụng để diễn tả cách đối xử giữa phu thê, đó là nên tôn trọng lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 40: Hộ người một đời

Thục Vũ Chi nghe thấy tiếng cười, ngạc nhiên ngẩng đầu, lại phát hiện, nữ tử trước mắt trên mặt trầm tĩnh cũng không có nửa điểm không thích, trái lại mơ hồ mang theo vài phần cân nhắc.

Thục Thanh thấy thế, cũng quỳ xuống, thay chủ nhân lo sợ mặt mày tái mét giải thích: “Khởi bẩm điện hạ, lễ phục này là cha đẻ công tử Lâm chủ nhân trước tạ thế đã làm, Lâm chủ nhân hi vọng ngày công tử thành hôn sẽ mặc nó lên người, thỉnh điện hạ nể tình công tử hiếu tâm mà tha chủ nhân lần này!”

Ở Đại Chu, chỉ có chủ phu mới có thể mặc loại hồng y này, công tử bây giờ mặc như vậy vào cửa, nếu vị Thập Lục hoàng nữ này có ý muốn truy cứu, vậy công tử e sợ...

“Hiếu tâm?” Ti Mộ Hàm thiêu mi nói: “Phụ thân ngươi nếu biết ngươi vì hiếu tâm mà ngay cả mạng mình cũng không để ý, e sợ trên trời có linh thiêng cũng sẽ không nhắm mắt.”

Thục Vũ Chi nghe vậy, sắc mặt vốn tái nhợt càng thêm khó coi.

“Điện hạ thứ tội, điện hạ thứ tội!” Thục Thanh thấy thế, vội vã dập đầu xin tha, càng hận chính mình trước đây vì sao không ngăn công tử mặc bộ lễ phục này lại! Đại Chu hoàng gia quy củ nghiêm ngặt, nếu có người vi phạm, nhẹ thì bị phạt, nặng thì...

Tì Mộ Hàm nhìn hấn, “Người rất may mắn, bản điện hiện nay vẫn không có chính quân.”

Thục Vũ Chi lẳng lẳng nhìn nàng.

“Người là một người thông minh.” Tì Mộ Hàm không rõ ý vị cười cười, “Thế nhưng bản điện cho rằng, thông minh chỉ có ở thời điểm tự mình biết mình mới có thể là chuyện tốt, hay người căn bản không để ý hậu quả, thế nhưng bản điện tin tưởng, phụ thân người trên trời có linh thiêng sẽ không hi vọng nhìn thấy kết cục như vậy.”

Nàng từng nghe nói Hữu tướng Thục Lam Phong cực kỳ thương yêu thứ trưởng tử này, bây giờ lại phải làm Sơ thị của nàng, có lẽ cũng cảm thấy oan ức đến cực điểm.

Thục Vũ Chi sắc mặt biến đổi, dưới ánh mắt bình tĩnh của nàng, một góc nội tâm âm u nào đó tựa hồ lập tức bị nhìn thấu, hấn xác thực là ôm ý nghĩ liều lĩnh, thậm chí sinh ra ý nghĩ thiếu tự trọng.

Nguyên lai, ở sâu trong nội tâm, hấn vẫn oán mẫu thân, vẫn thương tâm khổ sở!

Tì Mộ Hàm hấn nhìn chăm chú, “Hôm nay, chuyện này bản điện sẽ coi như chưa từng xảy ra.”

Thục Vũ Chi ngốc lẳng nhìn nàng, Thập Lục hoàng nữ như vậy khiến hấn rất bất ngờ, trời cao đến tột cùng an bài cho hấn một con đường ra sao đây?

Tì Mộ Hàm đứng lên nói, “Trên đất lạnh, đứng lên đi.”

Thục Thanh nghe vậy, tuy rằng kinh ngạc, thế nhưng vẫn thờ phào nhẹ nhõm, vội vã đỡ Thục Vũ Chi dậy, “Công tử.”

“Sắc trời không còn sớm, người dùng bữa tối chưa?” Tì Mộ Hàm thấp giọng hỏi.

Thục Vũ Chi nhìn nàng một chút, “Chương quản gia mới cho người đưa vào.”

Tì Mộ Hàm gật đầu nói: “Vậy thì tốt.”

Trong phòng, bầu không khí tựa hồ trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Thục Thanh thấy thế, trong lòng vừa rồi vừa vội, công tử tiến vào Thập Lục hoàng nữ phủ, mà Thập Lục hoàng nữ này cũng không giống như đồn đại, không dễ hầu hạ như vậy, nếu công tử không thể được tâm nàng, vừa không có con của mình để có thể dựa vào, tương lai...

Hấn đi tới bên người công tử, nhỏ giọng nhắc nhở: “Công tử...”

Thục Vũ Chi tự nhiên rõ ràng ý của hấn, liền đối với Tì Mộ Hàm nói: “Điện hạ, thời điểm không còn sớm, Nô thị hầu hạ ngài nghỉ ngơi.”

Tì Mộ Hàm thiêu mi, tinh tế liếc nhìn nam tử trước mắt, dáng vẻ vẫn nhuợt thanh tú, khí chất đoan nhã, là hình tượng công tử điển hình trong thế giới này, chỉ là sắc mặt không tốt lắm, quá mức trắng xám, nàng nhủ nhủ mảy lại, hỏi: “Sắc mặt của người không tốt lắm, không khỏe sao?”

Thục Vũ Chi nghe vậy, mặt mũi tái nhợt lại ít đi mấy phần huyết sắc, “Nô thị không có chuyện gì.”

Tì Mộ Hàm híp híp mắt, “Sau này ở trước mặt bản điện tự xưng tên liền có thể.”

“Dạ.” Thục Vũ Chi cũng không từ chối.

Thục Thanh thấy hai người bình thân không có gì khác lạ, càng nóng ruột lo lắng, liền không để ý thân phận của mình, bắt đầu nói: “Điện hạ, thời điểm không còn sớm!”

Tì Mộ Hàm tựa như cười mà không cười, liếc mắt nhìn hấn.

Thục Thanh nhất thời rùng mình một cái, “Điện hạ...”

“Cha nuôi, người lui ra đi.” Thục Vũ Chi ôn hòa nói.

Thục Thanh liếc mắt nhìn công tử nhà mình, lại do dự một lúc, mới xoay người lui ra.

Tì Mộ Hàm hỏi: “Người tựa hồ rất quan tâm người cha nuôi này?”

“Cha đẻ Vũ Chi mất sớm, những năm này đều là cha nuôi ở bên chăm sóc Vũ Chi.” Thục Vũ Chi nghiêm mặt nói, “Nếu cha nuôi có nơi nào mạo phạm điện hạ, kính xin điện hạ tha tội.”

Tì Mộ Hàm mím môi nở nụ cười, “Bản điện tuy rằng không thể làm đến trăm phần trăm dung túng, thế nhưng cũng không phải người nhỏ mọn.”

“Tạ điện hạ.” Thục Vũ Chi thi lễ một cái, nói.

Tì Mộ Hàm đi lên trước, nắm bàn tay lạnh như băng của hấn lên, thấp giọng nói: “Màn đêm thăm thẳm, chúng ta an giấc đi.”

Thục Vũ Chi thân thể căng thẳng, sau đó gật gật đầu.

Đại hồng y trưởng hạ xuống, hai người song song nằm trên giường, lẳng lặng, kèm với ánh nến thỉnh thoảng tạo ra âm thanh tí tách, càng làm căn phòng thêm tĩnh lặng.

Thục Vũ Chi lúc này mới chính thức cảm thấy, hấn thật sự lập gia đình, gả cho nữ tử xa lạ, nữ tử này cùng hấn đều thân bất do kỷ.

Bỗng nhiên hấn nghe được người bên người khẽ thở dài một cái, tiếng thở dài kia, đặc biệt bi thương cùng cô quạnh, giống như trong lòng hấn, chỉ là, còn chưa kịp thương cảm, nữ tử bên người thể nhưng che ở trên người hấn.

Tì Mộ Hàm cúi đầu nhìn chăm chú nam tử bên người, nghe giọng hỏi: “Ngươi có người thích không?”

“A?” Thục Vũ Chi kinh ngạc lên tiếng, nàng vì sao vào lúc này hỏi vấn đề thế này? Thế nhưng rất nhanh, hấn liền phục hồi tinh thần lại, lập tức lắc đầu, bờ môi tái nhợt nói: “Ta không có!”

Tì Mộ Hàm trầm ngâm một hồi.

Thục Vũ Chi thấy thế, trong lòng có chút lo lắng, cũng có chút tức giận, tựa hồ tự tôn của hấn bị nhục nhã, lớn tiếng quát: “Ta không có!”

Tì Mộ Hàm thấy phản ứng của hấn, khẽ mỉm cười, “Ta đã từng yêu thích một nam tử... Nhưng hấn đã ruồng bỏ ta.”

Thục Vũ Chi lập tức sững sờ, đây chính là lý do nàng bị thương, cô quạnh?

“Ta lúc này nói cho ngươi chuyện này, cũng không phải là muốn làm nhục ngươi.” Tì Mộ Hàm thấp giọng nói, “Ta biết ngươi cảm thấy oan ức, nhưng việc đã đến nước này, chúng ta chỉ có tiếp nhận.”

Thục Vũ Chi vẻ mặt có chút đại ra.

“Vũ Chi.” Tì Mộ Hàm chậm rãi nói, “Ngươi nếu đồng ý, ta sẽ đem hết toàn lực, hộ ngươi một đời bình an.”

Thục Vũ Chi bỗng nhiên rõ ràng tâm ý của nàng, nàng đem quá khứ của nàng nói cho hấn biết. Là có lòng muốn cùng hấn sống hết đời sao? Nữ tử này dùng phương thức trực tiếp nhất lại tàn nhẫn nhất cho hấn biết rõ hiện thực, bây giờ cũng dùng phương pháp thẳng thắn nhất cho hấn hứa hẹn, về mặt hấn hoảng hốt một hồi, sau đó nụ cười trên mặt chậm rãi tỏa ra, nói: “Tạ điện hạ.”

Tì Mộ Hàm giờ tay khẽ vuốt gò má của hấn, sau đó cúi đầu, từng cái hôn mềm nhẹ mà cẩn thận rơi trên mặt hấn, âm thanh bất đắc dĩ mà xoắn xuýt, “Kỳ thực có chuyện ta vẫn muốn nói cho ngươi...”

Thục Vũ Chi lại là sững sờ, nàng còn có chuyện gì nói cho hấn?

Tì Mộ Hàm biểu hiện có chút khó chịu, “Ngươi cũng biết, bản điện đây là lần thứ nhất kết hôn, cho nên... Khụ khụ, bản điện cơ bản không biết nên...”

Không biết cái gì? Thục Vũ Chi trong lúc nhất thời chưa hiểu rõ, thế nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện của nàng, lập tức hiểu rõ ra, không nhận được thấp giọng cười ra tiếng, cả người căng thẳng vào đúng lúc này cũng mềm nhũn, “Vũ Chi chính là Sơ thị của điện hạ, cho nên điện hạ... Yên tâm...” Dứt lời, gương mặt tái nhợt dần dần nhiễm ửng đỏ, bên tai bắt đầu nóng lên.

Tì Mộ Hàm khẽ mỉm cười, cúi đầu ở bên môi hấn ní non, “Vậy bản điện liền làm phiến Vũ Chi.”

Sa trưởng phủ xuống, khí tức triền miên dần dần lan tràn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 41: Dạ thị quân

Tuyệt phủ – Thư phòng

Tuyệt Nghiễn đứng ngồi không yên mà nhìn Tuyệt Thiên Tĩnh, “Mẫu thân, hay là ta đi nhìn Tịch Nhi đi.” Hôm nay chính là ngày Sơ thị Thập Lục hoàng nữ vào phủ, hạ nhân hồi báo, Tịch Nhi cả một ngày cũng chưa từng ăn qua cái gì.

“Không cho đi!” Tuyết Thiên Tinh tàn khốc nói.

“Mẫu thân, lần này Tịch Nhi tuy tùy hứng một chút.” Tuyết Nghiễn thờ dài nói, “Nhưng đệ hạ không phải nói sẽ không truy cứu sao?” Bên ngoài truyền lưu chuyện “Thủy gia công tử chính là ứng cử viên đệ hạ khâm định Phụng hậu tương lai”, nàng ngay từ đầu liền biết, chỉ là không ngờ tới, tin đồn này cư nhiên là do đệ đệ tự mình truyền ra.

Tuyết Thiên Tinh sầu lo nói: “Đệ hạ nếu hạ ý chỉ trừng phạt, ta có lẽ còn có thể an tâm một chút!” Nhưng nàng chưa từng chỉ trích dù chỉ một câu, ngược lại xem như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Nhưng nếu thật xem cái gì cũng chưa phát sinh, hà tất phái người tới đây một chuyến?

“Mẫu thân ý tứ là?” Tuyết Nghiễn vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm nghị.

Tuyết Thiên Tinh thờ dài, “Ngươi cũng biết, năm đó đệ hạ vì sao đem ta phong làm đế sư?”

Tuyết Nghiễn sửng sò.

“Ta cũng chỉ lớn hơn đệ hạ vài tuổi, nhưng đệ hạ lại bỏ qua bản thân người đức cao vọng trọng, cố ý lập ta làm đế sư.” Tuyết Thiên Tinh nghiêm mặt nói, “Cũng không phải là bởi vì học thức làm sao, mà bởi vì, cùng một người đa mưu túc trí độ sức, không bằng đem một người cùng mình tương đương, đẩy người kia tới vị trí cao người người mơ ước, như vậy không chỉ có thêm một cổ vắn, cũng có thể không chế trong tay.”

Tuyết Nghiễn vẻ mặt biến đổi, “Mẫu thân là nói, đệ hạ nàng đề phòng chúng ta?”

“Nàng là đệ hạ, người trong thiên hạ nàng đều đề phòng.” Tuyết Thiên Tinh đối với cái này cũng không quá sầu lo, “Cho nên những năm này, ta chỉ để người vào Hàn Lâm viện nhậm chức, tùy ý Khuynh nhi lưu lạc giang hồ.” Mà chính mình, cũng dần dần tìm cách rút lui khỏi triều đình, chính vì không cho Tuyết phủ trở thành cái gai trong lòng đệ hạ.

Tuyết Nghiễn lo lắng nói: “Mẫu thân, đệ hạ muốn xử trí Tịch Nhi như thế nào?” Nếu như đệ hạ thật sự như mẫu thân nói, kia Tịch Nhi lần này giả truyền thánh chỉ, sao lại cứ như vậy mà quên đi?

Tuyết Thiên Tinh nhìn nữ nhi, nhưng chỉ nói ra bốn chữ: “Quân tâm khó dò.”

“Mẫu thân...” Tuyết Nghiễn kinh ngạc, trong lòng của nàng, mẫu thân luôn luôn thông dong bình tĩnh, bất luận đối mặt bất cứ chuyện gì, cũng chưa từng lộ ra bất kỳ chuyện không xác định.

Tuyết Thiên Tinh thờ dài, “Ta khi lớn tuổi mới có nhi tử, phụ thân ngươi lại mất sớm, cho nên đối với Tịch Nhi đều dung túng cung chiều, đến nỗi đem hấn dưỡng thành tính tình như bây giờ, coi trời bằng vung, chung quy là mẫu thân ta không làm hết trách nhiệm.”

“Mẫu thân không nên tự trách.” Tuyết Nghiễn nói, “Nữ nhi thân làm trưởng tử cũng có lỗi, mẫu thân, không bằng liền thành toàn tâm nguyện Tịch Nhi đi, để hấn gả cho Thập Lục hoàng nữ đi, chờ lập gia đình, tính tình của hấn liền sẽ trưởng thành.”

Tuyết Thiên Tinh trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Chờ năm sau, ta sẽ hướng đệ hạ thỉnh chỉ tứ hôn, còn khoảng thời gian này, ngươi để chính phu của ngươi xem hấn thật kỹ, không nên để hấn đi ra ngoài gây sự, còn nữa, dự định của ta cũng không cần nói cho hấn, đứa nhỏ này, phải nên thụ giáo huấn!”
(Sally: Vì câu nói này mà anh ấy làm ra việc còn chấn động hơn a)

Tuyết Nghiễn mỉm cười gật đầu, “Nữ nhi biết.”

***

Hoàng cung – Đoàn Tụ điện

“Gia?” Dạ thị quân một thân bạch y đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chú tuyết lớn bay tán loạn ngoài cửa sổ, nghiêng ngả trong miệng một chữ.

Phía sau hấn, quỳ một hắc y nam tử che mặt.

“Chương Thiện (quản gia của TMH) muốn thuộc hạ bẩm báo chủ nhân, đây là một lần cuối cùng nàng làm theo ý của chủ tử.”

Dạ thị quân xoay người, khuôn mặt an hòa, năm tháng tựa hồ vẫn không lưu lại nhiều dấu vết trên mặt của hấn, “Ta biết rồi, người đi xuống đi.”

“Dạ.”

Dạ thị quân xoay người đóng cửa sổ, sau đó chậm rãi hướng về phòng ngủ mà đi.

Trong phòng ngủ, Tuyên Vũ để chỉ mặc một thân nội sam nằm trên giường, dựa vào đệm, trong tay cầm một quyển sách, nhưng lại cúi đầu trầm tư.

“Đệ hạ.” Dạ thị quân tiến lên khẽ gọi.

Tuyên Vũ để ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm như biển.

“Điện hạ tựa hồ đối với Thục Vũ Chi ấn tượng không tệ.” Dạ thị quân ngồi bên người nàng, giúp nàng kéo áo ngủ bằng gấm trên người, một bên thấp giọng nói.

Tuyên Vũ để không nói gì, chỉ híp híp mắt.

Dạ thị quân ngẩng đầu nhìn đối diện, “Thần thị có một câu không biết có nên nói hay không?”

“Người nói đi.” Tuyên Vũ để thả buông sách trong tay xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Dạ thị quân nói: “Thần thị biết được ý tứ bệ hạ đem Thục gia thứ trưởng tử ban tặng Thập Lục điện hạ, chỉ là... Nếu Đức quý quân biết được chuyện của đại hoàng tử, sợ là sẽ oán Thập Lục điện hạ.”

Năm đó nàng (Tuyên Vũ để) đối với việc đại hoàng tử khó sinh mà chết ngoảnh mặt làm ngơ, không phải là muốn lưu lại Thâm gia đến mài giữa nữ nhi sao, nhưng nếu Đức quý quân biết được việc này, tất nhiên sẽ đối với bệ hạ sinh oán, thậm chí liên lụy Thập Lục hoàng nữ.

“Oán?” Tuyên Vũ để chậm rãi mở mắt, ánh mắt tự băng tuyết.

Dạ thị quân trong lòng run lên, “Bệ hạ, Đức quý quân không phải Hòa Dụ Phụng, càng không phải Uẩn Quân, hấn nếu xảy ra vấn đề rồi, điện hạ (Tì Mộ Hàm) sẽ rất thương tâm.”

Tuyên Vũ để một tay bắt cằm của hấn, sắc mặt thâm trầm đáng sợ, “Như vậy chuyện thứ nhất nàng cần học chính là không có tâm!” Dứt lời, buông lỏng tay ra, xốc áo ngủ bằng gấm lên đứng dậy gọi cung thị, thay y phục ly khai.

Dạ thị quân quỳ trên mặt đất, cho đến khi đám người mệnh mông cuộn cuộn đi xa Đoàn Tụ điện, hấn mới đứng lên, chỉ là lúc này chân của hấn đã mềm nhũn, chỉ hơi dùng sức, cả người liền té xuống đất.

“Chủ nhân!” Cung thị thiếp thân Mạc Y bên người vội vàng tiến lên đỡ hấn, “Chủ nhân, người không sao chứ?”

Dạ thị quân được hấn nâng đứng lên, “Bồn cung không có chuyện gì.”

“Chủ nhân...” Mạc Y một bên đem hấn đỡ lên giường, ngồi xuống, một bên lo âu hỏi: “Bệ hạ vì sao tức giận?” Bệ hạ khoảng thời gian này hai ba ngày lại tới Đoàn Tụ điện, bây giờ làm sao đột nhiên tức giận mà đi?

Dạ thị quân cười nhạt, “Không có chuyện gì.”

“Nhưng mà...” Mạc Y vẫn như cũ không yên lòng.

“Người lui ra đi.” Dạ thị quân dương tay nói.

Mạc Y do dự một chút, “... Dạ.”

Dạ thị quân nhặt thư tịch vừa mới bị nàng nắm trong tay ở bên cạnh lên, lại phát hiện là một quyển ‘địa phương du ký’, hấn sững sờ một chút, lập tức cười khổ một tiếng, hấn theo nữ nhân này hơn ba mươi năm, nhưng chung quy vẫn không thăm dò được tâm nàng, “Bệ hạ, ngài đều không thể làm được, làm sao có thể cưỡng cầu nữ nhi (Tì Mộ Hàm) của ngài có thể làm được...”

Biết rõ ràng Thục gia thứ trưởng tử kia cùng nữ tử Thâm gia có quan hệ, nhưng vẫn lựa chọn đem hấn cho Thập Lục hoàng nữ, không phải là muốn mâu thuẫn nàng cùng Thâm gia trở nên gay gắt hay sao?

Năm đó đối với cái chết của đại hoàng tử ngoảnh mặt làm ngơ, không chỉ vì Thập Lục hoàng nữ mà lưu lại thử thách kế tiếp, càng vì nàng lưu lại một sát chiêu trí mạng.

Nếu là Thập Lục hoàng nữ ứng phó không được Thâm gia, chỉ cần đem nguyên nhân cái chết năm đó của đại hoàng tử vạch trần, Thâm gia kia chính là tội diệt môn.

Rõ ràng ái nữ tình thâm, lại muốn cho nữ nhi mình học vô tâm? Bản thân nàng cũng không thể làm được, hà tất yêu cầu nữ nhi mình có thể làm được?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 42: Cùng nhau dùng thiện

Ngày kế, tuyết lớn sơ tình, mặt trời âm áp chiếu khắp nơi.

Khi Thục Vũ Chi tỉnh lại, phát hiện người bên cạnh thế nhưng đã đi mất, trong lòng dâng lên một trận thất lạc.

“Công tử, người tỉnh rồi?” Bên ngoài hi trường, Thục Thanh nhỏ giọng hỏi.

Thục Vũ Chi xúc màn liêm lên, “Phải, cha nuôi hiện giờ nào rồi?”

“Mặt trời đã lên cao a.” Thục cha mỉm cười nói, một mặt vui mừng, “Công tử ngủ thật trầm.”

Thục Vũ Chi sững sờ, vội vã muốn xúc chăn lên, nhưng phát hiện mình dĩ nhiên không mảnh vải che thân, lại vội vội vàng vàng lấy chăn che người lại, mặt tái nhợt trong lúc nhất thời đỏ như gấc, “Cha nuôi, vì sao muốn như vậy cũng không kêu ta?”

“Là ý tứ của điện hạ.” Thục Thanh cười nói, cũng rất hài lòng, “Điện hạ nói công tử mệt mỏi, cho nên không cho chúng ta đánh thức công tử.” Thập Lục điện hạ kia xem ra cũng không phải bạc tình như vậy, chỉ ít đối với công tử vẫn tính hiền lành, nếu sau này đều là như vậy, công tử nhân sinh cũng không chỉ có bi ai như trước!

“Nàng nói?” Thục Vũ Chi kinh ngạc, hẳn không ngờ tới, nàng là người ôn nhu tỉ mỉ như vậy, ký ức đêm qua chợt hiện lên từng chút một, gò má cũng càng thêm nóng bỏng, hắn cúi đầu, “Nàng bây giờ ở đâu?”

Thục Thanh thấy bộ dáng công tử nhà mình như thế, nụ cười trên mặt tăng thêm mấy phần, “Điện hạ sau khi tắm rửa liền đi vũ trường luyện võ, người có dặn chờ công tử sau khi tỉnh lại, sẽ cùng công tử cùng dùng thiện.”

“Nàng còn chưa dùng bữa sáng?” Thục Vũ Chi vội vã ngừng đầu, kinh ngạc nói, “Đều là giờ nào rồi! Nàng làm sao còn chưa dùng thiện, cha nuôi, người nhanh thay y phục cho ta, không, trước tắm rửa... Còn có...”

“Công tử chó vội.” Thục Thanh hiếm khi nhìn thấy hắn lo lắng như vậy, nói vậy là đối với Thập Lục hoàng nữ kia ấn tượng không tệ, “Nước nóng đã chuẩn bị, Nô thị hầu hạ công tử tắm rửa.”

Thục Vũ Chi nghe hắn nói xong, gật gật đầu.

Tắm rửa xong, Thục Vũ Chi đổi bộ đồ mới, đang muốn ra cửa, đã thấy người đêm qua cùng mình thân mật triền miên đang ngồi ở khách sảnh Vũ Các, ý cười dịu dàng mà nhìn mình, tâm hắn đột nhiên hoảng lên, liền vội vàng tiến lên, hành lễ nói: “Nô thị...” Lời vừa mới ra khỏi miệng, như nhớ tới cái gì, dừng một chút, sửa lời nói: “Vũ Chi gặp qua điện hạ.”

Ti Mộ Hàm gật gật đầu, “Ta nói rồi, sau này khi chỉ có hai chúng ta, không phải làm những hư (hư ảo, không cần thiết) lễ này.”

“Dạ.” Thục Vũ Chi cúi thấp đầu im lặng đứng, hình như có chút kinh hoàng luống cuống.

Ti Mộ Hàm thiêu mi, không ngờ nam tử trấn định tự nhiên hôm qua bây giờ thế nhưng luống cuống như vậy, “Vũ Chi, ta rất đáng sợ sao?” Tối hôm qua thân mật không kể hồ, bây giờ thế nhưng đối với mình xa cách như vậy, cảm giác này không tốt lắm đi.

Thục Vũ Chi bỗng nhiên ngừng đầu, mặt mặt mờ mịt.

“Nếu ta không đáng sợ, người vì sao có bộ dạng này?” Ti Mộ Hàm có chút bất đắc dĩ nói.

Thục Vũ Chi nhìn nàng nở nụ cười nhàn nhạt, trong lòng luống cuống đột nhiên biến mất rồi, nụ cười nổi lên khoe miệng, “Vũ Chi nghe nói điện hạ chưa dùng thiện, vì quá sốt ruột nên mới như vậy.”

Ti Mộ Hàm thiêu mi nói: “Người quan tâm ta?”

“Điện hạ chính là thê chủ của Vũ Chi, Vũ Chi tự nhiên quan tâm.” Thục Vũ Chi mỉm cười nói, “Vũ Chi tham ngủ, đến nỗi liên lụy điện hạ, thực sự tội lỗi.”

Ti Mộ Hàm híp mắt cười cợt, đối với đáp án của hắn cũng coi như thỏa mãn, nàng không kỳ vọng một đêm qua đi hắn sẽ trả lời nàng, hắn quan tâm là xuất phát từ yêu thích nàng, có điều đúng là thật hài lòng hai chữ ‘thê chủ’ trong miệng hắn nói ra, bây giờ, người nam nhân trước mắt này chính là người thân cận nhất của nàng ở trên thế giới này, hơn nữa hoàn toàn thuộc về nàng, còn là một người quan tâm nàng, “Đêm qua ta để Vũ Chi bị liên lụy, nếu nói tội lỗi, thật ra là ta mới đúng.”

Thời gian ở bên ngoài du lịch, nàng từng nghe nói, thế giới này chuyện nam nữ thân mật người bị ảnh hưởng đều là nam tử, bây giờ xem ra là thật sự.

Một đêm qua đi, nàng tinh thần vẫn rất tốt, hắn lại ngủ say dậy không nổi.

Thục Vũ Chi gò má hồng càng thêm lợi hại, cúi thấp đầu nói: “Điện hạ chắc là đói bụng rồi, trước tiên dùng bữa đi.”

Ti Mộ Hàm thấy phản ứng của hắn, tâm tình thật tốt, “Được, người đến, truyền lệnh.” Cuộc sống như thế kỳ thực cũng rất tốt.

Thục Thanh vội vã lĩnh mệnh đi vào truyền lệnh, đối với Thập Lục điện hạ này, hắn thực sự càng ngày càng thỏa mãn, hắn từng nghe cung thị trong cung

giáo dưỡng nói, trước đây những Sơ thị kia một đêm qua đi, liền khó nhìn thấy mặt thể chủ của mình, bây giờ công tử có thể được hậu đãi bực này, có lẽ Lâm chủ nhân ở trên trời linh thiên phù hộ.

Một lát qua đi, hạ nhân đến bày đồ ăn sáng lên bàn ăn.

Thục Vũ Chi nhìn đồ ăn sáng trước mắt một chút, không khỏi sùng sốt, “Điện hạ, chuyện này...”

Ti Mộ Hàm mỉm cười nói: “Sắc mặt của ngươi không được tốt, cho nên ta cố ý dẫn dò nhà bếp làm chút được thiện đồ bỏ cho ngươi.”

Thục Vũ Chi sững sờ nhìn nữ tử trước mắt, trước khi xuất giá hẳn từng vô số lần nghĩ tới cuộc sống tương lai, nhưng chưa từng dự liệu được, thì ra là như vậy, hai mắt chưa xót lên, rừ rừ nói: “Điện hạ...”

“Ăn đi, lạnh liền không tốt.” Ti Mộ Hàm khẽ cười nói.

Thục Vũ Chi vội vã gạt gạt đầu, vui đầu bắt đầu ăn.

Ti Mộ Hàm cái miệng nhỏ uống cháo trong chén, trong đầu hiện lên lễ vật sáng sớm Tuyết đại công tử phái người đưa tới, tiểu tử kia nói là tặng lễ chúc mừng Sơ thị nàng vào phủ, nhưng mà không phải hôm qua đưa tới, trái lại sáng sớm đem lễ vật đưa tới, đến tốt cùng lại bày quỷ tâm nhân gì? May là hắn bị cấm túc, bằng không e sợ nàng cũng không được an sinh, nhưng mà, nhiều ngày không thấy, đáy lòng của nàng dĩ nhiên nổi lên một tia nhớ nhung, chẳng lẽ nàng thật sự cuồng ngược, một ngày không bị ngược đãi liền cả người bất an?

Thục Vũ Chi thấy nàng thật lâu không nói lời nào, chậm rãi ngẩng đầu lên, lại phát hiện nàng một mặt vẻ mặt trầm tư, do dự một chút, hỏi: “Điện hạ có việc gì sao?”

Ti Mộ Hàm sùng sốt một chút, chợt phục hồi tinh thần lại, mỉm cười nói: “Không có chuyện gì.”

“Điện hạ nếu có chuyện cần xử lý thì cứ đi, không cần cùng ta.” Thục Vũ Chi nhẹ giọng nói.

Ti Mộ Hàm cười nói, “Không chuyện gì, dùng qua ngo thiện xong, ta mang người dạo quanh phủ một chút, Chương Thiện tuy là quản gia, thế nhưng nội viện này nàng không tiện quản, sau này liền do người đến quản lý.”

Thục Vũ Chi ngạc nhiên, “Điện hạ, ta chỉ là Sơ thị!” Nàng đem hậu viện giao cho hắn xử lý? Liền ngay cả trắc phu cũng không có tư cách này, nàng thế nhưng muốn đem quyền lợi quản lý hậu viện này giao cho hắn!

Liền ngay cả Thục Thanh bên cạnh sau khi nghe cũng sợ hết hồn.

“Bản điện tạm thời chưa tìm được người thích hợp.” Ti Mộ Hàm vẫn như cũ mỉm cười nói, thế nhưng đã thay đổi xưng hô, “Cho nên trước khi chính quân vào phủ, sự tình quản lý hậu viện này trước hết do người đến phụ trách.”

Thục Vũ Chi nhìn chăm chú nàng một lát, mới gạt đầu: “Vũ Chi tuân mệnh.”

Chỉ là Thục Thanh lại lo lắng, Thập Lục điện hạ này đến tốt cùng đang suy nghĩ gì? Bây giờ đem quyền lợi quản lý hậu viện giao cho công tử, tương lai chính quân vào cửa, nếu người là hẹp hòi không thể dung chứa người khác, e sợ công tử không dễ chịu, hẳn cần rằng, cho dù sẽ phải chịu chỉ trích cũng không kịp nghĩ, “Điện hạ, này không hợp quy củ!”

Ti Mộ Hàm chưa từng để ý tới hắn, trái lại mỉm cười nhìn Thục Vũ Chi, “Vũ Chi nếu không muốn, bản điện sẽ tìm người khác là được.”

Thục Vũ Chi suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói: “Vũ Chi đồng ý vì điện hạ phân ưu.”

“Công tử!” Thục Thanh vội la lên.

Thục Vũ Chi quay về phía hắn cười nói: “Cha nuôi, người chó nói nữa.” Sau đó đứng lên, quay về phía Ti Mộ Hàm trình trọng thi lễ một cái, “Vũ Chi tất nhiên sẽ toàn lực làm, sẽ không để cho điện hạ bận tâm.”

Ti Mộ Hàm đi tới bên cạnh hắn, nắm lấy tay, ý tứ sâu xa nói: “Cái kia tất cả liền gian khổ Vũ Chi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Không cần tạ ân

Sáng sớm, Thụy vương Ti Mộ Trần dẫn chính quân mới tân hôn của mình tiến cung thỉnh an tạ ân.

Nhưng bọn họ mới đi tới ngoài Giao Thái điện, còn chưa cho người đi vào thông báo, liền thấy thiếp thân cung thị bên người Tuyên Vũ để đi ra, hành lễ nói: “Tham kiến Thụy vương điện hạ, Thụy vương chính quân.”

Tì Mộ Trăn gật gật đầu, “Làm phiền Tô tổng quản đi vào bẩm báo, Bản vương muốn vào thỉnh an tạ ân mẫu hoàng.”

“Bệ hạ có lệnh, điện hạ không cần tạ ân.” Tô Tích Chi cung kính trả lời.

Tì Mộ Trăn trầm mầu, “Mẫu hoàng là có chuyện gì khẩn yếu (quan trọng, khẩn cấp) sao?” Hoàng nữ đại hôn, ngày kế nhất định phải tiến cung tạ ân, nhưng lần này mẫu hoàng thế nhưng đem nàng cự tuyệt ngoài cửa, này là ý gì? Lễ nào là gõ chính mình? Từ sau khi phong vương, các đại thần trong triều thiên hướng mình rất nhiều, lễ nào vì như vậy nên chộc mẫu hoàng nộ?

Thục Vũ Dung cũng kinh ngạc, lo lắng nên đã quên trước khi tiến cung, thế chủ luôn mãi bàn giao mình, bật thốt lên chất vấn: “Mẫu hoàng vì sao không gặp chúng ta?” Lễ nào là vì Thủy Mặc Tiểu?

“Câm miệng!” Tì Mộ Trăn quát mắng, “Không được vô lễ!”

Thục Vũ Dung thấy thế chủ đem qua cực kỳ ôn nhu giờ khắc này thế nhưng lớn tiếng mắng mình, nhất thời trong lòng đau xót, “Ta...”

“Thụy vương điện hạ, nếu không có chuyện gì, liền mời trở về đi.” Tô Tích Chi mở miệng nói, phảng phất không nhìn thấy tình cảnh trước mắt này.

Tì Mộ Trăn mỉm cười nói: “Nếu mẫu hoàng có chuyện quan trọng, nhi thần liền không quấy rầy.”

Dứt lời, lạnh lùng nhìn Thục Vũ Dung bên cạnh đang oan ức không ngớt, “Chúng ta đi Đồng Tâm điện thỉnh an phụ quân.”

Thục Vũ Dung đang muốn nổi trận lôi đình, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của nàng đành ngừng chiến tranh, gạt gù, đi theo phía sau nàng, trong lòng thầm hận, đều là Thủy Mặc Tiểu kia, nếu hấn tương lai tìm được cơ hội, nhất định sẽ không bỏ qua hấn ta!

Đồng Tâm điện.

Chiêu Hoàng quý quân sáng sớm liền đợi nữ nhi đến, bây giờ hấn một thân hoa phục ngồi ngay ngắn trong chính điện, ung dung hoa quý, thế nhưng sắc mặt không tốt lắm.

Tì Mộ Trăn cùng Thục Vũ Dung quỳ trên mặt đất, làm một đại lễ.

“Đứng lên đi.” Chiêu Hoàng quý quân cười nói, nhìn thấy Thục Vũ Dung biểu hiện oan ức, nhú nhú mày, “Dung nhi đây là làm sao? Vừa mới tân hôn, ai bắt nạt ngươi?”

Thục Vũ Dung sợ hãi liếc mắt nhìn Tì Mộ Trăn, thấy trên mặt nàng mang theo mỉm cười, phảng phất như chưa từng đem chuyện mới vừa rồi đối với hấn nổi giận dỗi trong lòng, nhất thời một trận cảm tức, thờ ơ nói: “Không có chuyện gì!”

“Trần nhi?” Chiêu Hoàng quý quân nhìn nữ nhi, tân hôn ngày thứ nhất liền nháo mâu thuẫn, nếu bị người biết, chẳng phải trở thành chuyện cười cho người? Đặc biệt là Hi quân, không, bây giờ đã là Lương quý quân! Nếu bị hấn biết, chắc chắn lúc sau lưng sẽ cười trên sự đau khổ của người khác!

Tì Mộ Trăn nói: “Vừa mới nhi thần cùng Dung nhi đi thỉnh an mẫu hoàng, không ngờ mẫu hoàng có chuyện quan trọng đang bận, chưa từng gặp nhi thần, nhi thần nhất thời lo lắng, giọng điệu liền hơi nặng một chút.”

Chiêu Hoàng quý quân mặt biến sắc, “Bệ hạ không gặp các người?”

Tì Mộ Trăn gật gật đầu.

Chiêu Hoàng quý quân cắn răng, trước đó nàng khiến hấn mất mặt như vậy, bây giờ thậm chí ngay cả Trần nhi đi tạ ân cũng không gặp? Hấn đến tội cùng đã làm sai điều gì? Làm cho nàng đối với hấn như vậy? Lễ nào là vì sự kiện Thục gia thứ trưởng tử kia?

“Phụ quân!” Thục Vũ Dung thấy Chiêu Hoàng quý quân vốn muốn lấy lại công đạo cho mình, giờ không tiếp tục nói nữa, không cam lòng kêu lên.

Chiêu Hoàng quý quân phục hồi tinh thần lại, có loại ý vị thiên nộ, “Trần nhi là thế chủ của ngươi, nói ngươi vài câu cũng không được hay sao? Thục gia chính phu là giáo nhi tử làm sao?” Nếu không phải do Thục gia chính phu kia giết gây hấn đem kẻ khác người kia ban cho Thập Lục hoàng nữ, hấn có thể chộc bệ hạ nộ sao?

Thục Vũ Dung sững sờ, không dám tin tưởng hấn sẽ đối với mình như vậy, trước đây khi chưa thành hôn, hấn đối với mình vô cùng hòa ái và thân thiết, bây giờ là thái độ như vậy? Lễ nào thật sự chính là vì Thủy Mặc Tiểu?

Tì Mộ Trăn nhú nhú mày, ôn hòa nói: “Dung nhi, ta còn có việc muốn cùng phụ quân thương nghị, người trước đi phòng ấm bên trong nghỉ ngơi một chút đi.”

“Đúng vậy, Chính quân sáng sớm tiến cung, có lẽ cũng mệt mỏi.” Thục cha liền vội vàng tiến lên nói.

Thục Vũ Dung nhìn Chiêu Hoàng quý quân một chút, lại nhìn thế chủ mình một chút, không thể làm gì khác hơn là lòng không cam tâm không nguyện,

theo sát Thục cha hướng về bên trong noãn các mà đi.

Chiêu Hoàng quý quân nâng chung trà lên uống một hớp, lạnh lùng thốt: “Trần nhi, hấn tuy là biểu đệ ngươì, thế nhưng không nên quá mức sùng ái, sẽ khiến hấn được sùng mà quên thân phận của chính mình.”

Tì Mộ Trần gật đầu nói: “Nhi thần biết.”

“Cha nào con nấy.” Chiêu Hoàng quý quân con giận còn sót lại chưa tiêu, “Trần nhi phải cố gắng dạy hấn, không nên bị hấn làm liên lụy!”

Tì Mộ Trần lại bảo đảm vài câu, sau đó nói tránh đi: “Phụ quân, mẫu hoàng bên kia, ngài có dò ra chút tin tức gì hay không?”

“Tin tức?” Chiêu Hoàng quý quân cả giận nói, “Bệ hạ từ lần trước không vui mà về, liền cũng chưa từng tiến vào Đồng Tâm điện của bốn cung!”

Tì Mộ Trần cau mày nói: “Phụ quân, nhi thần biết lần này mẫu hoàng tiến phong Lương quý quân cùng Thập Cửu hoàng muội khiến phụ quân rất không cao hứng, thế nhưng phụ quân nếu bởi vì những sự tình đã thành này mà tiếp tục cùng mẫu hoàng tức giận, cuối cùng cái được không đủ bù đắp cái mất.”

“Bốn cung đương nhiên biết được những thứ này.” Chiêu Hoàng quý quân thầm hận nói, “Nhưng Bốn cung nuốt không trôi con giận này!” Hấn nặng nề đặt ly trà xuống, tiếp tục nói: “Ngươi biết hôm qua tiện nhân kia cùng Bốn cung nói gì không? Hấn nói, Khang vương sang năm liền thành niên, cũng nên cân nhắc tuyển chính quân, trưởng tử Tả tướng _ Thủy Mặc Tiểu kia là người tuyển chọn tốt nhất, còn có Thập Tứ hoàng tử, trước cũng có thể định ra hôn sự, hơn nữa hấn cư nhiên vừa ý nhi nữ Uy Viễn đại tướng quân Trầm Ngọc Thanh kia!”

Tì Mộ Trần nghe xong nở nụ cười, Hi quân này mặc dù được tiến phong Lương quý quân, nhưng vẫn không ra gì, “Phụ quân, hấn muốn làm trò cười, liền tùy hấn nháo đi.”

“Chuyện cười?” Chiêu Hoàng quý quân nghi ngờ nói.

Tì Mộ Trần cười nói: “Chuyện của Thủy Mặc Tiểu cũng chỉ là lời đồn, Lương quý quân nếu tin tưởng, vậy thì cứ việc đi cầu thú (cưới), còn nhi nữ của Uy Viễn đại tướng quân _ Thẩm Như, vậy thì càng không thể, phụ quân chẳng lẽ đã quên, đại hoàng tử là kẻ thất của Trầm Ngọc Thanh, là kẻ phụ của Thẩm Như kia, tuy rằng đại hoàng tử đã qua đời, nhưng danh phận vẫn còn, bây giờ nếu lại đem Thập Tứ hoàng đệ gả cho Thẩm Như, chẳng phải là rối loạn bối phận? Tôn hại bộ mặt hoàng gia?”

Chiêu Hoàng quý quân lúc này mới nhớ tới việc này, “Bốn cung thật đúng là quên mất.”

“Phụ quân phóng tâm chút đi.” Tì Mộ Trần nói.

Chiêu Hoàng quý quân tâm tình thật tốt, “Bây giờ Bốn cung thật muốn nhìn hấn làm sao đi nháo chuyện cười này!”

“Mẫu hoàng bên này, phụ quân vẫn phải tốn nhiều chút tâm tư.” Tì Mộ Trần nhắc nhở.

Chiêu Hoàng quý quân gật đầu, “Trần nhi yên tâm, Bốn cung nhất định sẽ lần thứ hai đem tâm mẫu hoàng ngươì kéo về phía Bốn cung!” Hấn sáng nay biết được Dạ thị quân tiện nhân kia đêm qua chọc thánh nộ, bây giờ là cơ hội tốt để hấn vấn hồi tâm bệ hạ!

...

Thập Lục hoàng nữ phủ – Vũ lâu

Thục Vũ Chi xem phần danh sách lễ vật thật dài trong tay, không khỏi sùng sốt, mẫu thân cho hấn đồ cưới cư nhiên nhiều như vậy?

“Điện hạ nói, nếu là đồ cưới của Vũ chủ tử, liền giao cho Vũ chủ tử tự mình xử lý.” Chương Thiện nói.

Thục Vũ Chi ngẩng đầu, “Điện hạ đã ra ngoài?”

Sau khi dùng thiện, nàng mang theo hấn đi dạo quanh phủ, sau Ngọ thiện (buổi trưa), nàng cùng hấn nghỉ ngơi một lát, chỉ là sau khi hấn tỉnh lại đã không thấy tăm hơi bóng dáng của nàng.

Chương Thiện trả lời: “Điện hạ đã rời khỏi thành.”

Thục Vũ Chi ngẩn ngơ, “Ra khỏi thành? Điện hạ có nói muốn đi nơi nào không?” Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, liền hối hận rồi, hấn chỉ là Sơ thị của nàng, mặc dù là chính quân, cũng không có quyền can thiệp việc của thê chủ, chỉ là vì sao mới một ngày, hấn dĩ nhiên đã quên thân phận của chính mình?

Chương Thiện cũng không khác thường, vẫn như cũ cung kính nói: “Tiểu nhân không biết.”

Thục Vũ Chi hít một hơi, liếm tâm thần, “Chuyện Hậu viện làm phiền Chương quân gia tình tế nói cho ta nghe một chút.” Hấn tuy không hiểu nàng tại sao khẳng khái muốn hấn quản lý hậu viện, thế nhưng nếu hấn đã đồng ý, vậy toàn lực đi làm là được.

Chương Thiện nói: “Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Mẹ con gặp lại (nhất)

Lăng tâm thái lăng của đương nhiệm Đại Chu hoàng đế _ Tuyên Vũ đế tọa lạc dưới chân núi Vĩnh Ninh ngoài kinh thành, từ kinh thành khoái mã đi tới thái lăng, cần hơn hai canh giờ (1 canh giờ = 2 tiếng).

Thái lăng từ khi Tuyên Vũ đế lên ngôi mười năm đã bắt đầu kiến lập, đến nay Tuyên Vũ đế đã lên ngôi hai mươi tám năm, nơi này đã bước đầu tu sửa xong xuôi.

Thái lăng phân hai bộ phận, một là Đế lăng tẩm, hai là Quân lăng tẩm, trong lăng tẩm Quân thị, thiết trí bao gồm hoàng tử hoàng nữ chết trẻ, ngoài ra ở bên cạnh thái lăng, còn thiết kế một mảnh đất, dùng cho người có công xây dựng chi mộ.

Thông lệ Đại Chu, Đế cùng Hậu hợp táng cùng huyết, cho nên, Hòa Dụ Phượng sau khi tạ thế, hạ táng trong cung điện dưới lòng đất Tuyên Vũ đế vừa mới xây dựng tốt, chờ Tuyên Vũ đế trăm năm sau cùng hợp táng.

Ti Mộ Hàm rời kinh thành, liền cố gắng càng nhanh càng tốt tìm đến thái lăng.

Lúc nghỉ trưa, nàng thu được thư tín tại thái lăng phái người đưa tới, nói chính quân phế thái nữ bệnh nặng, xin nàng tới gặp.

Tuy rằng không biết chính quân phế thái nữ tại sao lại cho người truyền tin, cũng không biết hẳn vì sao có biện pháp có thể đem thư tín đưa ra, thế nhưng hẳn là chính quân phế thái nữ, mà nàng là Thập Lục hoàng nữ đương triều, nếu không phải chuyện khẩn cấp, hẳn sẽ không mạo hiểm như vậy.

Hơn nữa, nàng nếu đáp ứng đại hoàng tỷ rồi, mặc dù có khả năng là thiết cục, nàng cũng sẽ đi một chuyến.

Chính quân phế thái nữ họ Tạ, xuất thân Tây Nam vọng tộc, bây giờ một lần gặp rủi ro, thế chủ gặp nạn, gia tộc dù không bị liên lụy, nhưng cũng không dám đứng ra che chở hẳn _ con trai đã gả ra ngoài này.

Tạ thị mặc dù là Tây Nam vọng tộc, nhưng cũng cùng quyền quý trong kinh cũng không liên quan bao nhiêu, chỉ là, năm đó Tây Nam xuất hiện rung chuyển, triều đình cần mượn thế lực Tạ thị ở Tây Nam bình định rung chuyển, cho nên Tuyên Vũ đế hạ chỉ, phong tước từ Tạ thị làm Thái nữ chính quân, Tây Nam bình định xong, Tuyên Vũ đế lại nhiều phen chèn ép, làm cho thái nữ không cách nào dựa vào thế lực lớn mạnh này.

Cho nên, phế thái nữ tuy rằng cưới một chính quân gia thế bất phàm, nhưng cũng không có bao nhiêu chỗ tốt, đến nỗi một lần bị phế, rơi vào kết quả bi thảm, không ai đứng ra cầu xin.

Ti Mộ Hàm chợt nhớ tới ngày ấy theo như lời đại hoàng tỷ nói, không khỏi đáy lòng phát lạnh, mẫu hoàng sở dĩ đem đại hoàng tỷ đặt lên vị trí thái nữ, là vì đem nàng thành bìa chắn, để bảo vệ người chân chính người hướng tới, bây giờ nghĩ lại, thật sự có mấy phần chân thực, nhưng mà, người chân chính mà mẫu hoàng muốn hướng tới là ai?

Lấy thế cuộc trong triều bây giờ đến xem, Ngũ hoàng tỷ _ Ninh vương cùng Cửu hoàng tỷ _ Thụy vương có khả năng nhất, nhưng mà hai người kia đều không phải kẻ tâm thương, mẫu hoàng nếu hướng về một trong hai người, cũng không cần thiết dùng thủ đoạn phức tạp bức này.

Đi tới hoàng lăng, Ti Mộ Hàm vội vã xuống ngựa, liền hướng về Long Ân điện bên trong mà đi, trong chính điện, Long Ân điện thiết lập điện thờ tiên lâu, sau màn che là bài vị cung phụng Hòa Dụ Phượng, phía đông trong Thiên điện cung phụng bài vị Quân thị đã qua đời của Tuyên Vũ đế, phía Tây của Thiên điện chính là nơi ở của người thủ lĩnh (người canh mộ) bây giờ ở, chính quân phế thái nữ cùng với trác quân thị quân cùng chúng nhi nữ, nhi tử.

Dọc theo đường đi, nàng vẫn không gặp được bất cứ người nào.

Toàn bộ lăng mộ xa hoa tràn ngập thế lương tịch liêu đáng sợ, thêm nữa, tình cờ truyền đến tiếng gió vù vù, càng khiến người ta đáy lòng không khỏi phát lạnh.

Ti Mộ Hàm vội kéo đầu bông trên người, bước nhanh hướng về Long Ân điện, chỉ là nàng còn chưa đi tới Long Ân điện, liền xa xa đã nghe thấy một trận tiếng ghen ngào.

Đáy lòng nàng mát lạnh, bước tiến tăng nhanh.

Long Ân điện hùng vĩ đồ sộ gần ngay trước mắt, Ti Mộ Hàm xa xa nhìn thấy, ngoài điện đứng một nam tử một thân bạch y.

Nam tử kia thấy người tới, liền vội vàng nghênh đón, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt lo lắng: “Xin hỏi, quý nhân là Thập Lục hoàng nữ điện hạ?”

“Chính là bản điện.” Ti Mộ Hàm mở đầu bông ra, lộ ra khuôn mặt trầm tĩnh, “Người là người phương nào?”

Nam tử kia lo lắng nói: “Nô thị chính là người hầu thiếp thân của chính quân phế thái nữ, gia chủ nhà ta đang ở bên trong chờ điện hạ.”

“Đến bàn điện đi.” Ti Mộ Hàm trầm giọng nói.

Nam tử gạt đầu, dẫn Ti Mộ Hàm đi Tây Thiên điện.

Vừa vào Tây Thiên điện, liền nhìn thấy trong phòng quỳ một người.

“Điện hạ, thỉnh.” Nam tử khom người mời.

Ti Mộ Hàm gạt gạt đầu, tiến bước vào nội thất.

Nội thất, trên giường nằm một người thân thể tiều tụy, chỉ mới hai tháng mà thôi, vốn là chính quân Thái nữ cao quý, tương lai có thể sẽ trở thành Phụng Hậu, bây giờ lại có dáng vẻ ấy.

Ti Mộ Hàm tiến lên, đứng ở bên giường, hai tay nắm chặt, khẽ gọi một tiếng: “Đại hoàng tỳ phu...”

Tạ chính quân khó khăn mở mắt ra, hơi thở mong manh, “Thập Lục... Điện hạ...”

“Là ta.” Ti Mộ Hàm đáp.

Tạ chính quân giãy giụa muốn ngồi dậy, thế nhưng chỉ giật giật, liền lại vô lực.

“Có gọi ngự y đến xem hay không?” Ti Mộ Hàm thấy thế, nhíu mày nhìn về phía nam tử dẫn đường bên cạnh.

Nam tử lắc đầu, bi thương nói: “Chủ nhân không cho ngự y trị liệu.”

“Cái gì?” Ti Mộ Hàm sững sờ, thế nhưng lập tức liền chuyển thành lòng chua xót, mẫu tộc không dung hân, thế chủ càng không thể dung hân, sống còn khó chịu hơn chết!

Đại hoàng tỳ, lúc trước khi người làm chuyện này, có từng nghĩ tới sẽ có hôm nay?

Tạ chính quân thở hổn hển mấy hơi, tinh thần tựa hồ tốt hơn một chút, thế nhưng Ti Mộ Hàm nhưng biết rất rõ, đây là hồi quang phản chiếu.

“Chủ nhân...” Nam tử quỳ trên mặt đất, nghẹn ngào.

Những người quỳ ngoài ngoài thất, tiếng khóc càng lớn hơn.

Ti Mộ Hàm hít một hơi, “Đại hoàng tỳ phu để cho ta tới, là có cái gì bàn giao?”

“Điện hạ trước khi đi, đã từng phái người đưa tới một phong thư.” Tạ chính quân khuôn mặt tiều tụy nổi lên ý cười nhàn nhạt, “Điện hạ nói, nếu Thần thị có việc, có thể cầu Thập Lục điện hạ.”

Ti Mộ Hàm gạt đầu: “Ta đã đáp ứng đại hoàng tỳ, sẽ chăm sóc gia quyến của nàng.”

“Thập Lục điện hạ...” Tạ chính quân chống mí mắt, “Ta không xong rồi... Ta muốn đi gặp điện hạ rồi... Chỉ là hải tử của điện hạ... Không thể không có người chăm sóc... Các nàng không thể cả đời ở lại đây thủ lĩnh... Cầu Thập Lục điện hạ...”

“Ta bây giờ không thể hứa hẹn người cái gì.” Ti Mộ Hàm nắm chặt nắm đấm, nghiêm mặt nói: “Ta chỉ có thể bảo đảm, tương lai nếu ta có năng lực, nhất định làm cho các nàng rời khỏi nơi này, có thể sống cuộc sống bình thường, đại hoàng tỳ phu, xin lỗi, ta chỉ có thể làm được như vậy...”

Tạ chính quân nở nụ cười, nụ cười kia tuyệt đại phong hoa, “Cảm ơn Thập Lục điện hạ...”

Ti Mộ Hàm nhất thời trong lòng đau xót, “Đại hoàng tỳ phu còn có cái gì muốn bàn giao?”

“Ta chỉ là không bỏ xuống được hải tử...” Tạ chính quân rừ rừ nói, “Thập Lục điện hạ... Nếu có thể, xin đem ta cùng điện hạ cùng hợp táng...”

Ti Mộ Hàm hít một hơi, “Ta đáp ứng người.”

“Cảm ơn Thập Lục điện hạ...” Tạ chính quân âm thanh càng ngày càng thấp, mí mắt cũng dần dần buông xuống.

“Phụ quân!”

“Cha!”

“... Phụ quân...”

Lúc này, mấy hải tử quỳ ngoài điện vọt vào, nhào tới bên giường Tạ chính quân, lớn tiếng nghẹn ngào.

Tì Mộ Hàm nhắm mắt lại, chột xoay người đi ra ngoài.

Chỉ là nàng vừa mới ra khỏi Tây Thiên điện, đã thấy một nam tử đang từ phương hướng Chính điện chậm rãi đi tới, nam tử một thân bạch y, vẻ mặt an lành.

Tì Mộ Hàm nhất thời cả người rùng mình, nam tử này, nàng ở trong cung từng thấy, là Sơ thị của mẫu hoàng, ngự phong Thị Quân _Dạ thị.

Hắn vì sao ở đây?

Dạ thị quân chậm rãi tiến lên, mỉm cười nói: “Bệ hạ ở trong chính điện chờ điện hạ.”

Tì Mộ Hàm trong lòng run lên, song quyền nhất thời nắm chặt, mẫu hoàng cũng ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 45: Mẹ con gặp lại (nhị)

“Nhi thần thỉnh an Dạ phụ quân.” Tì Mộ Hàm thu lại khiếp sợ trong lòng, cung kính đối với Dạ thị quân thi lễ một cái.

Dạ thị quân mỉm cười nói: “Thập Lục điện hạ không cần đa lễ.”

Tì Mộ Hàm cười nhạt nói: “Không biết mẫu hoàng tại sao lại ở đây?” Nàng sẽ không ngây thơ cho rằng, Tuyên Vũ để xuất hiện ở đây chỉ là trùng hợp.

Lẽ nào đây thực sự là một cái bẫy?

“Sáng nay công bộ đại thần phụ trách kiến tạo thái lăng đến bẩm báo bệ hạ, nói công trình thái lăng xảy ra chút vấn đề, bệ hạ liền triệu Bôn cung cùng tới xem một chút.” Dạ thị quân ung dung nói.

“Thì ra là như vậy.” Tì Mộ Hàm cười nói: “Nhi thần đi thỉnh an mẫu hoàng, xin được cáo lui trước.” Nói xong, liền hướng về phương hướng chính điện mà đi.

Công trình thái lăng xảy ra vấn đề, cho nên mẫu hoàng mới tới nơi này?

Nàng một chữ cũng không tin.

“Thập Lục điện hạ!” Dạ thị quân gọi nàng lại.

Tì Mộ Hàm nghi ngờ nói: “Dạ phụ quân còn có gì cần dặn dò?”

“Bệ hạ đêm qua ngủ không được, sáng nay vội chạy đi...” Dạ thị quân sầu lo nói.

Tì Mộ Hàm mỉm cười nở nụ cười: “Dạ phụ quân yên tâm, nhi thần sẽ không chọc mẫu hoàng nổi giận.” Sau đó xoay người ly khai.

Trong chính điện, Tuyên Vũ để một thân thường phục đứng trước bài vị Hòa Dụ Phượng.

Tì Mộ Hàm tiến vào đại điện, nhìn người trước mắt một chút, sau đó quỳ xuống hành lễ nói: “Nhi thần tham kiến mẫu hoàng.”

Nàng trong hoàng cung sinh hoạt hơn mười năm, thấy mẫu hoàng của mình số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu không phải trên người nàng ấy tản mát ra uy nghiêm Đế Hoàng, e sợ nàng sẽ không nhận ra thân phận của người này.

Tuyên Vũ để hai tay chấp sau lưng, chậm rãi xoay người lại, khuôn mặt uy nghiêm, đạm bạc nói: “Đứng lên đi.”

“Tạ mẫu hoàng.” Tì Mộ Hàm đứng lên, cúi đầu hỏi: “Không biết mẫu hoàng triệu nhi thần đến đây, có gì phân phó?”

Tuyên Vũ để trầm giọng nói: “Ngươi vì sao lại ở chỗ này?”

“Nhi thần thu được thư tín của chính quân phệ thái nữ nên đến đây.” Tì Mộ Hàm không chút nào giấu giếm, thẳng thắn nói,

Tạ chính quân đến hoàng lăng tuy nói là thủ lĩnh, thế nhưng trên thực tế là giam cầm, cho dù hắn thật sự có cái gì không muốn người biết nhưng lại có thể đem thư tín đưa đến tay nàng, cũng không thể giấu giếm được vị trước mắt này.

Cho nên, nàng sẽ không ngu xuẩn nói dối ả giấu ý đồ.

Tuyên Vũ để nhìn nàng, nhàn nhạt hỏi: “Tạ thị, hẳn cùng người nói cái gì?”

“Phế thái nữ chính quân thỉnh cầu nhi thần chăm sóc hài tử của phế thái nữ.” Ti Mộ Hàm trầm giọng nói, “Ngoài ra, hẳn còn hy vọng sau khi chết có thể cùng hợp táng với phế thái nữ.”

Tuyên Vũ để neho mắt lại, “Hẳn vì sao lại đem hài tử giao phó cho người?”

“Nhi thần không biết.” Ti Mộ Hàm nói.

Tuyên Vũ để trầm mặc.

Ti Mộ Hàm lặng im cúi đầu, dưới ống tay áo hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, đối với nàng, người trước mắt này không phải mẫu thân của nàng mà chỉ là một nữ tử xa lạ không thể xa lạ hơn, hơn nữa còn là chúa tể có thể quyết định sinh tử của người khác, cho dù nàng cùng người này có liên hệ máu mủ mật thiết nhất trên đời này,

Vốn nên là mẹ con chí thân, nhưng lại như người xa lạ, này chính là đánh đổi khi sinh trong gia đình đế vương.

“Người rất sợ trẫm?” Tuyên Vũ để nhàn nhạt mở miệng.

Ti Mộ Hàm vẫn không trực tiếp trả lời, mà trầm ngâm một chút, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt thong dong trầm tĩnh, “Không, nhi thần là kính nể.”

“Kính nể?” Tuyên Vũ để khuôn mặt uy nghiêm lãnh đạm, dĩ nhiên hiện lên mấy tia tiểu ý, “Người kính nể trẫm?”

Ti Mộ Hàm gật đầu, bình tĩnh nói: “Dạ.”

Nàng rất rõ ràng, càng là thời khắc đang sốt sắng, càng phải tỉnh táo, mặc kệ người trước mắt có thể bởi vì chuyện hôm nay mà trừng phạt nàng hay không, nàng cũng không thể ở trước mặt của người này lộ ra một tia hoảng loạn.

Hoảng hốt, tính chất sự tình sẽ thay đổi.

Từ cổ chí kim, Đế Hoàng đều đa nghi.

Đặc biệt là đối với với hậu tự (hậu bối, con nối dõi) của mình.

“Nghịch nữ kia giết mẫu hành thích vua, tội ác tày trời, trăm tha thứ gia quyến nàng đã là thiên đại ân điển, bây giờ Tạ thị cư nhiên thông đồng với hoàng nữ của trẫm!” Tuyên Vũ để trầm mâu nhìn nàng, “Thập Lục hoàng nữ, người cũng biết, chỉ bằng vào hành vi hôm nay của người, trẫm liền có thể trị người tội chết!”

Ti Mộ Hàm lập tức quỳ xuống, trán định nói: “Nhi thần từng cùng phế thái nữ đều là ái nữ Phụ hậu từ ái nuôi ở dưới gối, hành động hôm nay, chỉ vì hồi báo công ơn nuôi dưỡng ngày đó.”

Tuyên Vũ để trầm giọng nói: “Công ơn nuôi dưỡng? Hẳn là Phượng hậu của trẫm, là chi phụ của quốc gia Đại Chu, hài tử của trẫm hẳn đều phải có trách nhiệm giáo dục cùng dưỡng dục.” Dứt lời, nàng trầm ngâm nửa khắc, chậm rãi đi tới trước mặt Ti Mộ Hàm, nhìn từ trên cao xuống, âm thanh uy nghiêm như người bề trên nhìn xuống, “Thập Lục hoàng nữ, nhớ kỹ một chuyện, năm đó hẳn dưỡng dục người, là trách nhiệm của hẳn, mà không phải người thiếu hẳn ân tình!”

Ti Mộ Hàm bỗng nhiên ngẩng đầu, người trước mắt trên mặt chỉ có một mảnh lạnh lẽo uy nghiêm

Tuyên Vũ để cùng Hòa Dụ Phượng kiêm điệp tình thâm, cho nên mới lập lời thề vĩnh viễn không bao giờ lại lập hậu, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết, nhưng ngày hôm nay, khi nàng nói về hẳn, chỉ có trách nhiệm lạnh lẽo, mà không có một tia ôn nhu.

Nhiều năm kết tóc, cũng là giả tạo?

Này chính là Đế Hoàng vô tình sao?

“Làm sao? Người không đồng ý trẫm?” Tuyên Vũ để thiếu mi nói.

Ti Mộ Hàm lúc này phục hồi tinh thần lại, bình tĩnh nói: “Nhi thần không dám.”

Tuyên Vũ để xoay người, nhìn bài vị Hòa Dụ Phượng nói: “Nếu người ghi nhớ hẳn đối với người có công ơn nuôi dưỡng, vậy thì thấp cho hẳn nén hương đi.”

Ti Mộ Hàm đáy lòng nghi hoặc, nhưng mặt không biến sắc đáp một tiếng vâng, đứng lên, đi tới bàn thờ, cung cung kính kính thấp một nén hương, sau đó đối với Tuyên Vũ để nói: “Mẫu hoàng nếu như không có chuyện gì khác, nhi thần xin cáo lui trước.”

Tuyên Vũ để mặt trầm như nước, “Tạ thị sở cầu, người đã đáp ứng?”

“Nhi thần hứa hẹn, sẽ làm hết sức.” Ti Mộ Hàm trả lời.

Tuyên Vũ để híp mắt nhìn nàng một lúc, mới mở miệng: “Ngươi tựa hồ không dự định cầu trăm.”

“Phải.” Ti Mộ Hàm trả lời.

Tuyên Vũ để bên mép lộ ra một vết ý cười như có như không, “Vì sao?”

Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói: “Mẫu hoàng cùng cùng Phụ hậu (Hòa Dụ Phụng) kiểm điệp tình thâm, nhi thần mặc dù không mở miệng muốn nhờ, mẫu hoàng tất nhiên cũng sẽ cứu tể chăm sóc.”

Nàng không thể xác định mẫu hoàng có thể xem mặt mũi Phụng hậu mà đối xử tử tế hải tử của đại hoàng tử hay không, thế nhưng nàng có thể khẳng định, mặc dù là vì Tây Nam _ Tạ thị, nàng cũng sẽ để Tạ chính quân cùng đại hoàng tử táng cùng nhau.

Còn hải tử của đại hoàng tử, bây giờ không vội!

Chuyện Phế thái nữ vừa mới kết thúc, trong kinh những nhân tài này thoáng thở phào nhẹ nhõm, nếu bây giờ vì hải tử của nàng ta lại lật sóng lớn, e sợ cái được sẽ không đủ bù đắp được cái mất.

Tuyên Vũ để nhàn nhạt liếc nàng một chút, vẫn chưa nói cái gì, nói thẳng: “Lui ra đi.”

Ti Mộ Hàm cúi đầu, đang muốn lui ra, nhưng lúc này, nàng trong lòng đột nhiên bay lên một ý nghĩ, “Nhi thần còn một chuyện muốn xin mẫu hoàng ân chuẩn.”

Tuyên Vũ để nói: “Chuyện gì?”

“Nhi thần muốn đi tới lăng tẩm Quân thị bá tể cha để nhi thần một chút.” Ti Mộ Hàm khuôn mặt bình tĩnh nói, nói đến việc này, nàng vẫn chưa bao giờ đi vào bá tể người cha để không có duyên phận kia của mình, thật là nữ nhi bất hiếu, nhưng nàng chưa từng dự liệu được, yêu cầu đơn giản như thế không ngờ khiến Tuyên Vũ để Đại Chu trước mắt đột nhiên đổi sắc mặt...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 46: Mẹ con gặp lại (tam)

“Ngươi nói cái gì?” Tuyên Vũ để chậm rãi hỏi, nhưng âm thanh lại âm trầm lạnh lẽo.

Ti Mộ Hàm trong nháy mắt phảng phát như rơi vào hầm băng, lạnh cả người, nàng nắm chặt song quyền, cố gắng không để thân thể run lên, cắn chặt răng, sau đó âm thanh ôn hòa nói: “Nhi thần muốn đi bá tể cha để nhi thần một chút.”

Chỉ là một yêu cầu nho nhỏ mà thôi, vì sao phản ứng của nàng lại kịch liệt như vậy?

Mẫu hoàng ngồi trên ngôi vị hoàng đế hai mươi tám năm, đã sớm hi giận không hiện sắc, nhưng mà thời khắc này, bởi vì một yêu cầu đơn giản của nàng mà đột nhiên biến sắc?

Nàng đi bá tể cha để, về tình về lý, đều cũng không quá đáng.

Tuyên Vũ để neho lệ mâu âm trầm lại, tự cười gằn lại tự trách cứ nói: “Qua nhiều năm như vậy, ngươi chưa bao giờ đề cập tới yêu cầu này.”

“Nhi thần bất hiếu.” Ti Mộ Hàm lúc này quỳ xuống, cúi đầu nói, hơn mười năm qua, nàng vội vàng thích ứng cuộc sống hoàn cảnh mới, vội vàng học cách làm sao ở trong hoàng cung sinh hoạt, cuộc sống của nàng ngoài cẩn thận vẫn là cẩn thận, xác thực không thừa bao nhiêu tâm tư đi tìm hiểu người đã chết rồi, hơn nữa là cha để không chút tình cảm gì.

“Bất hiếu, ngươi đúng là bất hiếu chi cực!” Tuyên Vũ để, âm thanh chậm rãi vang lên, hi giận không rõ.

Ti Mộ Hàm mặc dù không nhìn thấy sắc mặt của nàng, thế nhưng cũng biết tuyệt đối không phải sắc mặt tốt gì, “Nhi thần biết tội, thỉnh mẫu hoàng giảng tội.”

Tuyên Vũ để nghe xong, sắc mặt lại trầm mấy phần, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm như băng.

“Bệ hạ, thời điểm không còn sớm, nên trở về cung.” Dạ thị quân chậm rãi đi tới, ôn hòa nói.

Tuyên Vũ để lạnh lùng liếc hán một chút.

Dạ thị quân làm như không phát hiện chỉ cười nhạt nói: “Nếu chậm, e sợ sẽ có tuyết rơi.”

Tuyên Vũ để thu hồi ánh mắt, nhìn chăm chăm Ti Mộ Hàm, lạnh lùng thốt lên: “Người đã làm con nuôi Đức quý quân, vậy phụ quân người chỉ có một mình hán, người còn lại, cùng người không có bất kỳ quan hệ gì!”

Ti Mộ Hàm bỗng nhiên ngừng đầu, trên mặt kinh ngạc, tâm lại trầm xuống.

Tuyên Vũ để đôi môi lạnh lẽo nhả ra vài chữ: “Trình thị, hán không có tư cách táng ở thái lăng của trẫm!”

Ti Mộ Hàm cả người rùng mình, nắm chặt song quyền.

Không tư cách táng vào hoàng lăng?

Đại Chu hoàng gia có quy củ bất thành văn, Quân thị sinh ra hoàng tử có thể bù đắp tất cả tội lỗi, cha đẻ của nàng tuy rằng khi còn sống bị trục xuất, thế nhưng sau sinh ra được hoàng nữ, hơn nữa bởi vì khó sinh mà chết, lại vẫn không có tư cách táng vào hoàng lăng?

Ti Mộ Hàm chợt nhớ tới, hơn mười năm qua, tựa hồ chưa bao giờ có người ở trước mặt nàng đề cập tới cha đẻ nàng, chẳng qua là ban đầu Hòa Dụ Phụng khi còn sống, khi có khi không thỉnh thoảng đề cập tới, cha đẻ nàng khó sinh mà chết...

Năm đó cha đẻ của nàng đến cùng phạm vào sai lầm gì, đến nỗi bị kiêng kỵ như vậy?

Tuyên Vũ để không liếc nhìn nàng một cái, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Dạ thị quân thoáng ngừng một chút, đắm chiêu nhìn Ti Mộ Hàm một chút, sau đó đi theo.

Không biết qua bao lâu, Ti Mộ Hàm mới đứng dậy, chỉ là lúc này hai chân đã quỳ tê dại, nàng hít một hơi, nhìn về phía cửa vào đại điện, nắm chặt song quyền, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Lặng im một lát, nàng bỗng nhiên cấp tốc cất bước ly khai.

“Thập Lục điện hạ...”

Ti Mộ Hàm mới vừa đi ra chính điện, liền nghe thấy một tiếng nói mang theo run rẩy non nớt, nàng theo tiếng kêu nhìn lại, thấy bên ngoài chính điện nơi góc tường, một nữ hài mặc bạch y khoảng chừng bảy, tám tuổi bình tĩnh mà đứng, khuôn mặt mang theo tính trẻ con lúc này có quật cường không hợp tuổi, liếm tâm thần, mở miệng hỏi: “Người là... Trường nữ của Đại hoàng tử?”

“Thảo dân gặp qua Thập Lục điện hạ.” Nữ hài đi lên trước, cung cung kính kính hành lễ.

Ti Mộ Hàm nghe nàng tự xưng, không khỏi nhíu mày, vội vã nâng nàng dậy, “Không cần đa lễ.” Phế thái nữ bị giáng thành thứ dân, gia quyền của nàng tự nhiên cũng như thế, tuy rằng ở tại hoàng lăng, thế nhưng chỉ là thứ dân.

Nàng nhìn nữ hài trước mắt, trong lòng không khỏi có chút man mát.

Trường nữ của phế thái nữ, đã từng là hài tử cao quý nhất Đại Chu, bây giờ thành một dân đen bình thường, rõ ràng thấp thòms lo âu, thế nhưng vẫn cứ muốn giả vờ kiên cường.

Nữ hài nhìn Ti Mộ Hàm, “Vừa mới bệ hạ đã hạ chỉ, để phụ thân và mẫu thân táng cùng nhau, cho nên thảo dân có ý đến đây, đa tạ Thập Lục điện hạ.”

Ti Mộ Hàm thở dài, “Hài tử, tin tưởng ta chứ?”

Tạ chính quân tạ thế, đứa nhỏ này không ở Tây Thiên điện bảo vệ, lại tìm đến nàng, đương nhiên sẽ không chỉ vì đa tạ nàng.

Đứa nhỏ này, đang từ trong cực khổ cấp tốc trưởng thành.

Nữ hài sững sờ.

“Nếu tin tưởng ta, vậy thì nhẫn nhịn ở lại chỗ này, chờ!” Ti Mộ Hàm chậm rãi nói, “Ta đã đáp ứng mẫu thân và phụ thân người, nhất định sẽ làm được, cho nên bây giờ, các người chỉ cần cố gắng ở lại chỗ này, chờ.”

Nữ hài sắc mặt run lên, như bị nói trúng chuyện trong lòng, con mắt giống như hắc trân châu nổi lên vụ thủy (ngấn nước), “Ta...”

“Nhớ kỹ một chuyện, chỉ có sống sót, mới có thể có tương lai.” Ti Mộ Hàm ngồi xổm người xuống, nghiêm túc nói: “Mặc dù tham sống sợ chết, cũng nhất định phải sống sót.”

Nữ hài cắn răng, nhin xuống không cho rơi nước mắt, run rẩy gật gật đầu, “Ta biết!” Phụ thân lúc lâm chung đã nói, nếu muốn sống sót, nhất định phải nghe người trước mắt.

...

Trên xe ngựa Minh Hoàng

Tuyên Vũ để tựa vào gối mềm, nhắm mắt dưỡng thần.

Dạ thị quân ngồi ở một bên, “Người tra được, là Hòa Dụ Phụng lưu lại mạng lưới.” Hòa Dụ Phụng tạ thế nhiều năm, lại vẫn lưu lại giao thiệp (mạng lưới, người của mình), nói vậy, lúc trước hẳn cũng dự liệu sẽ có kết cục như vậy, cho nên mới mai phục ám cộc này tại đại lao hoàng thất, chỉ là phế thái nữ không dùng nó tự cứu, trái lại...

Nếu lá thư đó đến tay Thập Lục hoàng nữ, Thập Lục hoàng nữ cùng bệ hạ nhất định sinh ra hiềm khích, chỉ là nàng (phế thái nữ) chưa từng dự liệu được, Tà thị là nam tử, ở trong lòng hẳn, hải tử so với trả thù trọng yếu hơn, cho nên hẳn lựa chọn đem thư tín đó giao ra, đổi một đời bình an cho hải tử.

Tuyên Vũ để đột nhiên mở mắt ra, tràn đầy ánh sáng nguy hiểm.

“Người đã xử lý.” Dạ thị quân bình tĩnh nói, sau đó từ trong ngực lấy ra một phong thư, đưa cho Tuyên Vũ đế, “Tà thị đế Thần thị chuyển cáo bệ hạ, hẳn đã dựa theo ý chỉ của bệ hạ mà làm, hi vọng bệ hạ nể tình các nàng đều là huyết thống Ti gia, tha các nàng.”

Tuyên Vũ đế tiếp nhận thư tín, tiện tay ném vào lô hỏa dưới chân, hóa thành tro tàn.

Dạ thị quân trầm ngâm chốc lát, “Tà thị đã chết, trong thư phế thái nữ lúc trước viết cho hẳn, sẽ không có người biết, chỉ là...”

Tuyên Vũ đế híp mắt nhìn hẳn.

Dạ thị quân than nhẹ một tiếng, “Bệ hạ, Thập Lục điện hạ một ngày nào đó sẽ biết.” Hôm nay qua đi, tin tưởng Thập Lục hoàng nữ cũng sẽ bắt đầu đi thăm dò chuyện Trinh thị, hải tử kia tuy rằng bề ngoài nhìn như cái gì cũng không để ý, thế nhưng nếu đã quyết tâm chuyện gì, liền sẽ bắt đầu không chừa thủ đoạn nào.

Tuyên Vũ đế nhắm hai mắt lại, nhàn nhạt ra lệnh: “Những người bên trong Thái lăng kia, xử lý đi.”

Dạ thị quân nhú mày, “Nếu Thập Lục điện hạ biết...”

“Trẫm chính là muốn nàng biết!” Tuyên Vũ đế mở mắt ra, uy nghiêm tràn ngập trong mắt, thâm trầm như biển, “Trẫm muốn nói cho nàng, khi nàng không còn gì cả, cái gì cũng không làm được!”

Dạ thị quân đột nhiên hiểu rõ ra, nàng (Tuyên Vũ đế) vì sao để Tà thị phái người đi truyền tin cho Thập Lục hoàng nữ, vì sao để Tà thị thời khắc lâm chung nhắc lại chuyện phế thái nữ đối với Thập Lục hoàng nữ khẩn cầu...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 47: Người tâm giao

Ti Mộ Hàm từ thái lăng trở lại phủ, sắc trời đã hoàn toàn đen kịt lại, nàng đem ngựa giao cho môn phòng, sau đó hướng về thư phòng mà đi, vừa tới cửa thư phòng, liền thấy Chương Thiện chờ đợi ở nơi đó.

“Điện hạ.” Chương Thiện tiến lên hành lễ nói.

Ti Mộ Hàm khẽ nói, “Bản điện có việc xử lý, nếu như không có chuyện gì ngại liền lui ra đi.”

“Vâng.” Chương Thiện đáp, “Điện hạ đã dùng bữa tối hay chưa?”

Ti Mộ Hàm tiến vào thư phòng, “Chưa, ngại để nhà bếp tùy ý đưa vài món lại đây là được.”

“Tiểu nhân tuân mệnh.” Chương Thiện lĩnh mệnh nói, lại chần chờ chốc lát mới mở miệng: “Điện hạ, Vũ chủ tử còn đang đợi điện hạ dùng bữa.”

Ti Mộ Hàm sững sờ, ngẩng đầu nhìn sắc trời, kinh ngạc nói: “Hắn còn đang chờ ta dùng bữa tối?”

“Đúng thế.” Chương Thiện cúi đầu nói.

Ti Mộ Hàm nhú nhú mày lại, “Đã như vậy, bản điện liền đi Vũ Lâu vậy.” Dứt lời, xoay người ra thư phòng.

Chương Thiện đi theo ra khỏi thư phòng.

“Đúng rồi.” Ti Mộ Hàm bỗng nhiên dừng bước, “Để mã phòng chuẩn bị xe ngựa, trời sáng bản điện muốn tiến cung thỉnh an phụ quân.”

Nàng muốn biết năm đó cha đẻ của mình đến tột cùng phạm vào sai lầm gì đến nỗi bị trục xuất, mặc dù sinh ra hoàng tử cũng không được khoan dung chấp thuận táng vào hoàng lăng, biện pháp tốt nhất chính là trực tiếp đi hỏi phụ quân.

Chương Thiện nói: “Vâng.”

Tây Uyển – Vũ Lâu

Thục Thanh nhìn chủ nhân ngồi yên bên bàn ăn, không khỏi lo lắng nói: “Công tử, ngươi dùng bữa trước đi.”

“Chờ một chút đi.” Thục Vũ Chi mỉm cười nói.

Thục Thanh do dự một chút, “Công tử yêu thích Thập Lục điện hạ sao?”

Thục Vũ Chi sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc, “Yêu thích?” Hắn vào phủ mới bao lâu, làm sao cha nuôi lại hỏi hắn vấn đề này?

“Đúng vậy, nếu không, công tử vì sao đối với nàng đề bụng như vậy?” Thục Thanh hỏi.

Thục Vũ Chi nhú nhú mày, “Nàng là thê chủ của ta, ta đối với nàng đề bụng có gì không thích hợp?”

Thục Thanh yên lặng.

“Cha nuôi, ngươi đang lo lắng cái gì?” Thục Vũ Chi nhú mày hỏi.

Thục Thanh do dự một chút, “Công tử, điện hạ đối với ngươi rất tốt, thế nhưng... Không biết vì sao, Nô thị cảm thấy nàng cũng không phải yêu thích công tử, hơn nữa cũng không phải toàn tâm toàn ý đối tốt với công tử.”

Thục Vũ Chi ngăn người, “Cha nuôi tại sao lại nói như thế?”

“Công tử, nếu nàng thật sự yêu thích ngươi, thật sự quan tâm ngươi, thì sẽ không đem quyền quản lý hậu viện này giao cho ngươi.” Thục Thanh nghiêm mặt nói, “Nô thị ở Thục gia một đời, chính phu cũng thấy không ít, nếu tương lai bề hạ chỉ hôn chính quân cho điện hạ, chính quân cũng là người hẹp hòi như vậy, công tử tháng ngày sau này tuyệt đối không dễ chịu!”

Hắn kiến thức không nhiều, thế nhưng trước sau so với công tử sống hơn nửa đời, tuy rằng thấy Thập Lục điện hạ kia đối với công tử tốt cũng rất vui mừng, nhưng hắn cũng không muốn công tử bị Thập Lục điện hạ sủng ái nhất thời mà che đậy tâm nhãn.

Thục Vũ Chi trầm ngâm một lát, lập tức mỉm cười nói: “Cha nuôi, ngươi lo xa rồi.”

Thục Thanh không hiểu nhìn công tử nhà mình.

“Ta đã từng rất ước ao cảm tình của cha cùng mẫu thân, thế nhưng...” Thục Vũ Chi cúi đầu, “Thế nhưng nhân sinh không thể hoàn mỹ...”

Thục Thanh bỗng nhiên trong lòng đau xót, “Công tử...”

“Cha nuôi, ta tuy không biết nàng tại sao lại có an bài như thế?” Thục Vũ Chi nghiêm túc nói, “Thế nhưng ta lại biết, nàng là thật tâm muốn đối xử tử tế với ta.” Hắn trầm mặc một chút, tiếp tục nói: “Một đời người rất dài, ta chưa bao giờ hy vọng xa vời ta cùng nàng có thể làm được như cha cùng mẫu thân, thâm tình dày nghị như vậy, thế nhưng ta tin tưởng, ta cùng nàng có thể làm được ‘tương kính như tân’, ta có thể khẳng định, chỉ cần ta an phận thủ thường, nàng liền sẽ không bạc đãi ta, hơn nữa... Cha nuôi, bây giờ thân thể ta như vậy, cầu cũng chỉ là một đời an bình mà thôi, nếu cưỡng cầu, chỉ sợ cái được không đủ bù đắp nỗi cái mất!”

Tuyệt hậu tự, đã là bức tường cao ngăn cách giữa hắn và nàng.

Hắn cùng nàng không thể như cha và mẫu thân!

Ngoài phòng, Ti Mộ Hàm ngừng cước bộ, lắng nghe giọng nói nho nhỏ của nam tử trong phòng, một hồi lâu sau, nàng xoay người, quay về phía Chương Thiện nhẹ giọng nói: “Bản điện không đi vào, ngươi đi nói cho hắn, bản điện còn có việc, để hắn tự mình dùng bữa, sau đó nghỉ ngơi sớm một chút.”

Chương Thiện cúi đầu nói: “Vâng.”

Ti Mộ Hàm nhú mày, cất bước ly khai.

Ban đêm hàn khí rất nặng, nàng một mình bước chậm trên hành lang, Thục Vũ Chi có thể nhận rõ vị trí của mình như vậy, nàng nên rất yên tâm mới đúng, chỉ là chẳng biết vì sao, nghe hắn nói như vậy, tâm nàng trong nháy mắt có chút thất lạc. Hay là, ở trên đời này, nàng trước sau muốn tìm một người có

thể cùng mình kết tâm giao, một người có thể cùng mình dấn tay vượt qua mưa gió.

Ti Mộ Hàm nhìn huyền nguyệt uốn cong treo lơ lửng trên trời, không khỏi than nhẹ một tiếng, một tia cô quạnh ở đáy lòng lan tràn, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền bị nàng mạnh mẽ hủy diệt, bây giờ, nàng không có tư cách đi nắm giữ những tâm tình làm cho nàng mềm yếu này. Nàng thu hồi tầm mắt, tiếp tục cất bước ly khai.

Đêm tối yên tĩnh, thế nhưng tâm của nàng thủy chung tĩnh không được.

Buổi tối hôm đó, tin tức chính quân Tạ thị của phế thái nữ bệnh chết đã truyền tới kinh thành, tin tức Tuyên Vũ đế hạ chỉ chấp thuận Tạ thị cùng phế thái nữ táng cùng nhau cũng đồng thời truyền vào tai một chút số người hữu tâm.

Phế thái nữ tự sát, Tuyên Vũ đế nhớ tới Hòa Dục Phụng, hạ chỉ chấp thuận nàng táng ở thái lăng chôn cùng công thần khác bên trong lăng.

Bây giờ đem Tạ thị cùng hợp táng, cũng không gì không thích hợp.

Nhưng mà, khi tin tức này truyền vào Ninh vương phủ, thì, Ninh vương Ti Mộ Dung không khỏi giận tái mặt, “Ngươi là nói, buổi chiều Thập Lục hoàng muội đi tới thái lăng, hơn nữa còn cùng mẫu hoàng gặp mặt?”

“Đây là tin tức người điện hạ đặt ở thái lăng truyền về.” Thiếp thân thị vệ của Ninh vương _ Lý Ngọc bẩm báo.

Ti Mộ Dung nhíu mày, trở nên trầm tư.

Thập Lục hoàng muội đối với phế thái nữ lòng mang thương hại nàng biết được, thế nhưng bây giờ nàng ấy làm như vậy, thực sự quá mạo hiểm, cũng quá đáng, càng không hợp tính cách của nàng ấy!

Vị hoàng muội này luôn luôn là người cẩn thận, mặc dù đối với mình (Ti Mộ Dung) cũng như thế, nhưng vì sao có thể đối với phế thái nữ làm được tới mức độ như thế?

Mà mẫu hoàng, nàng đi vào thái lăng, đúng là vì công bộ tấu sự, hay là vì chính quân Tạ thị của phế thái nữ?

Thập Lục hoàng muội cùng mẫu hoàng đã nói cái gì?

Nàng đột nhiên giơ tay, một chưởng vung lên bên cạnh ly trà nóng, sắc mặt thâm trầm khê quát: “Thập Lục hoàng muội, ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Buổi sáng ngày kế.

Ti Mộ Hàm tùy ý dùng bữa sáng xong, liền tiến cung.

Song khi nàng mới vừa tới cửa cung, đã thấy thất hoàng nữ Ti Mộ Viện vừa mới hạ triều đi tới.

Nàng dừng bước, “Hoàng muội gặp qua Thất hoàng tỷ.”

Ti Mộ Viện mặt âm trầm nhìn nàng: “Thập Lục hoàng muội tiến cung thỉnh an Đức quý quân?”

Ti Mộ Hàm gật đầu, “Đúng vậy.”

“Bản điện nghe nói hôm qua Thập Lục hoàng muội đi tới thái lăng.” Ti Mộ Viện lạnh lùng thốt.

Ti Mộ Hàm hí hóp mắt, thẳng thắn nói: “Phải.”

Ti Mộ Viện ôm lấy khoe miệng cười nhạt nói: “Thập Lục hoàng muội đáp thật sảng khoái a!” Hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Nói vậy Thập Lục hoàng muội cũng là người đầu tiên biết tin tức mẫu hoàng hạ chỉ để chính quân Tạ thị vừa mới bệnh chết kia cùng hợp táng với phế thái nữ đi.”

Ti Mộ Hàm cười cợt, “Thất hoàng tỷ có chuyện cứ nói thẳng đi.”

Ti Mộ Viện âm trầm nhìn nàng, “Bản điện không có lời gì muốn nói với Thập Lục hoàng muội, chỉ muốn nhắc nhở Thập Lục hoàng muội, đừng quên những năm này, là ai ở sau lưng che chở, giúp đỡ ngươi! Thập Lục hoàng muội tự lo liệu lấy đi!”

Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Ti Mộ Hàm thu lại nụ cười trên mặt, đắm chiêu nhìn theo phương hướng Ti Mộ Viện rời đi.

Thất hoàng nữ Ti Mộ Viện trời sinh tính lạnh cảm âm trầm, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết, chỉ là bây giờ nàng mới phát hiện, nàng ta đối với mình ngoại trừ âm trầm thường ngày ra, còn có thêm một tia phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Chuyện xưa năm đó

Thất hoàng tử đề phòng nàng? Vậy có phải đại biểu Ngũ hoàng tử cũng giống như vậy?

Ti Mộ Hàm bên môi lộ ra một tia tự giễu, chợt xoay người đi về phía hậu cung – Thanh Tư điện.

Thanh Tư điện.

Đức quý quân tĩnh tọa trên giường mềm ở noãn các, trong tay cầm một quyển sách, thế nhưng không xem, vẻ mặt sầu lo đang trầm tư.

“Khởi bẩm quý quân, Thập Lục điện hạ tiến cung thỉnh an.” Lúc này, một cung thị đi vào bẩm báo.

Đức quý quân nghe vậy, trên mặt lập tức hiện lên ý cười, “Còn không mau để Hàm Nhi đi vào!”

“Nô thị tuân mệnh.” Cung thị kia lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Một hồi sau, Ti Mộ Hàm mỉm cười đi vào, đang muốn hành lễ, lại bị Đức quý quân ngăn cản.

“Ngươi đứa nhỏ này, tới gặp phụ quân cũng nhiều lễ như vậy làm cái gì?” Đức quý quân quát khẽ nói, “Đến, cho phụ quân nhìn, phụ quân đã rất lâu chưa gặp Hàm Nhi!”

Ti Mộ Hàm âm áp mỉm cười, “Nhi thần nhiều ngày chưa từng tiến cung thỉnh an phụ quân, phụ quân khỏe không?”

Đức quý quân dừng một chút, thờ dãi nói: “Phụ quân rất tốt, chỉ là oan ức Hàm Nhi.” Hàm Nhi không tiến cung nguyên nhân hẳn sao lại không biết.

Nàng không phải chi nữ thân sinh của hắn, cho nên nhất định phải kiêng kị một ít, chỉ là, không biết đây là thủ đoạn của Chiêu Hoàng quý quân, hay là ý của bộ hạ!

“Nhi thần rất tốt.” Ti Mộ Hàm cười nói, “Phụ quân ngồi xuống trước đã.”

Đức quý quân gật gù đầu, ngồi trở lại trên giường mềm, lại gọi cung thị châm trà.

Một hồi lâu sau, An nhi bưng trà nóng đi vào.

Ti Mộ Hàm bất động thanh sắc tiếp nhận, nhẹ nhàng uống một hớp.

An nhi dâng trà xong, im lặng đứng một bên, vẻ mặt hết sức thất lạc.

Đức quý quân phát phát tay để hắn lui ra, sau đó nhìn về phía nữ nhi, do dự nửa khắc, cuối cùng hỏi: “Hàm Nhi ngươi không thích An nhi?”

“Phụ quân vì sao hỏi như vậy?” Ti Mộ Hàm giả vờ không rõ nói.

Đức quý quân nói: “An nhi tuy rằng thân phận thấp kém, thế nhưng tính tình rất tốt, đáng đáp cũng không tệ, hơn nữa hắn thuở nhỏ liền đi theo phụ quân, phụ quân nghĩ, để hắn đi theo bên cạnh ngươi hầu hạ, dù sao cũng hơn chết già ở trong cung.”

Ti Mộ Hàm mân môi khẽ cười: “Phụ quân nếu thích, kia nhi thần một lát nữa liền mang theo hắn xuất cung là được.”

“Ngươi đứa nhỏ này!” Đức quý quân bất đắc dĩ nói, “Nói giống như phụ quân ép buộc ngươi vậy, được rồi được rồi, ngươi nếu không thích, vậy coi như phụ quân chưa từng nói.”

Ti Mộ Hàm nở nụ cười, “Phụ quân, nhi thần biết đây là hảo ý của phụ quân, chỉ là Thục Vũ Chi dù sao cũng là con trai Thục tương, nhi thần thì không sao, thế nhưng đối với phụ quân, e sợ không tốt.”

Đức quý quân sững sờ, hẳn đây đúng là không nghĩ tới, lúc trước để An nhi tiến vào Thập Lục hoàng nữ phủ, chỉ là vì không ưa Thục Vũ Chi kia, nhưng nếu hắn lúc này đưa An nhi vào phủ, Chiêu Hoàng quý quân chắc chắn dựa vào đó hưng binh vãn tội, “Vẫn là Hàm Nhi nghĩ chu đáo, chỉ là Thục Vũ Chi kia...”

“Phụ quân yên tâm, Vũ Chi rất tốt.” Ti Mộ Hàm cười nhạt nói.

Đức quý quân nhăn mày, “Hàm Nhi tựa hồ rất yêu thích hắn?”

“Cũng bình thường.” Ti Mộ Hàm mỉm cười nói.

Đức quý quân nhìn kỹ về mặt nàng một chút, cũng không phát hiện dấu vết nàng nói dối, thờ dài nói: “Nếu như vậy là tốt rồi, chỉ là phụ quân lo lắng Thục Vũ Chi kia khác người sẽ làm hại nhi nữ của ta.”

“Khác người?” Ti Mộ Hàm cúi đầu nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, âm thanh đê mê ní non, “Cuối cùng người bị liên lụy trái lại là hấn.”

Đức quý quân nhất thời cả kinh, “Hàm Nhi, người làm sao, xảy ra chuyện gì?” Hấn chưa từng thấy nữ nhi như thế!

Ti Mộ Hàm đặt ly trà xuống, ngẩng đầu nhìn Đức quý quân, chậm rãi hỏi: “Phụ quân, cha đề nghị thần, năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Cái gì?” Đức quý quân sắc mặt đại biến, bỗng nhiên đứng lên, “Người nói cái gì?”

Ti Mộ Hàm về mặt nghiêm túc lên, liền phụ quân cũng hoảng sợ như vậy, kia đại biểu chuyện năm đó tất nhiên không đơn giản, “Phụ quân, cha đề nghị thần đúng là khó sinh mà chết sao?”

“Hàm Nhi, người vì sao lại đột nhiên hỏi hấn?” Đức quý quân nắm chặt tay của nữ nhi, sắc mặt tái nhợt, thanh âm cũng run rẩy lên.

Ti Mộ Hàm nhăn mày, nàng có phải là không nên tới hỏi phụ quân? Liễm liễm tâm thần, nàng vội hỏi: “Phụ quân người đừng vội, ngồi xuống trước, nhi thần từ từ nói người nghe.”

Đức quý quân phảng phất không còn chủ kiến, tùy ý Ti Mộ Hàm đỡ hấn ngồi xuống.

Ti Mộ Hàm lại gọi cung thị rót một ly trà nóng, đưa cho hấn.

Thật lâu, Đức quý quân bình ổn tâm thần, sốt sắng hỏi: “Hàm Nhi, người vì sao đột nhiên hỏi cái này?” Từ khi nàng làm con nuôi của hấn, hấn chưa từng nghe qua nàng đề cập cha đẻ mình, có lúc ngay cả hấn đều cảm thấy, hài tử này là thần sinh của mình.

Nhưng bây giờ, nàng vì sao đột nhiên hỏi tới?

Ti Mộ Hàm suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đem sự tình hôm qua bên trong thái lăng nói ra, “Hôm qua, nhi thần ngẫu nhiên gặp mẫu hoàng, cùng mẫu hoàng nhắc lên chuyện muốn đi tới thái lăng bái tế cha đẻ nhi thần, không ngờ mẫu hoàng từ chối.”

Đức quý quân đột nhiên kinh sợ đến mức ly trà trong tay cũng rơi xuống đất, sau đó ngậy người như phồng mà ngồi xuống, không nói một lời.

Ti Mộ Hàm đẩy lòng hiện lên chút hổ thẹn, “Phụ quân, nhi thần...”

“Hàm Nhi...” Đức quý quân bỗng nhiên mở miệng, đánh gãy nàng, “Người thật sự muốn biết sao?”

Chuyện đến nước này, nếu hấn không nói với nàng rõ ràng, tương lai Hàm Nhi nếu ở trước mặt bệ hạ nói tới chuyện này, chỉ sợ sẽ không bình an vô sự như hôm qua.

Nhiều năm như vậy, bệ hạ chung quy vẫn không thả xuống được.

Trình thị đã chết, bệ hạ còn có thể làm cái gì? Hàm Nhi chung quy cũng là hoàng nữ của nàng, là cốt nhục của nàng!

Ti Mộ Hàm ngưng thần gật đầu, “Nhi thần muốn biết.”

“Aiz...” Đức quý quân thờ dài, “Cha đẻ người họ Trình, là nam tử dân gian theo bệ hạ hồi cung trở về, vốn dựa theo quy củ hậu cung, nam tử dân gian tiến vào cung, mặc dù sinh ra hoàng nữ, cao nhất cũng chỉ có thể làm một quý phụ, nhưng Trình thị vừa vào cung, bệ hạ liền hạ chỉ phong hấn thành quân, sau đó nhận vạn ngàn sủng ái, thậm chí đã từng rồng rả một tháng đều túc trực trong điện của hấn. Bệ hạ sủng ái một nam tử dân gian như vậy, nhất định sẽ gây nên hậu cung cùng triều thần bất an, Trình thị tiến cung không tới ba tháng, trong triều đã có không ít người bầm tấu lên, lấy lý do mê hoặc hậu cung, thỉnh cầu bệ hạ xử trí Trình thị, nhưng bệ hạ cũng không để ý tới, còn hạ chỉ biếm (bãi bỏ chức quan) những người bầm tấu kia, nhưng vẫn không đủ để đem chuyện này ngăn chặn, đại thần bầm tấu lên trái lại càng ngày càng nhiều, còn lập thẻ nếu không giết Trình thị liền bãi quan hồi hương, thậm chí có vài đại thần, tuyên bố muốn lấy chết minh chí, mất thấy sự tình càng nháo càng lớn, bệ hạ biết nếu vẫn khư khư cố chấp như cũ, giang sơn Đại Chu chắc chắn bất ổn, vì lắng lại hậu cung cùng tiền triều chi phần, cũng vì bảo vệ tính mạng Trình thị, nàng đã hạ quyết tâm, hạ chỉ đem Trình thị đẩy vào lãnh cung.”

Ti Mộ Hàm khiếp sợ, “Này chính là nguyên nhân cha đẻ ta bị trục xuất?”

Nếu là như vậy, vì sao mẫu hoàng nói hấn không có tư cách tâng vào hoàng lăng?

Đức quý quân gật gật đầu, “Chỉ là không nghĩ tới Trình thị tiến vào lãnh cung không lâu sau, liền nhìn chằm ra đang mang thai, bệ hạ muốn mượn cơ hội này đem Trình thị ra khỏi lãnh cung, vậy mà lúc này, Hòa Dụ Phượng luôn luôn hiện đức đứng ra ngăn cản, nói nếu thả Trình thị ra, e sợ sẽ vì hấn đưa tới gieo vạ càng lớn hơn, liên lụy hoàng tự, bệ hạ suy nghĩ vài lần, cuối cùng gật đầu đồng ý, sau đó, cho người chăm sóc bên cạnh Hòa Dụ Phượng tới hầu hạ, Trình thị ở lãnh cung yên lặng chờ sinh, sau đó không lâu, liền bình yên sinh ra hoàng nữ, bệ hạ đại hỉ, tự mình ban tên cho hài tử gọi là Hàm, chính là Thập Lục hoàng nữ Đại Chu ta.”

“Phụ quân, mẫu hoàng rất yêu phụ thân ta sao?” Ti Mộ Hàm đột nhiên hỏi.

Đức quý quân cười nói, “Bệ hạ cũng không phải là không biết sùng ái Trinh thị như vậy sẽ mang đến cho hân hạ sát thân, nhưng nàng vẫn không không chế được chính mình, về điểm này, người liên có thể thấy được, bệ hạ yêu tha thiết cha đẻ người thế nào.”

“Nhưng nàng hại chết hân!” Ti Mộ Hàm cắn răng, thấp giọng nói.

Đức quý quân lặng im một chút, “Đại Chu hoàng thất có quy củ bất thành văn, Quân thị sinh ra hoàng nữ, có thể bù đắp tất cả tội danh, cho nên bệ hạ muốn nhờ vào đó khôi phục thân phận phụ thân người, nhưng lại lo lắng làm như vậy sẽ lần thứ hai gây nên hậu cung cùng triều đình rung chuyển, Hòa Dụ Phượng không đành lòng bệ hạ ngày đêm sầu tư, liền lợi dụng thân phận hậu cung chỉ chủ thỉnh chỉ, khôi phục thân phận Trinh thị, bệ hạ vui vẻ tiếp thu, thế nhưng vì không cho Trinh thị đang tình duyên lại chịu công kích, bệ hạ quyết định đợi người tròn tháng mới công bố tin tức Trinh thị sinh ra hoàng nữ, cũng đặc xá tội lỗi, khôi phục phân vị, đến lúc đó, mặc dù triều thần đưa ra phản đối, cũng không tìm được lý do, nhưng mà, chẳng ai nghĩ tới...”

Ti Mộ Hàm cả người run mình, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đức quý quân thở dài nói: “Ngày buổi tối khi người tròn tháng, Trinh thị cùng thống lĩnh Cẩm Vệ quân...” Chần chờ một chút, cuối cùng cắn răng tiếp tục nói, “Cầu hợp, bị bệ hạ bắt tại chỗ...” (Sally: Nghe là biết có ẩn tình, ông Hòa Dụ Phượng chắc cũng chẳng tốt lành gì.)

Ti Mộ Hàm hoàn toàn biến sắc, “Cái gì?” Nàng đột nhiên đứng lên, cắn răng, từng chữ từng chữ hỏi: “Phụ thân ta, là làm sao mà chết?”

“Bệ hạ giết nữ tử kia tại chỗ, sau đó một mình cùng Trinh thị ở lại sống sờ một canh giờ...” Đức quý quân thấp giọng nói, “Không ai biết bệ hạ cùng Trinh thị nói cái gì, chỉ biết sau khi bệ hạ ra ngoài, liền hạ chỉ Trinh thị... ban chằm từ xử tử, lúc đó người ở chỗ này, ngoại trừ Hòa Dụ Phượng, Uân Quân, Chiêu Hoàng quý quân, Minh quý quân cùng ta ra, người còn lại, đều bị diệt khẩu, sau bệ hạ đổi bên ngoài tuyên bố, Trinh thị bị trục xuất phân vị, đẩy vào lãnh cung sau sinh ra Thập Lục hoàng nữ, khó sinh mà chết.”

“Hâm Nhi... Đừng trách mẩu hoàng người... Nàng...” Đức quý quân trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Ti Mộ Hàm sống sờ đứng lên, cha của nàng cư nhiên là bị phế truất như vậy, là chết như thế!

Mẫu hoàng nàng hạ chỉ ban cái chết cho cha đẻ nàng!

“Trinh thị, hân không có tư cách táng vào hoàng lăng của trẫm!”

Ti Mộ Hàm bây giờ mới hiểu được, vì sao nàng đối với mình nói như vậy!

Hân không tư cách táng vào hoàng lăng không phải bởi vì bị trục xuất phế quân vị, mà là bởi vì hân cùng người cầu hợp?

“Phụ quân...” Nàng nhìn Đức quý quân, khuôn mặt co giật mấy cái: “Vậy ta, đến tốt cùng có phải nữ nhi của nàng?”

Đức quý quân hoàn toàn biến sắc, “Hâm Nhi, người nói bậy bạ gì đó?”

“Nếu nàng tin cha ta cùng người cầu hợp, vì sao không nghi ngờ ta không phải nữ nhi của nàng?” Ti Mộ Hàm không để ý cười cợt, nhiều năm như vậy, nàng đối với nữ nhi này chẳng quan tâm, đưa đông đưa tây, khác nào vật chết, có phải cũng từng hoài nghi, nàng không phải là nữ nhi của mình?

“Hâm Nhi!” Đức quý quân lo lắng quát bảo ngưng lại nàng, “Nếu bệ hạ hoài nghi người, năm đó đã sớm xử trí người, làm sao có thể cho người bình an lớn lên!” Hân thực sự không muốn nói ra, năm đó bệ hạ từng để cho ngự y nhỏ máu nghiệm thân.

Ti Mộ Hàm ha ha cười nói: “Thật sao?”

Đức quý quân thật sự hối hận đã đem chuyện Trinh thị nói ra, “Hâm Nhi, những câu này tuyệt đối không nên ở trước mặt người ngoài nói, chuyện năm đó không thể tiết lộ ra ngoài!” Nếu chuyện Trinh thị bị tuyên dương ra ngoài, Hâm Nhi làm sao có thể ra ngoài gặp người?

Ti Mộ Hàm hít một hơi, sắc mặt khôi phục như thường, “Phụ quân, nhi thần biết.”

“Hâm Nhi...” Đức quý quân thấy nàng như vậy, trái lại càng thêm lo lắng, “Người...”

Ti Mộ Hàm đánh gãy lời hân, hành lễ nói: “Phụ quân, thời gian cũng không còn sớm, nhi thần xin được cáo lui trước...”

“Hâm Nhi, không cần làm chuyện phiền rồ!” Đức quý quân sắc mặt sầu lo khuyên nhủ.

Ti Mộ Hàm trấn an nói: “Phụ quân yên tâm, nhi thần sẽ không làm chuyện phiền rồ! Nhi thần rất nhát gan, rất sợ chết, vì tư lợi, máu lạnh vô tình, mặc dù thật sự muốn vì phụ báo thù, cũng không dám đi làm, huống hồ, là cha đẻ nhi thần phạm vào tội chết, mẫu hoàng xử trí như vậy, cũng không có làm sai, nhi thần làm sao trách mẩu hoàng?”

“Hâm Nhi...”

“Phụ quân, nhi thần không lâu nữa sẽ vào Hàn Lâm viện, e sợ không có bao nhiêu thời gian tiến cung thỉnh an phụ quân.” Ti Mộ Hàm nghiêm túc nói, “Phụ quân phải chăm sóc tốt cho mình.”

Đức quý quân trong lòng càng gấp, “Hàm Nhi, phụ quân...”

“Phụ quân bảo trọng.” Ti Mộ Hàm khom người thi lễ một cái, “Nhi thần xin cáo lui.” Dứt lời, xoay người bước nhanh ly khai Thanh Tư điện.

Một đường đi nhanh, Ti Mộ Hàm thùy chung không cách nào để cho nội tâm bình ổn lại.

Đây là lần thứ nhất đời này nàng liều mạng, chỉ muốn ly khai khỏi nơi này!

Xa xa trên lầu các, Minh quý quân một thân lam y đón gió lạnh mà đứng, “Người kia có phải là Thập Lục hoàng nữ?”

Thiếp thân cung thị bên cạnh Minh quý quân xa xa nhìn một cái, trả lời: “Hồi chủ nhân, đúng vậy.”

“Ngà?” Minh quý quân lười biếng đáp một tiếng, “Bổn cung nghe nói, Tuyền Nhi gần đây cùng Thập Lục hoàng nữ này đi rất gần.”

Cung thị kia nói: “Chủ nhân lo xa rồi, điện hạ cũng chỉ cùng Thập Lục hoàng nữ gặp qua mấy lần mà thôi.”

Minh quý quân nhìn chăm chú bóng người chạy gấp mà đi kia, nhăn mày, “Bổn cung cũng nhiều ngày chưa thấy Tuyền Nhi, quá nhớ nhưng, người đi truyền ý chỉ Bổn cung, triệu Thập Tam điện hạ ngày mai tiến cung thỉnh an.”

“Vâng.”

...

Ti Mộ Hàm chao đảo chạy ra khỏi cung, lập tức đoạt lấy roi ngựa trong tay Chương Thiện, liền điều khiển xe ngựa chạy gấp mà đi.

Chương Thiện nhất thời không kịp phản ứng lại, không khỏi sững sờ một lát, khi nàng phục hồi tinh thần lại, xe ngựa đã biến mất trong tầm mắt...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Phóng ngựa hành hung

Kinh thành

Trên đường cái, một chiếc xe ngựa lao nhanh qua, quấy nhiễu người xung quanh ‘người ngã ngựa đổ’, vô cùng náo loạn.

Ti Mộ Hàm giống như nhập ma, đón gió lạnh lẽo, một đường chạy gấp đến vùng ngoại ô, trước sau không muốn dừng lại.

Mãi đến tận khi bỗng nhiên cảm giác được có người từ phía sau lưng ôm nàng, nàng mới từ trong suy nghĩ dâng trào phục hồi tinh thần lại, kéo dây cương, xuống xe ngựa.

Xe ngựa dừng lại, nàng còn chưa kịp rõ đến cùng xảy ra chuyện gì, bên tai đã truyền đến tiếng mắng chửi quen thuộc không thể quen thuộc hơn kia.

“Người hỗn đản! Ti Mộ Hàm, ngươi muốn hù chết ta a...” Tuyết Noãn Tịch cả người như treo ở trên người nàng, vừa vội vừa giận mắng.

Tuyết Noãn Tịch?

Ti Mộ Hàm sững sờ một chút, sau đó xoay người, kinh ngạc nói: “Người tại sao lại ở chỗ này?”

Hắn không phải bị cấm túc sao?

Làm sao có thể xuất hiện trên xe ngựa của nàng?

“Ta tại sao không thể ở đây?” Tuyết Noãn Tịch tàn nhẫn trừng mắt nhìn nàng, giọng nói chất vấn: “Người nói, người vội vã như thế là muốn đi nơi nào? Có phải là đi tìm tên Cẩm ký tử gì kia hay không?”

Ti Mộ Hàm cắn răng, “Người nói những gì đó?”

“Nếu không phải vậy, ngươi sốt ruột như thế làm cái gì?” Tuyết Noãn Tịch hai tay quấn lấy eo nàng thật chặt, giống như chỉ cần buông tay, nàng sẽ biến mất không còn.

Ti Mộ Hàm vẻ mặt nhất thời âm u xuống, bên môi tràn ra một vết tự giễu sâu sắc, sốt ruột sao? Hay là, nàng sốt ruột muốn chạy trốn khỏi nơi này?

“Ngươi...” Tuyết Noãn Tịch kinh ngạc nhìn nàng, hẳn chưa từng gặp nàng có vẻ mặt như thế, “Đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Ti Mộ Hàm từ trong mắt hẳn nhìn thấy vẻ thân thiết, trong lòng không khỏi ảm áp, “Ta không có chuyện gì.” Dứt lời, nàng phát hiện tiểu tử này cư nhiên cả người treo ở trên người mình, vội vàng nói: “Buông tay!”

Tuyết Noãn Tịch cả kinh, vội vã buông lỏng tay ra, tâm lại vô cùng ngọt ngào, “Ta lại không phải cố ý?”

“Ngươi làm sao ở trên xe ngựa của ta?” Ti Mộ Hàm giọng điệu hòa hoãn một hồi, hỏi, “Tuyết đế sư không phải cảm tức ngươi sao?”

Tuyết Noãn Tịch khẽ nói: “Mẫu thân xuất môn, đại tỷ đi Hàn Lâm viện làm nhiệm vụ, ta liền đi ra.”

“Liền đi ra?” Ti Mộ Hàm nghi ngờ nhìn hẳn, tiểu tử này sẽ không phải lại làm chuyện gì kinh thiên động địa nữa chứ?

Tuyết Noãn Tịch có chút lúng túng cười, “Mẫu thân để thị vệ trong phủ canh giữ ở trong sân, ta thật vất vả mới đi ra, đương nhiên phải ầm núp các nàng, bằng không nhất định sẽ bị tóm trở lại!”

“Cho nên ngươi liền trốn trên xe ngựa của ta?” Ti Mộ Hàm thiêu mi nói.

Tuyết Noãn Tịch không để ý lắm nói: “Ai kêu ngươi không ở trong phủ?”

Mẫu thân lần này thật sự bị tức điên, cư nhiên cảm tức hẳn lâu như vậy, không chỉ để chính phu của đại tỷ một tác cũng không rời theo sát hẳn, còn để hộ vệ trong phủ đem tiểu viện của hẳn bao vây chặt chẽ, lần này nếu không phải hẳn quyết tâm, ở trong sân chằm một cây đuốc, dẫn dụ những hộ vệ kia, phỏng chừng còn không đi ra được.

Ai biết hẳn vừa mới đến Thập Lục hoàng nữ phủ, liền thấy nàng lên xe ngựa đi ra cửa, nhìn phương hướng nàng đi, hẳn đoán nàng là chuẩn bị tiến cung, nên hẳn liền đi theo, sau khi nàng xuống xe ngựa tiến cung, hẳn tìm cơ hội dẫn người trông coi xe ngựa đi, nhân cơ hội tiến vào trong xe ngựa, như vậy vừa có thể tránh thị vệ trong phủ, cũng có thể đơn độc thấy nàng.

Có điều lại không nghĩ rằng nàng vừa ra khỏi cung, không nói gì liền điều khiển xe ngựa một đường lao nhanh, dọa hẳn nhảy dựng, may là hẳn có tập qua võ, bằng không sẽ bị nàng hù chết.

Chỉ là, nàng vì sao sốt ruột như vậy?

Ti Mộ Hàm nhú mày nói: “Ngươi đến tìm ta?”

“Phải.” Tuyết Noãn Tịch hào phóng thừa nhận.

“Ngươi tìm ta thì đi quý phủ của ta là được, thế nào lại leo lên xe ngựa của ta?” Ti Mộ Hàm không biết nên tức giận hay nên khâm phục bản lĩnh của hẳn, cư nhiên có thể tránh thoát Chương Thiện tiến vào xe ngựa. Tuy rằng nàng còn chưa biết rõ Chương Thiện đến tốt cùng là người của ai, thế nhưng nàng ta tuyệt đối không đơn giản.

Tuyết Noãn Tịch không trả lời mà hỏi ngược lại: “Vừa mới ngươi ở trong cung đã xảy ra chuyện gì sao?” Trong ký ức, hẳn chưa từng gặp nàng thất kinh như vậy, thương cảm như vậy, “Là có người bắt nạt ngươi phải không?”

Ti Mộ Hàm kinh ngạc: “A Noãn...” Hẳn đang quan tâm nàng sao? Tuyết đại công tử tùy hứng làm bậy này cư nhiên quan tâm nàng?

“Thật sự có người bắt nạt ngươi? Ngươi nói cho ta, là ai?” Tuyết Noãn Tịch tàn bạo nói.

Ti Mộ Hàm hít một hơi, liếm tâm thần nói: “Ta không có chuyện gì, chỉ là trong lòng có chút phiền, cho nên đi ra ngoài một chút.”

Tuyết Noãn Tịch không phải ngạc nhiên, đương nhiên sẽ không tin tưởng, nhưng thấy nàng không muốn nói, trong lòng cũng không muốn miễn cưỡng, cùng lắm một hồi đi hỏi mẫu thân một chút, nàng là hoàng nữ, nếu có người bắt nạt nàng, mẫu thân ít nhiều gì sẽ biết, vì vậy nói: “Ngươi tâm tình không tốt, vậy ta cùng ngươi đi!”

Ti Mộ Hàm bị hẳn quán như thế, tâm tựa hồ bình tĩnh lại, đồng thời cũng nhớ tới một chuyện khác, “Tuyết đế sư có nói gì hay không, mẫu hoàng có vì chuyện lần trước mà trừng phạt ngươi hay không?”

Tuyết Noãn Tịch ngăn người, “Không có, mẫu thân nói rồi, bệ hạ sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà hạ chỉ trừng phạt.”

Ti Mộ Hàm nghe xong, vẫn chưa thờ phào nhẹ nhõm, trái lại càng sầu lo, nếu là trước đây, nàng có lẽ sẽ tin tưởng mẫu hoàng vì Tuyết đế sư mà mở ra một con đường, nhưng bây giờ... Nàng không cách nào khẳng định! “Ngươi xác định mẫu hoàng sẽ không lại tính toán chuyện này?”

“Đương nhiên, mẫu thân không lý do gạt ta!”

Tuyết Noãn Tịch bữu môi nói, “Ta biết lần này là ta quá phận, mẫu thân đã giáo huấn ta một trận, còn cảm tức ta lâu như vậy, hơn nữa... Ta vốn muốn đi bồi tội với Thủy Mặc Tiểu kia, nhưng mẫu thân không đồng ý, ta cũng không có cách nào!”

Hẳn thật sự biết sai rồi, cho nên hẳn mới yên lặng nhận cảm tức mấy ngày nay, nếu không phải vì lo lắng nàng bị Thục Vũ Chi kia mê hoặc, quên hẳn, hẳn

tuyệt đối sẽ không lại chọc mấu thân tức giận!

“Nếu mẫu hoàng nói bỏ qua, người liền không nên nhắc lại chuyện này.” Ti Mộ Hàm ngưng mâu nói.

Tuyết Noãn Tịch về mặt tươi cười gật đầu, “Ta biết rồi.” Chỉ cần nàng quan tâm hắn, nàng nói cái gì hắn đều đồng ý.

Ti Mộ Hàm nhìn nét cười của hắn, không khỏi sững sờ.

“Người làm sao?” Tuyết Noãn Tịch thấy nàng dờ ra, không hiểu hỏi.

Ti Mộ Hàm phục hồi tinh thần lại, trong lòng tựa hồ hiện lên vẻ bối rối, đang muốn nói cái gì, lại nghe xa xa truyền đến một trận tiếng vó ngựa dồn dập, nàng ngẩng đầu nhìn tới, nhìn thấy một đội ngũ thân mang quan phục hướng về phía bên này đi tới.

“Làm sao?” Tuyết Noãn Tịch nghi ngờ nói.

Ti Mộ Hàm giận tái mặt, “Người đi vào trước.”

Nếu nàng nhớ không lầm, những người kia là nha dịch Thuận Thiên phủ doãn.

“Ta...” Tuyết Noãn Tịch tựa hồ không muốn.

Ti Mộ Hàm nhìn hắn, “A Noãn, nghe lời.”

Tuyết Noãn Tịch nghe giọng điệu của nàng, trong lòng nhất thời vui vẻ, lúc này gật gật đầu, tiến vào bên trong xe ngựa, hắn yêu thích nàng nói chuyện với hắn như vậy, tuy rằng giọng điệu không được tốt, thế nhưng không có nhân nhạ xa cách như trước đây, thật giống như bọn họ rất thân cận.

Đại tỷ nói không sai, hắn lấy bộ mặt thật đối với nàng, nàng nhất định sẽ từng điểm từng điểm thích hắn!

Hắn liền không tin hắn không tranh nổi Thực Vũ Chi cùng Mông Tư Túy kia!

Ti Mộ Hàm tự nhiên không biết suy nghĩ của Tuyết Noãn Tịch giờ khắc này, cũng không chú ý về mặt hắn giờ khắc này đang rất ngọt ngào, bởi vì lúc này, đám người kia đã xông tới.

“Chúng ta chính là nha dịch Thuận Thiên Phủ, các hạ vừa mới ở trên đường lớn tại kinh thành phóng ngựa hành hung, nhiễu loạn an bình trong kinh, ta phụng mệnh Thuận Thiên phủ doãn đến đây bắt các hạ về quy án!” Một nữ tử trắng kiện trong đó lớn tiếng quát lên.

Ti Mộ Hàm hí hí mắt, nàng vừa mới ra khỏi thành không bao lâu, người Thuận Thiên phủ doãn liền đến, ai ghi nhớ nàng như thế?

“Còn không mau chóng đưa tay chịu trời!” Nữ tử kia quát to.

Tuyết Noãn Tịch trong lòng quýnh lên, đang muốn đi ra, lại bị Ti Mộ Hàm tàn khóc làm hắn đột ngột ngừng lại.

Ti Mộ Hàm quay về phía nữ tử kia cười cợt, “Các người còn không có tư cách bắt ta!” Dứt lời, không đợi các nàng phản ứng lại, lập tức vung mã tiên, điều khiển xe ngựa xông ra khỏi vòng vây của bọn họ, nghiêngngang rồi đi.

“Đại nhân, chúng ta không đuổi theo à?” Một nha dịch trong đó hỏi nữ tử mới vừa nói kia.

Nữ tử kia hung tàn cười cợt, “Không cần, điện hạ nói rồi, nàng nếu không bó tay chịu trời, vậy có thêm một tội danh!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 50: Chương 50: Thực Tương Tới Chơi

Ti Mộ Hàm điều khiển xe ngựa đi vòng một vòng, từ cửa tây trở lại kinh thành, cuối cùng đem xe ngựa đứng trong ngõ hẻm sau Tuyết phủ.

Chờ Tuyết Noãn Tịch xuống xe ngựa, nàng nghiêm túc dặn dò: “Chuyện hôm nay, người không nên nói với bất kỳ ai, biết không?”

“Vậy còn người?” Tuyết Noãn Tịch lo lắng nói, tuy rằng hắn không phải nữ tử, thế nhưng vẫn hiểu chút luật pháp, phóng ngựa hành hung, nhiễu loạn an bình trong kinh thành không phải tội nhỏ.

Ti Mộ Hàm không để ý lắm cười cợt, “Ta cái gì? Những người kia căn bản chưa từng nhận ra ta, thì làm sao tới bắt ta? Đương nhiên, nếu người nói ra, chỉ sợ ta thật sự sẽ bị các nàng tóm!”

Tuyết Noãn Tịch tàn nhẫn trừng nòng một chút, “Ngươi hỗn đản!” Hấn lo lắng cho nàng như vậy, nàng lại còn trêu chọc hấn!

“A Noãn!” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói, “Ngươi nếu xem ta là bằng hữu, kia liền nghe lời của ta!” Chuyện này nàng nhất thời kích động gây ra, không nên liên lụy đến hấn!

Tuyết Noãn Tịch bữu môi nói: “Ta là đang lo lắng cho ngươi!”

“Ngươi có cái gì phải lo lắng?” Ti Mộ Hàm bật cười nói, “Ta là Thập Lục hoàng nữ, mặc dù bị các nàng bắt, cũng chỉ bị mẫu hoàng giết cho một trận, có thể bị tội lớn gì?”

Chỉ là hấn không như thế, nếu mẫu hoàng nói không chú ý chuyện Thủy gia công tử, là tuyệt đối không thể, phỏng chừng Tuyết đế sư bỏ không ít lực mới đem chuyện này giải quyết, nhưng nếu lúc này hấn lại liên lụy vào chuyện này, chỉ sợ sẽ xảy ra đại sự!

Này cũng là nguyên nhân nàng không cùng người Thuận Thiên phủ doãn trở lại.

Tuyết Noãn Tịch suy nghĩ một chút, cũng thật là như vậy, xưa nay hoàng nữ phạm tội, chỉ cần không phải mưu phản, đều chỉ bị răn dạy, phạt bổng lộc mà thôi, liền nghiêm túc gật đầu nói: “Ngươi yên tâm, ta chết cũng sẽ không nói ra!”

“Trở về đi.” Ti Mộ Hàm mỉm cười nói.

Tuyết Noãn Tịch gật gật đầu, lại nhìn nàng một lúc, mới nhẹ điểm chân lên mặt đất, phóng qua tường cao, tiến vào Tuyết phủ.

Ti Mộ Hàm thấy hấn đi vào, lập tức thu hồi hết thảy nụ cười,

Thuận Thiên phủ doãn trong thời gian ngắn như vậy liền tìm tới nàng, kia chứng minh chuyện này không phải đơn giản như vậy, sau lưng tất nhiên có người thao túng.

Chỉ là không biết người kia là ai?

Vì sao muốn xuống tay với nàng?

Ti Mộ Hàm trầm tư một lát, sau đó lên xe ngựa, đánh xe ly khai.

Một hồi lâu sau, trong hẻm nhỏ cách đó không xa, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy ra, Ti Mộ Viện âm trầm nhìn phương hướng Ti Mộ Hàm rời đi, một hồi lâu sau, mới thả liềm xe xuống, lạnh giọng nói: “Đi!”

“Vâng.”

...

Ti Mộ Hàm trở lại Thập Lục hoàng nữ phủ, liền thấy Chương Thiện chờ đợi ở cửa lớn.

“Điện hạ, ngài trở về!” Chương Thiện vừa thấy nàng trở về, lập tức tiến lên nghênh tiếp.

Ti Mộ Hàm xuống xe ngựa, đối với nàng gật đầu.

Chương Thiện để môn phòng đem xe ngựa hồi mã phòng, sau đó cùng Ti Mộ Hàm tiến vào phủ, “Điện hạ, Thục tương đại nhân tới bái phỏng.”

Ti Mộ Hàm dừng cước bộ, “Cái gì?”

“Thục tương đại nhân tới bái phỏng, bây giờ đang ở đại sảnh chờ điện hạ.” Chương Thiện đáp.

Ti Mộ Hàm kinh ngạc nói: “Thục tương tới chơi?”

“Đúng thế.” Chương Thiện gật đầu.

Ti Mộ Hàm trầm nghĩ một lát, mới cất bước ly khai, vừa vào chính đường, liền nhìn thấy Thục Lam Phong cúi đầu an tọa trên ghế dành cho khách quý, trên người còn mặc triều phục Hữu tướng, có thể thấy được rất vội vàng, nàng thiếu mi, nở nụ cười nhạt tiến lên phía trước nói: “Không biết Hữu tướng tới chơi, bản điện thất lễ.”

Thục Lam Phong nghe vậy, lập tức ngẩng đầu đứng dậy, hành lễ nói: “Hạ quan gặp qua Thập Lục điện hạ.”

“Thục tương không cần đa lễ.” Ti Mộ Hàm đáp lễ nói, “Mời ngồi.”

Thục Lam Phong đáp một tiếng liền ngồi xuống, âm thầm đánh giá nữ tử trước mắt, vàng trán trầm tĩnh, vẻ mặt hờ hững, nếu không phải vì đạo ý chỉ của bề hạ, e sợ nàng một đời này cũng sẽ không có cơ hội đánh giá Thập Lục hoàng nữ này.

“Không biết Thục tương tới chơi vì chuyện gì?” Ti Mộ Hàm mỉm cười hỏi.

Thục Lam Phong thu hồi tầm mắt, “Hạ quan nghe nói điện hạ hôm qua có tới Thái Lăng một chuyến.”

Ti Mộ Hàm thiếu mi, không ngờ tới nàng ta sẽ trực tiếp như vậy, “Thục tương tin tức không sai, bản điện xác thực đi tới Thái Lăng một chuyến.”

“Không biết điện hạ vì sao đi tới đó?” Thục Lam Phong nghiêm mặt nói, mơ hồ mang theo một tia trách cứ.

Check This Out

chẳng lẽ phải cùng Thục tương đại nhân bàn giao sao?”

Thục Lam Phong cứng lại, chột nhán mày, “Hạ quan vốn cũng không muốn can thiệp hành tung của điện hạ, thế nhưng... Vũ nhi giờ đã là người của điện hạ, kia có mấy lời thần không thể không nói.”

“Bản điện rửa tai lắng nghe.” Ti Mộ Hàm mỉm môi nói.

Thục Lam Phong nghiêm nghị nói: “Hạ quan biết được điện hạ từng được nuôi dưới gối Hòa Dụ Phượng, khó tránh khỏi đối với phế thái nữ lòng mang thương hại, thế nhưng phế thái nữ đã chết, điện hạ nếu còn dính líu việc này, đối với điện hạ cũng không có chỗ tốt.”

Ti Mộ Hàm thùy mâu, “Bản điện rất tò mò, Thục tương vì sao biết được bản điện là vì phế gia quyến thái nữ mới đi thái lăng?”

“Thập Lục điện hạ chẳng lẽ không từng nghe qua, cõi đời này ‘không có tường nào gió không lọt qua được’ sao?” Thục Lam Phong trầm giọng nói.

Ti Mộ Hàm cười cợt, “Vậy Thục tương gia hân cũng phải biết, việc làm của bản điện, mẫu hoàng dĩ nhiên biết được.”

Thục Lam Phong tàn khốc nói: “Điện hạ đây là ý gì?”

“Bản điện ý tứ gì, Thục tương chắc cũng rõ ràng.” Ti Mộ Hàm khẽ nói, “Nếu mẫu hoàng cũng chưa từng vì chuyện này mà trách cứ bản điện, Thục tương đại nhân cần gì phải lo ngại đây?”

Thục Lam Phong đột nhiên đứng lên, trợn mắt nói: “Thập Lục điện hạ là đang nói thần quản việc không đâu?”

“Không.” Ti Mộ Hàm lắc đầu nói, “Bản điện rất rõ ràng Thục tương chuyển này đến đây hoàn toàn là xuất phát từ lòng tốt, cũng rõ ràng Thục tương tâm rất yêu nhi tử, nhưng mà Thục tương đại nhân lại tựa hồ đã quên, nếu một ít người hữu tâm biết được Thục tương đại nhân đến đây gặp bản điện, không biết sẽ nghĩ thế nào?”

Những nha dịch Thuận Thiên Phủ kia, sau lưng sẽ là Cửu hoàng tử sao? Nếu thật chính là nàng ta, vậy nàng ta vội vã đối với nàng động thủ như thế, sợ cũng bởi vì thái độ của Thục Lam Phong này.

Thục Lam Phong hí hí mắt, “Thập Lục điện hạ là lo lắng Ninh Vương điện hạ hiểu lầm?”

“Thục tương gia sai rồi.” Ti Mộ Hàm nói, “Bản điện chỉ là không muốn Vũ Chi bị liên lụy.”

Thục Lam Phong nói: “Nếu không phải vì Vũ nhi, hạ quan sẽ không quản chuyện này!”

“Nếu Thục tương đại nhân thật sự vì muốn tốt cho Vũ Chi, kia liền không nên đem hân kéo vào bất cứ chuyện gì.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói, “Hôm nay Thục tương gia đến đây, bản điện biết được ngươi là yêu nhi tử mà sốt ruột, Cửu hoàng tử cùng Chiêu Hoàng quý quân tự nhiên cũng sẽ hiểu tâm của Thục tương gia, nhưng mà, lấy thân phận Vũ Chi bây giờ, không hẳn chịu được quá nhiều quan ái (quan tâm, yêu thương) của Thục tương gia.”

Thục Lam Phong cả giận nói: “Thập Lục điện hạ đây là ý gì?”

“Bây giờ liên hệ duy nhất giữa bản điện cùng Thục tương chính là Vũ Chi, nếu có người không hi vọng Thục tương cùng bản điện lại có thêm liên hệ, biện pháp tốt nhất chính là diệt trừ người kéo liên hệ giữa ngươi và ta.” Ti Mộ Hàm câu miệng cười nói, mang theo nhàn nhạt châm biếm, “Đến lúc đó, bản điện không hẳn có thể giữ được Vũ Chi, còn Thục tương gia... Ngươi có thể vì Thục gia hi sinh hân một lần, cũng có thể hi sinh lần thứ hai!”

Thục Lam Phong vẻ mặt chấn động, lại có chút chột vật.

Ti Mộ Hàm trầm mâu cười nhẹ nói: “Thục tương có hảo ý bản điện tâm lĩnh, cũng hi vọng Thục tương gia có thể vì nhi tử bị hi sinh này mà suy nghĩ thật kỹ!”

“Vũ nhi... Hân...” Thục Lam Phong thấp giọng nói, trong mắt tràn đầy vẻ áy náy.

Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói: “Hắn giờ là người Thập Lục hoàng nữ phủ, ta tự nhiên sẽ đối xử tử tế với hân!”

Thục Lam Phong sâu sắc nhìn người trước mắt, theo như nàng điều tra, Thập Lục hoàng nữ này cá tính ôn hòa, làm việc khiêm tốn, cẩn thận chặt chẽ, nhưng ngày hôm nay, nàng lại phát hiện, nàng ấy cư nhiên có thể đem sự tình xem thông suốt như vậy, Vũ nhi theo nàng, đến tột cùng là phúc hay là họa? “Điện hạ đã thông suốt như vậy, kia vì sao không đếm xỉa đến?”

“Không đếm xỉa đến?” Ti Mộ Hàm cười cợt, “Thực tương đây là đang nói đùa sao?”

Thực Lam Phong sững sờ, lập tức thẳm thờ dài, ở trong lòng Thụy vương, Thập Lục hoàng nữ đã sớm bị xếp vào Ninh vương phái, làm sao có thể không đếm xỉa đến? “Hạ quan không còn ước mong gì khác, chỉ hi vọng Thập Lục điện hạ, mặc kệ xảy ra tình huống gì vẫn có thể đối xử tử tế với Vũ nhi.”

“Đương nhiên.” Ti Mộ Hàm gật đầu nói.

Thực Lam Phong nói: “Như vậy, hạ quan cáo từ.”

“Thực tương gia nếu đến rồi, không ngại đi gặp Vũ Chi?” Ti Mộ Hàm mỉm cười nói, “Vũ Chi chắc cũng rất muốn gặp ngươi.”

Thực Lam Phong suy nghĩ một chút, đang muốn gật đầu, đã thấy Chương Thiện mang theo một nữ tử đi vào bẩm báo, “Khởi bẩm điện hạ, thị vệ của Thực tương đại nhân cầu kiến.”

“Tham kiến Thập Lục điện hạ.” Nữ tử kia đối với Ti Mộ Hàm hành lễ nói, sau đó hướng Thực Lam Phong nói: “Đại nhân, tiểu nhân có chuyện quan trọng bẩm báo.”

Thực Lam Phong nhíu mày nói: “Chuyện gì?”

Nữ tử kia nhìn Ti Mộ Hàm một chút, sau đó tiến lên, ở bên tai Thực Lam Phong thấp giọng nói ra một câu.

Thực Lam Phong lúc này hoàn toàn biến sắc, “Cái gì?”

Ti Mộ Hàm đẩy mắt xẹt qua một tia lệ quang, động tác uống trà vẫn không ngừng, chỉ là không biết chuyện gì để Hữu tướng Đại Chu bỗng nhiên biến sắc?

Thực Lam Phong chuyển ánh mắt nhìn về phía Ti Mộ Hàm, trầm giọng nói: “Thái lăng – Long Ân điện, gia quyến phế thái nữ hết thảy chôn cây biển lửa.”

“Cái gì?” Ti Mộ Hàm kinh hãi biến sắc, bỗng nhiên đứng lên, chén trà trong tay ‘oành’ một tiếng rơi xuống đất, trà nóng thấm ướt xiêm y...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Không còn gì cả!

Thực Lam Phong thấy tình hình như vậy, lập tức cau mày kêu, “Thập Lục điện hạ?”

Ti Mộ Hàm chậm rãi ngồi xuống, “Hôm nay Thực tương đại nhân sợ là không có thời gian gặp Vũ Chi rồi, bản điện không tiến.” Biểu hiện bình tĩnh như vậy phảng phất khiếp sợ mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

Thực Lam Phong mày nhíu càng chặt, “Đã như vậy, hạ quan xin cáo lui.” Khi đi tới cửa, nàng dừng bước, xoay người, trầm giọng nói: “Thập Lục điện hạ, lời nói vừa rồi hạ quan nhớ kỹ, cũng hi vọng Thập Lục điện hạ vì Vũ nhi mà trân trọng bản thân.”

Ti Mộ Hàm không nói gì, tĩnh tọa, hai nắm đấm nắm chặt.

Chương Thiện đang muốn cho người đi vào dọn dẹp mảnh vỡ trên đất.

“Ra ngoài!” Ti Mộ Hàm mặt âm trầm, thanh âm đè nén rít gào qua kẽ răng.

Chương Thiện nghe vậy, khom người lui ra. Nàng ta vừa mới đi ra phòng khách, liền thấy Thực Vũ Chi bước nhanh tới.

“Tham kiến Vũ chủ tử.” Chương Thiện tiến lên, thỉnh an nói.

Thực Vũ Chi nhàn nhạt gật đầu, “Ta nghe nói mẫu thân đến, cho nên tới xem một chút.”

“Thực tương đại nhân mới vừa rồi có việc gấp, cho nên đã ly khai.” Chương Thiện đáp.

Thực Vũ Chi sững sờ, biểu hiện có chút thất vọng, “Vậy sao?” Hắn cho rằng mẫu thân đến Thập Lục hoàng nữ phủ là vì đến nhìn hắn, nguyên lai không phải a!

“Điện hạ ở bên trong.” Chương Thiện cung kính nói.

Thục Vũ Chi nghi hoặc nhìn nàng ta, không hiểu nàng ta vì sao nói như vậy.

Chương Thiện nói: “Điện hạ tâm tình không tốt.”

Thục Vũ Chi lập tức hiểu được, nhú nhú mày lại, điện hạ tâm tình không tốt? Là bởi vì mẫu thân cùng với nàng nói cái gì, cho nên tâm tình nàng mới không tốt? Hắn liếm tâm thần, gật đầu nói: “Cảm ơn Chương quân gia.”

“Tiểu nhân xin cáo lui.” Chương Thiện cúi đầu, sau đó lui ra.

Thục Vũ Chi hít nhẹ một hơi, sau đó hướng về phòng khách mà đi, vừa vào phòng khách, liền thấy Ti Mộ Hàm cúi thấp đầu, yên tĩnh ngồi nơi đó, cho dù hắn không nhìn rõ ràng biểu hiện của nàng giờ khắc này, nhưng vẫn cảm giác được, trên người nàng tản mát ra khí tức lạnh lẽo.

Mẫu thân đến tột cùng đã cùng với nàng nói cái gì, đến nỗi nàng tức giận như vậy?

“Công tử?” Thục Thanh kéo kéo xiêm y công tử nhà mình, đem qua Thập Lục điện hạ không có hồi Vũ Lâu nghỉ ngơi, bây giờ lại vì Hữu tướng đại nhân đến mà tức giận, nếu công tử lúc này đi vào, tất nhiên không chiếm được quả ngon ăn.

Thục Vũ Chi cười, nhẹ giọng nói: “Cha nuôi, người ở chỗ này chờ đi.”

“Nhưng mà...”

“Sẽ không sao.” Thục Vũ Chi kiên trì nói, sau đó bước vào bên trong đại sảnh, hắn nhìn mảnh vỡ trên đất một chút, sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi tiến lên, hành lễ nói: “Vũ Chi gặp qua điện hạ.”

Ti Mộ Hàm dường như không nghe thấy, ngay cả ngẩng đầu liếc hắn một cái cũng không.

Thục Vũ Chi mím mím môi, đang muốn mở miệng, lại phát hiện lòng bàn tay phải của nàng đặt bên cạnh bàn chảy ra một tia huyết hồng, hắn trong lòng giật mình, không quan tâm được lễ nghi gì nữa, liền vội vàng tiến lên, “Điện hạ, tay người...”

Ti Mộ Hàm lúc này mới ngẩng đầu, chỉ là cặp mắt trầm tĩnh kia giờ khắc này quanh quẩn một mảnh lạnh lẽo cùng thâm trầm, nàng nhìn Thục Vũ Chi, trầm mặc không nói.

Thục Vũ Chi cả người rùng mình, nhưng vẫn ưu thanh nói: “Điện hạ, tay người...”

Ti Mộ Hàm hạ thấp tầm mắt, nhìn hướng tay của mình, sau đó chậm rãi mở ra, nguyên lai móng tay đã đâm sâu vào lòng bàn tay, chảy máu, thế nhưng nàng nhưng không phát hiện chút nào.

Thục Vũ Chi nhìn lòng bàn tay đầm máu của nàng, liền vội vàng xoay người kêu: “Cha nuôi, nhanh đi thỉnh Chương quân gia cho mời thái y.”

“Không cần.” Ti Mộ Hàm trầm giọng nói, tròng mắt đã khôi phục một phần trầm tĩnh như nước.

Thục Vũ Chi sửng sốt, “Nhưng điện hạ...”

Ti Mộ Hàm lấy ra một cái khăn tay, đem lòng bàn tay bao lại, “Tiểu thương mà thôi, không cần hưng sư động chúng như vậy.”

“Vậy để Vũ Chi giúp điện hạ bôi thuốc?” Thục Vũ Chi kiên trì nói, “Mặc dù là tiểu thương, nhưng vẫn phải bôi thuốc!”

Ti Mộ Hàm nhìn chăm chú vào hắn, không gật đầu, cũng không từ chối.

Thục Vũ Chi thấy thế, vội vã để Thục Thanh đem dược tới, lại để cho hạ nhân bưng tới một chậu nước nóng, sau đó tự mình giúp nàng tẩy sạch vết thương, lại nghiêm túc thoa thuốc, sau đó tỉ mỉ băng bó, một đường bận bịu, chờ vết thương băng bó cẩn thận xong, hắn mới phát hiện cả người mình toàn mồ hôi, “Được rồi, điện hạ mấy ngày nay không nên dính nước, mấy ngày nữa sẽ tốt lên.”

“Người biết y thuật?” Ti Mộ Hàm đột nhiên hỏi.

Thục Vũ Chi mỉm cười nói: “Không biết, chỉ là khi còn bé bú dưỡng binh, đều tự làm chính mình bị thương, cho nên mới biết xử lý những vết thương nhỏ này.” Nét cười của hắn, mang theo chua xót như có như không.

Ti Mộ Hàm nheo mắt lại, “Người ở Thục gia, không tốt sao?”

Thục Vũ Chi ngắt người, lập tức lắc đầu nói “Làm sao sẽ? Mẫu thân tuy rằng bận bịu, thế nhưng vẫn rất thương ta, làm sao có thể không tốt?”

“Mẫu thân người xác thực rất quan tâm người.” Ti Mộ Hàm khẽ nói, đôi mắt đen lại sâu trầm không thấy đáy.

Thục Vũ Chi nghiêm mặt nói: “Điện hạ, mẫu thân nói cái gì mạo phạm điện hạ sao?”

“Người cho rằng nàng sẽ cùng ta nói cái gì?” Ti Mộ Hàm bật cười nói.

Thục Vũ Chi trầm ngâm chốc lát, lập tức quỳ xuống, “Điện hạ, mặc kệ mẫu thân nói cái gì, đều là do Vũ Chi, nếu điện hạ thật sự muốn trách tội, liền trách cứ Vũ Chi, thỉnh điện hạ không nên làm khó dễ mẫu thân.”

“Vũ Chi...” Ti Mộ Hàm âm thanh kéo dài, “Mẫu thân người không có mạo phạm bản điện cái gì, cho dù thật sự mạo phạm, bản điện cũng không có bản lĩnh đi làm khó dễ nàng.”

Thục Vũ Chi sững sờ.

Ti Mộ Hàm đứng lên, đem hân nâng dậy, “So với bản điện, người vẫn may mắn hơn nhiều, dù sao, mẫu thân của người cho dù bảo hộ không được người, cũng tuyệt đối không ra tay hại người, cho nên, người so với bản điện vẫn may mắn hơn!”

Thục Vũ Chi kinh ngạc, “Điện hạ, đã xảy ra chuyện gì?” Không phải mẫu thân, vậy nàng đến tột cùng vì sao lại như vậy? Tuy rằng hân cũng không biết rõ, thế nhưng vẫn nhìn ra được sự khác thường của nàng, giống như bị ngột ngạt, lúc nào cũng có thể bạo phát.

“Không có chuyện gì.” Ti Mộ Hàm híu hóp mắt nở nụ cười, tất cả đều là tự giễu, “Bản điện đột nhiên phát hiện, bản điện nguyên lai không còn gì cả!”

Thục Vũ Chi vô cùng kinh ngạc, không còn gì cả? Nàng là Thập Lục hoàng nữ Đại Chu, thân phận cao quý, làm sao sẽ không còn gì cả? Hân suy nghĩ một chút, đôi môi rung động, muốn nói lại thôi.

Mà giờ khắc này, Chương Thiện về mặt vội vàng đi vào, “Khởi bẩm điện hạ, người trong cung đến, nói bệ hạ có chỉ, thỉnh điện hạ lập tức tiến cung.”

Ti Mộ Hàm hơi cau mày, lạnh lạnh nói: “Bản điện đã biết.”

“Điện hạ.” Thục Vũ Chi thấy nàng muốn đi, liền vội vàng kêu lên.

Ti Mộ Hàm xoay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của hân, cười nói: “Không cần phải lo lắng, sẽ không sao.”

“Điện hạ!” Thục Vũ Chi một mặt nghiêm nghị nói, “Vũ Chi không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng bất luận xảy ra chuyện gì, Vũ Chi đều sẽ ở bên cạnh điện hạ, điện hạ không phải không còn gì cả.”

Ti Mộ Hàm thật sâu liếc mắt nhìn hân nhưng không lên tiếng, liền xoay người ly khai.

Thục Vũ Chi vẫn nhìn theo nàng ly khai, trong lòng bất an càng nồng, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 52: Ngự tiền kiện cáo*

*Ngự tiền: Bên cạnh nhà vua, (câu trên có nghĩa là bẩm tấu, kiện cáo sai lầm của các quan phủ, quý tộc lên vua).

Tuyết phủ

Trong từ đường

Tuyết Nghiễn một mặt bất đắc dĩ nhìn đệ đệ quỳ trên mặt đất lạnh băng, “Tịch Nhi, đều quỳ hơn một canh giờ, còn không chịu cùng mẫu thân nhận sai sao?”

Sáng nay nàng mới đến Hàn Lâm viện không lâu, liền thấy quản gia trong phủ phái người tới đưa tin, nói người trong viện đại công tử đều đang vội lấy nước dập hỏa, nàng nhất thời vô cùng lo lắng chạy trở về, liền lo lắng đệ đệ sẽ xảy ra chuyện, nhưng không nghĩ tới vừa về liền nghe chính phủ của mình lòng như lửa đốt nói, Tịch Nhi mất tích, khi đó nàng liền đoán được, trận hỏa này là như thế nào.

Bất đắc dĩ nàng không thể làm gì khác hơn là để quản gia cho người toàn lực dập tắt lửa, lại để thị vệ trong phủ đi tìm Tịch Nhi, may là hôm nay thời tiết không tệ, tuyết động tan ra, cho nên trận hỏa rất nhanh bị tiêu diệt, ngoại trừ đốt trụi một căn phòng, cũng không có tổn thất lớn hay người thương vong gì.

Lúc này, mẫu thân nhận được tin tức chạy về, thấy khắp nơi bừa bộn, dưới con nóng giận, hạ lệnh đem hạ nhân trong viện trên dưới hết thảy đều trọng trách một lần, đặc biệt là tiểu thị thiếp thân của Tịch Nhi _ Lục nhi, bị phạt nặng nhất, vốn nàng muốn xin mẫu thân, chờ Tịch Nhi sau khi trở lại trách cứ vài câu việc này cũng cho qua, nhưng không nghĩ tới Tịch Nhi sau khi trở về thấy Lục nhi một thân bị thương, thế nhưng cùng mẫu thân tranh chấp.

Mẫu thân vốn con giận còn sót lại chưa tiêu, lại thêm chuyện Thủy gia công tử trước đó nên muốn giáo huấn Tịch Nhi một hồi, liền phạt Tịch Nhi đến từ đường hối lỗi, mãi đến khi nào chịu mở miệng nhận sai mới có thể đứng lên.

Nhưng Tịch Nhi tính tình tùy ý làm bậy, coi trời bằng vung, tính khí này càng quật cường, quỳ hơn một canh giờ (1 canh giờ = 2 tiếng đồng hồ), còn không chịu nhận sai.

Tuyết Noãn Tịch ngẩng đầu nhìn đại tỷ, nổi giận đùng đùng nói: “Hóa là ta chậm, mẫu thân muốn phạt muốn đánh, hướng về phía ta là được, vì sao phải đánh Lục nhi? Lục nhi hẳn chưa từng luyện qua võ, bây giờ nằm ở trên giường, sợ là hơn một tháng mới có thể đứng dậy! Mẫu thân làm sao có thể làm như vậy?”

Hắn vốn chuẩn bị đi nhận sai, nhưng hắn không nghĩ tới mẫu thân cư nhiên hạ lệnh đem Lục nhi cùng hạ nhân trong viện của hắn trừng phạt! Người sai cũng không phải bọn họ, vì sao phải đánh bọn họ?

Tuyết Nghiễn cứng lại, “Tịch Nhi, ngươi vì mấy hạ nhân mà cùng mẫu thân bực bội, này đáng giá không?”

Tuyết Noãn Tịch trừng nàng một chút, quay đầu không nói lời nào.

“Lần trước, chuyện Thủy gia công tử, mẫu thân vốn chưa nguôi giận, bây giờ ngươi nếu cùng mẫu thân bực bội, chẳng phải là quá khiến mẫu thân thương tâm!” Tuyết Nghiễn khuyên bảo.

“Đại tỷ!” Tuyết Noãn Tịch nghiêm mặt, “Ta nói rồi, muốn ta nhận sai có thể, nhưng mẫu thân cũng phải cùng Lục nhi nhận sai!”

Tuyết Nghiễn kinh ngạc tròn to hai mắt, “Tịch Nhi, ngươi biết ngươi đang nói cái gì không?” Nàng biết đệ đệ này luôn luôn tùy hứng, nhưng cũng không phải không có suy nghĩ, thế nhưng bây giờ nói ra những lời ấy, lẽ nào điên rồi hay sao?

“Ta mặc kệ!” Tuyết Noãn Tịch hét lớn, “Mẫu thân nếu sinh khí, có thể đánh ta, nhưng không thể đánh Lục nhi!”

Tuyết Nghiễn thở dài nói: “Tịch Nhi, đại tỷ biết ngươi cùng Lục nhi thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, thế nhưng hẳn trước sau cũng chỉ là Nô thị, ngươi để mẫu thân hướng hẳn nói xin lỗi, này làm sao có khả năng?” Tình cảm giữa bọn họ thời điểm nào trở nên tốt như vậy?

Tuyết Noãn Tịch căm tức nhìn nàng, sau đó xoay đầu, không để ý tới nàng.

“Tịch Nhi...”

“Ngươi vì sao muốn ta hướng Lục nhi xin lỗi?” Tuyết Thiên Tinh trầm mặt đi vào.

Tuyết Nghiễn thấy thế, vội vã tiến lên nghênh tiếp, “Mẫu thân...”

“Ngươi lui ra.” Tuyết Thiên Tinh tàn khốc nói. Tuyết Nghiễn nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là xoay người đi ra ngoài.

Tuyết Thiên Tinh đi tới trước mặt nhi tử, “Ngươi nói thử một chút!”

Tuyết Noãn Tịch cúi đầu, không nói lời nào.

“Ta biết ngươi oán ta căm tức ngươi.” Tuyết Thiên Tinh trầm giọng nói, “Thế nhưng ta làm tất cả đều vì muốn tốt cho ngươi, nhưng ngươi ngược lại tốt rồi, không chỉ không nhớ kỹ giáo huấn, cư nhiên sai càng thêm sai, tự phóng hỏa tiêu diệt viện của mình, ngươi có biết, nếu trận hỏa này diệt không kịp, sẽ có hậu quả gì không? Ngươi bây giờ lo lắng Lục nhi, đau lòng Lục nhi, nhưng khi ngươi phóng hỏa, có nghĩ tới hay không, nếu hắn không đi ra kịp, thì sẽ chôn thầy biển lửa!”

“Người không nên làm ta sợ!” Tuyết Noãn Tịch ngẩng đầu lên nói, “Ta trước khi phóng hỏa đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, hỏa kia căn bản sẽ không thương tổn được người nào, hơn nữa, ngoài viện có nhiều thị vệ bảo vệ như vậy, làm sao sẽ làm người bị thương!”

“Bây giờ ngươi còn cảm thấy ngươi không sai?” Tuyết Thiên Tinh cả giận nói, nàng có phải là quá mức dung túng hắn rồi không?

Tuyết Noãn Tịch bĩu môi nói, “Ta lúc nào nói ta không sai rồi...”

Tuyết Thiên Tinh nghe vậy, sắc mặt hòa hoãn mấy phần, “Đã như vậy, vì sao còn không nhận sai?”

“Mẫu thân không nên đánh Lục nhi! Ngươi nếu phạt ta, đánh ta, ta không lời nào để nói, nhưng mẫu thân không nên đánh Lục nhi!” Tuyết Noãn Tịch bỗng nhiên đứng dậy, cả giận nói: “Phụ thân khi ta còn rất nhỏ liền qua đời, mẫu thân vội vàng triều chính, đại tỷ bận rộn đọc sách, nhị tỷ đều không ở nhà, khi đó đều là cha nuôi chăm sóc ta, Lục nhi mặc dù là con trai ruột của hắn, thế nhưng hẳn đối với ta so với nhi tử của mình còn tốt hơn, cha nuôi lúc lâm chung ta liền đáp ứng hắn, sẽ chăm sóc Lục nhi thật tốt, nhưng bây giờ mẫu thân đem hắn đánh thành bộ dáng này, ta làm sao ăn nói với cha nuôi!”

Tuyết Thiên Tinh kinh ngạc.

Liền ngay cả Tuyết Nghiễn không yên lòng mà trốn ở ngoài cửa cũng không khỏi kinh ngạc, Tịch Nhi vì Lục nhi mà cùng mẫu thân bực bội là vì nguyên nhân này? Nàng không hề nghĩ tới, đệ đệ tùy hứng của mình cư nhiên quan tâm người khác như vậy?

Tuyết Noãn Tịch về mặt khổ sở, “Cha nuôi đi rồi, ta cũng chỉ còn lại một mình, là Lục nhi vẫn bồi ta, hướng hồ...” Hắn chuyển đề tài, trợn mắt nói: “Lục nhi hẳn không phải người của mẫu thân sao? Hắn vẫn luôn trong tối đem những việc ta làm báo cho mẫu thân, nhưng mẫu thân bây giờ lại hạ thủ tàn nhẫn như vậy?”

Tuyết Thiên Tinh về mặt liêm liễm, “Ta đã phái người đi thỉnh thái y lại đây.”

“Vậy mẫu thân khi nào xin lỗi Lục nhi?” Tuyết Noãn Tịch tiếp tục hỏi.

Tuyết Thiên Tinh giận tái mặt, “Người nên nói xin lỗi với hắn là ngươi, hắn vì ngươi nên mới bị như vậy!”

“Mẫu thân nói không giữ lời!” Tuyết Noãn Tịch tức giận nói.

Tuyết Thiên Tinh nói: “Nói không giữ lời là ngươi, ngươi không phải đã đáp ứng ta, cố gắng ở trong viện nhận cấm túc sao?”

Tuyết Noãn Tịch khí thế nhất thời tiêu, “Ta... Ta... Ai bảo mẫu thân không cho ta đi gặp nàng!”

“Ngươi sáng nay đi ra ngoài một canh giờ, chính là đi gặp Thập Lục hoàng nữ?” Tuyết Thiên Tinh trầm mặt nói.

Tuyết Noãn Tịch đang muốn gạt đầu, nhưng lại nhớ ra cái gì đó, mím mím môi, “Không nói cho ngươi! Ta đến xem Lục nhi!” Dứt lời, quay đầu liền đi ra ngoài.

Tuyết Thiên Tinh lắc đầu một cái, không biết nên tức nên nộ, hay nên cảm thấy vui mừng, ngẩng đầu nhìn hướng về bàn thờ, bài vị của người mình cùng kết tóc, thờ dài nói: “Ngươi nói xem, đứa con trai này của chúng ta, tính tình này, đến tốt cùng là giống ai?”

“Tịch Nhi tính tình tuy rằng không được, thế nhưng tâm vẫn rất tốt.” Tuyết Nghiễn đi tới, cười nói, “Phụ thân ở trên trời có linh thiên, cũng sẽ cảm thấy vui mừng.”

Tuyết Thiên Tinh thở dài, “Hắn tính tình như vậy, nếu lòng dạ ác độc một chút còn tốt, nhưng một mực lại tâm mềm như vậy, nếu tương lai tiến vào Thập Lục hoàng nữ phủ, sợ sẽ phải chịu thiệt.”

“Mẫu thân lo xa rồi.” Tuyết Nghiễn nói, “Nữ nhi đã cho người điều tra nhi tử Thục gia kia, tính tình ôn hòa, không giống như người tâm cơ, hướng hồ, cho dù hắn là nhi tử Thục tương, nhưng trước sau vẫn là thân phận Sơ thị.”

Tuyết Thiên Tinh suy nghĩ một chút, đang muốn nói cái gì lại thôi.

Lúc này, quản gia Tuyết phủ vội vàng vàng đi vào, đưa lên một phong thư, nói là môn sinh của nàng đưa tới gấp.

Tuyết Thiên Tinh mở ra xem, mặt biến sắc.

“Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì?” Tuyết Nghiễn vội hỏi.

Tuyết Thiên Tinh về mặt nghiêm túc nói: “Thuận Thiên phủ doãn ngự tiền, kiện Thập Lục hoàng nữ ở trên đường cái phóng ngựa hành hung, nhiễu loạn an bình trong kinh, bệ hạ giận dữ, hạ chỉ đem Thập Lục hoàng nữ triệu kiến vào cung gấp!”

Tuyết Nghiễn kinh hãi, “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Làm sai chỗ nào?

Giao Thái điện

Ngoài Ngự thư phòng

Ti Mộ Hàm từ lúc sinh ra tới nay đây là lần đầu tiên tới Giao Thái điện này _ nơi quyền lợi trung tâm nhất ở Đại Chu, chỉ là không nghĩ tới, cư nhiên dưới tình huống như vậy.

Thái lăng hoá hoại?

Hơn nửa tháng trước, nàng đi tới đại lao hoàng thất gặp phế thái nữ, nhưng mà sau đó phế thái nữ liền tự sát bỏ mình, bây giờ nàng đi tới thái lăng một chuyến, gia quyền phế thái nữ liền toàn bộ chôn cây biển lửa!

Nếu nói nàng đây là bất ngờ, kia nếu nàng tin thì nàng thực sự là kẻ ngu si nhất trên đời!

Bây giờ, mẫu hoàng vội vã triệu kiến nàng như vậy, vì chuyện gì?

Là vì cảnh cáo nàng, không được đem chuyện người đi tới thái lăng tuyên dương ra ngoài, để tránh việc bách tính nói người cay nghiệt thiếu tình cảm, ngay cả hoàng tôn của mình cũng không buông tha?

Vậy nàng ta có phải cũng dự định đem nữ nhi này diệt khẩu?

“Thập Lục điện hạ, bệ hạ cho mời.” Tô Tích Chi chậm rãi đi ra, cung kính nói.

Tì Mộ Hàm nhìn hần thái độ cung kính có lễ, bên môi không khỏi tràn ra một trận cười gằn, sau đó nhấc chân bước vào Ngự thư phòng.

Bên trong ngự thư phòng

Tuyên Vũ đế ngồi ngay ngắn trước án, cúi đầu xem tấu chương.

Tì Mộ Hàm không có ngần đầu nhìn người trên kia dù một chút, lập tức quỳ xuống hành lễ: “Nhi thần tham kiến mẫu hoàng.”

Tuyên Vũ đế mặt không biến sắc, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, “Bình thân.”

“Tạ mẫu hoàng.” Tì Mộ Hàm đứng lên nói, “Không biết mẫu hoàng triệu kiến nhi thần, vì chuyện gì?”

Thanh âm nàng cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến bản thân nàng cũng không tin, sau khi nàng nghe được sự tình của cha đẻ mình, còn mặt không chế một trận, bây giờ biết được gia quyến phế thái nữ toàn bộ chôn chôn biển lửa, nàng chỉ chấn kinh một lúc, sau đó hoàn toàn lạnh lẽo, bình tĩnh.

Tuyên Vũ đế ngẩng đầu lên, nhướng mày, uy nghiêm trên mặt hiện lên một vết tức giận, dương tay nhặt một quyển tấu chương lên ném tới trước mặt nàng, tức giận nói: “Vừa mới, Thuận Thiên phủ doãn trình tấu lên, nàng ta tố cáo người phóng ngựa hành hung, nhiễu loạn an bình trong kinh, lại còn không chịu nhận tội, chạy trốn!”

Tì Mộ Hàm khom lưng nhặt tấu chương trên đất lên, biểu hiện đạm bạc mở ra nhìn một chút, Thuận Thiên phủ doãn, hiệu suất cao như vậy? Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Tuyên Vũ đế, “Mẫu hoàng triệu nhi thần tiến cung, chính là vì việc này?” Nàng ấy muốn như thế nào, tiếp theo xử trí chính mình?

“Người thân là hoàng nữ, thế nhưng công nhiên vi phạm luật pháp, cậy thế hành hung, sau đó còn công nhiên trốn tội.” Tuyên Vũ đế đối với thái độ của nàng tựa hồ không hài lòng lắm, nói giận nói: “Trẫm vẫn cho rằng người là người an phận thủ thường nhất trong chúng hoàng nữ, nhưng không nghĩ tới, người cư nhiên làm ra chuyện ác bực này!”

Tì Mộ Hàm lúc này quỳ xuống, nhưng trầm mặc không nói.

“Người có gì giải thích?” Tuyên Vũ đế trợn mắt nói.

Tì Mộ Hàm cúi đầu nói: “Nhi thần không lời nào để nói.”

Khuôn mặt của Tuyên Vũ đế đột nhiên mây đen giăng kín, “Người liền không sợ trẫm trị tội người?”

Tì Mộ Hàm nghe vậy, song quyền chậm rãi nắm chặt, trong ánh mắt cũng dần dần lạnh lẽo lên, nàng ngẩng đầu, môi khẽ mở, từng chữ từng chữ nói: “Quân muốn thân chết, thân không thể không chết!”

Tuyên Vũ đế biểu hiện tựa hồ trong nháy mắt cứng ngắc, sau đó, bên trong ngự thư phòng vang lên từng trận vang thật lớn.

Tô Tích Chi cuống quýt đi vào, kinh ngạc phát hiện, Tuyên Vũ đế luôn luôn bất động thanh sắc (biểu hiện, vẻ mặt không thay đổi) dĩ nhiên lật tung ngự án, sắc mặt âm trầm đáng sợ, hần ngắn ra, sau đó cấp tốc lui xuống.

Tì Mộ Hàm phảng phất như không cảm thấy được uy thế trầm trọng hướng tới trước mặt, sắc mặt hồ hững thong dong, chỉ là nếu chăm chú nhìn lại, ánh mắt lạnh lẽo kia, như ẩn như hiện nổi lên lửa giận. Trong nháy mắt này, bên trong hai người đối lập, ở một phương diện khác, có một loại tương tự cực sâu.

Tì Mộ Hàm trong lòng rất rõ ràng, nàng không nên nói ra lời như vậy, nữ tử trước mặt là Đại Chu hoàng đế, có thể nói chúa tể nắm sinh tử con người, nàng ấy không phải mẫu thân của nàng, mà chỉ là một quân hoàng lạnh lùng vô tình.

Nhưng mà, khi nàng ấy nói muốn giáng tội nàng, trong đầu của nàng lại hiện lên cảnh tượng năm đó mẫu hoàng hạ chỉ ban cái chết cho phụ thân, còn có trước đây không lâu, tình cảnh Tạ thị hơi thở mong manh cầu xin nàng.

Chuyện phụ thân nàng không trách nàng ấy, bởi vì người là quân hoàng, một nữ tử, đối mặt với nam nhân phản bội mình, mặc dù yêu tha thiết, cũng tất nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng mà không trách cứ, cũng không có nghĩa là có thể như không có chuyện gì xảy ra mà tha thứ.

Phụ thân không thể tránh khỏi cái chết, nhưng thái lăng đại hòa lại cũng không thể tránh?

Người ban cho phụ thân cái chết, là vì bảo tồn bộ mặt Đế Hoàng, là vì duy hộ tôn nghiêm hoàng gia, người bức tử phế thái nữ, là vì ổn định giang sơn Đại Chu, là vì không cho người kế vị trong lòng nàng ta nhận định lưu lại mầm họa, nhưng bây giờ, nàng ta đuổi tận giết tuyệt như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?

Thái lăng bên kia chỉ còn lại là mấy nam tử nhu nhược, còn có một vài hài tử chưa trưởng thành!

Những hài tử này còn là hoàng tôn của nàng ấy!

Người là hoàng đế Đại Chu, chúa tể vận mệnh của tất cả mọi người, cho nên nàng có thể tùy ý quyết định sự sống còn của người khác, nhưng vì sao vẫn không chịu buông tha những người đã không còn sự uy hiếp? Thậm chí vì diệt trừ những người này, không tiếc đốt lăng mộ chính mình?

“Thập Lục hoàng nữ, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì hay không?” Tuyên Vũ đế gần từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng.

Ti Mộ Hàm khuôn mặt lạnh lạnh nói: “Nhi thần rất rõ ràng!” Giờ khắc này nàng tựa hồ có loại quyết tuyệt muốn phá suốt khỏi chiếc lọ, chuyện phóng ngựa trên phố xá sầm uất, bất luận nàng giải thích như thế nào người trước mắt nhất định sẽ không dễ dàng buông tha nàng!

Vừa rồi còn nháo đến trình độ này, nàng còn cái gì để bận tâm? Hơn nữa, nàng thật sự chịu đủ lắm rồi, loại uất ức sống trông trước trông sau, cẩn thận từng li từng tí này!

Nàng hận cực kỳ tháng ngày sống cái gì cũng không dám nói, cái gì cũng không dám làm này! Ngược lại, nàng vốn không còn gì cả, kể cả tính mạng của nàng, cũng bị người nắm, nàng còn có cái gì kiêng kỵ?

“Gây sự phóng ngựa, nhiễu loạn an bình trong kinh cùng chuyện không đồng ý bị bắt giữ xác thực chính là nhi thần gây nên, còn cái gọi là hành hung, nhi thần chưa thấy bất kỳ người nào bị thương. Thuận Thiên phủ doãn nếu muốn nhi thần nhận tội danh này, nhất định phải nắm ra chứng cứ!” Ti Mộ Hàm cắn răng, đáy mắt lửa giận càng ngày càng mãnh liệt, “Nhi thần sống mười sáu năm, trên tay còn chưa bao giờ nhiễm qua bất cứ máu người nào!”

Tuyên Vũ đế neho lệ mâu âm trầm lại, cười lạnh nói: “Ngươi là đang trách trách trẫm?”

“Mẫu hoàng chính là Tuyên Vũ đế Đại Chu, chính là mẫu hoàng của nhi thần, là quân của nhi thần.” Ti Mộ Hàm một mặt nghiêm nghị, nhưng cũng làm cho người ta cảm giác một loại châm biếm, “Nhi thần sao dám trách cứ mẫu hoàng!”

Tuyên Vũ đế nghe xong, sắc mặt lại trầm mấy phần, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm như băng, “Ngươi xưa nay không dám nói chuyện với trẫm như vậy, bây giờ bởi vì gia quyến tội nhân mà chỉ trích trẫm như vậy?”

Ti Mộ Hàm trầm mâu cười lạnh nói: “Thái lăng bị hỏa thiêu là chuyện bất ngờ, gia quyến phế thái nữ vì vậy mà vong thì chỉ có thể trách là vận khí không tốt, nhi thần làm sao vì đó mà chỉ trích mẫu hoàng!”

“Ngà?” Tuyên Vũ đế cười nhạo nói, “Nếu thật sự nói cho ngươi, thái lăng bị hỏa hoạn không phải bất ngờ thì sao? Ngươi sẽ trách cứ trẫm!”

Ti Mộ Hàm cả người đột nhiên căng thẳng một hồi, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, “Nhi thần vừa rồi đã nói, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, nếu mẫu hoàng hi vọng bọn họ chết, vậy bọn họ chỉ có thể chết! Mẫu hoàng làm sai chỗ nào?”

Tuyên Vũ đế tức giận nói, “Ngươi luôn miệng nói trẫm không sai, nhưng mà lời ngươi nói mỗi câu mỗi chữ đều lộ ra ý vị chỉ trích, Thập Lục hoàng nữ, ngươi thật sự coi trẫm cái gì cũng nghe không hiểu?”

“Mẫu hoàng nếu cho rằng như vậy, nhi thần cũng không lời nào để nói.” Ti Mộ Hàm nhìn thẳng nàng, cắn răng nói.

Tuyên Vũ đế nhìn nàng, không có giận tím mặt, trái lại là cao giọng nở nụ cười, nhưng mà nàng càng cười, lại làm cho người khác càng đau lòng. “Trẫm thực sự không nghĩ tới, một người ngay cả cha đẻ có liên kết huyết thống với mình đều không để ý, cư nhiên sẽ vì một chút tình cảm không đáng có với người ngoài, ngay cả tính mệnh cũng có thể không để ý! Thập Lục hoàng nữ, trẫm thật sự là vẫn coi nhẹ ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 54: Mẫu nữ (mẹ con)

Edit: Sally

Ti Mộ Hàm hai mắt đột nhiên tròn to.

Tuyên Vũ đế thấy nàng không nói lời nào, cười lạnh nói: “Làm sao? Trẫm nói oan ngươi? Nhiều năm như vậy, ngươi không hề cập tới cha đẻ ngươi không phải là bởi vì ngươi bất hiếu, mà là bởi vì ngươi không dám, ngươi sợ sệt đề cập đến tội nhân bị trẫm trục xuất kia mà chọc giận trẫm, ngươi sợ sệt

vị cha đẻ người chưa từng gặp sẽ liên lụy người, cho nên nhiều năm như vậy, người chưa bao giờ đề cập tới hắn! Bây giờ lại vì mấy người cùng người không có quan hệ gì chỉ trích trẫm, Thập Lục hoàng nữ, trẫm nên nói người thiện tâm hay nên nói người ngu xuẩn đây?”

Ti Mộ Hàm ánh mắt lóe lên, đột nhiên cảm giác thấy địa phương nơi đáy lòng tối tăm âm trầm bị đào ra, không sai, nàng lo lắng bị cha đẻ chưa từng thấy mặt kia liên lụy, mặc kệ hắn vì sao bị trục xuất, thế nhưng hắn đã là tội nhân, cho nên nàng tận lực tránh đề cập đến hắn, tận lực tránh bị hắn ảnh hưởng!

Nàng không phải bất hiếu, mà là ích kỷ!

Nhưng dù là vậy, cũng không tới phiên nàng ấy đến chỉ trích nàng!

“Làm sao? Không nói lời nào? Trẫm nói oan người?” Tuyên Vũ để cười khẩy nói.

Ti Mộ Hàm hai tay nắm chặt, đột nhiên ngẩng đầu, “Mẫu hoàng nói không sai, nhi thần xác thực là không đề ý cha đẻ nhi thần!”

Tuyên Vũ để nheo hai mắt lạnh lẽo.

“Chính như mẫu hoàng sở ngôn (nói), nhi thần vì sao phải đi quan tâm một tội nhân bị mẫu hoàng trục xuất, nhất là tội nhân bị mẫu hoàng hạ chỉ ban cho cái chết! Nhất là tội nhân khiến cho hoàng gia hổ thẹn!” Ti Mộ Hàm đột nhiên đứng lên, khoe miệng cong lên, từng cái từng cái nói ra tội danh nàng ấy định ra cho hắn (cha Ti Mộ Hàm), tràn đầy châm biếm, “Nhi thần vì sao phải đi quan tâm một kẻ cùng người cầu hợp như vậy?”

Nàng là Tuyên Vũ đế Đại Chu, vì giang sơn Đại Chu, nàng có thể hi sinh bất luận người nào, cho dù phụ thân năm đó không có làm ra sự kiện kia, sợ cũng tuyệt đối sống không lâu!

Nàng ấy có tư cách gì nhắc tới hắn?

Huống chi, chuyện năm đó, đến tốt cùng chân tướng làm sao, ai biết được?

Phụ thân mặc dù ngu xuẩn, dù cho yêu nữ tử kia sâu hơn, cũng không thể ngu xuẩn như thế, khi nàng tròn tháng lại cùng người cầu hợp!

Nếu hạ chỉ giết người kia, lúc này ở đây một bộ dáng thánh nhân đi giáo huấn nàng? Nàng ấy không cảm thấy này rất buồn cười sao?

Tuyên Vũ để sắc mặt kịch biến, khuôn mặt uy nghiêm chen lẫn kinh cùng nộ, cuối cùng trộn lẫn cùng nhau, “Người nói cái gì?”

“Nhi thần có nói sai sao?” Ti Mộ Hàm một mặt chính khí凛 nhiên, “Trình thị cùng người cầu hợp, liên lụy danh dự hoàng gia, si nhục uy nghiêm mẫu hoàng, mẫu hoàng hạ chỉ ban cho hắn cái chết, mà không có đem hắn ngăn đao bầm thây lăng trì xử tử dĩ nhiên là...”

Nàng không xong, liền bị một trận tát tay giòn tan cắt đứt.

Tuyên Vũ để một thân lệ khí nhanh chân đi đến trước mặt nàng, dương tay nặng nề vung một chưởng, tức giận gầm hét lên: “Nghịch nữ!”

Ti Mộ Hàm nặng nề té trên mặt đất, khuôn mặt đau rất, trong miệng nổi lên nhàn nhạt mùi máu tanh, nàng ngẩng đầu lau đi tơ máu bên mép, sau đó chậm rãi đứng lên, cung cung kính kính quỳ xuống, ngẩng đầu, không có kinh sợ, không có phẫn nộ, chỉ là nhàn nhạt cười, hai mắt trầm tĩnh như nước, “Mẫu hoàng bớt giận.”

Nàng cũng không lo lắng Tuyên Vũ đế bởi vì lời nàng nói mà trừng phạt nàng, nàng ấy nếu làm như vậy, vậy chính là tự đánh mặt mình, bởi vì lúc trước người định ra những tội danh cho phụ thân chính là nàng.

Nàng là Tuyên Vũ đế Đại Chu, làm sao sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn bực này?

Khuôn mặt của Tuyên Vũ đế vặn vẹo mấy lần, trên trán hầu như có thể thấy được gân xanh, môi run rẩy, huyết sắc dần dần rút đi, nàng nhìn chằm chằm Ti Mộ Hàm, trong lòng mất mảnh liệt sóng ngầm, sau một hồi lâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai nói cho người?”

Ti Mộ Hàm đột nhiên cảm giác thấy có chút buồn cười, ai nói cho nàng có khác nhau sao? Nàng ấy cư nhiên hỏi ai nói cho nàng, lẽ nào nàng ta cho rằng chuyện này thật sự có thể ẩn giấu cả đời sao?

Nàng ấy đây là đang lo lắng nếu chuyện này truyền ra ngoài, sẽ làm nhục uy nghiêm Đế Hoàng?

Nàng câu môi, đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo, “Mẫu hoàng đã quên, chính là mẫu hoàng hôm qua ở thái lăng nói cho nhi thần!”

“Mặc kệ phụ thân phạm vào tội ra sao, hắn đều vì Đại Chu sinh ra một hoàng nữ, nhưng mẫu hoàng lại nói, hắn không tư cách táng vào thái lăng mẫu hoàng, nhi thần lúc đó rất kinh ngạc, cho nên tra xét một hồi.”

Ti Mộ Hàm mỉm cười mà nhìn Đại Chu hoàng đế, đối với vẻ dữ tợn trên mặt nàng ta, Ti Mộ Hàm ngoảnh mặt làm ngơ, “Năm đó mẫu hoàng xác thực cầm khẩu tất cả miệng mọi người lại, nhưng trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được, khi biết năm đó Trình thị phạm tội lớn, nhi thần hoàn toàn hiểu rõ ra, Trình thị đã không thuần khiết, tự nhiên không có tư cách táng vào hoàng lăng.”

Nàng từng chữ từng chữ nói, nói năng có khí phách, cần tự rõ ràng, “Mẫu hoàng mới vừa rồi không phải hỏi, nhi thần vì sao làm ra chuyện phóng ngựa hành hung, làm ác bực này sao? Chính là bởi vì nhi thần biết được chuyện này, trong lúc nhất thời mất tự chủ, cho nên mới phạm tội lớn bực này! Mẫu

hoàng có biết nhi thần vì sao thất kinh như vậy hay không? Đương nhiên, cũng là cùng mẫu hoàng vừa mới nói như thế, bởi vì nhi thần lo lắng, phụ thân như vậy sẽ cho nhi thần mang đến nhục nhã cùng gieo vạ rất lớn! Đồng thời, cũng lo lắng, mẫu hoàng sẽ có một ngày lại nghĩ tới chuyện này hay không, do đó cũng hạ chỉ tứ cho nhi thần một chén chẩm tửu?”

Tuyên Vũ để khuôn mặt một mảnh dữ tợn, ánh mắt cực kỳ thâm trầm. (Sally: Thấy tội người này, haiz)

Ti Mộ Hàm trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng khoái ý, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày hôm nay, nàng đứng trước mặt người nàng sợ hãi hơn mười năm, bừa bãi phát tiết phần nộ cùng oán khí đọng lại trong lòng nhiều năm!

Trong lúc vô tình, nàng từ lâu đã hòa vào thân phận Ti Mộ Hàm này.

Nàng không còn là một cô hồn dị thể, mà là Ti Mộ Hàm chân thực sinh động, tất cả, sướng vui đau buồn, yêu hận tình cừu, đều là nàng!

Nhiều năm qua, nàng không muốn thừa nhận, nàng sợ người mẹ này, càng hận người mẹ này!

“Nhi thần thật sự sợ sệt, dù sao, cha để nhi thần làm ra chuyện như vậy, nói không chừng nhi thần cũng không phải huyết mạch của mẫu hoàng, hoàng nữ Đại Chu!”

“Thập Lục hoàng nữ!”

Tuyên Vũ để không nói gì, trái lại bên trong oán các Ngự thư phòng truyền đến một đạo quát chói tai, mang theo trách cứ.

Ti Mộ Hàm theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy Dạ thị quân bộ mặt tức giận đi ra.

“Thập Lục hoàng nữ, ngươi có biết người đang nói cái gì hay không?” Dạ thị quân không có hành lễ, trực tiếp đi tới trước mặt Ti Mộ Hàm, trầm giọng quát lên.

Ti Mộ Hàm cười cợt, “Dạ phụ quân hà tất tức giận, nhi thần cũng chỉ đoán thử xem mà thôi.”

“Ngươi liền không sợ trăm thất sự hạ chỉ giết ngươi?” Tuyên Vũ đế, ngoại trừ lạnh lẽo khác cốt ra, tựa hồ còn một loại tâm tình khác không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Ti Mộ Hàm mím môi nở nụ cười, “Nhi thần không sợ.”

Tuyên Vũ đế thu lại vẻ dữ tợn trên mặt, “Vì sao?”

“Bởi vì nhi thần làm sao có khả năng không phải nữ nhi của mẫu hoàng!” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói, âm thanh kiên định, “Nhi thần trước đây xác thực có hoài nghi, thậm chí lúc này vừa mới tiến cung, nhi thần còn đang hoài nghi, có điều bây giờ, nhi thần có thể hoàn toàn khẳng định, nhi thần cùng mẫu hoàng xác thực là mẹ con thân sinh.”

Nàng chậm rãi đứng dậy, cùng Tuyên Vũ đế nhìn thẳng, nàng nhìn ảnh mình trong cặp mắt mênh mông lạnh lẽo tựa như biển kia, từ trong hàm răng xuất một câu nói: “Có mẫu tất có nữ, nhi thần cùng mẫu hoàng đều giống nhau, vì tư lợi, máu lạnh vô tình, làm sao có khả năng không phải mẹ con?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 55: Không Tự Lượng Sức.

“Có mẫu tất có nữ, nhi thần cùng mẫu hoàng đều giống nhau, vì tư lợi, máu lạnh vô tình, làm sao có khả năng không phải mẹ con?”

Lời Ti Mộ Hàm vừa mới rơi xuống, bên trong ngự thư phòng chợt rơi vào cảnh vắng lặng một cách chết chóc.

Dạ thị quân nắm chặt song quyền, ánh mắt tối nghĩa hướng về Ti Mộ Hàm.

Lời này vốn là khen ngợi, nhưng phát ra từ trong miệng nàng lại cực kỳ trào phúng.

Hắn (Dạ thị quân) âm thầm thở dài, vẻ mặt cay đắng, kỳ thực nàng (Ti Mộ Hàm) nói sai, không phải ‘có mẫu tất có nữ’, mà nên là cha nào con nấy, nữ tử quật cường trước mắt, khuôn mặt cùng người kia năm đó giống nhau như đúc.

“Bệ hạ...” Hắn khẽ gọi một tiếng, lo lắng nàng (Tuyên Vũ đế) sẽ không kìm nén được tức giận mà làm ra chuyện để mình hối hận, chính như năm đó đối xử với người kia như thế.

Nhưng mà, nằm ngoài sự dự liệu của hân, Tuyên Vũ đế cũng không có giận tím mặt, nàng chỉ câu môi, nhàn nhạt nở nụ cười, giây lát, nụ cười này dần dần chuyển thành khinh bỉ, “Vi tư lợi, máu lạnh vô tình? Vẫn là người nói đúng, có mẫu tấu có nữ, nhưng Thập Lục hoàng nữ a, người còn không có tư cách cùng trẫm đánh đồng với nhau!”

Tì Mộ Hàm nhìn thẳng vào Tuyên Vũ đế, không có một chút khiếp nhược nào, “Mẫu hoàng là quân, nhi thần chỉ là thần, làm sao dám cùng mẫu hoàng đánh đồng với nhau!”

Tuyên Vũ đế trên mặt càng ngày càng khinh bỉ, “Mặc dù không có thân phận Đế Hoàng này, người cũng không có tư cách cùng trẫm đánh đồng, chí ít, trẫm nếu muốn bảo vệ một người, nhất định có thể giữ được, nếu muốn một người chết, nàng tuyệt đối không sống tới ngày mai!”

Tì Mộ Hàm thân khẽ run lên, song quyền nắm càng chặt.

“Người oán trẫm, hận trẫm, cảm thấy trẫm máu lạnh vô tình, vi tư lợi, nhưng người người nên hận nhất, nên oán nhất chính là bản thân người!” Tuyên Vũ đế gương mặt lạnh lùng, khinh bỉ nói: “Người đáp ứng phế thái nữ bảo vệ gia quyến của nàng, nhưng người không làm được, người đáp ứng Tạ thị, sẽ bảo vệ hài tử của hân, tương tự, người cũng không làm được, bây giờ người có tư cách gì ở đây chỉ trích người khác? Đã không tự lượng sức như vậy, bây giờ còn bùng nổ mặt giả chính nghĩa ở nơi này của trẫm trào phúng, quả thực tức cười!”

Tì Mộ Hàm sắc mặt dần dần chuyển thành trắng xám, những sự thật bị nàng cực lực không muốn thừa nhận liền bị nàng ta lần lượt vạch trần như thế, không sai, nàng vô năng, tự cho là đúng, nàng vẫn cho rằng một ngày nào đó nàng có thể bảo vệ bọn họ, cho nên nàng mới đáp ứng họ, nhưng nàng không nghĩ tới, biến cố đến nhanh như vậy, nhanh đến cả nàng cũng tay chân luống cuống.

Nàng vẫn dùng phương thức cẩn thận sống sót, tự cho là, chỉ có như vậy mới có thể càng bảo vệ tốt chính mình, sau đó mới có thể bảo vệ người mình quan tâm.

Nhưng thế sự thay đổi khó lường, cho nàng dả kích phá hủy hết thảy!

“Mẫu hoàng nói không sai, nhi thần vô năng! Nhưng mà nhi thần mặc dù có năng lực, cũng tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của mẫu hoàng, nhưng nhi thần mặc dù vô năng thế nào, cũng tuyệt đối sẽ không hi sinh người vô tội để đạt được mục đích!” Huống hồ, nàng thật sự có thể làm được như lời mẫu hoàng nói?

Muốn bảo vệ một người bình an dễ như lời nàng ấy nói, như vậy, năm đó phụ thân tại sao lại bị đẩy vào lãnh cung, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Nàng chỉ cảm thấy câu nói này của người, thật tức cười!

Tì Mộ Hàm thừa nhận sự bất lực của chính mình, cũng thừa nhận chính mình thất bại, nhưng nàng không muốn ở trước mặt nữ nhân này chịu thua!

Người mẹ này so với nữ nhi là nàng đây, lại tốt hơn bao nhiêu?

Lúc này, Tì Mộ Hàm chợt nhớ tới ba năm du lịch, từng nghe qua một câu trả lời hợp lý như vậy.

Có người nói, mẹ con là kẻ thù đời trước, bởi vì đời trước kết thù quá sâu, sâu đến không cách nào hóa giải, cho nên đời này mới chuyển sinh trở thành mẹ con, cả đời tranh đấu không ngừng, rồi lại vĩnh viễn không kết quả.

Bởi vì các nàng vĩnh viễn cũng ngăn cách không được liên hệ huyết mạch!

Nàng vẫn không tin, bởi vì mẫu hoàng của nàng đối với nàng mà nói, cũng chỉ là một người xa lạ, nhưng qua ngày hôm nay, vẫn là thật sự giống như lời thuyết pháp này, cả đời tranh đấu không ngừng.

Nếu như là mẫu hoàng của nàng, Đại Chu Tuyên Vũ đế thật sẽ không vì vậy mà ra tay giết nàng?

Tuyên Vũ đế hai tay run rẩy một hồi, nàng làm sao nghe không ra cái gọi là hi sinh trong miệng nàng (Tì Mộ Hàm) là chi cái gì, “Hi sinh? Thập Lục hoàng nữ, người còn không biết cái gì gọi là hi sinh!”

“Nhi thần tự nhiên không rõ ràng bằng Mẫu Hoàng!” Tì Mộ Hàm châm biếm lại.

Tuyên Vũ đế nhìn chằm chằm nàng, con người như sao băng thâm trầm nhanh chóng xẹt qua một vệt bi thương, nhưng chuyển biến quá nhanh Tì Mộ Hàm cũng chưa từng phát hiện ra.

Nhưng Dạ thị quân bên người lại nhìn thấy, hân buông mi xuống, che kín thâm lương trong lòng, nhiều năm qua, hân yên lặng làm bạn bên người nàng, nhưng trước sau như một, vẫn đuổi không kịp tình cảm chỉ hơn một năm ở chung của nam tử kia (cha đẻ Mộ Hàm).

Tuyên Vũ đế trên mặt uy nghiêm nổi lên một nụ cười, “Người cũng biết, nếu không phải Tạ thị đưa thư tín cho người, thái lăng cũng sẽ không bị hỏa hoạn.”

Tì Mộ Hàm bỗng nhiên tròn to hai mắt, nàng đây là ý gì?

“Tạ thị nếu yên phận ở tại thái lăng, tự nhiên có thể bảo đảm một đời bình an, chỉ là đáng tiếc, hân lòng tham không đủ.” Tuyên Vũ đế bên môi ôm lấy

cười gằn, lộ ra lãnh khốc vô tình, “Phu quân của tội nhân lại dám cùng hoàng nữ lén lút gặp mặt, chỉ bằng vào cái này, hẳn liền không có tư cách sống tiếp.”

“Cho nên mẫu hoàng liền giết bọn họ?” Ti Mộ Hàm đột nhiên quát lên, nàng biết chuyện này cùng nàng không tránh khỏi quan hệ, nhưng bây giờ chính tai nghe thấy, vẫn đau lòng cùng bi thương như vậy.

Tất cả nguyên do đều bắt nguồn từ cho nàng?

Tuyên Vũ đế trầm mặt xuống, “Trẫm chưa bao giờ nói là trẫm ra tay!”

Ti Mộ Hàm quát lạnh, “Vậy mẫu hoàng vì sao không diệt trừ luôn nhi thần _ kẻ cầm đầu này?”

“Trẫm vì sao phải giết ngươi?” Tuyên Vũ đế cười như không cười nói, “Ngươi là hoàng nữ của trẫm, là Thập Lục hoàng nữ Đại Chu, trẫm vì sao phải vì mấy tội nhân mà giết hoàng nữ của mình? Hơn nữa ngươi đã nói, có mẫu tất có nữ, trẫm chưa thấy nữ nhi nào sinh ra lại giống trẫm như vậy, há có thể liền cử như vậy giết chết?”

Nàng dừng một chút, lệ mâu híp lại, lộ ra ý cười lạnh lẽo, “Huống chi, trẫm muốn giết, so với ép chết một con kiến còn đơn giản hơn, trẫm hà tất vì ngươi nhọc lòng?”

Ti Mộ Hàm cả người căng thẳng, mặt tái nhợt.

“Làm sao? Không phục?” Tuyên Vũ đế hừ lạnh vài tiếng, “Có phải ngươi đang nghĩ làm thế nào để thay đám tội nhân kia báo thù, hay là nghĩ giết trẫm thay phụ thân ngươi rửa hận?”

Ti Mộ Hàm không hề trả lời, chỉ nhìn chăm chăm nàng.

“Không dám nói?” Tuyên Vũ đế tiếp tục lạnh lùng nói, tựa hồ muốn đem hết thầy tự tin, hết thầy tôn nghiêm của nàng phá hủy hoàn toàn, “Trẫm cho rằng lá gan của Thập Lục hoàng nữ lớn bao nhiêu, nguyên lai cũng chỉ đến như thế, có điều mặc dù ngươi nói thế nào, trẫm cũng sẽ không đối với ngươi như vậy, càng sẽ không giết ngươi.”

Ti Mộ Hàm cắn răng, trong mắt đều là một mảnh thâm trầm lạnh lẽo, nàng không tin người này nói ra lời này là bởi vì nhớ tới tình mẹ con.

Quả nhiên, một lát sau, Tuyên Vũ đế xì xỉ nở nụ cười, hết sức khinh bỉ cùng châm chọc, “Trẫm muốn giữ lại ngươi, tại mọi thời khắc để nhắc nhở trẫm, muốn cả đời nhớ kỹ ta bị phụ thân ngươi phản bội, si nhục thế nào! Trẫm phải đem thống khổ năm đó Trình thị đối với trẫm, trả lại nhiều hơn như vậy cho nữ nhi của hần!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 56: Ta Là Của Người

Edit: Năm còi xương

Beta: Sally

“Trẫm muốn giữ ngươi lại để mọi thời khắc luôn nhắc nhở trẫm nhớ kỹ, trẫm đã bị phụ thân ngươi phản bội si nhục như thế nào, trẫm phải đem tất cả những thống khổ năm đó Trình Thị gây ra cho trẫm hoàn trả gấp đôi trên người nữ nhi của hần” Giọng nói đầy hận thù của Tuyên Vũ Đế vang vọng bên trong Giao Thái điện.

Ti mộ Hàm cảm thấy trong lòng tràn đầy lạnh lẽo, hóa ra không giết nàng, không phạt nàng nguyên lai chỉ vì để cho nàng thay thế phụ quân trả nợ? Nàng nhiều năm cẩn thận kín kẽ đến tột cùng là vì cái gì?

“Nếu mẫu hoàng đã không giáng tội nhi thần, vậy nhi thần xin phép cáo lui”. Dứt lời, nàng không chờ Tuyên Vũ Đế lên tiếng liền xoay người rời đi.

Mặc kệ nàng có phạm sai lầm hay không thì người trước mắt cũng sẽ không để cho nàng dễ chịu. Vậy nàng cần gì phải giả trang nhu thuận, ôn hòa?

Tuyên Vũ Đế nhìn bóng lưng quyết tuyệt của Ti Mộ Hàm, thân thể đột nhiên lao đảo.

“Bệ Hạ” Dạ Thị Quân vội vàng tiến lên đỡ nàng.

Tuyên Vũ Đế vung tay đem hần đẩy trên mặt đất, sau đó phất tay áo xoay người đi vào bên trong noãn các, bóng dáng có chút thê lương.

Dạ Thị Quân ngã trên đất nhưng không đứng dậy, mặc cho cảm giác lạnh lẽo trên đất thấm vào thân thể hần, hần cười tự giễu không biết mình nên vui

hay giận hay là buồn bã, hần nở nụ cười nhạt nhẽo.

“Dạ chủ nhân, mặt đất rất lạnh nô thị đỡ người đứng lên”

Dạ thị quân nhìn người đỡ nàng nói, “Tích Chi, thập lục hoàng tử có phải giống phụ quân nàng hay không?”

“Thưa! Thập lục hoàng nữ không giống phụ quân nàng cũng không giống bề hạ nhưng nàng lại có vài phần giống tiên đế”

“Vậy sao?” Dạ thị quân nhàn nhạt nói, “Nhưng bốn cung lại thấy nàng giống phụ quân của nàng, hơn nữa, cũng rất giống bề hạ”

Tô Tích Chi cúi thấp đầu không lên tiếng, hần là Tổng quản hậu cung, từ nhỏ đã theo cạnh bề hạ, Thập Lục điện hạ cùng bề hạ từ tính tình đến gương mặt đều rất giống nhau làm sao hần không nhìn ra, nhưng có một số việc không đến lượt hần lên tiếng, hần chỉ có thể im lặng giấu trong lòng.

Dạ thị quân hít một hơi thật sâu, chốc lát đã khôi phục nét mặt hờ hững mọi ngày, “Bốn cung còn có việc cùng bề hạ thương nghị, Tô tổng quản, người lui xuống trước đi”.

“Nô Thị xin cáo lui”.

Dạ thị quân xoay người đi vào bên trong noãn các, vừa vào noãn các, hần thấy Tuyên Vũ Đế nằm trên nệm thấp, trên tay cầm trâm ngọc chậm rãi thưởng thức, phảng phất như chuyện vừa rồi chưa hề phát sinh. Dạ thị quân khẽ đi tới, “Bề hạ, lần này chuyện Thuận Thiên Phủ Doãn, ngài tính xử lý thế nào?”

Tuyên Vũ Đế thu hồi ngọc trâm, sau đó về mặt lạnh nhạt mà uy nghiêm nói, “Người cho rằng phải làm thế nào?”

“Thần thị chỉ có thể xử lý hậu cung, không hiểu chuyện chính sự.”

Tuyên Vũ Đế nhìn hần, ý cười không rõ, “Dạ thị quân.”

Dạ thị quân sững sờ lập tức mỉm cười nói, “Có thần thị”.

“Người có biết vì sao trẫm đem hậu cung này cùng ám vệ giao cho người?” Tuyên Vũ Đế cười như không cười nhìn hần. Dạ thị quân cả người lạnh lẽo.

“Bởi vì Dạ thị quân của trẫm sẽ không hỏi trẫm tại sao.” Tuyên Vũ Đế chậm rãi nói, ánh mắt thanh lãnh nhìn Dạ thị quân.

Dạ thị quân vội vàng quỳ xuống, “Thần thị vượt quá bốn phận, thỉnh bề hạ giáng tội.”

“Trẫm sẽ không giáng tội người.” Tuyên Vũ Đế cúi đầu nhìn hần, sắc mặt chậm rãi thay đổi, “Nhưng trẫm cũng hi vọng Dạ thị quân người sẽ không vượt quá bốn phận làm trẫm thất vọng.”

Dạ thị quân buông mắt, lập tức dập đầu nói, “Thần thị đã rõ.”

Buổi trưa ánh mặt trời xán lạn, áp áp.

Ti Mộ Hàm sau khi ra khỏi Giao Thái Điện, liền trực tiếp rời khỏi cung.

Lúc này nàng đang đứng trước đại môn Thập Lục hoàng Nữ phủ, ngẩng đầu nhìn biển tên cao lon uy nghiêm treo trên cửa chính.

Thập Lục hoàng nữ phủ!

Nàng từng cho rằng mình sẽ sống yên phận ở nơi này nhưng bây giờ nàng lại phát hiện, nó đều là do người cao cao tại thượng kia bố thí cho mình mà thôi.

“Trẫm muốn giữ người lại để mọi thời khắc luôn nhắc nhở trẫm nhớ kỹ đã bị phụ thân người phản bội sỉ nhục như thế nào, trẫm phải đem tất cả những thống khổ năm đó Trình Thị gây ra cho trẫm hoàn trả gấp đôi trên người nữ nhi của hần.”

Lời nói của Tuyên Vũ Đế lại một lần nữa vang vọng trong đầu nàng.

Sỉ nhục!

Sỉ nhục!

Sỉ nhục!

Đối với mẫu hoàng, nàng cùng phụ quân đều là sự sỉ nhục của người. Mặc dù chưa bao giờ nàng quá khát vọng đòi hỏi tình mẹ, nhưng giờ khắc này nàng vẫn không thể nhìn được đau đớn trong lòng.

Nàng nhắm mắt từng cơn gió rét cắt qua da thịt nhưng không thể so với đáy đang lòng lạnh lẽo của nàng

“Điện hạ.”

Không biết qua bao lâu, một tiếng nói mềm mại vang lên bên tai nàng.

Ti Mộ hàm mở mắt, nhìn thấy cánh cửa đỏ thắm vốn đóng chặt chẳng biết lúc nào đã mở ra, bên trong khuôn cửa, Thục Vũ Chi bình tĩnh nhìn nàng, sắc mặt lo lắng nhưng vẫn mỉm cười, “Điện hạ, người đã trở về.”

Từ buổi sáng Ti Mộ hàm vội vã rời đi, hần liền lo sợ bất an, bây giờ thấy nàng bình an trở về không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng thấy nàng ngăn người đứng trước cửa, trong lòng không khỏi nổi lên một trận lo lắng, hần đi đến cạnh nàng, nhẹ giọng hỏi, “Tuyệt tuy không lớn nhưng trời vẫn rất lạnh, điện hạ đã trở về vì sao không vào phủ?”

Ti Mộ Hàm ánh mắt sâu thẳm nhìn hần, giọng nói trầm thấp kêu, “Vũ Chi...”

Thục Vũ Chi sững sờ, tim không khỏi roi chậm một nhịp, “Điện hạ???”

“Người là của ta sao?” Ti Mộ hàm chậm rãi hỏi.

Thục Vũ Chi mờ mịt hỏi lại, “Điện hạ đây là ý gì?” Lẽ nào mẫu thân hần đã nói gì với nàng?

Ti Mộ hàm nắm lấy tay hần, vội vàng hỏi, “Vũ chi, người là của ta sao?”

Thục Vũ chi ngăn người, sau đó gạt đầu khẳng định, “Dạ vâng, Vũ Chi là người của điện hạ, mãi mãi là người của điện hạ.” Tuy rằng hần không biết vì sao Ti Mộ hàm lại hỏi như vậy, nhưng hần vẫn dụi dụi mắt trả lời.

Hần là người của nàng, từ khi hần tiến vào Thập Lục hoàng nữ phủ, hần cả đời này đều là người của Thập Lục hoàng nữ phủ, là người của Ti Mộ Hàm.

Ti Mộ Hàm mỉm cười thỏa mãn, vươn tay đem Thục Vũ Chi ôm vào trong ngực, “Vũ chi, người là của ta, thật tốt.”

“...Trẫm sẽ đem tất cả những thống khổ năm đó Trình Thị gây ra cho trẫm hoàn trả gấp đôi trên người nữ nhi của hần.”

Phải đem hết thầy thống khổ trả lại cho nàng.

Đã như vậy thì người hãy làm đi: nàng chờ!

Người liền cho rằng ta thật sự cả đời không đầu lại người sao? Người cho rằng người là hoàng đế Đại Chu thì có thể cả đời thao túng, dẫn dắt ta sao? Ta ngược lại muốn xem, ta có phải cả đời này đều không đầu lại người.

Hoàng đế Đại Chu. Mẫu hoàng của ta!

Nếu người đã không giết ta, vậy thì hãy nhìn nữ nhi, người mẫu hoàng cho là si nhục này có thể thật sự cả đời không đầu lại người hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 57: Hay Cho Một Chiêu Phủ Đầu

Tây Uyển Vũ lâu

Thục Thanh bụng ngo thiện đã hâm nóng trở lại Vũ lâu, tuy nhiên hần lại không thấy chủ nhân ở trong lâu, “Công tử đây là...” Bất đắc dĩ đặt ngo thiện lên bàn, sau đó hần xoay người chuẩn bị chạy đi chính viện.

Công tử nhất định lại chạy đến chính viện xem Thập Lục điện hạ có tới đó không, công tử trước nay không phải nói là không thích Thập Lục điện hạ kia sao? Làm sao hiện tại lại lo lắng cho nàng như vậy?

“Đúng vậy, rõ ràng trong viện có hạ nhân, nhưng công tử lại tự mình đi ra ngoài, thân thể người vốn không tốt, trời đang có tuyết mà còn muốn liều lĩnh đi ra ngoài.” Hần vừa đi vừa lầm bầm.

Vừa mới ra khỏi Tây Uyển, Thục Thanh liền thấy Chương Thiện đi về phía bên này, hần lập tức tiến lên, hành lễ nói, “Tham kiến Chương quản gia”

Chương thiện gạt đầu, “Người đang đi tìm Vũ chủ tử?”

“Thưa vâng” Thục Thanh gạt đầu, lập tức lấy lòng nói, “Công tử nhà ta mới vào hoàng nữ phủ, rất nhiều quy củ vẫn chưa rõ, kính xin Chương quản gia thông cảm và bỏ qua nhiều hơn.”

Hắn ở Thục phủ nhiều năm, biết được quán gia trong phủ có tiếng nói rất cao, không thể đắc tội công tử nhiều lần từ Tây Uyển đi chính viện, nghiêm túc mà nói đã phạm vào quỹ củ.

“Quy củ trong phủ là do điện hạ định, điện hạ nếu đã không để ý thì liền không có việc gì.” Chương Thiện khẽ nói, “Vũ chủ tử hiện đang ở cùng điện hạ, người không cần phải đi tìm nữa.”

“Ở cùng điện hạ?” Thục thanh sững sờ, “Nhưng mà...”

Chương thiện sắc mặt nghiêm nghị nói, “Điện hạ ở cùng Vũ chủ tử, chúng ta là nô tài, không cần phải thắc mắc.”

“Chương quán gia hiểu lắm” Thục thanh sợ sệt vội vàng nói, “Công tử chưa dùng cơm trưa, thân thể hẳn vốn không tốt...”

Công tử ở cùng điện hạ, hẳn tự nhiên cao hứng nhưng công tử chưa dùng ngọc thiện làm sao có thể hầu hạ được điện hạ? Như vậy rất tổn thương thân thể, hưởng hồ sức khỏe công tử vốn đã không được tốt. Hai ngày nay hẳn thấy Thập Lục điện hạ cũng là người tốt, vậy tại sao vào lúc này lại làm khó dễ công tử?

Chương thiện nghe Thục Thanh nói vậy, sắc mặt có chút hòa hoãn, “Thuốc kia là thuốc tuyệt hậu mà thôi, sao lại tổn thương thân thể? Sau khi Vũ chủ tử vào phủ, đã được ngự y chuẩn mạch, nếu có việc gì hẳn cũng không được vào phủ, hưởng hồ Vũ chủ tử là sơ thị của điện hạ, hẳn cần phải làm cho điện hạ hài lòng.”

Thục Thanh cứng người, tức giận mà không dám nói.

“Việc dùng ngọc thiện người không cần lo lắng.”

Chương Thiện tiếp tục nói, “Vũ chủ tử ở cùng điện hạ chẳng lẽ điện hạ lại bỏ đói hắn?” Nói xong nàng phát tay áo rời đi.

Thục Thanh hậm hực trừng mắt nhìn nàng vài lần, sau đó quay người đi tiếp, hẳn mặc kệ, dù sao hắn vẫn muốn canh giữ bên người công tử, nhưng mà hắn quên hỏi điện hạ ở nơi nào a?

Điện hạ ở Nam viện?

Nhưng hắn nghe nói điện hạ từ khi vào phủ vẫn ở Thư Phòng tại Tiền viện.

Lẽ nào công tử bây giờ cùng điện hạ ở thư phòng?

Nhưng hắn nhớ thời điểm ở Thục gia, thư phòng luôn luôn là cấm địa trong phủ, không được gia chủ cho phép thì tuyệt đối không được bước vào.

Bên trong thư phòng.

Hai người ngồi bên bàn tròn dùng ngọc thiện. Thục Vũ chi trong lòng cũng nghi hoặc như Thục Thanh.

Tì Mộ hàm ngần đầu nhìn Thục Vũ chi đang ngần người nói, “Vũ Chi, làm sao vậy?”

Thục Vũ Chi lập tức hồi phục tinh thần hỏi, “Nơi này là thư phòng của điện hạ?”

“Ừ” Tì Mộ Hàm gật đầu nói.

Thục Vũ chi giật mình nói, “Điện hạ, Vũ Chi không nên vào thư phòng của điện hạ.”

Tì Mộ Hàm nhìn hắn chăm chú, “Vũ Chi, người đã nói người là của ta.”

“Đúng vậy thưa điện hạ.” Thục Vũ Chi không hiểu, chuyện này cùng chuyện vào thư phòng có liên quan gì với nhau?

Tì Mộ Hàm nói, “Nếu đã như vậy thì ta ở đâu người liền ở đó.”

Thục Vũ Chi kinh ngạc, “Điện hạ ....”

“Ta biết người bận tâm điều gì.” Tì Mộ hàm cười trấn an hắn nói, “Người yên tâm, nơi này của bản điện không có bất kỳ cơ mật nào.”

Thục Vũ Chi suy nghĩ một chút, cuối cùng mỉm cười nói, “Vâng”

Tì Mộ hàm ý cười trên mặt càng sâu, “Nhanh ăn đi, đồ ăn để lạnh sẽ không tốt cho sức khỏe, nhìn sắc mặt người xe, cần phải bồi bổ nhiều hơn, ngày mai triệu thái y tới xem một chút.”

Thục Vũ Chi thấy trong lòng đột nhiên ấm áp, mắt bỗng nhiên đau xót, hắn vội vã cuối đầu nói, “Vâng”

Tì Mộ Hàm thấy hắn như thế liền nói, “Chuyện hôm nay xác thực cùng mẫu thân người không có quan hệ, người không cần lo lắng.”

Thục Vũ Chi biết nàng hiểu lầm, hần cố hít một hơi thật sâu sau đó ngẩng đầu nở nụ cười “Vây thì tốt quá!”

Ti Mộ hàm cười dịu dàng nhìn hần.

Dùng xong ngọc thiện, hai người ngồi xuống giường mềm uống trà nóng. Thục Vũ Chi do dự không biết nên hỏi Ti Mộ hàm chuyện sáng nay hay không, nhưng sau cùng hần vẫn không nén được nghi vấn trong lòng hỏi Ti Mộ Hàm, “Vũ chi không biết nên hỏi điện hạ hay không, thế nhưng thưa Điện hạ, sáng này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì khiến điện hạ buồn lòng?”

Ti Mộ Hàm ngăn người, lập tức mỉm môi cười cay đắng, “Vũ Chi, có một số việc ngươi không biết sẽ tốt hơn.”

“Là Vũ Chi vượt quá bốn phận.” Thục Vũ Chi khẽ nói, hần không phát hiện trong lời nói mình có chút thất vọng.

Ti Mộ hàm nhú mày một hồi, “Vũ chi...”

“Đạ???” Thục Vũ Chi nhìn nàng

“Đêm tân hôn, ta từng hứa sẽ bảo hộ ngươi một đời bình an.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói, “Lời hứa đó vĩnh viễn không thay đổi.”

Nàng nhất định có thể làm được, cũng nhất định phải làm đến cùng. Nàng phải cho Mẫu Hoàng cao cao tại thượng của nàng biết, hoàng đế Đại Chu nàng không thể làm được điều gì thì Ti Mộ hàm nàng đều có thể làm được.

Thục Vũ Chi khẽ cười nói: “Vũ Chi đã biết.”

Ti Mộ Hàm hí hí mắt, để ly trà trong tay xuống, vươn tay ôm hần vào lòng.

“Điện hạ” Thục Vũ Chi sợ hãi kêu nhẹ.

Ti Mộ Hàm ôm hần nằm trên giường mềm, “Cùng ta ngủ trưa một chút.”

Thục Vũ Chi kinh ngạc hỏi lại, “Ở đây?”

Ti Mộ Hàm khiêu mi trêu chọc, “Bản điện chỉ muốn ngủ trưa một giấc thôi.”

Thục Vũ Chi thấy trong mắt nàng có ý trêu tức, lập tức đỏ mặt, “Điện hạ.”

“Có điều Vũ Chi đúng là nhắc nhở ta a.” Ti Mộ hàm cười giảo hoạt, xoay người đem hần đè xuống dưới thân, “Vũ Chi, sinh hài tử cho ta được không?”

Nàng không phải muốn báo thù nữ nhi này hay sao? Không phải nàng cho rằng nữ nhi này là sỉ nhục sao?

Vây thì Ti Mộ Hàm nàng càng phải cố gắng sống thật tốt, vui vẻ mà sống!

Ti Mộ Hàm nàng muốn cho người biết nữ nhi mà người cho là sỉ nhục, sống hạnh phúc mỹ mãn ra sao? Nhưng mà Ti Mộ Hàm không nghĩ tới, đề nghị kia của nàng khiến cho Thục Vũ Chi mặt thoáng cái đã tái nhợt không còn huyết sắc.

“Vũ chi, ngươi làm sao vậy?” Nàng thấy mặt hần bỗng chốc tái nhợt, liền vội vàng lo lắng hỏi, “Cảm thấy nơi nào không thoải mái?”

Thục vũ Chi cố nén không cho nước mắt chảy xuống, nhưng vẫn không thể kìm nén.

Ti Mộ hàm lông mày nhăn lại, “Vũ Chi...” Chi là nàng còn chưa nói xong, liền bị một tiếng gầm quen thuộc cắt đứt.

“Ti Mộ hàm, ngươi hỗn đản.”

Ti Mộ Hàm theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy Tuyết Noãn Tịch đứng trước cửa sổ, vẻ mặt đầy giận dữ, hai con mắt đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 58: Giải Vào Đại Lao

Tuyết Noãn Tịch cắn răng, trừng mắt nhìn hai người đang ôm nhau, nhất thời lòng đau như dao cắt, gầm hét lên, “Ti Mộ hàm, ngươi hỗn đản!”

Hần sau khi rời khỏi từ đường, vẫn luôn chiều cổ Lục nhi, mãi đến tận khi thấy Lục nhi uống thuốc đi ngủ, hần lại nghĩ tới còn một chuyện quan trọng

chưa nói với mẫu thân, liền vội vã chạy đi tìm người, không nghĩ tới vừa tới trước cửa thư phòng liền nghe mẫu thân cùng đại tỷ đang nói chuyện của Ti Mộ Hàm.

Nguyên lai là chuyện của Thuận Thiên Phù Doãn, sáng sớm hôm nay đã vào cung cáo trạng với bệ hạ, hơn nữa Ti Mộ Hàm còn bị bệ hạ triệu vào cung, làm hắn vô cùng lo lắng vội vàng hỏi thăm tình hình của nàng. Lúc mẫu thân nhận được tin tức thì mọi chuyện đã xong xuôi, bệ hạ tuy rằng không tức giận, Ti Mộ Hàm cũng được bệ hạ thả về phủ thế nhưng bệ hạ cũng không nói là sẽ không xử trí Ti Mộ Hàm. Tuy nhiên, hắn không yên lòng liền mặc kệ mẫu thân cùng đại tỷ khuyên, tự mình chạy đi Thập Lục hoàng nữ phủ. Như mọi khi hắn cũng không thông báo trước mà trực tiếp nhảy qua tường ngoài phủ vào, đi thẳng đến thư phòng của nàng.

Hắn biết, trừ phi có chuyện gì, bằng không nàng luôn yêu thích ở tại thư phòng.

Mà trên thực tế hắn đã đoán đúng, nhưng hắn không nghĩ tới, khi hắn nhảy cửa sổ vào liền nhìn thấy nàng cùng Thục Vũ Chi kia ân ái triền miên. Hắn biết Thục Vũ Chi là sơ thị của nàng. Đại Tỷ đã thành thân lại nạp trắc phu thị phụ, hắn tự nhiên biết rõ sơ thị làm cái gì! Đêm đó Thục Vũ Chi vào phủ, hắn liền biết, bọn họ nhất định đã làm chuyện đó, nhưng khi đó hắn chỉ dám suy đoán. Tuy rằng trong lòng không thoải mái, thế nhưng cũng chưa từng khiến lòng khổ sở như bây giờ.

Nàng tại sao lại có thể làm như vậy, tại sao có thể?

Nàng tại sao có thể ở trước mặt hắn cùng Thục Vũ Chi kia ân ái?

Tuyệt đại công tử đã quên chính là hắn tự ý xông vào, bây giờ điều đó không quan trọng, hắn chỉ biết lúc này đây trái tim hắn đau đớn, khổ sở ra sao, đôi mắt hắn rất bóng như bị lửa thiêu. Nếu như hắn có một thanh kiếm trong tay, hắn nhất định không nhịn được mà giết chết Thục Vũ Chi kia.

Thục Vũ Chi a Thục Vũ Chi, người dựa vào cái gì có thể ở cùng nàng, mà hắn chỉ thể như người ngoài ngơ ngác nhìn bọn họ ngọt ngào. Tim hắn như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, đau đớn này khiến hắn không thể thở được, lúc trước khi biết nàng cùng Mông Tư Tuy bên nhau, biết được nàng yêu thích Mông Tư Tuy, tim hắn cũng chưa từng thống khổ như hôm nay. Hắn không thể ở đây được nữa! Phải! Hắn nên rời khỏi, hắn không nên nhìn nàng cùng Thục Vũ Chi làm loại chuyện đó, tuyệt đối không được.

“Ti Mộ hàm, người là đồ hỗn đản, ta hận người.” Tuyệt Noãn Tịch rít gào, tan nát cõi lòng rồi đi.

Ti Mộ Hàm hoảng hốt, vội vàng đứng dậy, còn chưa biết rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, Tuyệt Noãn Tịch đã từ cửa sổ mang theo gió lạnh rồi đi. Thục Vũ Chi thu hồi nước mắt, khổ sở trong lòng đã bị khiếp sợ thay thế. Tuyệt Noãn Tịch... hắn cư nhiên... Chẳng trách ngày đó Tuyệt Noãn Tịch đứng ra bảo vệ hắn, chẳng trách sau hôm đó Tuyệt Noãn Tịch đưa tới cho hắn nhân sâm ngàn năm, giống như Tuyệt Noãn Tịch muốn lấy lòng hắn.

Nguyên lai trên đời này không có thứ gì là vô duyên vô cớ tốt với người.

Tuyệt Noãn Tịch hắn cư nhiên lại...

“Hắn làm sao vậy?” Ti Mộ Hàm nhíu mày, trong lòng suy nghĩ mình rốt cuộc nơi nào lại trêu chọc tiểu tử tông này?

Thục Vũ Chi ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mắt, nhìn thấy nàng cau mày, nét mặt âm trầm, liền kéo kéo khóe miệng, nuốt cay đắng xuống, “Điện hạ, nếu người thấy không yên lòng không bằng liền đuổi theo đi.”

Tuyệt công tử có thể một mình ra vào thư phòng của nàng, cùng nàng quan hệ nhất định không đơn giản, Tuyệt đại công tử, trưởng tử của đế sư, hòn ngọc quý trên dưới phủ đế sư làm sao có thể cùng hắn, một người thân phận thấp hèn so sánh?

Ti Mộ Hàm xoay người hỏi, “Đuổi theo?”

“Vâng, Tuyệt công tử cứ như vậy chạy ra ngoài, lỡ xảy ra chuyện thì không hay?” Thục Vũ Chi đứng lên khẽ nói.

Ti Mộ Hàm nghe hắn nói xong nhíu mày càng chặt, “Không cần, hắn sẽ không sao.” Cũng không phải lần đầu tiên hắn chạy ra ngoài như vậy, bất quá lần này tựa hồ so với mấy lần trước có chút kịch liệt thôi. Sợ là hắn nhìn thấy bọn họ như vậy hắn là trong lòng khó chịu đi, giống như lần trước hắn cho rằng nàng nuôi kỹ tử.

Chỉ là lúc này nàng cũng không phát hiện, bất tri bất giác quy tội cho người nào đó tùy hứng, xảo quyết.

“Vậy sao?” Thục Vũ Chi cay đắng đáp một tiếng

Ti Mộ Hàm ngưng thần một chút, nhìn hắn, “Vũ chi, người không muốn vì ta sinh hài tử sao?”

Bằng không sao vừa mới đẻ hắn xuống, hắn liền đổi sắc mặt?

“Người là...” Có ý trung nhân?

Bởi vì thánh chỉ, bọn họ không thể liên hệ cùng nhau. Bởi vì trong lòng có người khác nên hắn ủy thân cho nàng nhưng không muốn vì nàng sinh hài tử? Đã như vậy, sao đêm tân hôn hắn không nói?

Thục Vũ Chi cười khổ, bên ngoài ánh tà dương dần dần buông xuống, tuyệt mỹ mà đau thương.

“Điện hạ không biết sao? Sơ Thị trước khi vào phủ đều nhất định phải uống thuốc tuyệt dục, cả đời không được sinh con.”

Tì Mộ Hàm đột nhiên biến sắc, “Ngươi nói cái gì?”

“Đây là quy củ của hoàng gia.” Thục Vũ Chi khẽ nói, ngữ khí đậm bi thương, “Thái tử hoàng đế đã định ra quy củ này.”

Tì Mộ Hàm lặng người, trong nhất thời không biết nên nói thế nào cho phải, chỉ lẳng lặng nhìn Thục Vũ Chi.

Thục Vũ Chi trong lòng đau nhói, “Vũ chi sợ là không cách nào hầu hạ điện hạ được rồi, Vũ chi xin cáo lui trước.” Nói xong hắn vội vã xoay người ra khỏi thư phòng.

Nàng dĩ nhiên không biết chuyện này? Hoàn toàn không biết, vừa rồi nàng khiếp sợ không phải là giả, mà là nàng thật sự không biết. Hai ngày nay nàng đối tốt với hắn cũng không nghĩ là sẽ phát sinh ra sự tình này. Bây giờ nàng biết được không biết sẽ đối xử với hắn như thế nào?

Hắn vừa mới vào phủ hai ngày, nàng liền muốn hắn sinh hài tử cho nàng, như vậy chẳng phải nói nàng rất coi trọng chuyện hậu tự, bây giờ nàng biết được hắn không thể sinh con, nàng sẽ chán ghét hắn sao?

Chán ghét?

Thục Vũ Chi đối với hai từ này cũng không có cảm giác xa lạ. Từ khi hắn sinh ra, hai từ này vẫn luôn theo hắn. Chi là, khi đó phụ thân vẫn còn, mẫu thân sủng hắn, mà những người chán ghét hắn đều là những người không quan trọng với hắn, cho nên hắn còn chưa biết hai từ này khổ sở ra sao. Sau đó những nữ tử từ gia vô duyên vô cớ chết đi, hôn sự của hắn nhiều lần trì hoãn, từ đó hai từ này vẫn luôn theo hắn.

Mãi đến tận đêm tân hôn, dù không có bất kì nghi thức thành hôn nào nhưng nàng đã nói với hắn cả đời này nàng sẽ bảo vệ hắn bình an, ngay lúc đó hắn cảm thấy cả đời này của hắn cuối cùng có thể cùng hai từ này cáo biệt.

Nữ tử kia là thê chủ của hắn, mặc dù biết hắn thân bất do kỷ, mặc dù không hiểu rõ hắn, mặc dù biết hắn tuyệt hậu tự, vẫn cứ như vậy đối tốt với hắn. Khi đó hắn liền quyết định, cả đời này chỉ là của mình nàng.

Nàng sinh hắn sinh, nàng từ hắn nguyện theo cùng.

Nhưng bây giờ, trời cao sao nở tàn nhẫn lấy đi hi vọng của hắn như vậy, phá hủy tất cả của hắn, phải chăng cuộc sống sau này của hắn chỉ có thể cùng hai từ “chán ghét” sống đến già? Trời cao ơi! Sao ông lại tàn nhẫn như vậy, cho hắn hi vọng rồi lại tàn nhẫn hủy hoại tất cả, nếu thế hắn tình nguyện cả đời này không có hi vọng, chưa từng hi vọng sẽ không phải thất vọng như hôm nay.

Thục Vũ Chi không biết mình đã trở lại Vũ lâu như thế nào, hắn chỉ biết khi hắn vừa bước vào viện cả người liền vô lực ngã xuống, trước mắt rơi vào tăm tối.

Bên ngoài Thập lục hoàng nữ phủ.

Tuyệt Nghiễn thấy một bóng người nhảy ra ngoài tường, rồi lập tức tiến lên kêu, “Tịch. . .” Chỉ là, nàng còn chưa kịp lên tiếng đã thấy đệ đệ nhà mình trực tiếp nhào tới hướng mình khóc lóc kể lể, “Đại tỷ . . . . Ô ô . . . Đại tỷ.”

“Tịch nhi? Đệ làm sao?” Tuyệt Nghiễn lúc này quên hết lời muốn nhắc nhở đệ đệ mình, hoàn toàn rối loạn, đệ đệ nàng, nàng hiểu rõ, tuy rằng thường ngày hắn tùy hứng làm bậy, thế nhưng xưa nay cũng chưa từng khóc thành như vậy, nếu trong lòng không thoải mái, hắn có thể tàn nhẫn mà trả thù người làm cho hắn không thoải mái, tuyệt đối không như khóc thương tâm bây giờ, “Tịch nhi, nói cho đại tỷ nghe, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Mới vừa rồi, nàng cùng mẫu thân trong thư phòng thương nghị chuyện của Thập Lục hoàng nữ, không ngờ Tịch nhi đột nhiên xông vào, lớn tiếng hỏi Tì Mộ Hàm đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Lúc đó các nàng cũng đã nói, bệ hạ không trách phạt Thập lục điện hạ nhưng Tịch nhi không tin, liền xoay người chạy ra ngoài. Mẫu thân lo lắng hắn sẽ gây sự, kêu nàng đuổi theo tới đây, nhưng mà nàng lại không thể trực tiếp đi gõ cửa Thập lục hoàng nữ phủ, nàng cũng biết đệ đệ mình thích trèo tường mà vào nên nàng liền đem xe ngựa đứng đây chờ hắn. Vốn là muốn chờ sau khi hắn đi ra ngoài liền giáo huấn hắn vài câu, nhưng bây giờ nàng chỉ muốn biết rõ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Nàng. . . Nàng cư nhiên. . . đại tỷ. . . ta. . . trái tim ta đau quá, thật đau. . .Đại tỷ. . .nàng cư nhiên cùng người kia. . . Cùng Thục Vũ Chi kia. . . Đại tỷ. . . Ô ô. . .”

Tuyệt Nghiễn nghe hắn nói đứt quãng liền hiểu rõ, không khỏi thở dài, sợ là Tịch nhi đã nhìn thấy những chuyện không nên thấy.

“Tịch nhi. . .” nàng không biết nên an ủi đệ đệ mình như thế nào?

“Đại tỷ mang người về nhà trước, mọi chuyện còn lại để về nhà lại nói. . .”

Tuyệt Noãn Tịch không nói gì, chỉ hung hăng khóc lớn. Lúc này sợ có người đem hắn đi bán, hắn cũng sẽ không phản đối, Tuyệt Nghiễn liếc mắt nhìn Thập Lục hoàng nữ phủ, thở dài, không thể làm gì khác hơn là đem hắn ôm lên xe ngựa, sau đó dặn hạ nhân rời đi.

Chỉ là xe ngựa vừa đi, bên cạnh hén nhỏ xuất hiện một nữ tử, nàng nhìn theo hướng xe ngựa rời đi, lại nhìn lướt qua Thập Lục hoàng nữ phủ, cuối cùng phi thân biến mất trong gió tuyết.

Bên trong thư phòng.

Ti Mộ Hàm nhìn quyển sách trên tay, đây là quyển sách ghi chép quy củ trong hoàng thất, sau khi Thục Vũ Chi đi, nàng liền cho người tìm nó. Trang đầu tiên, điều thứ nhất quy định: Sơ thị của hoàng gia, cả đời không được sinh dục. Mà lý do cư nhiên là vì tiền triều, sơ thị của hoàng đế vì muốn đem nữ nhi của mình lên bảo tọa mà làm loạn hậu cung, nhiều loạn triều cương đến nỗi thiên hạ đại loạn, hủy diệt một triều đại.

Thì ra là như vậy.

Thái tổ hoàng đế cư nhiên đem nguyên nhân tiền triều diệt vong quy tội cho nam tử? Nếu không phải do Hoàng đế tiền triều ngu ngốc thì sơ thị kia làm sao có bản lĩnh hủy diệt một triều đại. Ti Mộ Hàm nhớ tới kiếp trước, mọi người đều thích đem lý do hoàng triều bị hủy diệt đổ lên người nữ tử như Tây Thi, Đát Kỷ... Những nữ tử này dù thật sự có cùng hoàng triều bị hủy diệt có quan hệ nhưng các nàng thật sự có thể lấy bản lĩnh của bản thân hủy diệt một triều đại sao?

Ti Mộ Hàm cười gằn vài tiếng, đem quyển sách ném trên bàn. Nguyên lai hoàng thất Đại Chu ích kỷ đều do di truyền của lão tổ tông, Mẫu hoàng, không biết người có tán thành lời này của nhi thần hay không?

“Vũ chi... Vũ chi”

Ti Mộ Hàm lẩm bẩm tên hắn, trong thế giới này nam tử nếu không thể sinh dục chẳng khác nào không có mục tiêu sống, đặc biệt là ở trong hoàng thất, nàng bây giờ đã rõ ràng vì sao hắn lại phản ứng lớn như thế.

“Aiz...” Nàng than nhẹ một tiếng, vốn định cố gắng lên kế hoạch cho tương lai, không ngờ lại chữa lợn lành thành lợn què, “Vũ chi... Vũ Chi bây giờ ta nên làm gì mới có thể khiến người không thương tâm”

Nàng tự nhận mình không phải là người ôn nhu tí mĩ, bằng không cũng tuyệt đối không biết chuyện sơ thị không thể sinh dục, bây giờ nàng nên làm thế nào mới có thể khiến hắn khôi phục lại bình thường. Nàng không muốn phủ định, nàng cùng Thục Vũ chi ở chung rất thư thái, cho dù chưa có tình yêu, thế nhưng loại thư thái này là phát sinh từ đáy lòng. Nàng thật sự muốn cùng hắn bình yên sống hết đời, nhưng bây giờ nàng phải làm sao cho phải?

Thục Vũ Chi có phải hắn rất hận nàng không?

Nếu không có nàng, hắn cũng sẽ không phải gặp loại khổ sở này. Ti Mộ Hàm cười khổ một tiếng, nàng có thể cùng Mẫu hoàng tranh đấu nhưng lại không biết làm thế nào để xoa dịu trái tim nam tử.

Giữa lúc khổ não, Chương Thiện gõ cửa thư phòng.

“Điện hạ, tiểu nhân có chuyện cần bẩm báo.”

Ti Mộ Hàm thu hồi thần sắc, “Vào đi.”

Chương Thiện đẩy cửa vào, “Khởi bẩm điện hạ, Vũ chủ tử vừa mới ngất xỉu ở Vũ lâu.”

Ti Mộ Hàm sắc mặt cứng lại.

“Cái gì, mau thỉnh thái y.” Dứt lời bước nhanh tới Tây Uyển Vũ lâu,

Sau nửa canh giờ (1 canh giờ = 2 tiếng), thái y trị liệu xong. Ti Mộ Hàm lập tức hỏi, “Sao rồi?”

Thái y được mời tới ước chừng năm mươi tuổi, gương mặt hòa ái dễ gần, chỉ là giờ khắc này dưới ánh mắt lạnh lẽo của Ti Mộ Hàm, cả người nàng cứng ngắc lại.

“Hồi Thập Lục điện hạ, Thục chủ nhân không có việc gì, chỉ là bị kích thích, lại mệt mỏi trong người nên mới té xỉu, chỉ cần uống vài thang thuốc bổ sẽ khôi phục.”

Thục gia trưởng tử là sơ thị của Thập Lục hoàng nữ trong kinh thành không mấy người biết, cho nên khi nhận được tin từ Thập Lục hoàng nữ nàng không dám chậm trễ chút nào.

Vị Thục chủ nhân này là con trai của hữu tướng Thục Lam Phong, phàm là người quen biết Thục Lam Phong, người nào mà không biết nàng rất yêu thương thứ trưởng tử này.

“Ừ, hắn là sơ thị của bản điện hạ.” Ti Mộ Hàm gật đầu

Thái y ở thái y viện nhậm chức nhiều năm, thấy nàng nói như vậy, lúc này liền hiểu hàm ý trong lời nói của nàng.

“Hồi điện hạ, được kia dùng vô cùng tốt, Thục chủ nhân hoàn toàn không có vấn đề gì, hơn nữa trước đây ngự y đã chuẩn qua mạch cho Thục chủ nhân rồi mới kê đơn, điện hạ không cần lo lắng.”

Ở thái y viện, thầy thuốc phân làm hai cấp bậc, thái y phụ trách bắt mạch cho hoàng nữ cùng các đại thần, quý nhân, mà ngự y là ngự dụng, chỉ vì bệ hạ cùng các vị chủ nhân trong hậu cung bắt mạch. Ngự y chuẩn đoán bệnh kê đơn hoàn toàn có thể tin tưởng, không hiểu vị Thập Lục hoàng nữ này đang lo lắng điều gì?

Ti Mộ Hàm gật đầu sắc mặt nhất thời trầm xuống.

“Bản điện hạ đang hỏi ngươi, được kia sẽ không ảnh hưởng đến thân thể hần chứ?”

Thái y sừng sốt hồi lâu, xoay người liền biết chính mình hiểu lầm rồi, Thập Lục điện hạ quan tâm sơ thị của mình như thế đúng là khiến người ta kinh ngạc, có điều nếu vị Thục chủ nhân này là con cung của Thục Lam Phong, nàng quan tâm như vậy cũng không phải là không có đạo lý, trong triều đình người nào không biết bệ hạ đối với Thập Lục hoàng nữ rất chán ghét, bây giờ sợ là phải nhanh chóng bám vào đại thụ như Thục gia, nhưng làm như vậy chẳng phải sẽ khiến cho Ninh Vương bên kia bất mãn sao, dù sao bây giờ không ít người nói, Thập Lục hoàng nữ đã sớm là người của Ninh Vương, nếu nàng nhờ vả Thục gia, tương lai tất nhiên sẽ có không ít trò hay để xem.

“Bản điện hạ hỏi ngươi, ngươi không nghe thấy sao?” Ti Mộ Hàm lớn tiếng quát.

Thái y nhất thời rùng mình, vội vã bỏ đi những tâm tư kia, nghiêm mặt nói, “Điện hạ yên tâm, chỉ cần cố gắng điều dưỡng, không bao lâu nữa sẽ khôi phục bình thường.”

Ti Mộ Hàm trầm mặt nói, “Ngươi tên gì?”

Thái y kinh ngạc, “Thần tên Giản Vân.”

“Giản vân.” Ti Mộ Hàm tàn khốc nói

“Bản điện nhớ kỹ, sau này bản điện hạ liền giao sơ thị của mình cho ngươi phụ trách, nếu chữa khỏi, bản điện đương nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, nhưng nếu hần xảy ra chuyện gì, bản điện tuyệt không dễ dàng tha cho ngươi.”

“Thập Lục điện hạ!” Giản Vân cả kinh.

“Ngươi cho rằng ngươi có quyền lựa chọn, ngươi nghĩ rằng bản điện hạ không quyền không thể thì không làm gì được ngươi?” Ti Mộ Hàm gần từng chữ.

Giản Vân vội quỳ xuống, “Thần không dám, điện hạ yên tâm, thần nhất định toàn lực chiếu cố Thục chủ nhân, thần xin phép được lui xuống kê dược, xin cáo lui trước.” (Sally: Haha chọc trúng ngay ô kiến lửa)

Ti Mộ Hàm nhìn nàng cuống quýt rời đi, phản phô Chương Thiện, “Xem chừng nàng, không cho nàng làm loạn gì.”

“Dạ” Chương Thiện đáp một tiếng, sau đó xoay người lui ra.

Ti Mộ Hàm đi đến ngồi xuống bên giường chăm chú nhìn Thục Vũ Chi ngủ say, sắc mặt so với lúc trước lại kém đi không ít.

“Thập lục điện hạ, công tử đang khỏe mạnh làm sao lại té xỉu?” Thục Thanh tức giận hỏi, nói cái gì mà ở cùng điện hạ sẽ không sao, nhưng tại sao bây giờ công tử lại xảy ra chuyện?

Ti Mộ Hàm ngẩng đầu liếc hần, “Bản điện muốn hần sinh hài tử cho bản điện.”

“Cái gì?” Thục Thanh đầu tiên là sững sờ sau đó lập tức khiếp sợ, cuối cùng là phẫn nộ, “Điện Hạ người nói cái gì?” Hài tử cái gì, lẽ nào nàng không biết công tử cả đời này không thể sanh hài tử?

Nàng lời này rõ ràng là đâm vào tâm công tử!

Nàng sao có thể như vậy, mặc dù ghét bỏ công tử cũng không thể tổn thương công tử như vậy?

“Bản điện không biết” Ti Mộ Hàm thu hồi tầm mắt, nhìn Vũ Chi sắc mặt tái nhợt nói, “Bản điện không biết Sơ thị không được sinh dục.”

Thục Thanh trên mặt từ phẫn nộ chuyển thành kinh ngạc, nàng cư nhiên không biết?

Ti Mộ Hàm liếc mắt nhìn hần một hồi, “Ngươi là oán bản điện liên lụy công tử ngươi?”

Thục Thanh môi khẽ động, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, oán nàng? Hần tự nhiên là oán, bởi vì nếu không có Thập Lục hoàng nữ này, công tử cho dù xuất gia, cũng tốt hơn bây giờ, nhưng mà... Hần suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy Thập Lục hoàng nữ này đối với công tử cũng coi như quan ái (thương yêu, quan tâm), sau tân hôn hai ngày liền đưa ra ý muốn có hài tử, nếu công tử thân thể không có chuyện gì, thật là một chuyện cực kỳ tôn vinh, nhưng bây giờ ngược lại tốt rồi, cuối cùng biến thành bộ dáng này, hần thở dài, “Điện hạ, Nô thị cũng không phải oán điện hạ, chỉ là ông trời... Thục sự quá mức bất công đối với công tử!”

Ti Mộ Hàm không nói gì, chỉ yên lặng nắm tay Thục Vũ Chi, cúi đầu trầm mặc.

“Điện hạ, công tử mặc dù không cách nào vì điện hạ khai chi tán điệp, thế nhưng kính xin điện hạ không nên chán ghét hần.” Thục Thanh quỳ xuống, khẩn cầu, “Công tử hần... Quá khổ!”

Tì Mộ Hàm chuyển tầm mắt qua, “Bản điện đã nói sẽ bảo vệ hần cả đời, lời này vĩnh viễn cũng sẽ không mất đi hiệu lực!” Từ khi đạo thánh chỉ kia bắt đầu, bọn họ liền liên hệ cùng nhau, mặc kệ có hài tử hay không, liên hệ giữa nàng và hần từ lâu dứt bỏ không được.

Nam tử này nhìn như nhu nhược nhưng cứng cỏi, làm cho nàng đau lòng.

“Vũ Chi...” Tì Mộ Hàm cúi đầu, hôn nhẹ lên đôi môi trắng xám của hần, lầm bầm nói: “Mặc dù không có hài tử, ta cũng vĩnh viễn sẽ không chán ghét ngươi.”

Tuyết phủ.

Trong sương phòng Chính phủ của Tuyết đại tiểu thư.

Bởi Tuyết Noãn Tịch dùng một cây đuốc đốt tiểu viện của mình, tuy rằng đám cháy không lớn, thế nhưng cũng không thể tiếp tục ở lại, hần liền chuyển đến nơi này ở tạm.

Tuyết Nghiễn đem Tuyết Noãn Tịch về phủ, hần vừa vào phòng liền trốn trong chăn, bất luận Tuyết chính phủ kêu làm sao cũng không chịu ra, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng nghẹn ngào.

Tuyết chính phủ thực sự hết cách rồi, gấp xoay quanh, thế chủ của hần lúc mang Tịch Nhi về, hần liền sợ hết hồn, bây giờ hần cơ hồ đều lo lắng xoay quanh, đều không thể làm gì, vị đệ đệ này là chỉ bảo thế chủ hần phụng trong lòng bàn tay, hơn nữa hần lại nhìn Tịch Nhi lớn lên, bây giờ biến thành như vậy, hần làm sao có thể không sốt ruột?

Lúc này, Tuyết Nghiễn đi vào, thấy chính phủ của mình lo lắng đi qua đi lại, liền hỏi, “Tịch Nhi vẫn không chịu nói?”

Tuyết chính phủ nói: “Đúng vậy, ta đã khuyên rất nhiều lời, nhưng hần vẫn không muốn để ý đến ta, thế chủ, ngươi xem chuyện này...”

“Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta cùng Tịch Nhi nói chuyện.” Tuyết Nghiễn thở dài, nói.

Tuyết chính phủ gật đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tuyết Nghiễn đi tới bên giường ngồi xuống, “Tịch Nhi, còn không khóc đủ sao?”

Tuyết Noãn Tịch không nhúc nhích, liền tiếng nghẹn ngào đều không còn.

“Tịch Nhi, đại tỷ đã nói với ngươi, nàng là Đại Chu Thập Lục hoàng nữ.” Tuyết Nghiễn nghiêm mặt nói, “Lúc đó ngươi cùng đại tỷ bảo đảm thế nào?”

Tuyết Noãn Tịch thân thể giật giật, nhưng vẫn không lên tiếng.

“Thục Vũ Chi là Sơ thị của nàng, mặc kệ nàng đối với hần làm sao, đều là hợp tình hợp lý.” Tuyết Nghiễn nói, “Ngươi nếu là vì cái này mà thương tâm, vậy chẳng phải là muốn thương tâm cả đời?”

Tuyết Noãn Tịch đột nhiên vén chăn lên, gương mặt vết nước mắt loang lổ, “Ta không muốn nghe!” Hần không muốn nghe, cái gì cũng không muốn nghe, bây giờ chỉ cần vừa nghe đến tên Thục Vũ Chi kia, hần tâm lại đau như đao cắt! Trong đầu tất cả đều là tình cảnh nhìn thấy ở thư phòng của nàng!

Hần không muốn nghe đến tên của hần ta, không muốn!

Thục Vũ Chi, Thục Vũ Chi!

Tại sao hần muốn tôi cướp với hần?

Tại sao?

Sơ thị thì ngon sao? Sơ thị là có thể cùng nàng ân ái ái triền triền miên miên, vậy hần tính là gì?

Tuyết Noãn Tịch hần là gì?

Chẳng là cái tha gì!

Tuyết Nghiễn thở dài nói: “Ngươi nếu không muốn nghe, vậy đại tỷ không nói nữa, thế nhưng nếu Thập Lục điện hạ kia xảy ra chuyện gì, ngươi cũng đừng trách đại tỷ cái gì cũng không nói cho ngươi!”

Tuyết Noãn Tịch vừa nghe, nhất thời sững sờ một chút, chợt lo lắng nói: “Ngươi nói cái gì? Nàng đã xảy ra chuyện gì?”

Tuyết Nghiễn nhìn dáng vẻ hần lo lắng như vậy, ngay cả thương tâm đều đã quên, không khỏi lắc đầu bắt đầu bắt đầu, “Nàng là Thập Lục hoàng nữ, có thể

xảy ra chuyện gì?”

“Vậy ngươi vừa mới vì sao nói như vậy?” Tuyết Noãn Tịch chột cả giận nói.

Tuyết Nghiễn cười cợt, “Đại tỷ nếu không nói như vậy, ngươi chịu nghe đại tỷ nói chuyện sao?”

“Ngươi!” Tuyết Noãn Tịch căm tức nhìn nàng, trách cứ: “Ta khổ sở như vậy, đại tỷ còn đùa giỡn ta hay sao?”

Tuyết Nghiễn cười nói: “Vốn là ta cùng mẫu thân không muốn nhanh như thế nói cho ngươi, có điều bây giờ thấy ngươi khổ sở như vậy, cũng không thể không nói cho ngươi, mẫu thân đã quyết định, qua mấy ngày nữa sẽ hướng bệ hạ thỉnh chỉ, đưa ngươi từ hôn cho Thập Lục điện hạ làm chính quân.”

“Thật sự?” Tuyết Noãn Tịch vẻ mặt kinh hãi, kéo lấy cánh tay Tuyết Nghiễn, “Đại tỷ, ngươi nói thật sự?”

“Tự nhiên là thật sự.” Tuyết Nghiễn gật đầu cười nói, “Ngươi nghĩ xem, mẫu thân từng nói không giữ lời sao? Có điều, trước đó vài ngày vì chuyện phế thái nữ còn có chuyện ngươi gây ra cho Thủy gia công tử, mẫu thân mới không muốn hướng về bệ hạ đề cập.”

“Ta cho rằng mẫu thân còn đang tức giận.” Tuyết Noãn Tịch bĩu môi, nói lầm bầm.

Tuyết Nghiễn nói: “Mẫu thân tức giận, nhưng dù tức giận cuối cùng còn không phải vẫn theo ý nguyện của ngươi?”

Tuyết Noãn Tịch suy nghĩ một chút, cũng thật là như vậy, từ nhỏ đến lớn, bất luận hấn làm cái gì, bất luận mẫu thân tức giận thế nào, cuối cùng đều cho hấn vật hấn muốn! “Đại tỷ, ta biết mẫu thân thương ta nhất.”

“Còn một chuyện.” Tuyết Nghiễn cân nhắc một chút, vẫn quyết định nói ra, “Ta vừa mới nhận được tin tức, Thập Lục hoàng nữ phù phái người mời thái y, có người nói là Sơ thị của Thập Lục điện hạ bị bệnh.”

“Cái gì?” Tuyết Noãn Tịch kinh ngạc, lập tức lại nổi giận đùng đùng nói: “Bị bệnh? Ta mới không tin, khi đó hấn còn rất tốt!”

Một khắc trước vẫn cùng nàng thân mật như vậy, bây giờ dĩ nhiên bị bệnh, ai sẽ tin?

Nghĩ đến cái này, tâm hấn lại bỗng nhiên đâm nhói một hồi.

Tuyết Nghiễn hơi nhíu mày, “Tịch Nhi, đại tỷ vẫn là câu nói kia, ngươi nếu muốn cùng Thập Lục điện hạ sinh sống một đời, vậy thì không nên cùng Thục thị quan hệ nào quá cương.”

Tuyết Noãn Tịch nghe vậy, lập tức nghiêng đầu sang một bên.

“Tuy rằng hấn chỉ là Sơ thị, nhưng chung quy vẫn là nhi tử Thục Lam Phong.” Tuyết Nghiễn lời nói ý vị sâu xa, “Đại tỷ chỉ muốn ngươi cuộc sống về sau dễ chịu chút.”

Tuyết Noãn Tịch cúi thấp đầu, cắn răng, sau đó xuống giường.

Tuyết Nghiễn thấy thế, “Ngươi muốn đi đâu?”

“Ngươi không phải nói hấn bị bệnh sao? Ta tự nhiên là muốn đi thăm bệnh.” Tuyết Noãn Tịch vẫn như cũ tức giận hùng hục.

Tuyết Nghiễn lắc đầu bất đắc dĩ, “Tịch Nhi, bây giờ sắc trời đã tối, ngươi mặc dù muốn đi, cũng để ngày mai lại đi.”

“Ta chính là muốn hiện tại đi, ngươi muốn ngăn ta?” Tuyết Noãn Tịch lập tức cả giận nói, tại sao không thể hiện tại đi, không phải là lo lắng hấn quấy rối đến bọn họ ân ái à?

Tuyết Nghiễn thấy vẻ mặt của hấn, liền biết hấn đang suy nghĩ gì, “Sau này ngươi nếu muốn đi Thập Lục hoàng nữ phủ, vậy cứ quang minh chính đại tới báai phòng, không nên giống như ngày hôm nay xông vào.” Nàng nói xong, dừng một chút, “Mặc dù ngươi không muốn nghe, đại tỷ vẫn phải nói, Thập Lục hoàng nữ phủ vẫn sẽ có người, ngươi nếu cứ như vậy, cuối cùng khổ sở vẫn là ngươi.”

Tuyết Noãn Tịch chép miệng, không nói lời nào, nhưng cũng không kiên trì muốn đi ra ngoài nữa, “Ta buồn ngủ!”

Tuyết Nghiễn lại khuyên vài câu, sau đó vừa mới ra ngoài, lại bàn giao chính phu xem kỹ hấn, mới xoay người hướng về thư phòng mẫu thân đi.

Cửa thư phòng, Tuyết Thiên Tinh một mặt ngưng trọng đứng ở phía trước cửa sổ.

“Mẫu thân.” Tuyết Nghiễn chậm rãi đi vào.

Tuyết Thiên Tinh xoay người, “Tịch Nhi làm sao?”

“Náo loạn tính khí, bây giờ đã tốt lắm rồi.” Tuyết Nghiễn trả lời.

Tuyết Thiên Tinh đáp một tiếng, “Không có chuyện gì là tốt rồi.”

“Mẫu thân.” Tuyết Nghiễn hỏi, “Thập Lục hoàng nữ... việc này lẽ nào thật sự vẫn sẽ như vậy sao?” Vừa mới nàng lo lắng Tịch Nhi sẽ suy nghĩ lung tung, cho nên vẫn không nói thật, bệ hạ tuy trách cứ nàng, thế nhưng vẫn đưa nàng thả xuất cung, vẫn chưa nói ra sẽ xử trí thế nào.

Các loại dấu hiệu cho thấy, chuyện này đã hiểu rõ.

Nhưng mà vì sao mẫu thân lại nói, chuyện này còn chưa xong.

Tuyết Thiên Tinh trầm ngâm một lát, nói: “Thập Lục hoàng nữ buổi sáng phóng ngựa làm náo loạn đại lộ, không bao lâu, Thuận Thiên phủ doãn liền đem chuyện này bẩm báo bệ hạ, nếu nói đây không có người ở sau lưng thao túng, làm sao có khả năng?”

“Mẫu thân cho rằng, sẽ là ai?” Tuyết Nghiễn hỏi.

Tuyết Thiên Tinh lắc đầu, “Theo lý thuyết, làm như vậy cũng chỉ có người của phe phái Thụy vương, nhưng Thụy vương ra tay với Thập Lục hoàng nữ... Nếu mục đích là vì dă kích Ninh vương, cũng còn nghe được, chỉ là bây giờ Thuận Thiên phủ doãn họ Vương tên Tuấn, xuất thân Chương Châu, gia tộc Vương thị, mà này Chương Châu Vương thị chính là mẫu tộc tạ thế của Ninh vương chính quân.”

Tuyết Nghiễn kinh ngạc: “Mẫu thân ý tứ là, Thuận Thiên phủ doãn là người Ninh vương?” Sự kiện lần này, người sau lưng là Ninh vương? Nhưng Ninh vương vì sao muốn động Thập Lục hoàng nữ?

“Thuận Thiên phủ doãn xuất thân Vương thị, thế nhưng có phải là phe phái của Ninh vương hay không còn chưa xác định.” Tuyết Thiên Tinh nói, “Thuận Thiên Phủ chương quân trị an trong kinh, nếu nàng là người của Ninh vương, bệ hạ sẽ không ngồi yên không để ý đến, mà Thụy vương nhất phái sợ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Tuy rằng Thuận Thiên Phủ giai tầng không cao, rất khó làm ra quyết đoán cuối cùng, nhưng mà, Thuận Thiên phủ doãn có thể trực tiếp lên điện thấy mặt vua, đồng thời cũng liên kết Lục bộ, có năng lực thông qua bệ hạ, ảnh hưởng, thay đổi, thậm chí toàn diện lật đổ đông đảo nhà môn quyết nghị, dựa vào sức mạnh của chức vị, có thể đồng thời nhúng tay vào sự vụ trung ương bộ ngành, hơn nữa còn không tính vượt quyền, chức vị trọng yếu như vậy, bệ hạ không có lý do gì đưa cho Ninh vương, trừ phi bệ hạ vốn hướng về Ninh vương.

Nhưng nếu như vậy, Ninh vương liền càng không thể vào lúc này lộ ra lá bài này được, hơn nữa lại dùng để đối phó với người của mình.

Vương Tuấn tại Thuận Thiên Phủ ngồi cũng hơn năm năm, ẩn giấu cực sâu, bây giờ lộ ra, Thụy vương nhất phái chắc chắn làm khó dễ.

“Ta vốn không muốn nhúng tay ám đầu của các nàng, nhưng bây giờ lại kéo Thập Lục hoàng nữ vào!”

“Mẫu thân là dự định nhúng tay?” Tuyết Nghiễn hỏi.

Tuyết Thiên Tinh không gật đầu cũng không phủ nhận, “Những chuyện này đều không phải khẩn yếu nhất, khẩn thiết nhất là thái độ của bệ hạ.”

“Thái độ của Bệ hạ?” Tuyết Nghiễn nghi hoặc.

Tuyết Thiên Tinh nói: “Nàng biết rõ Ninh vương cùng Thụy vương từ lâu tranh đấu người sống ta chết, nhưng vẫn đem Thực Vũ Chi ban cho Thập Lục điện hạ, thêm nữa, nàng đối với Thập Lục hoàng nữ luôn luôn chán ghét, ta chỉ lo lắng...”

“Mẫu thân là nói, bệ hạ là có ý định đem Thập Lục hoàng nữ đưa vào chỗ chết?” Tuyết Nghiễn nhỏ giọng, hỏi.

Tuyết Thiên Tinh không trả lời, “Năm đó chuyện cha đẻ Thập Lục hoàng nữ ta tuy rằng hiểu không nhiều, thế nhưng lấy bệ hạ đối với Trình thị sùng ái, mặc dù cuối cùng vì lăng lại hỗn loạn triều đình, không thể không nhẫn tâm đem hân đây vào lãnh cung, nhưng bệ hạ cũng tuyệt đối sẽ không đối xử với nữ nhi hân sơ sinh như vậy.”

Liền như năm đó bệ hạ chờ Thập Lục hoàng nữ đầy tháng mới thả ra tin tức Trình thị khó sinh mà chết, liền có thể thấy được nàng đối với nữ nhi này bảo vệ.

Nhưng một tháng kia lại không muốn người biết, đến tận cùng xảy ra chuyện gì, ai có thể biết được?

Nếu những năm này lạnh nhạt, thờ ơ là vì bảo vệ Thập Lục hoàng nữ, nhưng bây giờ đẩy nàng vào vòng xoáy tranh cướp trừ vị như vậy, lại là vì cái gì?

Tuyết Thiên Tinh ngang dọc triều đình mấy chục năm, bây giờ làm thế nào cũng không cách nào thấy rõ cục diện trước mắt, mà một mực, con trai bảo bối của nàng, lại dùng hết hy vọng nhận định Thập Lục hoàng nữ kia!

“Mẫu thân.” Tuyết Nghiễn rất hiếm thấy mẫu thân nghiêm nghị như vậy, “Bây giờ như thế nào cho phải?”

Tuyết Thiên Tinh thở dài, “Xem trước rồi nói, tuy rằng phóng ngựa hành hung, nhiễu loạn an bình trong kinh là tội lớn, nhưng Thập Lục hoàng nữ dù sao không có tạo thành đại thương tổn gì, trước xem một chút, bày mưu cần thận rồi mới hành động.”

Có điều hài tử kia luôn luôn cẩn thận, khôn khéo, làm sao đột nhiên lại làm ra chuyện khác người bực này?

Tuyết Nghiễn gật đầu, “Dạ.”

...

Đêm tối, thâm trầm, lạnh lẽo.

Thất hoàng nữ phủ.

Ti Mộ Viện một mặt âm trầm nhìn nữ tử trước mắt, “Ngươi chắc chắn chứ?”

“Thuộc hạ xác định.” Nữ tử này chính là người giữa ban ngày ở trong bóng tối nhìn Tuyết Nghiễn đem Tuyết Noãn Tịch tiếp đi khỏi Thập Lục hoàng nữ phủ kia, thiếp thân thị vệ Thất hoàng nữ —— Vệ Mẫn, “Thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, Tuyết đại công tử một mình tiến vào Thập Lục hoàng nữ phủ, nửa khắc sau vừa khóc vừa đi ra, Tuyết Nghiễn đại nhân tự mình đem hắn tiếp đi.”

Ti Mộ Hàm khuôn mặt lạnh lẽo âm trầm cực kỳ, “Ngươi là nói, Tuyết Noãn Tịch làm ra việc bực này, người Tuyết gia cũng biết?”

“Việc này thuộc hạ chưa điều tra rõ.” Vệ mẫn nói, “Có điều với tình hình kia, thuộc hạ suy đoán Tuyết đế sư cùng Tuyết đại tiểu thư, chỉ ít Tuyết đại tiểu thư là biết được.”

“Tiện nhân!” Ti Mộ Viện dương tay quăng chén trà bên người, “Uổng công Ngũ hoàng tỷ đối với hắn như vậy, hắn cư nhiên làm ra chuyện không biết xấu hổ bực này!”

Còn Ti Mộ Hàm kia!

Nàng biết rõ Tuyết Noãn Tịch là chính quân tương lai của Ngũ hoàng tỷ, nhưng vẫn cùng hắn làm ra chuyện cầu thả bực này!

Lén lút gấp gáp, đơn độc xuất ngoại.

Hai người này thế nhưng dưới mí mắt Ngũ hoàng tỷ làm ra chuyện si nhục Ngũ hoàng tỷ như vậy!

Vệ mẫn cúi đầu, trầm mặc.

Ti Mộ Viện gằn giọng nói: “Ngũ hoàng tỷ a Ngũ hoàng tỷ, uổng người đối tốt với nàng như vậy, nhưng nàng lại hồi báo người như vậy!”

“Điện hạ, có cần thuộc hạ đi bẩm báo Ninh Vương điện hạ?” Vệ Mẫn nói.

“Bẩm báo?” Ti Mộ Viện cười lạnh nói, “Báo cho Ngũ hoàng tỷ, sau đó nhục nhã Ngũ hoàng tỷ?”

Vệ Mẫn cả kinh, lập tức quỳ xuống: “Thuộc hạ lẩm miệng.”

“Hừ!” Ti Mộ Viện hừ lạnh một tiếng, “Chuyện này bản điện sẽ xử lý, ngươi xuống!”

Vệ Mẫn nói một tiếng dạ, sau đó xoay người lui ra.

Một hồi lâu sau, Ti Mộ Viện ánh mắt chuyển hướng bên cạnh bình phong, “Vương đại nhân dự định làm sao?”

Sau tấm bình phong xuất hiện một nữ tử thân mang thường phục, đại khái chừng ba mươi tuổi, mặt mày mang theo mấy phần anh khí, người này chính là Thuận Thiên phủ đoàn Vương Tuân, “Hạ quan nếu nhận ân của Ninh Vương điện hạ, bây giờ điện hạ chịu nhục, tại hạ tất nhiên sẽ nghe theo Thất điện hạ dặn dò.”

Nàng tuy xuất thân Chương Châu vọng tộc Vương thị, thế nhưng cũng chỉ là chi thứ, nếu như không có Ninh vương nâng đỡ, nàng tuyệt đối không thể ở cái tuổi này liền ngồi lên vị trí Thuận Thiên phủ đoàn này.

Mà Ninh vương tuy giúp nàng, thế nhưng chưa bao giờ yêu cầu nàng làm gì, bây giờ ân nhân chịu nhục, nàng tự nhiên không thể ngồi yên không để ý đến.

Huống hồ, Vương Tuân nàng không ưa nhất chính là người vong ân phụ nghĩa, Thập Lục hoàng nữ kia thường ngày nhận rất nhiều ân tình của Ninh Vương điện hạ, bây giờ lại đoạt ứng cử viên chính quân Ninh vương vừa ý, nàng làm sao có thể ngồi yên không để ý đến?

Chỉ là nàng không ngờ tới, Tuyết đế sư luôn luôn quý trọng nhân phẩm cư nhiên cũng tham dự trong đó.

“Được!” Ti Mộ Viện đứng lên nói, “Bản điện muốn ngươi liên hợp Ngự Sử trong triều, ngày mai lâm triều kết tội Thập Lục hoàng nữ Ti Mộ Hàm!”

Wương Tuân cúi đầu: “Hạ quan lĩnh mệnh.”

Ti Mộ Viện nham hiểm địa cười, xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ mênh mông bóng đêm, “Ngũ hoàng tỷ, lần này chúng ta liền tới xem một chút, người đến tột cùng có nuôi hổ thành hoạn hay không?”

Cho tới nay, nàng đều không hiểu Ngũ hoàng tỷ vì sao hậu đãi Ti Mộ Hàm như vậy, chỉ là trước đây Ti Mộ Hàm vẫn chưa làm ra bất cứ thương tổn gì

tới Ngũ hoàng tử, nàng cũng liền thôi, nhưng bây giờ, nàng ta dĩ nhiên làm ra sự tình như thế, nàng liền không thể làm như cái gì cũng không nhìn thấy!

Sáng nay mẫu hoàng triệu Tì Mộ Hàm tiến cung, nàng đã sớm biết, vốn tưởng rằng Tì Mộ Hàm kia là đi vào sẽ không ra được hoàng cung, thế nhưng không nghĩ tới, cư nhiên bình yên vô sự đi ra, mẫu hoàng thậm chí không có ý chỉ trách phạt!

Nàng muốn nhìn một chút, Tì Mộ Hàm kia ở trong lòng mẫu hoàng đến tột cùng đặc biệt cỡ nào!

Nếu nàng trước đây lo lắng không sai, vậy thì thật là thừa dịp cơ hội lần này, một lần diệt trừ tai họa này!

...

Dưới ánh nến mờ nhạt, trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh an tường.

Thục Vũ Chi trong yên tĩnh chậm rãi tỉnh lại, khắc đầu tiên hần mở mắt ra, nhìn thấy là khuôn mặt ôn nhu cười, đôi môi trắng xám run rẩy một hồi, nhả ra một từ: “Điện hạ...”

“Tỉnh rồi?” Tì Mộ Hàm ngồi bên giường, thấp giọng hỏi.

Thục Vũ Chi ngẩn người, sau đó liền giãy giụa muốn ngồi dậy.

Tì Mộ Hàm không ngăn cản, vươn tay đem hần đỡ lên, để hần tựa trên gối, “Đói bụng không, để ta truyền lệnh cho người chuẩn bị.”

Thục Vũ Chi lẳng lẳng nhìn nàng, không ngăn cản, đầu óc hỗn loạn tung bùng, nàng vì sao đối với hần tốt như vậy?

Tì Mộ Hàm giương giọng để người truyền thiện, sau đó rót một chén trà nóng cho Thục Vũ Chi.

Thục Vũ Chi tiếp nhận, uống một hớp, sau đó liền dừng lại.

Tì Mộ Hàm lấy cái chén để một bên, lại thấy tay hần lạnh lẽo, nhíu mày hỏi: “Lạnh sao? Ta cho người mang thêm lò lửa vào.”

Thục Vũ Chi lắc lắc đầu, vội hỏi: “Không... Không cần...”

Tì Mộ Hàm thấy thế, ánh mắt trầm trầm.

Lúc này, Thục Thanh bụng bữa tối đi vào, thấy Thục Vũ Chi tỉnh, liền mừng rỡ cười nói: “Công tử tỉnh rồi.”

“Cha nuôi...” Thục Vũ Chi nhẹ kêu một tiếng, “Ta không có chuyện gì.”

Thục Thanh cảm khay trong tay thả xuống, “Công tử tỉnh lại là tốt rồi.”

Tì Mộ Hàm bụng bát cháo tổ yến kia lên, “Đến, trước dùng ít đi.”

Thục Vũ Chi thấy nàng lại muốn tự mình cho hần ăn, không khỏi lo lắng nói: “Điện hạ, ta tự mình tới.”

“Thái y nói người cần nghỉ ngơi nhiều.” Tì Mộ Hàm ngữ khí cương quyết nói.

Thục Thanh cũng nói: “Công tử, điện hạ đây là quan tâm người.” Nếu như trước đây hần đối với Thập Lục điện hạ này ít nhiều gì còn có chút khúc mắc, bây giờ cũng đã toàn tiêu.

Thục Vũ Chi há miệng, nhưng không có nói ra bất kỳ cái gì, tùy ý nàng cho hần ăn, không biết là thật sự đói bụng, hay là bởi vì nàng ôn nhu, khẩu vị của hần rất tốt, bát cháo tổ yến không tới hai khắc chung cũng đã thấy đầy.

“Còn muốn?” Tì Mộ Hàm ôn hòa hỏi.

Thục Vũ Chi lắc lắc đầu, “Không... Không muốn...”

Tì Mộ Hàm nghe vậy, liền thả bát xuống.

Thục Thanh lập tức đem đồ thu dọn, một hồi lâu sau, lại bụng tới một bát được.

Tì Mộ Hàm hỏi: “Được nấu được rồi?”

“Đạ.” Thục Thanh đáp, “Giản thái y dựa theo điện hạ dặn dò ở bên trong được bỏ thêm chút được liệu tiêu đắng.”

Tì Mộ Hàm gật gật đầu, tiếp nhận được, “Trước đem được uống rồi ngủ tiếp.”

Thục Vũ Chi nghe vậy, hai mắt khô khốc đột nhiên chua cay, “Ta...”

“Uống trước lại nói.” Ti Mộ Hàm kiên trì nói.

Thục Vũ Chi gạt đầu, tùy ý nàng cho hần uống được.

Uống xong, Ti Mộ Hàm lại để cho hạ nhân bưng tới một cái đĩa.

Thục Vũ Chi liếc mắt nhìn, thế nhưng là kẻo đường.

“Thục Thanh nói người sợ đắng, ta cho người lấy chút kẻo đường đến.” Ti Mộ Hàm lấy một khối, đặt ở bên môi hần, “Thử xem.”

Thục Vũ Chi mở miệng, mùi vị ngọt ngào quanh quẩn trong miệng, chua xót trong mắt trượt xuống hai dòng thanh lệ.

Ti Mộ Hàm thấy thế, cũng không có lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn hần.

Thục Thanh thấy vậy, giật giật bờ môi, cũng không nói gì, xoay người yên lặng lui ra.

Hồi lâu sau, đường trong miệng hòa tan, hóa thành một dòng nước ngọt trong veo, nhưng mà vị ngọt này vẫn không cách nào hóa đi nỗi khổ trong lòng.

“Vũ Chi...” Ti Mộ Hàm thấp giọng kêu, “Ta cũng không biết Sơ thị không thể có hậu tự.”

Thục Vũ Chi nghe vậy, nước mắt tuông như hồng thủy.

Ti Mộ Hàm lấy khăn tay ra, cẩn thận từng li từng tí lau nước mắt trên mặt hần, “Ta rất xin lỗi.”

Thục Vũ Chi thân thể chấn động, hai mắt tròn lớn, nàng nói cái gì? Rất xin lỗi?

“Ta cũng không phải có ý tổn thương người.” Ti Mộ Hàm cười cười nói, biểu hiện có chút vô tội, “Ta thật sự không biết.”

Thục Vũ Chi bị lời này của nàng làm cho có chút mờ mịt, “Ta... Người...”

“Ta nói rồi, ta sẽ hộ người một đời.” Ti Mộ Hàm mỉm cười nghiêm túc nói, “Câu nói này vĩnh viễn cũng sẽ không mất đi hiệu lực.”

“Người...” Thục Vũ Chi tròn to mắt nhìn nàng, “Người... Người nói...”

“Có hài tử hay không đối với ta mà nói đều không quan trọng.” Ti Mộ Hàm mỉm cười nói.

Thục Vũ Chi yên lặng, chỉ là trong mắt lại lộ ra không tin.

Ti Mộ Hàm thăm thò dài, “Được rồi, ta cũng không sợ cùng người thừa nhận, cho nên ta hướng về người đưa ra ý muốn hài tử, có điều là vì giận hờn thôi.”

Thục Vũ Chi hai mắt tràn đầy kinh ngạc mà tròn lên, càng to lớn hơn.

“Vũ Chi, ta nói rồi, người rất may mắn, so với ta càng may mắn.” Ti Mộ Hàm sâu kín nói, “Mẫu thân người tuy rằng không thể vì người kháng ý chỉ của mẫu hoàng, thế nhưng thật sự quan tâm người, mà phụ thân người... Hần tuy rằng mất sớm, thế nhưng cũng cực kỳ quan tâm người, nhưng ta... Mẫu hoàng vẫn luôn chán ghét ta, mà cha đẻ ta...”

Nàng không nói tiếp, liền tuyệt nhiên dừng lại.

Thục Vũ Chi nhìn nàng, trong lòng nhất thời nổi lên một trận bi thống, bởi vì đáy mắt nàng cô đơn, loại cô đơn này quá quen thuộc, quen thuộc đến hần cả người run rẩy, hần đột nhiên nắm chặt tay nàng, vội vàng ní non một tiếng: “Điện hạ...”

“Vũ Chi, chúng ta yên bình sinh hoạt, được không?” Ti Mộ Hàm nhìn chăm chú hần, chậm rãi nói.

Thục Vũ Chi run rẩy đôi môi, “Người thật sự không ngại?”

Ti Mộ Hàm suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói: “Ta biết bây giờ bất luận ta nói cái gì, người đều sẽ không tin tưởng, vậy hãy để cho cuộc sống về sau chứng minh đi.”

Dừng một chút, nàng lại bồi thêm một câu: “Ta không thể ép buộc người lập tức yên tâm, bởi vì ta dù sao không phải người, không thể hoàn toàn hiểu rõ thống khổ trong lòng người, thế nhưng Vũ Chi, người sống một đời, khó tránh khỏi sẽ có khuyết điểm, những khuyết điểm này có vài thứ có thể bù đắp, mà có vài thứ, là cả đời đều không thể bù đắp, chúng ta nếu quá mức buông bình, cuối cùng thống khổ sẽ chỉ là chúng ta, ta không hi vọng, người cả một đời này đều sống trong thống khổ.”

Thục Vũ Chi nhìn nàng, không có bất kỳ biểu hiện gì.

“Vậy người có từng hận ta?” Ti Mộ Hàm thấp giọng hỏi, “Cái khuyết điểm này, nguyên nhân bắt nguồn là từ ta, người có hận ta?”

Thục Vũ Chi nghe vậy, không có suy nghĩ nhiều, lúc này vội nói: “Ta không có!”

Ti Mộ Hàm cười, “Ta tin ngươi, cũng hi vọng ngươi có thể tin ta.”

Thục Vũ Chi cả người run lên, “Điện hạ...” Tin nàng sao? Nếu những người khác nói với hắn, hắn tuyệt đối sẽ không tin, mặc dù là mẫu thân đến nói với hắn, hắn cũng sẽ hoài nghi, nhưng mà bây giờ nghe nữ tử này nói, hắn lại thật tin nàng... Hắn cứ nhiên tin tưởng nàng như vậy, tin tưởng nàng nhất định sẽ làm được lời nàng nói, chính như đêm tân hôn, hắn tin hứa hẹn nàng đồng ý sẽ bảo vệ hắn cả đời.

Hắn tin, chỉ một chữ tin!

“Điện hạ, Vũ Chi tin ngươi.”

Thời khắc này hắn nghĩ, mặc dù đến cuối cùng, hắn phát hiện chính mình tin sai người, cũng sẽ không hối hận!

Ti Mộ Hàm nhẹ nhàng cười, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, “Thời gian không còn sớm, thái y nói ngươi cần nghỉ ngơi thật tốt.” Nàng dứt lời, đứng dậy muốn đỡ hắn nằm xuống.

Thục Vũ Chi thấy nàng đứng dậy, bật thốt lên nói: “Điện hạ phải đi?”

Ti Mộ Hàm sững sờ, lập tức thiếu mi nói: “Vũ Chi muốn ta lưu lại?”

Thục Vũ Chi mặt mũi tái nhợt nháy mày nổi lên mấy rặng mây đỏ ửng, lập tức cúi đầu, nhưng không nói lời nào.

Ti Mộ Hàm bật cười nói: “Nếu Vũ Chi có ý muốn giữ ta lại như vậy, ta liền lưu lại.”

Thục Vũ Chi nghe vậy, mặt nóng đỏ lên, cúi thấp đầu không dám liếc nhìn nàng một cái, một hồi lâu sau, hắn cảm giác đôi tay ngăn cản mình, đem hắn kéo vào trong ngực ấm áp, lần thứ nhất, hắn khát vọng một người ôm ấp như vậy, “Điện hạ...” Hắn vươn tay, liều lĩnh ôm nàng, “Điện hạ, Vũ Chi...”

Ti Mộ Hàm ôm lấy hắn, nói: “Ngủ đi, không nên suy nghĩ miên man.”

“Nhưng mà...” Thục Vũ Chi có chút áy náy, hắn là Sơ thị của nàng, duy nhất cần phải làm là hầu hạ nàng, nhưng bây giờ... Lại bắt nàng phải chăm sóc hắn.

“Vũ Chi.” Ti Mộ Hàm cười nói, “So với hoan hảo triền miên, ta càng yêu thích như vậy, yên lặng nằm.” Không có dính dáng đến bất kỳ dục vọng gì, chỉ đơn thuần làm bạn.

Thục Vũ Chi sững sờ, mặt càng nóng, tựa trong lòng nàng, vội vã chuyển đề tài: “Điện hạ mới vừa nói, muốn hài tử chỉ là giận hờn...”

Ti Mộ Hàm không nghĩ tới hắn cứ nhiên hỏi cái này, do dự một lát mới trả lời: “Ngươi có biết nếu muốn trả thù người mình căm ghét nhất, biện pháp tốt nhất là cái gì không?”

Thục Vũ Chi sững sờ, ngẩng đầu nhìn nàng, nhưng lập tức rơi vào bên trong đôi mắt như hồ sâu u ám, tâm đột nhiên hoảng hốt, “Điện hạ...”

“Biện pháp tốt nhất chính là...” Ti Mộ Hàm âm thanh kéo dài mà ác liệt, “Cẩn thận sống sót, sống cực kỳ hạnh phúc, cực kỳ vui sướng!”

Thục Vũ Chi kinh ngạc, là biện pháp như thế? Một hồi lâu sau, bên môi tràn ra một vết cười, “Điện hạ nói rất đúng.” Những người kia chán ghét mình, không muốn thấy nhất chính là mình sống khỏe mạnh, nếu hắn sống hạnh phúc, so với những người kia càng hạnh phúc, chính là biện pháp trả thù tốt nhất!

Ti Mộ Hàm thấy nét cười của hắn, có chút thất thần, trong đầu hiện lên khuôn mặt Tuyết Noãn Tịch giận dữ rồi đi, tiểu tử kia đến tột cùng làm sao? Bây giờ tình huống làm sao?

Hắn tuy rằng nhiều lần xông vào thư phòng của nàng, nhưng tựa hồ mỗi một lần đều có mục đích mà đến, vậy lần này, là vì cái gì?

Nàng nhớ lúc đó hai mắt hắn sưng đỏ, chẳng lẽ ở nơi nào bị ủy khuất? (Sally: Phí công con người ta yêu thương tỷ từ nhỏ, giờ hỏi ở nơi nào bị ủy khuất)

Nhưng sáng nay nàng đưa hắn trở lại còn rất tốt a?

Chẳng lẽ Tuyết để sự trách cứ hắn?

Thục Vũ Chi thấy nàng thất thần, liền hỏi: “Điện hạ... Ngươi có tâm sự?”

Ti Mộ Hàm phục hồi tinh thần lại, nhìn nam tử trước mắt, hắn tuy rằng nhu nhược, thể nhưng tâm tư rất dễ đoán, so với tiểu tử tông tùy hứng kia tốt hơn a, “Vũ Chi, ngươi nói A Noãn là làm sao?”

Thục Vũ Chi sững sờ, chợt trong lòng một trận cay đắng, nhưng trên mặt vẫn nhàn nhạt cười, A Noãn? Là Tuyết Noãn Tịch sao? “Điện hạ là nói... Tuyết công tử?” Nàng vì sao vào lúc này nhắc tới hắn!

“Ừm.” Ti Mộ Hàm nhú nhú mày đạo, “Cái tiểu tử tông kia rất thích gây phiền toái, lúc này lại không biết lại gây phiền toái gì?”

“Điện hạ lo lắng?” Thục Vũ Chi thấp giọng hỏi.

Ti Mộ Hàm suy nghĩ một chút, “Lo lắng? Nay ngược lại không có, chỉ là có chút kỳ quái mà thôi.”

Nàng không lo lắng?

Thục Vũ Chi lập tức kinh ngạc, “Điện hạ cùng... Tuyệt công tử rất quen...”

Ti Mộ Hàm vẫn chưa cảm thấy được hần dị dạng, gật đầu nói: “Là rất quen, chúng ta có thể nói là cùng lớn lên...”

Cùng lớn lên?

Thục Vũ Chi nhìn khuôn mặt trước mắt đang rơi vào trong ký ức, đáy lòng khủng hoảng từ từ lan tràn, cắn răng, ngẩng đầu hôn lên môi nàng.

Ti Mộ Hàm sững sờ, lập tức ngăn hần lại, “Vũ Chi...”

“Điện hạ, Vũ Chi biết mình không xứng, thế nhưng Vũ Chi chỉ muốn cố gắng tận bản phận... Chỉ muốn...” Thục Vũ Chi vội vàng nói, nhưng không biết nói như thế nào?

Ti Mộ Hàm không biết hần vì sao đột nhiên kích động lên, “Vũ Chi, ta không có ý tứ gì khác, chỉ là thái y nói người cần nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ta không có chuyện gì, ta có thể!” Thục Vũ Chi một mặt kiên quyết nói, hần rất rõ ràng, chính mình đuổi không được Tuyết Noãn Tịch, thế nhưng... Chỉ ít trong lúc bên cạnh nàng chỉ có hần, hần muốn làm cho nàng cẩn thận mà nhớ kỹ hần, cả đời nhớ kỹ hần!

Ti Mộ Hàm kinh ngạc, “Vũ Chi, người...”

Thục Vũ Chi không cho nàng cơ hội nói chuyện, ôm nàng thật chặt, đang muốn lần thứ hai hôn lên môi nàng, đột nhiên nhớ tới, ngay ở đêm tân hôn, bọn họ triển miên cực điểm, nàng cũng rất ít hôn môi hần...

Tâm lần thứ hai bị thống.

Đang muốn từ bỏ, lại bị Ti Mộ Hàm vuron mình đặt dưới thân.

Thục Vũ Chi kinh hô một tiếng, lập tức nhìn thấy cặp mắt vốn trầm tĩnh của Ti Mộ Hàm nhiễm nhàn nhạt sắc dục.

Ti Mộ Hàm cúi đầu, ở bên tai hần ni non: “Vũ Chi, đây chính là người nói... Đừng hối hận...”

Thục Vũ Chi nghe vậy, cả người run rẩy một hồi, trong lòng muốn từ bỏ ý nghĩ lập tức tắt, ôm tay nàng run rẩy, “Ta không hối hận, không hối hận!”

Ti Mộ Hàm hí hí mắt, dương tay kéo màn che xuống, che khuất cảnh xuân cùng tiếng thở dốc.

Đêm tối lâu dài mà ấm áp.

“Ta là của người, người cũng là của ta...” Thục Vũ Chi trong lúc một mối muốn đi vào giấc ngủ vẫn lẩm bầm nói, mang theo vài phần tính trẻ con.

Ti Mộ Hàm nghe vậy, trầm thấp nở nụ cười.

...

Ninh vương phủ

Một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng lại, môn vệ vương phủ lập tức tiến lên, “Cung nghênh điện hạ.”

Ti Mộ Dung xuống xe ngựa, gương mặt bình tĩnh không thay đổi tiến vào phủ.

“Điện hạ trở về.” Quân gia của vương phủ lập tức tiến lên.

Ti Mộ Dung gật gật đầu, liền hướng về phía thư phòng đi, tiến vào thư phòng, còn chưa kịp nghỉ ngơi lập tức lại phân phó nói, “Người đi gọi Lý Ngọc lại đây.”

Quân gia nói: “Dạ.” Cuối cùng lại chần chờ bởi thêm một câu, “Điện hạ, đêm nay có muốn qua chỗ Lý chủ nhân kia?” Lý chủ nhân này chính là Thị nhân của Ninh vương, đồng thời cũng là đệ đệ thiếp thân thị vệ Lý Ngọc, trước đây không lâu vì Ninh vương sinh nhi tử, rất được sủng ái.

Ti Mộ Dung nhú nhú mày, “Không được, Bản vương không tâm tình, người để hần tự mình nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Quân gia đáp, lập tức lùi ra.

Một hồi lâu sau, Lý Ngọc liền đi vào, “Tham kiến điện hạ.”

“Ừm.” Ti Mộ Dung đáp một tiếng, sau đó nói: “Hôm nay trong kinh có dị động gì không?” Hôm nay sau khi lâm triều, mẫu hoàng liền phái nàng đi thái lăng.

Khi đó nàng cho rằng là vì chuyện Thập Lục hoàng muội tới thái lăng, không nghĩ đến mới biết, thái lăng cư nhiên bị hỏa hoạn, mà mẫu hoàng ý tứ là để cho nàng điều tra chuyện này.

Cho nên nàng bận bịu cả ngày.

“Buổi sáng Thập Lục điện hạ gây sự phóng ngựa, bị Thuận Thiên phủ doãn bẩm báo trước mặt bệ hạ, bệ hạ tức giận, phái người triệu Thập Lục điện hạ tiến cung.” Lý Ngọc trả lời.

Ti Mộ Dung hơi thay đổi sắc mặt, “Cái gì?” Thập Lục hoàng muội trên phố xá sầm uất phóng ngựa?

Mà Vương Tuân lại đem người bẩm báo với mẫu hoàng? “Tình huống làm sao?”

Thập Lục hoàng muội mất khống chế như vậy nàng có thể đoán được là vì chuyện gia quyến phế thái nữ, nhưng Vương Tuân lại...

Nàng ta chẳng lẽ không biết Thập Lục hoàng muội là người của nàng?

“Thuộc hạ có thăm dò, bệ hạ tuy rằng tức giận, thế nhưng vẫn chưa lệnh xử phạt Thập Lục điện hạ.”

Lý Ngọc trả lời, “Bây giờ Thập Lục điện hạ đã trở về phủ.”

Ti Mộ Dung nghe xong, vẫn chưa thờ phào nhẹ nhõm, trái lại càng thêm không rõ, “Mẫu hoàng chỉ giáo huấn Thập Lục hoàng muội một trận?”

“Dạ phải.” Lý Ngọc đáp.

Ti Mộ Dung nhíu mày nói: “Bản vương biết rồi, người đi xuống trước đi.”

Lý Ngọc lĩnh mệnh, xoay người lui ra.

“Đúng rồi, Bản vương gần nhất có thể càng thêm bận bịu, không có thời gian đến xem Tuyên nhi, người nếu có thì giờ rảnh, không ngại đi xem bọn họ một chút.” Ti Mộ Dung bỗng nhiên nói.

Lý Ngọc trong lòng vui vẻ, “Tạ điện hạ.” Đệ đệ của làm thị nhân của Ninh vương đã hơn ba năm, trước đây không lâu vừa mới sinh hài tử, chỉ đáng tiếc là nam nhi, nàng còn lo lắng đệ đệ sẽ vì này mà mất sủng ái, bây giờ thấy điện hạ như vậy, tâm nàng cũng kiên định mấy phần.

Ninh vương phủ tuy rằng không có chính quân, nhưng nói vậy cũng sẽ không bỏ trống quá lâu, bây giờ thấy đệ đệ trong lòng điện hạ vẫn còn có chút vị trí, nàng cũng yên lòng.

“Hừm, lui ra đi.” Ti Mộ Dung cười nhạt nói.

Lý Ngọc thi lễ một cái, sau đó xoay người lui ra.

Ti Mộ Dung lập tức thu lại nụ cười trên mặt, trầm mặt, theo trong ống tay áo lấy ra một tờ thánh chỉ, mặt trên ghi rõ số thương vong cùng tổn thất tại thái lăng trong trận hỏa hoạn lần này.

Mặt trên ngoại trừ gia quyến phế thái nữ, còn có mấy cái thủ vệ cùng cung thị trong lúc cứu hỏa cũng tử nạn (chết trong lúc làm nhiệm vụ).

Mấy thủ vệ cùng cung thị này vừa vặn đều là cơ sở ngầm nàng xếp vào thái lăng.

Mẫu hoàng, cư nhiên đều biết!

Lần này thái lăng hỏa hoạn, người có mắt đều biết là do người cố ý, chỉ là nàng không làm, Thụy vương phòng chừng cũng không có gan này, vậy cũng chỉ có...

Mẫu hoàng chính mình làm!

Điều này cũng giải thích, vì sao cơ sở ngầm của nàng cũng cùng chôn cây biển lửa.

Nhưng vì sao còn muốn nàng đến phụ trách điều tra chuyện này?

Là muốn đem trách nhiệm quy ở trên người nàng, hay là chỉ là vì gỡ nàng?

Còn chuyện của Thập Lục hoàng muội, mẫu hoàng luôn luôn cấm hận hoàng nữ biết pháp phạm pháp, tùy ý làm bậy, bây giờ cư nhiên chỉ giáo huấn vài

câu?

Mẫu hoàng, đến tột cùng ý muốn như thế nào?

...

Ngày kế, Thục Vũ Chi từ trong mộng tỉnh lại, liền thấy Tì Mộ Hàm đã tỉnh từ bao giờ, gương mặt nở nụ cười ngồi bên giường nhìn hấn, hấn đầu tiên là sững sờ, sau đó lo lắng muốn ngồi dậy, nhưng mà hấn mới hơi động, lại phát hiện cả người vô lực, lập tức dâng lên hành vi mình điên cuồng đêm qua trong đầu.

Hấn cứ nhiên làm ra chuyện điên cuồng như vậy?

Hấn mê hoặc thê chủ của mình!

Trong lúc nhất thời, hấn giận dữ và xấu hổ không biết trốn nơi nào.

Tì Mộ Hàm thấy thế, chỉ cười, cũng không tính làm khó dễ, “Ta để Thục Thanh đi vào hầu hạ ngươi dậy.” Dứt lời, xoay người ra phòng.

Chỉ là nàng vừa mới mở cửa, đã thấy Chương Thiện một mặt lo lắng đi tới.

Tì Mộ Hàm lập tức sắc mặt cứng lại, hỏi: “Chuyện gì lo lắng như thế?”

“Thưa, Bệ hạ phái người đến truyền chỉ, đang ở chính sảnh.” Chương Thiện trả lời.

Tì Mộ Hàm lập tức giận tái mặt, dặn dò Thục Thanh cố gắng chăm sóc Thục Vũ Chi, liền hướng về chính sảnh đi.

Trong phòng ngủ.

Thục Vũ Chi nghe xong, lập tức lòng sinh bất an, “Cha nuôi...”

Thục Thanh vội vã đi vào, “Công tử...”

“Cha nuôi, ta không yên lòng, ngươi cùng đi xem xem.” Thục Vũ Chi vẻ mặt bất an nói.

Thục Thanh gật gù đầu, gọi mấy tiểu thị hầu hạ Thục Vũ Chi tắm rửa thay y phục, sau đó liền hướng về chính sảnh đi.

Bên trong chính sảnh.

Tì Mộ Hàm nhìn trận thế trước mắt, trong lòng không khỏi cười gằn, người đến truyền chỉ là Tô Tích Chi, chỉ là cùng nàng ngày ấy mở phủ không giống, hôm nay cùng nàng đến còn có mấy thị vệ oai hùng.

Nếu nàng nhớ không lầm, những thị vệ này là cấm Vệ quân.

Tô Tích Chi mặt không biến sắc lấy ra thánh chỉ, “Thập Lục hoàng nữ tiếp chỉ.”

Tì Mộ Hàm lập tức quỳ xuống, từng chữ từng chữ nói: “Nhi thần tiếp chỉ.” Nàng cứ nhiên nhanh như vậy liền động thủ?

Tô Tích Chi mở thánh chỉ ra, âm thanh cung kính mà tuyên đọc thánh chỉ, “... Thập Lục hoàng nữ Tì Mộ Hàm phóng ngựa hành hung trên khu phố nhộn nhịp, nhiễu loạn trị an trong kinh... Đem giải vào đại lao hoàng thất, chờ xử trí!”

Tì Mộ Hàm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm thánh chỉ kia, nàng đang nghĩ không biết nàng ta lại tìm ra có gì tới dằn vặt nàng, không nghĩ tới lại là chuyện này!

“Thập Lục điện hạ, tiếp chỉ đi.” Tô Tích Chi khẽ nói.

Tì Mộ Hàm khước miệng hơi câu, “Nhi thần tiếp chỉ!”

Sau khi nàng đỡ lấy đạo thánh chỉ kia, Cấm Vệ quân phía sau Tô Tích Chi lập tức tiến lên, muốn đưa nàng bắt.

“Bản điện chính mình tự đi!” Tì Mộ Hàm lạnh lùng thốt.

Mấy cái thị vệ lập kia tức sững sờ, nhìn về phía Tô Tích Chi.

Tô Tích Chi nói: “Điện hạ, xin mời.”

Tì Mộ Hàm xoay người, hướng về phía Chương Thiện nói: “Bản điện đi rồi, bên trong phủ tất cả liền làm phiền người.”

Chương Thiện trịnh trọng nói: “Điện hạ yên tâm.”

Ti Mộ Hàm gật gù đầu, sau đó theo bọn họ ly khai.

Thực Thanh vừa mới tới, thấy tình cảnh này, lúc này sợ đến sắc mặt trắng bệch, chuyện gì thế này? Thập Lục điện hạ xảy ra vấn đề, vậy công tử làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 59: Ta Liền Đi Theo

Tuyên Vũ năm 28 ngày mùng 8 tháng 12, trong lúc lâm triều, chúng Ngự Sử bẩm tấu lên, kết tội Thập Lục hoàng nữ Ti Mộ Hàm phóng ngựa hành hung nhiều loạn dân chúng, nhiễu loạn an bình trong kinh, Tuyên Vũ để giận dữ, hạ chỉ đem người giải vào đại lao vương tộc, chờ xử trí.

Sau lâm triều.

Thập Tam hoàng nữ Ti Mộ Tuyên liền trực tiếp hướng hậu cung đi, hôm qua nhận được phụ quân truyền lời, làm cho nàng hôm nay tiến cung thỉnh an, vốn chuyện này rất tầm thường, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, nàng có chút đoán được phụ quân vì sao muốn vào lúc này triệu nàng tiến cung thỉnh an.

Nàng vừa đến Vĩnh Ninh điện, liền thấy Minh quý quân một bộ lam y đứng cửa điện, tựa hồ đang chờ nàng đến.

Ti Mộ Tuyên sửa sang lại vẻ mặt, tiến lên hành lễ: “Nhi thần gặp qua phụ quân.”

Minh quý quân cười, “Chúng ta vào đi thôi, bên ngoài lạnh.”

“Dạ.” Ti Mộ Tuyên đáp.

Một hồi lâu sau, hai người ở ngoài sân chính điện ngồi xuống. Ti Mộ Tuyên cúi đầu uống trà nóng, nhưng không nói lời nào.

“Tuyên Nhi là đang trách phụ quân?” Minh quý quân nhàn nhạt hỏi, một mặt nhẹ như mây gió.

Ti Mộ Tuyên ngẩng đầu, “Phụ quân sao lại nói lời ấy?”

“Bỏ cung thấy người tâm thần không yên, liền nghĩ người là không muốn tiến cung thấy Bỏ cung.” Minh quý quân lạnh nhạt nói.

Ti Mộ Tuyên kinh ngạc, vội nói: “Phụ quân hiểu lầm, nhi thần là đang suy nghĩ một số chuyện.”

“Tuyên Nhi là đang suy nghĩ chuyện vừa mới xảy ra trên triều, bệ hạ hạ chỉ đem Thập Lục hoàng nữ áp tiến vào đại lao?” Minh quý quân cúi đầu nhấp ngụm trà, khẽ nói.

Ti Mộ Tuyên sững sờ, hơi kinh ngạc, “Phụ quân luôn luôn không thích những chuyện này, bây giờ làm sao chú ý đến rồi?”

Hắn là hoàng tử Nam Chiếu quốc kết giao, bây giờ tuy rằng đứng một trong hàng Tứ Quý Quân, thân phận cao quý, nhưng mà cũng lúng túng, mẫu hoàng đế phòng hấn, hậu cung mọi người lạnh nhạt hắn, triều đình theo dõi hắn, hắn lại như một cây lục bình không có rễ, trôi nổi ở Đại Chu hai mươi năm.

May là hắn luôn luôn tính cách đạm bạc, tháng ngày tuy rằng trải qua gian nan, nhưng cũng an bình.

Chỉ là bây giờ, vì sao đột nhiên chú ý tới chuyện triều đình.

Minh quý quân nhìn nữ nhi, “Tuyên Nhi luôn luôn thông minh, phụ quân cũng không muốn đánh bí hiểm với người, Bỏ cung không đồng ý người cùng Thập Lục hoàng nữ lui tới!”

“Phụ quân hiểu lầm, nhi thần cũng chỉ cùng Thập Lục hoàng muội lui tới hai lần thôi.” Ti Mộ Tuyên khẽ nói.

Minh quý quân đặt chén trà xuống, nâng ấm lò sưởi lên tay, “Tuyên Nhi, phụ quân biết người tâm có hoài bão, cũng có đầy bụng tài học, nhưng rất nhiều chuyện, không phải chúng ta nỗ lực liền có thể làm được!”

“Phụ quân.” Ti Mộ Tuyên tròn mắt nhanh chóng xẹt qua một vệt âm u, sau đó vẻ mặt bình thường nói: “Ý của ngài nhi thần rõ ràng.”

Minh quý quân do dự chốc lát, “Người nếu muốn cùng những tỷ muội kia giữ gìn mối quan hệ, Bỏ cung cũng không phản đối, thế nhưng chỉ có Thập Lục hoàng nữ này là không thể.”

“Vì sao?” Ti Mộ Tuyền kinh ngạc nói.

Minh quý quân cúi đầu, một hồi lâu sau vừa mới ngẩng đầu, “Tuyền Nhi, người có biết, vì sao phụ quân nhiều năm như vậy vẫn được mẫu hoàng người hậu đãi sao?”

“Bởi vì phụ quân chính là Nam Chiếu quốc hoàng tử.” Ti Mộ Tuyền trả lời.

Nam Chiếu quốc ở phía đông Đại Chu, là tiểu quốc tam mặt giáp biển, cùng Đại Chu giáp ranh, sản xuất các loại hải sản.

Đại Chu mặt đông giáp biển chịu ảnh hưởng từ hải tặc cùng với một ít tiểu đảo quốc tập kích cùng cướp đoạt Đông Hải, nhưng mà Đại Chu binh mã tuy mạnh, nhưng không có năng lực tác chiến trên biển, mà Nam Chiếu quốc có quân đội mạnh mẽ trên biển vừa vặn bù đắp điểm này.

Hai mươi năm trước, Nam Chiếu quốc Nhiếp chính vương thừa dịp Nam Chiếu hoàng đế băng hà, tân đế tuổi nhỏ, phát động nội loạn, giành ngôi vị hoàng đế, đúng vào lúc này, mấy tiểu đảo quốc cận Đông Hải cấu kết hải tặc, tập kích Nam Chiếu biên cảnh.

Nam Chiếu thời khắc quốc nội ưu ngoại loạn, lúc đó tân đế chỉ phụ, Nam Chiếu nhờ Phụng hậu phái người viết thư cho Đại Chu, thỉnh cầu Đại Chu Tuyên Vũ để hiệp trợ, đồng thời đồng ý đem một vị hoàng tử kết giao Đại Chu.

Tuyên Vũ để đáp ứng, thế nhưng chỉ tên muốn Nam Chiếu Trường hoàng tử, tân đế cùng phụ thân huynh kết giao Đại Chu.

Nam Chiếu quốc Phụng hậu đáp ứng, sau đó, Đại Chu xuất binh biên cảnh Nam Chiếu.

Sau ba tháng, Nam Chiếu nội loạn lắng lại, Nhiếp chính vương lưu vong hải ngoại, cuối cùng bị hải tặc giết chết.

Năm tháng sau, Nam Chiếu đẩy lùi hải tặc tập kích. Hai tháng sau, Nam Chiếu trường hoàng tử đến kinh thành Đại Chu, ngay hôm đó, bị phong là An quân, một năm sau, an quân sinh ra Thập Tam hoàng nữ, thăng lên Minh quý quân.

“Nam Chiếu mặc dù trọng yếu, nhưng cũng không đến nỗi để mẫu hoàng người coi trọng như vậy.” Minh quý quân khẽ nói, “Phụ quân nhiều năm như vậy, mặc dù có thể cho mẫu hoàng người coi trọng, không chỉ là vì là bốn cung là hoàng tử Nam Chiếu, càng quan trọng chính là, Bốn cung không nhúng tay vào Đại Chu, bất kể là chính sự hay hậu cung, Bốn cung tự làm Minh quý quân của Bốn cung, ở Vĩnh Ninh điện này bình yên sống.”

Ti Mộ Tuyền sững sờ.

“Tuyền Nhi, năm đó trước khi Bốn cung đến Đại Chu, Phụ hậu Bốn cung liền đã cảnh cáo Bốn cung, nếu như muốn ở Đại Chu Hoàng cung này bình an vui sướng sinh sống, vậy thì vĩnh viễn không được tham gia chuyện Đại Chu!” Minh quý quân nghiêm mặt nói.

Ti Mộ Tuyền trầm trầm mâu, “Phụ quân, cả đời này ngài cũng có thể cho là như thế, nhưng phụ quân, nhi thần không giống, nhi thần cùng Đại Chu, cùng mẫu hoàng, có liên hệ huyết mạch, nhi thần cũng không phải muốn mưu đoạt cái gì, nhi thần chỉ muốn, lúc mình sinh thời, có thể vì Đại Chu suất một phần tâm lực thôi.”

“Bốn cung biết được ý của người.” Minh quý quân nói, “Chỉ là Tuyền Nhi, chỉ cần người một ngày là nữ nhi Bốn cung, chỉ cần trên người người còn có một tia dòng máu ngoại tộc, các nàng cũng không thể cho người cơ hội này!”

“Nhi thần không ngại cả đời tầm thường vô vi, nhưng mà nhi thần...” Ti Mộ Tuyền cắn răng, nhưng thùy chung không biết làm sao biểu đạt suy nghĩ trong lòng.

Những năm này, nàng không phải không biết bất luận nàng cố gắng như thế nào, ưu tú làm sao, cuối cùng cũng không phải nhận được tương ứng coi trọng, ngược lại nàng sẽ đưa tới họa sát thân cho người quan tâm mình, nhưng những nhận thức này cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt chí hướng cùng hoài bão trong lòng nàng!

Minh quý quân nhìn nữ nhi ần ần, không khỏi trong lòng đau xót, chỉ là nếu bây giờ hấn không quyết tâm, tương lai nàng tất nhiên sẽ bị thương tổn, “Tuyền Nhi, coi như là vì phụ quân, vì chính quân của người, vì hải tử người, có một số việc, từ bỏ chính là từ bỏ, không nên quá mức chấp nhất.”

Ti Mộ Tuyền sụp mắt, “Phụ quân nhiều năm qua là vì nhi thần tìm tòi cách, nhi thần đều nhìn trong mắt, cũng nhớ trong lòng, ngài yên tâm, nhi thần biết phải làm sao.”

Minh quý quân giật giật môi, cuối cùng vẫn không có nói ra một chữ.

“Phụ quân nếu không có chuyện gì, nhi thần hiện xin cáo lui.” Ti Mộ Tuyền đứng lên nói.

Minh quý quân gật đầu, “Vậy người hãy đi về trước đi, đúng rồi Tuyền Nhi, trưởng nữ của người bây giờ cũng gần bốn tuổi?”

Ti Mộ Tuyền gật đầu, “Đúng vậy.”

“Tuy rằng nàng không phải nữ nhi của chính quân người, nhưng thuở nhỏ nuôi dưỡng trên danh nghĩa chính quân, tương lai cũng sẽ hiếu thuận phụ.” Minh quý quân khẽ nói.

Ti Mộ Tuyền gật đầu, “Nhi thần rõ ràng, chỉ là phụ quân, phong Thế Nữ nhất định phải tấu thỉnh mẫu hoàng ân chuẩn.”

“Việc này ngươi không cần lo lắng.” Minh quý quân nói, “Nếu nàng nuôi dưỡng ở dưới gối chính quân nhiều năm như vậy, kia liền vì nàng ban tên đi.”

“Phụ quân ý tứ là...” Tì Mộ Tuyền chần chờ chốc lát, “Đưa nàng cho chính quân làm con nuôi?”

Minh quý quân gật gù đầu, “Ngươi làm như vậy đi, còn lại, mẫu hoàng ngươi sẽ vì ngươi làm.”

Tì Mộ Tuyền nhú nhú mày, “Phụ quân, ngươi mới vừa nói, nhi thần cùng các hoàng tử hoàng muội khác giao du cũng không phải là không thể, thế nhưng là không thể cùng Thập Lục hoàng muội giao du, đây là ý gì?”

Minh quý quân cười cười không rõ thâm ý, “Việc này ngươi sau này liền sẽ hiểu.”

Tì Mộ Tuyền trầm ngâm một lát, “Nhi thần sẽ tấu thỉnh mẫu hoàng, lấy lý do chính quân nhiều năm không nữ chỉ có đem thứ trưởng nữ cho chính quân làm con nuôi trên danh nghĩa.”

“Ừm.” Minh quý quân đáp một tiếng, liền không nói nữa.

Tì Mộ Tuyền cúi đầu nói: “Nhi thần xin cáo lui.” Sau đó thi lễ một cái, xoay người lui ra.

“Tuyền Nhi.” Minh quý quân đột nhiên gọi nàng lại.

Tì Mộ Tuyền xoay người lại, “Phụ quân còn có gì phân phó?”

“Nhớ kỹ câu nói kia.” Minh quý quân sâu kín đạo, “Người trong lòng Mẫu hoàng ngươi hướng tới, sẽ chỉ là người do nam tử nàng yêu nhất sở sinh.”

Tì Mộ Tuyền cả người rung mình, sau một lúc lâu thấp giọng hỏi ra một câu: “Phụ quân là chỉ Chiêu Hoàng quý quân?”

“Ha ha...” Minh quý quân cười cợt, “Tuyền Nhi a, ngươi là nữ tử, nên biết, sủng cùng yêu, xưa nay đều là hai việc khác nhau.”

Tì Mộ Tuyền vẻ mặt biến đổi: “Nhi thần rõ ràng.”

“Còn có một câu.” Minh quý quân do dự một chút, rốt cục vẫn là nói: “Yêu sâu liền trách chi thiết.” (Sally: Tội lỗi ta không hiểu câu này lắm vì edit bản cv)

Tì Mộ Tuyền nhú mày, “Nhi thần nhớ kỹ.” Sau đó xoay người lui ra.

Sau khi nàng đi rồi, Minh quý quân đột nhiên thở dài một tiếng.

“Chủ nhân khổ sở?” Người nói chính là cung thị thiếp thân của Minh quý quân _ Lam Trúc.

Minh quý quân liếc mắt nhìn hần, “Ngươi nói, đứa nhỏ này ở trong lòng có phải cũng oán ta.”

“Chủ nhân lo xa rồi, điện hạ luôn luôn hiểu thuận hiểu chuyện, tất nhiên rõ ràng chủ nhân làm như vậy hoàn toàn là vì nàng.” Lam Trúc nói, “Chỉ là...”

Minh quý quân thiếu mi nói: “Chỉ là cái gì?”

“Điện hạ nếu là muốn giành vị trí thái nữ là không có khả năng, nhưng mà điện hạ nếu muốn có chiến tích ở một mặt, nói vậy bệ hạ vẫn sẽ không gây khó dễ.” Lam Trúc cúi đầu nói.

Minh quý quân cười cợt, “Ngươi là nói Bôn cung quá ép nàng?”

“Nô thị không dám.” Lam Trúc cúi đầu nói.

Minh quý quân thở dài, “Có lẽ ngươi nói cũng không sai, chỉ là, chúng ta không phải nữ tử, không thể hiểu rõ nữ tử khát vọng cùng đã tâm đối với quyền lực.” Hần dừng một chút, tiếp tục nói: “Quyền thế vật này, một khi dính tay, sẽ nghiện, Bôn cung sở dĩ vẫn áp Tuyền Nhi, là không muốn xem nàng vì quyền lợi tranh cướp càng lún càng sâu, nếu nàng chỉ là một hoàng nữ bình thường, Bôn cung tuyệt đối sẽ không gây khó dễ nàng, mặc dù kết quả cuối cùng bi thảm, Bôn cung cũng sẽ làm cho nàng buông tay một kích, nhưng nàng không phải, trên người nàng chảy dòng máu của Bôn cung, chảy huyết Nam Chiếu quốc, mà phần huyết thống này nhất định nàng vĩnh viễn cũng không thể ra mặt, nàng nếu dính quyền lực, vậy nhất định còn lâu mới có được ngày nổi danh, loại tương phản mãnh liệt này sẽ làm nàng đem cuồng bạo phần nộ cùng phản loạn trong lòng kích thích ra, như đến khi đó, Bôn cung dù áp chế nàng, sợ cũng không làm nên chuyện gì... Nếu thật sự đến lúc ấy, Tuyền Nhi chỉ có hai cái kết cục, một chính là cái chết, một cái khác chính là thành đá lót chân cho kẻ khác, nhưng mà, nàng làm sao đấu thắng chủ nhân Đại Chu bây giờ? Cho dù nàng thật sự đấu thắng mẫu hoàng nàng, cũng tuyệt đối ngồi không vững ngôi vị hoàng đế này. Vì thần dân Đại Chu tuyệt đối không cho phép một Đế Hoàng mang huyết thống ngoại tộc đến nắm giữ, thống lĩnh bọn họ.”

Lam Trúc nhất thời yên lặng.

Minh quý quân trầm ngâm một lát, lại lăm bầm lâu bầu tự lăm bầm, “Lúc trước khi Phụ hậu cùng Hoàng muội đưa ta rời Nam Chiếu Hoàng thành, từng đối bản cung nói, bọn họ xin lỗi Bôn cung, thế nhưng vì Nam Chiếu, lại không thể không hi sinh Bôn cung, còn nói, hết thảy thần dân Nam Chiếu đều sẽ

nhớ kỹ hi sinh của Bồn cung...”

“Chủ nhân...” Lam Trúc trong lúc nhất thời có chút hoảng, những năm này, chủ nhân luôn luôn lạc quan hờ hững, rất ít như vậy.

Minh quý quân hít một hơi, hỏi: “Ngươi còn nhớ hai năm trước sứ thần Nam Chiếu cùng Bồn cung đã nói gì không?”

“Nô thị nhớ tới.” Lam Trúc hồi ức nói: “Sứ thần kia nói, bây giờ Nam Chiếu quốc rất tốt, mà hết thảy này đều bắt nguồn từ khi có chủ nhân hi sinh.”

Minh quý quân nhẹ nhàng nở nụ cười, “Các nàng đều cho rằng tất cả những thứ này đều là Bồn cung hi sinh đổi lấy, nhưng đây có thật không? Bồn cung mặc dù lợi hại đến đâu, cũng không cách nào đổi với một Đế Hoàng ảnh hưởng đến như vậy, những năm này, Đại Chu đối với Nam Chiếu trả giá bao nhiêu Bồn cung không biết, thế nhưng Bồn cung lại biết, bây giờ Đại Chu giống như một người cho vay, mà chung quy sẽ có một ngày muốn thu hồi lại.”

“Ý của chủ tử là, bệ hạ muốn giành Nam Chiếu?” Lam Trúc khiếp sợ nói.

Minh quý quân lắc đầu một cái, “Không, đối với Đại Chu, Nam Chiếu bây giờ chỉ là một cái bình phong, có Nam Chiếu, Đại Chu đối với Đông Hải, tiến vào có thể công, lui có thể thủ, lấy tâm trí bệ hạ, tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn triệt đi bình phong này như thế, những năm này, Đại Chu mặt đông thường chịu tập kích từ Đông Hải, đối mặt tình huống như vậy, chỉ cần Đế Hoàng có chút tinh lực, đều tuyệt đối sẽ không cho phép, huống chi, Đại Chu hoàng đế bây giờ là một người như vậy.”

Lời nói của hắn ngừng một chút, nâng chung trà lên uống một hớp, tiếp tục nói: “Đầu tiên là Hòa Dụ Phượng, sau đó là Uẩn Quân, bây giờ nàng liên gia quyến của phế thái tử đều không buông tha, ngươi liền biết nàng tâm có bao nhiêu hận, lại có bao nhiêu tàn nhẫn!”

“Điện hạ, cẩn thận tai vách mạch rừng.” Lam Trúc lập tức cẩn thận nhắc nhở.

Minh quý quân câu miệng cười, “Không cần phải lo lắng, cơ sở ngầm nàng đặt ở Vĩnh Ninh điện sau khi Bồn cung ra tay tuyệt dòng chính của Tuyền Nhi, liền bỏ chạy.” Nét cười của hắn hơi thu lại, “Bồn cung đến Đại Chu nhiều năm như vậy, chưa bao giờ ra tay hại qua một người Đại Chu, nhưng lại đối với chính quân của nữ nhi mình hạ thủ, tự mình tuyệt hậu tự...”

“Chủ nhân...” Lam Trúc lo âu kêu, “Ngươi cũng là vạn bất đắc dĩ a!”

“Vạn bất đắc dĩ?” Minh quý quân xi xi nở nụ cười, “Nếu là lúc trước chính quân Tuyền Nhi sinh ra là nữ nhi, Bồn cung có phải không chỉ để hắn không thể sinh dục nữa, mà kẻ cả hài tử kia cùng ra tay?”

Những năm này, hắn đều không dám triệu kiến hài tử kia, không phải không thương yêu, mà là không mặt mũi nào đối mặt.

Tuyền Nhi luôn luôn thông tuệ, nói vậy cũng đoán được mấy phần, sở dĩ những năm này, nàng đối với chính quân mình tốt như vậy, mà đối với phụ quân này tuy rằng vẫn kính trọng rất nhiều, thế nhưng ít đi mấy phần ý lại so với khi thời gian tuổi nhỏ.

“Chủ nhân, sự tình đã qua lâu rồi, hơn nữa những năm này, người đối với chính quân điện hạ bù đắp cũng đủ rồi.” Lam Trúc khuyên lơn.

Minh quý quân chỉ cười cười, không nói gì.

Lam Trúc tiếp tục nói: “Lúc trước hắn cũng chỉ là nhi tử một tiểu quan nho nhỏ, bây giờ là chính quân Thập Tam hoàng nữ cao quý, tương lai cũng có thể sẽ trở thành Vương Quân, như vậy, đối với hắn mà nói dĩ nhiên là thiên đại phúc khí.”

Minh quý quân chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, lập tức một trận gió lạnh kéo tới.

“Chủ nhân?” Lam Trúc thân thiết nói, “Không nên cảm lạnh.”

Minh quý quân cười nói: “Ngươi yên tâm, Bồn cung là hổ thẹn trong lòng cũng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà tự tàn.”

Lam Trúc vội vã cầm một cái áo choàng cho hắn phủ thêm.

Minh quý quân nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ, “Lam Trúc, ngươi còn nhớ nguyện vọng khi Bồn cung còn thiếu niên không?”

“Nhớ tới.” Lam Trúc đáp, “Điện hạ hi vọng tương lai có một ngày có thể đi khắp thiên hạ.”

Minh quý quân mỉm cười nở nụ cười, “Đúng vậy, nhưng cuối cùng, Bồn cung không chỉ không đi ra khỏi hoàng cung Nam Chiếu, trái lại tiến vào một hoàng cung khác càng to lớn hơn, hơn nữa cả một đời đều sẽ bị vây ở chỗ này, kỷ thực lúc trước Phụ hậu để Bồn cung kết giao Đại Chu, Bồn cung thương tâm nhất không phải là bị hi sinh, mà là không cách nào thực hiện suy nghĩ trong lòng, nhưng mà bây giờ, Bồn cung lại phát hiện, ở hậu cung Đại Chu này, không hẳn không có đặc sắc như bên ngoài, chỉ cần Bồn cung không can dự trong đó, Bồn cung liền có thể cả đời thưởng thức một hồi lại một hồi vỡ kịch lớn đặc sắc này!”

“Chủ nhân là nói, chuyện lần này Thập Lục hoàng nữ bị bắt vào đại lao?” Lam Trúc thấp giọng hỏi.

Minh quý quân nhàn nhạt cười nói: “Đúng đấy, gần nhất hậu cung cùng triều đình cũng thực sự quá yên tĩnh, cũng nên có tràng trò hay trình diễn, chỉ là không biết, bệ hạ trận vỡ kịch lớn ‘Nghiem mẫu giáo nữ’ này dự định diễn làm sao?”

“Chủ nhân yên tâm, điện hạ hẳn sẽ không liên lụy trong đó.” Lam Trúc an ủi.

Minh quý quân cười, “Bổn cung không lo lắng cái này, kỳ thực bệ hạ đối bản cung cũng rất tốt, chỉ ít nàng cho Bổn cung một nữ nhi, mặc kệ lúc trước nàng mang theo tâm tư ra sao, nhưng cũng để Bổn cung ở bên trong thâm cung dài lâu này có điểm ký thác.”

Lam Trúc chần chờ một chút, mới nói: “Chủ nhân, chúng ta thật sự không cần trợ bệ hạ một chút sức lực sao?”

“Một chút sức lực?” Minh quý quân hí hí mắt, “Không, chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta chỉ cần ngồi yên tĩnh, cẩn thận mà xem cuộc vui liên có thể, còn tương lai... Lấy thân thể bệ hạ bây giờ, đại khái sống mười, hai mươi năm cũng không thành vấn đề, đến lúc đó, nàng nếu là không cần Bổn cung tuần tảo, Bổn cung liền bình yên làm Minh Quý thái quân của Bổn cung, tiếp theo sau đó mà nhìn một hồi vở kịch lớn khác trình diễn.”

Lam Trúc cúi đầu nói: “Nô thị rõ ràng.”

...

Đại môn Thục phủ

“Người đây là ý gì, lẽ nào công tử chúng ta về nhà cũng không thể được sao?” Thục Thanh nổi giận dềnh dềnh mà nhìn môn phòng trước mắt, quá đáng trách, người này lại còn nói công tử không tư cách tiến vào cửa lớn Thục gia, lẽ nào nàng không biết công tử mặc dù xuất giá, nhưng vẫn là đại công tử Thục gia sao? “Người nếu không cho chúng ta đi vào, gia chủ tương lai tất nhiên sẽ không tha người!”

Thục Vũ Chi đứng ở một bên, sắc mặt phi thường khó coi, hẳn biết, nàng không muốn chính mình cùng Thục gia kéo lên bất cứ liên hệ gì, tự nhiên cũng sẽ không đồng ý để hấn đến van cầu mẫu thân, nhưng bây giờ ngoại trừ mẫu thân, hẳn thật sự không nghĩ tới có ai có thể cầu viện.

Phóng ngựa hành hung, nhiễu loạn an ninh trong kinh, mặc dù hấn không hiểu luật pháp, thế nhưng lấy thái độ bệ hạ, tất nhiên là tội lớn, bây giờ nàng bị nhốt trong đại lao, hẳn làm sao có thể không làm gì được chứ?

Cho nên hấn lập tức để Chương Thiện chuẩn bị xe ngựa đến Thục gia, hi vọng mẫu thân có thể ở trước mặt bệ hạ vì nàng lời nói lời hay. Thập Lục hoàng nữ luôn luôn bị bệ hạ chán ghét, đây là chuyện hấn đã biết trước khi gả vào cửa, bây giờ nàng phạm lỗi lầm, bệ hạ tất nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ, nhưng mà nàng trước sau cũng là Thập Lục hoàng nữ Đại Chu a, nếu mẫu thân chịu vì nàng nói vài câu lời hay, nhất định có thể giảm bớt chịu tội!

Nhưng khi hấn vội vàng vàng đến Thục gia, môn phòng tự nhiên không cho hấn đi vào.

Nơi này hấn ở hơn mười năm, tự nhiên khi hấn ly khai liền không lại thuộc về hấn!

“Sẽ không tha ta?” Môn phòng kia trừng mắt nói, một mặt xem thường, “Đây chính là chủ phu tự mình dặn dò, chủ phu nói, đại công tử chính là kẻ khác Thục gia, bây giờ che thiên, rốt cục gả ra ngoài, làm sao có thể lại để hấn đi vào làm dơ môn đình Thục gia?”

Thục Thanh nghe xong, trong lòng càng phẫn nộ, “Người...”

“Cha nuôi.” Thục Vũ Chi nhẹ giọng ngăn hấn.

Thục Thanh căm giận nói: “Công tử, chúng ta đi, không cần phải ở chỗ này để bị người vô liêm sỉ sỉ nhục như vậy!”

Thục Vũ Chi lắc lắc đầu, chuyển hướng môn phòng kia, “Ta tuy xuất giá, thế nhưng luật pháp của đại Chu chưa bao giờ nói xuất giá rồi không thể trở về gia mẫu, huống hồ, bây giờ ta tuy rằng chỉ là Sơ thị Thập Lục hoàng nữ phủ, nhưng cũng là người lên giấy ngọc, là người hoàng gia đường đường chính chính, người nếu sỉ nhục ta, kia chính là sỉ nhục hoàng gia! Sỉ nhục hoàng gia là tội danh gì, người chắc cũng rõ ràng!”

Môn phòng nghe xong, nhất thời trợn to hai mắt, nàng tuy rằng quanh năm môn phòng làm nhiệm vụ, chưa từng gặp qua đại công tử này, thế nhưng người nổi danh như vậy nàng vẫn có nghe thấy, nghe đồn hấn rất dễ bắt nạt, cá tính mềm yếu, cho nên vừa mới nàng mới dám nói năng lỗ mãng như thế, nhưng bây giờ, hấn dĩ nhiên nói nàng sỉ nhục hoàng gia?

Vũ nhục hoàng gia, tội danh này là phải mất đầu a!

Nhưng mà, quân gia mới lại đây truyền đạt mệnh lệnh chủ phu, nói hôm nay tuyệt đối không thể để cho đại công tử bước vào Thục gia một bước, nếu như nàng thả hấn đi vào, sợ mạng nhỏ cũng khó giữ được.

Bây giờ như thế nào cho phải?

Môn phòng trong lúc nhất thời hoảng lên.

Một bên Chương Thiện thấy tình hình này, nhìn Thục Vũ Chi trong ánh mắt có thêm một vệt tán thưởng.

Hấn nếu tiến vào Thập Lục hoàng nữ phủ, mặc kệ trước đây thấp hèn làm sao, bây giờ hấn mỗi tiếng nói, cử động đều quan hệ tới bộ mặt Thập Lục hoàng nữ.

Thục Vũ Chi thấy môn phòng không nói lời nào, liền biết nàng sợ, vì vậy tiếp tục nói: “Người nếu để ta đi vào gặp mẫu thân, ta liền không làm khó dễ

ngươi, hơn nữa, cũng sẽ không để cho bất luận người nào làm khó dễ ngươi.”

Môn phòng do dự, đại công tử này luôn luôn được gia chủ thương yêu nàng biết được, nếu hắn cùng gia chủ nói vài tiếng, vậy chủ phu sẽ không khỏi động nài, mà nếu nàng kiên trì không cho hắn đi vào, kia nếu hắn đi cáo nài, vậy cái mạng nhỏ của nàng thật sự khó giữ được, do dự một lát, nàng liền nở nụ cười lấy lòng, “Đại công tử...”

Chỉ là nàng còn chưa nói xong, liền nghe thấy một tiếng nói sắc bén truyền đến, “Ai nha, này không phải Sơ thị Thập Lục hoàng nữ phủ sao? Làm sao ăn vạ tại cửa Thục gia ta không đi?”

Theo âm thanh truyền đến, một cỗ xe ngựa sang trọng cũng chậm rãi đến trước cửa Thục gia, một hồi lâu sau, Thục Vũ Dung một thân hoa phục đi xuống, ánh mắt nhìn về phía Thục Vũ Chi tràn đầy khinh bỉ cùng khoe khoang, “Hiếm có cơ hội bản quân hôm nay hồi gia mẫu, không nghĩ tới ở đây nhìn thấy kẻ xui xẻo, thật là xúi quẩy.”

“Chủ nhân không nên tức giận.” Bên cạnh hắn, một thanh y tiểu thị nói, “Cùng dạng người này tức giận chỉ làm dơ thân phận chủ nhân!”

Thục Vũ Dung ngẩng cằm lên nói: “Nói cũng phải.”

Môn phòng kia thấy Thục Vũ Dung, lập tức tiến lên, “Tham kiến Tam công tử, không... Gặp qua Thụy vương chính quân, gặp qua Thụy vương chính quân.”

Thục Vũ Dung thái độ đối với nàng tựa hồ rất hài lòng, cho tiểu thị bên người một ánh mắt.

Tiểu thị kia nhất thời vươn tay lấy ra một kim nguyên bảo, ném cho nàng ta.

Môn phòng kia lập tức tiếp nhận, “Cảm ơn Thụy vương chính quân, cảm tạ Thụy vương chính quân.”

“Ngươi là môn phòng?” Thục Vũ Dung tà mắt hỏi.

“Dạ chính là tiểu nhân.” Môn phòng vội vàng nói.

Thục Vũ Dung nói: “Ngươi đã là môn phòng, vậy thì nên cần thủ chức trách môn phòng, làm sao để những người không có liên quan chặn trước cửa Thục gia ta, có phải là muốn cho bản quân hồi bẩm mẫu thân, đưa ngươi trục xuất Thục gia!”

“Thụy vương chính quân thứ tội, Thụy vương chính quân thứ tội...” Môn phòng vội vã quỳ xuống, cầu xin tha thứ: “Là người này nói muốn đi vào, hơn nữa hắn còn nói, hắn là người hoàng gia, nếu tiểu nhân không cho hắn vào, liền đi cáo tiểu nhân tội sỉ nhục hoàng gia.”

“Người Hoàng gia?” Thục Vũ Dung khinh bỉ cười nói: “Kẻ ti tiện bực này cũng xứng xưng là người hoàng gia? Quả thực chuyện cười!”

Thục Thanh nghe vậy, lập tức phản hận nói: “Công tử nhà ta là người được lên giấy ngọc, có danh có phận, làm sao không phải người hoàng gia?”

Thục Vũ Dung này thời điểm nào không trở về, một mực vào lúc này trở về!

“Cha nuôi.” Thục Vũ Chi gọi hắn lại, “Không nên mạo phạm Thụy vương chính quân.”

“Nhưng công tử...”

Thục Vũ Dung nghe hắn nói vậy, không chỉ không cảm kích, trái lại cười khẩy nói: “Kẻ xui xẻo ngươi đúng là rất quy củ, có điều đã như vậy, vì sao ngươi không thỉnh an bản quân!”

“Chủ nhân đã quên, người ta nói mình là người hoàng gia a.” Tiểu thị bên người cười khẩy nói.

Thục Vũ Dung lạnh lùng cười nói: “Người Hoàng gia? Mặc dù hắn đúng là người hoàng gia, nhưng cũng chỉ là một Sơ thị thấp hèn, bản quân chính là Thụy vương chính quân, hắn thấy bản quân tự nhiên phải quỳ xuống hành lễ!”

“Nếu bản về tôn ti, ta xác thực nên hướng về ngươi hành lễ.” Thục Vũ Chi khế nói, “Nhưng mà ta làm trưởng, ngươi là ấu, ngươi cũng nên hướng ta đáp lễ.”

Thục Vũ Dung sững sờ, chợt giận dữ, “Đáp lễ? Ngươi chỉ là một con thứ thấp hèn do Thị Nhân thấp hèn sinh, dựa vào cái gì muốn ta đáp lễ ngươi! Ngươi thật sự coi chính mình tiến vào Thập Lục hoàng nữ phủ kia liền ngư được Long Môn? Quả thực tức cười! Nga, bản quân kém chút đã quên, sáng nay vị Thập Lục điện hạ kia bị đánh vào thiên lao, ha ha... Kẻ xui xẻo đúng là kẻ xui xẻo, chỉ mới tiến vào phủ mấy ngày, thế nhưng liền khắc thê chủ bỏ lao tù! Thục Vũ Chi a Thục Vũ Chi, bản quân nếu là ngươi, đã sớm đập đầu chết rồi!”

Thục Vũ Chi nghe vậy, nhất thời hoàn toàn biến sắc, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

Thục Thanh thấy thế, vội vã đỡ lấy hắn, “Công tử...”

“Chủ nhân nói không sai, kẻ xui xẻo bực này làm sao không chết sớm đi cho rồi.” Tiểu thị kia chanh chua nói.

Thục Vũ Dung thấy Thục Vũ Chi như vậy, không khỏi tâm tình thật tốt, hai ngày này hấn tâm vẫn kìm nén một hơi, đầu tiên là ngày tân hôn, kế tiếp là tiến cung thỉnh an bị cự tuyệt, sau lại ở chỗ Chiêu Hoàng quý quân bị tức, tiếp theo lại ở trong phủ thấy một đoàn Trắc Quân, Thị Quân Thị Nhân cái gì... , quả thực đem hấn tức điên! Nếu như không phải phụ thân trước khi hấn xuất giá từng căn dặn, lại có thêm tiểu thị hồi môn ở bên tai đề điểm, hấn liền đem những nam nhân kia mỗi một người đều trượng tử giết chết, “Người hôm nay tới nơi này, sợ là vì tìm mẫu thân vì thế chủ vô dụng kia của người cầu xin đi?”

Thục Vũ Chi cắn răng, đứng vững thân thể, nhưng không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm Thục Vũ Dung.

“Xem ra bản quân đoán đúng.” Thục Vũ Dung một mặt ý cười châm biếm, “Nay bản quân hồi phủ, dĩ nhiên ở đây nhìn thấy kẻ xui xẻo này, nếu vì vậy mà đánh khí xui xẻo của hấn, thương tới thể chủ bản quân, làm sao bây giờ a!”

Tiểu thị bên cạnh hấn lĩnh hội ý đồ của hấn, lập tức quay về môn phòng quát mắng: “Còn không mau đem kẻ xui xẻo này đuổi ra ngoài!”

Môn phòng kia lập tức khởi thân, quay về đoàn người Thục Vũ Chi nổi giận mắng: “Đi nhanh một chút đi, còn không mau đi, chẳng lẽ muốn lão nương dùng chổi quét các người!”

“Người dám!” Thục Vũ Chi xám mặt, nhưng kiên trì đứng tại chỗ.

Môn phòng kia sững sốt một chút, chợt lại nhìn Thục Vũ Dung một chút, cuối cùng giận dữ, nàng bây giờ có Thụy vương chính quân làm chỗ dựa, làm sao còn cần đối với kẻ xúi quẩy vừa không có quyền lại không có thế khúm núm, nàng liền cười một tiếng, “Lão nương chính là dám thì làm sao?” Dứt lời, đương tay liền muốn đánh Thục Vũ Chi.

Thục Thanh kinh hãi, vội vã che trước mặt chủ nhân.

Nhưng mà một người khác lại nhanh hơn hấn.

Chương Thiện bước nhanh về phía trước, một tay nắm chặt tay môn phòng kia, hơi dùng sức, một tiếng răng rắc nhẹ nhàng vang lên, môn phòng kia nhất thời phát ra tiếng gào đau đớn như giết lợn, “A, tay ta! Tay ta!”

Thục Vũ Dung thấy thế, nhất thời giận dữ, “Người là người phương nào, dám đối với người Thục gia ta ra tay, quả thực bất chấp vương pháp, người đến, còn không đem kẻ vô lễ này bắt lại!”

Chương Thiện đứng mực nói: “Tiểu nhân chính là quân gia Thập Lục hoàng nữ phủ, lần này người cư nhiên đối với chủ nhân của tiểu nhân động thủ, tiểu nhân tự nhiên không thể thủ bàng quan, Thụy vương chính quân nếu muốn trách tội, xin báo cho Thụy vương, lại thỉnh Thụy vương chuyển cáo chủ nhân tiểu nhân, sau đó lại do Thập Lục điện hạ xử phạt tiểu nhân.”

“Người!” Thục Vũ Dung chưa bao giờ bị người đối xử qua như vậy, lập tức nổi trận lôi đình, “Bản quân liền không tin xử trí không được người! Còn không mau đem nàng bắt lại!”

Thục Vũ Chi nói: “Nàng là người Thập Lục hoàng nữ phủ ta, Thụy vương chính quân không có quyền xử trí nàng.” Hấn nói xong, thấy Thục Vũ Dung mặt mũi dữ tợn, lại nói: “Đương nhiên, nếu Thụy vương chính quân có ý muốn xử trí nàng, ta cũng không gây khó dễ, thế nhưng nếu bị ngoại nhân biết được, Thụy vương chính quân lấy quyền đối gạt người, lấy thế đè người, sợ Thụy vương cũng khó bao che được!”

Thục Vũ Dung tức điên, “Thục Vũ Chi người...”

“Chủ nhân!” Tiểu thị kia liền vội vàng kéo hấn.

Thục Vũ Dung đang muốn đối với hấn phát tác, nhưng lại không biết tiểu thị kia ở bên tai hấn nói gì đó, nhất thời thu hồi lửa giận, lạnh lùng quay về hướng Thục Vũ Chi nói: “Người thật sự muốn đi vào gặp mẫu thân?”

Thục Vũ Chi nghi ngờ nhìn hấn, đang đoán xem hấn lại muốn làm cái gì?

“Người nếu thật muốn đi vào gặp mẫu thân, bản quân có thể mang người đi vào.” Thục Vũ Dung nham hiểm cười, “Có điều người trước tiên cần phải làm một chuyện, nếu bản quân thoả mãn, thì sẽ mang người đi vào, bằng không, bản quân có thể bảo đảm, người cả đời này đều tiến vào không được cửa lớn Thục gia ta!”

Thục Vũ Chi biết rõ hấn sẽ không tốt lành gì, nhưng vẫn hỏi: “Chuyện gì?”

“Bản quân muốn người quý xuống, vòng quanh cửa lớn thực phủ này bò một vòng, sau đó chó sủa ba tiếng.” Thục Vũ Dung ác độc cười nói, “Người nếu làm cho bản quân thoả mãn, bản quân không chỉ để cho người đi vào gặp mẫu thân, thậm chí có thể trước mặt Thụy vương điện hạ vì thể chủ vô dụng kia của người mà cầu xin!”

Thục Vũ Chi nghe xong, nhất thời hoàn toàn biến sắc.

“Không thể!” Thục Thanh nghe xong, lập tức sợ hãi kêu lên, tam công tử này cư nhiên như vậy ác độc, nếu công tử làm như vậy, sau này còn làm người thế nào, cho dù như vậy thật sự đem điện hạ cứu ra, sợ là điện hạ sau này cũng nhất định sẽ oán giận chủ nhân, ngày sau chủ nhân còn có thể ở Thập Lục hoàng nữ phủ sinh tồn sao?

“Thế nào?” Thục Vũ Dung một mặt chờ mong hỏi, “Ngươi không phải muốn cứu thê chủ ngươi sao? Nếu ả theo bản quân nói mà làm, bản quân bảo đảm nàng nhất định có thể bình an vô sự đi ra!”

Thục Vũ Chi cắn răng, không đáp ứng, cũng không từ chối, chỉ lẳng lặng nhìn gương mặt hung hang của Thục Vũ Dung.

Thục Thanh thấy công tử nhà mình như vậy, lo lắng nói: “Công tử, ngươi không nên tin hắn, cho dù ngươi làm, hắn cũng sẽ không giúp chúng ta, công tử, ngươi tuyệt đối không nên tin hắn!”

Thục Vũ Chi không để ý đến Thục Thanh, vẫn như cũ lẳng lặng mà nhìn Thục Vũ Dung, tựa hồ đang xem lời hắn nói đến tột cùng có mấy phần có thể tin.

“Công tử...” Thục Thanh thấy Thục Vũ Chi không hề bị lay động, lo lắng hắn thật sự sẽ liều lĩnh, liền muốn tới bên cạnh Chương Thiện cầu viện, “Chương quân gia, ngươi cũng khuyên nhủ công tử, tuyệt đối không nên để hắn làm chuyện điên rồ!”

Lúc này Chương Thiện như nhập định, Thục Thanh cầu viện nhưng nàng không có phản ứng chút nào.

Thục Thanh gấp sắp khóc.

Lúc này, trước cửa Thục gia đã bắt đầu xuất hiện đám người xem kịch vui.

Thục Vũ Dung rất kiên nhẫn chờ đáp án của hắn, bởi vì hắn tin tưởng, Thục Vũ Chi – kẻ xui xẻo này nhất định sẽ đáp ứng, bởi vì hắn tin tưởng, ngoại trừ biện pháp này, hắn tuyệt đối không nghĩ tới bất luận biện pháp gì đi cứu Thập Lục hoàng nữ kia.

“Nô thị nghe nói Thập Lục hoàng nữ kia phạm tội tựa hồ rất lớn, nếu bệ hạ hạ chỉ nghiêm trị, mặc dù không muốn tính mạng của nàng, sợ cũng sẽ đứt mất nửa cái mạng, thậm chí có thể sẽ bị giáng thành thứ dân!” Tiểu thị kia còn thêm dầu vào lửa.

“Ai bảo nàng nạp một Sơ thị xui xẻo vào phủ, cho dù thật sự bị giáng thành thứ dân, cũng là nàng đáng đời!” Thục Vũ Dung cười trên sự đau khổ của người khác nói.

Thục Vũ Chi hai tay nắm chặt một hồi, sau đó không hề nói gì, xoay người liền rời đi.

Thục Vũ Dung thấy thế, nụ cười đắc ý trên mặt nhất thời cứng lại, “Thục Vũ Chi!”

Thục Vũ Chi làm như không nghe thấy, chậm rãi hướng về xe ngựa của mình mà đi.

Thục Thanh thấy thế, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, tàn nhẫn trừng Thục Vũ Dung một chút sau đó đi theo.

“Thục Vũ Chi, ngươi liền không sợ Thập Lục hoàng nữ kia cả đời bị giam trong đại lao hoàng tộc không thấy ánh mặt trời sao?” Thục Vũ Dung kêu gào nói.

Thục Vũ Chi quay đầu, biểu hiện nhàn nhạt, ung dung nói: “Nàng là thê chủ của ta, nàng nếu không có chuyện gì, ta tự nhiên cao hứng, nàng nếu thật cả đời bị giam ở đại lao, hoặc bị giáng thành thứ dân, hoặc là bệ hạ thật sự nhẫn tâm đem nàng xử tử, ta liền đi theo là được, thế nhưng ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện làm nàng mất mặt!”

Hắn dứt lời, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lên xe ngựa.

Thục Thanh lập tức đi theo.

“Làm phiền Chương quân gia.”

Chương Thiện lên xe ngựa, đáp: “Vũ chủ tử yên tâm” Âm thanh vẫn như cũ ôn hòa, thế nhưng có thêm một tia tôn kính ngày xưa không có.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi Thục gia.

Thục Vũ Dung tức giận đến gương mặt trắng xám, tàn nhẫn vung ống tay áo, “Chúng ta đi!” Sau đó mang theo đám người tiến vào Thục gia.

Đại môn đỏ thẫm chậm rãi đóng lại, ngăn cách tất cả ánh mắt tò mò.

Thục gia – Thư phòng.

Thục Lam Phong nghe quân gia hồi báo, nhất thời giận tái mặt, dương tay quăng ngã chén trà trong tay.

Quân gia do dự một chút, “Gia chủ không dự định giúp đại công tử sao?”

“Tự nhiên là phải giúp.” Thục Lam Phong cả giận nói.

Quân gia càng không rõ, “Vậy gia chủ vì sao không gặp đại công tử?”

“Ta nếu dễ dàng giúp Thập Lục hoàng nữ kia như vậy, nàng chẳng phải không biết Vũ nhi bị bao nhiêu oan ức?” Thục Lam Phong nói, “Ta là muốn cho

nàng biết, bôn tướng sở dĩ ra tay giúp nàng, đều bởi vì Vũ nhi, cũng muốn cho nàng nhìn rõ ràng, Vũ nhi vì nàng làm bao nhiêu chuyện, như vậy sau này nàng mới sẽ càng thêm đối xử tử tế với Vũ nhi!”

Chỉ là hắn không nghĩ tới Dung nhi cư nhiên vào lúc này trở về, hơn nữa đưa ra điều kiện nhục nhã Vũ nhi như vậy, may là Vũ nhi tỉnh táo, bằng không nàng dù làm như thế, không chỉ không giúp được hắn, trái lại hại hắn!

Bộ mặt của nữ tử Đại Chu hầu như cùng sinh mệnh ngang ngửa, nếu Vũ nhi thật sự làm chuyện như vậy, cho dù Thập Lục hoàng nữ hữu tâm cảm kích hắn, cũng tuyệt đối sẽ không tiếp thụ hắn!

“Ngươi đi, đem môn phòng kia trưng trách ba mươi đại bản, trục xuất khỏi phủ đi!”

Quản gia lĩnh mệnh, “Rõ.”

Thục Lam Phong đứng dậy, sau đó thay quan phục, chuẩn bị tiến cung.

Đội nàng đi ra thư phòng, đã thấy tiểu thị bên người Thục chính phủ lại đây bẩm báo, nói Thụy vương chính quân đến rồi, xin mời nàng qua.

Thục Lam Phong lạnh lùng quét tiểu thị kia một cái, làm cho hắn nhất thời hai chân như nhũn ra, “Bôn tướng có việc tiến cung, không rảnh!” Nói xong, hất tay mà đi.

Trên đường phố, xe ngựa từ từ mà đi.

“Vũ chủ tử muốn hồi phủ?” Chương Thiện hỏi.

Bên trong xe ngựa, Thục Vũ Chi nắm chặt tay, “Không, không hồi phủ, chúng ta đi Tuyết phủ.”

“Tuyết phủ?” Thục Thanh kinh ngạc, “Công tử, chúng ta là muốn đi cầu Tuyết công tử?” Nhưng Tuyết công tử lần trước tuy rằng đưa công tử nhân sâm bồi bổ thân thể, nhưng cùng bọn họ giao tình không sâu, bây giờ làm sao công tử lại nhớ tới hắn? Hơn nữa còn muốn đi cầu hắn cứu giúp?

Thục Vũ Chi nhắm hai mắt lại, không nói gì.

Chương Thiện đáp lại một tiếng, sau đó điều khiển xe ngựa hướng về Tuyết gia mà đi.

...

Tuyết phủ

Tuyết Noãn Tích sáng sớm hôm nay liền rời giường, tuy rằng đêm qua ngủ không được, thế nhưng phi thường tinh thần.

Sau khi rời giường, hắn đầu tiên là đến xem Lục nhi, sau đó liền chạy đi phòng kho Tuyết gia tìm đồ.

Hôm qua đại tỷ khó mà nói vậy, hắn liền hôm nay đi, cho dù trong lòng vẫn cảm thấy thống khổ, thế nhưng nếu hắn không xuất hiện nữa, Thục Vũ Chi kia nhất định sẽ càng thêm đắc ý, hắn làm sao có thể cho hắn như nguyện!

Hắn lật tung kho hàng, rốt cục tìm ra mấy vị dược liệu dùng cực kỳ tốt, Thục Vũ Chi kia không phải bị bệnh sao? Hắn liền cho hắn ta được bồi bổ, liền nhìn hắn ta có dám dùng hay không!

Tìm được lễ ra mắt xong, hắn lại nghĩ tới ngày Thục Vũ Chi kia vào phủ, hắn phái quản gia đi thăm dò mới biết được, Thục Lam Phong kia cho Thục Vũ Chi rất nhiều đồ cưới, đồ cưới kia nhiều giống như gà đi làm chính quân!

Mẫu thân nếu nói sẽ cầu bệ hạ vì hắn chi hôn, vậy hắn sau này chính là Thập Lục hoàng nữ chính quân, cho nên đồ cưới của hắn làm sao có thể so với Thục Vũ Chi kia kém hơn!

Huống hồ, nữ nhân kia nghèo như vậy, nếu như đồ cưới của hắn ít, nói không chừng nàng có thể sẽ ghét bỏ hắn.

Nói không chừng Thục Vũ Chi kia vì có nhiều đồ cưới, nàng mới đối với hắn tốt như vậy!

Tuyết Noãn Tích một bên xấu tâm nghĩ, một bên tìm đến quản sự chuyên môn vì hắn chuẩn bị đồ cưới, tự mình đem hết thấy đồ cưới đều nhìn một lần, tính tế tính toán một chỗ, xác định so với cái Thục Vũ Chi kia không kém hơn mới yên tâm.

May là mẫu thân sau khi phụ thân tạ thế, liền vẫn vì hắn chuẩn bị đồ cưới, bằng không trong khoảng thời gian ngắn không biết đi nơi nào tìm ra nhiều đồ cưới như vậy.

Thấy nhiều đồ cưới như vậy, hắn rất cao hứng, đồng thời cũng có chút áy náy, mẫu thân và đại tỷ sẽ không phải là đem của cải Tuyết gia đều đào hết cho hắn rồi chứ?

Bằng không lấy tác phong mẫu thân luôn luôn thanh liêm, làm sao có thể chuẩn bị cho hắn nhiều đồ cưới như vậy!

Tuyết Noãn Tịch một bên suy nghĩ lung tung, một bên chuẩn bị xuất môn.

Lúc này, quản gia lại đây thông báo, nói Thục Vũ Chi tìm tới cửa.

Tuyết Noãn Tịch nhất thời giận dữ, “Người nói cái gì, bốn công tử còn chưa đi tìm hấn, hấn cứ nhiên chính mình tìm tới cửa!” Khinh người quá đáng!

Quản gia cúi thấp đầu, dường như không nghe thấy, tâm tư đại công tử của bọn họ dành cho Thập Lục hoàng nữ ở nội bộ Tuyết gia là bí mật công khai, đương nhiên, người biết đều là một ít người trung thành tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để lộ bí mật, hơn nữa gia chủ còn hạ lệnh cấm khẩu, tuyệt đối không thể đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, để tránh khỏi ảnh hưởng danh tiếng công tử.

Tuyết Noãn Tịch một bên nổi giận đùng đùng, một bên suy nghĩ làm sao ở trước mặt hấn đòi lại mặt mũi, hôm qua hấn cứ nhiên trước mặt Thục Vũ Chi kia khóc, quá mất mặt a!

Hấn một bên nghĩ, một bên bước đi như bay, một phút sau, liền đến phòng khách.

Thục Vũ Chi ngồi trên ghế tựa, như phong gai ở lưng, nếu để cho hấn lựa chọn, hấn tuyệt đối không muốn đến van cầu Tuyết Noãn Tịch, nhưng hấn không có lựa chọn, cùng với tin tưởng Thục Vũ Dung, thương tới bộ mặt điện hạ, còn không bằng thương tổn bộ mặt của hấn, huống hồ, lấy tâm ý của Tuyết Noãn Tịch đối với điện hạ, hấn tất nhiên sẽ vì điện hạ tận tâm tận lực, hơn nữa, Tuyết đề sư so với mẫu thân, ở trước mặt bệ hạ nói chuyện cũng càng có phân lượng!

“Thục đại công tử thế nào có thời gian rảnh như vậy đến quý phủ của bốn công tử a?” Tuyết Noãn Tịch sửa sang lại vẻ mặt, chậm rãi đi ra, một thân phong độ đại gia công tử.

Những năm qua học tập lễ nghi, khí chất này vẫn có thể thể hiện ra được.

Thục Vũ Chi thấy hấn đi ra, lập tức đứng lên, sau đó không hề nói gì quỳ gối trước mặt hấn.

Tuyết Noãn Tịch sững sờ, vừa mới, hấn trên đường đi nghĩ Thục Vũ Chi tới nơi này sẽ có phản ứng thế nào, có vênh váo hung hăng, có lửa giận hướng lên trời, cũng có xem thường, chỉ là không nghĩ đến hấn ta sẽ trực tiếp cái gì cũng không nói liền quỳ xuống trước mặt hấn, đây là ý gì, chẳng lẽ hấn biết không đầu lại mình, cho nên tìm tới cửa chịu thua xin tha?

Nhưng ý nghĩ này liền ngay cả hấn đều không tin!

Cho dù hấn đứng là như vậy, Tuyết Noãn Tịch hấn cũng tuyệt đối sẽ không cảm kích, càng sẽ không hài lòng!

Không chiến mà xin tha?

Này tính là gì, xem thường hấn sao?

“Thục công tử đây là ý gì, bốn công tử chưa bao giờ bắt nạt qua người, người vừa đến đây liền quỳ trước mặt ta, có phải là muốn nói cho tất cả mọi người, bốn công tử bắt nạt người?” Tuyết Noãn Tịch mặt lạnh, trào phúng nói.

Thục Vũ Chi tự nhiên nghe ra lời nói trào phúng của hấn, cũng rõ ràng là tại sao, càng rõ ràng hấn vì sao gọi hấn là Thục công tử mà không phải Thục Sở Thị, hấn không muốn thừa nhận thân phận của chính mình, tâm hấn trong nháy mắt kinh hoàng, nhưng mà rất nhanh liền bị lo lắng thay thế, “Tuyết công tử, Vũ Chi cầu người cứu điện hạ.”

“Cái gì?” Tuyết Noãn Tịch sững sờ, trên mặt thật vất vả giả trang đoan trang trong nháy mắt hóa thành lo lắng, “Người nói cái gì? Muốn ta cứu ai?”

“Điện hạ nhà ta bị bệ hạ phái người nhốt vào đại lao hoàng thất.” Thục Thanh nói tiếp, trước đây hấn vẫn không hiểu vì cái gì công tử nhà hấn kiên trì tìm đến Tuyết Noãn Tịch, bây giờ thấy Tuyết Noãn Tịch phản ứng như vậy, hấn có mấy phần sáng tỏ, Tuyết công tử này sợ là đối với điện hạ hữu tâm.

Con trai trưởng Tuyết gia, hòn ngọc quý trên tay đế sư, nếu hấn làm chủ Thập Lục hoàng nữ phủ, chẳng phải địa vị của công tử tràn ngập nguy cơ?

Trước đây hấn nghĩ, lấy vị trí Thập Lục hoàng nữ ở trong lòng bệ hạ, thân phận chính quân tương lai cũng cao lắm, cho nên cuộc sống của công tử về sau tin tưởng cũng sẽ không quá khó vượt qua, nhưng bây giờ là con trai trưởng đế sư a!

Nhưng vừa nghĩ lại, nếu Tuyết công tử này thật tâm với điện hạ, cái kia tất nhiên sẽ cất lực cứu điện hạ.

Điện hạ nếu không có chuyện gì, vậy công tử cũng sẽ không sao.

Tuyết Noãn Tịch kinh hãi, “Tại sao? Bệ hạ vì sao muốn đưa nàng nhốt vào đại lao hoàng thất?” Hấn cũng chưa quên, đại lao hoàng thất kia, lần trước phế thái nữ bị giam vào nơi này, hơn nữa còn chết ở đây.

Mặc dù mọi người đều nói nàng tự sát, nhưng có ai đang sống khỏe mạnh không muốn, lại muốn đi tìm chết chứ?

Đại lao hoàng thất kia tất nhiên rất đáng sợ, phế thái nữ mới làm như vậy.

Bây giờ nàng thế nhưng bị giam vào địa phương đáng sợ kia?

“Bệ hạ nói, điện hạ phóng ngựa hành hung, nhiễu loạn an bình trong kinh.” Thục Vũ Chi vội vàng nói, “Vũ Chi cầu Tuyết công tử, cứu điện hạ.”

Tuyết Noãn Tịch giờ khắc này tâm hoảng ý loạn, càng ngày càng hoang mang, hấn càng không nghĩ ra được biện pháp gì, cuối cùng, hấn tàn nhẫn mà cắn cắn môi dưới, dùng đau đớn mới để cho chính mình tỉnh táo lại, “Người đứng dậy đi!”

Thục Vũ Chi sững sờ, “Tuyết công tử...”

“Bỏn công tử bảo người đứng lên!” Tuyết Noãn Tịch cả giận nói, “Người là Sơ thị của nàng, dù sao cũng là người của nàng, dễ dàng liền hướng người khác quy xuống như vậy, quả thực mất hết mặt mũi của nàng!”

Thục Vũ Chi cứng lại, cuống quýt đứng dậy, “Tuyết công tử sẽ cứu điện hạ sao?”

“Đương nhiên!” Tuyết Noãn Tịch bộ mặt tức giận nói, giống như hỏi hấn vấn đề này là nhục nhã hấn, “Người yên tâm, ta nhất định sẽ đem nàng cứu ra, ai dám giết nàng, ta nhất định cùng kẻ đó liều mạng, không đầu lại, vậy ta liền cùng nàng cùng chết!”

Thục Vũ Chi kinh ngạc, hấn đối với điện hạ cư nhiên đến trình độ này sao? Thục Thanh cũng ngạc nhiên.

Tuyết Noãn Tịch không có chú ý tới bọn họ khiếp sợ, mà vội vã gọi quản gia tới, “Mẫu thân đâu? Mẫu thân đi nơi nào?”

Ba năm trước, mẫu thân liền không lại lên triều, canh giờ này nàng nên ở trong phủ mới đúng.

“Gia chủ đã đi ra ngoài gấp bằng hữu.” Quản gia trả lời.

Tuyết Noãn Tịch kinh ngạc, “Cái gì? Mẫu thân không biết nàng xảy ra chuyện rồi sao? Làm sao còn đi ra ngoài gấp bằng hữu?”

Quản gia do dự một chút, mới đáp: “Gia chủ trước khi xuất môn đã thu được tin tức, chỉ là vội vàng xuất môn, chưa kịp xử lý.”

“Cái gì?” Tuyết Noãn Tịch kinh ngạc tròn to hai mắt, “Mẫu thân biết được nàng xảy ra chuyện, còn vội vàng xuất môn?”

Quản gia gật đầu.

Tuyết Noãn Tịch giận dữ, mắng to một tiếng: “Tên lừa đảo!” Còn nói cái gì sẽ vì hấn thỉnh chí tử hôn, bây giờ thấy nàng xảy ra vấn đề rồi cũng không ra tay cứu viện!

Tên lừa đảo! Tên lừa đảo!

Thục Vũ Chi vừa nghe, sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng bắt đầu mềm nhũn, lẽ nào liền hi vọng cuối cùng cũng không có sao?

Thục Thanh thấy thế, vội vã đỡ lấy hấn, “Công tử!”

Tuyết Noãn Tịch bị tiếng kinh hô từ trạng thái tức giận phục hồi tinh thần lại, thấy sắc mặt của Thục Vũ Chi, cũng sợ hết hồn, lẽ nào hấn thật sự thân thể không được, mà không phải gạt người? “Hấn làm sao?”

“Công tử?” Thục Thanh một bên đỡ hấn, một bên kêu to.

Thục Vũ Chi đã rơi vào trạng thái bán ngất, hai ngày này hấn chịu quá nhiều kích thích, bây giờ lại bận việc từ lúc sáng sớm tới hiện tại, thân thể tự nhiên không chịu được nữa.

Tuyết Noãn Tịch thấy hấn muốn ngất đi, vội vã gọi tiểu thị, “Nhanh, mau đem hấn đưa đến phòng khách, quản gia, người đi thỉnh thái y!”

Hấn không thể để hấn ta ở trong nhà hấn có chuyện, nữ nhân kia bây giờ thương hấn ta như vậy, nếu là hấn ta chết ở đây, hấn chẳng phải có mười cái miệng cũng không nói được?

Thục Thanh vội vã cùng mấy cái tiểu thị Tuyết gia đem Thục Vũ Chi đỡ đến khách phòng.

Tuyết Noãn Tịch thu xếp Thục Vũ Chi xong, lại cho người đi gọi Tuyết chính phủ, tỉ mỉ dặn hấn phải chăm sóc thật tốt Thục Vũ Chi, nhất định không thể để cho hấn chết ở Tuyết gia, liền xoay người ra cửa.

Mẫu thân nếu mặc kệ nàng, vậy chỉ có hấn đến quán!

Bất kể như thế nào, hấn tuyệt đối không thể để cho nàng có việc!

Cho dù chết hấn cũng phải cùng nàng chết cùng nhau!

Quản gia rất nhanh đã mời thái y đến, vì Thục Vũ Chi trị liệu.

Liên tiếp bận bịu, khi thái y xác thực chẩn Thục Vũ Chi không có gì đáng lo, tuyết chính phủ vừa mới hồi thần, đang muốn hỏi Tuyết Noãn Tịch đến cùng

xảy ra chuyện gì, lại phát hiện dĩ nhiên không thấy bóng dáng của hắn.

Mà quân gia Tuyết phủ theo môn phòng biết được Tuyết Noãn Tịch đã ra cửa, lúc này hoàn toàn biến sắc, lập tức phái người đi thông báo Tuyết đế sư.

Tuyết Thiên Tinh nhận được tin tức lập tức chạy về, hỏi dò quá trình sự tình một lần, lúc này mới biết sự tình không ổn, lại vội vội vàng vàng ra cửa.

...

Hộ bộ nha môn

Ti Mộ Dung một mặt không hiểu nhìn Ti Mộ Viện, “Vương Tuân báo cho ta, chuyện này là người sau lưng thao túng?”

“Phải.” Ti Mộ Viện không quanh co, trực tiếp thẳng thắn nói, “Hôm qua ta ở trên đường nhìn thấy Ti Mộ Hàm trên đường phóng ngựa lao nhanh, liền để Vệ Mẫn đi thông báo Thuận Thiên phủ doãn, cho nàng phái người đi lùng bắt nàng ấy quy án, còn cố ý dấn dò, nếu nàng phản kháng, sẽ có thêm một tội danh.”

Ti Mộ Dung không dám tin tưởng mà nhìn nàng, “Ta biết người vẫn đối với Thập Lục hoàng muội có thành kiến, thế nhưng người hành động như vậy đến tột cùng là vì cái gì?”

“Ta là muốn nói cho nàng, nếu không có Ngũ hoàng tỷ, Ti Mộ Hàm nàng chính là kẻ người người có thể lừa gạt, ta muốn nói cho nàng, nàng hôm nay an nhiên khoái hoạt là ai cho!” Ti Mộ Viện mặt âm trầm nói.

Ti Mộ Dung phẫn nộ quát: “Ngu xuẩn!”

“Ngũ hoàng tỷ đến nước này còn muốn duy hộ nàng sao?” Ti Mộ Viện lạnh lùng thốt.

Ti Mộ Dung cả giận nói, “Người muốn gỡ Thập Lục hoàng muội Bản vương không gây khó dễ người, thế nhưng biện pháp này đạt được, nhưng người lại để cho Thuận Thiên phủ doãn bốc lên chuyện này, không phải là nói cho mẫu hoàng, nói cho Thụy vương các nàng. Vương Tuân là người của Bản vương sao? Người biết ta vì mai phục đường dây Vương Tuân này bỏ ra bao nhiêu tâm tư, phế bỏ bao nhiêu tâm lực không? Bây giờ người lại vì giáo huấn Thập Lục hoàng muội đem Vương Tuân bại lộ ra, người cho rằng Thập Lục hoàng muội giá trị như vậy sao?”

Ti Mộ Viện vẫn như cũ mặt âm trầm, nhưng không nói lời nào.

“Ta vẫn cho rằng thất hoàng muội là người làm việc cẩn thận, bây giờ lại vì một Thập Lục hoàng muội liên mất đúng mực như vậy!” Ti Mộ Dung thực sự không muốn tin tưởng, “Muốn gỡ Thập Lục hoàng muội, người có rất nhiều biện pháp, vì sao lựa chọn cái này? Mặc dù người phải sát thủ đi giết nàng cũng tốt hơn bây giờ! Được rồi, nếu người đã để Vương Tuân đi tố cáo Thập Lục hoàng muội, nàng bị mẫu hoàng giáo huấn một lần, việc này cũng hiểu được, tin tưởng Thập Lục hoàng muội cũng chịu giáo huấn, bây giờ vì sao phải đem sự tình huyền ảo lớn như thế? Nhiều Ngự Sử bắt đầu lên như vậy? Người có biết, cho dù là phế thái nữ lúc trước cũng không từng chịu đãi ngộ này! Nếu mẫu hoàng biết được Vương Tuân là người của chúng ta, kia không phải những Ngự Sử kia không phải cũng cùng bại lộ sao? Thất hoàng muội, người có biết người đã làm những gì hay không?”

“Việc đã đến nước này, Ngũ hoàng tỷ nếu muốn trừng phạt hoàng muội, hoàng muội cũng không thể nói gì được.” Ti Mộ Viện lạnh giọng nói, “Nhưng là hoàng muội cũng không cho là mình làm sai! Ngũ hoàng tỷ đối với Ti Mộ Hàm tốt như vậy, nhưng nàng đối với Ngũ hoàng tỷ làm ra sự tình như thế, hoàng muội làm sao có thể không giáo huấn nàng một hồi!”

Ti Mộ Dung cứng lại, “Ta biết gần nhất Thập Lục hoàng muội làm việc là có chút tùy tiện, thế nhưng cũng không đến nỗi khiến người tức giận đến nước này!”

“Tùy tiện?” Ti Mộ Viện cười lạnh nói, “Ngũ hoàng tỷ cho rằng nàng chỉ là tùy tiện, mà hoàng muội lại cho rằng nàng vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói!”

Ti Mộ Dung cau mày nói: “Người đây là ý gì?”

“Ngũ hoàng tỷ vừa mới nói không sai.” Ti Mộ Viện nhăm hiềm nói, “Hoàng muội nên sai sát thủ trực tiếp giết nàng, mà không phải vì nàng tốn nhiều tâm tư như vậy!”

Ti Mộ Dung hơi thay đổi sắc mặt, “Người muốn như thế nào?”

“Như muốn đẩy nàng vào chỗ chết, bây giờ chính là một thời cơ tốt.” Ti Mộ Viện câu khéo miệng, lộ ra một tia cười âm trầm.

“Người điên rồi!” Ti Mộ Dung phẫn nộ quát, “Bây giờ nàng bị giam trong đại lao hoàng thất, nếu nàng chết trong đó, tất cả mọi người đều sẽ cho rằng Bản vương giết người diệt khẩu! Chuyện ở Thái lăng đã đủ để mẫu hoàng nghi ngờ bản vương, bây giờ lại xảy ra chuyện của Thập Lục hoàng muội, mẫu hoàng sẽ đối với ta càng thêm bất mãn! Huống hồ, Thập Lục hoàng muội chết rồi, đối với chúng ta có ích lợi gì!” (Sally: Nói đi nói lại cũng chẳng tốt lành gì)

“Chỉ ít nàng chết rồi, có thể bảo vệ bộ mặt của Ngũ hoàng tỷ!” Ti Mộ Viện lạnh giọng nói.

Ti Mộ Dung nhíu mày, “Người đây là ý gì? Thập Lục hoàng muội đến tột cùng đã làm cái gì khiến người phẫn nộ đến nỗi nhất định muốn đẩy nàng vào chỗ chết?”

Thất hoàng muội này nàng hiểu rất rõ, tuy rằng trong ngày thường làm việc tàn nhẫn, âm trầm, thế nhưng cũng tuyệt đối không phải là người không phân rõ phải trái, bây giờ lại nhất định đối với Thập Lục hoàng muội đuổi tận giết tuyệt, hơn nữa không tiếc bại lộ một ít bí mật các nàng không muốn người biết?

Ti Mộ Viện lạnh lùng thốt: “Ngũ hoàng tỷ nếu muốn biết đến cùng xảy ra chuyện gì, Ti Mộ Hàm đến tột cùng có nên chết hay không, vậy liền chờ một lát, tin tưởng rất nhanh có một kẻ đáng chết khác cũng sẽ tự chui đầu vào lưới!”

Ti Mộ Dung sắc mặt dần dần trở nên nghiêm nghị, nàng nhìn nàng ta, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Hi vọng ngươi có thể cho ta một đáp án thỏa mãn, bằng không ngươi nhất định phải vì sự tình ngươi làm hôm nay mà phụ trách!”

Ti Mộ Viện âm hàn cười nói: “Ngũ hoàng tỷ yên tâm!”

...

Đại lao hoàng thất

Ti Mộ Hàm ngồi trên chiếc giường tàn tạ, đánh giá bốn phía một hồi, phát hiện cư nhiên là phòng lần trước giam giữ phế thái nữ.

Nàng không nhịn được nở nụ cười, mẫu hoàng quả nhiên tàn nhẫn, không tra tấn, nhưng thủ đoạn so với dụng hình trên thân thể càng cứng cỏi, nàng ấy cư nhiên đưa nàng nhốt tại phòng giam đã từng giam cầm phế thái nữ!

Nàng muốn làm cái gì?

Muốn từ trong lòng phá hủy nàng?

Hay là muốn cho nàng cũng giống như phế thái nữ, không chịu được mà tự mình kết thúc?

Nếu như vậy, nàng ta không khỏi quá khinh thường nàng!

Ti Mộ Hàm trong lòng cũng không chút sợ hãi, nếu mẫu hoàng thật sự hận nàng như vậy, vậy tuyệt đối sẽ không để cho nàng dễ dàng chết như thế, nàng lúc này trái lại đầy bụng lo lắng.

Lo lắng phụ quân có thể sẽ vì chuyện này liên lụy hay không, tin tưởng hẳn tất nhiên đoán được nàng tại sao lại mất không chế phóng ngựa trên phố, lúc này hẳn nhất định rất tự trách, còn có Vũ Chi, hẳn cũng nhất định rất lo lắng... Còn có...

Lúc này Ti Mộ Hàm trong đầu hiện lên khuôn mặt Tuyết Noãn Tịch.

Nếu tiểu tổ tông này biết được nàng bởi vì phóng ngựa mà bị giam, không biết trong lúc nhất thời có tùy hứng làm ra chuyện kinh thiên động địa gì hay không?

Nghĩ tới khả năng này, Ti Mộ Hàm đầu liền bắt đầu thấy đau, trong lòng âm thầm cầu khẩn, tuyệt đối không nên a, tiểu tổ tông!

...

Hoàng cung

Minh quý quân đứng bên trên lầu các, phóng tầm mắt xa xa tới phương hướng Giao Thái điện. Lầu các này là kiến trúc cao nhất hậu cung, cũng là địa phương hân yêu nhất, bởi vì nơi này có thể nhìn thấy Giao Thái điện.

Nơi có nhiều trò hay để xem nhất trong Hoàng Cung!

“Bên kia, người đang quỳ là Đức quý quân sao?” Hắc nhân nhạt hỏi.

Lam Trúc trả lời: “Nô thị nghe nói, Đức quý quân đã ở nơi đó quỳ hơn một canh giờ (2 tiếng), có điều bệ hạ vẫn không muốn gặp thấy hắc nhân.”

“Nga?” Minh quý quân đáp một tiếng, lại thấy một bóng người từ Giao Thái điện đi ra.

Lam Trúc ồ một tiếng, “Chủ nhân, người kia không phải Hữu tướng Thục Lam Phong sao?”

“Ngươi xem, còn có Tuyết đế sư.” Minh quý quân cười nói, “Hai người này sợ là vì cùng một mục đích mà tiến cung.”

“Nô thị nghe nói Thục tướng rất thương thứ trưởng tử kia, bây giờ đến vì Thập Lục hoàng nữ cầu xin ngược lại cũng hợp tình hợp lý, chỉ là...” Lam Trúc do dự một chút, “Tuyết đế sư vì sao cũng dính vào? Nàng luôn luôn không nhúng tay vào những chuyện này.”

Minh quý quân mỉm cười nói: “Đây mới là chúng ta bệ hạ chỗ cao minh.”

“Ý của chủ tử là?” Lam Trúc hỏi.

Minh quý quân cười, ý tứ sâu xa, “Bổn cung vừa bắt đầu chỉ cho rằng bệ hạ muốn mượn cơ hội này đến giáo huấn nữ nhi một chút, nhưng không nghĩ nước cờ này của nàng dẫn ra nhiều người như vậy! Cao minh, thực sự cao minh!”

Xem ra bệ hạ vì nữ nhi này mà xuất lực không ít!

“Nói vậy bệ hạ lúc trước đem Thục gia thứ trưởng tử kia ban cho Thập Lục điện hạ, cũng không phải vì Chiêu Hoàng quý quân?” Lam Trúc nói.

Minh quý quân mỉm cười nói: “Người người đều nói Tuyên Vũ để đem Chiêu Hoàng quý quân sủng lên trời, nhưng nếu như thật sự sủng, thì làm sao có thể cho phép hần tùy tiện như vậy?”

“Chuyện năm đó Chiêu Hoàng quý quân tựa hồ cũng không có tham dự.” Lam Trúc thấp giọng nói.

Minh quý quân nói: “Cho nên hần mới có thể sống đến hiện tại.”

Lúc này, một đạo âm thanh thanh đậm truyền đến, “Quý quân điện hạ làm sao có nhã trí như vậy, lên lầu thường tuyết.”

Minh quý quân xoay người, thấy Dạ thị quân một thân áo bào trắng chậm rãi leo lên lầu các, “Dạ thị quân nhã trí cũng không tệ a.”

“Tham kiến Minh quý quân.” Dạ thị quân đi tới, chậm rãi thi lễ một cái.

Minh quý quân gật đầu mỉm cười: “Không cần đa lễ.”

“Lên lầu thường tuyết xác thực khiến lòng người sung sướng, thế nhưng nếu ở lâu, sợ cũng sẽ phong hàn, bệnh dậy không nổi.” Dạ thị quân mỉm cười nói.

Minh quý quân cười nói: “Cho nên Bổn cung đang định ly khai.”

“Thật sao?” Dạ thị quân đáng tiếc nói, “Vốn nhìn thấy quý quân, muốn cùng quý quân tâm sự, nếu quý quân có việc, vậy Thần thị cũng không tiện giữ lại.”

“Bổn cung liền không phụng bồi, cảnh sắc nơi này không sai, Dạ thị quân phải nhiệt tình thưởng thức a.” Minh quý quân cười nói, xoay người xuống lầu. Dạ thị quân gọi hần lại, “Bệ hạ từng nói, Minh quý quân chính là một phiến vân trong hậu cung, đậm bạc mà phiêu dật, hi vọng Minh quý quân có thể trước sau như một.”

Minh quý quân nhìn lại nói: “Bổn cung luôn luôn biết được địa vị của Bổn cung ở trong lòng bệ hạ, chỉ là không biết Dạ thị quân có biết được hay không?”

Hần dứt lời, chậm rãi nở nụ cười, sau đó cất bước xuống lầu.

Dạ thị quân thu hồi tầm mắt, cũng thu lại nụ cười, lẳng lặng mà đứng trên lầu các, hồi lâu sau, mới đối với cung thị bên người phân phó nói: “Đề Nội Vụ phủ đem lầu các này hủy đi.” Sau đó xoay người đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 60: Là Yêu Thích

Edit: Sally

Thuận Thiên Phủ nhà

Thuận Thiên phủ doanh _ Vương Tuân ngồi bên trên cao đường, trầm mặt nhìn nam tử trước mắt dám gõ trống kêu oan, “Ngươi là người phương nào, vì sao kích trống?”

Nước Đại Chu, đừng nói là nam tử kích trống xông vào công đường, mặc dù là xuất môn cũng cần có thể chủ hoặc là người nhà tiếp đón, nhưng nam tử trước mắt, cư nhiên một mình chạy tới?

“Ta là Tuyết Noãn Tịch!” Tuyết Noãn Tịch tức giận nói.

Vương Tuân sững sờ, lập tức quát lên: “Tuyết Noãn Tịch? Ngươi chính là Tuyết Noãn Tịch?”

“Không sai!” Tuyết Noãn Tịch nói, “Ngươi không phải muốn bắt người hôm qua gây sự phóng ngựa sao? Chính là ta!”

Vương Tuân nhũn mảy, Thất hoàng nữ đã nói, Tuyết Noãn Tịch này ngày ấy cũng ở trên xe ngựa, nhưng mà hần chung quy là con trai trưởng Tuyết đế

sư, cho nên bọn họ mới không động tới hắn, hơn nữa bây giờ cũng có người biết, hắn chính là chính quân tương lai mà Ninh vương vừa ý, tuy rằng Tuyết Noãn Tịch này hành vi thấp hèn, nhưng nếu công nhiên bắt hắn, tất nhiên sẽ làm mất mặt mũi của Ninh Vương điện hạ!

Nhưng mà bây giờ, nam tử này cư nhiên tìm tới cửa?

Nàng nên xử trí như thế nào?

“Làm sao? Ngươi không phải tuyên bố muốn duy hộ luật pháp Đại Chu, nghiêm trị hung đồ sao?”

Tuyết Noãn Tịch cả giận nói, “Làm sao bây giờ phản ứng như vậy?”

Hắn không phải nữ tử, cũng không hiểu cái gọi là quan trường phong vân, nhưng mẫu thân và đại tỷ ít nhiều cũng có đề cập với hắn, người trước mắt này, lần này vội vã muốn đưa nàng vào chỗ chết như vậy, sợ là có mục đích không muốn người nhận ra, lại có lẽ có người ở sau lưng sai khiến!

Này cũng là nguyên nhân vì sao mẫu thân mặc kệ sao?

Hắn đã từng nghĩ xông vào đại lao hoàng thất cướp ngục, nhưng mà đại lao kia thiết lập trong hoàng cung, cho dù hắn có bản lĩnh thế nào, cũng không thể xông vào!

Có điều không liên quan, tuy rằng hắn cứu không được nàng, vậy hắn liền cùng nàng cùng chết, cho nên hắn nghĩ tới biện pháp này, trực tiếp tìm đến kẻ cầm đầu này!

Người này đã muốn đem hung đồ tập nã quy án như vậy, nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, khi đó hắn liền có thể cùng nàng giam chung một chỗ, muốn sinh cùng sinh, muốn chết cùng chết!

Chỉ là Tuyết Noãn Tịch lúc này bị máu nóng hôn đầu, nhưng đã quên, mặc dù Vương Tuấn đem hắn bắt giữ, cũng chỉ là nhốt tại đại lao Thuận Thiên Phủ, mà không phải đại lao hoàng thất.

Bởi vì Tuyết Noãn Tịch hắn cũng không phải là người hoàng thất, cho dù là người hoàng thất, cũng sẽ không cùng nữ tử giam chung một chỗ.

Có điều lần này hắn làm như vậy lại cho Vương Tuấn một lời nhắc nhở.

Hay là lợi dụng cơ hội này để Ninh Vương điện hạ thấy rõ bộ mặt thật của nam tử bỉ ổi này!

Ninh vương cá tính nàng hiểu khá rõ, chuyện nàng ta nhận định nhất định phải làm đến cùng, nhưng bây giờ Tuyết Noãn Tịch này, tư cách căn bản để thành Ninh vương chính quân, thậm chí tương lai Đại Chu Phụng hậu là không thể!

Vương Tuấn hí hí mắt, “Ngươi xác định lời ngươi nói là thật!”

“Tự nhiên!” Tuyết Noãn Tịch lạnh lùng nói.

Vương Tuấn cười gằn một hồi, “Được, nếu ngươi thừa nhận cùng Thập Lục hoàng nữ là đồng mưu, theo luật pháp Đại Chu, mặc dù ngươi là con trai trưởng Tuyết đế sư, nhưng bản quan nhất định phải làm việc công bằng!”

Tuyết Noãn Tịch hừ lạnh nói: “Bổn công tử chính là muốn ngươi xử lý công bằng!”

Vương Tuấn quay mặt sang, hướng phía một nha dịch bên cạnh nói nhỏ vài tiếng.

Nha dịch kia lập tức lĩnh mệnh, xoay người đi vào hậu đường, theo cửa sau Thuận Thiên Phủ nha ly khai, thẳng đến Hộ Bộ phủ nha, nếu đem Tuyết Noãn Tịch – người không phải tội nhân hoàng thất đưa vào đại lao hoàng thất, chỉ có thỉnh Ninh vương mới có thể yên tâm, mà nếu muốn để Ninh vương gật đầu, vậy liền chỉ có đi cầu Thất hoàng nữ.

Thất hoàng nữ căm hận Thập Lục hoàng nữ cùng Tuyết Noãn Tịch như vậy, tất nhiên sẽ đồng ý.

Vương Tuấn vỗ đường một cái, quát to nói: “Người đến, đem người này bắt lại, áp vào đại lao hoàng thất!”

Nàng vừa nói xong, Tuyết Noãn Tịch lập tức nở nụ cười thực hiện được, nhưng không có chú ý tới nha dịch trên đại đường khi nghe thấy mệnh lệnh này của Vương Tuấn, đều sững sờ một hồi lâu.

“Còn không đi!” Vương Tuấn hí hí quát.

Những nha dịch kia lập tức phục hồi tinh thần lại, “Dạ!” Sau đó tiến lên, đem Tuyết Noãn Tịch trói lên.

Tuyết Noãn Tịch tuy rằng không muốn bị các nàng trói lại, thế nhưng vì đạt được mục đích, cũng chỉ đành tạm thời nhẫn nại.

...

Trước Giao Thái điện.

Đức quý quân đã lần thứ hai quý hơn một canh giờ, thế nhưng bệ hạ thủy chung vẫn không muốn thấy hấn.

“Chủ nhân...” An nhi một bên đỡ Đức quý quân đang run rẩy, một bên khuyên nhủ: “Chủ nhân, chúng ta đi về trước đi? Điện hạ là nữ nhi bệ hạ, bệ hạ cũng sẽ không đối với điện hạ trách phạt quá nặng.”

Đức quý quân lắc lắc đầu, “Không...”

Hàm Nhi sờ đi làm ra những chuyện này, đều là bởi vì hấn đem chuyện cha đẻ nàng nói cho nàng, đều là bởi vì hấn, nếu Hàm Nhi xảy ra chuyện, hấn làm phụ quân làm sao an tâm?

Trước đây hấn đã nghe nói, bệ hạ ở Ngự thư phòng giáo huấn Hàm Nhi một trận, sau đó liền để Hàm Nhi xuất cung, hấn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng sáng nay, hấn vừa mới dậy, liền nghe nói bệ hạ chỉ đem Hàm Nhi đánh vào đại lao.

Hấn làm sao có thể ngồi yên?

Chỉ là không nghĩ tới, bệ hạ cư nhiên tức giận như vậy, liền hấn cũng không muốn gặp!

Hấn cùng bệ hạ nhiều năm tình cảm như vậy, cư nhiên không thể vì Hàm Nhi mà cầu xin, hấn liền biết bệ hạ lần này không có ý định tha cho Hàm Nhi để dàng như vậy.

Nếu chỉ là tội phóng ngựa hành hung, hấn vẫn sẽ không lo lắng như vậy, Đại Chu lập triều tới nay, chưa bao giờ có trường hợp hoàng nữ bởi vì những tội này mà bị xử tử, hấn lo lắng chính là, Hàm Nhi sẽ bởi vì chuyện cha đẻ của nàng mà cùng bệ hạ xung đột!

Trình thị là vậy ngược trong lòng bệ hạ, là khó chịu, thống khổ trong lòng bệ hạ!

Hàm Nhi né là bởi vì nhất thời phẫn nộ mà xốc lên vết sẹo này của bệ hạ, hậu quả tất nhiên không thể tưởng tượng nổi!

“Chủ nhân...”

“Tham kiến Đức quý quân.” Dạ thị quân chẳng biết lúc nào đã đi tới.

Đức quý quân ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn, “Dạ thị quân?”

“Đức quý quân cần gì phải như vậy?” Dạ thị quân khẽ thở dài.

Đức quý quân kéo kéo khóe miệng, “Thần thị giáo nữ vô phương, nên thụ phạt này.”

“Quý quân không phải giáo nữ vô phương, mà là ái nữ quá đáng.” Dạ thị quân khẽ nói.

Đức quý quân mím mím môi, “Bổn cung đã mất đi hai nữ hai tử, bây giờ chỉ còn dư lại dưỡng nữ này, làm sao có thể lại mất đi...”

“Quý quân cũng biết rõ Thập Lục điện hạ chính là dưỡng nữ của quý quân, lẽ nào đã quên, nàng cũng là nữ nhi của bệ hạ sao?” Dạ thị quân khẽ nói.

Đức quý quân suy nhược mà cười, “Hàm Nhi ở trong lòng bệ hạ có bao nhiêu phân lượng, ta rõ ràng, người cũng rõ ràng, ta làm sao có thể yên tâm...”

Dạ thị quân trầm mặc một chút, không nói gì thêm, xoay người hướng về bên trong điện mà đi, khi hấn vừa mới bước vào điện, liền nghe An nhi lo lắng kinh hô: “Chủ nhân! Chủ nhân, người thế nào rồi! ...”

Dạ thị quân xoay người, nhìn thấy Đức quý quân thế nhưng té xỉu ở trên người An nhi, khẽ nhăn mày lại.

Lúc này, Tô Tích Chi đi ra, “Tham kiến Dạ thị quân.” Sau đó quay về hướng cung thị bên ngoài phân phó nói, “Bệ hạ có lệnh, đem Đức quý quân đỡ tiến vào bên trong điện, thỉnh ngự ỵ.”

...

Hình bộ nha môn

Ti Mộ Dung tạm thời đề xuống chất vấn đối với Ti Mộ Viện, trở lại Hình bộ xử lý chuyện thái lăng hỏa hoạn, đương nhiên, nàng rất rõ ràng, mẫu hoàng đem chuyện này giao cho nàng tra rõ, ngoại trừ gõ nàng ra, cũng là muốn cho nàng ngăn chặn miệng lưỡi thế nhân.

Cho dù nàng tra ra sự kiện lần này chính là người (mẫu hoàng) làm, nàng cũng không thể trình báo như vậy, hơn nữa, trải qua điều tra, nàng phát hiện các loại dấu hiệu đều cho thấy đây chỉ là một hồi bất ngờ.

Chính quân Phế thái nữ – Tạ thị bệnh chết, trường nữ phế thái nữ vì đó thủ lĩnh, không cẩn thận đánh đổ ánh nến trong phòng, do đó gây ra trận đại hỏa này.

Hôm đó tuy rằng khí trời lạnh giá, trời rơi tuyết, thế nhưng không khí lại hết sức khô ráo, đặc biệt là bên trong thái lăng, cho nên trận hỏa này rất nhanh

liền lan ra, đến nỗi người bên trong vì ngủ mê mà không thể đứng lúc đào mạng.

Giải thích hợp tình hợp lý như vậy, cũng như là sự thực.

Thế nhưng nàng chương quản Hình bộ nhiều năm, sự kiện lần này đến tột cùng là bất ngờ hay là có người cố ý còn không nhìn ra được sao?

Lần này đại hòa tuy rằng cháy nghiêm trọng, thế nhưng chỉ đốt long ân điện tây, trùng hợp là nơi ở của gia quyến phế thái nữ.

Mà ngoại trừ gia quyến phế thái nữ ra, người chết cũng chỉ có cơ sở ngầm của nàng!

Trên đời nào có chuyện trùng hợp như thế, diệu hóa như thế!

Có thể đem một chuyện làm kín đáo mà không lọt một tia dấu vết như vậy, Ti Mộ Dung không thể không khâm phục thủ đoạn của mẫu hoàng!

“Cứ dựa theo kết quả điều tra này trình báo mẫu hoàng đi.”

Nàng dương tay cầm kết quả điều tra trong tay, viết thành sổ con đưa cho Thượng Thư Hình bộ.

Đại Chu hoàng nữ sau khi trưởng thành liền có thể vào triều, bị phân công đến mỗi bộ ngành, Ninh vương tuy rằng chương quản Hình bộ, thế nhưng không có chức vị thực sự, nếu như muốn lấy sổ con trên danh nghĩa của Hình bộ, chỉ có thể do quan Hình bộ cao nhất chấp hành Thượng Thư Hình bộ đến đệ.

Thượng Thư Hình bộ là một nữ tử tuổi chừng bốn mươi, thân hình có chút mập, nàng là tiến sĩ Tuyên Vũ hai mươi năm, trong thời gian tám năm liền ngồi lên vị trí Thượng Thư Hình bộ, đương nhiên sẽ không phải một người đơn giản, nàng tiếp nhận sổ con trong tay Ninh vương, cái gì cũng không hỏi, nói thẳng: “Hạ quan rõ ràng, điện hạ yên tâm.”

Ninh vương ở Hình bộ tuy rằng không có chức vị thực sự, thế nhưng là bệ hạ đặt ở Hình bộ một đôi mắt, cũng là người chương khống thực tế, tương đương với trên đỉnh đầu toàn bộ Hình bộ đặt một thanh lợi kiếm.

Thượng Thư Hình bộ tự nhiên không dám thất lễ.

Ti Mộ Dung xử lý xong chuyện ở lăng thái điện, đang định tiếp tục xử lý công vụ còn lại, lại nghe thủ hạ bên ngoài hồi báo, nói Vương đại nhân của Thuận Thiên phủ đoán phái người lại đây.

Nàng hí híp mắt, cất giọng nói: “Dẫn người vào đi.”

“Dạ.” Người kia xoay người lui ra, một hồi sau liền dẫn theo nha dịch của Thuận Thiên Phủ tới.

Nha dịch kia liền bẩm báo: “Khởi bẩm Ninh Vương điện hạ, con trai Tuyết đế sư _ Tuyết Noãn Tịch tới Thuận Thiên Phủ nha tự thú, thừa nhận hấn chính là đồng mưu của Thập Lục hoàng nữ, đại nhân đã bắt giữ, tự mình áp giải về đại lao hoàng thất.”

“Cái gì?” Ti Mộ Dung khiếp sợ đột nhiên đứng lên, phần nộ quát: “Người nói cái gì?”

Nha dịch Thuận Thiên Phủ sợ hết hồn, nhưng vẫn trấn định nói: “Khởi bẩm Ninh Vương điện hạ, đại nhân tự mình đem Tuyết Noãn Tịch áp giải vào đại lao hoàng thất.”

“Hò đồ!” Ti Mộ Dung dương tay xóc ngà chiếc bàn trước mặt, nổi giận nói: “Vương Tuấn nàng đến tột cùng có biết chính mình đang làm gì hay không?”

Noãn Tịch làm sao có khả năng cùng chuyện này có quan hệ?

Mặc dù Noãn Tịch thật cùng chuyện này có quan hệ, lấy cá tính của hắn cũng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện lỗ mãng bực này!

Còn nữa, Vương Tuấn có biết nàng ta làm như vậy, sẽ làm Ninh vương nàng mất hết mặt mũi hay không?

Tuy rằng nàng chưa bao giờ công khai thừa nhận Noãn Tịch chính là người nàng coi trọng cho vị trí chính quân, nhưng mà một ít tâm phúc của nàng ít nhiều gì cũng đã đoán được, hiện tại Vương Tuấn làm như vậy, không phải là đánh mặt mũi của nàng sao?

Cho dù nàng muốn xử lý công bằng, cũng chỉ có thể đem Noãn Tịch nhốt tại đại lao Thuận Thiên Phủ, bây giờ công nhiên đem người giải đến đại lao hoàng thất như vậy, ý muốn như thế nào?

“Đại nhân nhà ta nói, chuyện này còn phải làm phiền điện hạ đi một chuyến.” Nha dịch Thuận Thiên Phủ nói.

Ti Mộ Dung cười gằn, bộ dáng kia như hận không thể ăn Vương Tuấn kia, “Đại nhân nhà ngươi đem Bản vương xem thành thủ hạ của nàng hay sao? Còn muốn Bản vương đi một chuyến?”

“Ngũ hoàng tỷ nếu có thời gian rảnh không ngại đi một chuyến.” Một đạo âm thanh âm trầm truyền đến, Ti Mộ Viện chậm rãi đi vào, “Ngũ hoàng tỷ yên tâm, Vương Tuấn là người biết đứng mực, người không nên biết, nàng sẽ không để cho các nàng biết, có điều, nếu nàng làm như vậy, nói vậy là có mục đích của nàng, Ngũ hoàng tỷ không bằng thuận ý của nàng, đi xem kết quả một chút?”

Nàng dút lời, đương tay để nha dịch Thuận Thiên Phủ kia lui ra.

Ninh vương giận tái mặt, song quyền nắm chặt, từng chữ từng chữ nói: “Đây chính là lời giải thích ngươi muốn Bản vương nghe?” Nàng muốn nói cái gì? Noãn Tịch cùng Thập Lục hoàng muội?

“Ngũ hoàng tỷ, ngươi nếu là còn chưa tin, thì có thể tự mình đi nhìn.” Ti Mộ Viện âm trầm nói.

“Noãn Tịch làm sao có thể cùng Thập Lục hoàng muội có tư tình?” Ninh vương khế quát, nàng cho dù ngu xuẩn, lại hồ đồ, cũng rõ ràng Ti Mộ Viện trước đây ở Hộ Bộ phủ nha nói mấy câu kia là có ý gì!

Noãn Tịch cùng Thập Lục hoàng muội có tư tình?

Cho nên bọn họ mới cùng nhau phạm vào tội lớn này?

Nhưng mà, bất luận nàng hồi tưởng thế nào cũng không nghĩ ra, bọn họ khi nào thì cùng một chỗ?

Lại có dấu hiệu gì cho thấy giữa bọn họ có tư tình!

Không sai, Noãn Tịch cùng Thập Lục hoàng muội cùng lớn lên, nhưng là khi còn bé, Noãn Tịch chỉ đem Thập Lục hoàng muội là đối tượng chọc ghẹo bắt nạt, sau khi lớn rồi, Noãn Tịch liền đem Thập Lục hoàng muội quên đi, tuy rằng tình cờ vẫn làm ra một ít sự tình làm nhục Thập Lục hoàng muội, thế nhưng cũng không còn thân mật như khi còn bé.

Hơn nữa Thập Lục hoàng muội không phải cũng đối với Noãn Tịch tránh rất xa sao?

Nàng làm sao sẽ cùng hắn cùng nhau?

Mà Noãn Tịch những năm này thường thường tới chơi tại Vương phủ, giọng điệu thân thiết.

Không...

Một chi tiết nhỏ không quá trọng yếu đột nhiên hiện lên trong đầu.

Noãn Tịch mỗi một lần tìm đến nàng, tựa hồ giống như vô tình hay cố ý đề cập tới Thập Lục hoàng muội...

Thập Lục hoàng nữ bây giờ ở đâu?

Thập Lục hoàng nữ khi nào trở về?

Thập Lục hoàng nữ có tin tức hay không?

Thập Lục hoàng nữ có gởi thư không?

Mỗi một lần, mỗi một lần hắn đều nhắc tới một người!

Ti Mộ Dung hai tay nắm càng chặt, khuôn mặt bắt đầu dữ tợn lên, luôn luôn thông minh như nàng cư nhiên đem chi tiết trọng yếu như vậy bỏ qua!

Nàng vẫn cho là hắn nói những lời này chỉ là khách sáo mà thôi, dù sao hắn cùng nàng ấy cũng cùng lớn lên!

Nhưng bây giờ...

Càng buồn cười như vậy!

“Hay là, chỉ là trùng hợp...”

Ti Mộ Viện nheo mắt lại, vẻ mặt cực kỳ lạnh lẽo, “Ngũ hoàng tỷ, ngươi sẽ không thật sự đối với Tuyết Noãn Tịch kia động tâm chứ?”

Chuyện đến nước này, nàng lại còn không muốn thừa nhận?

Ngũ hoàng tỷ luôn luôn làm việc quyết đoán, bây giờ thế nhưng lừa mình dối người như vậy?

Nếu muốn giải thích, kia liền chỉ có một giải thích, chính là nàng thật sự động tâm!

Nhưng này làm sao có thể?

“Ngũ hoàng tỷ, hoàng muội biết ta không nên can thiệp những việc này, thế nhưng Ngũ hoàng tỷ là người làm đại sự, há có thể sa vào chuyện tình ái? Hoàng muội nhớ Ngũ hoàng tỷ từng nói, đối với chúng ta mà nói, nam tử chỉ là một công cụ. Chúng ta muốn chọn nam tử dòng dõi xứng đôi làm chính quân, vì chúng ta quản lý hậu viện, sinh nữ nối dõi, trắc quân thị quân còn lại chỉ là món đồ chơi làm tiêu khiển mà thôi! Ngũ hoàng tỷ đã nói, nam tử có

thể sùng, có thể chơi, thể nhưng tuyệt đối không thể yếu! Dù đó là chính quân, chúng ta làm nhiều nhất cũng chỉ có thể làm tới mức kính trọng mà thôi!”
Ti Mộ Viện từng chữ từng chữ lạnh lùng nói, “Bây giờ Ngũ hoàng tử muốn vì một Tuyết Noãn Tích bị ổi mà thay đổi ý nghĩ của chính mình sao?”

Khuôn mặt Ti Mộ Dung trong nháy mắt biến đổi liên tục, khuôn bố như quỷ, trên trán của nàng liên tục hiện lên gân xanh, song quyền phát ra tiếng vang khàn khàn, một lúc lâu sau, cắn răng, gọi thủ hạ, phân phó nói: “Truyền mệnh lệnh Bản vương, cho Vương Tuấn đi!”

...

Đại lao hoàng thất.

Ti Mộ Hàm đang ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt tĩnh tọa.

Lúc này, đại lao vắng lặng đột nhiên vang lên một tiếng, “Thả bốn công tử ra, bốn công tử chính mình đi!”

Ti Mộ Hàm đột nhiên tròn to hai mắt, trong mắt trầm tĩnh lộ ra không dám tin tưởng, nếu nàng không nghe lầm, thanh âm này hẳn là của tiểu tử tông kia a!

Nhưng hẳn tại sao lại ở chỗ này?

“Không!”

Nàng lắc lắc đầu, hẳn làm sao có khả năng ở đây, nhất định là nàng điên rồi!

Mặc dù tiểu tử tông kia thật sự làm ra điều gì đó điên cuồng, hẳn cũng không thể bị mang tới đây, nơi này là đại lao hoàng thất a!

Huống hồ, Tuyết để sư nếu ngay cả mình con trai của mình đều không gánh nổi, vậy những năm này ở triều đình sợ là lăn lộn uống công rồi!

Giữa lúc nàng tin chắc suy nghĩ của mình không sai, thì chủ nhân của thanh âm quen thuộc kia lập tức đập vào mí mắt, triệt để đánh vỡ tin tưởng của nàng.

Tuyết Noãn Tích tự bước vào đại lao, liền từng bước từng bước cẩn thận từng li từng tí một đi tới, chỉ lo đi nhầm một bước sẽ rơi vực sâu vạn trượng, đại lao hoàng thất này ở trong lòng của hắn đã trở thành nơi kinh khủng nhất trên đời.

Song, khi hắn nhìn thấy người mình nhớ nhưng không ngờ, chợt vui mừng kêu to lên, “A!” Sau đó không thêm để tâm đến nha dịch phía sau, bước nhanh hướng về phía Ti Mộ Hàm chạy tới.

Bây giờ hai tay hắn bị trói ở phía sau, thể nhưng hai chân vẫn tự do a.

Những nha dịch kia tựa hồ cũng không có ý ngăn cản hắn, vừa thấy hắn muốn chạy về phía trước, lập tức đưa tay áp hắn, cho đi.

Ti Mộ Hàm sưng sờ nhìn gương mặt nam tử hưng phấn trước mắt, hai mắt tỏa ánh sáng, môi run rẩy, nhưng thật lâu nói không ra lời.

Tuyết Noãn Tích tỉ mỉ nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng không tệ, hẳn không bị ngược đãi, tâm nhấc lên đã lâu thoáng cái thả xuống, sau đó nổi giận mắng: “Ti Mộ Hàm, ngươi hỗn đản!”

Ti Mộ Hàm bị câu tức giận mắng này thức tỉnh, bỗng nhiên nhảy lên, chạy đến trước mặt hắn, cách nhà tù quát lên: “Ngươi tại sao lại ở chỗ này? Ai bảo ngươi đến!”

“Ngươi hung ta?” Tuyết Noãn Tích tròn mắt lên kinh ngạc nói, “Ti Mộ Hàm, ngươi cư nhiên hung ta!” (Sally: Mỗi lần anh nói câu này ta nghe liền thấy buồn cười)

Ti Mộ Hàm tức điên, đều lúc nào rồi hắn còn tính toán những thứ này, cắn răng, giảm thấp thanh âm nói: “Ta nơi nào hung ngươi, ta là đang hỏi ngươi, ta không phải bảo ngươi ngoan ngoãn ở nhà sao? Ngươi chạy tới nơi này làm gì?”

Tuyết Noãn Tích thấy sắc mặt nàng hơi nguôi, buồn bực nói: “Ai bảo ngươi gạt ta!”

“Ta lúc nào lừa ngươi!” Ti Mộ Hàm kinh ngạc.

Tuyết Noãn Tích quát lên: “Ngươi nói ngươi sẽ không sao, ngươi nói bệ hạ sẽ không phạt ngươi, nhưng ngươi lại bị nhốt vào nơi quỷ quái này, ngươi còn không phải gạt ta sao?”

“Cái kia cùng ngươi đến đây có quan hệ gì?” Ti Mộ Hàm nghi ngờ nói, vừa hỏi xong, nàng mới phát hiện hai tay Tuyết Noãn Tích bị trói, tựa hồ cũng không phải là đáng về tới thăm, nàng ngăn người, lập tức suy đoán nói: “A Noãn, ngươi không cần nói cho ta rằng, ngươi cố ý làm cái gì đó, đem mình kéo tới nơi này?”

Tuyết Noãn Tích nghe xong, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý, “Ta đi tìm Thuận Thiên phủ doãn kia tự thú, nói ta là ngươi đồng mưu, nàng liền đem ta áp tới nơi này.”

Ti Mộ Hàm nghe xong, chợt hét lớn: “Người nói cái gì?”

“Người hung cái gì mà hung!” Tuyết Noãn Tịch hai mắt đỏ lên, hấn trên đường đi lo lắng không thôi, nhưng nàng sau khi nhìn thấy hấn, cư nhiên liền ghét bỏ hấn? Lẽ nào hấn liền không sánh được với Thục Vũ Chi như thế? “Ta muốn đến thì đến, làm sao, người còn có thể đem ta đuổi ra ngoài sao?”

“Tuyết Noãn Tịch, đầu óc người có bệnh sao?” Ti Mộ Hàm tức điên, hai mắt tóe lửa.

“Ta biết người không muốn gặp ta, người người muốn gặp chính là Thục Vũ Chi kia có đúng hay không? Nhưng mà ta một mực muốn tới a!” Tuyết Noãn Tịch quát.

“Người ——” Ti Mộ Hàm thật sự hận không thể gõ nát đầu của hấn, nhìn xem bên trong chứa những gì, nàng hít sâu một hơi, tận lực ôn hòa nhã nhặn nói: “Mặc dù ta lừa người, người ở nhà tức giận cũng liền thôi, tới nơi này làm gì?”

Cùng tiểu tổ tông này đánh nháo hơn mười năm, trên căn bản đã quen, nếu cứng rắn với hấn, chỉ có kết quả cái gì cũng hỏi không ra.

Quả nhiên, Tuyết Noãn Tịch thấy nàng giọng điệu hòa hoãn, sắc mặt cũng tốt lên, đương nhiên nói: “Đương nhiên là đến tiếp người!”

Ti Mộ Hàm cứng lại, “Người đến tiếp ta cái gì?”

“Bệ hạ nàng không phải nói người phóng ngựa hành hung sao? Khi đó ta cũng ở đó, vậy thì là nói ta cũng phạm tội, tại sao không thể tới cùng người?” Tuyết Noãn Tịch một mặt kiên quyết nói, “Bệ hạ nếu như giết người, vậy ta cũng không sống!”

Ti Mộ Hàm sững sờ, trong lúc nhất thời nói không ra lời, hấn nói mình chết rồi, hấn liền tiếp đón? “A Noãn, người điên rồi!” Hấn đến tột cùng nổi điên cái gì?

“Ta là điên rồi thì làm sao? Ta cho người biết, ta chính là muốn quán quít lấy người!” Tuyết Noãn Tịch tàn bạo nói, “Ta mới không cho người cơ hội để người cùng Thục Vũ Chi kia ân ân ái ái!” Hấn dứt lời, xoay người quay về phía những nha dịch kia cả giận nói: “Còn không mau mở cửa lao! Bỏ công tử muốn đi vào!”

“Xin lỗi, Tuyết công tử, dựa theo quy định, người cùng Thập Lục hoàng nữ không thể giam chung một chỗ.” Vương Tuân chậm rãi đi lên trước, quay về phía ngục tốt phân phó, nói, “Đem hấn nhốt tại sát vách.”

Tuyết Noãn Tịch phẫn nộ quát: “Người đây là ý gì? Người nói sẽ để ta cùng nàng giam chung một chỗ!” Quá đáng, không thể cùng nàng giam chung một chỗ, vậy hấn đi vào có ý nghĩa gì?

Vương Tuân không để ý đến hấn tức giận mắng, ra hiệu nha dịch bên người động thủ.

Tuyết Noãn Tịch đang muốn phản kháng, lại nghe Ti Mộ Hàm khề quát một tiếng, “A Noãn!” Hấn nhìn về phía Ti Mộ Hàm, thấy nàng một mặt nghiêm nghị, trong lòng hoảng hốt, liền không dám dựa nữa, yên lặng đi tới nhà giam sát vách.

Vương Tuân chuyển hướng Ti Mộ Hàm, tựa như cười như không cười nói: “Thập Lục hoàng nữ có phúc lớn a.”

“Vương đại nhân, người biết người đang làm gì không?” Ti Mộ Hàm nheo mắt lại, lạnh lùng thốt.

Vương Tuân cười cợt, “Hạ quan tự nhiên biết rõ, chỉ là Thập Lục điện hạ sợ còn không biết mình làm cái gì!”

“Vương đại nhân, mặc dù Tuyết Noãn Tịch thật sự phạm tội như hấn nói, người cũng chỉ có thể đem hấn nhốt tại đại lao Thuận Thiên Phủ.” Ti Mộ Hàm cười lạnh nói, “Đại lao hoàng thất không phải người nào cũng có thể vào!”

“Điểm ấy Thập Lục điện hạ đừng lo.” Vương Tuân cười nói, “Hạ quan đã được Ninh Vương điện hạ cho phép.”

Ti Mộ Hàm hai mắt chìm xuống, trong lòng nổi lên một phiến lạnh lẽo, “Người nói cái gì?”

Là Ngũ hoàng tỷ đem A Noãn đưa vào?

Nàng vì sao muốn làm như vậy?

Lẽ nào ——

Nàng chậm rãi nheo mắt lại, nhìn chăm chăm nữ tử trước mắt, vừa mới nàng ta nói đã bẩm báo Ngũ hoàng tỷ, vậy là nói, nàng là người của Ngũ hoàng tỷ?

Thuận Thiên phủ doãn là người của Ngũ hoàng tỷ?

Bỗng nhiên, trong đầu của nàng thoáng hiện một ý nghĩ, tất cả những việc này, cư nhiên cùng Ngũ hoàng tỷ có quan hệ?

Trước đây trong ngự thư phòng, mẫu hoàng tụy đối với nàng chê cười, đồng thời tuyên bố sẽ không bỏ qua nàng, cũng tuyệt đối sẽ không làm cho nàng dễ chịu, thế nhưng chưa bao giờ thừa nhận qua, chuyện Thuận Thiên phủ doãn là nàng trong bóng tối thao tác.

Nàng vẫn cho rằng chuyện này là Thụy vương nhất phái vì hướng về Ngũ hoàng tỷ làm khó dễ mà bắt nàng đến tể cờ!

Nhưng không nghĩ tới, chuyện này cư nhiên là nàng ở sau lưng bày ra?

Nhưng mà, tại sao?

“Thập Lục điện hạ không có nghe lầm, hạ quan đã được Ninh Vương điện hạ chấp thuận.” Vương Tuấn hai mắt cười mang theo tàn nhẫn.

Tì Mộ Hàm ánh mắt lạnh lạnh hỏi: “Là Ngũ hoàng tỷ để người làm?”

“Không.” Vương Tuấn làm như không nghe được ý của nàng, “Là hạ quan thỉnh cầu Ninh Vương điện hạ, đem Tuyết công tử đưa tới bồi Thập Lục điện hạ!”

Tì Mộ Hàm nghe xong lời nàng, ánh mắt trong nháy mắt chìm xuống, A Noãn? Nguyên lai là vì A Noãn? “Đây chính là nguyên nhân nàng để người làm như vậy?”

Vương Tuấn giả vờ không rõ, “Hạ quan không hiểu Thập Lục điện hạ lời này là có ý gì, hạ quan chỉ làm chuyện hạ quan nên làm, hạ quan xin cáo lui, Thập Lục điện hạ tự lo lấy đi.” Nàng nói xong, xoay người ly khai.

Tì Mộ Hàm nhìn chằm chằm bóng lưng nàng rời đi, một mặt âm trầm, Ngũ hoàng tỷ làm như vậy, là vì A Noãn? Cho nên nàng mới đem A Noãn mang tới nơi này?

Sự tình nàng luôn lo lắng chung quy vẫn phát sinh, Ngũ hoàng tỷ, nàng thật sự hiểu lầm quan hệ giữa nàng cùng Tuyết Noãn Tịch!

Nhưng chính vì như vậy, nàng ấy liền muốn đưa nàng vào chỗ chết? Thậm chí không muốn lãng phí thời gian hỏi nàng?

Vương Tuấn mang theo một đám người nhanh chân ly khai, đại lao to lớn cũng đồng thời khôi phục vắng lặng.

Trong phòng giam sát vách.

Tuyết Noãn Tịch nghe xong Tì Mộ Hàm cùng Vương Tuấn nói chuyện, không khỏi sùng sốt một hồi lâu, “Là Ninh vương kia hãm hại người?”

Trung gian hai phòng giam cách nhau bức tường, Tuyết Noãn Tịch không nhìn rõ ràng biểu hiện Tì Mộ Hàm, cũng không có nghe thấy nàng trả lời, nhất thời hoảng lên, “Người làm sao? Có phải là các nàng đối với người dùng hình? Người có phải là không thoải mái hay không?”

“Ta không có chuyện gì.” Tì Mộ Hàm dựa vào vách tường, “A Noãn, người...”

...Gặp rắc rối.

Chỉ là ba chữ cuối cùng nàng không có nói ra.

Hắn gặp rắc rối, nhưng thời điểm khi nàng đang muốn nói ra ba chữ này, trong đầu hiện lên lời hắn vừa mới nói, nàng nếu như chết rồi, hắn liền bồi cùng nàng.

Hắn đồng ý bồi nàng chết, nàng làm sao có thể vì hành động vô tâm do hắn tạo thành mà trách cứ hắn?

Chỉ là Ngũ hoàng tỷ...

Nàng thừa nhận chính mình đối với Ngũ hoàng tỷ cũng không phải chân tâm chân ý, nàng cũng đối với nàng ấy dùng qua tâm cơ, dùng qua thủ đoạn, nhưng mà, trong số nhiều tỷ muội, nàng là người cùng mình thân cận nhất.

Mặc dù giữa các nàng, tình cảm tỷ muội đậm bạc thế nào, nhưng trước sau vẫn tồn tại!

Nhưng bây giờ, nàng ta một chữ cũng không thềm hỏi, liền tàn nhẫn quả đoán muốn đẩy nàng vào chỗ chết!

Nàng làm sao có thể không đau lòng!

Tì Mộ Hàm kéo kéo khóe miệng, lộ ra một tia cười lương bạc, tiền nhân nói quả nhiên không sai, hoàng gia này, không có cái gọi là chân tình!

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng nói phân nửa lại không nói, lòng như lửa đốt, “Tì Mộ Hàm, người thật không có bị thương? Người nơi này thật không có ngược đãi người?”

Hai tay hắn nắm chặt cửa nhà lao, dùng sức lộ đầu ra bên ngoài, nhưng bất luận hắn dùng sức thế nào, đều chỉ có thể nhìn thấy một góc áo của nàng mà thôi, “Người mau nói chuyện a!”

“Ta không có.” Tì Mộ Hàm giương giọng nói một câu.

Tuyết Noãn Tịch nghe lời nàng nói trung khí mùi phẫn, lại thở phào nhẹ nhõm, sau đó cả giận nói: “Có phải là Ninh vương kia hãm hại ngươi? Ngươi nói mau, có phải là Ninh vương kia cũng hãm hại ngươi? Nàng tại sao muốn hãm hại ngươi?”

Hắn hỏi một chuỗi vấn đề, còn chưa chờ Ti Mộ Hàm trả lời, lại nổi giận đùng đùng nói: “Ta liền biết Ninh vương kia không phải vật tốt gì, cả ngày bung gương mặt cười híp mắt, làm như là người tốt, kỳ thực nội tâm lạnh băng, luôn yêu thích ở sau lưng người khác làm một ít việc không muốn để cho người khác biết, người như thế đáng ghét nhất!” Hắn dừng một chút, nhíu mày nghĩ một chút, làm ra định luận cuối cùng: “Nham hiểm giả dối, tiểu nhân!”

Hắn vẫn không thích Ninh vương, cho dù hắn cũng coi như cùng nàng cùng lớn lên, cũng coi như quen thuộc, nàng cũng đối với hắn rất tốt, rất ôn hòa, nhưng mỗi lần hắn cùng nàng gặp mặt, đều là cảm thấy trong lòng tê dại.

Sở dĩ hắn nói vậy, vì Ninh vương này tuyệt đối không phải một người tốt!

Bây giờ, hắn quả nhiên đoán đúng!

“Nàng thậm chí ngay cả ngươi đều hãm hại, thực không phải người! Mẫu thân nói rồi, bây giờ bên ngoài người người đều nói ngươi là người Ninh vương nhất phái, nhưng nàng ngay cả người mình đều hãm hại, quá đáng! Nếu tương lai có cơ hội, ta tất nhiên sẽ không dễ tha nàng!”

Ti Mộ Hàm cười một tiếng, tiểu tử tông này tuy rằng tùy hứng làm bậy chút, có điều ánh mắt nhìn người vẫn rất tốt, người người đều nói Ninh vương ôn hòa, lấy chân thành đối người, sợ là chỉ có hắn nói nàng nham hiểm giả dối tiểu nhân, “Cho nên ngươi mới không yêu thích nàng?”

“Yêu thích?” Tuyết Noãn Tịch vô cùng xem thường, “Bỏ công tử nhìn nàng liền chán ghét, làm sao sẽ thích?” Nói xong, lại sinh khí nói: “Ngươi lại oan uổng ta?”

“Ta làm sao dám.” Ti Mộ Hàm tức giận nói, lại nghĩ tới trước đây không lâu, cái kia vấn đề, “A Noãn, nếu ngươi không thích nàng, vì sao muốn thân cận nàng?”

Ninh Vương điện hạ nếu biết chính quân tương lai mình vẫn vừa ý cư nhiên xem thường chính mình như vậy, không biết có thể nổi trận lôi đình hay không?

Tuyết Noãn Tịch đang muốn nói ra đáp án, nhưng lại nghĩ tới trước đây, liền không nói cho nàng, liền lấp lầy một hơi, nói: “Ta nói rồi không nói cho ngươi, chính là không nói cho ngươi!”

Ti Mộ Hàm không miễn cưỡng, nàng tựa vách tường, ngồi trên đất lạnh lẽo, nhắm hai mắt lại.

“Ngươi tại sao lại không nói lời nào.” Tuyết Noãn Tịch vội vàng hỏi.

Ti Mộ Hàm nhắm mắt nói, “A Noãn, để ta yên lặng một chút.”

“Tình cái gì, nơi này còn chưa đủ tĩnh?” Tuyết Noãn Tịch không hiểu nói, hắn không nghe được âm thanh nàng, trong lòng liền hốt hoảng!

Ti Mộ Hàm tức giận nói: “Yên tĩnh lại suy nghĩ thật kỹ, làm sao chạy ra khỏi nơi này.”

Tuyết Noãn Tịch vừa nghe, nhất thời hai mắt toả sáng, “Ngươi là nói chúng ta vượt ngục?”

Ti Mộ Hàm tròn tròn mắt, nàng thật sự không biết Tuyết đế sư làm sao dạy dỗ ra nhi tử như thế, “Vượt ngục? Mặc dù chúng ta thật sự có thể vượt ngục thành công, cũng chưa chắc có thể chạy ra khỏi kinh thành, coi như chạy ra kinh thành, chúng ta có thể đi nơi nào? Trong thiên hạ chẳng có nơi nào không phải hoàng thổ!”

“Ta mới không tin!” Tuyết Noãn Tịch cất giọng nói, “Cõi đời này quá lớn, ngoại trừ Đại Chu, không phải còn có thật nhiều tiểu quốc sao? Chúng ta có thể đi càng xa càng tốt! Đem Ninh vương chán ghét kia cách cho xa! Nhị tỷ của ta vẫn ở bên ngoài lang bạt, nàng nhất định có thể giúp chúng ta!”

Đúng, đi xa nơi này!

Như vậy Thục Vũ Chi kia liền không thể cùng hắn cướp nàng!

Ti Mộ Hàm lắc đầu bật cười, đứng dậy dựa vào cửa đại môn, mò ra bên ngoài, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ tròn đầy hưng phấn của Tuyết Noãn Tịch, liền nói: “A Noãn, ngươi đây là giựt giây ta cùng ngươi bỏ trốn sao?”

Tuyết Noãn Tịch nghe vậy, gò má nhất thời đỏ lên, thấy nàng tựa như cười mà không phải cười nhìn mình, vội vã thu thân về, bung mặt nóng lên, nổi giận mắng: “Ai muốn cùng ngươi bỏ trốn, không biết xấu hổ!”

Ti Mộ Hàm không khỏi sững sờ, hắn đỏ mặt sao? “A Noãn ngươi...”

“Này, ngươi tại sao lại nói một nửa liền không nói!” Tuyết Noãn Tịch lại một lần nữa không nghe thấy âm thanh nàng, liền vội vàng kêu lên, chỉ là lần này, hắn không dám dò ra xem nàng.

... Là yêu thích ta?

Ti Mộ Hàm giật giật môi, chung quy vẫn không hỏi ra lời, nàng thờ dài, mặc dù đúng là như vậy, bây giờ cũng không phải lúc nghĩ những thứ này, “Được rồi, không nói, ta muốn suy nghĩ thật kỹ làm sao thoát thân.” Huống chi, tiểu tử tông này thật sự biết cái gì là thích không?

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng nói nghiêm túc như vậy, cắn răng, cũng yên tĩnh lại, “Ta không phiền ngươi, ngươi cẩn thận nghĩ đi, có điều không nghĩ ra cũng không liên quan, ta không sợ chết!”

Ti Mộ Hàm vô thanh cười khổ, nàng bây giờ đúng là không nghĩ ra biện pháp gì tốt, nơi dựa vào căn bản nhất, mẫu hoàng nàng, nhưng lại hận nàng tận xương, mà người duy nhất có thể lợi dụng hoặc cầu viện, lại là chủ mưu sự kiện lần này, bây giờ sợ cũng hận không thể cho nàng chết!

Kỳ thực trước khi Tuyết Noãn Tịch đi vào đây, nàng không lo lắng nàng sẽ không ra nơi này được, bởi vì mẫu hoàng nàng nói rồi, sẽ không để cho nàng dễ dàng chết đi như vậy, nhưng bây giờ, hắn lại chính mình nhảy vào.

Nữ tử Đại Chu coi trọng nhất mặt mũi, đặc biệt là nữ tử kiêu ngạo mà chí tại thiên hạ như Ninh vương, cho nên nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha A Noãn!

Nàng nên làm gì mới bảo vệ mạng nhỏ vị tiểu tử tông này đây?

Ti Mộ Hàm lúc trước chưa từng nghĩ tới, sinh tồn ở trên đời này, không có giao thiệp cùng quyền lực, thật sự cái gì cũng không làm được, thậm chí ngay cả tính mạng chính mình cũng chỉ mặc cho người khác nắm trong tay, tùy ý người khác điều khiển!

Nàng cúi đầu, song quyền chậm rãi nắm chặt, đồng mâu mù mịt ở đáy mắt dần dần tụ tập, lan tràn. . .

Tuyết Noãn Tịch không nói gì thêm, mà đánh giá thân ở nhà tù, tuy rằng không sánh được trong nhà, thế nhưng so với hắn nghĩ tốt hơn nhiều, sau một lát, hắn cẩn thận từng li từng tí nhìn bên cạnh một chút, nhưng vẫn chỉ thấy được góc áo của Ti Mộ Hàm, hắn suy nghĩ một chút, suy đoán nàng là ngồi tựa lên tường, hắn suy đoán vị trí nàng ngồi, lập tức cũng tựa ở trên tường ngồi xuống.

Như vậy cũng coi như là cùng nàng dựa lưng vào nhau chứ?

Tuyết Noãn Tịch nghĩ thầm, hắn liền biết Thục Vũ Chi kia không tranh nổi hắn! Bây giờ hắn cùng với nàng, mà Thục Vũ Chi kia chỉ có thể bệnh tật nằm trên giường!

Hắn nghĩ tới, một mặt đắc ý thỏa mãn, sau đó không tiếng động mà nở nụ cười, cực kỳ xán lạn.

Chỉ là nét cười cùng đắc ý của hắn vẫn chưa duy trì bao lâu, liền nghe Ti Mộ Hàm đột nhiên mở miệng hỏi, “A Noãn, ngươi có biết tình huống trong phủ ta thế nào không?”

Tuyết Noãn Tịch cười một trận, tức giận nói: “Ngươi muốn hỏi chính là Thục Vũ Chi kia đi!”

“Thân thể hắn không tốt.” Ti Mộ Hàm có chút bất đắc dĩ nói, Vũ Chi hắn là không đắc tội tiểu tử tông này chứ? Trừ phi, hắn thật sự thích mình?

Nhưng nàng tìm lại quá khứ tình cảnh hai người ở chung, nếu như vậy là yêu thích? Vậy phương thức Tuyết đại công tử này yêu thích cũng thật sự rất đặc biệt!

Tuyết Noãn Tịch trong lòng oan ức cực điểm, nhưng nghe âm thanh nàng âm u mà bất đắc dĩ, vẫn nói: “Ngươi yên tâm, hắn không có chuyện gì, rất khỏe mạnh! Ta đã giúp hắn mời thái y, lại để chính phủ đại tỷ chăm sóc hắn, hắn rất khỏe mạnh!”

Ti Mộ Hàm sững sờ, “Chuyện gì xảy ra?”

Tuyết Noãn Tịch xoay người, tàn nhẫn trừng mắt vào bức tường kia, vốn không muốn nói chuyện, cuối cùng vẫn không hăng hái mà đem sự tình nói một lần.

Ti Mộ Hàm nghe xong, nhú mày hỏi: “Cái kia...”

“Ta đều nói rồi, hắn không sao, ngươi không tin ta sao?” Tuyết Noãn Tịch thấy nàng còn muốn hỏi, phần nộ quát.

Ti Mộ Hàm cứng lại, một hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi: “A Noãn... Ngươi là yêu thích ta sao?”

Nàng chung quy vẫn hỏi ra lời.

Tuyết Noãn Tịch vẫn chưa thừa nhận, trái lại phần nộ quát một tiếng, “Ngươi không biết xấu hổ, bỗ công tử mới không thích ngươi!”

“Vậy ngươi theo ta đi vào làm cái gì?” Ti Mộ Hàm nghe hắn trả lời xong, trong lòng thế nhưng sinh ra một tia hờn dỗi, “Còn nói theo ta cùng chết? Mạng ngươi liền không đáng giá như thế, tùy ý liền muốn bỏ người khác chết?”

Tuyết Noãn Tịch nghe xong cho rằng nàng đang mắng hắn không biết liêm sỉ, hành vi tùy tiện, liền đỏ mắt, nổi giận mắng: “Ti Mộ Hàm, ngươi hỗn đản, ngươi đi chết đi, ta mặc kệ ngươi!”

Ti Mộ Hàm sững sờ, mới hiểu tự mình nói có chút quá đáng, “A Noãn, xin lỗi.”

“Ta mặc kệ ngươi!” Tuyết Noãn Tích chạy đến trên giường, cầm lấy tấm chăn cũ không thể cũ hơn, nhưng vẫn sạch sẽ che đầu lại, buồn buồn quát lên: “Ta buồn ngủ, không được quấy rầy ta!”

Ti Mộ Hàm nghe xong, không khỏi bật cười, ngủ? Hẳn thật sự đem nơi này thành nhà hán sao? Lắc lắc đầu, cũng không tiếp tục nói nữa.

Chuyện còn lại, đợi nàng sau khi đi ra ngoài lại tính đi.

Trong đại lao, lần thứ hai rơi vào vắng lặng.

Chỉ là Ti Mộ Hàm cùng Tuyết Noãn Tích cũng không biết, vừa mới bọn họ trò chuyện đã sớm rơi vào trong tai hai người chỗ tối, không sót một chữ.

“Ngũ hoàng tỳ định xử trí bọn họ như thế nào?” Ti Mộ Viện nhàm nhảm hỏi.

Ti Mộ Dung quay lưng về phía nàng, không nói gì, chỉ là không cần lên tiếng, cũng có thể để người ta rõ ràng nhìn thấy sự phẫn nộ cùng âm trầm của nàng.

Lặng im một lát, nàng chợt phẩy tay áo bỏ đi.

Vương Tuấn nghi hoặc hỏi: “Thất điện hạ, Ninh Vương điện hạ đây là...”

“Chuyện ngươi nên làm đã xong, tiếp đó, tin tưởng Ngũ hoàng tỳ tự mình xử lý.” Ti Mộ Viện cười lạnh nói.

Vương Tuấn cúi đầu nói: “Hạ quan rõ ràng.”

...

Thục Vũ Chi sau khi tỉnh lại, phát hiện mình đã trở lại Vũ lâu, hán đầu tiên là ngăn người, chợt giẫy dụa ngồi dậy, muốn xuống giường.

Nhưng mà hán vừa mới đứng lên, liền bị một người ngăn lại.

“Vũ nhi, thái y nói ngươi cần nghỉ ngơi cho tốt.” Thục Lam Phong lo lắng nói.

Thục Vũ Chi thất thần một hồi, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, “Mẫu thân? !”

“Vũ nhi.” Thục Lam Phong nhìn nhi tử mặt tái nhợt, nhất thời một trận đau lòng, từ lần trước nói với hán ý chỉ của bệ hạ, nàng liền đến bây giờ mới cùng hán mặt đối mặt ở chung. “Vũ nhi...”

“Mẫu thân!” Thục Vũ Chi hồi phục tinh thần lại, lập tức nắm chặt tay Thục Lam Phong, như người chết chìm bắt được phũ mộc, “Mẫu thân, hài nhi cầu ngươi, cứu điện hạ, hài nhi cầu ngươi, cứu điện hạ!”

Thục Lam Phong gật đầu: “Vũ nhi, ngươi trước tỉnh táo lại, nghe mẫu thân nói.”

Thục Vũ Chi cắn cắn môi, ép buộc chính mình tỉnh táo lại, “Mẫu thân...”

“Mẫu thân hiểu rõ chuyện này, cũng gặp qua bệ hạ, thăm dò qua ý của bệ hạ.” Thục Lam Phong nghiêm mặt nói, “Tuy rằng Thuận Thiên phủ doãn đem chuyện này huyền não rất lớn, mà Thập Lục điện hạ cũng xác thực làm, có điều không có nghiêm trọng như Thuận Thiên phủ doãn nói, gây sự phóng ngựa, tội này sợ thoát không được, thế nhưng cũng không đến nỗi phản tội quá nặng, bệ hạ tựa hồ có ý định lợi dụng cơ hội lần này, chèn ép Ninh vương một hồi.”

Thục Vũ Chi sững sờ, “Ninh vương?”

“Vũ nhi ngươi ở khuê các, đối với sự tình bên ngoài có khả năng không biết.” Thục Lam Phong giải thích, “Bây giờ trên căn bản tất cả mọi người nhận Thập Lục hoàng nữ là người Ninh vương nhất phái, mà lần này bệ hạ muốn mượn sự tình Thập Lục hoàng nữ, gỡ Ninh vương một hồi, làm cho nàng thu lại phong mang.”

“Điện hạ lần này có chuyện...” Thục Vũ Chi hỏi, nhưng muốn nói lại thôi.

Thục Lam Phong rõ ràng ý của hán, “Vũ nhi, lần này không phải mẫu thân gây nên, mẫu thân cũng hỏi dò qua Thụy vương, nàng cũng chưa từng động thủ.”

Chưa từng động thủ?

Là không kịp động thủ sao?

Thục Vũ Chi giờ khắc này tâm hoảng ý loạn, hán vẫn không muốn nghĩ, Thục gia cùng nàng, vô cùng có khả năng là hai phe đối lập, cho nên nàng vừa mới bắt đầu đã lệnh cho tất cả mọi người xưng hán vì Vũ chủ tử, “Mẫu thân, nàng là thê chủ hài nhi, bất kể như thế nào, cầu mẫu thân cứu nàng!”

Thục Lam Phong nhìn hần, sau một lúc lâu thờ dài, “Vũ nhi, ngươi là hận mẫu thân?”

Thục Vũ Chi nói: “Hải nhi bây giờ chỉ muốn cùng nàng sinh yên bình!”

Thục Lam Phong có chút khổ sở, hần không có nói có hận nàng hay không, mà chỉ nói muốn cùng Thập Lục hoàng nữ sống tốt, nói vậy, hần là hận người mẹ này, trong mắt của nàng xẹt qua tia ảm đạm, sau đó cam kết: “Ngươi yên tâm, mẫu thân sẽ cứu nàng!”

Thục Vũ Chi vẫn kìm nén một hơi, bây giờ thấy nàng đáp ứng, mới thả lỏng một chút, “Cảm ơn mẫu thân...”

“Vũ nhi, nàng tốt với ngươi không?” Thục Lam Phong hỏi.

Thục Vũ Chi gật đầu, “Nàng đối với hải nhi rất tốt, ngoại trừ mẫu thân và phụ thân, nàng chính là người đối với hải nhi tốt nhất.”

Thục Lam Phong nghe xong, tâm bất an nhiều ngày cuối cùng cũng thả xuống, “Ngươi yên tâm, mẫu thân nếu muốn bảo vệ tính mạng của nàng vẫn có thể!”

Này cũng là chuyện duy nhất nàng có thể làm vì nhi tử này!

...

Ninh vương Ti Mộ Dung rời khỏi đại lao hoàng thất, liền trực tiếp hướng về Hình bộ nha môn, dọc theo đường đi, về mặt thâm trầm, không nói một lời, phảng phất chuyện gì đều không có phát sinh, nhưng mà chỉ cần người có mắt, đều có thể phát hiện, Ninh Vương điện hạ lúc này trên người tỏa ra một luồng sát khí cực sâu cực hàn.

Cho nên, dọc theo đường đi, tất cả mọi người đồn dập nhường bộ lui binh.

Chỉ là Ti Mộ Dung không nghĩ tới, khi nàng ta trở lại Hình bộ nha môn, cư nhiên nhìn thấy người mình không muốn gặp lúc này nhất.

“Tham kiến Ninh Vương điện hạ.” Tuyết Thiên Tinh cúi người, thực hiện quan lễ.

Ti Mộ Dung song quyền đột nhiên căng thẳng, cả người hầu như cùng một lúc căng thẳng lên, nhưng mà, Ninh vương dù sao cũng là Ninh vương, cho dù nàng phần nộ thế nào, cũng không thể vào lúc này ra tay, thu lại nổi giận trong lòng, chậm rãi cong khóe miệng, lộ ra cười nhạt mười phân vẹn mười: “Bản vương không biết Tuyết đế sư tới chơi, không có từ xa tiếp đón.”

Tuyết Thiên Tinh là nhân vật cỡ nào, tự nhiên cảm thấy được nàng ta không thích hợp, nhưng mà này cũng không trở ngại mục đích nàng đến đây chuyện này, “Hạ quan không mời mà tới, quấy rối điện hạ rồi.”

Ti Mộ Dung nói: “Đế sư khách khí, Bản vương tuy chưa chính thức bái đế sư, nhưng khi còn bé cũng từng theo đế sư học tập, nếu bàn về thân phận, đế sư cũng coi như là sư phụ Bản vương.”

“Không dám nhận.” Tuyết Thiên Tinh nói.

Ti Mộ Dung làm tư thế thỉnh: “Đế sư mời ngồi.”

Tuyết Thiên Tinh gật đầu ngồi xuống.

“Không biết đế sư tìm đến Bản vương vì chuyện gì?” Ti Mộ Dung về mặt vô cùng nghi hoặc hỏi.

Tuyết Thiên Tinh cũng không có ý định vòng quanh, trực tiếp nói: “Chuyện Thập Lục hoàng nữ, tin tưởng Ninh Vương điện hạ cũng biết được.”

“Xác thực.” Ti Mộ Dung tựa như cười mà không cười nói, “Thập Lục hoàng muội luôn luôn tuân thủ kỷ pháp, không ngờ bây giờ cư nhiên làm ra chuyện như vậy, Bản vương cũng thực kinh ngạc.”

Tuyết Thiên Tinh nói: “Không biết điện hạ dự định làm sao?”

“Dự định?” Ti Mộ Dung nghi ngờ nói, “Đế sư lời này là có ý gì?”

Tuyết Thiên Tinh cười cợt, “Bây giờ tất cả mọi người đều nhận định Thập Lục hoàng nữ chính là người của điện hạ, nếu điện hạ không ra tay giúp đỡ, sợ sẽ khiến môn hạ lạnh lẽo trái tim.”

“Mẫu hoàng luôn luôn không thích hoàng nữ chúng ta kết bè kết đảng.” Ti Mộ Dung nghiêm mặt nói, “Bây giờ đế sư nói Bản vương như vậy, là muốn hãm hại Bản vương bắt trung bất hiếu!”

Tuyết Thiên Tinh cười nhạt, “Ninh Vương điện hạ rõ ràng, cần gì phải đi vòng vèo đây?”

Ti Mộ Dung cười lạnh nói: “Bản vương không biết đế sư thời điểm nào cư nhiên cùng Thập Lục hoàng muội thân thiết như vậy, cư nhiên ra tay giúp đỡ!”

“Hạ quan nói rồi, điện hạ là người rõ ràng.” Tuyết Thiên Tinh híp híp mắt, nói: “Tịch Nhi bây giờ ở đâu, tin tưởng điện hạ cũng rất rõ ràng, mà hạ quan

cũng biết được.”

Ti Mộ Dung thần sắc cứng lại, “Đế sư đây là ý gì!”

“Hình bộ cùng đại lao hoàng thất mặc dù do điện hạ quản lý, thế nhưng điện hạ cũng đừng quên, thiên hạ Đại Chu này vẫn là thiên hạ của bệ hạ!” Tuyết Thiên Tinh khẽ nói.

“Nếu đế sư cũng biết rõ như vậy, cần gì phải đến nơi này của Bản vương?” Ti Mộ Dung cười lạnh một tiếng, “Đế sư là đến xem chuyện cười của Bản vương, hay là đến cảnh cáo Bản vương không nên động con trai bảo bối của ngài!”

Tuyết Thiên Tinh lắc đầu nói: “Điện hạ sai rồi, nếu Tịch Nhi phạm lỗi, hạ quan làm mẫu thân cũng tuyệt đối sẽ không thiên vị, còn chuyện cười, điện hạ cho rằng, điện hạ có chuyện gì có thể để cho hạ quan hoặc là người trong thiên hạ cười?”

Ti Mộ Dung cười lạnh nói: “Vậy đế sư tới đây đến tột cùng là vì cái gì?”

“Hạ quan tới đây, chỉ muốn nhắc nhở điện hạ một tiếng, tránh làm tâm thù hạ của điện hạ tâm lạnh!” Tuyết Thiên Tinh chậm rãi nói, sau đó khởi thân, “Hạ quan còn phải tiến cung thỉnh tội với bệ hạ, liền không ở thêm, cáo từ.”

Dứt lời, cất bước ly khai.

Ti Mộ Dung không hề động đậy mà ngồi, mãi đến tận khi Tuyết Thiên Tinh đi xa, mới giật tím mặt, dương tay quăng ngã ly trà bên người, khuôn mặt dữ tợn.

Được lắm Tuyết đế sư, được lắm Tuyết gia!

Tâm tư Tuyết Noãn Tịch, Tuyết đế sư không lý do gì không biết, nhưng nàng không chỉ không ngăn cản, trái lại bỏ mặc nhi tử làm xằng làm bậy!

Nàng biết mình có ý định chọn Tuyết Noãn Tịch làm chính quân, nhưng nàng ta vẫn đánh mặt mũi nàng!

Ti Mộ Dung nàng sống hơn hai mươi năm, chưa bao giờ thụ quá sỉ nhục như bây giờ!

Tuyết gia!

Các nàng sỉ nhục Ti Mộ Dung nàng, một ngày nào đó nàng sẽ đòi lại gấp mười lần!

Cho tới Ti Mộ Hàm, kẻ vong ân phụ nghĩa này, nàng xưa nay không chút lo lắng về nàng ta, bởi vì nàng nếu muốn diệt trừ nàng ta, so với ép chết một con kiến còn dễ dàng hơn!

Nhưng nàng lại không muốn nàng ta chết!

Nàng muốn dùng nàng ta để nói cho tất cả mọi người, đây chính là kết cục phản bội nàng!

...

Tuyết Thiên Tinh ly khai Hình bộ nha môn, liền quay lại cung.

Nhưng mà, nàng còn chưa thỉnh cầu cung thị đi vào thông báo, thiếp thân cung thị bên cạnh Tuyên Vũ đế _ Tô Tích Chi đã đi ra, báo cho nàng, bệ hạ đang bận không gặp bất luận người nào.

Tuyết Thiên Tinh thở dài, “Tô tổng quản, thần có việc gấp cầu kiến bệ hạ, thỉnh Tô tổng quản đi thông báo một tiếng.”

Nàng đã rất nhiều năm không tiến cung, không ngờ hôm nay một ngày cầu kiến bệ hạ hai lần, hơn nữa hai lần bị cự tuyệt, từ khi biết được Tịch Nhi rời phủ, nàng liền biết hẳn nhất định sẽ nháo xảy ra chuyện, khi đó nàng nếu đi vào ngăn cản, sợ đã không kịp, cho nên nàng trực tiếp tiến cung, chỉ là bệ hạ lấy lý do chính sự bận rộn mà từ chối.

Nàng cũng chỉ đành xuất cung, tìm Tịch Nhi sau mới quyết định, nhưng lại không nghĩ tới, nàng mới vừa ra cung, liền nhận được tin tức, Tịch Nhi cư nhiên đi Thuận Thiên Phủ tự thú, mà Vương Tuân kia cư nhiên đem Tịch Nhi áp giải vào đại lao hoàng thất.

Lúc này, nàng liền biết, Ninh vương đã biết được tâm Tịch Nhi đối với Thập Lục hoàng nữ.

Tâm tư Ninh Vương đối với Tịch Nhi nàng không phải không biết, chỉ là nàng chỉ có một nhi tử bảo bối, phu quân nàng kết tóc trước khi lâm chung đã thiên đình vạn chúc, muốn nàng chăm sóc thật tốt đứa con trai này, nàng làm sao có thể đem nhi tử giao cho một nữ tử đã tam bưng bưng?

Ninh vương rất ưu tú, nhưng mà nàng chỉ muốn đem nhi tử giao cho một người chân tâm bảo vệ hắn.

Sau đó, cũng chẳng biết vì sao, Tịch Nhi cư nhiên thích Thập Lục hoàng nữ kia, nàng tuy rằng cũng từng do dự, dù sao Thập Lục hoàng nữ kia có thể có chân tâm bảo vệ Tịch Nhi, thế nhưng lấy năng lực của nàng lại không cách nào bảo hộ Tịch Nhi một đời bình an, nhưng mà nhi tử cổ chấp như vậy, nàng làm mẫu thân cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Thế nhưng Ninh vương cũng không phải người dễ dàng buông tay, hơn nữa nàng ta đem đế sư nàng thành thẻ đánh bạc tranh cướp ngôi vị hoàng đế, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha Tịch Nhi.

Cho nên nàng mới che giấu chuyện này, đợi nàng cùng Ninh vương giao thiệp xong mới thành toàn tâm nguyện nhi tử, chỉ là không nghĩ tới, Tịch Nhi cư nhiên náo loạn như thế!

Bây giờ Tịch Nhi bị bắt vào đại lao hoàng thất, Ninh vương chắc chắn sẽ không giảng hoà, tự nhiên, nàng vẫn có thể xác định, Ninh vương cũng không dám đối với Tịch Nhi làm gì, chỉ là bệ hạ...

Lần trước chuyện Thủy gia công tử, bệ hạ đã tỏ thái độ không rõ, bây giờ Tịch Nhi lại tham gia chuyện này, nàng liền lo lắng bệ hạ dưới con nóng giận sẽ không để ý tình nghĩa sư sinh đàm bạc cùng nàng mà tay với Tịch Nhi!

Tô Tích Chi đi vào, cũng không có trở ra, đi ra trái lại là Quân Dạ thị của Tuyên Vũ đế.

Tuyệt Thiên Tinh gặp qua Dạ thị quân, lập tức hành lễ nói: “Thần tham kiến Dạ thị quân.”

Dạ thị quân nhàn nhạt gật đầu, “Tuyệt đế sư không cần đa lễ.”

“Tạ Dạ thị quân.” Tuyệt Thiên Tinh nói.

Dạ thị quân hỏi: “Tuyệt đế sư muốn gặp bệ hạ?”

“Thần có việc cầu kiến bệ hạ.” Tuyệt Thiên Tinh gật đầu nói.

Dạ thị quân nói: “Vừa rồi Đức quý quân thể lực không chống đỡ nổi hôn mê bất tỉnh, bây giờ đang ở bên trong, bệ hạ sợ là không thời gian, cũng không tâm tình gặp đế sư.”

Tuyệt Thiên Tinh nhú mày, “Thỉnh Dạ thị quân nói rõ.”

Dạ thị quân thờ dài nói: “Tuyệt đế sư là nguyên lão hai triều, làm sao có thể dạy ra một nhi tử không hiểu chuyện như thế?”

“Thần vô năng.” Tuyệt Thiên Tinh nói.

Dạ thị quân cười, “Có điều, đế sư cũng quá lo rồi, bệ hạ cùng đế sư chung quy còn một phần tình nghĩa thầy trò, cho nên bệ hạ muốn Bôn cung chuyển cáo đế sư một câu, ngày mai trước khi lâm triều, đem Tuyệt công tử mang về phủ, nếu chậm trễ, cũng đừng trách bệ hạ.”

Tuyệt Thiên Tinh cúi đầu nói: “Thần tạ bệ hạ.”

“Đế sư nếu không có chuyện gì, vậy thì lui ra đi.” Dạ thị quân khẽ nói, “Đức quý quân thân thể luôn luôn không được, bây giờ lại nhiễm hàn, bệ hạ rất lo lắng, đế sư nếu muốn tạ ân, liền chọn ngày khác mà tới.”

Tuyệt Thiên Tinh cúi đầu nói: “Thần xin cáo lui.”

Dứt lời, xoay người mà đi.

“Tuyệt đế sư.” Dạ thị quân bỗng nhiên gọi nàng lại, “Bệ hạ cùng đế sư tuy rằng có tình cảm thầy trò, thế nhưng tình cảm này vẫn sẽ có một ngày dùng hết, hi vọng đế sư cố gắng quản giáo quý công tử.”

Tuyệt Thiên Tinh xoay người, “Thần lĩnh chỉ!” Lập tức xoay người xuất cung.

Tuyệt phủ

Tuyệt Nghiễn nhận được thông báo của quản gia, liền lập tức trở lại, bây giờ đang ở bên trong đại sảnh lo lắng đi qua đi lại.

“Đại tiểu thư, gia chủ trở về!” Quản gia đi vào bẩm báo.

Tuyệt Nghiễn nghe vậy, lập tức đi ra ngoài đón, nhưng chỉ nhìn thấy mẫu thân, cũng không có bóng dáng đệ đệ, “Mẫu thân Tịch Nhi đâu?”

Tuyệt Thiên Tinh nhìn nàng một cái, nhưng không có lên tiếng, trực tiếp hướng về thư phòng mà đi.

Tuyệt Nghiễn thấy sắc mặt mẫu thân, cũng không có hỏi nhiều, đi theo.

Hai người tiến vào thư phòng.

Tuyệt Thiên Tinh mới mở miệng: “Ngày mai trước khi lâm triều, người đi đại lao hoàng thất đem Tịch Nhi đón trở về đi.”

“Đại lao hoàng thất?” Tuyệt Nghiễn kinh ngạc, “Mẫu thân, Tịch Nhi tại sao lại ở đại lao hoàng thất?” Tuyệt Thiên Tinh nhìn nàng một chút, lập tức đem sự

tình nói rõ một lần.

Tuyết Nghiễn nghe xong, trầm giọng nói: “Mẫu thân, Ninh vương lần này sẽ giảng hoà sao?”

“Lấy tâm tính của nàng là tuyệt đối nuốt không trôi con giận này.” Tuyết Thiên Tinh nói, “Có điều nàng cũng là người thông minh, sẽ biết chuyện này nếu làm lớn, chỉ có bị Thụy vương nhất phái nắm lấy nhược điểm, do đó làm suy yếu thế lực của nàng, hơn nữa, bây giờ trong triều còn có một vài đại thần chưa chọn lựa sẽ ủng hộ ai, bây giờ nàng nếu đối với Thập Lục hoàng nữ bỏ đá xuống giếng, vậy cũng đã nói cho tất cả mọi người nàng là muốn thí tốt bảo đảm soái, nếu như vậy, không chỉ làm lạnh lẽo tâm môn hạ của nàng, cũng sẽ đem thế lực quan sát còn lại đẩy về phía Thụy vương bên kia, cho nên, Ninh vương có thể vì Thập Lục hoàng nữ nói chuyện hay không, ta không cách nào xác định, thế nhưng ta có thể khẳng định, nàng tuyệt đối không dám bỏ đá xuống giếng! Ninh vương, nàng không phải loại người vì một con tức giận mà liều lĩnh!”

“Vậy còn bệ hạ?” Tuyết Nghiễn lo lắng nhất chính là thái độ bệ hạ, “Nếu bệ hạ có ý định buông tha Tịch Nhi, vì sao để chúng ta ngày mai trước lâm triều mới đi đại lao đón Tịch Nhi? Lẽ nào bệ hạ muốn trừng phạt Tịch Nhi một phen?”

Tuyết Thiên Tinh trầm ngâm chốc lát, “Dạ thị quân nói, Đức quý quân bởi vì quý gối trước Giao Thái điện để cầu xin mà không chống đỡ nổi té xỉu.”

“Mẫu thân nói vậy là ý gì?” Tuyết Nghiễn không rõ nói.

Tuyết Thiên Tinh nói, “Dạ thị quân này ta cũng không biết rõ, thế nhưng bằng thân hấn là Sơ thị bệ hạ, nhưng có thể vững vàng vị trí thị quân hậu cung nhiều năm, mà vẫn rất được hoàng sủng, đặc biệt là khi thái nữ bị phế, bệ hạ có ý định xa lánh hậu cung, nhưng vẫn như cũ ân sủng chưa giảm, cũng nói rõ hấn không phải một người đơn giản, hoặc là nói, hấn là tâm phúc của bệ hạ, bây giờ hấn nếu nói lời này, tất nhiên cũng là cố ý, vô cùng có khả năng là thâm ý của bệ hạ.”

Nàng ngừng đầu nhìn nữ nhi một chút, tiếp tục nói: “Đức quý quân là vì chuyện Thập Lục hoàng nữ mới đi cầu bệ hạ, đến nỗi té xỉu, mà Dạ thị quân nói lời này, chính là cho thấy, bệ hạ đem trách nhiệm sự kiện lần này quy tội trên người Tịch Nhi!”

Tuyết Nghiễn cả kinh, “Cái gì?”

“Trước tiên, bất luận vị trí Đức quý quân trong lòng ở bệ hạ thế nào, chỉ nhìn một cách đơn thuần hấn là cha đẻ đại hoàng tử, bệ hạ liền không thể bỏ mặt hấn không để ý.” Tuyết Thiên Tinh ngưng thần nói, “Này cũng là nguyên nhân ta biết được Thập Lục hoàng nữ có chuyện, nhưng không quá mức căng thẳng, hơn nữa, sáng nay, ta nhận được tin tức, bệ hạ có ý định động biên phòng Đại Chu, Uy Viễn đại tướng quân _ Trần Ngọc Thanh sắp hồi triều.”

“Vậy Tịch Nhi nên làm thế nào cho phải?” Tuyết Nghiễn lo lắng nói.

Tuyết Thiên Tinh thờ dãi, “Bệ hạ nếu đã nói vậy, lần này sẽ tha cho Tịch Nhi một mạng, liền sẽ không động hấn, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Tuyết Nghiễn vội hỏi.

Tuyết Thiên Tinh trầm mặc một chút, mới chậm rãi nói: “Chỉ là, ta cảm thấy, bệ hạ đối với Tịch Nhi quá mức quan tâm.”

“Mẫu thân đây là ý gì?” Tuyết Nghiễn nghi hoặc, bệ hạ đối với Tịch Nhi quá mức quan tâm?

Tuyết Thiên Tinh lắc đầu, không có giải thích, chỉ khẽ nói: “Hoặc là ta nghĩ quá rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 61: Trước Điện Trượng Trách

Trong đại lao hoàng thất.

Vắng lặng, lạnh lẽo

Lúc màn đêm buông xuống, ngục tốt bụng bữa tối vào.

Lúc Tuyết Noãn Tịch nhìn thấy bữa tối phong phú kia, không khỏi ngẩn người, lập tức chạy đến cạnh cửa, hướng bên cạnh nhà tù kêu to lên, “Không được ăn!”

Tì Mộ Hàm nhú nhú mày lại: “Làm sao?”

“Không được ăn!” Tuyết Noãn Tịch hét lớn, “Không cho ăn!”

Tì Mộ Hàm đi tới trước cửa phòng giam, lập tức nhìn thấy Tuyết Noãn Tịch bên trong nhà tù sát vách một mặt kinh hoàng, “Người làm sao? Không

thoải mái?”

“Không được ăn cơm này!” Tuyết Noãn Tịch hét lớn, “Các nàng muốn nguoi chết!”

Ti Mộ Hàm sững sờ, “Nguoi là nói cơm nước này có độc?”

Ngục tốt đưa cơm kia còn chưa đi xa, nghe bọn họ nói xong chợt xoay người lại, lớn tiếng hét lên: “Này, nguoi làm sao lại nói chuyện như vậy? Cơm nước của đại lao hoàng thất làm sao có khả năng có độc!”

Tuyết Noãn Tịch không nhìn thấy ngục tốt kia, thế nhưng có thể nghe thấy âm thanh nàng, “Nguoi đừng hòng gạt ta, Đại tỷ của ta đã nói, vốn những tù kia trước khi chết đều sẽ ăn xong một bữa ngon, nguoi xem, cơm nước nguoi đưa tới, nào có phạm nhân nào được ăn tốt như vậy? Nguoi còn nói không phải muốn chúng ta chết!”

Ngục tốt kia nghe xong, kém chút mất to thành tiếng.

“A Noãn.” Ti Mộ Hàm có chút bất đắc dĩ, “Nơi này là đại lao hoàng thất, cơm nước tốt hơn một chút cũng rất bình thường, nguoi nếu sợ, vậy ta ăn trước.”

Ngũ hoàng tỷ mặc dù muốn đẩy nàng vào chỗ chết cũng tuyệt đối sẽ không dùng loại thủ pháp tiểu thừa này, hưởng chi, lấy cá tính của nàng ta, thì tuyệt đối sẽ không cho nàng dễ dàng chết như vậy.

Hơn nữa, nàng ta phỉ tâm tư lớn như vậy, đưa nàng tiến vào nơi này, cũng tuyệt đối không thể làm cho nàng vô thanh vô tức chết ở đây.

Tuyết Noãn Tịch vẫn không tin, “Không cho ăn!”

Ngục tốt kia thực sự nhẫn không nổi nữa, đi nhanh tới, “Tuyết công tử, mặc dù hạ quan ta thật sự muốn hạ độc, cũng tuyệt đối không có gan này! Bề trên lại dặn dò, không được thất lễ với nguoi cùng Thập Lục hoàng nữ!”

“Nguoi nói ta sẽ tin a?” Tuyết Noãn Tịch hừ lạnh nói, “Bây giờ chúng ta đều là tù nhân, hơn nữa còn đắc tội toàn bộ những người tuyệt đối không nên đắc tội ở Đại Chu rồi, còn nữa, nguoi đừng tưởng rằng ta không biết, đại lao hoàng thất là do Ninh vương nham hiểm kia chường quản, bây giờ nàng sẽ tốt tâm như vậy hạ lệnh chiếu cố chúng ta? Ta cho dù chết đói cũng sẽ không ăn!”

Ngục tốt cau mày, giận cũng không dám nói, nàng tới đại lao hoàng thất nhậm chức không lâu, tuy rằng phạm tội mà vào đây rồi, thế nhưng vẫn biết, người đại lao hoàng thất này giam giữ đều là quý nhân, cho dù phạm tội, vẫn là quý nhân, nếu có chuyện gì xảy ra, cái mạng nhỏ kia của nàng cũng không cần nữa.

Trước đây, không phải cũng có một đám ngục tốt bởi vì phê thái nữ tự sát mà bị xử tử sao?

“Tuyết công tử phải như thế nào thì mới tin tưởng?”

Tuyết Noãn Tịch đang muốn nói bất luận làm sao cũng sẽ không tin tưởng, thế nhưng đúng vào lúc này, một ý nghĩ xẹt qua đầu của hần, liền giả dối cười, nói: “Nguoi đem chúng ta giam chung một chỗ, vậy ta tin nguoi!”

Ngục tốt sững sờ.

Ti Mộ Hàm cũng đồng thời sững sờ, nàng hoài nghi tiểu tổ tông này là cố ý, mục đích chính là muốn cùng nàng giam chung một chỗ.

“Làm sao? Không được sao? Vậy ta sẽ không ăn, nếu ta đói chết ở đây, thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho nguoi!” Tuyết Noãn Tịch lạnh lùng thốt lên.

Ngục tốt khổ não, “Tuyết công tử, nguoi là nam tử, nếu để cho người khác biết, nguoi cùng Thập Lục hoàng nữ...” Nàng liếc mắt nhìn Ti Mộ Hàm mặt hơi âm trầm, không dám nói tiếp.

“Đó là việc của bốn công tử!” Tuyết Noãn Tịch la lên, “Mắc mớ gì đến nguoi!”

Ngục tốt nhìn về phía Ti Mộ Hàm, tựa hồ đang hỏi dò ý của nàng.

Ti Mộ Hàm suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “Tất cả hậu quả do bản điện gánh chịu.” Nếu không đáp ứng hần, sợ rằng hần một đêm này sẽ nói nhao nhao ồn ào, khiến người ta không được an sinh.

Hơn nữa, một mình hần ở trong phòng giam, nàng cũng không yên lòng.

Ngục tốt nghe xong, lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vã lấy ra chìa khoá nhà lao, mở ra.

Tuyết Noãn Tịch vừa được tự do, lập tức chạy ra, chỉ lo ngục tốt sẽ hối hận, “Nhanh, mau mở ra!”

Ngục tốt vẫn là lần đầu tiên gặp người vội vã tiến vào nhà tù như vậy, có điều Thập Lục hoàng nữ này cũng thật có phúc khí, trước đây không lâu nàng mới vừa nghe nói bệ hạ đem người xui xẻo danh tiếng lan khắp kinh thành ban cho nàng làm Sơ thị, lúc đó tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm cười của

nàng, bây giờ nàng thế nhưng được vị công tử trước mắt này ưu ái, Tuyết công tử này nàng tuy rằng chưa từng tiếp xúc, thế nhưng đại danh này vẫn đã nghe qua, con trai trưởng Tuyết đế sư thế nhưng có ý với Thập Lục hoàng nữ? Xem ra Thập Lục hoàng nữ tương lai sợ là sẽ thành đại sự!

Ngực tốt nghĩ tới đây, trên nét mặt có thêm một tia ý vị lấy lòng.

“Tuyết công tử, thỉnh.”

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng cung kính như thế, sắc mặt cũng khá hơn nhiều, từ trong ngực lấy ra một nén bạc, thưởng cho nàng.

Ngực tốt nhận bạc, vội vã cảm tạ vài tiếng, sau đó lại đến sát vách đem com nước bùng tới, “Tuyết công tử yên tâm, com nước này tuyệt đối không có độc!”

Tuyết Noãn Tịch lúc này không có ý kiến, “Biết rồi, ngươi đi xuống đi.”

Ngực tốt đáp vài tiếng vâng, sau đó xoay người ly khai.

Ti Mộ Hàm nhìn đáng đáp Tuyết Noãn Tịch thực hiện được âm mưu, không khỏi nở nụ cười, “Tuyết đại công tử lúc nào học được cách nói dối như vậy?”

“Nói dối?” Tuyết Noãn Tịch nhất thời không rõ, một lát sau phục hồi tinh thần lại, cả giận nói: “Ta nào có nói dối!”

Ti Mộ Hàm cười cợt, “A Noãn, ngươi thật sự không phải yêu thích ta chứ?”

Tuyết Noãn Tịch gò má nóng lên, tức giận nói: “Ta đã nói không có, không có! Ai yêu thích ngươi, không biết xấu hổ!” Hắn nói xong, sau đó cúi đầu, nhìn đông, nhìn tây, thậm chí còn muốn chui vào dưới gầm giường, tựa hồ đang tìm cái gì đó.

Ti Mộ Hàm thấy thế, khiêu mi hỏi: “Ngươi đang tìm cái gì?”

“Con chuột.” Tuyết Noãn Tịch trả lời, cũng không ngần ngại, “Làm sao trong đại lao hoàng thất liền đến một con chuột đều không có? Trước đây đại tỷ đã nói, trong đại lao có rất nhiều chuột!”

Ti Mộ Hàm kinh ngạc, “Ngươi tìm chuột làm cái gì?”

“Tự nhiên là thử món ăn a!” Tuyết Noãn Tịch ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn, như là Ti Mộ Hàm hỏi một vấn đề rất ngu xuẩn, “Ngươi thật sự cho rằng ta sẽ tin tưởng ngực tốt kia nói sao? Hừ, hừ, ta mới không tin!”

Ti Mộ Hàm thở dài, “Ta đều nói rồi, không người nào dám ở đại lao hoàng thất hạ độc, mặc dù có người dám hạ, Ninh vương sợ là cũng sẽ không để cho người kia đắc thủ.”

Tuyết Noãn Tịch giật mình nhìn nàng, “Ninh vương hại ngươi như vậy, ngươi còn cho rằng nàng sẽ cứu chúng ta?”

“Không.” Ti Mộ Hàm lắc đầu nói, “Nàng sẽ không dễ dàng để ta chết như vậy.”

Tuyết Noãn Tịch sững sờ, “Nhưng mà, nàng tại sao muốn hại ngươi? Ngươi không phải vẫn cùng nàng rất tốt sao?”

Ti Mộ Hàm nhìn hắn, một hồi lâu sau vừa mới: “A Noãn, ở hoàng gia, lợi ích vĩnh viễn ngự trị ở bên trên chân tình.”

Tuyết Noãn Tịch cứng lại, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Ăn đi, lạnh liền không tốt.” Ti Mộ Hàm khẽ nói.

Tuyết Noãn Tịch vẫn bất động.

Ti Mộ Hàm khiêu mi nói: “Ngươi không phải nói muốn cùng ta đồng sinh cộng tử sao? Ta cũng không sợ chết, ngươi còn sợ sao?”

Tuyết Noãn Tịch lập tức bùng tỉnh, “Đúng vậy, ta sợ cái gì!” Hắn nói xong, lập tức đi tới, cầm đĩa bắt đầu ăn, giống như cho dù đó là độc được hắn cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước chút nào.

Ti Mộ Hàm mặc dù có tri giác, giờ khắc này cũng biết, tiêu tổ tông này sợ là thật sự động tình với mình, sở dĩ ngày ấy hắn nhìn thấy mình cùng với Vũ Chi, mới phản nộ như vậy, cho nên khi nàng cho rằng hắn yêu thích Ninh vương, hắn sẽ giận tím mặt, cho nên khi hắn nghĩ mình nuôi kỹ tử, mới sẽ tức điên cần nàng...

Tất cả những thứ này, tất cả, nàng sớm nên nghĩ đến, nhưng nàng chẳng biết vì sao, đem những hành vi này của hắn cho rằng là hắn tùy hứng gây nên.

Nàng ngậm thở dài, không nói ra được là cảm giác gì.

Một nam tử nàng tránh như rắn rết cư nhiên lại yêu thích mình?

Điều này làm cho nàng phản ứng ra sao?

“A Noãn, ngươi không nên làm như thế.”

Tuyết Noãn Tịch ngẩng đầu lên, không hiểu nhìn nàng, tức giận nói: “Ta lại làm cái gì?”

“Nếu bị người ngoài biết được ngươi cùng ta đơn độc chung một chỗ, sợ là đối với ngươi không tốt.” Ti Mộ Hàm khẽ nói.

Tuyết Noãn Tịch sững sờ, tức giận nói: “Ta không sợ!” Ngược lại không lâu nữa hấn muốn gả cho nàng, còn sợ người khác nói sao?

Ti Mộ Hàm âm thầm lắc đầu, còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn hấn một mặt kiên quyết, vẫn quyết định không nói, “Quên đi, không nói, nhanh ăn đi.”

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng muốn nói lại thôi, tuy rằng trong lòng rất muốn hỏi, nhưng nhớ tới chính phu đại tỷ đã từng nói, khi nữ tử không muốn đem suy nghĩ trong lòng nói ra, nhất định không thể ép buộc nàng nói, bằng không nàng nhất định sẽ căm ghét mình, hấn cắn răng, nuốt xuống hiếu kỳ trong lòng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Có điều hấn yêu thích cảm giác như vậy, chỉ cần có thể mỗi một món ăn đều cùng nàng mặt đối mặt ăn, cho dù muốn hấn cả đời ở trong đại lao, hấn cũng đồng ý!

Ti Mộ Hàm thấy hấn vừa ăn cơm, một bên âm thầm cười trộm, không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ, Tuyết đế sư xác thực rất sùng ái đứa con trai này, bằng không sẽ không đem hấn sùng thành tính tình như vậy.

Tuyết đế sư...

Nếu là nàng...

Ti Mộ Hàm trong đầu né qua một ý nghĩ... Một ý nghĩ tà ác...

Không!

Nhưng mà chỉ là trong nháy mắt, nàng liền trực tiếp đem cái ý niệm này dập tắt.

Ti Mộ Hàm a Ti Mộ Hàm, ngươi khi nào trở nên tiện như thế?

Một nam tử đồng ý cùng ngươi đồng sinh cộng tử, mặc dù ngươi nằm trong nghịch cảnh, cũng không thể đối với hấn như vậy, lợi dụng hấn như vậy!

Ti Mộ Hàm nhắm hai mắt lại, không nhìn Tuyết Noãn Tịch mang khuôn mặt đầy ý cười, bỗng nhiên có chút không đất dung thân.

...

Hoàng cung

Giao Thái điện

“Chủ nhân, ngươi tỉnh rồi?” An nhi thấy Đức quý quân mí mắt động mấy lần, vội vã kêu.

Đức quý quân chậm rãi mở mắt, “An nhi...”

“Chủ nhân, ngươi rốt cục tỉnh lại.” An nhi vui mừng nói.

Đức quý quân đầu tiên là ngẩn người, sau đó liền phát hiện vị trí mình cũng không phải là tẩm cung chính mình, mà là...”An nhi, Bôn cung vì sao lại ở chỗ này?”

Đây là tẩm cung bệ hạ?

Hấn vì sao lại ở chỗ này?

“Là bệ hạ thấy chủ nhân hôn mê bất tỉnh, sai người đỡ chủ nhân đi vào nghỉ ngơi.” An nhi một bên đỡ hấn ngồi dậy, một bên hỏi đáp.

Đức quý quân nghe xong, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là vui vẻ, “Bệ hạ... Đúng là bệ hạ?”

“Đúng thế.” An nhi khẳng định đáp.

Đức quý quân trong lòng xẹt qua một tia ấm áp, “Bệ hạ nàng vẫn nhớ ta...” Vậy Hàm Nhi...”Đúng rồi, Hàm Nhi đâu? Bệ hạ có nói khi nào phóng thích Hàm Nhi hay không?”

“Cái này...” An nhi do dự nói, “Bệ hạ chưa từng nói...”

Đức quý quân nghe xong, thân thể chợt run rẩy, vội vàng nói: “Đờ Bồn cung lên, Bồn cung muốn đi gặp bệ hạ, muốn đi cầu bệ hạ...”

An nhi vội vàng nói: “Chủ nhân, ngự y nói rồi, chủ nhân phải nghỉ ngơi thật tốt, bằng không thân thể sẽ không chịu được.”

“Không được, Bồn cung nhất định phải...” Đức quý quân kiên trì nói, chỉ là hần còn chưa có nói xong, liền bị một đạo âm thanh thanh nhuận đánh gãy.

“Bệ hạ bây giờ không ở Giao Thái điện.” Dạ thị quân chậm rãi đi tới, nhẹ giọng nói.

Đức quý quân ngẩng đầu nhìn hướng về hần, “Bệ hạ không muốn gặp ta?”

“Quý quân lo xa rồi.” Dạ thị quân khẽ nói, “Là Chiêu Hoàng quý quân vừa mới phái người đến thông báo bệ hạ, Nhị Thập Nhị hoàng nữ nhiệm phong hần, thỉnh bệ hạ qua xem”

“Nhị Thập Nhị hoàng nữ bị bệnh?” Đức quý quân sửng sốt, mấy ngày nay, bệ hạ rất ít đến Đồng Tâm điện, bây giờ Nhị Thập Nhị hoàng nữ bị bệnh vào lúc này... Chiêu Hoàng quý quân... Lễ nào hần là có ý, vì muốn đưa bệ hạ mời đi, không cho hần cơ hội cầu xin cho Hàm Nhi?

“Quý quân thân thể không khỏe, bệ hạ liền để Thần thị lưu lại chiếu cố quý quân.” Dạ thị quân khẽ nói, phảng phất chưa từng phát hiện vẻ mặt hần biến hoá thất thường.

Đức quý quân thân thể cứng ngắc, “Bệ hạ không muốn tha thứ Hàm Nhi sao?”

Dạ thị quân trầm mặc một lát, dương tay để An nhi lui ra, sau đó ngồi bên cạnh Đức quý quân, “Quý quân rõ ràng biết được bệ hạ tuyệt đối sẽ không muốn tính mạng Thập Lục hoàng nữ.”

Đức quý quân sửng sốt, chợt cười khổ nói: “Bồn cung làm sao biết được.”

“Quý quân biết được, chỉ là quý quân không muốn thừa nhận thôi.” Dạ thị quân sâu kín nói, “Kỳ thực, Thần thị cũng không muốn thừa nhận, chỉ là này là sự thực.”

Hần dừng một chút, tiếp tục nói: “Mặc kệ bệ hạ căm hận Trình thị thế nào, thiên nộ Thập Lục hoàng nữ làm sao, Trình thị ở trong lòng nàng, ai cũng thay thế không được, Thập Lục hoàng nữ là thứ duy nhất Trình thị để lại cho bệ hạ, bệ hạ làm sao khả năng dễ dàng phá hủy?”

Đức quý quân hai tay nắm chặt một hồi, “Dạ thị quân, Bồn cung không hiểu ngươi nói cái gì.”

“Nàng là thê chủ của chúng ta, thấy thê chủ chính mình yêu một nam tử khác sâu đậm như vậy...” Dạ thị quân đột nhiên ngừng lại, không tiếp tục nói nữa.

Đức quý quân đáy mắt xẹt qua một tia âm nộ, thế nhưng rất nhanh liền biến mất không còn tăm tích, “Bệ hạ dù thật sự không muốn giết Hàm Nhi, thế nhưng nếu Hàm Nhi thật sự chọc giận bệ hạ, bệ hạ dưới cơn nóng giận không hần sẽ không xuống tay với Hàm Nhi, năm đó Trình thị không phải cũng như thế sao?”

Lúc trước bệ hạ cũng không muốn ban cái chết cho Trình thị, nhưng Trình thị cá tính quá mạnh, làm sao cũng không chịu khuất phục bệ hạ, hần đã từng nghĩ, lấy việc bệ hạ năm đó yêu Trình thị, chỉ cần Trình thị nhận sai, bệ hạ thật sự sẽ tha thứ hần, nhưng hần không có...

Thời điểm bệ hạ bị vướng bởi áp lực triều đình đem hần đẩy vào lãnh cung, hần liền đối với bệ hạ bỏ đi tâm tư! Bằng không với tính tình Trình thị, sẽ không làm chuyện như vậy!

Một nam tử cao thượng như vậy cuối cùng thành đệ nhất cấm kỵ nơi hậu cung này.

Cũng năm đó biết được hần tồn tại, thành bệ tắc trong lòng hậu cung Quân thị.

Hần nói cho tất cả bọn họ biết, thê chủ bọn họ, Đại Chu Tuyên Vũ đế không phải không biết yêu, mà là nàng không có yêu bọn họ!

Mà Hàm Nhi, với cá tính đó, ít nhiều gì cùng Trình thị có chút tương tự.

Sợ dĩ hần sợ, là bệ hạ sẽ không khống chế được chính mình, đem oán cùng hận đối với Trình thị phát tiết trên người Hàm Nhi!

Dạ thị quân lại cười, “Quý quân lo xa rồi.”

“Thật sao?” Đức quý quân cười khổ một tiếng, một mặt không tin.

Dạ thị quân thở dài, “Quý quân mặc dù bây giờ chạy đến Đồng Tâm điện, sợ cũng không gặp được bệ hạ, mà Chiêu Hoàng quý quân cũng sẽ không để cho bệ hạ ly khai, trái lại, quý quân nếu cố ý dây dưa, chọc giận bệ hạ, sợ là sẽ phải để Thập Lục hoàng nữ chó cắn áo rách, cho nên quý quân vẫn ở đây nghỉ ngơi cho thỏa đáng.”

Đức quý quân nhìn hần, “Bồn cung biết Dạ thị quân ở trước mặt bệ hạ là người có tiếng nói, Bồn cung cầu Dạ thị quân vì Hàm Nhi nói vài lời hay!” Hần dứt lời, muốn xuống giường hành lễ.

Dạ thị quân sững sờ, vội vã ngăn cản hẳn, sau đó nhàn nhạt cười, “Quý quân không cần như vậy, Thần thị đáp ứng rồi.”

Nam tử này, đúng là đem Thập Lục hoàng nữ xem là nữ nhi chính mình để thương yêu, vậy tương lai, nếu biết được chuyện đại hoàng tử, cũng chưa chắc sẽ cùng Thập Lục hoàng nữ trở mặt?

Đức quý quân không có chú ý tới dị dạng trên mặt Dạ thị quân, tâm tư hẳn chỉ lo lắng cho nữ nhi ở trong đại lao bị khổ.

Dạ thị quân ngậm thờ dài, nếu hẳn thật sự không chịu nhận đó là sự thực, sợ tương lai hẳn sẽ thành đá kê chân Thập Lục hoàng nữ muốn diệt trừ đầu tiên...

Bệ hạ làm tất cả như vậy, là muốn đem nàng dưỡng thành một Đế Hoàng lãnh tinh! Nếu đến khi đó, Thập Lục hoàng nữ thật sự ra tay đối với dưỡng phụ dưỡng dục nàng nhiều năm thì sao?

Màn đêm thăm thẳm, tuyết lớn lần thứ hai bao phủ kinh thành, cuồng phong tàn phá...

Sáng sớm hôm sau, khi tia sáng mặt trời đầu tiên xẹt qua chân trời, Tuyết Nghiễn liền đến đại lao hoàng tộc, một đêm lo lắng làm cho vẻ mặt nàng khá ảm đạm.

Thời điểm khi nàng đi vào đại lao, nhìn thấy cư nhiên là đệ đệ chính mình tựa trên vai Thập Lục hoàng nữ ngủ say, trên người hai người bao bọc trong cùng một chiếc chăn bông.

Nàng chợt hoàn toàn biến sắc, một đạo lửa giận lập tức bay lên, phần nộ quát: “Thập Lục điện hạ!”

Đem hai người ngủ say chưa tỉnh đánh thức dậy.

Tì Mộ Hàm mở mắt ra, lại phát hiện Tuyết Noãn Tịch vốn nên nằm trên giường ngủ không biết từ lúc nào, cư nhiên ngồi bên người nàng, hơn nữa dựa vào mình.

Trong lòng nàng cả kinh, đột nhiên đứng lên.

Đêm qua vì cho tiểu tử tông này nằm trên giường, nàng không thể làm gì khác hơn là ngồi dưới đất, ngủ ngồi, nhưng không nghĩ tới tiểu tử tông này lá gan lớn như vậy, cư nhiên thừa dịp nàng ngủ chạy xuống, dựa vào mình?

Mà nàng cư nhiên ngủ sâu như thế, một chút cũng chưa từng phát hiện?

Tuyết Nghiễn lên con giận dữ, cho dù Thập Lục điện hạ là yêu thích Tịch Nhi, cũng không thể đối với hẳn như vậy, này tính là gì? Nếu là bị người ngoài nhìn thấy, Tịch Nhi còn muốn danh tiếng sao? Nếu là bệ hạ biết rồi, Tịch Nhi tương lai còn có thể làm chủ Thập Lục hoàng nữ phủ sao?

Nàng vẫn biết được Thập Lục hoàng nữ này là người thủ lễ, không ngờ hôm nay nàng cư nhiên đối với Tịch Nhi như vậy!

Tì Mộ Hàm nhìn sắc mặt của Tuyết Nghiễn, lúc này biết được chính mình mặc dù nhảy vào Hoàng Hà cùng rửa không sạch.

Tuyết Noãn Tịch vì Tì Mộ Hàm đột nhiên đứng lên, mất chỗ dựa vào, thiếu một chút liền ngã xuống đất.

Tì Mộ Hàm tay mất lạnh lẽo khom lưng đỡ lấy hẳn, “A Noãn, nguoi tỉnh lại đi!”

Tuyết Noãn Tịch lúc này mới tỉnh lại, dụi dụi con mắt, ngáp một cái, “Đừng ầm ĩ, ta còn muốn ngủ.” Dứt lời, lờ lợ kéo chăn mền trên người, lại tới sát trên người Tì Mộ Hàm.

Tì Mộ Hàm nhất thời giật giật khóe miệng, còn muốn ngủ? Hẳn thật coi nơi này là nhà hẳn hay sao?

Tuyết Nghiễn thấy vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, vội vã xoay người lại, quay về phía ngực tốt đang đồng dạng kinh ngạc quát lên: “Nếu không muốn chết, vậy coi như cái gì cũng không nhìn thấy!”

Ngực tốt kia sáng sớm thấy sắc mặt kinh khủng như vậy, lúc này sợ hãi vội vàng gạt đầu, “Vâng... Vâng...”

Tì Mộ Hàm liếc mắt nhìn Tuyết Nghiễn, sau đó đẩy Tuyết Noãn Tịch, “Trời đã sáng, mau đứng lên, đại tỷ nguoi đến rồi!”

“Đại tỷ?” Tuyết Noãn Tịch mơ mơ màng màng nói, “Đại tỷ tại sao trở về ? Nguoi gạt ta?”

“Nguoi nếu không tin, vậy thì mở to hai mắt nhìn rõ ràng.” Tì Mộ Hàm lòng tràn đầy buồn bực, nàng làm sao lại trêu chọc tới tiểu tử tông này a? Nàng làm sao liền trêu chọc tới hẳn!

Tuyết Noãn Tịch lại dụi dụi mắt, theo phương hướng Tì Mộ Hàm chỉ nhìn lại, sau đó nhìn thấy Tuyết Nghiễn vẻ mặt âm u giận dữ, “Đại tỷ... Nguoi tại sao lại ở chỗ này?”

Tuyết Nghiễn nghe xong ngữ khí của hẳn, tức giận đến hai mắt bốc lửa, nhớ nàng vì đệ đệ này một đêm không ngủ, nhưng hẳn khi thấy nàng đầu tiên là vẻ mặt kỳ quái, thậm chí mang theo mấy phần ý vị quấy rối hẳn, nhưng mà, cho dù nàng có phần nộ, cũng sẽ không phát tác với đệ đệ âu yếm của mình,

liền đem lửa giận bắn về phía Ti Mộ Hàm.

Nếu không phải tại Thập Lục hoàng nữ này, Tịch Nhi cũng không đến nỗi biến thành dáng dấp hiện tại này.

Ti Mộ Hàm cho dù không muốn, cũng chỉ đành tiếp thu lửa giận của đối phương, nung nấu lại xiêm y, sau đó nghiêm mặt nói: “Tuyệt đại tiểu thư tới đây, là tới đón A Noãn sao?”

A Noãn? Tuyệt Nghiễn gân xanh trên trán lại hơi động một chút, “Mẫu thân để cho ta tới đón Tịch Nhi về nhà.”

Ti Mộ Hàm nghe xong, thờ phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt.”

Tuyệt Noãn Tịch lúc này đã tỉnh lại, liền vội vàng đứng lên, đi tới trước cửa phòng giam, nhìn Tuyệt Nghiễn vui mừng nói: “Đại tỷ, chúng ta có thể đi ra ngoài!” Hắn liền biết mẫu thân có thể mang bọn họ sớm ra ngoài!

Tuyệt Nghiễn tự nhiên biết rõ ý tứ đệ đệ, “Mẫu thân chỉ là để cho ta tới đón người hồi phủ.”

Tuyệt Noãn Tịch ngăn người, “Cái gì? Còn nàng?”

“Thập Lục hoàng nữ tự nhiên sẽ do bề hạ tới thả.” Tuyệt Nghiễn lạnh lùng nói.

Tuyệt Noãn Tịch nghe xong, lập tức cả giận nói: “Mẫu thân vẫn không muốn cứu nàng sao?”

“Tịch Nhi!” Tuyệt Nghiễn trầm giọng nói, “Không được nói mẫu thân như vậy, mau ra đây, theo ta trở về!” Dứt lời, ra hiệu ngục tốt mở cửa.

Ngục tốt gật đầu, lập tức lấy ra chìa khoá mở khoá.

“Lui xuống.” Tuyệt Nghiễn lập tức phân phó nói.

Ngục tốt gật đầu, sau đó lui ra, có một số việc nàng vẫn không thấy thì tốt hơn.

Tuyệt Noãn Tịch thấy thế, lập tức nắm chặt tay Ti Mộ Hàm, “Ta không đi! Có đi thì cùng đi, muốn chết cũng cùng chết!”

Tuyệt Nghiễn giận tái mặt, ánh mắt lại nhìn về phía Ti Mộ Hàm.

Ti Mộ Hàm khẽ gật đầu, sau đó quay sang nói với Tuyệt Noãn Tịch: “Người trước theo đại tỷ người trở về đi.”

Tuyệt Noãn Tịch nghe nàng nói vậy, kinh ngạc nói: “Cả người cũng muốn đuổi ta đi?”

“A Noãn, nghe lời.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói.

Tuyệt Noãn Tịch cả giận nói: “Ta không muốn! Ta liền biết người yêu thích Thực Vũ Chi, ta biết người chỉ muốn Thực Vũ Chi cùng người, ta không muốn đi, ta là muốn quán quít lấy người!”

Nàng cho rằng hắn không biết sao? Đêm qua từ sau khi ăn cơm tối xong, nàng liền trốn tránh hắn, nếu không phải nhà tù chỉ lớn bằng đây, thì nàng sẽ trốn đến chân trời rồi!

Hắn đến cùng có cái gì không sánh được với Thực Vũ Chi a! Là hắn không đủ ôn nhu, không đoan trang như Thực Vũ Chi?

“Ta đã nghĩ được biện pháp ra ngoài.” Ti Mộ Hàm nghiêm túc nói, “Thế nhưng nếu người ở đây, ta không thể đem người cùng cứu ra.”

Tuyệt Nghiễn nghe xong, nhướn mi.

“Thật sự?” Tuyệt Noãn Tịch nửa tin nửa ngờ.

“Đương nhiên.” Ti Mộ Hàm nói, “Ta không cần phải lừa người.”

Tuyệt Noãn Tịch cau mày suy nghĩ một chút, “Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà gì hết, người nếu không muốn ta cả đời bị giam ở đây, liền lập tức cùng đại tỷ người trở về đi!” Ti Mộ Hàm nghiêm nghị nói, “Hon nữa người đi ra ngoài, nếu biện pháp của ta không có tác dụng, người còn có thể thỉnh mẫu thân người hỗ trợ.”

Tuyệt Nghiễn nghe xong, khóe miệng run rẩy một hồi.

Tuyệt Noãn Tịch nghe xong, lại trầm ngâm một chút, mới gật đầu: “Thật đúng là như vậy.”

Tuyệt Nghiễn nghe vậy, không biết nên tức giận hay là nên khổ sở, tỷ tỷ nàng nói một tràng dài, nhưng không bằng Thập Lục hoàng nữ nói một câu.

“Cho nên người hiện tại cùng đại tỷ người trở về đi.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói.

Tuyết Noãn Tịch lại do dự một chút, vừa mới miễn miễn cưỡng cưỡng gật đầu, sau đó lại quyết liệt nói: “Vây cũng tốt, nhưng nếu ngươi gạt ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Ti Mộ Hàm cứng lại, sau đó gật đầu nói: “Được.”

“Tịch Nhi, đi thôi.” Tuyết Nghiễn mở miệng thúc giục.

Tuyết Noãn Tịch bất đắc dĩ ra khỏi đại lao, trái tim nhất thời đau đớn, chợt bắt đầu có chút hối hận, “Đại tỷ ta...”

“Đi nhanh đi.” Ti Mộ Hàm trầm giọng nói.

Tuyết Nghiễn cũng nói: “Mẫu thân còn đang đợi.”

Tuyết Noãn Tịch nhìn Ti Mộ Hàm, một hồi lâu sau chớp chớp mắt, “Kỳ thực... Hôm qua ta là nói dối...”

Ti Mộ Hàm sững sờ.

“Kỳ thực... Ngươi hỏi ta vấn đề kia... Kỳ thực... Ta nói dối đó...” Tuyết Noãn Tịch dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, quay về Ti Mộ Hàm đỏ mặt nghiêm túc nói: “Ti Mộ Hàm, ta yêu thích ngươi, ta thật sự yêu thích ngươi, ta muốn gả cho ngươi làm chính quân, ta muốn cả đời cùng với ngươi, ta muốn cả đời quần quít lấy ngươi, ta mặc kệ ngươi yêu thích Thực Vũ Chi cỡ nào, ta đều muốn đoạt lại ngươi từ tay hắn! Ta không tin không cướp được ngươi từ Thực Vũ Chi!”

Ti Mộ Hàm kinh ngạc tròn to hai mắt, không phải là bởi vì hắn, mà là bởi vì phương thức hắn nói, hắn nói hắn yêu thích nàng, nhưng mà còn nói hắn muốn đoạt lại nàng từ Thực Vũ Chi, vậy hắn đến tận cùng là thật sự yêu thích nàng hay là quyết tranh hơn thua với Thực Vũ Chi?

Ti Mộ Hàm bật cười trong lòng, tiểu tử tông này đúng thật là tiểu tử tông, vẫn chỉ là một hài tử...

“Ngươi không tin ta?” Tuyết Noãn Tịch thấy ánh mắt nàng mỉm cười, tức giận nói.

Ti Mộ Hàm mỉm cười nói: “Không có.”

“Thật sự?” Tuyết Noãn Tịch xác nhận nói.

Ti Mộ Hàm rất khẳng định gật đầu, “Phải.”

“Tốt lắm” Tuyết Noãn Tịch đắc ý, “Vậy ngươi đưa tay đây.”

Ti Mộ Hàm không rõ vì sao, nhưng vẫn đưa tay tới, thế nhưng chuyện kể tiếp, lại làm cho nàng hối hận không thôi.

Tuyết Noãn Tịch cầm lấy tay nàng, một tay kéo ống tay áo của nàng lên, sau đó cúi đầu, ở trên cánh tay của nàng, tàn nhẫn cắn một cái.

“Ngươi ——” Ti Mộ Hàm khiếp sợ kêu lên tiếng.

Tuyết Nghiễn cũng không khỏi tròn to hai mắt.

Tuyết Noãn Tịch tàn nhẫn cắn một cái, có điều cắn không sâu, đương nhiên không sánh được cái cắn năm đó, hắn sau khi cắn xong, mới yên tâm nói: “Được rồi, như vậy sau này ngươi là của ta, ai cũng không cướp đi được!”

Ti Mộ Hàm thật sự không biết ở trong đầu của hắn chứa những gì, nàng cắn răng nhẫn nhịn, ngẩng đầu nhìn hướng về Tuyết Nghiễn, ra hiệu nàng mau mau đem hắn đưa đi.

Tuyết Nghiễn cũng cố không phát tác lên Ti Mộ Hàm, lập tức lời kéo Tuyết Noãn Tịch ly khai, “Được rồi, đi nhanh đi!”

Tuyết Noãn Tịch bất đắc dĩ, cẩn thận mỗi bước đều theo sát Tuyết Nghiễn rời đi.

Ti Mộ Hàm thấy hắn rốt cục đi rồi, mới thở phào nhẹ nhõm, nàng ngẩng đầu nhìn dấu răng trên cánh tay, không khỏi cười khổ, may là cắn chưa đủ sâu, bằng không tương lai nếu mỗi ngày đều hầu hạ tiểu tử tông này, sợ là tháng ngày cũng sẽ không dễ chịu.

Người nếu thiện lương một chút, cũng tốt.

Ti Mộ Hàm thấp giọng nở nụ cười.

“Tam tinh của Thập Lục hoàng muội tựa hồ không tệ.” Lúc này một đạo âm thanh âm trầm chậm rãi truyền đến.

Ti Mộ Hàm ngẩng đầu nhìn hướng người tới, nhướn mày nói: “Tam tinh của Thất hoàng tỷ cũng không tệ.”

Ti Mộ Viện cùng ngục tốt đi tới.

Ngực tốt lúc này vô cùng nghiêm cẩn, lập tức tiến lên khóa cửa đại lao lại, sau đó lập tức lui ra, không lỡ chút công phu nào, càng không nghe thấy bất kỳ một câu gì không nên nghe.

“Thân ở lao ngục còn có thể thân nhiên tự đắc, bản điện tự nhận là không đuổi kịp tu vi của Thập Lục hoàng muội.” Ti Mộ Viện tựa tiểu phi tiểu nói.

Ti Mộ Hàm mỉm cười trả lời: “Thất hoàng tỷ sáng sớm đã tới thăm hoàng muội, phần ân tình này cũng thật khó có thể so sánh được.”

“Bản điện nghĩ Thập Lục hoàng muội hiểu lầm rồi, bản điện đến chỉ là muốn nói cho Thập Lục hoàng muội mấy tin tức mà thôi.” Ti Mộ Viện cười lạnh nói, “Bản điện luôn luôn không chịu nổi có người tâm tình còn khoái trá hơn so với bản điện.”

Ti Mộ Hàm đi tới bàn bên cạnh rót một chén nước, khẽ nói: “Không biết Thất hoàng tỷ có tin tức gì muốn báo cho hoàng muội?”

“Đức quý quân hôm qua biết được Thập Lục hoàng muội bị mẫu hoàng hạ chỉ nhốt vào đại lao, liền lập tức tới Giao Thái điện cầu xin mẫu hoàng, chỉ tiếc mẫu hoàng quá bận, vẫn không có thời gian gặp hẳn, liền để hân trở về, chỉ là Đức quý quân thực sự quá lo lắng cho Thập Lục hoàng muội, liền quý gối trước Giao Thái điện cầu mẫu hoàng tiếp kiến, hơn nữa một lần quý chính là hơn một canh giờ (2 tiếng)...” Ti Mộ Viện vừa nói, một bên cười nham hiểm, “Thập Lục hoàng muội cũng biết đấy, Đức quý quân thân thể luôn luôn không khỏe, thời tiết rét lạnh lại quý gối trên mặt tuyết, tự nhiên là không chịu được, cuối cùng, hân liền hôn mê bất tỉnh, bây giờ nghe nói còn bị bệnh liệt giường!”

Ti Mộ Hàm khuôn mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh lạnh mà nhìn nàng.

Ti Mộ Viện thấy vẻ mặt nàng, trong lòng vui vẻ, “Chính là có điều khác lạ, vị Thục gia Sơ thị của người vì Thập Lục hoàng muội mà về Thục gia cầu Hữu tướng hỗ trợ, đáng tiếc Hữu tướng đại nhân không muốn gặp hẳn, nhưng mà Thục thị này đối với Thập Lục hoàng muội cũng thật là mối tình thâm thiết, cư nhiên không thể làm gì khác hơn đánh phải muối mặt địa chủ trước cửa Thục gia, không chỉ bị môn phòng thấp hèn nhục nhã, còn bị chính quân Thụy vương nhục mạ, đúng rồi, Thụy vương chính quân kia nói, nếu Thập Lục hoàng muội Thục thị đồng ý quý gối học chó bỏ một vòng ở cửa Thục gia, lại bắt chúc chó sủa ba tiếng, hân ta sẽ để hân đi gặp Thục tướng, hơn nữa còn đồng ý cầu xin Thụy vương.”

“Oành!” Một tiếng, đánh gãy lời châm chọc của Ti Mộ Viện.

Ti Mộ Hàm ném cái ly trong tay, mặt đầy âm trầm nhìn nàng, “Người nói xong chưa?” (Sally: Nhờ mấy người này tỷ mới trưởng thành để làm đại sự được)

“Xem biểu hiện của Thập Lục hoàng muội, là không muốn nghe tiếp.” Ti Mộ Viện cười lạnh nói, “Vậy bản điện có nói thêm gì nữa cũng không được gì.”

Ti Mộ Hàm lạnh giọng nói: “Người đến cùng muốn như thế nào?”

“Bản điện đến cùng muốn như thế nào?” Ti Mộ Viện cười khẩy nói, “Vốn là bản điện muốn mạng của người, nhưng Ngũ hoàng tỷ nhân hậu, nói tạm thời lưu lại cho người một cái mệnh tiền, nàng để ta chuyển lời Thập Lục hoàng muội, không cần phải lo lắng, nàng sẽ không để cho mẫu hoàng giết người!”

Ti Mộ Hàm hít một hơi, cười lạnh nói: “Vậy bản điện có phải là nên thiên ân vạn tạ!”

“Thiên ân vạn tạ?” Ti Mộ Viện nham hiểm cười nói, “Bản điện thấy, trong lòng Thập Lục hoàng muội không có từ ‘tạ ơn’ này, bằng không làm sao sẽ làm ra chuyện vong ân phụ nghĩa bực này, lòng lang dạ sói?”

“Vong ân phụ nghĩa? Lòng lang dạ sói?” Ti Mộ Hàm lạnh lùng cười nói, “Cũng thật đa tạ Thất hoàng tỷ khích lệ!”

Ti Mộ Viện cười, dữ tợn nói: “Ti Mộ Hàm, những năm này nếu không có Ngũ hoàng tỷ ở sau lưng trong bóng tối chăm sóc người, thì dù là một con chó cũng sống tốt hơn so với người nhiều! Ngũ hoàng tỷ lấy thành ý đối với người, người biết rõ nàng vừa ý Tuyệt Noãn Tịch làm chính quân, thế mà vẫn ra tay đoạt hân, hôm nay, bản điện liền nói cho người, này chính là báo ứng việc người phản bội Ngũ hoàng tỷ!”

“Lấy thành ý đối với bản điện?” Ti Mộ Hàm cười gằn, “Nếu nàng thật sự lấy thành ý đối với bản điện, thì sẽ không có chuyện hỏi cũng không hỏi bản điện một câu liền quyết định giam giữ bản điện! Ti Mộ Viện, Thất hoàng tỷ, đừng nói vì Ngũ hoàng tỷ của chúng ta cao thượng như vậy, nếu nàng thật lấy chân thành đối đãi, thì tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình như hôm nay! Huống chi, bản điện luôn luôn hành sự đoan chính, càng chưa bao giờ thua thiệt bất luận người nào!”

“Chết đến nơi lại còn mạnh miệng!” Ti Mộ Viện cười gằn nói, “Bản điện đúng là muốn xem một chút, Thập Lục hoàng muội chúng ta xương đến cùng cứng bao nhiêu!”

Ti Mộ Hàm châm biếm nói: “Thế thì Thất hoàng tỷ phải cố gắng xem a!”

Ti Mộ Viện nham hiểm nhìn chăm chú nàng một lúc, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Ti Mộ Hàm sau khi nàng đi rồi, trong con nóng giận lật bàn phòng giam, một bộ trà cụ duy nhất trên bàn bị rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh, nước lạnh bắn ra!

Các nàng không muốn mệnh nàng, các nàng muốn nàng mất hết thể diện, hoàn toàn không còn tôn nghiêm!

Ngũ hoàng tỷ, người quả nhiên tàn nhẫn!

Phụ quân vì ta mà chịu tội, Vũ Chi vì ta mà chịu nhục, đây chính là trừng phạt của người?

Được! Được lắm!

Một hồi lâu sau, ngục tốt lần thứ hai trở lại phòng giam, phía sau còn đi theo bốn cấm Vệ quân.

Ti Mộ Hàm giương mắt lạnh lùng nhìn về phía các nàng.

Ngục tốt mở cửa nhà lao, “Bệ hạ có chỉ, đem Thập Lục hoàng nữ áp giải đến Chính Tuyên điện.”

Ti Mộ Hàm hí hóp mắt, Chính Tuyên điện? Nơi Đại Chu lâm triều.

Cấm Vệ quân thấy Ti Mộ Hàm bất động, tiến lên muốn trói nàng lại.

Ti Mộ Hàm quát lên: “Không cần, bản điện tự đi!”

“Thập Lục điện hạ xin mời.” Cấm Vệ Quân kia đưa tay nói.

Ti Mộ Hàm bước khỏi nhà lao, theo các nàng cùng đi đến hoàng cung Chính Tuyên điện.

Sau nửa canh giờ, Ti Mộ Hàm đi tới Chính Tuyên điện.

Tuyên Vũ đế đang ngồi trên ngôi vị hoàng đế, cao cao tại thượng, nhìn xuống thiên hạ.

Ti Mộ Hàm liếc nàng một cái, quý xuống, “Nhi thần khấu kiến mẫu hoàng.”

Tuyên Vũ đế một mặt uy nghiêm, trong cặp mắt đen kìa thâm trầm như biển, toàn là lạnh lẽo, “Thập Lục hoàng nữ, Thuận Thiên phủ doãn kiện người gây sự phóng ngựa, nhiễu loạn an bình kinh thành mà bắt giữ, người có gì biện giải?”

Ti Mộ Hàm lạnh lùng nhếch nhếch khóe miệng, theo như lời Tuyên Vũ đế, phóng ngựa hành hung biến thành phóng ngựa gây nhiễu loạn an bình trong kinh...

Sơ hở duy nhất đều bị nàng ấy che lấp, nàng còn có lời gì để nói?

Nàng ngược đầu nhìn lên nữ tử trên ngôi vị hoàng đế, “Nhi thần không có lời nào để nói!”

“Người có biết tội của người không?” Tuyên Vũ đế hỏi lại.

Ti Mộ Hàm trầm giọng nói: “Nhi thần biết tội, thỉnh mẫu hoàng giáng tội!”

“Nếu biết tội, thì phải bị phạt!” Tuyên Vũ đế nheo mắt lạnh, âm thanh tuy rằng chậm rãi, nhưng không khỏi khiến lòng người phát lạnh.

“Mẫu hoàng, Thập Lục hoàng muội tuổi còn trẻ, chuyện phạm sai lầm không thể tránh được, mong rằng mẫu hoàng xử phạt nhẹ.” Trước mặt chúng đại thần, Ninh vương Ti Mộ Dung một thân triều phục đỏ tím đứng dậy.

“Ngũ hoàng tỷ lời này sai rồi, chúng ta thân là hoàng nữ, vốn nên lấy mình làm gương, làm sao có thể đi đầu làm việc trái với luật pháp Đại Chu?”

Thụy vương Ti Mộ Trần giống như thường ngày, đi ra phản bác Ninh vương, ngôn từ chính nghĩa nói: “Nhi thần cho rằng, chỉ có nghiêm trách, mới có thể để hết thảy lấy làm trả giá của hoàng nữ!”

Ti Mộ Dung nghiêm nghị nói: “Cửu hoàng muội nói vậy tuy rằng có lý, thế nhưng Thập Lục hoàng muội vẫn chưa gây ra thương hại lớn, nếu vì vậy mà trách phạt nặng Thập Lục hoàng muội, sợ là sẽ phải để bách tính cảm thấy luật pháp quá mức nghiêm khắc, làm hỏng thể diện hoàng gia!”

“Thập Lục hoàng muội luôn luôn giao hảo tốt cùng Ngũ hoàng tỷ, Ngũ hoàng tỷ bệnh vực nàng cũng là điều nên làm.” Ti Mộ Trần cười khẩy nói.

Ti Mộ Dung cá giận nói: “Cửu hoàng muội người đang nói bản điện lấy việc tư làm việc công sao?”

“Hoàng muội chưa từng nói như vậy, chỉ là có chút lo lắng nếu Hình bộ tiếp tục do Ngũ hoàng tỷ quản hạt, luật pháp của đại Chu ta có một ngày sợ là sẽ chỉ còn trên danh nghĩa!” Ti Mộ Trần tàn khốc nói.

Ti Mộ Dung sắc mặt giận dữ nói: “Cửu hoàng muội...”

“Mẫu hoàng!” Ti Mộ Hàm đột nhiên mở miệng, phá vỡ thế cục đối chọi gay gắt của hai người, “Nhi thần có lời muốn nói.”

Tuyên Vũ đế hí hóp mắt, “Người có lời gì muốn nói?”

“Nhi thần tự biết bản thân vi phạm luật pháp Đại Chu, không dám bởi vì thân phận hoàng nữ mà bớt tội, kính xin mẫu hoàng nghiêm trị!” Ti Mộ Hàm

nghiêm mặt nói.

Lời này vừa nói ra, trên điện nhất thời lặng im một hồi lâu.

Ti Mộ Dung trầm ngâm, vô tình cố ý nhìn lướt qua khuôn mặt trầm tĩnh của Ti Mộ Hàm.

Ti Mộ Trần cũng kinh ngạc, không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy.

Thục Lam Phong sâu sắc nghĩ, Thập Lục hoàng nữ ý định chính là gì?

Ngay cả Tả tướng Thủy Vận Vân dự định không đếm xỉa đến cũng không khỏi kinh ngạc, đây là tội danh tam hạng, nếu nói nặng cũng không nặng, nếu nói nhẹ cũng không nhẹ, Thập Lục hoàng nữ này lại nói muốn bệ hạ phạt nặng, lẽ nào nàng không sợ bệ hạ dưới cơn nóng giận tước đoạt thân phận, giáng nàng thành thứ dân sao?

Thập Tam hoàng nữ Ti Mộ Tuyền cũng cả kinh, do dự có nên nói đỡ không, nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tuyên Vũ đế, lại kinh ngạc phát hiện trong mắt Tuyên Vũ đế tựa hồ có một đạo ý cười chột lóe lên, mẫu hoàng vì sao...

Nàng vội vã cúi đầu, che đi khiếp sợ dưới đáy mắt, trong đầu hiện lên lời hôm qua phụ quân nói, phụ quân nói, Thập Lục hoàng muội sẽ không sao...

Phụ quân nói, nàng có thể lui tới cùng tất cả hoàng tử hoàng muội, chỉ ngoại trừ Thập Lục hoàng muội...

Phụ quân nói, người trong lòng mẫu hoàng ưng ý chính là người mẫu hoàng yêu nhất sở sinh...

Ti Mộ Tuyền cả người bỗng nhiên run lên, cái ý nghĩ đáng sợ nhất dần dần thành hình, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hướng về Tuyên Vũ đế, vừa vặn gặp được ánh mắt sâu sắc của Tuyên Vũ đế.

Hai tay nàng nắm chặt một hồi, mới tiến lên, “Thập Lục hoàng muội tuy rằng phạm vào luật pháp Đại Chu, nhưng xét thấy Thập Lục hoàng muội thái độ thành khẩn nhận sai, chủ động thỉnh cầu phạt nặng, kính xin mẫu hoàng xử trí nương tay.”

Tuyên Vũ đế nghe xong, thu hồi ánh mắt, “Chúng ái khanh thấy thế nào?”

Ti Mộ Tuyền lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm, lỏng tay ra, lại phát hiện trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

Chúng đại thần nghe xong, cũng không có mấy người cất lời, mà người đi ra thì không phải bọ dờ Ninh vương chính là bọ dờ Thụy vương, Tuyên Vũ đế sau khi nghe, sắc mặt cũng không biến hóa lớn.

Ti Mộ Hàm vẫn yên tĩnh quý, phảng phất như việc các nàng đang thảo luận không liên quan gì đến mình.

“Thần cho rằng, Thập Tam điện hạ nói rất có lý.”

Bỗng nhiên, ở trong chúng đại thần, một nữ tử tuổi còn trẻ đi ra, “Kính xin bệ hạ nể tình Thập Lục điện hạ phạm lỗi lần đầu, thái độ thành khẩn nhận sai, mà xử trí nương tay.”

Ti Mộ Hàm không dấu vết đánh giá nữ tử trước mắt, nàng dường như không quen biết nữ tử này, nàng là ai?

Tuyên Vũ đế trầm ngâm chốc lát, “Trang ái khanh cũng tán thành ý kiến của Thập Tam hoàng nữ?”

“Bẩm bệ hạ, đúng thế.” Nữ tử họ Trang kia trả lời.

Trang ái khanh?

Ti Mộ Hàm cẩn thận kiểm tra triều phục của nàng, còn có chỗ đứng của nàng, dòng họ nàng... Không khỏi trong lòng run lên, triều phục Công bộ Thượng thư... Họ Trang?

Nàng chính là Công bộ Thượng thư Trang Minh Hàm?

Nàng chính là Trang Minh Hàm?

Tuyên Vũ đế đắm chiêu gạt đầu.

Chúng đại thần vừa thấy, liền biết Tuyên Vũ đế dự định xử trí như thế nào, một ít đại thần chưa tỏ thái độ mình về phía nào cũng dón dập bầy tỏ thái độ ủng hộ ý kiến của Thập Tam hoàng nữ.

Mà những đại thần này trên căn bản đều là người chưa từng chọn lựa phe phái.

Sự kiện Thập Lục hoàng nữ lần này, người có mắt đều biết là một lần tiểu giao chiến giữa phe phái Ninh vương cùng phe phái Thụy vương thôi, mà Thập Lục hoàng nữ này vừa vận dụng vào lưỡi dao, đương nhiên tất cả mọi người đều rất rõ ràng bệ hạ tuyệt đối không thể bởi vì chuyện nhỏ này mà xử tử một hoàng nữ đã thành niên, chỉ là trước đây bệ hạ thái độ không rõ, cho nên rất nhiều đại thần đều lựa chọn đặt mình ngoài cuộc giao tranh, nhưng bây

giờ nếu bệ hạ tâm tư đã định, những đại thần này cũng nên biểu thị lòng trung.

Đại thần phái Ninh vương thấy kết quả này, tự nhiên đáy lòng vui mừng.

Lần này tuy rằng bệ hạ chưa từng tán thành kiến nghị của Ninh vương, thế nhưng kiến nghị của Thập Tam hoàng nữ trên căn bản tương xứng với Ninh vương, cái kia chính là cho thấy, bệ hạ đối với chuyện này vẫn thiên vị với bên Ninh vương.

Mà Thụy vương tự nhiên khó chịu trong lòng, thế nhưng không có biểu hiện ra, nàng lạnh lùng nhìn lướt qua Ti Mộ Dung.

Ti Mộ Dung một mặt cười nhạt đáp lại.

Thụy vương trong lòng thâm hận, cũng không biết, Ninh vương so với nàng càng hận hơn.

Ti Mộ Dung đối với kết quả cuối cùng của chuyện này đương nhiên không để ý, đầu óc của nàng chiếu qua chiếu lại cảnh Mông Tư Túy tuyệt tình lúc trước.

Nàng đã từng nghĩ vô số lần, nàng sẽ dưới tình huống nào nhìn thấy Trang Minh Hâm?

Nhưng mà, bây giờ dưới tình huống như vậy nhìn thấy nàng!

Ở thời điểm mình trong tình huống thế thảm nhất nhìn thấy nàng ta! Trang Minh Hâm cư nhiên lại trợ giúp nàng!

Có phải đại biểu rằng, lúc trước Mông Tư Túy lựa chọn là chính xác?

Mặc dù nàng có thân phận cao quý, nhưng vẫn không bằng được lựa chọn của hần là Trang Minh Hâm!

Tuyên Vũ để nhìn Ti Mộ Dung, miệng nhếch lên như có như không, sau đó trầm giọng hạ lệnh, “Truyền chỉ, Thập Lục hoàng nữ gây sự phóng ngựa, nhiễu loạn trị an trong kinh, bị bắt giữ, vốn nên phạt nặng, thế nhưng niệm thái độ thành khẩn nhận sai, nên xử phạt nhẹ, trước đem giải xuống, trước Chính Tuyên điện trọng trách ba mươi roi, tiểu tòng đại giới! Tương lai nếu tái phạm, tất không tha!”

Phía sau Chính Tuyên điện, thị vệ lĩnh mệnh đi vào, đem Ti Mộ Dung giải ra khỏi Chính Tuyên điện.

Trọng trách ba mươi roi, đối với nàng cũng không phải phạt nặng, nhưng mà, thời điểm Ti Mộ Dung đi khỏi Chính Tuyên điện, nhất thời sùng sốt, chột trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Mẫu hoàng, người quả nhiên tàn nhẫn!

Bên ngoài Chính Tuyên điện đứng một đám người.

Một đám người từ lâu chờ đợi ở chỗ này.

“Hàm Nhi...” Đức quý quân thấy Ti Mộ Dung bị giải ra, lập tức lo âu kêu lên một tiếng, mặt đầy trắng xám.

Sáng sớm, hần liền nhận được tin tức, nói bệ hạ để hần thời điểm lâm triều đến Chính Tuyên điện, lúc đó hần chấn động trong lòng, Chính Tuyên điện chính là nơi thượng triều của Đại Chu, bọn họ là hậu cung Quân thị vốn không thể đến đây, bây giờ bệ hạ lại hạ ý chỉ như vậy, đến tột cùng là ý thế nào?

Nhưng mà, khi hần tới Chính Tuyên điện, thấy trừ hần ra, còn có người khác, hơn nữa, đều là một ít hoàng nữ hoàng tử dưới gối giường dục, hơn nữa đều mang con của mình tới.

Vừa rồi, hần nghe bệ hạ trách phạt Hàm Nhi, lập tức rõ ràng ý của bệ hạ, bệ hạ muốn cho bọn họ nhìn Hàm Nhi bị tra tấn? Bệ hạ tại sao có thể làm như vậy?

Tại sao có thể nhục nhã Hàm Nhi như vậy?

Tại sao có thể?

Tô Tích Chi ngăn cản hần, “Thỉnh Đức quý quân không nên tiến lên.”

“Chủ nhân.” An nhi cũng khuyên lên.

Một bên, Chiêu Hoàng quý quân mặt mang ý cười nói: “Đức quý quân vẫn không nên đi ra thì tốt hơn, nếu không chọc giận bệ hạ, nữ nhi bảo bối của người e rằng không chỉ bị đánh ba mươi trọng nhẹ nhàng như vậy đâu!”

Vốn hần đối với việc sáng sớm liền chạy tới nơi này hứng gió rất không vừa ý, hơn nữa còn muốn dẫn hài tử hần theo, đặc biệt là muốn dẫn Nhị Thập Nhị hoàng nữ còn đang bệnh trong người cùng Thập Ngũ hoàng tử mới chỉ có bốn tuổi.

Song khi hần biết được tới đây là vì để cho hết thảy hoàng nữ hoàng tử nhìn nữ nhi của tiện nhân Đức quý quân kia bị tra tấn, hết thảy bất mãn cùng oán khí đều biến mất không còn tăm tích!

Tiền nhân này không phải là ý vào đường nữ, ở hậu cung làm mưa làm gió sao?

Bây giờ hấn ngược lại muốn xem xem hấn còn có thể hung hăng thế nào!

Hơn nữa, bây giờ người nào không biết Thập Lục hoàng nữ là người của Ninh vương, hôm nay đánh Thập Lục hoàng nữ chính là đánh Ninh vương!

Hấn làm sao có thể không cao hứng?

“Ca ca nói không sai, Đức quý quân vẫn nên xem thật kỹ đi.” Một bên, Lương quý quân cũng mở miệng phối hợp Chiêu Hoàng quý quân, tin tức đêm qua bệ hạ ngủ đêm ở Đông Tâm điện đã sớm truyền khắp hậu cung, Lương quý quân trong lòng tuy rằng không cam lòng, thế nhưng lúc này lại không thể không tránh phong mang của Chiêu Hoàng quý quân!

Chiêu Hoàng quý quân lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Đức Quý quân sắc mặt càng ngày càng trắng xám, thân thể cũng run rẩy, nếu như không có người nâng, hấn đã đứng không vững.

Minh quý quân bao bọc trong áo choàng, một mặt hờ hững, phảng phất việc trước mắt không có quan hệ gì với hấn.

Dạ thị quân không có hài tử, vốn không được tới, chỉ là hôm qua hấn vẫn bồi Đức quý quân, sáng nay cũng thuận tiện bồi hấn lại đây, hấn liếc mắt nhìn Ti Mộ Hàm, không khỏi nhũn mày, bệ hạ lần này không phải quá ác sao?

Nữ tử Đại Chu, ngoại trừ sinh mệnh, coi trọng nhất chính là thể diện, bây giờ bệ hạ để Thập Lục hoàng nữ ở trước mặt nhiều người trượng phật, không phải là muốn nàng mất hết mặt mũi?

Hấn nhậm nhìn lướt qua người ở tại tràng, đáy lòng âm thầm thở dài, những người này bây giờ ở đây cười trên sự đau khổ của người khác, sau này sợ là sẽ không được chết tử tế, mặc dù Thập Lục hoàng nữ cam tâm nuốt vào sỉ nhục này, bệ hạ cũng không thể để những người này sống sót đem việc hôm nay rêu rao ra ngoài.

Tôn nghiêm Đế Hoàng, không cho phép bất kỳ nhục nhã nào!

Bệ hạ, nàng dĩ nhiên dùng nhiều tính mạng như vậy để giáo huấn nữ nhi?

Nàng vì sao lo lắng như vậy?

Dạ thị quân nhũn mày, một hồi lâu sau, bỗng nhiên run lên, hai con mắt lộ ra ánh mắt hoảng sợ...

Ti Mộ Hàm nhắm mắt lại, sau đó mở, nàng muốn nhìn rõ ánh mắt khinh bỉ hôm nay của tất cả mọi người, nàng phải nhớ kỹ mỗi chữ bọn họ nhục nhã! Cho dù là ánh mắt thương hại nàng cũng phải nhớ kỹ!

Nàng phải nhớ kỹ hôm nay chịu đựng hết thảy sỉ nhục này!

Ti Mộ Hàm nằm nhoài trên băng ghế dài hành hình, trường côn to bằng cánh tay đánh vào người, đau rất, nhưng mà đau này còn kém xa bi thống trong lòng nàng!

Mẫu hoàng xác thực là sẽ không nghiêm trị nàng.

Nàng trời vừa sáng liền hạ chỉ để những người này chờ ở đây, mặc kệ Thập Tam hoàng tử có nói trợ giúp nàng hay không, mặc kệ Ninh vương có bỏ đá xuống giếng hay không, mặc kệ Thụy vương nói cái gì, nàng đều sẽ không nghiêm trị nàng!

Nhưng nàng ấy làm như vậy, so với giết nàng còn tàn nhẫn hơn!

Nàng ấy là muốn nàng mất hết mặt mũi, muốn nàng vĩnh viễn không thể đường đường chính chính đặt chân ở trên đời này!

Mẫu hoàng, người thật sự đủ tàn nhẫn, đủ tàn nhẫn a!

Ba mươi trượng rất nhanh đã đánh xong, lấy thân thể Ti Mộ Hàm, ba mươi trượng đối với nàng mà nói vẫn chưa tạo thành tổn thương quá lớn, nhưng Tuyên Vũ đế đã dùng một đao đâm vào trong lòng nàng.

Đằm đằm máu tươi!

“Hàm Nhi...” Đức quý quân vừa thấy thị vệ dừng lại, lập tức xông ra ngoài.

Nhưng mà một bóng người khác nhanh hơn hấn.

“Đức phụ quân!” Ti Mộ Dung che ở trước mặt Đức quý quân, “Thập Lục hoàng muội còn phải vào phục mệnh cùng mẫu hoàng, kính xin Đức phụ quân bình tĩnh.”

“Nhưng...”

Ti Mộ Dung bảo đảm nói: “Đức phụ quân yên tâm, Bản vương nhất định sẽ tự mình đem Thập Lục hoàng muội bình yên đưa về phủ, Đức phụ quân sắc mặt không tốt, vẫn nên hồi cung đi.”

Đức quý quân mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nữ nhi đỏ mề hời, do dự không quyết định.

“Thỉnh phụ quân trở về.” Ti Mộ Hàm được thị vệ đỡ đứng dậy, “Nhi thần không có chuyện gì, mấy ngày nữa sẽ tiến cung thỉnh an phụ quân.”

“Nhưng Hàm Nhi...”

“An nhi, đưa phụ quân hồi cung, chăm sóc người!” Ti Mộ Hàm lạnh lùng nói.

Đức quý quân thấy vẻ mặt nữ nhi, không khỏi trong lòng run lên, nhưng nhớ tới nàng vừa mới chịu đựng si nhục, liền gật đầu nói: “Hàm Nhi người yên tâm, phụ quân sẽ không sao, người phải bảo trọng.”

“Phụ quân yên tâm!” Ti Mộ Hàm gật đầu nói.

Ti Mộ Dung xoay người lại, quay về Ti Mộ Hàm mỉm cười nói: “Mẫu hoàng còn chờ ở bên trong, chúng ta vào đi thôi.”

Ti Mộ Hàm cắn răng, trên mặt lại hờ hững: “Ngũ hoàng tỷ mời.”

Tiến vào đại điện, Ti Mộ Hàm không có một chút xấu hổ nào, nhìn thẳng vào mắt Tuyên Vũ đế.

Tuyên Vũ đế hai mắt thâm trầm như biển, “Người biết sai rồi?”

“Nhi thần biết sai!” Ti Mộ Hàm cắn răng đáp từng chữ.

Tuyên Vũ đế nói: “Sau này nếu tái phạm, trăm tuyệt đối không tha! Người nhớ kỹ!”

Ti Mộ Hàm cật lực ngăn chặn tức giận dâng trào trong lòng, “Nhi —— thần —— đã —— rồi!”

“Nhớ kỹ, lui ra đi!” Tuyên Vũ đế phát tay, ngôn ngữ hâu như lộ ra căm ghét.

Ti Mộ Hàm từ chối thị vệ nâng đỡ, nhẫn nhịn thống khổ trên người cùng nhục nhã trong lòng chậm rãi đứng lên, xoay người, từng bước từng bước đi ra khỏi Chính Tuyên điện.

Tuyên Vũ đế nhìn tấm lưng kia, ánh mắt chột như có một tia run rẩy.

Ti Mộ Tuyên vẫn trong bóng tối chú ý phản ứng của nàng, khi nàng bắt được tia run rẩy này thì, không khỏi cả người giật mình một cái, cái ý nghĩ đáng sợ trong lòng kia càng thêm rõ ràng.

Nhưng nếu mẫu hoàng thật sự có ý như vậy, vì sao hôm nay làm nhục Thập Lục hoàng muội như thế?

Nàng không sợ bôi đen tương lai Thập Lục hoàng muội sao?

Mẫu hoàng...

Nàng đến tốt cùng muốn làm gì?

Ti Mộ Dung đứng ra, chấp tay nói: “Mẫu hoàng, nhi thần không yên lòng Thập Lục hoàng muội, thỉnh mẫu hoàng chấp thuận cho nhi thần xin được cáo lui trước.”

Tuyên Vũ đế hí híp mắt, “Vậy người cũng lui ra đi.”

Ti Mộ Dung hành lễ, liền ‘lo lắng’ xoay người lui ra.

Ti Mộ Viện thấy thế, cúi đầu, âm u cười cợt.

“Xem ra Thập Lục hoàng muội thương thế cũng không nghiêm trọng.” Ti Mộ Dung hai tay chấp lại, thờ ơ nói.

Ti Mộ Hàm dừng bước, chống vào cây cột, xoay người lại, cười lạnh nói: “Còn phải đa tạ Ngũ hoàng tỷ cầu xin.”

“Thập Lục hoàng muội không cần cảm ơn ta.” Ti Mộ Dung hiện lên ý cười lạnh lẽo, nói: “Người người đều biết người là người của Bản vương, Bản vương nếu không ra mặt vì người, chẳng phải là để hết thấy người quy thuận Bản vương lạnh lòng sao? Có điều nếu nói cảm tạ, Thập Lục hoàng muội vẫn phải cảm tạ Tuyệt đế sư, nếu không phải nàng nhắc nhở Bản vương, Bản vương đúng là không muốn vì người cầu xin!”

“Thật sao?” Ti Mộ Tuyên ngẩn đầu nói: “Hoàng muội cũng muốn đa tạ Tuyệt đế sư!”

Ti Mộ Dung híp mắt nhìn nàng một chút, sau đó tiến lên một bước, thấp giọng nói: “Bị nhiều người nhìn mình bị hành hình như vậy, Thập Lục hoàng muội sợ là người duy nhất ở Đại Chu ta từ khi khai quốc, không biết Thập Lục hoàng muội có cảm thụ gì?”

“Ngũ hoàng tỷ cho là thế nào?” Ti Mộ Hàm tựa tiểu phi tiểu đáp.

Ti Mộ Dung cười cợt, “Bản vương cho rằng thế nào không trọng yếu, trọng yếu chính là, nếu hôm nay người bị phạt là Bản vương, Bản vương tình nguyện chết, cũng tuyệt đối không chịu si nhục này!”

“Thật ngại quá.” Ti Mộ Hàm cười nói, “Hoàng muội luôn luôn yêu quý sinh mệnh, để Ngũ hoàng tỷ thất vọng rồi!”

“Không thất vọng.” Ti Mộ Dung lắc lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt của nàng, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương, “So với nhìn người bị mất mạng, Bản vương càng yêu thích kết quả như bây giờ!”

Ti Mộ Hàm lạnh lùng nhìn lại nàng, không nói gì.

“Đúng rồi.” Ti Mộ Dung bỗng nhiên cười nói, “Bản vương ít ngày nữa sẽ hướng mẫu hoàng thỉnh chỉ, đem Tuyết Noãn Tích ban cho Bản vương làm chính quân, Bản vương nhớ, trước đây không lâu, Thập Lục hoàng muội đã từng nói sẽ vì đại hôn của bản vương chuẩn bị lễ vật, bây giờ không được quên đâu!” Nàng nói xong, âm trầm cười cợt, “Xem ra Thập Lục hoàng muội vẫn còn tốt, nên cũng không cần Bản vương quản việc không đâu, Thập Lục hoàng muội tự mình bảo trọng đi.” Sau đó xoay người rời đi.

“Ngũ hoàng tỷ!” Ti Mộ Hàm gọi nàng lại, “Tình cảm tỷ muội giữa chúng ta, đến hôm nay là kết thúc sao?”

Ti Mộ Dung quay đầu, “Thập Lục hoàng muội nói gì vậy? Chúng ta trước đây là tỷ muội, bây giờ là tỷ muội, sau này cũng là tỷ muội, tình cảm tỷ muội này đương nhiên cũng là cả đời, làm sao có thể nói đến hôm nay chấm dứt?”

Ti Mộ Hàm híp híp mắt, khuôn mặt trầm tĩnh không có một tia nhiệt độ, từng chữ từng chữ lạnh lùng trên môi xuất ra: “Chuyện hôm nay, hoàng muội ghi nhớ trong lòng!”

Ti Mộ Dung âm trầm nói: “Bản vương cũng ghi nhớ trong lòng!”

Ti Mộ Hàm bỗng nhiên cười, “Vừa rồi Ngũ hoàng tỷ đã nói, tất cả mọi người đều biết hoàng muội chính là người của Ngũ hoàng tỷ, hôm nay hoàng muội chịu nhục, không biết có tính là Ngũ hoàng tỷ chịu nhục hay không?” Nàng nói xong, không chờ Ti Mộ Dung phản ứng, lao đảo đi lên trước, cũng giống như nàng ta vừa mới đối với nàng, thấp giọng nói: “Ngũ hoàng tỷ, mặc dù người quyền thế ngập trời, thế nhưng không chiếm được chính là không chiếm được!”

Ti Mộ Dung mặt nhất thời dữ tợn lên.

“Lễ vật của Hoàng muội vẫn luôn chuẩn bị, còn tương lai có cơ hội đưa hay không, vậy phải xem bản lĩnh của Ngũ hoàng tỷ!” Ti Mộ Hàm cười, mang theo ý khiêu khích, “Hôm nay chịu nhục, tiện trả lại chỉ ân Ngũ hoàng tỷ nhiều năm qua chiếu khán, từ nay về sau, kính xin Ngũ hoàng tỷ nhắc nhở Thất hoàng tỷ, không nên ở trước mặt hoàng muội nói nhảm nữa, hoàng muội thiếu nợ Ngũ hoàng tỷ cái gì! Hoàng muội vong ân phụ nghĩa ra sao, cũng sẽ không phụ Ngũ hoàng tỷ chi nghĩa, Ngũ hoàng tỷ chưa bao giờ từng có nghĩa với hoàng muội, giữa chúng ta, có cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, sở dĩ hoàng muội thấp hèn, Ngũ hoàng tỷ cũng không cao quý hơn bao nhiêu!”

Nàng nói xong, không liếc nhìn nàng ta một cái, liền xoay người tiếp tục con đường của chính mình.

Con đường của chính mình, chỉ có chính mình có thể đi tiếp!

Ti Mộ Hàm nàng từ nay về sau, phải đi con đường của chính mình!

Ai khi dễ nàng, chính là kẻ thù của nàng!

...

Trước cửa cung, Thục Vũ Chi ngồi trên xe ngựa, nhìn chằm chằm cửa lớn hoàng cung, một chút cũng không dám thả lỏng, sáng nay mẫu thân phái người đến truyền lời, nói điện hạ hôm nay nhất định sẽ xuất cung.

Trời vừa sáng hán liền gọi Chương Thiện đưa hán tới đây.

Nếu có thể, hán hi vọng có thể đi vào cung, dù là bồi nàng cùng bị phạt, hán cũng đồng ý, nhưng hán chỉ là một Sơ thị! Một Sơ thị thấp kém ngay cả cửa cung đều không thể đi vào! Cơ hội cùng nàng bị phạt cũng không có!

“Công tử...” Thục Thanh lo lắng nhìn công tử nhà mình, “Gia chủ không phải nói, điện hạ sẽ không sao sao?” Đêm qua hán lo lắng một đêm không ngủ, bây giờ là sáng sớm, hơn nửa đêm qua còn rơi một trận tuyết lớn, hiện tại chính là thời điểm cực lạnh hán lại liều lĩnh chạy đến đây.

Nếu thân thể lại có chuyện gì, nên làm thế nào cho phải?

“Ta không có chuyện gì.” Thục Vũ Chi chỉ tùy ý nói một tiếng, hai mắt một khắc cũng không hề rời khỏi cửa cung.

Thục Thanh còn muốn khuyên gì đó, nhưng mà phát hiện, hai ngày này, điều hần có thể nói, nên nói, tất cả đều nói rồi, nhưng không cách nào để chủ nhân thả lo lắng xuống.

Hần nhìn tình huống công tử nhà mình, trong lòng thầm than một tiếng, công tử bây giờ sợ là đã động tâm với điện hạ!

Tương lai nếu Tuyệt đại công tử vào Thập Lục hoàng nữ phủ, công tử biết sẽ ra sao?

Hôm qua hần thấy Tuyệt Noãn Tịch kia, cùng lời đồn đại phi thường khác biệt, nếu hần làm chủ Thập Lục hoàng nữ phủ, công tử tháng ngày sau không hần sẽ dễ chịu!

Thục Vũ Chi không có cảm thấy được lo lắng của Thục Thanh, trái tim hần đều đặt tại trước cửa cung, đột nhiên, tầm mắt của hần quét đến một bóng người quen thuộc, “A!”

Hần kinh hô một tiếng, chợt lao đảo đi xuống xe ngựa, bước nhanh hướng về thân ảnh kia chạy tới, trong lòng vui sướng.

Ti Mộ Hàm dọc theo đường đi lao đảo đi tới, từ Chính Tuyên điện đến cửa cung kỳ thực cũng không xa, nhưng mà nàng đi sắp đến nửa canh giờ, khi nàng đi tới cửa cung, đã một thân mồ hôi lạnh.

Nàng chưa từng giống như giờ phút này, cảm thấy đoạn đường này dài như vậy!

Duy nhất làm cho nàng vui mừng, chỉ ít dọc theo đường đi, nàng chưa từng gặp phải người chê cười nàng!

Phảng phất như tất cả mọi người đều biến mất, nàng dọc theo đường đi, một người cũng không thấy.

Nàng từng bước từng bước đi tới, mỗi một bước đi, liền nhớ kỹ một lần đau, như vậy, nàng sẽ không quên!

Khi nàng vừa ra khỏi cửa cung, lại nghe thấy tiếng kêu to quen thuộc.

“Điện hạ...”

Ti Mộ Hàm ngẩng đầu theo tiếng kêu nhìn lại, đã thấy Thục Vũ Chi hướng về phía mình chạy tới, một mặt mừng rỡ, nàng ho khan một tiếng, thò ra uế khí trong lòng, chợt cong môi nở nụ cười, vẫn còn, còn có người chờ nàng!

“Điện hạ!” Thục Vũ Chi chạy đến bên cạnh nàng, liền linh ôm lấy nàng, “Điện hạ, người không sao rồi, quá tốt rồi!”

Ti Mộ Hàm nhất thời toàn thân vô lực, tựa vào hần, trầm thấp cười nói: “Vũ Chi, ta đã trở về...” Nàng vừa dứt lời, liền rơi vào hôn mê.

Thục Vũ Chi sửng sò, lập tức cảm thấy được nàng có gì không đúng, “Điện hạ... Điện hạ...”

“Vũ chủ tử, xin đem điện hạ giao cho tiểu nhân.” Chương Thiện thấy rõ tình huống, lập tức nói.

Thục Vũ Chi nghe vậy, lập tức hoảng loạn gật đầu.

Chương Thiện đem Ti Mộ Hàm đỡ, sau đó đem người nâng lên xe ngựa, Thục Vũ Chi lập tức đi theo, chờ lên xe ngựa, hần mới phát hiện chính mình ướt nhẹp, cúi đầu, đã thấy tay đầy máu, hần lẳng lẳng ngẩng đầu, nhìn về phía Ti Mộ Hàm bên trong buồng xe yên tĩnh như đang ngủ say, thấy trên xiêm y của nàng, nhuộm đầy máu...

“Điện hạ ——”

Một tiếng kêu thê thảm trước cửa cung.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 62: Là Yêu Là Hận

Edit: Anh Sid

Beta: Sally

Thập Lục hoàng nữ phủ

Tây Uyển Vũ lâu

Lúc thái y Giản Vân bị tuyên triệu đến Thập Lục hoàng nữ phủ, nàng suy đoán người cần cứu trị chính là Thục Vũ Chi, dù sao chuyện Thập Lục hoàng nữ bị bệ hạ chỉ giam cầm ở đại lao hoàng thất, kinh thành quyền quý trên căn bản đều biết, làm thái y các nàng tự nhiên cũng không phải không biết.

Nghe đồn Thục gia thứ trưởng tử này là kiểu người không ra sao, mới vào phủ không tới năm ngày, Thập Lục hoàng nữ liền xảy ra chuyện, thật đúng là kẻ xui xẻo.

Song khi nàng nhắc theo hòm thuốc, bị Chương Thiện lôi vào Tây Uyển vũ lâu nhìn thấy người hôn mê bất tỉnh lại là Thập Lục hoàng nữ.

Thập Lục hoàng nữ được thả ra sao?

Vì sao nàng không thu được bất kỳ tin tức gì?

Lẽ nào nàng vượt ngục? Cho nên mới bị trọng thương?

Thục Vũ Chi thấy Giản Vân ở cửa sững sờ, không động tay cứu trị, vội vã quát lên: “Giản thái y!”

Giản Vân phục hồi tinh thần, lập tức động thủ, Thập Lục hoàng nữ làm sao đi ra không có quan hệ gì với mình, việc duy nhất nàng cần phải làm là không thể để cho nàng ấy chết ở trong tay mình!

“Công tử, chúng ta đi ra ngoài trước đi.” Thục Thanh thấy Ti Mộ Hàm máu me khắp người, lại thấy Thục Vũ Chi sắc mặt hết sức khó coi, khuyên.

Thục Vũ Chi mắt nhìn chăm chăm Giản Vân, lắc đầu kiên trì nói: “Không, ta nơi nào cũng không đi!”

“Nhưng công tử...”

“Đừng làm ồn!” Giản Vân quát to một tiếng, sau đó nhìn về phía Chương Thiện, “Người lưu lại giúp ta, người còn lại đều đi ra ngoài, đừng ở chỗ này vướng chân vướng tay.”

Thục Vũ Chi không muốn, “Nhưng...”

“Thục chủ nhân, người nếu muốn hạ quan an tâm vì Thập Lục điện hạ trị liệu, liền mời ngài trước tiên ra ngoài chờ.” Giản Vân nghiêm mặt nói, bị một vị chủ nhân căng thẳng nhìn chăm chăm như thế, nàng làm sao toàn tâm cứu trị? Nếu xảy ra điều gì sai lầm, mặc dù Thập Lục hoàng nữ không được sủng ái, cái mạng nhỏ của nàng cũng tuyệt đối không gánh nổi!

Thục Vũ Chi nghe vậy, chợt cắn răng, có vạn phần không yên tâm liếc mắt nhìn Ti Mộ Hàm, xoay người ra khỏi phòng, nhưng không muốn ra khỏi nội các, vẫn ở bên ngoài phòng khách chờ, ngồi cũng không yên, lẳng lặng đứng, nhìn chăm chăm bức rèm che phòng ngủ đang buông xuống.

“Công tử, trước uống ngụm nước đi.” Thục Thanh vì hắn rót một ly trà nóng.

Thục Vũ Chi thần thờ nhận lấy, sau đó nhìn chăm chăm đôi tay mình, vết máu dính trên đó còn chưa rửa sạch, “Nha, nàng sẽ không sao đúng không?”

Thục Thanh nói: “Công tử, sẽ không, điện hạ thân thể luôn luôn rất tốt, vết thương nhỏ làm sao có việc gì được? Hơn nữa có thái y ở đây, nhất định sẽ không để cho nàng có chuyện!”

“Nàng tại sao lại như vậy?” Thục Vũ Chi lẳng lặng hỏi, mẫu thân không phải nói bệ hạ sẽ không nghiêm trị nàng sao? Vì sao nàng bị thương nghiêm trọng như vậy?

Thục Thanh suy nghĩ một chút, “Xem thương thế này của điện hạ, chắc là chịu trượng hình.” Nhưng nếu điện hạ thật sự chịu trượng hình, vì sao không ở lại trong cung dưỡng thương? Trái lại tự mình ra khỏi cung? Còn có Đức quý quân, hẳn vì sao không để điện hạ lại trong cung dưỡng thương?

“Trượng hình?” Thục Vũ Chi kinh ngạc nói, “Người nói trượng hình?”

“Công tử chớ vội, Nô thị cũng là suy đoán mà thôi.” Thục Thanh vội vàng nói.

Thục Vũ Chi đang muốn nói cái gì, đã thấy bên ngoài truyền đến tiếng tiểu thị bẩm báo, “Khởi bẩm Vũ chủ tử, Đức quý quân trong cung phái người lại đây.”

“Mau đem người mời đến.” Thục Vũ Chi vội vã đề ly trà trong tay xuống, nói.

Tiểu thị gật đầu, xoay người đi, không tới một lát, liền dẫn An nhi đi vào.

“Nô thị An nhi khấu kiến Thục thị.”

Thục Vũ Chi nhìn hắn, “Người là Đức quý quân phái tới?”

“Dạ vâng.” An nhi ngẩng đầu đánh giá nam tử trước mắt, vừa nói, “Quý quân lo lắng điện hạ, cho nên phái Nô thị đến đây chăm sóc.”

Thục Vũ Chi thì lễ một cái, nói: “Nô thị tạ Đức quý quân.” Sau đó lập tức hỏi: “Điện hạ tại sao lại như vậy? Trong cung đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

An nhi nhìn Thục Vũ Chi, trong mắt mang theo phần nộ cùng xem thường, “Điện hạ vì sao như vậy, lẽ nào Thục thị nhân không biết sao?”

Thục Vũ Chi sững sờ.

Thục Thanh nhìn ra nam tử trước mắt này đối với công tử có địch ý, hơn nữa trong lời nói mang theo một tia ngạo mạn cùng mạo phạm, liền không vui nói: “Vị tiểu công tử này, công tử nhà ta vẫn ở trong phủ, làm sao biết được điện hạ ở trong cung xảy ra chuyện gì?”

“Bệ hạ hạ chi, phạt điện hạ ba mươi trượng!” An nhi cả giận nói.

Thục Vũ Chi cả kinh, “Cái gì?”

“Điện hạ cố chấp, không muốn ở lại trong cung để quý quân lo lắng.” An nhi bực tức nói, thần thái cùng giọng điệu kia rõ ràng là đem tình huống Ti Mộ Hàm bây giờ rơi vào hoàn toàn quy tội trên người Thục Vũ Chi.

Nếu không phải tại kẻ khất người này, điện hạ sẽ không chịu nhục nhã như vậy!

Bây giờ ở trong cung, không chỉ có điện hạ thành đối tượng mọi người chế nhạo, sợ là sau này chủ nhân cũng sẽ không ngẩng đầu nổi!

Đều là tại tên họ Thục này!

Thục Vũ Chi không có tâm tình quan tâm về mặt chán ghét của An Nhi, bây giờ hắn lo lắng duy nhất chính là thương thế của Ti Mộ Hàm, trách ba mươi, ba mươi rồi!

Hắn không biết này nghiêm trọng cỡ nào, nhưng nhìn tình huống nàng đầy người là máu, tất nhiên không nhẹ!

Bệ hạ tàn nhẫn như vậy?

Mà mẫu thân, vì sao không vì nàng nói tốt? Vì sao phải nhìn nàng chịu xử phạt bực này?

Nàng không phải đã nói, nàng sẽ không đề cho điện hạ có việc sao?

An nhi thấy hắn không nói lời nào, sắc mặt càng kém, thanh âm lạnh nhạt nói: “Điện hạ bây giờ ở đâu?”

Thục Thanh không cam lòng, nếu không phải bởi vì hắn do Đức quý quân phái tới, hắn sẽ đem hắn ta đuổi ra ngoài, “Thái y đang chữa thương cho điện hạ, An công tử vẫn ở chỗ này chờ đi!”

“Quý quân dặn ta xuất cung, là để cho ta chăm sóc điện hạ!” An nhi lạnh lùng thốt, “Bây giờ ta muốn đi vào thì làm sao?”

“Thái y đã nói, nàng muốn toàn tâm vì điện hạ cứu trị, chúng ta đi vào chỉ gây trở ngại!” Thục Thanh tranh đấu.

An nhi giễu cợt nói: “Đó là các ngươi, ta là quý quân phái tới, làm sao sẽ gây trở ngại thái y.” Dứt lời, nhấc chân muốn đi vào.

Thục Vũ Chi thấy thế, lập tức ngăn ở trước mặt hắn, “Ta chẳng cần biết ngươi là ai phái tới, thế nhưng ta tuyệt đối sẽ không cho phép có người ảnh hưởng đến việc thái y cứu trị cho điện hạ!”

An nhi giận dữ: “Ngươi chỉ là một Sơ thị thấp hèn, có gì tư cách quản ta?”

“Điện hạ đem hậu viện giao cho ta xử trí, vậy ta liền có quyền lợi này!” Thục Vũ Chi thái độ cương quyết nói.

An nhi sững sờ, không dám tin tưởng, cả kinh kêu lên: “Ngươi nói cái gì?”

“Người bên ngoài không được quấy rầy!” Trong phòng truyền đến tiếng Giản thái y quát.

Thục Vũ Chi nghe vậy, hướng tiểu thị ngoài cửa phân phó: “Người đến, thỉnh An công tử tới sát vách nghỉ ngơi, chờ thái y giúp điện hạ trị liệu xong, lại mời hắn lại đây!”

An nhi vừa nghe, đang muốn giận dữ lên tiếng.

Thục Vũ Chi vội vã ngắt lời, thấp giọng cảnh cáo nói: “An công tử nếu là người của Đức quý quân, tất biết được Đức quý quân thương yêu nhất chính là điện hạ, bây giờ nếu vì An công tử lần thứ hai hồ đồ mà quấy rầy điện hạ, tin tưởng tương lai Đức quý quân biết được tất cũng sẽ không dễ dàng tha cho ngươi!”

An nhi cứng lại, hận nói: “Việc này ta tất sẽ bẩm báo quý quân!” Dứt lời, phất tay áo xoay người đi.

Thục Vũ Chi thấy hắn đi rồi, liền xoay tầm mắt, tiếp tục nhìn chằm chằm phòng ngủ.

“Công tử, như vậy tốt không?” Thục Thanh có chút bận tâm.

Thục Vũ Chi không nói gì.

Thục Thanh ngẫm thờ dài, hi vọng tương lai Đức quý quân biết được việc này, sẽ không trách cứ công tử.

Sắp quá nửa canh giờ, Giản thái y rốt cục đi ra, Thục Vũ Chi lập tức tiến lên nghênh tiếp, hỏi: “Giản thái y, sao rồi?”

Giản Vân thở một hơi nói: “Chỉ là bị thương ngoài da, tuy rằng nhìn nghiêm trọng, nhưng may là không có thương tổn gân cốt cùng nội tạng, cố gắng điều dưỡng mười ngày nửa tháng, chờ vết thương khép lại sẽ không sao, có điều trong lúc chữa thương nhớ đúng hạn uống thuốc cùng đổi được, còn nữa, không nên để nhiễm phong hàn.”

Thục Vũ Chi còn chưa dám thở phào nhẹ nhõm, “Điện hạ sẽ không gặp nguy hiểm?”

Giản Vân gật đầu, “Thục chủ nhân yên tâm, điện hạ thể chất rất tốt, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.”

“Điện hạ lúc nào có thể tỉnh?” Thục Vũ Chi lại hỏi.

Giản Vân suy nghĩ một chút, “Lấy mạch tượng điện hạ cùng tình trạng cơ thể, chẳng bao lâu nữa sẽ tỉnh.”

Thục Vũ Chi nghe xong, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức đi vào phòng ngủ, đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn chăm chăm Ti Mộ Hàm.

Giản Vân hướng Chương Thiện dặn dò vài câu, sau đó mới đi viết phương thuốc, bốc thuốc, tán được.

“Giản thái y.” Trong phòng ngủ truyền đến âm thanh Thục Vũ Chi.

Giản Vân dừng bước, nói: “Thục chủ nhân còn có gì dặn dò?”

“Vị thân thể điện hạ, kính xin Giản thái y mấy ngày này ở tạm lại trong phủ.” Thục Vũ Chi khẩn cầu.

Giản Vân nói: “Hạ quan biết được, Thục chủ nhân yên tâm.”

Thục Vũ Chi lặng im một hồi, lại nói: “Sau này kính xin Giản thái y gọi ta là Vũ chủ tử.”

Giản Vân sững sờ, một hồi lâu sau mới đáp: “Hạ quan đã rõ, không biết Vũ chủ tử còn chuyện gì muốn dặn dò?”

Thục Vũ Chi nói: “Không có, Chương quân gia, làm phiền người chuẩn bị phòng khách cùng tất cả nhu cầu cho Giản thái y.”

“Tiểu nhân tuân mệnh.” Chương Thiện đáp.

“Hạ quan đi xuống bốc thuốc trước.” Giản Vân nói, sau đó cùng Chương Thiện cùng ra khỏi Vũ lâu.

Thục Thanh đi vào phòng ngủ, “Công tử, điện hạ không có chuyện gì, người cũng yên tâm đi.”

Thục Vũ Chi không nói gì, chỉ một mặt tái nhợt nhìn Ti Mộ Hàm ngủ say.

“Công tử?” Thục Thanh lo lắng gọi.

“Cha nuôi...” Thục Vũ Chi sâu kín thấp giọng nói, “Người nói... Ta có phải là thật xui xẻo hay không?”

Thục Thanh sững sờ, “Công tử vì sao nói mình như thế?” Dĩ vãng mặc dù tất cả mọi người đều nói công tử xui xẻo, thế nhưng công tử cũng không từng thật sự thừa nhận, vì sao hôm nay coi rẻ chính mình?

“Nếu không phải như thế, vì sao ta vừa mới vào phủ mấy ngày, điện hạ liền xảy ra chuyện? Nếu không phải như thế, điện hạ tại sao lại bị thương?” Thục Vũ Chi nói, trong lòng từng trận đau nhói.

Thục Thanh nói: “Công tử, đây là bất ngờ, làm sao có thể do công tử? Hơn nữa, điện hạ bây giờ không phải cũng không sao rồi sao? Công tử, điện hạ phạm tội, bây giờ chỉ là bị bệ hạ đánh ba mươi trượng, hơn nữa bị thương không nặng... Đây là một chuyện may mắn, làm sao có thể nói là công tử khác điện hạ đây? Nói không chừng chính là bởi vì công tử ở đây, điện hạ mới may mắn như vậy.”

Thục Thanh nói câu cuối cùng, dĩ nhiên có chút ý nghĩ kỳ lạ.

“Khác?” Thục Vũ Chi chưa từng được hấn an ủi, trái lại chăm chú nghe trong miệng hấn nhắc đến chữ “Khác”, “Người người đều nói ta khác thế, hay ta đúng là như vậy...”

Như đúng là vì chính mình liên lụy nàng, vậy hấn nên làm thế nào cho phải?

Nên làm thế nào cho phải?

Thục Thanh hận không thể tàn nhẫn mà đánh mình một bạt tai, hấn điên rồi phải không? Rõ ràng biết được công tử kiêu kỳ nhất chính là chữ này, nhưng hấn lại nói ra khỏi miệng, “Công tử...”

Hấn đang muốn an ủi vài câu, nhưng bị âm thanh kinh hi của Thục Vũ Chi cắt đứt.

“Điện hạ, nguoi tỉnh rồi?” Thục Vũ Chi nhìn Ti Mộ Hàm mí mắt động mấy lần, lập tức hỏi.

Ti Mộ Hàm mí mắt giãy dụa hồi lâu, mới chậm rãi mở, “Vũ Chi...”

Thục Vũ Chi nghe thấy nàng xưng hô quen thuộc, trong mắt cố nén nước mắt cũng không nhận được nữa, chậm rãi rơi xuống, “Điện hạ, nguoi tỉnh rồi... Nguoi thật sự tỉnh rồi...”

Ti Mộ Hàm nhìn hấn, “Đừng khóc...” Nàng giật giật thân thể, muốn gơ tay lau nước mắt hấn, nhưng mà chỉ hơi động, trên người liền truyền đến một trận đau nhói, nàng chột nhủu mày.

“Điện hạ, rất đau sao?” Thục Vũ Chi thấy thế, vội hỏi.

Ti Mộ Hàm giãn mày, thấp giọng nói: “Ta không có chuyện gì, nguoi không cần lo lắng...”

Thục Vũ Chi thấy nàng nói như vậy, không những không yên tâm, trái lại càng ngày càng áy náy, “Điện hạ, xin lỗi...”

“Xin lỗi?” Ti Mộ Hàm nghi ngờ nói, nở nụ cười, “Chuyện này không có quan hệ gì với nguoi, vì sao xin lỗi?”

Thục Vũ Chi cúi đầu, “Nếu không vì ta, điện hạ sẽ không biến thành bộ dáng này...”

“... Hả?” Ti Mộ Hàm vẫn như cũ không rõ, “Vũ Chi... Nguoi... Nguoi làm sao?”

Thục Vũ Chi ngẩng đầu, nhìn Ti Mộ Hàm biểu hiện nghi hoặc, há miệng, nhưng nói không ra lời.

Ti Mộ Hàm nhủu mày, đem tầm mắt hơi dò nhìn về phía Thục Thanh.

Thục Thanh thấy thế, liền cúi đầu hồ thẹn nói: “Là nô thị nói sai.”

“Đến cùng xảy ra chuyện gì?” Ti Mộ Hàm không kiên nhẫn, âm thanh tăng cao mấy phần.

Thục Thanh hít một hơi, “Công tử cho rằng điện hạ sở dĩ bị như vậy là bị hấn khác.”

“Cha nuôi!” Thục Vũ Chi quát mắng, “Im miệng!”

Ti Mộ Hàm sững sờ, sau đó bật cười nói: “Vũ Chi...” Nàng đưa tay ra, nắm lấy hấn, “Chớ ngốc, chuyện này không có quan hệ gì với nguoi.”

Thục Vũ Chi lắc đầu, “Người người đều nói ta khắc thể, hay đúng là...”

“Vũ Chi...” Ti Mộ Hàm trong lúc nhất thời không biết làm sao khuyên hấn, suy nghĩ một chút, dè dặt nói: “Ta khát...”

Thục Vũ Chi vừa nghe, quả nhiên dừng khổ sở, vội vã để Thục Thanh đi rót một chén nước, sau đó lại cẩn thận từng li từng tí một đút Ti Mộ Hàm uống, đợi nàng uống nước xong, nói: “Thái y nói điện hạ phải tĩnh dưỡng, không bằng trước tiên nghỉ ngơi một chút đi, chờ thuốc sắc được rồi, ta lại gọi ngài?”

Ti Mộ Hàm đối với hấn cười, “Lưu lại nơi này với ta.”

Thục Vũ Chi sững sờ, chột mím cười nói: “Được.”

Ti Mộ Hàm nhắm hai mắt lại, đang muốn ngủ, nhưng vào lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng mắng chửi.

“Các nguoi còn dám can ta, Đức quý quân nhất định sẽ không tha cho các nguoi!”

Ti Mộ Hàm mở mắt ra, “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Thục Vũ Chi trả lời: “Là An cung thị Đức quý quân phái tới, hấn nói là tới chăm sóc điện hạ.”

“Nga?” Ti Mộ Hàm đáp một tiếng, “Vậy hấn ở bên ngoài ồn ào cái gì?”

Thục Thanh nghe vậy, vội nói, “Vừa mới rồi An công tử nhất định đòi đi vào, công tử lo lắng hấn sẽ ảnh hưởng đến Giản thái y cứu trị, liền đem hấn mời đến sát vách, bây giờ hấn nghe nói điện hạ tỉnh lại, liền muốn đi qua.”

“Thật sao?” Ti Mộ Hàm nghe xong Thục Thanh, trên căn bản cũng đoán được mấy phần, “Nguoi để hấn vào đi.”

Thục Thanh nghe vậy, cắn răng, đáp: “Dạ.” Sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thục Vũ Chi thấy thế, liền đứng dậy lấy cớ đến xem thuốc sắc xong chưa, muốn rời khỏi.

Ti Mộ Hàm nắm tay hần không buông, “Nếu thuốc sắc xong, tự nhiên sẽ có người đưa tới, trời lạnh, thân thể ngươi lại không tốt, đừng đi ra ngoài.”

Thục Vũ Chi nghe xong, trong lòng ấm áp, cũng không phản bác nàng, yên lặng ngồi bên cạnh nàng.

Một hồi sau, Thục Thanh dẫn An nhi một mặt phần nô đi vào.

An nhi vừa tiến đến, liền thấy Thục Vũ Chi ngồi bên cạnh Ti Mộ Hàm, tiến lên thỉnh an nói: “An nhi bái kiến điện hạ.” Dứt lời, trợn mắt về phía Thục Vũ Chi.

Ti Mộ Hàm liếc mắt nhìn hần, nói: “Phụ quân thân thể bây giờ thế nào?”

“Điện hạ yên tâm, quý quân tất cả mạnh khỏe.” An nhi đáp: “Chỉ là quý quân lo lắng điện hạ, sai An nhi lại đây chăm sóc điện hạ.”

Ti Mộ Hàm nói: “Bản điện không có chuyện gì, chỉ là bản điện không yên lòng phụ quân, ngươi vẫn trở lại chiếu khán phụ quân đi, thuận tiện chuyển cáo phụ quân, bản điện thương thể không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là tốt rồi, chờ sau khi thương thể lành, bản điện liền tự mình tiến cung thỉnh an.”

An nhi sững sờ, vội hỏi: “Nhưng quý quân ý tứ là để An nhi lưu lại chăm sóc điện hạ!”

“Bản điện có Vũ Chi chăm sóc được rồi.” Ti Mộ Hàm khề nói, “Ngươi vẫn là trở lại chiếu khán phụ quân đi.”

An nhi kinh ngạc, “Nhưng điện hạ làm sao có thể tiếp tục để người xui xẻo này chăm sóc?”

Thục Vũ Chi thân thể bỗng nhiên chấn động.

Ti Mộ Hàm chậm rãi nheo mắt lại, âm thanh chuyển thành ác liệt: “Vũ Chi hần là Sơ thị của bản điện, là người của bản điện, ngươi si nhục hần chính là si nhục bản điện, mặc dù bản điện hôm nay chịu si nhục lớn, cũng không tới phiên cung thị thấp hèn ngươi cũng bắt nạt một phần!”

An nhi hai chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống, “Nô thị biết tội!”

“Lập tức trở về cung, cố gắng chiếu khán phụ quân.” Ti Mộ Hàm lạnh giọng phân phó nói, “Ngươi nếu ở trước mặt phụ quân nói bậy bạ gì đó, bản điện tất không buông tha!”

An nhi run rẩy nói: “Nô thị tuân mệnh, Nô thị tuân mệnh!”

“Thục Thanh, đưa hần ra ngoài!” Ti Mộ Hàm phân phó nói.

Thục Thanh mỉm cười lĩnh mệnh, “An công tử, thỉnh.”

An nhi ngẩng đầu, đang muốn tàn nhẫn mà trừng Thục Vũ Chi một chút, lại phát hiện Ti Mộ Hàm đang lạnh lùng nhìn hần, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, xoay người ly khai.

Chờ hai người rời đi, Thục Vũ Chi nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

“Vũ Chi có lời muốn hỏi ta?” Ti Mộ Hàm nhẹ giọng nói.

Thục Vũ Chi mím mím môi, “Điện hạ mệt không, trước ngủ một giấc đi.”

Ti Mộ Hàm nhìn một chút hần, gật đầu nói: “Tốt.”

“Vũ Chi ở đây bồi điện hạ.” Thục Vũ Chi ôn nhu nói.

Ti Mộ Hàm nắm chặt tay hần một hồi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, “Được.”

Thục Vũ Chi thấy nàng nhắm hai mắt lại, mới dám đem thương tiếc trong lòng toát ra.

“Mặc dù bản điện hôm nay chịu si nhục bao nhiêu, cũng không tới phiên cung thị thấp hèn ngươi cũng bắt nạt một phần!”

Câu nàng vừa nói lại vang vọng trong đầu hần.

Nàng hôm nay ở trong cung đến tột cùng bị khổ đến thế nào?

Đến tột cùng chịu oan ức làm sao?

Chịu nhục nhả bao nhiêu?

Điện hạ...

...

Thập Tam hoàng nữ phủ

Ti Mộ Tuyền trở lại phủ, liền lập tức trốn vào thư phòng, rờn rã nửa ngày cũng không trở ra, thậm chí ngay cả ngọc thiện đều chưa đi ra dùng.

Chính quân nghe xong tin tức này thập phần lo lắng, nhưng vừa định đi vào thư phòng tìm hỏi, hần suy nghĩ một chút, liền mời quản gia tới, muốn nàng đi vào thông báo, mời nàng tới đây cùng dùng bữa.

Quản gia về sau, không tới một nén nhang, Ti Mộ Tuyền liền theo đến.

Chính quân lập tức tiến lên, lo lắng nói: “Điện hạ, là chuyện gì xảy ra?”

Ti Mộ Tuyền nhìn vẻ mặt lo lắng của chính quân một chút, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là trong triều có chút việc phiền lòng, cho nên mới làm lỡ ngọc thiện, đến, chúng ta nhanh dùng đi, nếu chậm, đối với thân thể người không tốt.”

Chính quân thấy thế chủ không muốn nói, cũng không miễn cưỡng, gật gật đầu, vào ngồi.

Một bữa cơm ăn rất yên tĩnh, chờ hai người sau khi dùng xong, chính quân lại tự mình bưng cho nàng một ly trà nóng.

Ti Mộ Tuyền nhìn hần, “Người cũng ngồi đi, ta có việc thương lượng với người.”

Chính quân trả lời, ngồi bên cạnh nàng, “Điện hạ có chuyện gì muốn cùng ta thương lượng?”

“Nguyệt Nhi bây giờ cũng sáu tuổi đi?” Ti Mộ Tuyền hỏi.

Chính quân sững sờ, “Phải, quá mấy tháng, chính là sinh nhật nàng sáu tuổi.”

“Phụ quân ý tứ là, muốn đem Nguyệt Nhi lập thành thế nữ.” Ti Mộ Tuyền nghiêm mặt nói. Chính quân sững sờ.

“Ta biết trong lòng người không thoải mái, chỉ là...” Ti Mộ Tuyền mắt mang áy náy nói, “Nguyệt Nhi thuở nhỏ nuôi dưỡng dưới gối của người, đối với người cũng rất hiếu thuận.”

Chính quân cười nhạt, “Ta rõ ràng, nếu là ý phụ quân, vậy ta cũng không có ý kiến.” Tuy rằng hần vẫn ôm hi vọng có thể lần thứ hai sinh dục, nhưng mà vài năm như vậy, hi vọng này càng ngày càng xa vời, bây giờ nàng làm như vậy, là có thể triệt để dứt nhớ nhưng!

Ti Mộ Tuyền nhìn hần một lúc, “Phụ quân ý là, trước danh nghĩa đem nàng cho làm con nuôi người, như vậy, đối với người sẽ tốt hơn.”

Chính quân kinh ngạc, “Nhưng cha đẻ Nguyệt Nhi vẫn còn đó...” cha đẻ Nguyệt Nhi tuy rằng chỉ là thị nhân, thế nhưng trước sau vẫn còn, hơn nữa Nguyệt Nhi tuy rằng cùng hần ta không thân, thế nhưng vẫn có cảm tình, hưởng hờ, ở Đại Chu, bình thường đem hài tử cho làm con nuôi, trên căn bản đều là bởi vì hài tử kia không còn cha đẻ, nhưng bây giờ cha đẻ Nguyệt Nhi vẫn còn đó...

Hần cúi đầu, “Ta không muốn cướp hài tử của người khác...”

“Chuyện này ta sẽ cùng hần nói.” Ti Mộ Tuyền nghiêm nghị nói: “Người đừng lo.”

Chính quân nghe ra tâm ý nghiêm túc của nàng, ngừng đầu nhìn nàng, “Điện hạ, đã xảy ra chuyện gì?”

Ti Mộ Tuyền trầm ngâm chốc lát, “Bản điện tựa hồ phát hiện một bí mật, hoặc là nói, bản điện có chút rõ ràng tâm ý phụ quân.”

“A?” Chính quân không rõ vì sao.

Ti Mộ Tuyền cười, “Những chuyện này người không cần lo lắng, chỉ cần chăm sóc tốt hài tử là được.”

Chính quân nghe vậy, gật đầu nói: “Ta rõ, chuyện cho làm con nuôi, liền do điện hạ làm chủ đi.”

Ti Mộ Tuyền gật gật đầu, “Ohm, người yên tâm.”

Hai người lại thương nghị một lúc, Ti Mộ Tuyền liền đứng dậy ly khai, ra khỏi sân chính quân, nàng liền trở lại thư phòng, gọi quản gia.

“Điện hạ có gì phân phó?” Quản gia nói.

Ti Mộ Tuyền nói: “Người đi kho hàng tìm mấy thứ thuốc dưỡng thương bổ thân đưa đến Thập Lục hoàng nữ phủ.”

Quản gia gạt đầu, “Tiểu nhân tuân mệnh.” Sau đó lui xuống.

Ti Mộ Tuyền trở lại trước bàn đọc sách, nhìn giấy trắng bày ra trên án sách, thất thần.

Phụ quân đã nói, người trong lòng mẫu hoàng vừa ý sẽ là người nàng yêu nhất sở sinh, nhưng mà phụ quân lại nói, Chiêu Hoàng quý quân không phải người mẫu hoàng yêu, nhưng mấy năm qua, hậu cung của mẫu hoàng trên căn bản là thiên hạ của huynh đệ Thục gia, mấy năm qua, hải tử mẫu hoàng trên căn bản đều xuất từ hai người này, tuy rằng nàng cũng có mấy phần không rõ, Chiêu Hoàng quý quân làm người tùy tiện như vậy, làm sao khiến mẫu hoàng sủng ái nhiều năm như vậy!

Không phải Chiêu Hoàng quý quân, nếu nàng suy đoán không sai, người mẫu hoàng yêu chính là cha đẻ Thập Lục hoàng muội, nhưng mà cha đẻ Thập Lục hoàng muội Trình thị là một Quân thị bị trục xuất, nếu như hần là người mẫu hoàng yêu nhất, tại sao lại bị trục xuất, đến chết nhưng một thân phận cũng không có?

Mà mẫu hoàng đem Thập Lục hoàng muội cho làm con nuôi Đức quý quân, lại vì cái gì?

Có phải giống như phụ quân muốn nàng đem Nguyệt Nhi cho làm con nuôi chính quân, chỉ vì để cho nàng danh chính ngôn thuận?

Trình thị bị trục xuất, nhất định phạm vào tội lớn không thể tha thứ, vậy hần là cha đẻ Thập Lục hoàng muội, liền sẽ thành trở ngại Thập Lục hoàng muội, mà Đức quý quân, thân phận cao quý, xuất thân cũng không kém, mà mẫu gia từ lâu suy sụp, không có ngoại thích chi ưu, hơn nữa đại hoàng tử hần sở sinh chính là kẻ thất Trảm đại tướng quân. . .

Thập Lục hoàng muội làm con nuôi Đức quý quân, nàng cùng phế quân Trình thị sẽ không có bất kỳ quan hệ gì, mà Đức quý quân lại có thể xem là phụ quân hoàn mỹ. . .

Nhưng mẫu hoàng nếu thật hướng Thập Lục hoàng muội, hành vi sáng nay là vì cái gì?

Bỗng nhiên, một ý nghĩ đáng sợ trong đầu nàng dần dần mà hình thành. . .

Đế Hoàng uy nghi là tuyệt đối không cho phép may mắn làm bản!

Nếu mẫu hoàng thật sự hướng về Thập Lục hoàng muội, chuyện hôm nay liền trở thành vết nhơ lớn nhất của Thập Lục hoàng muội, mà Thập Lục hoàng muội nhất định sẽ xóa đi vết nhơ này. . .

Mẫu hoàng hành vi hôm nay tuy là vì Thập Lục hoàng muội lưu lại một vết nhơ, cũng vì tương lai Thập Lục hoàng muội diệt trừ dị kỷ lưu lại một nhược điểm, một cái cớ!

Ti Mộ Tuyền nghĩ tới đây, không khỏi rung mình một cái, sâu sắc rung mình. . .

Mẫu hoàng, nàng lại tàn nhẫn như vậy sao?

...

Đồng Tâm điện

Chiêu Hoàng quý quân một mặt thích ý an tọa trên giường ấm nhỏ, hôm nay có thể nói là một ngày vui sướng nhất, hần vốn cho là bệ hạ thật sự tức giận hần, không ngờ đêm qua bệ hạ nghe xong hần bẩm báo, liền lập tức tới Đồng Tâm điện, không chỉ cùng hần cùng xem Nhị Thập Nhị hoàng nữ, sau đó còn ở lại Đồng Tâm điện, sáng nay lại để cho hần nhìn trò hay một hồi, hần làm sao có thể không thích ý?

“Chủ nhân tâm tình rất tốt?” Thục Chung mỉm cười nói.

Chiêu Hoàng quý quân cười nói: “Thấy bộ dạng kia của Đức quý quân, Bỗn cung làm sao có thể tâm tình không tốt?”

Thục Chung cũng cười nói: “Nói vậy Đức quý quân sau này ở trong cung thấy người cũng nên trốn đi!”

Chiêu Hoàng quý quân lạnh lùng hừ một tiếng, “Hần không phải vẫn nói không thích xuất môn sao? Vậy hãy để cho hần cả đời đều đừng ra khỏi Thanh Tư điện!”

Thục Chung cười vài tiếng, đang muốn nói vài câu, lại nghe cung thị bên ngoài đến bẩm báo nói Thụy vương điện hạ đến đây thỉnh an.

Chiêu Hoàng quý quân gọi người tuyên nàng vào.

Một lát, Thụy vương Ti Mộ Trần đi vào, hành lễ nói: “Tham kiến phụ quân.”

“Trần nhi ngồi đi.” Chiêu Hoàng quý quân mỉm cười nói.

Ti Mộ Trần gạt đầu ngồi xuống, “Nhi thần nghe nói đêm qua mẫu hoàng ở lại chỗ phụ quân.”

Chiêu Hoàng quý quân một mặt ý cười, “Chính vậy, tuy rằng đêm qua là bởi vì Nhị Thập Nhị hoàng muội nguoi nhiễm phong hàn, có điều mẫu hoàng nguoi đến đây rồi liền không có đi.”

Ti Mộ Trần gật đầu, “Vậy thì tốt rồi.”

Chiêu Hoàng quý quân hỏi: “Trần nhi hỏi lời này là có việc?”

“Ừm.” Ti Mộ Trần gật đầu, “Hôm nay lâm triều, mẫu hoàng tuy rằng trách Thập Lục hoàng muội, cũng đánh vào mặt mũi của Ninh vương, nhưng mà nói đến, mẫu hoàng vẫn là thiên hướng Ninh vương.”

Chiêu Hoàng quý quân lập tức giận tái mặt, “Trần nhi muốn phụ quân làm sao?”

“Lần này, chúng Ngự Sử bắt đầu lên yêu cầu nghiêm trị Thập Lục hoàng muội, trong đó phần lớn đều là người của Ninh vương.” Ti Mộ Trần ngưng thanh.

Chiêu Hoàng quý quân sững sờ, “Nguoi nói Ninh vương cùng Thập Lục hoàng nữ nội đấu, chớ cần chớ?”

Ti Mộ Trần liếm lông mày, “Hoặc là Ninh vương có khổ nhục kế.”

“Khổ nhục kế?” Chiêu Hoàng quý quân kinh ngạc, “Trần nhi có ý gì?”

“Thập Lục hoàng muội luôn luôn cẩn thận, đừng nói phạm sai, mặc dù ở trước mặt mẫu hoàng, liền thờ cũng không dám thờ mạnh, bây giờ chợt phóng ngựa giữa phố đông, mà Ninh vương không giúp đỡ đem chuyện này đè xuống trái lại làm lớn, vốn không tầm thường.” Ti Mộ Trần trầm mặt, “Nhi thần cùng một ít phụ tá nói qua, sợ là Ninh vương muốn mượn chuyện lần này, hi sinh Thập Lục hoàng muội để thăm dò thái độ mẫu hoàng.”

Chiêu Hoàng quý quân lập tức cả giận nói: “Được lắm, Ninh vương nàng cư nhiên lòng dạ ác độc như vậy?” Hắn còn tưởng rằng Ninh vương không bán linh, liền nguoi của mình đều không gánh nổi, bây giờ nghe nữ nhi nói, đúng là nàng cố ý hành động.

“Mẫu hoàng mấy ngày nay thái độ đều thay đổi khó lường.” Ti Mộ Trần nói: “Tuy rằng nàng tăng phong vị cho phụ quân, nhưng mà đều không thân cận, như lần trước... Tuy sau đó nhi thần biết, lần trước nhi thần tiến cung tạ ân mẫu hoàng không gặp là bởi vì mẫu hoàng đi tới thái lăng, nhưng mà nhi thần đều cảm thấy, mẫu hoàng có ý định tránh nhi thần.”

Chiêu Hoàng quý quân vội hỏi: “Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Nhi thần hi vọng phụ quân thời điểm bình thường cẩn thận thăm dò mẫu hoàng, đương nhiên, trước hết là không thể chọc mẫu hoàng tức giận.” Ti Mộ Trần nghiêm mặt nói.

Chiêu Hoàng quý quân gật đầu, “Này đương nhiên.”

“Tuy rằng lần này Ninh vương thắng một bậc nhỏ, có điều ngược lại cũng cho nhi thần một ý nghĩ.”

Ti Mộ Trần trầm giọng nói, “Hay là nhi thần cũng có thể lợi dụng những Ngự Sử kia một chút.”

Chiêu Hoàng quý quân sững sờ, “Trần nhi muốn như thế nào?”

“Vị trí Thái nữ luôn trống, ngược lại cũng không phải biện pháp, nhi thần muốn có người nhắc nhở cho mẫu hoàng một chút.” Ti Mộ Trần từ từ nói.

Chiêu Hoàng quý quân trên mặt vui vẻ, “Trần nhi muốn làm như thế nào?”

“Chuyện này nhi thần sẽ cùng Thục Tương thương nghị thật kỹ lưỡng.” Ti Mộ Trần không nói rõ, “Hôm nay nhi thần tiến cung gặp phụ quân, đúng là vì một chuyện khác.”

Chiêu Hoàng quý quân không rõ, “Chuyện gì?”

“Nhi thần nghe nói mẫu hoàng có ý định đem Uy Viễn đại tướng quân Trần Ngọc Thanh triệu hồi kinh.” Ti Mộ Trần nghiêm mặt nói, “Mẫu hoàng tất nhiên sẽ thiết yến khoản đãi, khi đó, tin tưởng nữ nhi Trầm đại tướng quân Thẩm Như cũng sẽ được tham dự, bây giờ Thẩm Như chưa đại hôn.”

“Trần nhi ý là để phụ quân tư hôn cho Thẩm Như?” Chiêu Hoàng quý quân lập tức sáng tỏ, “Nhưng Thục gia đã không có con trai trưởng xứng với Thẩm Như, mà hoàng gia... Lần trước Trần nhi cũng nói rồi, không thể.”

Ti Mộ Trần nói: “Bây giờ Thục gia tuy rằng không có con trai trưởng, thế nhưng chi phụ vẫn có, tuy rằng thân phận thấp một chút, nhưng nếu phụ quân có thể thuyết phục mẫu hoàng, ngược lại cũng không phải không thể, có điều nhi thần đúng là nghĩ đến một người càng thích hợp.”

“Người phương nào?” Chiêu Hoàng quý quân nói.

Ti Mộ Trần cười, nói: “Trang gia vẫn còn có một con trai trưởng, năm nay mười bốn, chính là thân đệ đệ của Công bộ Thượng thư Trang Minh Hâm, nhi thần nghe nói, công tử nhà họ Trang này cùng huynh trưởng Dung nhi giao hảo.”

Nếu Thục gia cùng Thẩm gia trực tiếp kết thân, mẫu hoàng chưa chắc sẽ cho phép, nhưng nếu cùng Trang gia kết thân, có thể giảm thiểu nghi kỵ của mẫu hoàng, mà Thục gia cùng Trang gia cũng là thân nhân, nói cho cùng, Thẩm gia cuối cùng cũng sẽ thành trợ lực cho nàng.

Chiều Hoàng quý quân suy nghĩ một chút, lại cảm thấy có thể được, liền cười nói: “Trần nhi yên tâm, phụ quân sẽ tùy cơ ứng biến.”

Tì Mộ Trần thấy sự tình đã định, lại cùng phụ thân nói chuyện phiếm vài câu, liền cáo từ.

Chiều Hoàng quý quân biết nàng bây giờ bận bịu, cũng không ở thêm, trước khi nàng rời đi lại nhớ tới một chuyện, “Trần nhi, bây giờ ngươi đại hôn, nhất định phải nhớ kỹ, mau mau sinh nữ!” Tuy rằng hấn không ưa Thục Vũ Dung, thế nhưng sinh nữ vẫn khẩn thiết nhất!

Tì Mộ Trần gật đầu, “Nhi thân rõ ràng.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Ra khỏi điện liền hướng về nha môn Công Bộ mà đi, hôm nay lúc lâm triều, Công bộ Thượng thư Trang Minh Hâm nói đỡ cho Thập Tam hoàng nữ, trước sau làm nàng canh cánh trong lòng, mặc dù nàng vẫn chưa công khai trợ giúp Ninh vương, nhưng cũng trong bóng tối giúp một chút, nàng phải đến để hỏi rõ ràng, song khi nàng đến công bộ nha môn, lại nghe nói Trang Minh Hâm đến kinh thành, vào thái lăng.

Tì Mộ Trần có điều suy nghĩ, mẫu hoàng để Ninh vương đi thăm dò chuyện Thái Lăng hòa hoãn, bây giờ Trang Minh Hâm lại vội vàng vàng chạy về, tuy rằng kiến tạo thái lăng là công bộ phụ trách, thế nhưng nàng sốt ruột như vậy, không thể khiến nàng không nghĩ nhiều.

Lẽ nào Ninh vương cùng Trang Minh Hâm có chuyện gì hay sao?

Nàng chỉ dừng một chút, liền rời khỏi, trước khi đi lưu lại lời mời nói ngày khác mời tiệc Trang Minh Hâm, chúc mừng nàng tân hôn đại hi.

...

Sau giờ ngo, một chiếc xe song nhân mã do phía tây môn hoàng cung dùng tới, thẳng đến ngoài thành, sau hai canh giờ, ở ngoài kinh thành trên núi Vĩnh Ninh một gian chùa miếu nhỏ—— trước Thừa Ân tự liền ngừng lại.

Dạ thị quân đổi một thân thường phục, xuống xe ngựa.

Trụ trì Thừa Ân tự trời vừa sáng liền chờ ở bên ngoài, vừa thấy hấn xuống xe ngựa, lập tức tiến lên nghênh tiếp, niệm một câu Phật ngữ, liền dẫn Dạ thị quân hướng về hậu viện thiện phòng đi.

“Những năm này hấn vẫn chưa từng rời khỏi nơi này?” Dạ thị quân hỏi.

Trụ trì nói: “Hồi quý nhân, Tuyết Trần đại sư mười sáu năm qua, một bước cũng không rời khỏi Thừa Ân tự.”

Dạ thị quân nhìn cửa thiện phòng đóng chặt, lắng nghe tiếng mõ sâu dày, “Mấy ngày nay, có người đến thăm hấn hay không?”

Trụ trì lắc đầu, “Vẫn không.”

Dạ thị quân liềm liềm lông mày, lẽ nào hấn đoán sai? Nhưng nếu hấn sai, bệ hạ đến tốt cùng vì sao phải vội bức Thập Lục hoàng nữ? “Ta có mấy câu muốn nói với hấn, làm phiền trụ trì tránh mặt một chút.”

Trụ trì niệm câu Phật ngữ, nhân tiện nói: “Quý nhân xin cứ tự nhiên.” Sau đó xoay người ly khai.

Dạ thị quân quay lại nói với ở cung thị hai đi theo bên cạnh: “Bảo vệ nơi này, không để bất luận người nào đi vào.”

Dứt lời, liền đi tới trước cửa thiện phòng, đẩy ra.

Chỉ nghe một tiếng cửa mở, nhẹ nhàng, bên trong gian phòng tiếng mõ cùng tiếng niệm kinh dừng một chút, rồi lại tiếp tục.

Dạ thị quân chậm rãi đi vào bên trong thiện phòng đàn hương mịt mờ, sau đó xoay người đóng cửa lại.

Bên trong thiện phòng, một vị tăng nhân quay lưng lại phía hấn, quỳ trên mặt đất, trang nghiêm tụng kinh.

Dạ thị quân chậm rãi đi tới, lặng đứng ở sau lưng hấn, nhưng không nói lời nào.

Tăng nhân dường như chưa phát hiện, tiếp tục tụng kinh.

Dạ thị quân nhắm hai mắt lại, lắng lắng lắng nghe.

Lại qua hồi lâu, tăng nhân niệm kinh xong xuôi, chậm rãi đứng lên.

Dạ thị quân vẫn như cũ nhắm mắt lại, sâu kín nói: “Đã lâu không gặp.”

Tăng nhân thấp nén hương, chưa từng trả lời.

“Những năm này, người tốt không?” Dạ thị quân mở mắt ra, nhàn nhạt hỏi.

Tăng nhân không trả lời, xoay người lại, hắt đại khái chừng ba mươi tuổi, có khuôn mặt trầm tĩnh như nước, hắt ta căn bản như không nhìn thấy sự tồn tại của hắn, chậm rãi hướng về bên cạnh bàn đi đến, ngồi xuống, chậm rãi rót một chén nước, từ từ uống.

Dạ thị quân xoay người đi tới bên cạnh hắn, “Ta cũng không phải là muốn tới quấy rầy người, chỉ là có một vấn đề, ta không thể không tới hỏi rõ ràng.”

Tăng nhân lặng lẽ uống trà, vẫn không trả lời, mí mắt cũng không nhấc.

“Hôm nay, bệ hạ đang ở trước mặt vấn vô cả triều cùng hậu cung chư vị hoàng nữ hoàng tử cùng với cha đẻ họ, trọng trách Thập Lục hoàng nữ.” Dạ thị quân chậm rãi nói.

Tăng nhân uống trà động tác run lên một cái, nhưng vẫn không giương mắt nói chuyện.

Dạ thị quân tiếp tục hỏi: “Người cũng biết, bệ hạ tại sao lại xuống tay tàn nhẫn như vậy?”

Tăng nhân đặt ly trà xuống, sau đó nhắm hai mắt lại, chuyển động Phật châu trong tay, không đáp lại hắn.

“Có thể người còn chưa biết, thái nữ bị phế.” Dạ thị quân nói.

Tăng nhân tay dừng một chút, sau đó lại tiếp tục.

Dạ thị quân nói: “Hơn một tháng trước, thái nữ cùng bệ hạ trong lúc đi săn có ý đồ mưu hại bệ hạ, chuyện sau đó, nhất định là bệ hạ hạ chỉ phế truất vị trí thái nữ, người cũng biết thái nữ vì sao làm như vậy?”

Lời nói của hắn ngừng một chút, bất quá lần này không có chờ tăng nhân đáp lại, mà tiếp tục nói, như là đang giảng giải một hồi cổ sự, vừa giống như làm bầm lâu bầu, “Nàng nói với bệ hạ, nàng nhìn ra bệ hạ xem nàng như bia đỡ đạn, vì người chân chính trong lòng bệ hạ hướng vào chặn lại tất cả công kích, nàng nói, nàng là một con cò của bệ hạ thôi, nhưng nàng không biết, kỳ thực chỉ cần nàng bất động, bệ hạ không hẳn thật sự sẽ phế bỏ nàng, chỉ là nàng cũng không hiểu... Nhưng mà, nàng giống như cha đẻ Hòa Dụ Phượng của nàng, nghĩ quá nhiều, làm cũng quá nhiều, cuối cùng rơi vào kết cục không còn gì cả.”

Tăng nhân phảng phất nhập định, giống như hoá đá vậy, không có phản ứng.

Dạ thị quân cười, “Ta biết người hận bệ hạ, oán bệ hạ, sau đó, Hòa Dụ Phượng là phu quân kết tóc của bệ hạ, bọn họ cùng nhau vượt qua thời kỳ gian nan nhất, bọn họ tương trợ trong lúc hoạn nạn mười mấy năm, tuy là giữa bọn họ không có yêu, thế nhưng bệ hạ không thể muốn mệnh hắn, bệ hạ không phải không tin người, cũng không phải không yêu người, chỉ là nàng không thể đem phu quân kết tóc chính mình đưa vào chỗ chết.”

Hắn nhìn nam tử trước mắt, không khỏi trầm thờ dài, “Kỳ thực sự kiện năm đó cũng không thể hoàn toàn quy tội Hòa Dụ Phượng, hắn cũng không phải kẻ ác, chỉ ít, ở thời điểm người gặp rủi ro, hắn chân tâm chăm sóc cho người, chỉ là hắn không chỉ là một nam tử, hắn có thể chịu đựng ngọt ngào cùng thống khổ trong lòng, nhưng không không chế được ái nữ chi tâm, hắn sợ, thật sự sợ, lại gặp Thập Lục hoàng nữ sau khi sinh ra, bệ hạ phản ứng mừng rỡ như điên, hắn thật sự sợ, sợ mất thế chủ yếu đầu, lại mất nữ nhi tương lai...”

Ta theo bệ hạ mấy chục năm, chưa từng gặp bệ hạ mê luyến một người như vậy, không, cái kia không phải mê luyến, mà là yêu, thật sự yêu, ta biết, Hòa Dụ Phượng sau đó cũng biết, chỉ là cùng ta không giống, chính là, Hòa Dụ Phượng còn có nữ nhi, một nữ nhi bị lập thành thái nữ, các đời, chưa từng có thái nữ bị phế truất còn có thể giữ được tính mạng, bảo vệ một đời bình an, chỉ có người, mới bảo vệ thái nữ.

Kỳ thực muốn bảo vệ địa vị thái nữ, bảo đảm bệ hạ sẽ không phế bỏ thái nữ mà đứng về phía Thập Lục hoàng nữ, vẫn có rất nhiều phương pháp, nhưng mà, người một khi có tà niệm, thì sẽ làm ra chuyện không thể ngăn cản, cho nên Hòa Dụ Phượng sau đó mới dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

Chỉ là Hòa Dụ Phượng cũng không phải là kẻ ác chân chính, chỉ ít cuộc sống của hắn về sau, tâm hắn không dễ chịu, sở dĩ hắn thu dưỡng Thập Lục hoàng nữ, tỉ mỉ chăm sóc, tất cả lấy lòng, chỉ vì chuộc tội, càng bởi vì trong lòng quanh năm áp sự tình kia, thân thể cũng một năm so với một năm kém hơn, sau đó, hắn trong lúc vô tình phát hiện bệ hạ kỳ thực đã sớm biết được sự kiện kia là hắn gây nên, ngọt ngào trong lòng nhiều năm hoảng sợ cùng tội ác đủ số bộc phát ra, hắn cho rằng bệ hạ sẽ không tha thứ hắn, cũng sẽ không bỏ qua thái nữ, cho nên, hắn lựa chọn lấy cái chết trả lại tội ác từng làm đối với người... Hắn trong bóng tối thay đổi được ngữ ý, để bệnh tình chuyển biến xấu, cho đến cuối cùng thùy được vô hiệu, kỳ thực hắn sai rồi, bệ hạ chưa bao giờ dự định lấy mạng của hắn, chính như bệ hạ chưa bao giờ dự định muốn phế thái nữ mà cải lập Thập Lục hoàng nữ, hàm giả, hàm dưỡng, bệ hạ lúc trước vì Thập Lục hoàng nữ lấy danh tự này, là muốn cho Thập Lục hoàng nữ thành một người hàm dưỡng mà thôi, nhưng vì Hòa Dụ Phượng sau áp chế không nổi tà niệm trong lòng mà phá hủy tất cả... Hòa Dụ Phượng sau khi đi rồi, bệ hạ ở linh tiền hắn nói một câu.”

Dạ thị quân tự thuật ngừng một chút, nhìn chăm chú nam tử nhập định trước mắt, sau một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Bệ hạ nói, nếu để bảo vệ một người, biện pháp duy nhất liền đem nàng đưa lên vị trí chí cao vô thượng, chứa tể vạn người!”

Tăng nhân nghe xong, bỗng nhiên mở mắt, Phật châu trong tay cũng bởi vậy rơi xuống đất.

“Hòa Dụ Phượng sau nếu biết được, hẳn vì thái nữ làm tất cả trái lại phá hủy thái nữ, sợ là dù chết cũng không an nghỉ.” Dạ thị quân thờ dài nói.

Tăng nhân xoay người, nhìn hắn, âm thanh sâu thẳm nói: “Người hôm nay đến, đến tốt cùng là vì cái gì?”

“Ta chỉ là muốn biết, bệ hạ vì sao cấp thiết như vậy?” Dạ thị quân nghiêm mặt nói, “Những năm này, phương thức bệ hạ sử dụng đều là bí ẩn mà hòa

hoãn, bây giờ vì sao thái độ khác thường, ta biết, không phải là bởi vì chuyện phé thái nữ.”

Tăng nhân khuôn mặt trầm tĩnh nổi lên một tia châm biếm, “Ngươi cho rằng là gì?”

“Bệ hạ có phải người đến nói gì với ngươi hay không?” Dạ thị quân ngưng thần nói.

Tăng nhân híp híp mắt, “Ngươi cho rằng nàng sẽ phải người đến nói với ta cái gì?”

“Ta lo lắng, bệ hạ sẽ liều lĩnh chỉ vì viên mộng ban đầu.” Dạ thị quân trầm giọng nói, hần chỉ lo lắng, bệ hạ cấp thiết muốn Thập Lục hoàng nữ trưởng thành như vậy, chính vì bỏ xuống tất cả cao bay xa chạy với hần (tăng nhân kia), năm đó hần biết, bệ hạ có tâm tư này, nhưng khi đó tuyệt đối không thể, nhưng bây giờ, nếu giang sơn Đại Chu có người thừa kế, nếu giang sơn Đại Chu vững chắc, bệ hạ không hẳn sẽ không làm như thế!

Tăng nhân lạnh lùng nở nụ cười, trên mặt đã không nhẹ như mây gió như trước đây, mà là mặt đầy châm biếm, “Ngươi cho rằng nàng sẽ vì một người thân thể dơ bẩn mà bỏ xuống tôn sư Đế Hoàng, bỏ xuống vinh hoa phú quý? Dạ thị, ngươi tuy rằng theo nàng mấy chục năm, nhưng thủy chung vẫn không hiểu rõ nàng!”

Dạ thị quân hơi thay đổi sắc mặt.

“Tuyên Vũ đế tuyệt đối sẽ không bởi vì một nam tử, mà bỏ xuống Đại Chu giang sơn!” Tăng nhân lạnh lùng thốt, “Ngươi nói rất đúng, lúc trước nàng không phải không tin ta, nàng chỉ muốn bảo vệ Phụng hậu, Phụng hậu Đại Chu của nàng, muốn bảo vệ thể diện Đại Chu! Bởi vì nàng tin ta, cho nên nàng không để ta chết, nhưng nếu ta không chết, Phụng hậu cũng không thể an tâm, Phụng hậu không an lòng, hậu cung sẽ không ổn, hậu cung bất ổn, tiền triều sẽ không yên, tiền triều không yên, giang sơn Đại Chu sẽ bất an, cho nên nàng chỉ có thể để ta chết, nhưng nàng để ta chết rồi cũng liền thôi, ta cũng giải thoát rồi, nhưng nàng giả tình giả ý nói yêu ta, cho nên bắt ta giả chết, đem ta đưa đến Thừa Ân tự này, để ta một đời không được an bình! Ngươi cho là nàng vì sao đem ta đưa đến Thừa Ân tự này? Không chỉ bởi vì nàng không muốn ta chết, cũng bởi vì thân thể ta ô uế, càng bởi vì Vĩnh Ninh sơn nhìn xuống một chút chính là thái lăng, nàng mặc dù chết rồi, cũng không muốn thả ta tự do! Đây chính là bệ hạ thâm tình trong miệng ngươi!”

“Cho nên lúc ban đầu ngươi cùng bệ hạ nói những điều kia?” Dạ thị quân lập tức hiểu rõ, “Ngươi rõ ràng không yêu cảm Vệ quân thống lĩnh kia, nhưng bởi vì hận bệ hạ nên nói ra lời như vậy.”

Tăng nhân lạnh lùng nói: “Không sai, ta cố ý, mặc dù ta biết được nàng nhất định đoán ra ý đồ của ta, nhưng ta vẫn nói, bởi vì ta rất rõ ràng, như vậy có thể ở trong lòng nàng đâm một nhát, một nhát đâm cả đời nàng cũng rút không được, lúc trước nàng đem ta từ cuộc đời bình thường kéo vào cung đình dơ bẩn, sau đó lại giận ta không để ý! Ngươi biết đêm đó nàng theo ta nói gì không? Nàng nói, nàng rất rõ ta oan uổng, nhưng không thể không xử trí ta, nàng nói, nàng sẽ đem ta đưa đến ngoại cung, cố gắng thu xếp, sau đó đối ngoại thông báo ta khó sinh mà chết, còn nữ nhi của ta, nàng sẽ chăm sóc khỏe mạnh, nàng lại như ban đầu vậy, bổ thí cho ta! Ha ha... Ta vì sao phải theo ý nàng? Vì sao phải làm cho nàng dễ chịu? Sở dĩ ta nói cho nàng, không sai, ta xác thực là bị oan uổng, là Phụng hậu hãm hại ta, thế nhưng dù Phụng hậu không hãm hại ta, chẳng bao lâu nữa, ta nhất định sẽ làm ra chuyện như vậy! Ta còn nói cho nàng, ta cùng nữ tử kia từ lúc ngoại cung đã nhận thức, nếu không phải bởi vì nàng ta hoa ngôn xảo ngữ, ta đã sớm là chính phu của nàng... Ha ha, sự tình chính là như vậy, nữ tử kia đúng đồng hương của ta... Ta vốn muốn báo thù nàng, nhưng không ngờ liên lụy người vô tội...”

Tăng nhân nói đến cuối cùng, dĩ nhiên thành lảm bảm.

Chuyện năm đó, hần duy nhất hối hận chính là thương tổn cảm Vệ quân thống lĩnh kia, thương tổn một người vô tội, sở dĩ những năm này, hần toàn tâm lễ Phật, chỉ vì tội lỗi này.

Dạ thị quân yên lặng, bệ hạ những năm này, đối với hần vừa yêu vừa hận, do đó thiên nộ đến trên người Thập Lục hoàng nữ sao?

“Ngươi nếu là vì đến cảnh cáo ta, không nên dây dưa bệ hạ nữa, không cần thiết.” Tăng nhân nói: “Ta cùng nàng, từ mười sáu năm trước đã một đao cắt đứt!”

Dạ thị quân trầm mặc một chút, “Còn Thập Lục hoàng nữ sẽ sao đây?”

Tăng nhân biểu hiện trong nháy mắt run rẩy, sau đó lại khôi phục một mảnh trầm tĩnh, “Bắt đầu từ giờ khắc ta rời cung, nàng cùng ta không có bất kỳ quan hệ gì, tin tưởng bệ hạ cũng tuyệt đối sẽ không cho phép nàng cùng ta có bất kỳ quan hệ gì!”

Dạ thị quân nhìn hần, “Kỳ thực pháp hiệu ngươi không nên gọi là Tuyệt Trần, mà nên gọi là Tuyệt Tĩnh.”

Tăng nhân không có phản ứng nào, đứng dậy đi tới trước mặt tượng Phật, tiếp tục niệm kinh.

Dạ thị quân ở lại một lát, sau đó mới xoay người ly khai, lúc đi tới cửa, hần xoay người lại, nói một câu, “Thập Lục điện hạ trước đây không lâu đã mười sáu, bệ hạ hạ chỉ để thử trưởng tử Thục Vũ Chi của Hữu tướng Thục Lam Phong, cũng chính là chỉ muội Chiêu Hiền quý quân năm đó làm Sơ thị Thập Lục hoàng nữ, hải tử kia thân phận tuy không cao, nhưng tính tình cũng khá, chẳng bao lâu nữa, Thập Lục hoàng nữ cũng sẽ đại hôn, vốn là bệ hạ hướng vào con trai trưởng Tuyệt đế sư Tuyệt Noãn Tịch, chỉ là đứa nhỏ này mấy ngày nay làm việc thực sự quá không chừng mực, bệ hạ có thể sẽ có dự định khác.

Nhắc tới Thập Lục hoàng nữ, thời gian trước đây nàng ở Vân Châu kết bạn với một nam tử, chính là con trai trưởng Mông gia, tuy rằng con trai trưởng Mông gia không thể thành chính quân Thập Lục điện hạ, thế nhưng làm một trác quân vẫn có thể, nhưng nam tử này cuối cùng bởi vì vinh hoa phú quý mà từ bỏ Thập Lục điện hạ, bệ hạ sau khi biết được phi thường tức giận, liền ra tay làm một ít chuyện, thậm chí đã từng nghĩ tới phải diệt trừ người đã nhục nhã Thập Lục điện hạ này, nhưng cuối cùng lo lắng Thập Lục điện hạ khổ sở nên không hạ thủ được, liền làm một phen an bài khác... Dù bệ hạ đối với ngươi có chút tuyệt tình, thế nhưng nàng yêu thương Thập Lục điện hạ là không cần hoài nghi, chỉ ít so với ngươi – người làm cha tốt hơn nhiều!”

Hắn nói xong, liền xoay người ra ngoài, cho nên, hắn không nhìn thấy, khuôn mặt trầm tĩnh đối mặt tượng Phật trượt xuống hai hàng lệ...

Dạ thị quân ra khỏi thiện phòng, liền trực tiếp ly khai.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi núi Vĩnh Ninh.

Dạ thị quân mỗi một tựa vào trên xe ngựa, nhưng không vì chuyến đi này mà thở phào nhẹ nhõm, trái lại nghi ngờ trong lòng càng ngày càng sâu, không phải bởi vì Trình thị, bệ hạ đến tốt cùng lo lắng như vậy là vì cái gì?

Những năm này, bệ hạ trên căn bản là không gạt hắn việc gì, nhưng bây giờ, nàng ngay cả hắn đều che giấu, đến tốt cùng là vì nguyên nhân đáng sợ gì?

...

Lúc chạng vạng.

Sau khi Thực Vũ Chi hầu hạ Tì Mộ Hàm uống thuốc, liền đem một ít chuyện cùng Tì Mộ Hàm bàn giao, “Sau giờ Ngọ, Thập Tam hoàng nữ, Ninh Vương điện hạ, mẫu thân ta cùng Tuyệt gia đều phái người đưa tới một chút đồ bổ cùng thuốc, Tuyệt phủ đưa tới lễ vật ta đã sai người đặt ở bên ngoài phòng khách, còn lại, ta đều để Chương quản gia cất đi, chờ điện hạ muốn dùng lại lấy, chỉ là, Ninh vương phủ còn có một chút lễ vật ta không biết xử lý như thế nào, muốn xin hỏi điện hạ một chút.”

Tì Mộ Hàm ngưng mi, “Ninh vương phủ phái người đưa tới cái gì?”

Thực Vũ Chi vẻ mặt có chút không tự nhiên, “Trừ một chút đồ bổ cùng thuốc ra, còn đưa ba tiểu thị trẻ tuổi.”

“Gọi Chương Thiện vào.” Tì Mộ Hàm trầm giọng nói.

Thực Vũ Chi gật đầu, đứng dậy muốn đi ra.

Tì Mộ Hàm gọi hắn lại, “Người để hạ nhân đi gọi là được.”

Thực Vũ Chi sững sờ, chợt cười nói: “Vâng.” Sau đó cao giọng gọi tiểu thị chờ ngoài cửa, bảo nàng đến tiền viện kêu Chương Thiện đến.

Sau thời gian một ly trà, Chương Thiện đi vào, “Điện hạ có gì phân phó.”

“Đem lễ vật Ninh vương phủ đưa tới kể cả ba tiểu thị kia đưa đến Thuận Thiên Phủ, chuyển giao cho Thuận Thiên phủ doãn Vương Tuấn, nói bản điện nhận hảo ý Ninh Vương điện hạ, cũng cảm kích Vương Tuấn Vương đại nhân giáo dục chi ân.” Tì Mộ Hàm nhận nhặt phân phó nói.

Thực Vũ Chi mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chương Thiện mặt không biến sắc, “Là mình đưa hay là ám đưa?”

Tì Mộ Hàm câu khéo miệng, nói: “Như bình thường là được.”

“Tiểu nhân tuân mệnh.” Chương Thiện đáp, sau đó lùi ra.

Tì Mộ Hàm nhìn Thực Vũ Chi một chút, “Vũ Chi có lời muốn hỏi ta?”

Thực Vũ Chi suy nghĩ một chút, “Điện hạ nếu không muốn nói, Vũ Chi liền không hỏi.”

“Vũ Chi...” Tì Mộ Hàm lẩm bẩm một tiếng, “Bản điện cũng không phải là không muốn nói với ngươi, chỉ là chuyện này liên lụy đến mấy người, bản điện không tiện nói.”

Thực Vũ Chi mỉm cười nói: “Vũ Chi rõ, điện hạ có muốn nhìn xem Tuyệt phủ đưa tới lễ vật gì không?”

Tì Mộ Hàm nhìn hắn, “Vũ Chi, ngươi có hay không...” Chỉ là nàng còn chưa có nói xong, bên ngoài liền truyền đến một tiếng gào kinh thiên động địa, “Tì Mộ Hàm...”

Theo tiếng gào kia truyền đến, một bóng người cũng lập tức chạy vào phòng, nhanh đến nỗi tiểu thị bảo vệ bên ngoài cũng ngăn cản không được.

Thực Vũ Chi thấy người kia nhào tới trước mặt, liền muốn nhào tới trên người Tì Mộ Hàm, liền vội vàng đứng lên, che trước mặt hắn.

Tuyệt Noãn Tịch bỗng nhiên dừng cước bộ, căm tức nhìn nam tử trước mắt, “Ngươi ngăn trở bổn công tử làm gì? Mau tránh ra!”

“Tuyệt công tử, điện hạ trên người có thương tích, kính xin Tuyệt công tử bình tĩnh.” Thực Vũ Chi nghiêm mặt nói.

Tuyệt Noãn Tịch sững sờ, một đôi mắt đỏ hồng hồng nhìn chằm chằm Tì Mộ Hàm, chợt rơi lệ, “Ta... Ta chỉ là nhất thời nóng ruột... Ta... Ta không phải cố ý...”

“A Noãn, người sao lại đến đây?” Ti Mộ Hàm có chút bất đắc dĩ nói.

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng không trách cứ, liền trực tiếp lướt qua Thục Vũ Chi, đi tới bên cạnh nàng, cẩn thận từng li từng tí một, chỉ lo không cẩn thận đụng tới nàng sẽ làm thương nàng, “Đại tỷ lại gạt ta, nàng nói người đã hồi phủ, mà bệ hạ cũng không trách cứ người, nhưng không có nói cho ta người bị bệ hạ đánh!”

Hắn vừa nói vừa khóc lóc, “Mẫu thân nói ta lại làm sai chuyện, liền lại phạt ta đi quỳ từ đường, chờ sau khi ta quỳ từ đường xong, mẫu thân lại muốn cầm cửa ta, ta không muốn, nhưng mẫu thân nói, nếu ta lại không nghe lời, nàng liền không đi thỉnh chỉ, để ta gả cho người, ta không thể làm gì khác hơn là nghe lời.”

Thục Vũ Chi nghe xong lời này, thân thể nhất thời run rẩy, hai mắt lộ ra khiếp sợ.

“Vũ Chi, ta khát.” Ti Mộ Hàm bỗng nhiên mở miệng nói.

Thục Vũ Chi thần thờ đáp một tiếng, liền luống cuống tay chân rót một ly trà, đưa cho nàng.

Ti Mộ Hàm nhận lấy, ra hiệu hắn ngồi ở bên người nàng.

Thục Vũ Chi tựa hồ còn không chú ý, liền nghe nàng ngồi xuống.

Tuyết Noãn Tịch thấy tình cảnh này, nhất thời nổi trận lôi đình, đang muốn phát tác, lại nghe Ti Mộ Hàm nói: “Vậy người làm sao mà biết?”

Hắn chợt quên chuyện phát tác, lập tức chuyển đề tài, nổi giận dưng dưng nói: “Hừ, nếu không phải ta trong lúc vô tình nghe thấy quản gia nói muốn đi hỏi đại tỷ, đem đồ bỏ cùng thuốc đưa đến phủ Thập Lục hoàng nữ, ta còn thực sự không biết! Ta vừa nghe xong, cảm giác không thích hợp, liền túm lấy nàng ép hỏi, nhưng nàng còn không chịu nói, còn gạt ta nói chỉ là một ít lễ vật hàng ngày mà thôi. Hừ! Lúc nào đưa đồ bỏ cùng thuốc ta sẽ không biết sao? Ta liền nói cho nàng, nàng nếu không nói cho ta, ta liền đi theo mẫu thân cáo trạng, nói nàng ăn cắp này nọ trong phủ ra ngoài bán, nàng quýnh lên, liền nói với ta!”

Hắn sau khi nghe xong, lập tức lòng như lửa đốt chạy ra phủ, việc trước đây đã đáp ứng đại tỷ, không tùy ý xông vào phủ đệ đều quên sạch.

Tuyết Noãn Tịch nói xong, con mắt lại đỏ, nước mắt cũng bắt đầu lưu.

Ti Mộ Hàm thấy nước mắt của hắn, có chút đau đầu, “Vậy là người lại trốn đến?” Dứt lời, ở bên gối tìm một cái khăn tay đưa cho hắn, “Lau một chút, khóc khó coi.”

Tuyết Noãn Tịch vừa nghe, đoạt lấy khăn tay, lau lau lung tung một hồi, sau đó mắng một tiếng, “Người hỗn đản!” Hắn lo lắng như vậy, nàng còn nói hắn khóc khó coi!

Thục Vũ Chi trong lòng bách vị tạp trần, Tuyết đại công tử này vì sao cùng nghe đồn chênh lệch nhiều như thế?

“Mẹ người cùng đại tỷ có biết người chạy đến không?” Ti Mộ Hàm tiếp tục hỏi.

Tuyết Noãn Tịch vung khăn tay, nói: “Ta làm sao biết, ta vừa nghe nói người bị đánh, liền chạy đến!” Vừa dứt lời, lập tức đưa tay ra với Ti Mộ Hàm

Thục Vũ Chi thấy thế, “Tuyết công tử, người muốn làm gì?”

Tuyết Noãn Tịch tức giận lườm hắn một cái, “Tự nhiên là nhìn nàng thương ở nơi nào, thương có nặng hay không, làm sao? Không được sao?”

“Thái y đã xem qua, nói thương không nghiêm trọng lắm.” Thục Vũ Chi trả lời.

“Người gạt ta!” Tuyết Noãn Tịch cả giận nói, “Xem sắc mặt của nàng làm sao có khả năng chỉ là tiểu thương! Huống chi, người như bệ hạ sẽ ra tay nhẹ sao? Ta không tin!” Dứt lời, lại muốn động thủ.

“A Noãn!” Ti Mộ Hàm nhíu mày trầm giọng nói, “Cho dù ta thật sự thương nặng, người cũng không thể động thủ với ta!”

“Tại sao?” Tuyết Noãn Tịch tròn to hai mắt, nhìn Ti Mộ Hàm một chút, lại nhìn chăm chú Thục Vũ Chi, “Hắn có thể!?”

Ti Mộ Hàm nói: “Vũ Chi là Quân thị của ta, đương nhiên có thể.”

“Vậy ta là chính quân của người, vì sao không thể!” Tuyết Noãn Tịch giận dữ.

Sắc mặt của Thục Vũ Chi lại trắng bệch.

Ti Mộ Hàm lệ quát một tiếng: “A Noãn, câm miệng!”

“Người quát ta?” Tuyết Noãn Tịch kinh ngạc, sau đó chỉ vào Thục Vũ Chi nói: “Người vì Thục Vũ Chi quát ta?”

Tì Mộ Hàm trầm mặt, “Ta không biết mẹ ngươi dự định gì, nhưng ngươi bây giờ nói như vậy, ngày sau ngươi làm sao đi ra ngoài gặp người? Danh tiếng mẫu thân ngươi cùng đại tỷ chưa từng dạy ngươi sao?”

“Tuyệt công tử, điện hạ lo lắng cho ngươi.” Thục Vũ Chi cũng nghiêm mặt nói, một mình nuốt xuống một bụng cay đắng.

Tuyệt Noãn Tịch nghe vậy, suy nghĩ một chút, “Chỉ cần ngươi không quát ta là được.”

“Sau này còn như vậy, không cần nói.” Tì Mộ Hàm nghiêm túc nói.

Tuyệt Noãn Tịch nói: “Nếu ta thật sự gả cho ngươi, là có thể nói rồi?”

Tì Mộ Hàm trầm trầm mâu, đang muốn nói, lại nghe bên ngoài có người bẩm báo: “Khởi bẩm điện hạ, Tuyệt đại tiểu thư tới chơi.”

“Không gặp, không gặp, bảo cho nàng trở về, không cho nàng đi vào!” Tuyệt Noãn Tịch không chờ chủ nhà mở miệng, trực tiếp reo lên.

Người bên ngoài có chút khó xử.

Tì Mộ Hàm thấp giọng kêu một tiếng, “A Noãn!”

Tuyệt Noãn Tịch thấy sắc mặt nàng nghiêm khắc, tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không tiếp tục nói nữa.

“Thỉnh Tuyệt đại tiểu thư đi vào.” Tì Mộ Hàm trầm giọng nói.

Bên ngoài người trả lời: “Dạ.”

Tuyệt Noãn Tịch tàn nhẫn cảnh cáo: “Ta cho ngươi biết, ngươi không thể để Đại tỷ của ta dẫn ta đi! Sáng nay ngươi nói ngươi sẽ không có chuyện gì, nhưng ngươi lừa ta, lần này, ta tuyệt đối sẽ không nghe lời ngươi!”

Thục Vũ Chi sửng sốt, có chút mờ mịt, sáng nay bọn họ cũng cùng nhau? Nhưng sáng nay điện hạ không phải ở đại lao hoàng tộc sao?

Tì Mộ Hàm không nói gì, chỉ buông mi mắt, che kín tròng mắt mù mịt...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 63: Đạo Là Vô Tình

Edit: Sally

Theo quy củ Đại Chu, khách không nên tiến vào nhất phủ nội viện, có điều Tuyệt Nghiễn giờ khắc này thế nhưng đã quên quy củ này, mặc dù nhớ kỹ, cũng không có ý định tuân thủ, thừa lúc hạ nhân Thập Lục hoàng nữ phủ đưa nàng đến Tây Uyển, nàng không có bất kỳ chần chờ.

Bệ hạ trước mặt mọi người trọng trách Thập Lục hoàng nữ, tin tức này nàng ngay đầu tiên liền thu được, chỉ là vẫn gạt Tịch Nhi, bởi vì nàng rất rõ ràng, một khi báo bối đệ đệ của mình biết, tất nhiên lại sẽ gây ra đại họa.

Hôm qua hấn chạy đi Thuận Thiên Phủ chính là ví dụ rõ nhất.

Cho nên khi nàng theo trong miệng quần gia biết được đệ đệ đã biết được chuyện này, liền lập tức hướng Thập Lục hoàng nữ phủ mà đến, chính là vì muốn trước khi hấn làm ra chuyện càng thêm mạnh động, ngăn cản hấn.

Nhưng mà, khi nàng đi vào Vũ Lâu, lại kinh ngạc nhìn đệ đệ mình luôn luôn coi trời bằng vung giờ khắc này cư nhiên yên lặng đứng ở bên cạnh, dịu ngoan như con thỏ trắng nhỏ.

Tuyệt Nghiễn ngưng thần một chút, mới đi lên trước, quay về Tì Mộ Hàm thi lễ một cái, “Hạ quan tham kiến Thập Lục điện hạ.”

“Không cần đa lễ.” Tì Mộ Hàm khề nói, “Tuyệt đại tiểu thư là đến tìm Tuyệt công tử?”

Tuyệt Nghiễn gật đầu: “Đúng vậy.” Dứt lời, chuyển tầm mắt qua nhìn đệ đệ, trầm mặt nói: “Tịch Nhi, mẫu thân tìm ngươi, cùng đại tỷ trở về thôi.”

Tuyệt Noãn Tịch không trả lời, giống như không nghe thấy Tuyệt Nghiễn nói, đôi mắt không dám tin tưởng nhìn chằm chằm Tì Mộ Hàm, “Ngươi vừa mới gọi ta cái gì?”

Cái gì mà Tuyệt công tử? Hấn không phải đã nói, không cho nàng gọi mình Tuyệt công tử sao?

Bây giờ nàng tại sao lại xưng hô như vậy?

Ti Mộ Hàm mặt không biến sắc nói: “Có gì không thích hợp?”

Tuyết Noãn Tịch nhìn nàng bộ dáng không cần thiết chút nào, nhất thời nổi giận, khi ánh mắt của hắn quét thấy nàng vẫn nắm tay Thục Vũ Chi, lửa giận lại chuyển thành chua xót, nàng liền yêu thích Thục Vũ Chi như vậy, liền thả một hồi cũng không muốn? “Ti Mộ Hàm, ngươi hỗn đản!”

Hắn mắng, nhưng không có giống như thường ngày, mắng xong liền đi.

Tuyết Nghiễn nhíu mày, “Tịch Nhi, không được vô lễ!”

“Tuyết đại tiểu thư nếu có việc, bản điện cũng không giữ thêm” Ti Mộ Hàm ngẩng đầu nhìn Tuyết Nghiễn, nói.

Tuyết Nghiễn ánh mắt trầm một hồi, tuy rằng nàng không thích nàng ấy ở thời điểm còn chưa cùng Tịch Nhi định ra danh phận liền thân cận Tịch Nhi như vậy, nhưng mà bây giờ thấy nàng lạnh nhạt với đệ đệ bảo bối của mình như vậy, trong lòng cũng không cam lòng, đang muốn nói hai câu, đã thấy Ti Mộ Hàm như có thâm ý nhìn nàng, không khỏi sửng sốt một chút, liền nói đến miệng lập tức nuốt trở vào, nàng thùy thùy mi mi mắt, sau đó đối với Tuyết Noãn Tịch nhẹ giọng nói: “Tịch Nhi, mẫu thân đang đợi ngươi.”

Tuyết Noãn Tịch khổ sở trong lòng đến cực điểm, nhưng vẫn không muốn cứ như thế ly khai, hắn nếu cứ như vậy đi rồi, kia không phải là bại bởi Thục Vũ Chi này! Hắn đừng hòng! “Ta không đi, ta muốn lưu lại, chính là muốn!”

Hắn vừa hướng Tuyết Nghiễn nói, một bên nhìn chăm chăm Ti Mộ Hàm không tha, giọng điệu tàn bạo, rồi lại mang theo vài tia ghen ghét, “Ta không đi! Ngươi đuổi ta cũng không đi!”

Thục Vũ Chi nghe xong, chuyển tầm mắt nhìn về phía Ti Mộ Hàm, đang muốn khuyên vài câu, nhưng trong mắt nàng chợt lóe lên không đành lòng, trong lòng lập tức run lên, nghĩ đến Tuyết đại công tử này ở trong lòng nàng cũng không phải không có địa vị, chỉ là vì cái gì nàng muốn lạnh nhạt với hắn như vậy?

Ngay vừa rồi, nàng còn ôn hòa như vậy, vì sao đột nhiên liền thay đổi thái độ?

Thục Vũ Chi vốn nên vì thái độ nàng như vậy mà lòng sinh vui sướng, nhưng bây giờ, trong lòng hắn chỉ có nồng đậm cay đắng, nàng vì sao phải ỷ lại tâm chính mình?

Hắn cúi đầu, vẻ mặt mờ mịt, đứng vào lúc này, bàn tay nắm lấy tay mình quẩn một hồi, hắn chợt phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn nàng.

Trong mắt của nàng có nhân nhạt sầu lo, còn tựa hồ có một tia thỉnh cầu.

Thỉnh cầu?

Thục Vũ Chi sửng sốt.

Tuyết Noãn Tịch thấy bọn họ tương hỗ đối diện, vẻ mặt đó muốn bao nhiêu thân mật thì có bấy nhiêu thân mật, hắn từng trận đau, nếu không phải lo lắng đụng vết thương trên người nàng, hắn hận không thể vồ tới, đưa nàng chặt chẽ ôm vào trong ngực, không cho Thục Vũ Chi kia xem! Tuy không thể động, thể nhưng miệng vẫn không nhàn rỗi, “Các ngươi nhìn đủ chưa?”

Thục Vũ Chi chợt xoay người lại, cũng rõ ràng trong mắt nàng thỉnh cầu là có ý gì, hắn nhìn Ti Mộ Hàm gật gật đầu, sau đó chuyển qua, nhìn Tuyết Noãn Tịch vẻ mặt giận dữ, hai mắt đang bốc lửa, “Tuyết công tử, điện hạ mệt mỏi, thái y nói, thương điện hạ cần phải tĩnh dưỡng.”

Tuyết Noãn Tịch nghe xong, lúc này hối hận chính mình một phen la hét, sốt sắng nói: “Vậy làm sao bây giờ? Có muốn đi thỉnh thái y hay không? Đúng rồi, đại tỷ, đi thỉnh thái y.”

Tuy rằng lời nói không nhiều lắm, thể nhưng âm thanh đè thấp không ít.

Tuyết Nghiễn thấy hắn phản ứng này, không khỏi ngậm thờ dài, “Tịch Nhi, Thập Lục điện hạ cần tĩnh dưỡng, chúng ta không nên ở chỗ này quấy rối nàng.”

Tuyết Noãn Tịch sau khi nghe, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, “Nhưng mà... Nhưng mà... Nàng...” Hắn một bên do dự do dự không biết muốn nói gì, một bên nhìn chăm chú Ti Mộ Hàm, đáng đáp kia đáng thương chưa bao giờ có.

Ti Mộ Hàm thấy hắn như vậy, thân thể không khỏi căng thẳng một hồi, thở một dài cái, “A Noãn, ngươi đi về trước, được không?”

Tuyết Noãn Tịch nghe xưng hô nàng, hai mắt chợt sáng lên, “Ngươi không gọi ta Tuyết công tử?”

“A Noãn, đại tỷ của ngươi không thích ta gọi ngươi như vậy.” Ti Mộ Hàm khẽ nói.

Tuyết Nghiễn nghe vậy, không khỏi thiêu mi.

Tuyết Noãn Tịch nghe xong, chợt cảm tức đại tỷ mình, “Đại tỷ, ngươi không cho phép sao?”

“Nếu ở trước mặt người ngoài, đại tỷ tự nhiên không cho người khác gọi ngươi như vậy.” Tuyết Nghiễn nghiêm mặt nói, “Tịch Nhi, này cùng thanh danh của ngươi có quan hệ, đại tỷ mặc dù làm kẻ ác, cũng sẽ làm như vậy!”

Tuyết Noãn Tịch suy nghĩ một chút, tựa hồ cũng có đạo lý, “Nhưng mà... Nơi này lại không có người ngoài!”

Tuyết Nghiễn đầu đầu nhú mày, “Tịch Nhi, ngươi chỉ cần một ngày chưa xuất giá, tất cả mọi người trừ Tuyết gia đều là người ngoài!”

“Cái kia... Vậy ngươi gọi mẫu thân ngày mai liền tiến cung hướng bệ hạ thỉnh chỉ đi!” Tuyết Noãn Tịch mặt không đỏ không thờ gấp nói.

“Khụ khụ...” Ti Mộ Hàm bỗng nhiên ho khan.

Tuyết Noãn Tịch thấy thế, vội vã lo âu hỏi: “Ngươi thế nào? Có phải là không thoải mái hay không? Có muốn thỉnh thái y hay không?” Tuyết đại công tử tựa hồ đã quên, ý tứ hai chữ tĩnh dưỡng.

Thục Vũ Chi vội vã nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, giúp nàng thuận khí.

Tuyết Noãn Tịch thấy hành vi của hắn, nhất thời nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hắn, nhưng không có lên tiếng.

“Tịch Nhi!” Tuyết Nghiễn tàn khốc quát một tiếng, “Ngươi đến cùng có trở về hay không?” Hắn không hiểu lẽ như vậy, không biết tiến thoái, sợ Thập Lục hoàng nữ này cũng sẽ không chịu được!

Mẫu thân nói không sai, những năm này các nàng đúng là quá mức dung túng hắn!

Tuyết Noãn Tịch căn bản không đem cảnh cáo của nàng để trong lòng, đôi mắt lo âu nhìn Ti Mộ Hàm, thấy nàng chỉ khụ mấy lần, cũng không có không thích hợp, mới yên lòng, đồng thời cũng hạ quyết định, “Ta không đi, ta ở đây chăm sóc ngươi.”

“Không được.”

“Không được!”

Ti Mộ Hàm cùng Tuyết Nghiễn đồng thời mở miệng.

“Tại sao?” Tuyết Noãn Tịch kịch liệt địa phản ứng nói.

Ti Mộ Hàm thùy thùy mi mắt, sau đó nghiêm túc nhìn hắn, “A Noãn, ngươi đi về trước đi.”

“Không được!” Tuyết Noãn Tịch nghiêng đầu qua chỗ khác, cả giận nói.

Tuyết Nghiễn nói: “Tịch Nhi, ngươi muốn mẫu thân tự mình tới đón ngươi sao?”

“Dù là mẫu thân đến, ta cũng không trở về.” Tuyết Noãn Tịch cả giận nói.

Tuyết Nghiễn giận tái mặt, đang muốn tăng giọng điệu, lại bị Ti Mộ Hàm đoạt trước.

“A Noãn!” Ti Mộ Hàm nghiêm nghị kêu một tiếng, tàn khốc nói: “Ngươi hôm nay nếu không cùng đại tỷ ngươi hồi phủ, ngày mai liền không cần trở lại! Sau này Thập Lục hoàng nữ phủ của bản điện ngươi cũng không cần lại tiến vào!”

Tuyết Noãn Tịch sửng sờ, kinh ngạc nhìn nàng, “Ngươi... Ngươi... Ngươi nói cái gì?”

“Tuyệt công tử, điện hạ ý tứ là, ngày hôm nay sắc trời không còn sớm, ngươi trước cùng Tuyết đại tiểu thư trở lại, ngày mai trở lại xem điện hạ cũng không muộn.” Thục Vũ Chi nghiêm túc nói, “Điện hạ hôm nay vừa mới phục được, bây giờ thật sự cần nghỉ ngơi.”

“Ta lại không quấy rầy nàng, ta chỉ muốn nhìn nàng mà thôi!” Tuyết Noãn Tịch dựa vào lí lẽ biện luận.

Thục Vũ Chi chậm rãi đứng dậy, nghiêm mặt nói: “Tuyệt công tử, ngươi đi vào đến hiện tại, nói bao nhiêu lời? Ngươi nhao nhao ồn ào như vậy, để điện hạ làm sao nghỉ ngơi? Huống hồ, ngươi một đại gia công tử chưa gả lại nơi này của điện hạ, nếu bị ngoại nhân biết được, ngươi để điện hạ làm sao xử lý? Cho dù mọi người không để ý, nhưng ngươi là nam tử, ngươi cũng không để ý sao? Coi như ngươi không để ý, nhưng điện hạ cũng không thể để cho thanh danh của ngươi hủy trong tay nàng.” Hắn hít một hơi, tiếp tục nói: “Tuyệt công tử nếu thật quan tâm điện hạ, kia liền xin ngươi cùng Tuyết đại tiểu thư trở về đi thôi.”

Tuyết Nghiễn lần thứ nhất nhìn thẳng nam tử trước mắt, Thục gia thứ trưởng tử? Nàng thiếu mi, đáy mắt không khỏi xẹt qua một tia suy nghĩ sâu sắc, nam tử này tính tình nhìn như không tệ, chỉ là không biết tâm cơ làm sao? Có điều mặc dù hắn lời nói này có mục đích khác, nhưng cũng là vì Tịch Nhi mà suy nghĩ, “Tịch Nhi, trước cùng đại tỷ trở lại, ngày mai ngươi nếu muốn đến, đại tỷ bồi ngươi tới là được.”

“Hắn nói là thật sự?” Tuyết Noãn Tịch không để ý tới Tuyết Nghiễn, trực tiếp nhìn Ti Mộ Hàm hỏi.

Tì Mộ Hàm nhìn thẳng hần, “Phải.”

“Ngươi thật là vì tốt cho ta?” Tuyết Noãn Tịch thấp giọng nói.

Tì Mộ Hàm gật đầu, “Ừ.”

“Ta ngày mai có thể trở lại?” Tuyết Noãn Tịch hỏi.

Tì Mộ Hàm vẫn là gật đầu: “Ừ.”

“Nếu ta ngày hôm nay không đi, ngươi thật sự không để ý tới ta?” Tuyết Noãn Tịch lấp lầy tức giận nói.

Tì Mộ Hàm nghiêm túc nói: “Phải.”

Tuyết Noãn Tịch trầm mặc lại, nhũ mây, dường như tiếp đó sẽ là một quyết định rất gian nan, một lúc lâu sau, hần mới bắt đầu mở miệng nói: “Được rồi, ta cùng đại tỷ trở lại là được rồi...” Nói xong, hần xoay một cái, “Có điều ta có điều kiện!”

Thục Vũ Chi kinh ngạc.

Tuyết Nghiễn bắt đầu đi.

Tì Mộ Hàm không để ý lắm nói: “Ngươi nói.”

“Thứ nhất, ngươi sau này không được kêu ta Tuyết công tử.” Tuyết Noãn Tịch dựng thẳng một ngón tay lên, “Đương nhiên, nếu ở bên ngoài, ngươi có thể giả bộ một chút, thế nhưng ở trong nhà của ngươi thì không cho!”

Tì Mộ Hàm gật đầu: “Có thể.”

“Thứ hai.” Tuyết Noãn Tịch dựng thẳng ngón tay thứ hai lên, sau đó chỉ về Thục Vũ Chi, “Ngươi sau này không cho cùng Thục Vũ Chi này làm sự tình các ngươi từng làm ngày đó!”

Thục Vũ Chi mặt đột nhiên đỏ lên.

Tuyết Nghiễn không khỏi tròn to hai mắt, quát một tiếng: “Tịch Nhi!” Hần cư nhiên nói lời như vậy?

Cái gì sự tình ngày đó từng làm? Chính là sự tình ngày ấy để hần khóc lóc chạy ra Thập Lục hoàng nữ phủ sao?

Đứa nhỏ này, đứa nhỏ này!

Tuyết Nghiễn lại một lần nữa cảm thấy không thể quản đệ đệ bảo bối này!

Hần làm sao có thể nói lời như vậy?

Tuyết Noãn Tịch nhìn Tì Mộ Hàm, “Ngươi đến cùng có đáp ứng hay không?”

“Vũ Chi là người của ta.” Tì Mộ Hàm nghiêm mặt nói.

Thục Vũ Chi mặt càng đỏ, tâm nhưng âm lên, nàng không vì Tuyết công tử này mà vứt bỏ hần sao?

Đột nhiên, hần tựa hồ nhớ tới, ngày hôm đó, mặc kệ là ở cái trước mặt An nhi do Đức quý quân phái tới, hay là ở trước mặt Tuyết đại công tử này, nàng đều vô tình hay cố ý duy hộ hần, hần cúi đầu, nhìn về phía khuôn mặt trầm tĩnh kia của Tì Mộ Hàm, không khỏi trong mắt đau xót.

Tuyết Noãn Tịch nghe xong nàng trả lời, ngực như bị áp trụ một khối đá lớn, nàng nói Thục Vũ Chi này là người của nàng, nói cách khác nàng sau này vẫn sẽ cùng Thục Vũ Chi này làm chuyện đó, này tại sao có thể, tại sao có thể? Nàng chẳng lẽ không biết nàng làm như vậy, hần sẽ rất thương tâm sao?

“Được rồi, Tịch Nhi.” Tuyết Nghiễn đứng lúc mở miệng, cũng là vì là đệ đệ suy nghĩ.

Tuyết Noãn Tịch đỏ mặt lên nhìn Tì Mộ Hàm, “Ngươi thật sự muốn làm chuyện đó với hần?”

“A Noãn...” Tì Mộ Hàm liếc mắt thấp giọng kêu, âm thanh nhuyễn miên mà dài lâu, “Chuyện này cùng Vũ Chi không quan hệ.”

Tuyết Noãn Tịch tàn nhẫn hút vài hơi khí, tàn nhẫn trừng Thục Vũ Chi vài lần, “Vậy sau này không cho phép ngươi với hần ở trước mặt ta làm chuyện này! Sau này đều không cho!”

Tì Mộ Hàm thùy thùy mí mắt, “Ta đáp ứng ngươi.”

Tuyết Noãn Tịch khịt khịt mũi, “Thứ ba, mặc kệ ta lúc nào đến, ngươi đều không cho đuổi ta đi!”

Ti Mộ Hàm gật đầu, “Có thể.”

“Được, vậy ta cùng đại tỷ trở lại!” Tuyết Noãn Tịch rốt cục làm ra quyết định sau cùng.

Tuyết Nghiễn âm thầm lắc đầu, lập tức tiến lên, “Đi thôi.”

“Ngươi phải chăm sóc nàng thật tốt, nếu nàng xảy ra chuyện gì... Không, nếu ngươi không chăm sóc tốt, bọn công tử tất nhiên không buông tha ngươi!” Tuyết Noãn Tịch quay về Thục Vũ Chi một mặt trịnh trọng cảnh cáo nói.

Thục Vũ Chi gật đầu: “Tuyệt công tử yên tâm, điện hạ chính là thê chủ của Vũ Chi, Vũ Chi tất nhiên sẽ cố gắng chăm sóc.”

Tuyết Noãn Tịch nghe xong hai chữ thê chủ, sắc mặt lại hơi đổi một chút, tàn nhẫn trừng Thục Vũ Chi một chút, ánh mắt kia như nói cho hắn, nhìn hắn còn có thể đắc ý bao lâu, cuối cùng, hắn nhìn Ti Mộ Hàm, ánh mắt vô cùng đáng thương, “Ta sáng mai trở lại, ngươi nhớ phải chờ ta!”

Ti Mộ Hàm cười: “Được rồi, biết rồi.”

Tuyết Noãn Tịch bữu môi, bất đắc dĩ, đi ba bước lại quay đầu lại một hồi mới chịu ly khai.

“Tuyệt đại tiểu thư, bản điện không lâu liền muốn đến Hàn Lâm viện nhậm chức, hi vọng đến lúc đó Tuyết đại tiểu thư chăm sóc nhiều hơn.” Ti Mộ Hàm bỗng nhiên nói.

Tuyết Nghiễn cả người ngưng lại, đắm chiều liếc mắt nhìn Ti Mộ Hàm, lập tức mỉm cười nói: “Điện hạ yên tâm, hạ quan dốc hết toàn lực.”

Dứt lời, lôi kéo Tuyết Noãn Tịch còn không tỉnh nguyện rời vũ lâu.

Một phen nhao nhao ồn ào, vũ lâu đột nhiên rơi vào vắng lặng.

Thục Vũ Chi mỉm cười nói: “Ta đi xem xem cha nuôi nấu canh sâm như thế nào rồi.”

Ti Mộ Hàm gật gù đầu, nói: “A Noãn thuở nhỏ bị làm hư, nói chuyện không có kết cấu, có điều cũng không phải xấu tâm, ngươi không cần để trong lòng.”

“Điện hạ yên tâm” Thục Vũ Chi mỉm cười nói, “Tuyệt công tử là người tính tình ngay thật, ta sẽ không để ở trong lòng.”

Ti Mộ Hàm mỉm môi cười, “Vậy thì tốt rồi.” Sau đó lại nói: “Sau này hắn đến phủ, ngươi liền ở bên cạnh ta, nơi nào cũng không cần đi.”

Thục Vũ Chi kinh ngạc, thốt lên hỏi: “Vì sao?”

“Nhớ kỹ là được.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói.

Thục Vũ Chi nhìn nàng, không rõ vì sao, gật gù đầu, “Vũ Chi rõ ràng.”

...

Hoàng cung

Đoàn tụ điện

Dạ thị quân từ núi Vĩnh Ninh trở lại cung, vẫn như cũ vào điện.

Hắn vừa mới đi vào tầm cung của mình, bên tai liền vang lên âm thanh uy nghiêm của Tuyên Vũ đế, “Ngươi đi đâu vậy?”

Dạ thị quân nhất thời cả người run lên, “Bệ hạ thời điểm đến rồi? Làm sao bên ngoài không có ai thông báo Thần thị?”

“Trẫm hỏi ngươi, ngươi đi nơi nào?” Tuyên Vũ đế từng bước từng bước đến gần hắn, vẻ mặt cũng dần dần âm trầm lên, ánh mắt lạnh lùng uy nghiêm chậm rãi nhắc lên một trận sóng ngầm cuồng bạo.

Dạ thị quân hai chân chợt cúi, quỳ xuống, “Thần thị biết tội.”

“Tại sao?” Tuyên Vũ đế cúi đầu nhìn hắn, “Ngươi không nhớ rõ trẫm đã nói, bất luận người nào cũng không cho đến quấy rối hắn sao?”

Dạ thị quân hợp hợp nhãn, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của nàng, “Thần thị lo lắng.”

“Lo lắng?” Tuyên Vũ đế nắm lấy cằm của hắn, “Hắn vẫn luôn ở nơi đó, sống sờ sờ mười sáu năm, ngươi còn lo lắng!”

Dạ thị quân đau thương nở nụ cười, “Thần thị lo lắng không phải hắn, mà là bệ hạ...”

Tuyên Vũ đế tăng thêm cường độ trong tay, cười lạnh một tiếng: “Lo lắng trẫm?”

“Thần thị lo lắng bệ hạ sẽ có một ngày đem hết thầy đều bỏ xuống, liều lĩnh cùng hấn đi!” Dạ thị quân một hơi nói ra.

Tuyên Vũ để neho băng mâu lại, “Dạ thị, người có biết người đang nói cái gì hay không?”

“Thần thị biết.” Dạ thị quân nói: “Thần thị chỉ là lo lắng, bệ hạ dùng thủ đoạn như thế bức bách Thập Lục điện hạ trưởng thành, là vì muốn cùng...”

Hấn lời còn chưa dứt, liền bị Tuyên Vũ để tát một cái cắt đứt.

Dạ thị quân bị nàng tát một cái tàn nhẫn mà ngã trên đất, thế nhưng vẫn tiếp tục nói: “Thần thị biết được tâm bệ hạ vẫn thống khổ, mà biện pháp duy nhất có thể giải thông khổ đó chính là cùng hấn sớm nổi lại tiền duyên, Thần thị càng biết được, hấn tuyệt đối sẽ không lại quay về cung!”

“Cho nên người liền cho rằng trăm sẽ bỏ giang sơn Đại Chu xuống đi với hấn?” Tuyên Vũ để cười lạnh nói.

Dạ thị quân nhìn nàng, tuy rằng không nói lời nào, thế nhưng hành vi đã cho thấy ý nghĩ của hấn.

“Trăm vẫn cho rằng người là một người thông minh, không nghĩ tới người cũng có thời điểm hồ đồ như thế!” Tuyên Vũ để cười khẩy nói.

Dạ thị quân nói: “Là Thần thị vô năng, để bệ hạ thất vọng rồi.”

Tuyên Vũ để cười lạnh nói: “Bây giờ người xác định trăm là làm ra sự tình người suy đoán đi?”

“Thần thị thủy chung không rõ, bệ hạ vì sao vội vã như thế?” Dạ thị quân hỏi.

Tuyên Vũ để lạnh lùng nhìn hấn, “Kỳ thực, người không phải người thích hợp nhất.”

Dạ thị quân tự nhiên rõ ràng ý tứ trong lời nói của nàng, “Thần thị rõ ràng.” Hấn không phải người thích hợp nhất chương quân ám vệ hậu cung trong mắt nàng, bởi vì hấn vẫn có tư tâm, lúc trước Hòa Dụ Phụng không phải cũng bởi vì tư tâm mà làm cho nàng thất vọng sao?

Kỳ thực, toàn bộ hậu cung, người thích hợp nhất chính là Minh quý quân, chỉ đáng tiếc, hấn là người ngoại tộc, hơn nữa còn có Thập Tam hoàng nữ.

“Chỉ là bản điện không còn lựa chọn.” Tuyên Vũ để lạnh lùng nói, “Cho nên, người tốt nhất không cần lại để trăm thất vọng!”

Dạ thị quân nhìn nàng, “Thần thị chỉ lo lắng, bệ hạ có một ngày sẽ bỏ Thần thị lại.” Nàng theo nữ nhân này mấy chục năm, không thể nào tưởng tượng được nếu có một ngày nàng bỏ hấn mà đi, hấn sống sót còn có ý nghĩa gì?

Hấn là Sơ thị của nàng, rất nhiều năm trước liền tuyệt hậu tự, nàng chính là mục tiêu duy nhất để hấn sinh tồn, giá trị duy nhất!

Tuyên Vũ để bỗng nhiên cười cợt, cúi đầu nhìn hấn, “Người yên tâm, trăm mặc dù chết, cũng sẽ lôi kéo người chôn cùng!”

Dạ thị quân trên mặt không một tia kinh hoảng, “Bệ hạ lời ấy thật chứ?”

Ánh mắt lạnh lùng sáng ngời của Tuyên Vũ để xẹt qua một tia dị mang, từng chữ từng chữ phun ra: “Quân vô hí ngôn!” (Sally: Ai cũng khổ vì yêu nhỉ?)

...

Ninh vương phủ

Thư phòng

Ti Mộ Dung cùng Ti Mộ Viện ngồi đối diện nhau đánh cờ.

“Ngũ hoàng tỷ sáng nay vì sao lại vì kẻ vong ân phụ nghĩa kia nói chuyện?” Ti Mộ Viện hạ một viên cờ đen xuống, hỏi.

Ti Mộ Dung lạnh nhạt nói: “Tuyệt để sư nói không sai, nếu ta không lên tiếng, chẳng phải làm lạnh lẽo nhân tâm những người quy thuận chúng ta sao?”

Ti Mộ Viện âm u cười, “Ngũ hoàng tỷ tiếp tới dự định làm sao?”

“ Từng bước từng bước đến, giống như chơi cờ.” Ti Mộ Dung câu môi, lạnh lùng cười cợt, “Bản vương nhớ tới, vị Thập Lục hoàng muội này của chúng ta cũng rất yêu thích chơi cờ, Bản vương cũng liền sẽ cẩn thận theo sát nàng hạ một bàn!”

Ti Mộ Viện nghe vậy, biết được trong lòng nàng đã có quyết định, liền liền không nói chuyện đó nữa, sau đó chuyển hướng đề tài, “Ta nhận được tin tức, Thẩm tướng quân sắp hồi triều.”

Ti Mộ Dung gật đầu, “Trầm Ngọc Thanh ở Tây Bắc biên cảnh cũng ở hơn năm năm rồi, cũng là thời điểm nên trở về!”

“Ngũ hoàng tỷ cảm thấy mẫu hoàng hành động lần này, là muốn làm gì?” Ti Mộ Viện hỏi.

Ti Mộ Dung trầm tư một lát, “Quan biên phòng điều động về cũng bình thường, chỉ là lần này... Trước xem tình huống một chút nói sau đi.”

Ti Mộ Viện gật gù đầu, “Bây giờ trong kinh thành, Cẩm Vệ quân sau chuyện phế thái nữ cũng có chút điều động, phòng chừng mẫu hoàng trong thời gian ngắn hẳn sẽ không điều động, chỉ là Tây Nam đại doanh... Lần này Trầm Ngọc Thanh hồi triều, tin tưởng mẫu hoàng có thể sẽ đưa nàng điều đến Tây Nam đại doanh.”

Tây Nam đại doanh hướng về phía tây nam kinh thành, là một nhánh hộ vương giá chi sư chân chính, tướng lĩnh phụ trách thống lĩnh nhánh quân đội này nhất định là người tâm phúc nhất của hoàng đế đương triều.

Ti Mộ Dung nghe vậy, không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm bàn cờ cái nhặng nhịt khắp nơi, các nàng hạ tổng thể, mẫu hoàng không phải là đang chơi cờ...

Trầm Ngọc Thanh, con cờ này ở trên bàn cờ của mẫu hoàng đến tột cùng có tác dụng ra sao?

Giữa lúc nàng trầm tư, quân gia Ninh vương phủ đến đây thông báo, nói Vương Tuân Vương đại nhân sai người đến truyền tin.

Ti Mộ Dung nhíu nhíu mày lại, lập tức để quân gia đem người mang vào, tiếp nhận thư tín xong, vừa nhìn, sắc mặt khế biến.

Ti Mộ Viện thấy thế, hỏi: “Làm sao?”

Ti Mộ Dung quay về phía người truyền tin kia nói, “Chuyện này Bản vương biết rồi, người chuyển cáo Vương Tuân, đã có người đưa, nàng liền nhận lấy là được.”

Người kia lĩnh mệnh, liền theo quân gia đi ra ngoài.

Ti Mộ Dung nhìn thấy người đi rồi, dương tay đem thư tín ném xuống đất, sắc mặt âm trầm.

Ti Mộ Viện nhìn thư tín kia liếc mắt một cái, “Ngũ hoàng tỷ, nàng rõ ràng là hướng về người khiêu khích.” Nàng cư nhiên đem lễ vật Ngũ hoàng tỷ đưa đi, chuyển giao đến Vương Tuân quý phủ!

“Khiêu khích?” Ti Mộ Dung cười lạnh nói, “Người cho rằng nàng có bản lĩnh này sao?”

Ti Mộ Viện thấy nàng nói vậy, lại nhớ tới một chuyện, “Mặc kệ Ngũ hoàng tỷ tin hoặc không tin, hoàng muội từ đầu đến cuối đều cảm thấy, mẫu hoàng đối với Ti Mộ Hàm rất đặc biệt.”

Ti Mộ Dung cười lạnh, “Cái kia tốt nhất, Bản vương cũng càng thêm có lý do cho nàng biến mất trên đời này!”

...

Thập Lục hoàng nữ Ti Mộ Hàm gây sự phóng ngựa bị Tuyên Vũ đế ngay trước Chính Tuyên điện ở trước mặt cả triều văn võ cùng nhất chúng hoàng nữ hoàng tử, trọng trách ba mươi, răn đe.

Này vốn nên là chuyện cực kỳ náo động, nhưng mà, ngoài ý muốn chính là chuyện này vẫn chưa nhắc lên phong ba bao lớn, thậm chí rất nhanh phai nhạt ra khỏi phạm vi đề tài của tất cả mọi người.

Thay vào đó là một sự tình náo động khác.

Tuyên Vũ, năm 28 ngày 13 tháng 12, lâm triều, ba tên Ngự Sử bắm tấu lên Tuyên Vũ đế, nói vị trí thái nữ bỏ trống đã lâu, thỉnh Tuyên Vũ đế lập thái nữ khác, ổn định triều cương.

Tuyên Vũ đế tại chỗ tiếp thu ý kiến các nàng, đồng thời liền lập tức hạ chỉ, để hết thảy đại thần đề cử ứng cử viên thái nữ.

Đạo ý chỉ này lại như một tảng đá lớn, quăng vào nơi vốn sóng ngầm mãnh liệt nhưng vẫn cất lực duy trì mặt ngoài bình tĩnh trong triều đình, nhất thời gây nên ngàn con sóng.

Triều đình, hậu cung, bên trong kinh thành đều cấp tốc sôi trào lên.

Trước cửa phủ của mấy vị trọng thần trong triều, ngựa xe như nước, phóng khách nói liền không dứt, mà thân ở trung tâm vòng xoáy, Ninh vương phủ cùng Thụy vương phủ vẫn đóng chặt cửa son.

Thụy vương vì Nhị hoàng nữ bị bệnh, Chiêu Hoàng quý quân lo lắng khó ngủ, liền cùng chính quân ở lại trong cung Chiêu Hoàng quý quân làm bạn.

Mà Ninh vương cáo ốm, không tiếp khách.

Liền ở thời gian bên ngoài sóng ngầm thay nhau nổi lên, Thập Lục hoàng nữ phủ lại là một mảnh an bình, không chút nào bị ảnh hưởng.

Ti Mộ Hàm mỗi ngày ngoại trừ uống dược đổi dược, chính là yên lặng ngồi đọc sách, tình cờ đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút, khôi phục cũng coi như nhanh.

Mà Tuyết Noãn Tịch từ ngày ấy đạt được chấp thuận Ti Mộ Hàm, mỗi ngày sáng sớm liền đến, mãi đến tận chạng vạng màn đêm buông xuống hấn mới lưu luyến trở lại phủ.

Ngày hôm đó, hấn cũng như ba ngày trước, sáng sớm liền chạy tới, chỉ là không giống chính là, hôm nay Tuyết Nghiễn không có cùng đi, chỉ có Tuyết Noãn Tịch một người.

Tuyết Noãn Tịch vừa đến Thập Lục hoàng nữ phủ, liền quen cửa quen nẻo chạy đến Vũ lâu.

Thục Thanh vừa thấy được bóng người, liền lòng sinh không thích, nhưng vẫn nhận quà tặng, đối với Tuyết Noãn Tịch nói: “Tham kiến Tuyết công tử.”

Tuyết công tử này nói thế nào cũng là đại gia công tử, làm sao nông cuồng như vậy?

Mặc dù hấn yêu thích điện hạ, mặc dù hấn thật sự muốn thành chính quân của Thập Lục hoàng nữ, tuy nhiên không thể mỗi ngày đều đến a?

Hơn nữa còn đối với công tử lời lẽ vô tình!

Chân thực làm cho người ta chán ghét!

Tuyết Noãn Tịch khoát tay áo một cái, lập tức đi vào vũ lâu, thấy Thục Vũ Chi cùng Ti Mộ Hàm đang ngồi trên giường nhỏ, uống trà, sắc mặt chột tởm sầm lại, làm sao mỗi một lần hấn đến, Thục Vũ Chi này đều ở bên cạnh nàng?

“Tuyết công tử.” Thục Vũ Chi thấy người đến, đứng lên nói.

Tuyết Noãn Tịch lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn, “Không dám.”

Thục Vũ Chi đã quen thuộc loại thái độ này của hấn, hành lễ xong, vẫn giống như ba ngày trước, ngồi bên người Ti Mộ Hàm, hấn gần nhất luôn cảm giác điện hạ làm như vậy không phải vì chăm sóc cảm thụ của hấn, trái lại có mục đích khác, tựa hồ giống như vì chọc giận Tuyết đại công tử này.

Chỉ là, trong lòng nàng rõ ràng là lo lắng cho hấn ta, vì sao phải làm như vậy?

“Bổn công tử khát, Thục Vũ Chi ngươi đi rót ly trà đến cho bổn công tử.” Tuyết Noãn Tịch hát cảm, chỉ thị Thục Vũ Chi.

Thục Thanh vừa nghe, nhất thời tức giận, công tử lại không phải hạ nhân của hấn, cho dù hấn muốn chỉ thị công tử làm việc, cũng chờ hấn gả tới làm chính quân lại nói, bây giờ thế nhưng dám nhục nhã công tử như vậy! “Tuyết công tử, Nô thị đi châm trà cho người.”

Tuyết Noãn Tịch lườm hấn một cái, “Ta chính là muốn uống trà hấn pha!” Hấn chính là muốn thử một chút, thử trải qua tay hấn có phải liền tốt như vậy, làm cho nàng yêu không tiếc tay như vậy, một khắc cũng không muốn ly khai.

Thục Vũ Chi cho Thục Thanh một ánh mắt, ra hiệu hấn lui ra.

Thục Thanh không cam lòng, nhưng cũng không thể huyền não quá cương, liền lui sang một bên, âm thầm sinh khí, tức giận Tuyết đại công tử này không biết xấu hổ, cũng tức giận Thập Lục hoàng nữ liền một câu nói cũng không muốn nói!

Ba ngày này, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, Tuyết đại công tử này làm nhục công tử, Thập Lục hoàng nữ kia đều nhìn ở trong mắt, nhưng nàng thủy chung không muốn vì công tử nói một câu công đạo.

Thục sự quá đáng!

Hấn còn tưởng rằng công tử tìm được người có thể giao phó chung thân, bây giờ Thập Lục hoàng nữ thấy người khác có thân phận so với công tử tốt hơn liền như vậy!

Hấn thật sự nhìn lầm!

Ti Mộ Hàm đối với ám đầu dường như không thấy, yên lặng uống trà sâm, thần thái thản nhiên.

Thục Vũ Chi đứng dậy hướng về bàn bên cạnh đi, vì hấn rót một ly trà nóng.

Tuyết Noãn Tịch nhân cơ hội chiếm vị trí bên người Ti Mộ Hàm, vốn vị trí thuộc về Thục Vũ Chi.

Thục Thanh nhất thời tròn to hai mắt, căm tức nhìn hấn.

Thục Vũ Chi im lặng không lên tiếng rót một ly trà đưa cho Tuyết Noãn Tịch.

Tuyết Noãn Tịch nhận lấy, uống một hớp, sau đó nhú mày.

Ti Mộ Hàm dương tay ra hiệu hấn ngồi một bên khác cạnh nàng.

Tuyết Noãn Tịch tàn nhẫn lườm hấn một cái.

Thục Vũ Chi hỏi: “Có gì không thích hợp?”

“Không có!” Tuyết Noãn Tịch nghiêm mặt nói, sau đó liền thả ly trà kia xuống, có gì uống ngon sao? Không phải là một ly trà bình thường sao?

Nàng liền yêu thích Thục Vũ Chi này như vậy, cho nên cảm thấy thứ hấn chạm qua đều là tốt nhất?

Thục Vũ Chi có chút không rõ hấn vì sao đột nhiên lại phát tính khí, môi run rẩy một hồi, đang muốn nói cái gì lại bị Ti Mộ Hàm đánh gãy.

“Tuyệt đại tiểu thư hôm nay không có cùng người cùng đến?” Ti Mộ Hàm nhàn nhạt hỏi, Tuyết Nghiễn đối với đệ đệ này cũng thật sủng ái, bởi vì mỗi ngày bồi tiếp hấn đến mà hướng Hàn Lâm viện xin nghỉ mấy ngày liền.

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng nói chuyện, lập tức đem những sự tình không vui kia vung ra chân trời, “Đại tỷ đi nha môn, gần nhất cũng không biết đệ đệ hạ nỗi điên cái gì, lại muốn tất cả mọi người đồng thời để cử ứng cử viên thái nữ, đại tỷ hiện tại bận bịu điên rồi, mà mẫu thân lại ở thời điểm này đi ra ngoài gặp bằng hữu, nói cái gì nhanh tới ngày tết, đi gặp bạn cũ, trước đây nàng đều quản ta, nhìn ta, bây giờ cư nhiên cũng mặc kệ ta!”

Hấn nói đến đây, ngữ điệu có chút khổ sở.

Mẫu thân mấy năm qua vẫn như cũ rất ít khi hành sự như vậy, cũng không biết có phải là thật sinh khí hấn hay không, không muốn gặp lại hấn, cho nên mới lần đi xa.

Ti Mộ Hàm ánh mắt lóe lên, trong miệng quát khẽ, “Chớ có nói bậy.”

“Tuyệt công tử, đệ đệ đây là vì giang sơn Đại Chu suy nghĩ.” Thục Vũ Chi cũng mở miệng nói, Tuyết công tử này đều không giữ mồm giữ miệng như vậy, nếu bị người ngoài nghe, điện hạ tất nhiên cũng sẽ bị liên lụy.

Tuyết Noãn Tịch vốn định tới đây nói với nàng chuyện này, cho nàng an ủi một chút, không ngờ nàng cư nhiên mở miệng trách cứ hấn, liền cá giận nói: “Người mắng ta?”

Thục Vũ Chi nghiêm mặt nói: “Vũ Chi không dám.”

“Ta lại không phải nói người, người chớ miệng vào!” Tuyết Noãn Tịch tức giận rống lên một câu, sau đó nhìn về phía Ti Mộ Hàm, đã thấy sắc mặt của nàng vẫn như cũ trầm xuống.

“A Noãn!” Ti Mộ Hàm trầm giọng nói, “Vũ Chi cũng là có ý tốt.”

Tuyết Noãn Tịch thấy Ti Mộ Hàm lại một lần vì Thục Vũ Chi này mà trách cứ hấn, nhất thời càng tức giận, đột nhiên đứng lên nói: “Người liền yêu thích Thục Vũ Chi này như thế!”

Ti Mộ Hàm nhìn hấn một chút, sau đó nói: “Vũ Chi, người đi ra ngoài một chút.”

Thục Vũ Chi sững sờ, chợt gật đầu nói: “Dạ.” Sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Thục Thanh vội vã theo công tử nhà mình, chờ bọn hấn đi ra Vũ lâu, hấn mới nhớ tới, “Công tử, đó là nơi ở của người, vì sao phải cho người đi ra?”

Tuyết công tử kia đều còn chưa vào cửa liền đem công tử đuổi ra, nếu thật vào cửa, công tử há không phải không sống yên lành được.

Thục Vũ Chi không để ý lắm nói: “Cha nuôi, trong phủ này mỗi một nơi đều là của điện hạ.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi.” Thục Vũ Chi ngắt lời hấn, “Điện hạ có phải là bạc đãi ta?”

Mấy ngày nay, nàng đối với hấn rất tốt, hấn biết, cho nên hấn nghĩ, mặc dù tương lai Tuyết đại công tử này vào cửa, nàng cũng sẽ không bạc đãi hấn.

Chỉ là một khi nhớ tới chuyện này, tâm hấn liền hốt hoảng.

Đi vắng hấn chưa bao giờ có cảm giác này, mà bây giờ cư nhiên đột nhiên sinh ra tình cảm mặc danh kỳ diệu như vậy, hơn nữa cảm giác này mấy ngày nay càng ngày càng nồng đậm, đến tận cùng là vì cái gì?

Bên trong

Tuyết Noãn Tịch lòng tràn đầy vui mừng, bởi vì nàng vì hấn cư nhiên đem Thục Vũ Chi kia đuổi ra ngoài, hấn làm sao có thể không hoan hỉ? Sau đó lời nói Ti Mộ Hàm đem hấn lòng đầy ngập vui mừng đánh thành vụn vụn.

Ti Mộ Hàm nhìn hấn, chậm rãi nói: “A Noãn, người sau này không nên tới đây.”

Tuyết Noãn Tịch choáng váng, như hoá đá.

“Bản điện đã nói, Vũ Chi hấn là người của bản điện, mà không phải hạ nhân của ngươi, nhưng mấy ngày nay, ngươi đem hấn biến thành hạ nhân để sai phái.” Ti Mộ Hàm trầm mặt nói, “Đây là một loại nhục nhã, ngươi biết không?”

Tuyết Noãn Tịch hé miệng, nhưng không nói ra được một câu.

“Mà ngươi nhục nhã hấn, chính là nhục nhã ta!” Ti Mộ Hàm tiếp tục nói, vẻ mặt cũng dần dần lạnh xuống, “Đem tâm hồn, bản điện liền đã đáp ứng hấn, bảo vệ hấn một đời an bình, nhưng ngươi lại đối với hấn như vậy.”

“Ta... Ta...” Tuyết Noãn Tịch hai mắt đỏ lên, tâm hoảng ý loạn, môi run rẩy, nhưng chỉ xuất ra hai chữ.

Nàng nói cái gì?

Nàng để hấn sau này không cần tới nữa?

Nàng đuổi hấn đi?

Tuyết Noãn Tịch ngây người, trong đầu chỉ hiện lên một ý nghĩ, nàng không muốn hấn, nàng không muốn hấn!

Nàng vì Thục Vũ Chi kia mà không cần hấn nữa!

Nàng tại sao có thể, nàng đã đáp ứng hấn sẽ không không muốn hấn!

“Ngươi... Ngươi liền thật sự yêu thích Thục Vũ Chi kia như thế?”

Ti Mộ Hàm lạnh mặt nói: “Phải.”

“Ngươi tại sao yêu thích hấn! Hấn cái gì cũng không được!” Tuyết Noãn Tịch cá giận nói, thương tâm không ngớt.

Ti Mộ Hàm nói: “Bởi vì hấn là người của bản điện.”

Tuyết Noãn Tịch sững sờ, “Ngươi... Ngươi nói... Ngươi yêu thích hấn là bởi vì hấn là người của ngươi!”

“Phải.” Ti Mộ Hàm nói.

“Nếu như hấn không phải người của ngươi, ngươi liền sẽ không thích hấn?” Tuyết Noãn Tịch nhỏ giọng hỏi.

Ti Mộ Hàm lắc đầu, “Vấn đề này ta không thể trả lời ngươi.”

“Ngươi...” Tuyết Noãn Tịch thật sâu thờ hấn hấn mấy hơi thở, “Tốt lắm, vậy ngươi cũng sẽ thích chính quân sau này của ngươi sao?”

“Sẽ!” Ti Mộ Hàm không chút do dự trả lời.

Tuyết Noãn Tịch đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại chuyển thành phẫn nộ, “Ti Mộ Hàm, ngươi hỗn đản này! Có phải là chỉ cần gả cho ngươi, ngươi liền sẽ thích nam tử kia?”

Nàng tại sao có thể đa tình như vậy, hoa tâm như vậy! Tại sao có thể?

Ti Mộ Hàm gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Ngươi ——” Tuyết Noãn Tịch khuôn mặt đỏ lên, không biết là bởi vì tức giận hay là bởi vì thương tâm, lo lắng.

Ti Mộ Hàm nhìn hấn chăm chú, nhưng không nói lời nào.

Tuyết Noãn Tịch đỏ mắt lên nhìn nàng, “Vậy ngươi cũng sẽ thích ta có đúng hay không?”

Ti Mộ Hàm thùy thùy mi mắt, sau đó nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Không biết.”

Tuyết Noãn Tịch tròn to hai mắt, “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói rồi, ta chỉ thích những nam tử gả cho ta.” Ti Mộ Hàm biểu hiện lạnh lạnh.

Tuyết Noãn Tịch vội vàng nói: “Ta không phải cũng như vậy sao? Ngươi làm sao không yêu thích ta?”

“Bởi vì ta sẽ không cưới ngươi.” Ti Mộ Hàm từng chữ từng chữ nói.

Tuyết Noãn Tịch sắc mặt đột nhiên biến thành màu trắng, trong lòng phảng phất bị đâm một đao nhọn, đau dữ dội, đôi môi tái nhợt run rẩy, “Ngươi... Ngươi nói... Cái gì...”

Tì Mộ Hàm lại một lần nữa lặp lại: “Ta sẽ ————— không —— thú —— nguoi!”

“Tì Mộ Hàm!” Tuyết Noãn Tịch phẫn nộ hô, âm thanh phảng phất xé rách.

Bên ngoài Thục Vũ Chi nghe xong, lập tức xông vào, nhưng mà hấn còn chưa biết rõ xảy ra chuyện gì, liền bị Tì Mộ Hàm một tiếng quát chói tai cho làm cho khiếp sợ.

“Đi ra ngoài!”

Thục Vũ Chi cả người run rẩy, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tuyết Noãn Tịch nhìn chăm chăm nàng, “Tại sao? Tại sao? Nguoi tại sao có thể không cưới ta?”

“Ta nói rồi không cưới chính là không cưới.” Tì Mộ Hàm lạnh lùng thốt.

Tuyết Noãn Tịch nghẹn ngào vài tiếng, lập tức đi lên trước, kéo tay nàng lại, sau đó kéo ống tay áo của nàng, tàn nhẫn mà cắn cánh tay của nàng, phảng phất dùng hết khí lực toàn thân.

Tì Mộ Hàm không đẩy hấn ra, chỉ là lông mày run rẩy.

Tuyết Noãn Tịch nếm mùi máu tanh trong khoan miệng, nhưng vẫn không muốn thả ra.

Tì Mộ Hàm không nhúc nhích, tựa hồ hấn cắn không phải là tay mình.

Mang theo vị mặn của nước mắt cùng tình ngọt máu tanh quanh quẩn trong miệng, Tuyết Noãn Tịch a một tiếng rớt cục mủ miệng, nhưng chuyển thành chặt chẽ ôm nàng, “Tại sao? Tại sao? Tại sao không cưới ta?”

Tì Mộ Hàm không nói gì, vươn tay đem hấn đẩy ra “Không cưới chính là không cưới, không có tại sao!”

“Nhưng mẫu thân nói rồi, sẽ xin bệ hạ hạ chỉ tứ hôn!” Tuyết Noãn Tịch quát.

Tì Mộ Hàm mặt không biến sắc: “Vậy bốn điện liền kháng chỉ!”

“Tì Mộ Hàm, nguoi hôn đản, hôn đản, hôn đản!”

Tuyết Noãn Tịch tan nát cõi lòng gào thét, tâm hấn thống khổ dường như muốn nứt ra, nàng tại sao có thể nói như vậy? Tại sao có thể đối với hấn như vậy?

Nàng vì không cưới hấn, thậm chí ngay cả kháng chỉ cũng làm được!

Nàng tại sao có thể nhẫn tâm tuyệt tình như vậy!

Không phải! Không phải!

Nàng không phải như vậy!

Tì Mộ Hàm không phải như vậy!

Nàng cho tới nay tuy rằng không thích hấn, thế nhưng cũng sẽ không đối với hấn như vậy!

Lại như sự tình Thủy Mặc Tiểu lần trước, nàng mặc dù mắng hấn, cuối cùng vẫn là lo lắng hấn!

Nhất định có nguyên nhân gì!

Nhất định là vậy!

Nhưng đến cùng là cái gì?

Tuyết Noãn Tịch vẫn cảm thấy chính mình là người thông tuệ, mà giờ khắc này, đầu óc của hấn hỗn loạn một mảnh.

Không...

Thủy Mặc Tiểu?

Bỗng nhiên, câu nói lần trước nàng đã nói hiện lên trong đầu hấn.

Nàng đã nói, Ninh vương kia yêu thích hấn, hơn nữa còn muốn thành thân với hấn?

“Có phải là Ninh vương kia hù dọa ngươi, không cho phép ngươi yêu thích ta, thú ta?” Tuyết Noãn Tịch sốt sáng nhìn nàng, hỏi.

Ti Mộ Hàm khẽ nói: “Ngươi nói vậy chính là vậy đi.”

Tuyết Noãn Tịch nhìn nàng hờ hợt như vậy, đau lòng càng thêm lợi hại, nhưng mà sau khi đau lòng, còn có lửa giận, lại là Ninh vương kia, Ninh vương chết tiệt kia, “Ta đi tìm nàng!”

Hắn dứt lời, xoay người liền muốn xông ra.

Ti Mộ Hàm về mặt biến đổi, vội vã đứng lên bắt lấy cánh tay của hắn, quát lên: “Tuyết Noãn Tịch, ngươi muốn làm gì?”

“Ta đi tìm Ninh vương nham hiểm kia tính sổ!”

Tuyết Noãn Tịch đối với nàng quát, “Ta lại không thích nàng, nàng dựa vào cái gì muốn kết hôn với ta? Dựa vào cái gì đối với ngươi như vậy? Ta muốn đi hỏi rõ ràng, muốn đi tìm nàng tính sổ!”

Ti Mộ Hàm cắn răng, “Đi tìm nàng tính sổ? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi dựa vào cái gì tìm nàng tính sổ?”

“Ta mặc kệ, ta cái gì cũng mặc kệ!” Tuyết Noãn Tịch bắt đầu điên cuồng quát.

Ti Mộ Hàm khuôn mặt co giật một hồi, dương tay đem hắn đẩy ngã xuống đất, quát lên: “Mạng ngươi là của ngươi, ngươi nếu không muốn, bản điện cũng quản không được, thế nhưng ngươi tốt nhất không cần liên lụy bản điện! Ngươi biết lần này, Ninh vương vì sao muốn hại bản điện không? Cũng là bởi vì nàng cho rằng bản điện cùng ngươi có cái gì cầu thả, nàng nghĩ rằng đồ của mình bị cướp, cảm giác mặt mũi của mình bị hao tổn, cho nên nàng cũng muốn bản điện mất hết mặt mũi! Bây giờ ngươi nếu lại đi, bản điện có thể bảo đảm, ngày mai trên án đài của mẫu hoàng lại sẽ có thêm một quyền sở! Ngươi nói không sai, bản điện là sợ, là sợ Ninh vương, cho nên mặc dù bản điện yêu thích ngươi, bản điện cũng không dám thú ngươi, huống chi, bản điện vốn không thích ngươi, bản điện vì sao phải vì một người căn bản mình không thích mà đắc tội Ninh vương, vì chính mình đưa tới gieo vạ?”

Tuyết Noãn Tịch ngây người liền nước mắt cũng đã quên lưu, nhìn nữ tử trước mắt sắc mặt dữ tợn, cả người lạnh lẽo, “Không phải... Ngươi không phải như vậy! Ti Mộ Hàm không phải như vậy...”

“Bản điện không phải như vậy nên là thế nào?” Ti Mộ Hàm cười lạnh nói, “Không phải tất cả mọi người đều như ngươi, có một đại tỷ toàn tâm toàn ý thương yêu ngươi, còn có mẫu thân toàn tâm toàn ý bảo vệ ngươi! Bản điện chẳng có cái gì cả, lấy cái gì theo người khác cướp, theo người khác đoạt? Được, nếu cướp cũng được, đoạt cũng được, bản điện nhận mệnh là được! Làm sao? Ngươi cảm thấy bản điện lãnh huyết? Cảm thấy bản điện lo lắng sợ phiền phức? Nhưng Tuyết đại công tử, này chính là hiện thực, mặc dù bản điện không muốn tiếp thu, nhưng này cũng là hiện thực! Bản điện nếu muốn tiếp tục cẩn thận mà sống tiếp, nhất định phải muốn cong đuôi làm người như hiện tại, nhất định không thể lại đi đắc tội những người không nên đắc tội kia! Bản điện hơn mười năm qua vẫn như thế, hơn nữa vẫn làm rất khá, nhưng từ khi gặp lại ngươi, sinh hoạt của bản điện liền không còn bình tĩnh, không còn an bình nữa! Ngươi nói cho ta, bản điện vì sao phải vì một người bản điện căn bản không thích mà đem mình đẩy vào tình cảnh nguy hiểm?”

Tuyết Noãn Tịch che tai, giận dữ hét: “Ngươi không cần nói, ta không muốn nghe, ta không muốn nghe!”

Ti Mộ Hàm không phải như vậy, nữ tử hắn yêu thích mười năm không phải như vậy! Không phải, không phải! Nàng có thể không yêu thích hắn, thế nhưng nàng tuyệt đối sẽ không là loại người dối trá nhất gan, tuyệt đối không phải!

Không phải! Không phải! Không phải!

“Không muốn nghe, này ngươi liền không chịu được?” Ti Mộ Hàm cười lạnh nói, “Ngươi nói ngươi yêu thích ta, nhất định muốn gả cho ta? Nhưng ngươi liền bản điện là hạng người gì cũng không biết, ngươi làm sao yêu thích ta? Như vậy gả cho ta? Hay là Tuyết đại công tử ngươi cho rằng, chỉ cần ngươi gả cho bản điện, mẫu thân cùng đại tỷ của ngươi sẽ giúp ngươi đem bản điện biến thành loại người ngươi muốn...”

“Câm miệng!” Bỗng nhiên một tiếng rít lên truyền vào, đánh gãy Ti Mộ Hàm.

Tiếng gầm gừ vang lên, một bóng người thoán vào, là một nữ tử tuổi còn trẻ.

Ti Mộ Hàm lạnh lùng nhìn người đến, thấy nữ tử một thân giang hồ nhân sĩ, cầm trường kiếm trong tay, mặt đầy tức giận, bây giờ trường kiếm kia đã ra khỏi vỏ, đang đặt lên cổ Ti Mộ Hàm.

“Uổng công Tịch Nhi yêu thích ngươi như vậy, ngươi cư nhiên thương tổn hắn, ngươi đáng chết!” Nữ tử kia phẫn nộ quát.

Thục Vũ Chi vốn bên ngoài nghe Ti Mộ Hàm nói, cũng bị khiếp sợ, giữa lúc hắn thật vất vả phục hồi tinh thần lại, đã thấy một nữ tử xông vào, sau đó cầm kiếm chỉ vào Ti Mộ Hàm, hắn lúc này kêu to: “Người đến! Mau tới, có thích khách!”

Hắn một bên hô, một bên hướng Ti Mộ Hàm vọt tới.

Thục Thanh nhanh tay kéo hắn, “Công tử không cần đi! Không được!”

“Cha nuôi, ngươi thả ra ta!” Thục Vũ Chi giãy giụa nói.

Nữ tử kia lạnh lùng thốt: “Bất luận người nào tiến lên một bước, ta liền cắt cổ của nàng!”

Thục Vũ Chi lúc này dừng bước, một mặt trắng xám, nhưng vẫn cố gắng tự trấn định quát lên: “Ngươi là người phương nào? Vì sao xông vào Thập Lục hoàng nữ phủ, ngươi mau buông điện hạ ra!”

Tuyệt Noãn Tịch ngơ ngác nhìn nữ tử trước mắt, đôi môi không chút máu run rẩy phun ra: “Nhị... Tỳ...”

Ti Mộ Hàm hai con mắt nhắm lại, tinh tế đánh giá nữ tử trước mắt, người này chính là nhị tiểu thư Tuyệt gia trong lời đồn?

Tuyệt Khuynh nhìn khuôn mặt đệ đệ thương tâm gần chết một chút, trong mắt như xuất hỏa, nàng vốn ở bên ngoài du lịch, thấy cũng sắp tới ngày tết, liền đuôi về ăn tết, vừa về tới nhà, chuyện thứ nhất nàng làm chính là đến xem đệ đệ, song khi nàng chạy tới sân đệ đệ, đã thấy nơi đó đang tu sửa, hơn nữa dáng dấp giống như bị thiêu qua, nàng lúc này lòng như lửa đốt, nghiêm khắc chất vấn quản gia, mới biết được khoảng thời gian này đệ đệ cư nhiên phát sinh nhiều chuyện như vậy, tuy rằng quản gia bảo đảm Tịch Nhi sẽ không sao, thế nhưng nàng không thấy tận mắt, vẫn không yên lòng, liền hỏi quản gia Tịch Nhi lúc này ở nơi nào, mà được tin tức chính là Tịch Nhi ba ngày nay ngày ngày hướng về Thập Lục hoàng nữ phủ chạy, nàng lập tức liền tới, vốn định cho đệ đệ một niềm vui bất ngờ, không ngờ nhìn thấy tình hình như vậy!

Đối với Thập Lục hoàng nữ này, nàng hiểu rõ trên căn bản là đến từ chính đệ đệ mình khẩu thuật, tuy rằng nàng chưa từng gặp nàng ấy, thế nhưng có thể khiến cho đệ đệ vẫn luôn xoi mói yêu thích như vậy, tất nhiên cũng là nữ tử không tệ.

Nhưng mà bây giờ vừa thấy, dĩ nhiên là một nữ tử bị ỉn như vậy!

Mà đệ đệ thường nhỏ nàng mọi cách thương yêu, bây giờ cư nhiên bị một nữ tử như vậy làm thương tâm đau đến không muốn sống, nàng làm sao có thể xem như không có việc gì?

“Tịch Nhi đối với ngươi như vậy, ngươi lại tổn thương hắn, hôm nay ta nhất định sẽ giáo huấn ngươi một hồi!”

Dứt lời, trường kiếm đặt trên cổ Ti Mộ Hàm liền muốn động.

Ti Mộ Hàm làm như không phát hiện, “Tuyệt nhị tiểu thư, ngươi tốt nhất nghĩ rõ ràng rồi hãy động thủ!”

“Không được thương tổn điện hạ!” Thục Vũ Chi quát lên, lập tức lại muốn xông lên trên, nhưng vẫn bị Thục Thanh chặn chệch ôm lấy.

Tuyệt Khuynh lạnh lùng hừ lạnh, “Ngươi cho rằng ta không biết Thập Lục hoàng nữ là ai? Mặc dù ta thật sự giết ngươi, bệ hạ cũng chưa chắc sẽ làm khó Tuyệt gia ta!”

Ti Mộ Hàm cười cợt, “Tuyệt nhị tiểu thư không khỏi quá đánh giá cao bản lĩnh Tuyệt đế sư!”

“Ngươi là đang uy hiếp ta sao?” Tuyệt Khuynh cười lạnh nói, “Tuyệt Khuynh ta hành tẩu giang hồ nhiều năm, hận nhất chính là loại vô liêm sỉ này, bây giờ ngươi còn tổn thương Tịch Nhi, ta nếu cứ như thế buông tha ngươi, chẳng phải là ông trời không mắt!”

“Tuyệt nhị tiểu thư nếu không sợ Tuyệt phủ bị chém đầu cả nhà, vậy liền động thủ đi!” Ti Mộ Hàm khước miệng lạnh lùng thốt.

Tuyệt Khuynh ha ha cười vài tiếng, đang muốn nói nữa đã thấy Tuyệt Noãn Tịch trên đất bỗng nhiên bò lên, hai tay liều lĩnh nắm chắc lưỡi kiếm của Tuyệt Khuynh.

“Tịch Nhi!”

“A Noãn!”

Tuyệt Khuynh cùng Ti Mộ Hàm đồng thời kêu lên sợ hãi.

“Nhị tỳ, không cho phép ngươi giết nàng!” Tuyệt Noãn Tịch quay về Tuyệt Khuynh quát, máu tươi theo lưỡi kiếm chảy xuống, nhỏ xuống thảm.

Tuyệt Khuynh vội vã buông ra kiếm, ôm chặt lấy Tuyệt Noãn Tịch, lo lắng nói: “Tịch Nhi...”

Ti Mộ Hàm thu hồi chân vừa mới bước ra, hai tay chấp sau lưng đứng thẳng.

Lúc này Chương Thiện đã mang theo thị vệ trong phủ xông vào, đem Tuyệt Khuynh bao quanh, tựa hồ chỉ cần Ti Mộ Hàm ra lệnh một tiếng, liền có thể đem thích khách này chém giết.

“Nhị tỳ, không cho phép ngươi giết nàng, không cho, không cho!” Tuyệt Noãn Tịch không ngừng kêu lên, như thương tổn trong tay không tồn tại.

Tuyệt Khuynh một bên giúp hắn băng bó một bên gắt đầu đáp: “Hào, hào, nhị tỳ không giết nàng, không giết nàng.”

“Không cho giết nàng, không cho giết nàng!”

“Được, nhị tỳ xin thề, không giết nàng!”

Tì Mộ Hàm nhìn hai người, tay sau lưng nắm thành quyền thật chặt.

Thục Thanh thấy thị vệ đến rồi, mới buông tay kéo Thục Vũ Chi ra.

Thục Vũ Chi được tự do, lập tức vọt tới bên cạnh Tì Mộ Hàm, “Điện hạ, ngươi có sao không?”

Nhưng mà hắn không được trả lời, “Điện hạ...”

Hắn nhìn về phía Tì Mộ Hàm, lại phát hiện nàng cả người cứng đờ nhìn Tuyết Khuynh cùng Tuyết Noãn Tịch, đột nhiên, hắn tựa hồ rõ ràng cái gì.

Chỉ là điện hạ vì sao phải làm như vậy?

Tuyết Khuynh giúp Tuyết Noãn Tịch băng bó vết thương cẩn thận, liền nhặt trường kiếm trên đất lên.

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng như vậy, cho rằng nàng không thủ tín lại muốn đối với Tì Mộ Hàm động thủ, lập tức không để ý thương trên tay nắm lấy nàng, “Nhị tỷ!”

Tuyết Khuynh nhìn đệ đệ mình sắc mặt tái nhợt, nhìn lại Tì Mộ Hàm khuôn mặt lạnh lẽo một chút, phần nộ quát: “Tịch Nhi ngươi quả thực mất bị mù!” Nàng dứt lời, đem trường kiếm thu hồi bên hông, sau đó đem Tuyết Noãn Tịch ôm lấy, “Tịch Nhi, chúng ta về nhà, nhị tỷ mang ngươi về nhà!”

Tuyết Noãn Tịch không gạt đầu cũng không phản đối, tùy ý Tuyết Khuynh đem hắn ôm lấy, thế nhưng đôi mắt thủy chung chưa từng ly khai khỏi Tì Mộ Hàm, tựa hồ muốn từ trên khuôn mặt lạnh lẽo kia tìm được sự quan tâm.

Tuyết Khuynh đem đệ đệ ôm lấy, đang muốn ly khai, đã thấy thị vệ chặt chẽ vây nhốt, nàng chuyển tầm mắt qua, nhìn về phía Tì Mộ Hàm, “Làm sao? Thập Lục điện hạ là muốn đem tính mạng tỷ đệ chúng ta đều để lại chỗ này?”

Tì Mộ Hàm cất giọng nói: “Thả bọn họ đi!”

Tuyết Khuynh lạnh lùng châm biếm một tiếng, sau đó chuẩn bị ly khai.

Tì Mộ Hàm lạnh giọng nói: “Chuyện hôm nay bản điện coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, Tuyết nhị tiểu thư tự lo lấy, cũng hi vọng Tuyết đệ sư xem kỹ nhị tử chính mình, không nên để hắn ra gây sự!”

Nàng vừa dứt lời, Tuyết Noãn Tịch mặt càng trắng, đau lòng không thôi.

“Ngươi ——” Tuyết Khuynh vẻ mặt dữ tợn.

Tuyết Noãn Tịch hét lên: “Nhị tỷ, ta muốn về nhà, ta muốn về nhà!” Hắn không muốn nghe nàng vô tình như vậy, hắn không muốn tiếp tục nghe!

Tuyết Khuynh cúi đầu nhìn đệ đệ một chút, tàn nhẫn trừng Tì Mộ Hàm một chút, “Chuyện hôm nay, Tuyết Khuynh ta nhớ kỹ, tương lai nếu có cơ hội, nhất định xin trả đủ số cho Thập Lục điện hạ!” Dứt lời, ôm Tuyết Noãn Tịch triển khai khinh công ly khai.

Chương Thiện thấy người đi rồi, chợt quỳ gối trước mặt Tì Mộ Hàm, “Tiểu nhân thất trách, thỉnh điện hạ trách phạt.”

Tì Mộ Hàm lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Thị vệ làm nhiệm vụ hôm nay trọng trách hai mươi, phạt bổng một tháng, nếu như tái phạm, trực tiếp đuổi ra phủ, vĩnh không muốn người! Cho tới ngươi... Phạt bổng nửa năm!”

“Tạ điện hạ.”

Đám thị vệ cũng quỳ xuống nói: “Tạ điện hạ.”

Tì Mộ Hàm nói: “Lui ra!”

“Dạ!”

Một hồi lâu sau, bên trong vũ lâu khôi phục yên tĩnh.

“Điện hạ...” Thục Vũ Chi thấp giọng kêu, “Điện hạ vì sao phải làm như vậy?” Nàng nói những câu nói kia, đừng nói Tuyết Noãn Tịch không tin, hắn cũng không tin, nhưng nàng vì sao phải thương tổn hắn như vậy?

Thục Vũ Chi đương nhiên sẽ không cho rằng, nàng làm như vậy chỉ là vì mình.

Mấy ngày nay, hắn luôn cảm thấy nàng là cố ý để hắn ở bên người, bây giờ xem ra, sợ là cũng vì hôm nay? Vì sao lại thương tổn Tuyết đại công tử kia?

Là tại sao?

Nàng lẽ nào thật sự không thích hắn sao?

Nhưng nếu không thích, vì sao nài lại vì hấn bỏ ra nhiều tâm tư như thế?

Ti Mộ Hàm không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn chăm chú huyết thâm trên đất, thất thần.

Thục Vũ Chi thấy nàng như vậy, cũng không hỏi lại, đôi mắt lo lắng xẹt qua một vết nòng nặc cay đắng, nơi ngực như đè ép một tảng đá lớn, càng khó chịu, cảm tình điện hạ đối với Tuyết Noãn Tịch, sợ là so với hấn nghĩ càng thêm thâm, cho nên mới phải vô tình như vậy...

Nhưng vì sao phải vô tình như vậy?

Không!

Không phải vô tình!

Là...

Đạo là vô tình nhưng có tình.

“Vũ Chi, ngươi có biết, bản điện vì sao phải làm như thế?” Ti Mộ Hàm ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thục Vũ Chi.

Thục Vũ Chi lắc đầu, “Vũ Chi chỉ biết, điện hạ cũng không phải thật sự muốn thương tổn Tuyết công tử.”

“Thật sao?” Ti Mộ Hàm kéo kéo khóe miệng, “Bản điện tâm đen...”

Thục Vũ Chi sững sờ, “Điện hạ đây là ý gì?”

Ti Mộ Hàm ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa, tầng mây nhiễm một tầng đen, “Nhân tâm một khi đen, liền lại không sạch sẽ.”

Thục Vũ Chi mờ mịt.

“Hắn đối với ta chân thành như vậy, ta làm sao có thể đối với hấn như vậy?” Ti Mộ Hàm thấp giọng nỉ non, “Cho nên, đem hấn ngăn cách khỏi thế giới của ta, mới là biện pháp tốt nhất.”

Thục Vũ Chi vẫn không rõ, cúi đầu một hồi, sau đó ngẩng đầu, đã thấy Ti Mộ Hàm đã rời khỏi vũ lâu, tám lưng kia, bi thương như vậy.

Điện hạ, hấn đây cũng thương tâm không phải sao?

Nhưng là đến tột cùng là nguyên nhân gì, làm cho nàng làm ra quyết định tuyệt tình như vậy?

Ti Mộ Hàm ra Tây Uyển, liền hướng về thư phòng.

Một hồi lâu sau, Chương Thiện đi vào thư phòng, thấy Ti Mộ Hàm đứng trước cửa sổ, “Tiểu nhân tham kiến điện hạ.”

Ti Mộ Hàm xoay người lại, “Việc bản điện để ngươi hỏi thăm đã hỏi thăm được?”

“Đạ phải.” Chương Thiện gật đầu, lập tức đáp: “Hiện tại, Ninh vương vẫn cáo ốm, mà Thụy vương còn ở trong cung.”

Ti Mộ Hàm hí hí mắt, “Ninh vương cáo ốm bản điện cũng đã nghĩ tới, chỉ là Thụy vương... Nàng ở trong cung?” Nàng trầm ngâm chốc lát, nói: “Nhị Thập Nhị hoàng muội thân thể luôn luôn như vậy?”

“Tiểu nhân chưa từng vào cung nên cũng không rõ, có điều Nhị Thập Nhị hoàng nữ tự khi được hạ sinh tới nay, cũng không truyền ra tin bệnh nặng gì.” Chương Thiện trả lời.

“Thật sao?” Ti Mộ Hàm ngoác ngoác khóe miệng, “Chiêu Hoàng quý quân này sẽ không ngay cả thân sinh cốt nhục của mình cũng ra tay chứ?”

Chương Thiện cúi đầu, trầm mặc.

Ti Mộ Hàm lại hỏi: “Mấy vị đại nhân tại Hàn Lâm viện, tình huống tra được chưa?”

Chương Thiện lấy ra một tờ giấy, đưa cho nàng, “Có thể tra đều tra được.”

Ti Mộ Hàm nhận lấy, mở ra nhìn mấy lần, “Mấy ngày nay khổ cực ngươi.”

“Đây là tiểu nhân nên làm.” Chương Thiện trả lời.

Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói: “Bản điện vô dụng, bao nhiêu người có thể xài được, chỉ có dựa dẫm vào ngươi.”

“Tiểu nhân không dám.” Chương Thiện trả lời, “Chỉ là có câu nói tiểu nhân không biết có nên nói hay không.”

“Nói.” Ti Mộ Hàm nói.

Chương Thiện nói: “Kỳ thực điện hạ còn có một biện pháp tốt hơn, nhưng vì sao bỏ đi không sử dụng?”

Ti Mộ Hàm cười cợt, nói: “Người chân thành với ta, ta sẽ không dùng lợi dụng đáp lễ, này chính là nguyên nhân của bản điện.”

Chương Thiện sắc mặt ngưng lại, “Tiểu nhân rõ ràng.”

...

Hoàng cung

Đoàn tụ điện

Dạ thị quân nhìn tư liệu ám vệ truyền lên, không khỏi nhú mày lại, Nhị Thập Nhị hoàng nữ bị nhiễm phong hàn kéo dài đã mấy ngày nhưng còn không thấy khá, hẳn liền hoài nghi là có người trong bóng tối ra tay, thế nhưng bây giờ... “Cư nhiên là hẳn?” Nhưng hẳn làm như thế là vì cái gì?

Dạ thị quân suy nghĩ một chút, nhìn về phía hắc y nam tử trước mắt, “Tiếp tục tra, Thục Cùng là tâm phúc của Chiêu Hoàng quý quân, không thể đối với Nhị Thập Nhị hoàng nữ ra tay, sau lưng hẳn nhất định còn có người.”

“Dạ.”

Dạ thị quân đứng dậy, đem tờ giấy trong tay ném vào lò lửa thiêu hủy.

Nhị Thập Nhị hoàng nữ bệnh nặng, Chiêu Hoàng quý quân lòng như lửa đốt, mà Thụy vương tiến cung bên cạnh chăm sóc, xác thực là có thể tránh được một chút danh tiếng, nhưng mà chuyện này không khỏi quá khéo, hơn nữa Chiêu Hoàng quý quân sẽ không ngu xuẩn như thế, đem nữ nhi thân sinh của mình làm có, hẳn hẳn rất rõ ràng, thêm một hoàng nữ chính là nhiều thêm một tia hi vọng!

Vậy đến tột cùng là ai?

...

Thanh Tư điện

Đức quý quân giống như thường ngày, nằm trên giường nhỏ đọc sách, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, liền không quá nhiều động tĩnh, hồi lâu sau, hẳn có lẽ mệt mỏi, liền đứng lên, gọi cung thị thay y phục.

An nhi hỏi: “Chủ nhân là muốn đi nơi nào?”

Đức quý quân khẽ nói: “Hôm nay sắc trời không tệ, đi ra ngoài dạo một chút.”

“Sắc trời không tệ?” An nhi kinh ngạc, hẳn vừa mới đi ra ngoài mang nước, rõ ràng nhìn thấy sắc trời bây giờ cũng không hề tốt đẹp gì, “Chủ nhân, bên ngoài giống như lại sắp có tuyết rồi, không bằng chúng ta ở trong điện đi một chút là được rồi.”

Đức quý quân liếc mắt nhìn hẳn, “Bây giờ Bồn cung có chút rõ ràng Hàm Nhi vì sao không thích ngưởi.”

“Chủ nhân...” An nhi vội vã quỳ xuống.

Đức quý quân thu hồi tầm mắt, “Được rồi, đứng lên đi, Bồn cung gần nhất tâm tình không tốt, ngưởi chịu oan ức rồi.”

“An nhi không dám.” An nhi đứng lên nói, “Điện hạ như vậy, đều là do Thục gia thứ trưởng tử kia liên lụy!”

Đức quý quân không nói gì.

An nhi lại cười trên sự đau khổ của người khác nói: “Bất quá bọn hẳn đối với điện hạ như vậy, tự mình cũng sẽ có báo ứng, vừa mới An nhi nghe nói, Nhị Thập Nhị hoàng nữ của Chiêu Hoàng quý quân bây giờ bệnh rất lợi hại, Đồng Tâm điện bên kia náo loạn lợi hại, cũng thật là báo ứng!”

Đức quý quân lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn.

An nhi vội vã cầm miệng, “Chủ nhân thứ tội.”

“Được rồi, chuyện của người khác chúng ta không nên quan tâm nhiều như vậy.” Đức quý quân khẽ nói, “Bồi Bồn cung đi ra ngoài một chút.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64: Thuộc về ấm áp

Edit: Sally

Tuyết phủ

Thư phòng

Tuyết Thiên Tinh gương mặt bình tĩnh đứng trước cửa sổ, Tuyết Khuynh trầm mặt ngồi, hai tay nắm thành quyền thật chặt, giống như đang ngọt ngào cái gì.

Tuyết Nghiễn đẩy cửa vào, “Mẫu thân.”

“Tịch Nhi làm sao?” Tuyết Khuynh vội vàng hỏi, vừa lo lắng vừa tức giận, đệ đệ này sợ là bị Thập Lục hoàng nữ kia làm mê mẩn choáng váng, từ khi nàng đem hắc ô về, hắc liên la hét nói không muốn nhìn thấy nàng, lý do là vì nàng cầm kiếm chỉ vào người trong lòng hắc, nhưng dù tức giận thế nào, nàng vẫn không cách nào yên tâm, vết thương trên tay hắc tuy rằng không sâu, nhưng trước sau vẫn là bị thương, nhưng hắc lại hung hăng đem nàng đuổi ra, không cho nàng vào xem hắc.

Tuyết Khuynh nhìn nàng một chút, “Thái y xem qua, chỉ là một ít thương ngoài da, mấy ngày nữa chờ vết thương khép lại thì sẽ tốt.”

“Ta đi xem hắc một chút.” Tuyết Khuynh nói xong, chuẩn bị ly khai.

“Chờ đã.” Tuyết Thiên Tinh xoay người lại, gọi nàng.

Tuyết Khuynh bước chân dừng lại, thiềm mi nói: “Mẫu thân cũng giống Tịch Nhi, muốn đối với hài nhi như vậy?”

“Mặc dù nàng không đúng thể nào đi nữa, nàng cũng là Thập Lục hoàng nữ Đại Chu!” Tuyết Thiên Tinh tàn khốc nói, “Lúc trước ta để ngươi xuất ngoại du lịch không phải để ngươi học giang hồ nhân sĩ khoái ý ân cừu!”

Tuyết Khuynh cứng lại, “Mẫu thân, nàng thương tổn Tịch Nhi, nữ nhi thực sự nuốt không trôi cơn giận này, nên mới nhất thời kích động...”

“Nhất thời kích động?” Tuyết Thiên Tinh cả giận nói, “Ngươi có biết ngươi nhất thời kích động thiếu một chút liền đem Tuyết phủ đều đem phá hủy hay không?”

Tuyết Khuynh phản bác, “Chẳng lẽ mẫu thân muốn ta khoanh tay đứng nhìn?”

“Ngươi không phải Tịch Nhi, cũng không có tư cách học hắc tùy hứng!” Tuyết Thiên Tinh cả giận nói.

Tuyết Nghiễn xen vào nói: “Nhị muội, mẫu thân cũng có mấy phần đạo lý.”

Muội muội này kỳ thực cùng Tịch Nhi rất giống, khi cho chuyện gì xảy ra đều kích động cực điểm, may là lần này không có gây ra đại sự gì, bằng không Tuyết gia sợ là thật sự đại họa lâm đầu.

Nàng thờ dãi, tiếp tục nói: “Mặc dù Thập Lục hoàng nữ không được bề hạ sủng ái, nàng cũng là Thập Lục hoàng nữ Đại Chu, nếu nàng chết rồi, bề hạ vì duy hộ bộ mặt Đại Chu hoàng thất, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho Tuyết gia, lùi một bước tới nói, nếu nàng xảy ra vấn đề, Tịch Nhi sợ là cũng sẽ không tha thứ người thương tổn nàng.”

Tuyết Khuynh tức giận: “Thập Lục hoàng nữ kia có cái gì tốt? Đáng giá Tịch Nhi đối với nàng như vậy?”

“Đệ đệ này của chúng ta là tính tình gì, ngươi không thể nào không biết.” Tuyết Nghiễn nghiêm mặt nói, “Hắc nếu nhận định chuyện gì, ai cũng không ngăn cản được!”

“Nhưng bây giờ Thập Lục hoàng nữ kia thế nhưng nói lời tuyệt tình như vậy, không lẽ Tịch Nhi còn muốn đi chịu nhục?” Tuyết Khuynh kinh ngạc nói.

Tuyết Thiên Tinh nói: “Chuyện này ta sẽ xử lý, Nghiễn nhi vẫn còn có chức quan tại thân, không cách nào suốt ngày bồi tiếp Tịch Nhi, mà chính phu của nàng sợ cũng xem không được Tịch Nhi, nếu ngươi trở về, vậy thì nhìn kỹ hắc đi.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Tuyết Khuynh bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà bây giờ, Tịch Nhi căn bản không để ý tới nhị tỷ ta, ta làm sao nhìn hắc?”

Tuyết Thiên Tinh hừ hừ, “Sự tình là ngươi gây ra, vậy thì nhất định ngươi phải có biện pháp giải quyết!”

Tuyết Khuynh cứng lại, cúi đầu nói: “Nữ nhi biết rồi, ta đến xem Tịch Nhi.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Tuyệt Nghiễn thấy thế, cũng dự định ly khai, lại bị Tuyệt Thiên Tinh lưu lại, “Mẫu thân có việc cùng nữ nhi thương nghị?”

“Ừm.” Tuyệt Thiên Tinh gật đầu, ra hiệu nàng ngồi xuống, “Lần này bệ hạ hạ chỉ, ngươi dự định làm sao?”

Tuyệt Nghiễn ngồi xuống, biểu hiện ngưng trọng nói: “Nữ nhi tuy rằng ở Hàn Lâm viện, nhưng cùng bệ hạ tiếp xúc thời gian không nhiều, không cách nào đoán được tâm tư bệ hạ, có điều... Nữ nhi cảm thấy, bệ hạ là muốn thăm dò phản ứng triều đình một hồi mà thôi.”

Bây giờ Ninh vương cùng Thụy vương nhất phái đã thành hình, bệ hạ vào lúc này tung ra đạo ý chỉ như vậy, sợ là muốn thử phản ứng các nàng một chút, cũng hoặc là tìm tòi thực lực của các nàng, dù sao, không có một Đế Hoàng nào yêu thích hoàng nữ của mình kết bè kết đảng, bởi vì khi hoàng nữ thực lực mạnh hơn mình, kia cũng chính là thời gian ngôi vị hoàng đế của nàng khó giữ được, hơn nữa, chuyện của phế thái nữ tuy rằng đã bại bệ hạ xuống, thế nhưng chuyện phế thái nữ ám sát tất nhiên vẫn ở trong lòng bệ hạ đầm một nhất, bây giờ cây đao còn chưa rút ra, những hoàng nữ này lại rục rã rục rịch, bệ hạ làm sao có khả năng vào lúc này lại lập thái nữ?

Bệ hạ thánh thể rất tốt, phỏng chừng sống mười, hai mươi năm cũng sẽ không thành vấn đề, nhưng Ninh vương, Thụy vương có thể chờ đợi thời gian lâu như vậy sao? Nếu vào lúc này định ra thái nữ, kia sau này bệ hạ sợ là phải ngày ngày đề phòng phế chuyện thái nữ thứ hai ám sát phát sinh.

Tuyệt Thiên Tinh không biểu thị cái gì, “Nếu trong lòng ngươi đã hiểu rõ, kia khoảng thời gian này ghi nhớ thận trọng từ lời nói đến việc làm, Tuyệt gia chúng ta, chỉ cần trung tâm với bệ hạ liền có thể, chuyện còn lại, không nên lẫn lộn vào.”

Tuyệt Nghiễn hiểu rõ, gật đầu nói: “Mẫu thân yên tâm, nữ nhi rõ ràng.”

“Ừm.” Tuyệt Thiên Tinh gật đầu, “Không sao rồi, ngươi cũng bận bịu ị, ta cũng đi xem Tịch Nhi.”

“Mẫu thân.” Tuyệt Nghiễn cau mày nói, “Chuyện Tịch Nhi ngài tính xử lý như thế nào?”

Tuyệt Thiên Tinh nhìn nàng, “Cái gì mà xử lý như thế nào?”

“Nữ nhi tuy rằng cùng Thập Lục hoàng nữ không quá quen thuộc, thế nhưng nữ nhi vẫn biết, nàng cũng không phải là người như nhị muội nói.” Tuyệt Nghiễn nghiêm mặt nói, “Lần này, nàng đối với Tịch Nhi như vậy, sợ là có nỗi khổ tâm trong lòng.”

Tuyệt Thiên Tinh nói: “Vốn mẫu liền không muốn Tịch Nhi gả vào hoàng gia, hơn nữa lấy cá tính Tịch Nhi, cũng không thích hợp hoàng gia, nhưng hấn nhưng hết lần này tới lần khác nhận định nhất định phải gả cho Thập Lục hoàng nữ, ta cũng chỉ đành toàn tâm nguyện của hấn, bây giờ nếu Thập Lục hoàng nữ kia không muốn thú Tịch Nhi, ta cũng không có cách nào.”

Tuyệt Nghiễn cả kinh, “Vậy Tịch Nhi...”

“Hấn còn nhỏ, qua một thời gian thì sẽ tốt thôi.”

Tuyệt Thiên Tinh nghiêm mặt nói, “Huống chi, hấn thật xác định là hấn yêu thích Thập Lục hoàng nữ sao?”

Tuyệt Nghiễn nhíu mày: “Mẫu thân ý tứ là...”

“Chính như ngươi nói, Thập Lục hoàng nữ cũng không phải là loại người như Khuynh nhi nói, nhưng mà, nàng vì sao phải làm như vậy?” Tuyệt Thiên Tinh nói, “Hôm nay ta thu được một tin tức, quân gia Thập Lục hoàng nữ phủ đang âm thầm điều tra tình huống mấy vị đại nhân bên trong Hàn Lâm viện.”

Tuyệt Nghiễn kinh ngạc, “Mẫu thân là nói, Thập Lục hoàng nữ muốn...”

“Nàng muốn làm cái gì ta cũng không rõ ràng, có điều cũng có thể đoán được mấy phần.” Tuyệt Thiên Tinh thờ dài nói, “Ba ngày trước bị trượng trách trước điện sợ là làm cho nàng chịu kích thích rất lớn, bây giờ nàng không dấu vết muốn tham gia chính sự triều đình, hơn nữa còn là theo Hàn Lâm viện bắt tay, làm như vậy, vừa có thể che dấu tai mắt người khác, lại vì chuẩn bị không lâu sau đó tiến vào Hàn Lâm viện làm, ha ha... Đại Chu hoàng nữ không có một người đơn thuần không nhiễm một hạt bụi.”

“Mẫu thân là nói, nàng muốn quyền lực?” Tuyệt Nghiễn ngưng thanh nói.

Tuyệt Thiên Tinh nhìn nữ nhi, “Nàng là Đại Chu hoàng nữ, nếu nàng thật sự muốn, kia chính là muốn vị trí cao nhất, to lớn nhất kia.”

Tuyệt Nghiễn cả người cứng lại, “Mẫu thân —— nhưng mà nàng chẳng có cái gì cả...” Bây giờ Ninh vương cùng Thụy vương cánh chim cơ bản đã đẩy đận, Thập Lục hoàng nữ lại không có gì cả, nàng làm sao cùng bọn họ tranh? Còn có trọng yếu nhất, thái độ bệ hạ!

Những năm này, bệ hạ đối với Thập Lục hoàng nữ rất căm ghét, mặc dù nàng thật sự có thể đầu thắng Ninh vương cùng Thụy vương, cũng chưa chắc có thể có được thứ mình muốn!

“Cho nên nàng mới vội vã đem Tịch Nhi đẩy ra như vậy.” Tuyệt Thiên Tinh sâu kín nói.

Tuyệt Nghiễn không rõ, “Nếu nàng thật sự muốn vị trí kia, vậy mẫu thân chính là người nàng cực lực muốn tranh thủ, bây giờ vì sao phải thương tổn Tịch Nhi như vậy? Lẽ nào nàng thấy rõ Tịch Nhi không phải nàng không thể, cho nên trước tổn thương Tịch Nhi, làm cho mẫu thân không thể không lùi một bước, giúp đỡ cho nàng?”

Tuyết Nghiễn không khỏi đem sự tình hướng về phương diện xấu nhất nghĩ, nếu Thập Lục hoàng nữ kia dã tâm lớn như vậy, kia tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Tịch Nhi? Lẽ nào thật sự như nàng suy nghĩ?

Tuyết Thiên Tinh cười nói, “Nàng còn chưa tới nơi trình độ đó, hay nên nói, trong lòng Thập Lục hoàng nữ bây giờ còn tồn một phần lòng nhân từ, nàng vẫn chưa thể làm được đến mức độ ‘lục thân không nhận, không chứa thù đoạn nào.’” Cho nên nàng mới sẽ như vậy vội vã đem Tịch Nhi đẩy ra.

Nàng bên trong quyền lực nhuộm dần mấy chục năm, cũng rõ ràng, người một khi dính vào quyền lực, không hẳn có thể toàn thân trở ra, cũng chưa chắc có thể bảo tồn một phần nhân từ trong lòng.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, Thập Lục hoàng nữ cư nhiên có thể đem tâm chính mình xem rõ ràng như vậy, nàng ấy sợ là rất rõ ràng, nếu mình ở trên con đường này, tiếp tục đi, tất nhiên sẽ trở nên không chứa thù đoạn nào, cho nên nàng mới có thể không ché một phần tà niệm trong lòng lại, đem người không muốn thương tổn đẩy ra.

Tịch Nhi xác thực không nhìn lầm người.

Chỉ là, nàng vẫn không muốn đem nhi tử gả cho người như vậy.

Tuyết Thiên Tinh nàng không cầu nhi tử một đời vinh hoa, chỉ mong bảo đảm nhi tử một đời bình an.

“Mẫu thân ý tứ là...” Tuyết Nghiễn hỏi, Thập Lục hoàng nữ đem Tịch Nhi đẩy ra, chỉ là vì không muốn lợi dụng hắn?

Tuyết Thiên Tinh nói: “Nếu là Tịch Nhi có thể từ bỏ, kia chính là kết quả tốt nhất.”

Tuyết Nghiễn nghe vậy, cười khổ nói: “Mẫu thân, người cảm thấy có khả năng sao? Trước tiên không nói Tịch Nhi có thể thả xuống được chấp niệm trong lòng hay không, còn có Ninh vương kia... Nếu Thập Lục hoàng nữ không nói láo, lần này chuyện nàng bị nhốt vào đại lao chính là Ninh vương bày ra, Ninh vương kia sợ là cũng sẽ không dễ dàng buông tha Tịch Nhi.”

Tuyết Thiên Tinh liếc liếc lông mày, “Chuyện này ta sẽ xử lý, chờ năm sau, để Khuynh nhi mang Tịch Nhi ra kinh giải sầu, cũng tránh một chút đi.”

Tuyết Nghiễn không thể làm gì khác hơn là gật đầu, “Nữ nhi sẽ thuyết phục Tịch Nhi.”

Tuyết Thiên Tinh nói xong, liền rời khỏi thư phòng, hướng về nơi ở nhi tử đi, vừa vào phòng ngủ, đã thấy Tuyết Khuynh đối diện bộ mặt tức giận của Tuyết Noãn Tịch, mọi cách lấy lòng, không khỏi lại thờ dài, con trai này bây giờ biến thành tính tình như vậy, đúng là do mẹ con các nàng sùng mà ra.

Nàng lắc đầu, thấy nhi tử sắc mặt rất tốt, cũng không có ý định đi vào, xoa người liền muốn rời khỏi.

Nhưng vào lúc này, bên tai truyền đến thanh âm nhi tử ủy khuất: “Mẫu thân, người thật sự tức giận hài nhi như vậy sao?”

Tuyết Thiên Tinh bước chân dừng lại, xoa người lại, thấy Tuyết Noãn Tịch một mặt oan ức nhìn mình, thầm thở dài, tiến lên phía trước nói: “Mẫu thân tức giận người chuyện gì?”

Tuyết Noãn Tịch bĩu môi, “Nếu không phải vậy mẫu thân làm sao liền thấy cũng không muốn thấy mặt hài nhi?”

“Tịch Nhi, mẫu thân đang bề bộn.” Tuyết Thiên Tinh nói.

Tuyết Noãn Tịch nói: “Đều sắp tết đến, mẫu thân còn bận bịu cái gì? Lẽ nào những vị bằng hữu kia của mẫu thân so với hài nhi còn trọng yếu hơn sao?”

Tuyết Thiên Tinh lắc đầu một cái, cúi đầu nhìn tay hắn, “Còn đau không?”

Tuyết Noãn Tịch nghe nàng sùng nịch, trong lòng đau xót, con mắt cũng đỏ lên, nhào vào người nàng, nghẹn ngào lên, “Mẫu thân! Mẫu thân! Ta thật sự làm cho người ta chán ghét như vậy sao? Mẫu thân... Nàng tại sao không muốn ta... Ô ô... Nàng nói dù kháng chi cũng không muốn thú ta... Mẫu thân, ta nên làm gì?”

Tuyết Thiên Tinh nhíu chặt lông mày.

Tuyết Khuynh thấy đệ đệ khóc lóc, nhất thời nổi trận lôi đình, nếu không mẫu thân và đại tỷ vừa mới nói những câu nói kia, nàng sẽ lập tức mang kiếm đi tìm Thập Lục hoàng nữ tính sổ!

Nàng từ nhỏ nhìn đệ đệ này lớn lên, nhưng chưa từng gặp hắn như vậy.

Tuyết Thiên Tinh cúi đầu an ủi vài câu, nhưng trái lại chọc tới Tuyết Noãn Tịch khóc càng thêm hung, nàng bất đắc dĩ thở dài, “Tịch Nhi, người thật sự muốn nàng yêu thích người sao?”

Tuyết Noãn Tịch nghe xong mẫu thân, cho rằng nàng có biện pháp để Ti Mộ Hàm thích mình, vội vã ngừng nước mắt, ngẩng đầu hỏi: “Mẫu thân, người có biện pháp?”

“Có.” Tuyết Thiên Tinh nói.

Tuyết Noãn Tịch vội vàng hỏi: “Biện pháp gì, nguoi nói mau!”

“Chờ qua năm, nguoi liền cùng nhị tỷ nguoi đi ra ngoài du lịch một chút.” Tuyết Thiên Tinh nói.

Tuyết Noãn Tịch vừa nghe, “Cái gì? Năm tính biện pháp gì? Mẫu thân nguoi gạt ta!”

“Tịch Nhi, mẫu thân là nữ tử, nữ tử không thích nhất chính là nam tử suốt ngày quần quít lấy mình.” Tuyết Thiên Tinh lời nói ý vị sâu xa.

Tuyết Noãn Tịch nghe vậy, tỉnh táo lại, hần suy nghĩ một chút, hình ảnh ba ngày này nàng cùng Thục Vũ Chi ở chung, tựa hồ Thục Vũ Chi kia thật sự chỉ lẳng lặng ở bên cạnh nàng, nàng không nói lời nào, hần liền không nói lời nào, mà chính mình... Lúc nào cũng quần quít lấy nàng nói chuyện, hỏi cái này hỏi cái kia...

Lẽ nào cũng là bởi vì như vậy?

“Mẫu thân, ta chỉ là muốn cùng nàng trò chuyện mà thôi, lẽ nào vậy cũng là quần quít lấy nàng sao?”

Tuyết Thiên Tinh sửng sốt, lập tức sửa sang lại vẻ mặt nói: “Tịch Nhi, nàng là một nữ tử, cần gánh vác rất nhiều chuyện, cũng cần xử lý rất nhiều chuyện, đương nhiên sẽ không yêu thích một người luôn quần quít lấy mình.”

“Nhưng mà...” Tuyết Noãn Tịch nhũ mào, “Vậy ta sau này không quần chặt nàng là được, cũng không cần ly khai kinh thành chứ? Nếu như ta đi rồi, nàng chẳng phải sẽ chẳng thể quên ta quên đi?”

“Những năm này các nguoi cũng không gặp mặt bao nhiêu lần, nàng đem nguoi quên đi sao?” Tuyết Thiên Tinh nói.

Tuyết Noãn Tịch gật đầu, “Nàng chính là đem ta quên đi!” Hần nói xong, lại chuyển đề tài, “Có điều... Sau đó nàng tựa hồ đối với ta rất tốt, ta cần nàng, nàng đều không giận ta, nhưng mà hiện tại...”

“Tịch Nhi, mẫu thân nói rất đúng, nữ tử mà, chính là không thích nam tử đều ở bên cạnh mình vòng quanh, nếu nguoi đi ra ngoài một chút, nói không chắc nàng sẽ nhớ nguoi.” Tuyết Khuynh cũng mở miệng nói, mặc dù nàng ngu xuẩn đi nữa cũng biết mẫu thân là muốn đem Tịch Nhi đưa rời kinh thành, vậy thì thật tốt, ngược lại bằng hữu của nàng cũng rất nhiều, tương lai cho giới thiệu Tịch Nhi một người tốt hơn, nói không chừng Tịch Nhi thật sự sẽ đem nữ nhân kia quên đi không còn một mống.

Tuyết Noãn Tịch nghi ngờ nhìn.

Tuyết Khuynh cười nói: “Tin tưởng nhị tỷ, nhị tỷ là nữ tử, chuyện như vậy trải qua nhiều.”

Tuyết Noãn Tịch vừa nghe, nhất thời tức giận nói: “Nàng mới không phải nguoi, quý hoa tâm!”

Người nào không biết nàng bên ngoài Lam Nhan tri kỷ nhiều vô số, “Nàng chỉ có một Thục Vũ Chi!”

Tuyết Khuynh sắc mặt cứng đờ.

Tuyết Thiên Tinh ho khan một tiếng, “Liền đi ra ngoài hai tháng, nếu nguoi vẫn cảm thấy mẫu thân lừa nguoi, nguoi liền trở về.”

Tuyết Noãn Tịch suy nghĩ một chút, “Quá năm liền đi?”

Tuyết Thiên Tinh gật đầu, “Ừm.”

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Tuyết Noãn Tịch vẫn đáng về không muốn, nhưng các nàng nói cũng rất có đạo lý, nhưng mà hần vẫn là không muốn đi quá xa, nếu như khoảng thời gian này nàng lại coi trọng nam tử khác, vậy hần chẳng phải chẳng có cái gì cả?

Đúng rồi!

Đột nhiên, hần nghĩ tới lý do có thể lùi lại khỏi phải đi, “Mẫu thân, quá năm sau không lâu chính là sinh nhật nguoi, hài nhi qua nguoi sinh nhật lại đi có thể hay không?”

Tuyết Thiên Tinh nhìn khuôn mặt nhị tử khát cầu, ngẫm thờ dài, “Nguoi nếu muốn qua sinh nhật lại đi, vậy thì quá sinh nhật lại đi đi.”

Tuyết Khuynh cũng không có ý kiến, ngược lại sinh nhật mẫu thân vừa vặn là ngày mừng mười tháng giêng, cũng kém không được bao lâu.

Tuyết Noãn Tịch thấy mẫu thân đáp ứng, liền cười nói: “Hài nhi biết mẫu thân đau hài nhi nhất!”

“Được rồi, nguoi mấy ngày nay không nên ra ngoài phủ, ở trong nhà cố gắng dưỡng thương, nếu vết thương khép lại không được, sau này để lại sẹo liền không tốt.” Tuyết Thiên Tinh nghiêm mặt nói.

Tuyết Noãn Tịch nghiêm túc gật đầu, “Mẫu thân yên tâm, ta nhất định sẽ không lưu lại sẹo!”

“Được rồi, người nghỉ ngơi đi, mẫu thân còn có việc muốn làm.” Tuyết Thiên Tinh nói.

Tuyết Noãn Tịch gật đầu, “Chờ đã, mẫu thân, còn có một việc!”

Tuyết Thiên Tinh hỏi: “Chuyện gì?”

Tuyết Noãn Tịch mặt nhất thời chìm xuống, “Ninh vương đáng trách kia cư nhiên hãm hại nàng như vậy, hơn nữa còn uy hiếp nàng, mẫu thân, người nhất định không được buông tha Ninh vương chết tiết kia, đúng! Nhất định không thể! Tốt nhất để bề hạ không đem nàng lập thành thái nữ!”

Nếu Ninh vương kia làm thái nữ, kia chẳng phải sẽ càng thêm hại nàng?

Nhất định không thể!

Tuyết Thiên Tinh nhíu mày, “Tịch Nhi, những chuyện triều đình này, người không nên quản nhiều, còn chuyện người nói Ninh vương hại Thập Lục hoàng nữ, ta sẽ cố gắng tra, chỉ là, người nhất định phải đáp ứng mẫu thân, không được làm xằng làm bậy!”

Tuyết Noãn Tịch vội vàng gật đầu: “Mẫu thân, ta biết!”

“Biết rồi liền nhớ kỹ, người nếu không nghe, đến thời điểm xảy ra chuyện, mẫu thân tuy có thể cứu được người, cũng tuyệt đối cứu không được Thập Lục hoàng nữ!” Tuyết Thiên Tinh nghiêm mặt nói.

Tuyết Noãn Tịch nghe xong, cả người ngưng lại, vội hỏi: “Mẫu thân, ta tuyệt đối sẽ không!” Trước đây hẳn tức giận muốn đi giết chết Ninh vương kia, bây giờ hẳn sẽ không, không chỉ bởi vì theo như lời mẫu thân nói, cũng bởi vì nàng nói, tuy rằng hẳn không tin nàng sẽ là loại người lo lắng sợ phiền phức kia, thế nhưng sau đó suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy nàng có mấy phần đạo lý, nếu hẳn đi tìm Ninh vương, Ninh vương kia nhất định sẽ càng thêm hận nàng! Có điều, mặc dù hẳn không đi tìm Ninh vương kia, hẳn bây giờ trong lòng hận nhất vẫn là Ninh vương kia!

Tốt nhất không nên để cho hẳn chờ đến cơ hội, bằng không hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho Ninh vương nham hiểm kia!

Tuyết Thiên Tinh lại bàn giao vài câu, sau đó ra hiệu Tuyết Khuynh bồi tiếp hẳn, liền xoay người ly khai.

...

Vào đêm, Bắc Phong tàn phá, tuyết lớn đầy trời.

Thập Lục hoàng nữ phủ

Thư phòng

Thục Vũ Chi bao bọc trong chiếc áo choàng đứng bên ngoài thư phòng, do dự hồi lâu, mới quyết định gõ cửa, “Điện hạ, là ta.”

“Đi vào.” Ti Mộ Hàm thấp giọng nói.

Thục Vũ Chi đẩy cửa vào, thấy Ti Mộ Hàm đứng bên cửa sổ chờ ra, gió lạnh theo cửa sổ mở rộng kia rót vào bên trong, “Điện hạ!”

Ti Mộ Hàm xoay người lại, “Làm sao?”

“Điện hạ...” Thục Vũ Chi chán nản kêu, “Điện hạ mặc dù trong lòng bất khoái, cũng không nên chà đạp thân thể chính mình như vậy.”

Tồn thương Tuyết công tử, nàng liền chà đạp chính mình như thế sao?

Ti Mộ Hàm sững sờ, thấy hẳn rung mình một cái, mới hiểu được, xoay người đóng cửa sổ lại, rồi hướng Thục Thanh đi theo phía sau nói: “Đi chuẩn bị thêm lò lửa mang vào.”

Nói xong, nắm lấy tay lạnh như băng của Thục Vũ Chi, đem hẳn mang vào phòng ngủ sau thư phòng.

“Thân thể người vừa mới tốt lên một chút, làm sao muốn như vậy còn tới đây?”

Thục Vũ Chi nhìn nữ tử trước mắt, “Vũ Chi nghe nói điện hạ bữa tối chỉ dùng một ít, liền quyết định tới xem một chút, điện hạ đã uống thuốc chưa? Còn có, miệng vết thương thế nào rồi? Còn đau không?”

Ti Mộ Hàm ngăn người, lập tức bật cười nói: “Vũ Chi, người một lúc hỏi nhiều vấn đề như vậy, ta nên đáp cái nào đây?”

Thục Vũ Chi sắc mặt cứng đờ, “Là Vũ Chi lỗ mãng.”

“Vũ Chi.” Ti Mộ Hàm nắm tay hẳn, thấp giọng nói: “Thân thể của ta luôn luôn rất tốt, mấy ngày nay người cũng chăm sóc ta rất tốt, thương thể trên căn bản đã không đáng lo, người không cần lo lắng.”

Lúc này, Thục Thanh cùng hạ nhân mang lò lửa đi vào, lạnh lẽo bên trong nhất thời thêm một trận ấm áp.

Thục Vũ Chi mỉm cười nói: “Đây là Vũ Chi nên làm, đúng rồi, vừa mới ta để cha nuôi hỗ trợ nấu một ít canh, điện hạ có muốn nếm thử một ít?”

Ti Mộ Hàm cười nói, “Được.”

Thục Vũ Chi thấy nàng đáp ứng, liền cười đứng dậy để Thục Thanh đem canh sâm mang vào, tự mình rót một chén cho nàng.

Ti Mộ Hàm mỉm cười, uống xong, nói một câu: “Canh này vị không tệ.”

Thục Vũ Chi thấy nàng uống xong, trên mặt lo lắng giảm một phần, thêm mấy phần thỏa mãn, “Điện hạ nếu là yêu thích, sau này ta đều làm cho người?”

Ti Mộ Hàm gật đầu, “Chỉ cần người không quá mệt mỏi là được.”

Thục Thanh thấy thế, liền thu thập đồ xuống, mỉm cười lui ra.

Thục Vũ Chi thấy bên trong gian phòng chỉ còn dư lại hai người, trong lúc nhất thời có chút không tự nhiên.

“Làm sao?” Ti Mộ Hàm hỏi.

Thục Vũ Chi cúi đầu, như đang do dự cái gì.

Ti Mộ Hàm nhún mày: “Người đang vì chuyện xảy ra hôm nay mà lo lắng?”

“A?” Thục Vũ Chi vội vã ngẩng đầu, “Không, ta... Ta chỉ là...”

“Đừng lo lắng, ta đã để Chương Thiện tăng mạnh phòng vệ trong phủ, sự tình hôm nay sẽ không phát sinh lần nữa.” Ti Mộ Hàm nghiêm túc nói.

Thục Vũ Chi nhìn nàng, cắn răng, chung quy vẫn hỏi ra tiếng, “Điện hạ, người là... yêu thích Tuyết công tử?”

Ti Mộ Hàm sửng sốt, “Người vì sao hỏi như vậy?”

“Vũ Chi cũng là nam tử, tự nhiên có thể thấy.” Thục Vũ Chi cay đắng hỏi.

Ti Mộ Hàm lặng im, sau một hồi lâu mới nói: “Vũ Chi, ta cùng hần cùng nhau lớn lên, có thể nói thanh mai trúc mã...”

“Ta biết.” Thục Vũ Chi nặn ra một nụ cười, nhưng trong lòng là một mảnh man mát.

Ti Mộ Hàm chậm rãi nói: “Khi còn bé ta rất chán ghét hần, chán ghét đến nỗi chỉ cần nghe thấy tên của hần liền cau mày cũng sợ hần, vừa nghe hần xuất hiện liền xoay người chạy, ta rõ ràng đã núp hần rất xa, nhưng hần vẫn không muốn buông tha ta, vẫn quấn quýt lấy ta, thậm chí có mấy lần thiếu chút đem mệnh ta bồi vào, sau đó, hần theo nhị tỷ mình, cũng chính là nữ tử ban nãy xuất môn học nghệ, ta cũng thoát khỏi hần, qua mấy năm yên lặng, sau đó, phụ quân vì ta xin được một cơ hội, để ta rời kinh ra ngoài một thời gian, cũng bỏ qua tội gian hần hồi kinh, mãi đến tận cách đây không lâu, ta bị bệnh, hần tiến cung xem ta, ta mới lại một lần nữa nhìn thấy hần, mà khi đó, liền lại giống như đôi tính, liền như Ninh vương nói, đoạn trang hào phóng, dịu ngoan nhu hòa, một khắc đó, ta phản ứng đầu tiên cũng không phải thán phục, mà sợ hết hồn, ta vẫn tin tưởng, bản tính con người sẽ không thay đổi, cho nên ta bắt đầu hoài nghi, tiểu tổ tông này có phải lại sau lưng ta chơi chiêu trò gì hay không, sau đó, ta đạt được ý chỉ, xuất cung lập phủ, đêm đó, hần cư nhiên không hề báo trước xông vào, Tuyết Noãn Tịch giống như trong quá khứ ta nhận thức, khi đó ta liền biết được, chính mình suy đoán không có sai, sau đó mấy lần, hần cũng không kiêng dè chút nào xông tới, ta chỉ cho là Tuyết đại công tử coi trời bằng vung này tùy hứng làm bậy, mãi đến tận mấy ngày trước, ta bị bắt vào đại lao, hần cư nhiên chạy đến Thuận Thiên phủ đoán tự thú, nói hần là đồng mưu của ta.”

Thục Vũ Chi cả kinh, tròng lớn hai mắt, “Hần đi tự thú?”

“Kỳ thực ngày ấy hần cũng ở trên xe ngựa, nhưng mà chuyện này thật sự không có quan hệ gì với hần.” Ti Mộ Hàm lẳng lặng nói, “Ninh vương vì nhục nhã ta, cũng là vì muốn nói cho ta biết tất cả những thứ này đều là nàng trả thù, cho nên nàng ta cũng đem hần nhốt vào đại lao hoàng thất.”

Thục Vũ Chi hỏi: “Ninh vương yêu thích Tuyết công tử?”

“Yêu thích?” Ti Mộ Hàm xi cười một tiếng, “Ninh vương yêu thích chính là Tuyết gia!”

Thục Vũ Chi hiểu rõ, cho dù hần không biết về chuyện triều chính, cũng biết ý tứ nàng nói là gì, Ninh vương coi trọng chính là địa vị Tuyết đế sư ở thiên hạ văn nhân, mà không phải thật sự yêu thích Tuyết Noãn Tịch.

Nhưng mà Tuyết Noãn Tịch lại thích điện hạ, Ninh vương sợ là không ném nổi mặt mũi này, cũng là vì cảnh cáo điện hạ không nên phá hoại chuyện nàng ta cùng Tuyết gia thông gia, cho nên mới làm ra sự tình bực này hãm hại điện hạ.

Ninh vương vì Tuyết gia, tất nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ cửa hôn sự này, nhưng mà nàng ta biết trong lòng Tuyết Noãn Tịch có người, làm sao sẽ chân tâm tương ái? Nếu như vậy, cuộc sống của Tuyết Noãn Tịch về sau chẳng phải rất thê thảm?

Thục Vũ Chi không thích Tuyết Noãn Tịch, không chỉ là bởi vì tính tình hần tùy ý làm bậy, cũng bởi vì hần quấn quýt lấy thê chủ của mình!

Cho dù hần là một Sơ thị thấp hèn, cũng biết chính mình không tư cách độc chiếm nàng, thế nhưng đối mặt với nam tử tuyên bố muốn gả vào Thập Lục hoàng nữ phủ cùng hần cướp thê chủ, hần thực sự không cách nào thích!

Nhưng mặc dù hần không thích Tuyết Noãn Tịch, cũng không mong cả đời hần ta liền phá hủy như thế!

“Điện hạ, người thật sự sợ...”

Hần lời còn chưa dứt liền tuyệt nhiên dừng lại, ở Đại Chu, nữ tử kiêu kỳ nhất chính là người khác nói nàng nhu nhược vô năng, nhất gan sợ phiền phức.

Tì Mộ Hàm cười, “Nếu là Tuyết để sự ngay cả nhĩ tử của mình cũng không bảo vệ nổi, nàng liền không tư cách đứng ở vị trí này.”

“Điện hạ ý tứ là...” Thục Vũ Chi nghi ngờ nói, “Đã như vậy, điện hạ vì sao phải đối với Tuyết công tử như vậy?”

Tì Mộ Hàm nhìn hần, “Vũ Chi, người biết bản điện vì sao bị người ta bắt nạt như vậy không?”

Thục Vũ Chi thấy vẻ mặt của nàng, không khỏi trong lòng phát lạnh.

“Bởi vì bản điện không có gì cả.” Tì Mộ Hàm từng chữ từng chữ nói.

“Điện hạ...”

Tì Mộ Hàm tiếp tục nói: “Nếu không có gì cả, vậy bản điện nếu muốn báo danh, hay bảo vệ người bản điện muốn bảo vệ, vậy thì chỉ có một ít năng lực mới có thể! Mà làm sao mới có thể nắm giữ những này, chính là phải đi tranh, đi cướp, đi đoạt! Chỉ có như vậy, bản điện mới có thể sống yên ổn lập mệnh trên đời này!”

Thục Vũ Chi mặt dần dần trắng xám.

Tì Mộ Hàm tựa hồ vẫn chưa phát hiện, tiếp tục nói: “Nhưng muốn đi tranh, muốn đi cướp, muốn đi đoạt, nhất định phải đem tâm mình nhiễm đen, đem tay của mình làm bẩn, chỉ có như vậy, mới có thể ‘tuyệt xử phùng sinh’ (có đường sống trong chỗ chết)!”

“Điện hạ...”

Tì Mộ Hàm nhìn hần, “Làm sao? Cảm thấy bản điện rất đáng sợ?”

Thục Vũ Chi không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm nàng. “Vũ Chi, hần cùng người không giống, hần còn có thật nhiều cơ hội, đã như vậy, bản điện liền vào thời điểm bản điện còn không chế được chính mình mà thả hần.” Tì Mộ Hàm nhìn hần, âm thanh trầm thấp mà mang theo từng tia đầu độc, “A Noãn vốn nên thuộc về ánh mặt trời, cho nên bản điện không nên đem hần kéo vào trong bóng tối của mình, còn người... Rất xin lỗi, bản điện không dự định buông tay!”

Nàng nói xong, giờ tay xoa thái dương.

Thục Vũ Chi lập tức giật mình một cái.

Tì Mộ Hàm khước miệng câu lên, lộ ra nụ cười cay đắng, “Liền người đều sợ ta hiện tại, hần làm sao có thể tiếp thu?”

Tuyết Noãn Tịch yêu thích nàng, nàng tin tưởng, chỉ là nàng cũng rất rõ ràng, hần yêu thích là Tì Mộ Hàm đơn thuần sạch sẽ.

Mà nàng, nàng yêu thích Tuyết Noãn Tịch sao?

Nàng không biết, cũng không có ý định đi biết rõ, nếu quyết định buông tay, vậy liền không lại đi dây dưa.

Chỉ có như vậy, mới có thể hoàn toàn cắt đứt tà niệm trong mình.

Thú Tuyết Noãn Tịch, liền có thể dễ dàng được rất nhiều thứ mà nàng phải mất rất nhiều công sức mới có thể đạt được, nhưng nàng không muốn.

Không muốn làm vấy bẩn tờ giấy trắng trong sáng đó.

A Noãn A Noãn, hần vốn nên thuộc về âm áp!

Tì Mộ Hàm đứng lên nói: “Đã muộn rồi, ta gọi người đưa người trở lại.” Dứt lời, xoay người muốn đi ra ngoài.

“Điện hạ!” Thục Vũ Chi bỗng nhiên kêu.

Tì Mộ Hàm dừng sờ, xoay người lại, thấy Thục Vũ Chi bỗng nhiên hướng về phía mình nhào tới.

“Điện hạ, ta không có sợ người!” Thục Vũ Chi ôm nàng, vội vàng nói.

Tì Mộ Hàm kinh ngạc, “Vũ Chi...”

“Ta thật không có sợ ngươi!” Thực Vũ Chi ngẩng đầu nhìn nàng, “Ta không có sợ ngươi!”

Tì Mộ Hàm nhìn hấn chăm chú, “Ta cũng không trách ngươi.”

“Mặc kệ điện hạ tương lai biến thành ra sao, ta đều là người của điện hạ!” Thực Vũ Chi vẻ mặt thành thật nói, “Vũ Chi đã từng nói, ta là người của ngài, ngài cũng là người của ta, chúng ta sẽ không tách ra, vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra! Điện hạ... Ta... Ta...”

Tì Mộ Hàm nhú mày lại, nhưng không có lên tiếng, chờ đợi hấn trả lời.

“Ta...” Thực Vũ Chi cắn răng, “Ta yêu thích điện hạ, thật sự yêu thích...”

Mấy ngày trước, cha nuôi hỏi qua hấn, hấn có phải yêu thích điện hạ rồi không, khi đó hấn chỉ cười khổ một tiếng, nói giữa bọn họ có cùng chi là một đạo thánh chỉ mà liên hệ cùng nhau mà thôi, nếu vạn bất đắc dĩ, làm sao sẽ có vui vẻ?

Hơn nữa, hấn biết cái gì gọi là yêu thích, đó là một loại cảm giác rất vui vẻ, chính như năm đó hấn nhìn thấy nữ tử oai hùng kia?

Thẩm Như đối với hấn rất tốt, thời gian hấn cùng nàng ta chung đụng tuy rằng không nhiều, thế nhưng cực kỳ vui vẻ, sở dĩ hấn biết đây là yêu thích, nhưng bây giờ, thê chủ của hấn, tuy rằng đối với hấn cũng rất tốt, thế nhưng đại đa số đều nhắc nhở hấn, gõ hấn, cho nên hấn cho rằng, hấn tuyệt đối sẽ không thích nàng!

Yêu thích là vui sướng, mà không phải khó chịu, lúc hấn nhìn thấy Tuyết Noãn Tịch, tâm hấn cực kỳ khó chịu, lại như bị núi đá đè lên, không thở nổi, hấn không biết cái này cũng là một loại yêu thích!

Nhưng bây giờ, ngay vừa rồi, ngay khi nàng nói nàng không dự định buông tay, tâm hấn cư nhiên xẹt qua tia kinh hi, hấn không phải sợ sệt nàng thay đổi, mà là kinh hi.

Nàng tình nguyện từ bỏ Tuyết Noãn Tịch, cũng không có ý định từ bỏ hấn!

Cũng vào lúc đó, hấn rõ ràng, vì sao mỗi một lần nghe thấy tên Tuyết Noãn Tịch, nghe thấy nàng nói về hấn ta, hấn sẽ không thoải mái!

Bởi vì đồ kỵ, sở dĩ trong lòng không thoải mái, vì sao đồ kỵ? Bởi vì hấn thật sự như cha nuôi nói, yêu thích nữ tử bị ép trở thành thê chủ của hấn!

Bởi vì thích nàng, cho nên hấn mới lo được lo mất, bởi vì thích nàng, hấn mới rối tung lên khi biết tin nàng gặp chuyện, bởi vì hấn thích nàng, cho nên khi hấn biết được nàng cũng không biết mình không thể sinh dục mà tuyệt vọng, bởi vì thích nàng, hấn mới rất không thích Tuyết Noãn Tịch!

Cái cảm giác này cùng cảm tình đối với Thẩm Như không giống, hấn tuy rằng yêu thích Thẩm Như, nhưng không có như đối với điện hạ lo được lo mất, thậm chí khi Thẩm Như nói rõ, nàng không thể nghiêng thủ hấn thành chính phu, hấn cũng chưa từng cảm giác như hiện tại, rõ ràng biết được điện hạ không muốn thủ Tuyết Noãn Tịch, nhưng vẫn lòng sinh khổ sở.

Thẩm Như nói không thể thủ hấn làm chính phu, hấn biết, cũng bình thản tiếp nhận, bởi vì hấn rất rõ ràng, nàng là nữ nhi của Trầm đại tướng quân, mà hấn chỉ là con thứ mà thôi, thậm chí hấn so với nàng xem càng rõ ràng, cho dù nàng không ngại thân phận hấn là con thứ, hay là hấn cam nguyện chịu làm kẻ dưới, bệ hạ cũng sẽ không chấp thuận Thẩm gia cùng Thực gia thông gia.

Hấn vẫn rất rõ ràng những chuyện này, cho nên khi Thẩm Như theo mẫu thân nàng đi biên quan, ước hẹn hấn gặp mặt nhưng hấn không có đi đến điểm hẹn, đã không thể, hấn liền sẽ không lại tiếp tục.

Sau đó, mẫu thân vì hấn định ra hôn sự, tuy rằng khi đó hấn nhớ tới Thẩm Như, tình cờ vẫn có một tia khổ sở, nhưng vẫn bình tĩnh mà tiếp nhận mẫu thân an bài.

Sau đó đón lấy, nữ tử mẫu thân vừa ý kia bỗng nhiên nổ chết, hấn cũng không vì vậy, không cần lập gia đình mà cảm thấy cao hứng, lại nhận lấy, thê chủ tương lai thứ hai của hấn cũng chết, hấn từ đây trên lưng mang tội danh khắc thê...

Cuối cùng, một đạo ý chỉ của bệ hạ để cuộc đời của hấn từ đây rơi vào một vùng tăm tối, buổi tối ngày ấy, là lần cuối cùng hấn nhớ tới Thẩm Như, cũng là lần sau khi trên lưng hấn mang tội danh khắc thê, lần thứ nhất nhớ tới Thẩm Như.

Buồn cười chính là, khi đó, hấn đột nhiên phát hiện, chính mình cư nhiên có chút nhớ không rõ dung mạo nữ tử đã từng yêu thích kia.

Cho nên, khi cha nuôi đưa ra ý muốn đi cầu cứu nàng, hấn lúc này phù quyết, bởi vì hấn biết rõ, mặc dù nàng thật có thể giúp hấn, hấn cũng không có tư cách, cũng không muốn cho nàng đến giúp hấn.

Hoặc là nói, chuyện hấn cùng Thẩm Như, đã sớm kết thúc khi nàng quyết định ly khai kinh thành cùng Trầm đại tướng quân đi biên cảnh.

Nhưng điện hạ...

Hấn không muốn liên kết thúc như thế, cho dù hấn biết, hấn không cách nào vì nàng sinh hài tử, cho dù hấn rõ ràng, có lẽ có một ngày, nàng sẽ chán ghét hấn, hấn vẫn không muốn buông tay!

Làm hán nghĩ tới, sẽ có một ngày cũng sẽ giống như đối với Thẩm Như, nhớ không rõ dung mạo của nàng, tâm hán trong nháy mắt hoảng hốt, đột nhiên tìm không được phương hướng tương lai!

Hán không muốn kết quả như thế này!

“Từ đêm đó, khi uống xong chén thuốc tuyệt dục, ta cho rằng, cuộc đời của ta liền như thế phá hủy, nhưng mãi đến tận mấy ngày trước, điện hạ bên tai ta hứa hẹn, cả đời hộ ta bình an, khi đó, tâm ta mới có một tia ấm áp, mới cảm thấy cuộc đời của ta hiện tại mới thật sự bắt đầu!” Thục Vũ Chi ôm Tì Mộ Hàm, cấp thiết mà chặt vật biểu đạt ý nghĩ trong lòng, “Điện hạ, ta thật sự yêu thích ngươi! Thật sự, ngươi phải tin tưởng ta!”

“Vũ Chi...” Tì Mộ Hàm lâm lâm gọi, vô cùng khiếp sợ, hán nói hán yêu thích nàng? Yêu thích nàng? Nhưng nàng đối với hán, chỉ là...

Thục Vũ Chi tiếp tục nói: “Ta biết điện hạ hiện tại không thích ta, ta biết ta đuổi không được vị trí của Tuyết công tử trong lòng điện hạ, ta biết trong lòng điện hạ có thật nhiều hoài bão muốn đi thực hiện, ta biết cả đời này ta đều không thể vì điện hạ sinh hậu tự! Vũ Chi không cầu cái gì, chỉ cầu điện hạ sau này không cần không muốn Vũ Chi, không để ý Vũ Chi...”

Thục Vũ Chi không nghĩ tới, chính mình sẽ có một ngày trước mặt một nữ tử nói ra thấp kém lời như vậy, hán đã từng tự nhủ qua, mặc dù thân phận địa vị thấp kém thế nào, cũng phải duy trì tâm linh cao quý, chỉ có như vậy, hán mới không vĩnh viễn bị trở thành một hạt bụi trần trần thế, nhưng bây giờ, hán đem lời thề mình đã từng thề quên đi.

Hán biết rõ, ở trong lòng Tì Mộ Hàm, Tuyết Noãn Tịch chiếm đoạt vị trí so với hán cao hơn, cho dù nàng nói không dự định buông tay hán chỉ là bởi vì trách nhiệm, bởi vì hán là Sơ thị đệ hạ ban tặng!

Nàng nếu quyết định đi tranh, đi cướp, đi đoạt, kia tất nhiên sẽ không vì phạm ý chỉ đệ hạ!

Nàng có thể vì Tuyết Noãn Tịch mà kháng chỉ không tôn, nhưng sẽ không vì hán mà cãi lời đệ hạ, hán biết, hán biết rõ!

“Ta biết mình không cao quý như Tuyết công tử, không có ấm áp như hán, không có ánh mặt trời như hán, thậm chí không có chân thật như hán, không có thuần khiết như hán, thế nhưng ta đồng ý bồi tiếp điện hạ, cả đời bồi tiếp điện hạ, vĩnh viễn hộ ở trong bóng tối cùng điện hạ, Vũ Chi cũng không sẽ rời đi! Điện hạ, Vũ Chi không còn ước mong gì khác, chỉ cầu điện hạ không bỏ rơi Vũ Chi! Vũ Chi là của điện hạ, cả đời đều là người của điện hạ, điện hạ cũng là của Vũ Chi, cả đời đều là người của Vũ Chi!”

Tì Mộ Hàm nhìn nam tử trước mắt, dĩ nhiên rơi vào si cuồng, nàng vẫn cho là Thục Vũ Chi đã nhận mệnh, từ đây thanh thân ổn định ở bên cạnh nàng, nhưng chưa từng nghĩ tới, hán cư nhiên sẽ thích chính mình, hơn nữa nhanh như vậy, mãnh liệt như vậy.

Nàng đột nhiên nhớ tới, mấy ngày trước, đêm đó, hán mắt không chế tự cầu hoan, mà trước đây, nàng đã nói với hán sự tình nàng cùng A Noãn, Vũ Chi...

Khi đó nàng cho rằng hán chỉ là nhận mệnh, dự định cùng nàng cẩn thận mà sinh sống, cũng cho rằng, hán là bởi vì không thể sinh ra tự mà nóng lòng tìm kiếm an ủi, nhưng không nghĩ dĩ nhiên là vì cái này...

Vũ Chi, hán nói hán yêu thích nàng!

Yêu thích sao?

Nàng vẫn cho là nàng cùng hán có thể cả đời tương kính như tân, tương nhu cùng mật, nhưng bây giờ cư nhiên liên lụy đến tình ái.

“Vũ Chi, từ khi ngươi vào phủ đã định, chúng ta cả đời liền từ đây dính liền cùng nhau, chỉ là Vũ Chi, ta không gạt ta, cũng không cách nào cho ngươi hứa hẹn ta nhất định sẽ yêu ngươi, bản điện duy nhất có thể bảo đảm chính là đem tâm hồn, bản điện cho ngươi hứa hẹn, hộ ngươi một đời bình an!”

Thục Vũ Chi hai mắt đỏ lên, “Ta biết.”

Tì Mộ Hàm bỗng nhiên trong lòng đau xót, “Vũ Chi, nếu là yêu thích bản điện, vậy liền yêu ít một ít, nếu không yêu bản điện, vậy liền không cần yêu, Vũ Chi, một người ái tình rất khổ.”

“Điện hạ là đáp ứng, cả đời sẽ không gạt Vũ Chi, không bao giờ không để ý Vũ Chi?” Thục Vũ Chi nghiêm mặt nói.

Tì Mộ Hàm gật đầu, “Phải.”

Thục Vũ Chi cười nói, “Vậy là được rồi.”

...

Sáng sớm hôm sau, tuyết lớn tàn phá một đêm rồi cục cũng ngừng lại, mặt trời ấm áp chiếu khắp nơi.

Khi tia ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào phòng ngủ, Tì Mộ Hàm liền tỉnh lại, nhưng không có dậy như thường ngày, mà vẫn nằm trên giường, nghiêng người nhìn dung nhan nam tử ngủ say bên cạnh.

Tì Mộ Hàm rất thích nhìn dung nhan người khác ngủ, bây giờ xem ra, quả là có một phen phong tình khác.

Thục Vũ Chi nằm bên cạnh nàng, hai tay nắm thật chặt vào xiêm y của nàng, bởi vì khí trời lạnh giá, cả người hấn núp ở bên cạnh mình, như hải tử.

Kỳ thực, cũng là hải tử.

Nàng nhớ tới đêm qua hắn nói mấy câu kia, tâm trầm trầm, tình ý như vậy, nàng không hắn có thể hồi báo, đặc biệt là nàng bây giờ.

Tì Mộ Hàm thờ dài, cúi đầu hôn nhẹ lên trán hắn, sau đó xốc chân bông lên, xuống giường, nhỏ giọng gọi hạ nhân, rửa mặt xong liền hướng về sân luyện võ mà đi.

Tại sân luyện võ đã sớm có người chờ đợi ở nơi đó.

Chương Thiện vừa thấy Tì Mộ Hàm, liền lập tức tiến lên, “Tham kiến điện hạ.”

“Ừm.” Tì Mộ Hàm giờ tay lên, nói: “Chuẩn bị thế nào rồi?”

Chương Thiện nói: “Khởi bẩm điện hạ, tiểu nhân y theo điện hạ dặn dò, theo thị vệ trong phủ tìm ra hai mươi cung thị vệ để điện hạ lựa chọn.”

Tì Mộ Hàm gật gật đầu, chậm rãi đi tới trước mặt hai mươi nữ tử trẻ tuổi kia.

“Tham kiến Thập Lục điện hạ.” Một nữ tử tên gọi Tử Dương tiến lên hành lễ nói.

Tì Mộ Hàm gật gật đầu: “Các người đều là thị vệ có thân thủ cao nhất trong phủ, nay bản điện cho các người lại đây, mục đích chỉ có một, bản điện muốn từ trong đám người các người chọn một cận vệ.”

Hai mươi nữ tử kia nghe vậy, sắc mặt khác nhau, nhưng có một chút tương đồng, kia chính là mừng rỡ.

Thiếp thân thị vệ của Hoàng nữ ngoại trừ bổng lộc cao, còn có một thứ cực kỳ hấp dẫn người, chính là thiếp thân thị vệ hoàng nữ có chức quan, thấp nhất là lục phẩm.

“Không biết điện hạ muốn khi nào bắt đầu?” Một nữ tử trong đó mở miệng hỏi.

Tì Mộ Hàm cười nói, “Không cần phải gấp, bản điện không dự định ba ngày hai bữa liền đổi một thiếp thân thị vệ, cũng không có ý định chỉ bằng tỷ thí liền tuyển ra người kia.”

Mọi người sững sờ, nữ tử kia lại một lần nữa mở miệng: “Không biết điện hạ muốn dùng loại phương thức nào chọn lựa?”

“Lần này, bản điện sẽ cho các người thời gian một tháng, trong một tháng này, các người nhất định phải hoàn thành tất cả nhiệm vụ bản điện giao phó.” Tì Mộ Hàm nghiêm mặt nói, “Đương nhiên, tỷ thí võ nghệ cũng không thể thiếu, có điều bản điện không dự định trong hôm nay liền tiến hành.”

Mọi người lại sững sờ, bình thường các hoàng nữ tuyển thiếp thân thị vệ, tuy rằng cũng phải trải qua một ít thử thách trung thân, thế nhưng sẽ không phiền phức như vậy.

Tì Mộ Hàm quét các nàng một chút, “Hôm nay đem bọn người gọi đến, là vì gặp gỡ các người, mặc dù đến cuối cùng, chỉ có một người có thể thành thiếp thân thị vệ của bản điện, mười một người còn lại, bản điện cũng sẽ ủy thác trọng trách, đương nhiên, đầu tiên các người nhất định phải hoàn thành thử thách bản điện giao cho, cho nên mong rằng các vị thận trọng hoàn thành, nếu có người nào không muốn, hoặc là không tin bản điện, bây giờ có thể lui ra, bởi vì một khi thử thách bắt đầu, bản điện sẽ không cho phép người nào lui ra, đương nhiên, nếu như nàng giữa đường chết rồi, thì lại là ngoại lệ.”

Mọi người nghe xong lời này, sắc mặt lại hơi đổi một chút.

“Xin hỏi điện hạ, nếu chết rồi, sẽ có trợ cấp?” Nói chuyện vẫn là nữ tử kia.

Tì Mộ Hàm nhìn về phía người kia, “Người tên gì?”

“Tiểu nhân Hàn Chi.” Nữ tử kia nói.

Tì Mộ Hàm cười nói, “Người nếu chết rồi, như vậy tất cả người thân của người chính là người thân bản điện, chỉ cần một ngày bản điện không chết, bọn họ liền một ngày vinh hoa.”

Hàn Chi sắc mặt nghiêm nghị, “Tiểu nhân tạ điện hạ.”

Tì Mộ Hàm câu khoe miệng, quét mọi người một vòng, “Còn ai có vấn đề?”

“Không có!” Mười hai người cùng kêu lên nói.

Tì Mộ Hàm nhìn về phía Chương Thiện.

Chương Thiện gật đầu, tiến lên cho các nàng lui xuống.

Ti Mộ Hàm nói: “Hàn Chi kia, điều tra kỹ lai lịch cho ta.”

“Dạ.” Chương Thiện nói.

Ti Mộ Hàm nhìn Chương Thiện, “Chương tổng quản, bây giờ bản điện làm hết thấy đều không gạt người, người nếu phản bội bản điện, bản điện sẽ ngũ mã phanh thây.”

“Chương Thiện là người Thập Lục hoàng nữ phủ, nếu điện hạ có chuyện, tiểu nhân cũng sẽ không có kết quả tốt.” Chương Thiện nghiêm mặt nói.

Ti Mộ Hàm cười nói, “Chương tổng quản biết liền được, thông báo mã phòng chuẩn bị xe ngựa, bản điện hôm nay muốn tiến cung một chuyến.”

“Dạ.” Chương Thiện đáp, lập tức xoay người ly khai.

Ti Mộ Hàm gọi nàng lại, “Chờ đã.”

Chương Thiện xoay người hỏi: “Điện hạ còn có gì phân phó?”

“Tuyệt gia... Có phải người đến?” Ti Mộ Hàm hỏi.

Chương Thiện đáp: “Không có.”

Ti Mộ Hàm hơi sững sờ, “Ừm, không sao rồi, đi xuống đi.”

“Dạ.”

...

Hoàng cung

Thanh Tư điện

“Chủ nhân, hôm nay sắc trời không tệ, chủ nhân có muốn đi ra ngoài dạo một chút hay không?” An Nhi một bên giúp đỡ Đức quý quân mặc áo bông, nói.

Đức quý quân bình tĩnh đáp lại, “Không đi, hôm nay bản cung không có tâm tình.”

An Nhi lập tức đóng tâm, có điều trong lòng âm thầm lăm bằm, cũng không biết chủ nhân có phải quá mức lo lắng điện hạ rồi hay không, mấy ngày nay đều lòng sinh không yên, hôm qua sắc trời kém cực kỳ, hẳn lại muốn đi ra ngoài dạo, hôm nay sắc trời rất tốt, nhưng lại không muốn đi ra ngoài.

Thay y phục xong xuôi, Đức quý quân liền đi ra phòng ngủ, đi tới noãn các, chuẩn bị ở lại chỗ này một ngày, song khi hắn đi vào noãn các, đã thấy một người đã chờ đợi ở nơi đó từ lúc nào không biết.

“Dạ thị quân?” An Nhi kinh ngạc, “Nô thị gặp qua Dạ thị quân.”

Đức quý quân hơi sững sờ, chột mím cười nói: “Dạ thị quân làm sao sáng sớm liền lại đây, vì sao không cho cung thị thông báo một tiếng.”

Dạ thị quân đứng lên thi lễ một cái, “Thần thị thấy hôm nay sắc trời không tệ, cho nên mới đến thăm cung quý quân ngồi một chút, không biết có quấy rầy quý quân hay không?”

Đức quý quân cười nói: “Sao có thể, Bôn cung luôn luôn không có chuyện gì làm, Dạ thị quân mời ngồi, người đến, dâng trà.” Sau đó đi tới trên giường ấm ngồi xuống.

Dạ thị quân ngồi xuống, chờ cung thị dâng trà xong, mới mở miệng nói: “Thần thị nghe nói hôm qua Đức quý quân ra ngoài dạo? Nay trời rất lạnh, quý quân không nên để cảm lạnh, hai ngày này thân thể thế nào rồi? Ngự y có đến xem hay không?”

Đức quý quân tiếp nhận trà uống một hớp, sau đó giao tay cho cung thị bên người lui, mới đối với Dạ thị quân mỉm cười nói: “Ngự y hôm qua đã đến chẩn mạch, cũng không nói gì, Bôn cung thân thể luôn luôn không tốt, thị quân hẳn biết được.”

“Quý quân vì bệ hạ sinh ra hai nữ hai tử, chính là công thần Đại Chu ta, mong rằng quý quân cố gắng bảo dưỡng thân thể cho tốt.” Dạ thị quân khẽ nói.

Đức quý quân thở dài, “Bôn cung tuy có công lớn nhưng cũng có lỗi lớn.”

“Quý quân không cần thương tâm tự trách, hai vị hoàng nữ cùng hoàng tử tuy rằng cuối cùng bị ông trời gọi đi, không thể lưu lại, nhưng điều này cũng không phải lỗi của quý quân.” Dạ thị quân nghiêm mặt nói.

Đức quý quân cúi thấp đầu xuống, không lên tiếng.

Dạ thị quân lại nói: “Gần đây, tình huống Nhị Thập Nhị hoàng nữ không hề tốt đẹp gì, không biết quý quân có nghe nói hay không?”

Đức quý quân tay bưng ly trà run lên một cái, động tác giờ tay uống trà che lấp luống cuống, “Bồn cung có nghe thấy, dạo này trời lạnh, tiểu hài tử vẫn phải chăm sóc cho thật tốt, có điều Nhị Thập Nhị hoàng nữ thân thể luôn luôn khoẻ mạnh, ta tin không bao lâu thì sẽ chuyển tốt thôi.”

“Quý quân nói cũng phải.” Dạ thị quân cười nói, “Có điều nếu có người không muốn Nhị Thập Nhị hoàng nữ sống tốt, sợ cho dù thân thể Nhị Thập Nhị hoàng nữ tốt mấy cũng không chịu nổi.”

Đức quý quân cười nói: “Dạ thị quân lời này là ý gì?”

Dạ thị quân cười cười nói: “Cũng không có ý gì, chỉ là Thần thị hiếu kỳ, Nhị Thập Nhị hoàng nữ luôn luôn khoẻ mạnh, tới bây giờ nặng nhất cũng chỉ thỉnh thoảng nhiễm phong hàn mà thôi, vì sao hiện tại trước sau chưa từng chuyển biến tốt? Trái lại nặng thêm?”

“Có thể này chính là thiên mệnh đi.” Đức quý quân lẩm bẩm nói.

Dạ thị quân sững sờ, “Quý quân lời này là thế nào?”

“Nếu Dạ thị quân muốn biết, Bồn cung cũng không tiện che giấu cái gì.” Đức quý quân giọng nói lộ sâu bi, “Năm đó hai hoàng nữ của Bồn cung cũng như vậy, vốn chỉ là bệnh nhẹ không đáng nói, lúc đó Bồn cung cũng không để trong lòng, nhưng ngoài dự liệu của Bồn cung chính là, hai vị hoàng nữ của Bồn cung cuối cùng chết vì chứng bệnh nhỏ nhỏ này, Bồn cung cũng từng hoài nghi có phải có người hại nữ nhi Bồn cung hay không, nhưng mà bất luận Bồn cung tra như thế nào, kết quả cuối cùng vẫn khiến cho Bồn cung thất vọng, cho nên Bồn cung nghĩ, kia chính là thiên mệnh, trời cao muốn thu hồi tính mạng các nàng, Bồn cung mặc dù cẩn thận hơn nữa, cố gắng hơn nữa cũng thay đổi không được.”

“Nếu là thiên mệnh thì không có cách nào, nhưng nếu là do người làm, quý quân cho rằng, nên xử trí như thế nào?” Dạ thị quân khề nói.

Đức quý quân thở dài, “Nếu là do người làm ra, vậy Bồn cung cũng chỉ có thể nhận mệnh, ai bảo Bồn cung không có bản lĩnh, ngay cả con của chính mình cũng không bảo vệ được?”

“Cho nên quý quân ra tay với Nhị Thập Nhị hoàng nữ?” Dạ thị quân bỗng nhiên thanh âm trầm xuống nói.

Đức quý quân kinh ngạc, “Dạ thị quân đang nói cái gì?”

“Quý quân vừa mới cho cung thị lùi ra, không phải đã đoán được Thần thị sẽ cùng quý quân nói những lời này sao?” Dạ thị quân khề nói.

Đức quý quân khề cười một tiếng, “Dạ thị quân, nói chuyện phải có chứng cứ, người tuy rằng được bệ hạ sủng ái, thế nhưng Bồn cung thân phận cao hơn người, người cũng biết, nói xấu quý quân sẽ chịu hình phạt thế nào?”

“Thần thị tự nhiên biết rõ.” Dạ thị quân nghiêm mặt nói: “Thế nhưng quý quân có biết, mưu hại hoàng Đại Chu sẽ có kết cục gì?”

Đức quý quân đặt ly trà xuống, cả giận nói: “Dạ thị quân, Bồn cung nể tình mấy ngày trước người từng chăm sóc qua Bồn cung, Bồn cung không tính toán với người, thế nhưng người không nên quá đáng như vậy!”

“Quý quân không phải người độc ác, vì sao phải đối với một hài tử ra tay?” Dạ thị quân tàn khốc nói, “Quý quân không cần lại hỏi Thần thị muốn chứng cớ gì, nếu Thần thị gặp quý quân, chính là đã xác định.”

Đức quý quân khuôn mặt cứng đờ, lập tức cười nói: “Nếu Dạ thị quân đã tìm ra cái gọi là chứng cứ, vậy tại sao còn tới nơi này, người có thể trực tiếp đi nói cho Chiêu Hoàng quý quân hoặc đi bẩm báo bệ hạ!”

“Quý quân biết rõ Thần thị nếu muốn đem việc này báo cho Chiêu Hoàng quý quân hoặc bệ hạ, liền sẽ không tới đây một chuyến!” Dạ thị quân trầm giọng nói, “Thần thị không rõ, những năm này, Chiêu Hoàng quý quân tuy rằng nhiều lần gây khó dễ với các quân thị khác, thế nhưng cũng chưa từng thật sự thương tổn quý quân, quý quân vì sao đối với Nhị Thập Nhị hoàng nữ động thủ? Nàng năm nay chỉ mới bảy tuổi, vẫn là một hài tử, quý quân cũng từng là người tang nữ, hẳn rất rõ ràng nỗi đau tang nữ, bây giờ đến tột cùng vì cái gì lại làm như vậy?”

Đức quý quân bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, “Nếu người nhận định là Bồn cung gây ra, Bồn cung cũng không muốn biện giải, người muốn xử lý như thế nào liền xử lý như thế đi!”

“Đức quý quân có thể không đem tính mạng mình để trong mắt, nhưng Thập Lục hoàng nữ thì sao? Người cũng không để ý nàng sao?” Dạ thị quân lớn tiếng hỏi.

Đức quý quân lạnh lùng thốt: “Nếu bệ hạ đã muốn nhục nhã Hàm Nhi như vậy, Bồn cung còn có thể làm sao? Mặc dù Bồn cung còn sống, nhưng Hàm Nhi không phải luôn bị tất cả mọi người bắt nạt? Đã như vậy, Bồn cung vì sao phải để những người kia dễ chịu!”

Dạ thị quân kinh ngạc, “Quý quân làm như vậy là vì Thập Lục hoàng nữ?”

“Chiêu Hoàng quý quân dựa vào bệ hạ ân sủng, đem kẻ khác người Thục gia kia ban cho Hàm Nhi, liên lụy Hàm Nhi chịu nhục nhã bức này, người cho rằng Bồn cung không biết chuyện này vì sao mà có sao? Người cho rằng chuyện lần này, Bồn cung không biết Ninh vương sau lưng làm chuyện gì sao? Bây giờ Thụy vương coi Hàm Nhi là người của Ninh vương, Ninh vương cho rằng kẻ khác người kia là người Thụy vương phái tới, làm cho Hàm Nhi bây giờ tiến thoái lưỡng nan, mà bệ hạ, lại vì sự tình sớm đã qua kia, nhục nhã Hàm Nhi như vậy! Dạ thị quân, Bồn cung đã mất đi hai nữ nhi hai nữ tử,

bây giờ chẳng lẽ không thể đem hết toàn lực ôm lấy đường nữ duy nhất của Bồn cung sao?”

Dạ thị quân nói: “Dù vậy, Chiêu Hoàng quý quân cũng chỉ làm sai một chuyện thôi, quý quân cần gì ra tay tàn nhẫn bức này? Huống chi, lần này Thập Lục điện hạ bị trọng trách, không hẳn cùng hôn sự với Thực gia kia có quan hệ, quý quân nơi sâu xa ở thâm cung, chỉ bằng đôi câu vài lời liên đới với một hài tử ra tay, chẳng lẽ lương tâm không bất an sao?”

“Lương tâm?” Đức quý quân cười lạnh nói, “Bồn cung chính bởi vì còn một chút xíu lương tâm này, mới không có hạ độc thủ, mặc dù Chiêu Hoàng quý quân cùng chuyện này không quan hệ, hẳn không có trong bóng tối tính toán Hàm Nhi? Tính toán Bồn cung, thậm chí tính toán đại hoàng tử đã qua đời của Bồn cung sao?”

Dạ thị quân sững sờ, “Quý quân đây là ý gì?”

“Trầm Ngọc Thanh sắp hồi triều, Chiêu Hoàng quý quân trong bóng tối làm gì, Dạ thị quân người không nghĩ tới sao?” Đức quý quân tàn khốc nói, “Năm đó Bồn cung vốn không đồng ý đem đại hoàng tử gả cho Trầm Ngọc Thanh kia, nhưng bệ hạ thế nhưng hạ chỉ, Bồn cung cũng chỉ có thể nhẫn nhịn thống khổ đưa hân xuất giá, Trầm Ngọc Thanh kia so với nhi tử của ta lớn hơn hai mươi tuổi, người có biết lúc trước trong lòng Bồn cung đau đớn như thế nào không? Bồn cung cả đời này chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý gì, nhưng ông trời lại để Bồn cung lặp đi lặp lại nhiều lần cảm giác mất đi hài tử, liền ngay cả nhi tử duy nhất Bồn cung nuôi lớn cuối cùng lại chết ở biên quan hoang vu kia! Nếu hẳn cho gả người ở kinh thành, hẳn sẽ vì khó sinh mà chết sao? Người nói, Chiêu Hoàng quý quân chưa từng làm gì Bồn cung? Người thật sự cho rằng bồn cung không biết, bệ hạ tại sao lại đem đại hoàng tử của Bồn cung gả cho Trầm Ngọc Thanh kia sao? Không sai, bệ hạ là vì giang sơn Đại Chu, Bồn cung cũng không dám trách cứ bệ hạ, nhưng lúc trước nếu không có Chiêu Hoàng quý quân cực lực giục giã, bệ hạ sẽ nhẫn tâm bức này sao? Nhi tử của ta xuất giá không lâu, liền theo cái kia Trầm Ngọc Thanh đi biên quan, người có biết, lúc đó tâm Bồn cung có bao nhiêu thống khổ? Nhưng Chiêu Hoàng quý quân kia còn suốt ngày cười nhạo châm chọc Bồn cung! Nhưng Bồn cung nhẫn, vì bệ hạ, vì đại hoàng tử của Bồn cung, Bồn cung nhẫn, sau đó, Bồn cung biết được đại hoàng tử ở biên quan sống rất tốt, Trầm Ngọc Thanh kia cũng đối với hân rất tốt, Bồn cung cũng yên tâm, cũng thoải mái, nhưng sau đó, hân thật vất vả mới có hài tử, cuối cùng lại vì khó sinh mà chết! Người biết khi Bồn cung nhận được tin tức này, là cảm giác gì sao? Bồn cung lúc đó liền cảm thấy trời đất như sụp xuống!”

Lúc trước nếu không có Chiêu Hoàng quý quân giục giã, đại hoàng tử bây giờ vẫn còn sống tốt, nhưng hiện tại, Chiêu Hoàng quý quân kia lại còn đánh chủ ý Thẩm Như kia! Đại hoàng tử không có hài tử, bây giờ chỉ còn dư lại kẻ nữ Thẩm Như cung phụng hương hỏa, Bồn cung làm sao có thể để cho nam tử Thực gia gả vào Thẩm gia, đi thay thế đại hoàng tử của bồn cung cung phụng hương hỏa!

Không sai, ta là đối với Nhị Thập Nhị hoàng nữ hạ thủ, nhưng Bồn cung muốn không phải mệnh nàng, mà là muốn Chiêu Hoàng quý quân kia không được an bình, để hẳn không có tâm tư đi cầu kết Thẩm Như kia, đi nhục nhã đại hoàng tử của bồn cung!”

Hắn nói xong, cả người như hư thoát, ngồi sụp xuống đất.

Dạ thị quân thấy thế, liền vội vàng tiến lên muốn dìu hắn, lại bị hắn đẩy ra, “Đức quý quân...”

“Bây giờ Bồn cung đều nhận rồi, người nếu muốn đi nói cho Chiêu Hoàng quý quân hay bệ hạ, cứ việc đi nói đi.” Đức quý quân lạnh lùng thốt, “Bồn cung nếu làm, liền không sợ bất kỳ trách phạt nào, Bồn cung cũng sẽ không hối hận, Bồn cung chỉ hận, hận Bồn cung không đủ tâm ngoan thủ lạt!”

Dạ thị quân nhìn hắn, một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Chuyện này chấm dứt ở đây, Đức quý quân nếu không muốn liên lụy Thập Lục điện hạ, cứ xem như cái gì cũng chưa từng xảy ra, Nhị Thập Nhị hoàng nữ tự nhiên sẽ có nết y chăm sóc, tin tưởng chẳng bao lâu nữa thuận tin sẽ khôi phục, còn chuyện đàm hôn của Thực gia cùng Thẩm gia, Thần thị không biết quý quân ở nơi nào nghe được, thế nhưng Thần thị có thể nói cho quý quân, bệ hạ tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Đức quý quân bỗng nhiên ngừng đầu nhìn hắn.

“Đức quý quân có thể không tin Thần thị, thế nhưng kính xin Đức quý quân nhớ kỹ, bây giờ người còn có Thập Lục hoàng nữ, mời ngài hết thảy đều muốn lấy nàng làm đầu! Thần thị xin cáo lui.” Dạ thị quân nói xong, sau đó xoay người ly khai.

Chỉ là khi hắn vừa mới đi ra khỏi noãn các, lại bất ngờ gặp một người.

Tì Mộ Hàm mặt không hề cảm xúc nhìn hắn.

Dạ thị quân hơi thay đổi sắc mặt, “Thập...”

Tì Mộ Hàm lắc đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Dạ thị quân nhíu nhíu mày, đi theo.

Một lát sau, hai người ra Thanh Tư điện, đi tới lương đình phụ cận.

“Thập Lục điện hạ nhưng có việc cùng Bồn cung đàm luận?” Dạ thị quân mở miệng hỏi.

Tì Mộ Hàm nhìn hắn một chút, chột quỳ xuống, “Nhi thần cầu Dạ phụ quân không nên đem việc này tiết lộ ra ngoài.”

Dạ thị quân cúi đầu nhìn nàng, “Bồn cung đã nói, chuyện này chấm dứt ở đây.”

“Phụ quân chỉ là nhất thời kích động, mà cũng chưa tạo thành bất kỳ sai lầm lớn gì, kính xin Dạ phụ quân không nên đem việc này bẩm báo với mẫu hoàng.” Ti Mộ Hàm cúi đầu khẩn cầu.

Dạ thị quân cười nói, “Thập Lục điện hạ yên tâm, Bồn cung chưa từng bẩm báo bệ hạ, hơn nữa mặc dù bệ hạ biết rồi, cũng sẽ không đối với Đức quý quân làm sao.”

Ti Mộ Hàm ngẩng đầu, “Là vì Trầm đại tướng quân?”

“Có lẽ vậy.” Dạ thị quân cười nói, “Có điều càng quan trọng chính là, Đại Chu bây giờ chỉ có một Đức quý quân.”

Ti Mộ Hàm nhú mày, “Dạ phụ quân đây là ý gì?”

Dạ thị quân tối nghĩa nói: “Sau này Thập Lục điện hạ liền sẽ hiểu.” Nói xong, chợt xoay người rời đi.

Ti Mộ Hàm đứng dậy, sắc mặt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 65: Phủng Sát

Edit: Sally

Ti Mộ Hàm trong lương đình đứng hồi lâu, mặt âm trầm mặt cho gió lạnh thổi vào mặt lạnh lẽo, cuối cùng, nàng híp híp mắt, cuối cùng vẫn xoay người hướng về Thanh Tư điện đi.

“Chủ nhân, người làm sao?” An nhi vừa vào noãn các, liền thấy Đức quý quân cư nhiên ngồi dưới đất, sắc mặt thẫn thờ, liền vội vàng tiến lên nâng hân dậy, “Chủ nhân tại sao người lại ngồi dưới đất?”

Đức quý quân thẫn thờ tùy ý An nhi đem hân đỡ lên trên giường nhỏ, không nói một câu.

An nhi thấy thế, tiếp tục hỏi: “Chủ nhân, Dạ thị quân cùng điện hạ nói cái gì với người sao?” Hân vừa mới nhìn thấy chủ nhân cùng Dạ thị quân vội vàng vàng đi ra ngoài, bây giờ lại thấy chủ nhân như vậy, nói vậy là chuyện gì xảy ra.

Đức quý quân cả người hoảng loạn, vội hỏi: “Người nói cái gì? Hàm Nhi đã tới?”

An nhi bị sắc mặt của hân làm sợ hết hồn, “Vừa mới điện hạ có tới, Nô thị vốn định đi vào bẩm báo, chỉ là điện hạ nghe nói Dạ thị quân ở nơi này, liền không cho Nô thị bẩm báo, tự mình đi vào.”

“Cái gì?” Đức quý quân đột nhiên đứng phắt dậy, sắc mặt càng thêm khó coi, “Hàm Nhi đến rồi... Nàng vừa mới ở bên ngoài?” Vậy là nàng nghe thấy hân cùng Dạ thị quân nói hết, vậy là nàng đã biết phụ quân nàng luôn luôn kính trọng cư nhiên làm ra chuyện ác độc bức này! Hàm Nhi biết được tất cả những thứ này!

Đức quý quân như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng.

Hân là phụ thân, bây giờ lại bị nữ nhi của hân biết được chuyện hân làm ra, hân sau này nên làm gì đối với nàng?

Nàng có thể cho rằng hân là một phụ thân ác độc hay không?

Có thể không lại như ngày xưa, kính trọng mình hay không?

“Hàm Nhi... Hàm Nhi...”

Hân đã mất đi bốn hài tử, hân không muốn lại mất một hài nhi cuối cùng!

Không thể!

“Chủ nhân, người làm sao?” An nhi thấy chủ nhân thất kinh, trong lòng nổi lên một trận khủng hoảng, “Chủ nhân muốn gặp điện hạ?”

“Đúng!” Đức quý quân vội kéo tay hân, vội vàng hỏi: “Hàm Nhi ở nơi nào? Hàm Nhi ở nơi nào? Người không phải nói nàng tới sao? Vì sao không tiến vào?”

Nàng có phải vì biết người phụ thân này là người ác độc, liền không muốn lại thấy hân?

Trước đây nàng biết được sự tình cha đẻ mình, bây giờ lại biết được đường phụ là một người ác độc như vậy, sợ là thất vọng rồi, cho nên mới xoay người đi? Cho nên ngay cả đi vào chất vấn một chút cũng không muốn?

Này chính là báo ứng do hấn làm ác sao?

Nhưng là hấn chỉ mới làm chuyện như thế lần đầu liền gặp báo ứng lớn như vậy, tại sao những người khác làm nhiều chuyện ác như vậy, nhưng vẫn có thể sống tốt?

Này công bằng sao?

Hấn chỉ là không muốn Chiêu Hoàng quý quân kia lại đi nhục nhã đại hoàng tử của hấn, lại để đại hoàng tử đã đi rồi cũng không được an bình!

Hấn chỉ mong như vậy mà thôi!

Liền phải gặp phải báo ứng như vậy sao?

Sắc mặt của An nhi càng ngày càng kinh hoàng, hấn thuở nhỏ đi theo bên người Đức quý quân, chưa từng gặp chủ tử nhà mình như vậy, vừa mới bên trong ồn ào các đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

”Chủ nhân, ngài đừng vội, Nô thị đi thỉnh...” Hấn còn chưa nói xong, tầm mắt liền thoáng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, vội vàng nói: “Chủ nhân, người xem, điện hạ, điện hạ tới!”

Đức quý quân đầu tiên là sững sờ, sau đó là ngây người, hấn nhìn nữ nhi đi tới, đột nhiên có loại cảm giác không muốn nhìn thấy nàng, hấn chỉ ngơ ngác nhìn nàng, nhưng thủy chung không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, chỉ lo sợ sẽ nhìn thấy tia căm ghét trong đó.

”Nhi thần gặp qua phụ quân.” Ti Mộ Hàm sắc mặt bình tĩnh nói.

Đức quý quân cắn răng, “Hàm Nhi... Đứng lên đi.”

Ti Mộ Hàm đứng lên, thấy Đức quý quân sắc mặt tái nhợt, quan tâm nói: “Phụ quân thân thể còn chưa tốt lên sao?” Dứt lời, tiến lên nâng hấn, “Phụ quân ngồi xuống trước đi.”

Đức quý quân không nói gì, thần thờ ngồi xuống.

”An nhi, đi chuẩn bị cho phụ quân ly trà nóng.” Ti Mộ Hàm phân phó nói.

An nhi đáp một tiếng, sau đó lập tức rót một ly trà nóng dâng lên.

Đức quý quân vẫn thần thờ nhận lấy, run run rẩy rẩy uống một hớp, sau đó nhìn An nhi nói: “Người lui xuống trước đi, không được để cho bất luận người nào đi vào, Bồn cung có việc cùng Thập Lục điện hạ nói.”

An nhi cúi đầu nói: “Dạ.” Sau đó lùi ra.

Ti Mộ Hàm trầm giọng nói: “Phụ quân là muốn cùng nhi thần nói chuyện mới vừa rồi.” Trước đây nàng xác thực không nghĩ tới hỏi phụ quân chuyện này, nàng cũng biết phụ quân sẽ không mong nàng biết chuyện này, chỉ là, nàng không tin Dạ thị quân, cho dù nàng đối với Dạ thị quân này không hiểu rõ bao nhiêu, thế nhưng nàng có thể thấy được, Dạ thị quân này ở mẫu hoàng trong lòng là một tồn tại đặc thù, nàng không tin hấn sẽ giúp phụ quân giữ bí mật này, hấn cũng không có lý do gì làm như vậy!

Hấn là Sơ thị của mẫu hoàng, quyền lợi hậu cung Đại Chu hấn căn bản không thể dính lên tay, vậy hấn hôm nay có hành vi như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?

Lẽ nào thật sự chỉ vì xuất phát từ lòng trắc ẩn?

Đức quý quân tay run lên một hồi, trà nóng trong chén đổ một chút ra ngoài, hấn cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt nữ nhi, “Hàm Nhi, người là cảm thấy phụ quân rất ác độc?”

Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói: “Phụ quân, nhi thần biết được phụ quân dụng tâm lương khổ.”

Đức quý quân ngẩng đầu, “Hàm Nhi không trách phụ quân?”

”Phụ quân làm như vậy chỉ vì Đại hoàng huynh, vì sao nhi thần phải trách cứ phụ quân?” Ti Mộ Hàm cười nói.

Đức quý quân có chút kinh ngạc, “Hàm Nhi không cảm thấy phụ quân là cái ác độc người?”

”Phụ quân.” Ti Mộ Hàm quỳ gối bên chân hấn, ngẩng đầu lên nói: “Cho dù phụ quân có thật sự như mình nói, chính là một người ác độc, nhi thần thân là nữ nhi, cũng không có đạo lý trách cứ phụ quân, huống chi, nếu phụ quân là người ác độc, như vậy hôm nay cũng sẽ không thống khổ như vậy.”

"Hàm Nhi..." Đức quý quân bên trong mí mắt nổi lên óng ánh, không có phụ thân nào mong nữ nhi của mình nhìn thấy một mặt ác độc tàn nhẫn của mình, hẳn cũng như thế, bây giờ thấy nữ nhi nói như vậy, hẳn càng thêm không thoải mái, không biết nên nói cái gì cho phải.

Ti Mộ Hàm liếc lông mày hỏi: "Phụ quân, ngươi đừng lo nữ nhi sẽ làm sao, nhưng nữ nhi muốn hỏi phụ quân một chuyện."

"Chuyện gì?" Đức quý quân ngưng thần một chút, đem nàng nâng dậy, hỏi.

Ti Mộ Hàm đứng thẳng người, liếc lông mày hỏi: "Phụ quân, Chiêu Hoàng quý quân chính là người đứng đầu hậu cung, đối với con của mình bảo vệ cũng rất nghiêm mật, phụ quân làm sao đối với Nhị Thập Nhị hoàng muội ra tay được?"

Nàng trước đây vẫn suy đoán Nhị Thập Nhị hoàng nữ bị bệnh là có người sau lưng ra tay, bất quá khi đó cũng chỉ hoài nghi Chiêu Hoàng quý quân vì đề Thụy vương có cơ hội tránh mũi nhọn mà hi sinh nữ nhi khác, không nghĩ tới là như vậy.

Chỉ là, phụ quân vì sao có thể dưới mí mắt Chiêu Hoàng quý quân động thủ?

Đức quý quân nghe vậy, ngẩn người.

"Phụ quân, nữ nhi không có ý gì khác, chỉ là chuyện này nếu xử lý không tốt, sợ là hậu họa vô cùng." Ti Mộ Hàm không muốn hẳn suy nghĩ nhiều, nghiêm mặt nói.

Đức quý quân ánh mắt trầm trầm, "Hàm Nhi yên tâm, Chiêu Hoàng quý quân tuy rằng căn cơ cực sâu, thế nhưng phụ quân cũng là người ở trong cung sinh hoạt hơn hai mươi năm, sao có thể để người ta bắt được cái đuôi?"

Ti Mộ Hàm cau mày nói: "Vậy Dạ thị quân kia..."

"Hàm Nhi." Đức quý quân bỗng nhiên nghiêm mặt nói, "Dạ thị quân này, không đơn giản."

Ti Mộ Hàm hí mắt nói: "Phụ quân biết cái gì?"

"Cụ thể cái gì, phụ quân cũng nói không rõ ràng, chỉ là, mẫu hoàng người rất tín nhiệm hẳn." Đức quý quân ngưng thần nói, "Phụ quân ở hậu cung ít năm, có một số việc có mấy người vẫn có thể nhìn ra, Dạ thị quân mặc dù là Sơ thị của mẫu hoàng người, mặc dù không có hài tử, thế nhưng vị trí của hẳn ở trong lòng mẫu hoàng người tuyệt đối không phải bình thường. Bôn cung bên người mẫu hoàng người nhiều năm như vậy, chỉ gặp qua bệ hạ đối với hai người tín nhiệm như vậy, nhất là tạ thế Hòa Dụ Phượng, một người khác chính là Dạ thị quân này..."

Hắn nhìn Ti Mộ Hàm, do dự một chút, vẫn nói: "Mặc dù là cha đẻ người, bệ hạ cũng chưa từng thân cận như đối với Dạ thị quân, hoặc là, mẫu hoàng người là vì bảo vệ cha đẻ người, có một số việc, nàng sẽ không nói cho hẳn, cũng sẽ không đồng ý để hẳn chạm vào."

Ti Mộ Hàm cười nói, "Phụ quân không cần lo ngại, nữ nhi rõ ràng."

Đức quý quân thấy nàng không có suy nghĩ nhiều, mới thở phào nhẹ nhõm, "Bệ hạ là Đại Chu hoàng đế, cũng là nữ tử, hậu cung có rất nhiều chuyện có thể nàng đều không tiện nhúng tay, thế nhưng cũng không có nghĩa là nàng vẫn bỏ mặc, Hòa Dụ Phượng sau khi tạ thế, Chiêu Hoàng quý quân tuy rằng chưởng quản hậu cung, thế nhưng hẳn..."

Tiếng nói của hắn dừng lại một chút, trong mắt lộ ra căm ghét cùng không rõ, sau đó nhìn Ti Mộ Hàm, cười nói: "Kỳ thực phụ quân vẫn không hiểu, vì sao bao nhiêu năm qua, mẫu hoàng người vẫn sùng ái Chiêu Hoàng quý quân này như vậy, có điều lấy năng lực cùng thủ đoạn của hẳn, là tuyệt đối không nắm được hậu cung."

"Phụ quân ý tứ là, Dạ thị quân này là cánh tay mẫu hoàng đặt ở hậu cung?" Ti Mộ Hàm thiếu mi nói.

Đức quý quân gật gù đầu, "Buồn cười chính là, Chiêu Hoàng quý quân cũng bởi vì bệ hạ đối với Dạ thị quân này sùng ái mà gây khó khăn đủ đường!"

"Chiêu Hoàng quý quân tuy rằng ngu dốt, thế nhưng phụ quân đối với Nhị Thập Nhị hoàng nữ như vậy, thật xác định có thể giấu diếm được hẳn?" Ti Mộ Hàm nhún mày nói.

Đức quý quân suy nghĩ một chút nói: "Bôn cung những năm này vẫn tránh phong mang của Chiêu Hoàng quý quân, không muốn trêu chọc sự cố, nhưng cũng không phải không có năng lực phản kích, kỳ thực rất lâu trước đây, Bôn cung đã hoài nghi hai nữ tử cùng nữ tử của Bôn cung chết cùng Chiêu Hoàng quý quân có quan hệ, vì điều tra sự thực, từng ở đồng tâm điện buông tha cơ sở ngầm, tuy rằng vẫn chưa tra được cái gì, thế nhưng cơ sở ngầm này cũng vẫn chưa từng rút khỏi, Bôn cung lần này biết được Chiêu Hoàng quý quân muốn cùng Thẩm gia kết thân, liền không thể nhịn được nữa mới hạ thủ." Hắn hít một hơi, mới tiếp tục nói: "Bây giờ cha nuôi bên người Nhị Thập Nhị hoàng nữ chính là người của Bôn cung, lần này, Nhị Thập Nhị hoàng nữ bị phong hẳn vốn là tên Thực Cùng kia vì muốn kéo bệ hạ đến Đồng Tâm điện mà làm ác. Hàm Nhi người cũng biết, từ khi thái nữ bị phế, hơn hai tháng qua, bệ hạ chỉ đi Đồng Tâm Điện một hồi, tuy rằng Chiêu Hoàng quý quân đạt được tiến phong, thế nhưng ân sủng kém xa trước, nhưng Chiêu Hoàng quý quân nhưng không tìm được biện pháp gì đoạt tâm bệ hạ, nên liền muốn ra cái này biện pháp, Thực Cùng hẳn biết được bệ hạ coi trọng nhất chính là hoàng tử!"

Đức quý quân cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Nếu hẳn muốn lợi dụng Nhị Thập Nhị hoàng nữ giúp chủ nhân của hẳn đoạt được tâm bệ hạ, Bôn cung cũng có thể lợi dụng chuyện này giúp chủ nhân hẳn thêm chút buồn phiền!"

"Phụ quân, vị cha nuôi là người của ngài, có người biết không?" Ti Mộ Hàm trầm giọng nói.

Đức quý quân lắc đầu nói: “Không có, Bồn cung tuy đem hấn đặt ở Đồng Tâm điện nhiều năm, nhưng thủy chung chưa từng dùng qua, huống hồ lần này, là Thục Cùng kia lòng sinh ác niệm, hấn nghĩ dù có làm cũng không sao nghĩ ra, người kia sẽ là người của Bồn cung, hơn nữa, Bồn cung hôm qua đã thăm dò, hấn bởi vì chăm sóc Nhị Thập Nhị hoàng nữ không chu toàn, thế nhưng bị trượng trách một trận, sau đó tên Thục Cùng kia cũng vì lo lắng Nhị Thập Nhị hoàng nữ bệnh lâu không tốt dẫn tới bệ hạ nghi ngờ, đem người đuổi ra cung trước một bước.”

Ti Mộ Hàm hí hóp nói, “Phụ quân nói vị cha nuôi kia tên họ gì? Bây giờ ở đâu?”

“Hàm Nhi muốn làm cái gì?” Đức quý quân vội hỏi.

Ti Mộ Hàm cười nói, “Nếu hấn bởi vì phụ quân mà chịu tội, nhi thần cũng nên chăm sóc hấn mấy phần.”

Đức quý quân nhìn nàng một chút, trong lòng hoảng hốt, “Hàm Nhi, người...”

“Phụ quân, người đừng lo lắng, nếu sự tình là do Thục Cùng khởi lên, nói vậy hấn cũng không dám lộ ra.” Ti Mộ Hàm mỉm cười nói, “Có điều nhi thần rất lo lắng, Thục Cùng sẽ không bỏ qua vị cha nuôi kia.”

Đức quý quân tâm trạng ngưng lại, “Người nói Thục Hoà (= Thục Cùng đổi lại cho hay) sẽ giết người diệt khẩu?”

“Hấn ngay cả Nhị Thập Nhị hoàng muội đều xuống tay được, làm sao sẽ bỏ qua cho một cung thị nhỏ nhỏ?” Ti Mộ Hàm trầm giọng nói.

Đức quý quân suy nghĩ một chút, “Hấn trước khi rời cung đã truyền lời nhắn cho Bồn cung, nói hấn sẽ hồi hương, Bồn cung đoán hấn bây giờ vẫn còn ở kinh thành dưỡng thương, chờ thương thế tốt rồi liền hồi hương.” Dứt lời, liền đem tên cùng nguyên quán của cung thị kia nói một lần.

Ti Mộ Hàm gật gù đầu, “Phụ quân yên tâm, chuyện này giao cho nhi thần xử lý, người không nên lo lắng.”

“Hàm Nhi...” Đức quý quân nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của nữ nhi, “Phụ quân có phải đã làm sai?”

Ti Mộ Hàm cười nhẹ nói, “Nhi thần đã nói, mặc kệ phụ quân làm việc gì đó là đúng hay sai, nhi thần đều sẽ che chở phụ quân! Bởi vì phụ quân là phụ thân duy nhất của nhi thần!”

Đức quý quân thay đổi sắc mặt, “Hàm Nhi, trước đây phụ quân đem sự tình cha đề người nói cho người...”

“Phụ quân, cha đề nhi thần đã tạ thế.” Ti Mộ Hàm mỉm cười nói, “Nhi thần chỉ nhớ rõ, phụ quân những năm này đối với nhi thần dốc lòng chăm sóc cùng toàn tâm bảo vệ.”

Đức quý quân ngăn người, “Hàm Nhi, lần này, phụ quân quá hấp tấp, Bồn cung chỉ vì đau lòng đại hoàng tử, cũng không phải thật sự không để ý người...”

“Nhi thần rõ ràng.” Ti Mộ Hàm cười nói, “Phụ quân cũng không cần lo lắng, mẫu hoàng sẽ không để cho Thục gia cùng Thẩm gia kết thân.”

Đức quý quân sững sờ, “Là Dạ thị quân cùng người nói cái gì?”

“Phụ quân, nhi thần tuy rằng chưa từng vào triều, nhưng những chuyện nhỏ này vẫn rất rõ ràng.” Ti Mộ Hàm nghiêm túc nói, “Thẩm gia đòi đòi theo võ, từng xuất hiện không ít danh tướng, bây giờ Trầm đại tướng quân tuy rằng quanh năm đóng giữ biên cảnh, thế nhưng dù sao cũng là người tay nắm trọng binh, Thẩm Như là nữ nhi duy nhất của nàng ta, thân phận tự nhiên cũng không tầm thường, mặc dù mẫu hoàng thật sự có ý đề Cửu hoàng tỷ lên làm thái nữ, cũng sẽ không để cho thế lực của nàng quá mức mạnh mẽ, phụ quân, phế thái nữ sở dĩ không thành công, đó là bởi vì thế lực của nàng không mạnh, không đủ để cùng mẫu hoàng chống đối.”

Đức quý quân biến sắc, hấn nhìn nữ nhi, ánh mắt kinh ngạc chuyển thành lo lắng, nữ nhi này, tựa hồ trong lúc vô tình thay đổi không ít, trước kia, nàng tuyệt đối sẽ không nói những câu nói này.

“Nếu để Thục gia cùng Thẩm gia kết thông gia, không phải để Cửu hoàng tỷ thêm một sự giúp đỡ lớn sao?” Ti Mộ Hàm cười lạnh nói, “Phụ quân, bây giờ thân thể mẫu hoàng còn an khang, làm sao có thể để nữ nhi của mình nắm giữ thực lực cường đại cùng mình chống lại chứ? Hơn nữa, Trầm đại tướng quân kia cũng không phải người hồ đồ, bây giờ nếu như vội vã cùng Thục gia thông gia, vậy không phải nói cho mẫu hoàng biết, nàng mang trong lòng nhị tâm sao? Lùi một bước mà nói, lúc trước mẫu hoàng mặc dù chịu Chiêu Hoàng quý quân giết giết, đem Đại hoàng huynh gả cho Trầm Ngọc Thanh kia, nhưng mẫu hoàng làm như vậy, cũng bởi vì vừa ý Trầm Ngọc Thanh kia, người mẫu hoàng vừa ý, làm sao có thể là người nóng lòng cầu thành được?”

Nàng nói xong, thấy Đức quý quân một mặt sầu lo nhìn nàng, liền cười nói: “Phụ quân đừng lo, nhi thần không có chuyện gì.”

“Hàm Nhi, người có nghĩ muốn hay không...” Đức quý quân không có nói ra, cho dù là sợ cũng không muốn nói, hấn cho tới nay, chỉ mong muốn nữ nhi này an bình mà sống thôi, nhưng bây giờ...

Đều là Chiêu Hoàng quý quân kia, nếu hấn không giết giết bệ hạ đem kẻ xui xẻo Thục gia kia ban cho Hàm Nhi, Ninh vương cũng không kiêng kỵ Hàm Nhi đến như vậy, chỉ là, hấn nhớ tới, lúc trước là Ninh vương mở miệng ngăn hấn hướng bệ hạ thỉnh chỉ, quá nhiều chuyện thứ trưởng tử Thục gia tiến vào phủ Hàm Nhi, bây giờ tại sao lại vì chuyện này mà làm khó dễ Hàm Nhi?

”Hàm Nhi, ngươi cùng Ninh vương đến tột cùng là làm sao?”

Ti Mộ Hàm sững sờ, chợt cười nói: “Phụ quân, ngươi cảm thấy Ninh vương là dạng người gì?”

”Nàng?” Đức quý quân suy nghĩ một chút, “Nếu có thể, phụ quân cũng không hi vọng ngươi cùng nàng giao hảo.”

Ti Mộ Hàm cười nói: “Cho nên, dù không có chuyện Vũ Chi, nàng cũng sẽ không thật tâm đối tốt với nhi thần, huống hồ, chuyện này thật sự cùng Vũ Chi không quan hệ, mà bởi vì...”

Nàng không có nói hết.

Đức quý quân thấy nàng muốn nói lại thôi, “Hàm Nhi, đã phát sinh chuyện gì?”

Ti Mộ Hàm lắc đầu, “Phụ quân, chuyện này thật sự cùng Vũ Chi không quan hệ.”

Đức quý quân nhíu mày, “Hàm Nhi, ngươi thật sự yêu thích Thục Vũ Chi kia như vậy?”

”Phụ quân, ngài cùng Vũ Chi đều là người nhi thần quan tâm.” Ti Mộ Hàm nghiêm túc nói.

Đức quý quân suy nghĩ một chút, thở dài, “Nếu ngươi đã nói như vậy, phụ quân cũng không muốn làm khó dễ hấn, tương lai ngươi nếu tiện, liền đem hấn mang vào cung, để phụ quân gặp gỡ, tuy rằng thân phận Sơ thị thấp hèn, thế nhưng cũng không phải không thể mang vào.”

Ti Mộ Hàm cười đáp, “Nhi thần tạ phụ quân.”

Đức quý quân cũng cười vài tiếng, lập tức chuyển đề tài, nói: “Hàm Nhi, phụ quân biết được ngươi đối với mẫu hoàng ngươi có oán, thế nhưng ngươi nhất định phải nhớ kỹ, mặc kệ thân là nữ nhi hay là thần tử, ngươi cũng không thể cùng mẫu hoàng ngươi đối kháng chính diện, Hàm Nhi, bất kể như thế nào, nàng vẫn là Đại Chu hoàng đế, mặc dù nàng có quá phận, ngươi cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, Hàm Nhi... Phụ quân không muốn gặp lại chuyện... Phế thái nữ phát sinh một lần nữa.”

Ti Mộ Hàm nghe xong, bật cười, “Phụ quân không cần lo lắng, nhi thần tự nhận là gan còn chưa đạt đến mức kia.” Phụ quân đang lo lắng gì? Lo lắng nàng ám sát mẫu hoàng như phế thái nữ đã làm sao?

Tuy rằng cảm thấy buồn cười, nhưng cũng cảm thấy tâm âm, chỉ ít phụ quân đối với nàng quan tâm là thật sự!

Đức quý quân thấy nàng phản ứng như thế, biết được nàng nghe vào, sắc mặt cũng hòa hoãn đi, “Vậy thì tốt, đúng rồi Hàm Nhi, lần trước ngươi thương khỏe hấn chưa?”

”Phụ quân yên tâm, nhi thần thương đã không còn đáng ngại.” Ti Mộ Hàm cười nói, “Nhưng thân thể phụ quân, lần trước nhi thần nghe nói phụ quân quý gối trong tuyết hơn một canh giờ (một canh giờ = 2 tiếng), ngự y có xem qua?”

Đức quý quân cười nói: “Phụ quân không có chuyện gì, chỉ là không nghĩ tới mẫu hoàng ngươi tâm lại như vậy...” Còn chưa nói xong, liền tuyệt nhiên dừng, hấn không muốn bóc lên oán hận của nữ nhi đối với bệ hạ.

Trong lòng nàng oán càng nhiều, tương lai đối mặt bệ hạ sẽ thêm càng nhiều biến số, lần này, nàng gây sự phóng ngựa chính là bởi vì biết chuyện thân phụ của mình đi?

Hấn ngẫm thờ dài, câu chuyện chuyển thành quan tâm thân thể của nàng.

Ti Mộ Hàm tự nhiên cũng biết được, cũng theo ý của hấn nói tiếp.

Hai người vẫn cùng nhau cho tới buổi trưa, Ti Mộ Hàm liền lưu lại, dùng ngọc thiện, vừa mới rời cung, chỉ là không nghĩ tới, khi nàng vừa mới đi ra Thanh Tư điện không lâu, liền ở trên đường rời cung gặp gỡ một người phi thường không muốn gặp phải.

Tuyên Vũ để mang theo thiếp thân cung thị Tô Tích Chi của mình thân nhiên đi tới, dường như đang tản bộ.

Ti Mộ Hàm hít một hơi thật sâu, sắc mặt trầm tĩnh tiến lên, quay về phía nữ tử uy nghiêm kia quỳ xuống hành lễ nói: “Nhi thần gặp qua mẫu hoàng.”

Tuyên Vũ để sắc mặt bình tĩnh, gật đầu đáp một tiếng, “Ừm.”

Ti Mộ Hàm nghe vậy, chợt đứng dậy, “Mẫu hoàng nếu như không có dặn dò, nhi thần hiện xin cáo lui.”

Tuyên Vũ để ánh mắt trầm trầm, “Vừa mới mấy ngày liền có thể hành động như thường, Thập Lục hoàng nữ thân thể rất tốt.”

Ti Mộ Hàm nghe xong câu này không biết tán dương hay là châm chọc, mặt không biến sắc nói: “Nhi thần còn tuổi trẻ, khôi phục tự nhiên nhanh.”

”Ý của ngươi là nói, trầm già rồi?” Tuyên Vũ để trầm giọng nói.

Ti Mộ Hàm cúi đầu nói: “Nhi thần không dám.”

”Nga?” Tuyên Vũ để tựa như cười mà không phải cười, “Không dám? Thập Lục hoàng nữ lúc nào đã trở nên nhát gan như vậy, chẳng lẽ ngày ấy sau khi bị đánh xong, lá gan cũng liền nhỏ lại?”

Ti Mộ Hàm bên khoe môi tràn ra một nụ cười lạnh lùng, “Mẫu hoàng hao hết tâm tư vì nhi thần, nhi thần đương nhiên phải thụ giáo, càng thêm vào khuôn phép cũ!”

Tuyên Vũ để hừ lạnh một tiếng, “Trẫm nghe nói người gần nhất ở trong phủ luyện binh?”

Ti Mộ Hàm trong lòng mát lạnh, sắc mặt nhàn nhạt, “Mẫu hoàng nói giỡn, lén lút luyện binh là tội mưu phản, nhi thần mặc dù ngu xuẩn cũng biết không thể, huống hồ, nếu nhi thần thật sự phạm phải chuyện này, mẫu hoàng hôm nay cũng sẽ không cùng nhi thần nói chuyện như vậy.”

Nàng hai ngày trước mới để cho Chương Thiện chuẩn bị chọn thiếp thân thị vệ, hôm nay vừa mới gặp mặt mười hai người kia, bây giờ nàng cư nhiên biết được?

Nói vậy, trong phủ của nàng có cơ sở ngầm của mẫu hoàng?

Luyện binh?

Cái tội này nói ra thật đúng là tuyệt a!

Luật pháp Đại Chu, bất luận người nào cũng không được dưỡng tư binh, bằng không đồng tội mưu nghịch.

”Ha ha.” Tuyên Vũ để cười vài tiếng, “Trẫm phát hiện, Thập Lục hoàng nữ thật sự thụ giáo, có điều trẫm vẫn yêu thích Thập Lục hoàng nữ trước đây, người ở trong ngự thư phòng có can đảm chống đối trẫm!”

Ti Mộ Hàm ngẩng đầu nói: “Nhi thần sợ hãi.”

”Thật sao?” Tuyên Vũ để nhìn nàng lạnh nhạt nói một câu.

”Đúng thế.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói, “Nhi thần có thể không sợ mẫu hoàng dưới con nóng giận giết nhi thần, nhưng không thể không sợ mẫu hoàng để nhi thần thành trò cười trong thiên hạ!”

Tuyên Vũ để nheo mắt lại, “Trò cười? Thập Lục hoàng nữ tựa hồ đã quên, người nếu thành trò cười trong thiên hạ, kia trẫm làm mẫu hoàng chẳng phải càng là trò cười?”

”Cho nên nhi thần xin thề, từ nay về sau nhất định phải theo khuôn phép cũ, không cho mẫu hoàng vì nhi thần mà trên mặt tối tăm!” Ti Mộ Hàm từng chữ từng chữ nói, “Có điều mẫu hoàng cũng không cần quá mức lo lắng, mẫu hoàng là Đại Chu hoàng đế, là chủ nhân thiên hạ, người trong thiên hạ ai dám chê cười mẫu hoàng?”

Tuyên Vũ để tựa như cười mà không phải cười, “Thập Lục hoàng nữ ý tứ là, người nếu không muốn bị người trong thiên hạ chế nhạo, kia liền muốn như trẫm làm chủ nhân Đại Chu này?”

Ti Mộ Hàm nhàn nhạt cười nói: “Nhi thần có tài cán gì có thể làm được như lời mẫu hoàng nói?”

”Thập Lục hoàng nữ.” Tuyên Vũ để nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt thâm trầm tựa như biển, “Trẫm lại vô cùng chờ mong.”

Ti Mộ Hàm âm thầm nắm chặt nắm đấm, “Nhi thần sợ là sẽ phải để mẫu hoàng thất vọng.”

Tuyên Vũ để lại nở nụ cười, “Người yên tâm, trẫm sẽ cho người cơ hội.”

Ti Mộ Hàm nhíu mày, suy nghĩ có nên hỏi ra lời hay không, đã thấy gương mặt Tuyên Vũ để âm trầm xuống.

”Trẫm đột nhiên phát hiện, nếu thật hận một người, nên làm biện pháp kia hay là phùng sát!” Tuyên Vũ để cười lạnh nói, “Đưa nàng nâng càng cao, tương lai nàng rơi liền càng tàn nhẫn.”

Ti Mộ Hàm sắc mặt cứng đờ, “Mẫu hoàng liền không sợ nuôi hổ thành hoạn sao?”

Tuyên Vũ để tiếp tục cười lạnh nói: “Người giỏi lắm thì cũng chỉ là một con chó, làm sao có thể Thành Hổ?”

”Mẫu hoàng đã quên, cầu cuồng lên cũng sẽ khiêu tường!” Ti Mộ Hàm cắn răng, cật lực áp chế tức giận trong lòng.

Tuyên Vũ để cười nhạo nói: “Nếu con chó kia muốn khiêu tường, trẫm liền trực tiếp đưa nó từ trên tường đẩy xuống, xem nó có thể may mắn quăng không chết hay không! Đương nhiên, nếu nó có bản lĩnh này không bị trẫm làm té xuống, kia trẫm sẽ bị nó cắn một cá mà thôi, có cái gì không được?”

Ti Mộ Hàm cắn răng, trầm mặc lại.

”Làm sao? Trẫm Thập Lục hoàng nữ sợ?” Tuyên Vũ để cười lạnh nói.

Tì Mộ Hàm hí hóp mắt, cười nói: “Mẫu hoàng thân là chủ nhân Đại Chu cũng không sợ, nhi thần là một con chó con điếc không sợ súng lại có gì phải sợ?”

Tuyên Vũ để gương giọng cười vài tiếng, nhưng không có một chút nhiệt độ nào, “Đã như vậy, trầm liên cố gắng nhìn, ngươi đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh!”

Tì Mộ Hàm song quyền nắm chặt, “Nhi thần định sẽ không để cho mẫu hoàng thất vọng!”

Tuyên Vũ để nhìn nàng một cái, sau đó cất bước ly khai.

Tì Mộ Hàm lui sang một bên, cúi đầu.

Tuyên Vũ để ở bên cạnh nàng đi qua, vừa lúc đi ngang qua bên cạnh nàng, dưới chân trượt một cái, sau đó liền muốn ngã xuống.

Tì Mộ Hàm theo bản năng vươn tay, muốn đỡ lấy nàng, nhưng không ngờ bị nàng tàn nhẫn đẩy ra.

“Đừng đụng trẫm!” Tuyên Vũ để quát lên một tiếng, đồng thời cũng tự mình ổn định cước bộ.

Tì Mộ Hàm bối vì nàng đẩy một cái mà ngã xuống trên mặt tuyết.

Tuyên Vũ để đứng vững cước bộ, lạnh lùng nhìn nàng, “Dễ dàng bị trẫm đẩy xuống như vậy, Thập Lục hoàng nữ, bản lĩnh của ngươi cũng chỉ đến như thế.”

Tì Mộ Hàm trong lòng hận cực kỳ chính mình vì sao quản việc không đâu như vậy, nàng nếu như ngã liền để cho nàng ta ngã là được, nàng quản nhiều như vậy làm gì? Người ta cũng không coi chính mình là nữ nhi, nàng vì sao phải đem nàng ta xem là mẫu thân?

Tuyên Vũ để nói xong, liền xoay người nhìn về phía Tô Tích Chi phía sau, quát mắng nói: “Đem cung thị phụ trách quét tước đường này trưng sát!”

Nàng nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Tô Tích Chi vội vã đáp một tiếng, rồi hướng Tì Mộ Hàm thi lễ một cái, liền bước nhanh đi theo.

Tì Mộ Hàm từ trên mặt đất đứng lên, ánh mắt thâm trầm nhìn bóng người mình hoàng dần dần đi xa kia, hôm nay nàng tiến cung vốn chỉ vì phụ quân, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ như vậy.

Phùng sát đúng không?

Nếu muốn phùng sát, kia đầu tiên nàng nhất định phải phùng chính mình!

Nàng nếu phùng mình, kia sẽ cho nàng rất nhiều thứ!

Mẫu hoàng a mẫu hoàng, ngươi nói rõ với nhi thần như vậy, liền xem thường nhi thần như vậy sao?

Nhi thần đã có cơ hội bò lên, kia liền sẽ không dễ dàng bị ngươi đẩy xuống như vậy!

Bởi vì nhi thần không muốn chết không toàn thây!

Nàng cười lạnh, xoay người rời đi.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời rất tốt, Tì Mộ Hàm ra khỏi cung, cũng không có trực tiếp hỏi phủ, trái lại ở trên đường cái đi dạo, mặc dù trời đông giá rét, kinh thành phố lớn vẫn như cũ một mảnh náo nhiệt, có lẽ là bởi vì sắp đến ngày tết, buôn bán trên đường cơ bản đều cùng tết đến có quan hệ.

Tì Mộ Hàm lần thứ nhất nhớ tới ngày tết kiếp trước, rồi so sánh với tập tục Đại Chu, kỳ thực trên căn bản cũng không khác nhau bao nhiêu.

Hoặc là, có một số việc, mặc dù thay đổi thời không, cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng mà lòng người cũng không phải.

Tì Mộ Hàm rất rõ ràng, tâm nàng, đang dần dần thay đổi, nhưng lại không biết, cuối cùng sẽ biến thành thế nào?

Thời khắc này, trong lòng nàng bỗng nhiên hiện lên một loại khủng hoảng, một loại khủng hoảng đối với tương lai, tương lai của nàng, sẽ là tình hình ra sao?

Nàng cười nhạt một tiếng, bây giờ cuộc đời của nàng vẫn còn bị người khác nắm trong bàn tay, cho nên chuyện duy nhất muốn làm, cũng là sự tình duy nhất có thể làm, bắt đầu từ trong tay mẫu hoàng sát phạt quả quyết kia đoạt lại nhân sinh nắm quyền trong tay!

Đột nhiên, khóe mắt của nàng tựa hồ nhìn thấy bóng người quen thuộc, nhưng khi nàng nhìn lại, lại phát hiện chỉ là quen thuộc mà thôi.

Quen thuộc cũng không phải.

Đúng đấy, lấy tính tình Tuyết đại công tử, làm sao có thể yên tĩnh như thế?

Cá tính của hắn là một khắc cũng không yên tĩnh được!

Không biết thương của hắn có tốt chút nào hay không?

Tì Mộ Hàm nhú nhú mày lại, phát hiện bây giờ nàng cư nhiên hơi nhớ tiểu tổ tông ồn ào kia.

Nhưng mà một tia nhớ nhung này rất nhanh liền bị nàng cắt đứt, bây giờ nàng như vậy, làm sao có tư cách nhớ ai?

Vũ Chi đã là người của nàng, hắn mặc dù muốn đi, cũng đi không được, cho nên nàng không dự định buông tay, sau này con đường phải đi mặc dù khó khăn thế nào, mặc dù là xuống địa ngục, nàng cũng dự định lôi kéo hắn cùng nhau.

Hắn không có lựa chọn khác, nàng cũng không có lựa chọn khác!

Nhưng A Noãn không giống!

Tì Mộ Hàm lại một lần nữa ở trong lòng cảnh cáo chính mình, nàng không nên bởi vì tham niệm nhất thời mà phá hủy một nam tử thật tâm đối với nàng!

Nàng hút sâu lãnh khí, xoay người đang chuẩn bị để xe ngựa theo sau lại đây, bên tai lại truyền đến một tiếng khê gọi.

”Vị tiểu thư này, có muốn viết câu đối xuân hay không?”

Tì Mộ Hàm theo tiếng nói nhìn lại, nhìn thấy người nói chuyện chính là một nữ tử bên cạnh bày tranh chữ than, nữ tử này một thân trang phục văn nhân, đại khái chừng hai mươi, tựa hồ không giống như người đi ra làm ăn.

Nàng đi tới, mỉm cười nói: “Người có thể viết câu đối gì?”

”Tiểu thư muốn dạng gì?” Nữ tử kia cười nói, nhưng là một loại cười vô cùng sang sảng, cùng tiếng khê gọi vừa rồi không giống.

”Các hạ tựa hồ không muốn làm ăn.” Tì Mộ Hàm một bên nhìn tranh chữ trên quầy, nói.

Nữ tử kia cười nói: “Tại hạ là thí sinh vào kinh, chuẩn bị tham gia kỳ thi mùa xuân sang năm.”

Tì Mộ Hàm thiếu mi, “Kỳ thi mùa xuân? Vậy các hạ vì sao sớm liền vào kinh như vậy? Không ở nhà đón tết?” Kỳ thi mùa xuân chính là cuộc thi Đại Chu chọn lựa nhân tài, bình thường ở đầu tháng hai mới cử hành.

”Tại hạ quê hương ở Quỳnh Châu, rời kinh thành rất xa, vì để tránh cho bỏ qua kỳ thi mùa xuân, liền sớm chút lên đường.” Nữ tử kia cười nói, “Bây giờ thấy trong kinh phồn hoa, lại nhanh đến tết, liền sinh ra ý định này, đổi chút lộ phí, để tiểu thư cười chê rồi.”

Tì Mộ Hàm khẽ mỉm cười, “Các hạ tranh chữ làm không tệ, có điều hôm nay ta không muốn viết câu đối xuân, không bằng người viết một chữ cho ta đi.”

Quỳnh châu vị trí Tây Nam biên thủy, nếu vào kinh, sợ phải đi mất mấy tháng.

Người cẩn thận như vậy, nói vậy là rất quan tâm kỳ thi mùa xuân sang năm.

”Không biết tiểu thư muốn viết chữ gì?” Nữ tử kia cười nói.

Tì Mộ Hàm suy nghĩ một chút, nói: “Liền viết một chữ ‘Lộ’ đi.”

”Lộ?” Nữ tử kia tựa hồ rất kinh ngạc.

Tì Mộ Hàm cười nói: “Ta gần nhất có chút mờ mịt, không biết nên đi con đường phía trước như thế nào, các hạ từ Quỳnh Châu mà đến, nói vậy đã đi qua rất nhiều đường, có thể các hạ có thể cho ta một ít gợi ý.”

Nữ tử kia là văn nhân, tự nhiên nghe ra thâm ý trong lời nói của nàng, có điều nàng cũng là người lời đời, cho nên chỉ hơi ngần người, liền gật đầu cười nói: “Được, tiểu thư chờ.”

Nàng nói xong, xoay người từ trong giỏ trúc lấy ra một quyển thư chỉ (dạng vở bằng tre dùng để viết thời xưa), xem quyển thư chỉ kia, là dạng thượng hạng, cẩn thận mà tạo thành, liền đề bút.

Chốc lát, nhất chữ ‘lộ’ liền được họa lên.

Viết chữ xong, nữ tử kia lại từ trong tay áo lấy ra một con dấu, ở trên góc giấy đóng lên.

Tì Mộ Hàm nhìn chữ kia, Long Phi Phượng Vũ, phong mang tất hiện, mỉm môi cười nói: “Chữ tốt.”

Nữ tử kia nói một tiếng quá khen, sau đó đem quyển tự kia cuốn lại, lại dùng một khối bao bố quấn lại, mới đưa cho Tì Mộ Hàm.

Tì Mộ Hàm tiếp nhận, từ trong ngực lấy ra một nén bạc đưa cho nàng.

Nữ tử kia thấy thỏi bạc, không khỏi sững sờ, “Không cần nhiều như vậy.”

Tì Mộ Hàm đem bạc thả xuống, “Nếu tương lai các hạ đạt cao trung, những thứ này trái lại không đủ.” Nàng nói xong, liền xoay người ly khai.

Nữ tử kia ngẩn người, một lát sau nở nụ cười, cũng không nhiều lời, liền đem bạc cất đi.

Tì Mộ Hàm lên xe ngựa, trực tiếp trở về phủ.

Nàng vừa về tới phủ, liền cho người đem Chương Thiện tìm đến.

“Tiểu nhân gặp qua điện hạ.” Chương Thiện đi vào thư phòng, “Điện hạ có gì phân phó.”

Tì Mộ Hàm ngồi trên giường nhỏ tựa lò lửa ấm người, nhìn như hững hờ hỏi: “Bản điện hôm nay ở trong cung nhìn thấy mẫu hoàng, mẫu hoàng nói bản điện ở trong phủ luyện binh.”

Chương Thiện mặt biến sắc, lập tức quỳ xuống: “Điện hạ, tiểu nhân chưa từng đem việc này tuyên dương ra ngoài.”

Tì Mộ Hàm nhìn nàng, mỉm cười nói: “Bản điện nếu cùng người nói rõ, kia chính là không có hoài nghi người.”

Chương Thiện nói: “Tạ điện hạ.” Nhưng cũng không đứng lên, “Tiểu nhân nhất định tra rõ việc này.”

“Tra rõ là nhất định.” Tì Mộ Hàm nói, “Có điều cũng không cần làm cho lòng người bàng hoàng.”

Chương Thiện chần chờ một chút, hỏi: “Kia điện hạ muốn dừng lại?”

Tì Mộ Hàm cười nhạt, “Bản điện tuyên thiếp thân thị vệ, chuyện này hợp tình hợp lý, mặc dù có người sinh sự, cũng không làm gì được bản điện, huống chi, mẫu hoàng nếu nhận định bản điện mưu đồ gây rối, bản điện mặc dù chẳng hề làm gì cả, nàng cũng có thể cho bản điện đầu mang tội danh! Hơn nữa, bây giờ mẫu hoàng chơi đùa rất hăng say, bản điện vì sao không ngoan ngoãn phối hợp?”

Chương Thiện không nói gì, cúi thấp đầu.

Tì Mộ Hàm ngẩng đầu nhìn nàng, “Bản điện để người tra nội tình Hàn Chi kia, tra thế nào rồi?”

Chương Thiện ngẩng đầu lên nói: “Đã điều tra rõ, nàng chính là nhân sĩ kinh thành, trong nhà cao đường vẫn còn, còn có một huynh trưởng, cũng đã xuất giá, ngoài ra còn có một ấu muội, nội tình vẫn tính là thuần khiết.”

“Bản điện nhớ, những thị vệ này là do Nội Vụ phủ bên kia chân tuyển tới.” Tì Mộ Hàm nhíu mày nói.

Chương Thiện nói: “Thuộc hạ tự mình đi xác nhận một lần, tư liệu Hàn Chi cùng Nội Vụ phủ cùng phủ chúng ta ghi chép ăn khớp với nhau.”

Tì Mộ Hàm gật gù đầu, “Vậy người đi đem Hàn Chi gọi tới cho bản điện.”

Chương Thiện nói: “Dạ.” Sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tì Mộ Hàm đứng lên, đi tới bên bàn đọc sách, cầm lấy quyển tự vừa rồi, chậm rãi mở ra, để trên mặt bàn, nàng ngoắc ngoắc khóe miệng, nhìn về phía con dấu kia, nhìn thấy mặt trên ấn hai chữ “Dư Phong”.

“Dư Phong, Dư Phong?” Nàng nghiền ngẫm hai lần, lập tức ghi vào trong lòng, sau đó đem quyển tự thu hồi, đặt một bên, mở tuyên chỉ ra, đề bút viết xuống mấy dòng chữ, sau đó dùng phong thư niêm phong lại.

Lúc này, Chương Thiện gõ gõ môn, nói: “Điện hạ, Hàn Chi mang tới.”

Tì Mộ Hàm ngẩng đầu lên nói, “Đi vào.”

Chương Thiện đáp một tiếng, đẩy cửa vào.

“Tham kiến điện hạ.” Hàn Chi lập tức hành lễ nói, nàng lúc này ăn mặc một thân xiêm y luyện võ đơn bạc, xem dáng dấp kia tựa hồ vừa mới tập võ.

Tì Mộ Hàm loan loan khóe miệng, “Hàn Chi?”

“Có Tiểu nhân.” Hàn Chi nghiêm mặt nói.

Ti Mộ Hàm phát phát tay, để Chương Thiện lui ra, chờ cửa đóng lại, nàng mới đối với Hàn Chi nói: “Bản điện sáng nay nói ngươi còn nhớ chứ?”

”Tiểu nhân nhớ rất rõ ràng.” Hàn Chi nói.

Ti Mộ Hàm gật đầu, “Vây thì tốt rồi, bây giờ bản điện cho ngươi nhiệm vụ thứ nhất, ngươi có bằng lòng tiếp nhận hay không?”

Hàn Chi không có do dự chút nào, “Tiểu nhân đồng ý.”

Ti Mộ Hàm nghiêm mặt, “Ngươi nếu làm không được nhiệm vụ này, đánh đổi chính là tính mạng của ngươi.”

”Tiểu nhân biết!” Hàn Chi cất giọng nói.

Ti Mộ Hàm ở trên mặt của nàng ta nhìn thấy một loại dũng khí kiên quyết, “Kỳ thực bản điện cũng không sợ ngươi không hoàn thành được nhiệm vụ này.”

”Điện hạ chỉ sợ Hàn Chi phản bội điện hạ?” Hàn Chi đạo, nàng rất rõ ràng thân là thiếp thân thị vệ của hoàng nữ nhất định phải thay chủ tử làm một ít sự tình không thấy được ánh sáng, nếu thất bại, nàng chỉ có một con đường chết, thế nhưng nàng cũng rất rõ ràng, chủ nhân lo lắng nhất không phải nhiệm vụ thất bại, mà là thị vệ phản bội!

Ti Mộ Hàm lạnh lùng nói: “Ngươi đã là một người thông minh, bản điện cũng không muốn cùng ngươi vòng quanh, ngươi nếu thất bại bị bắt, chỉ có thể chết một mình ngươi, ngươi nếu phản bội bản điện, bản điện bảo đảm bản điện trước khi chết nhất định sẽ để người nhà của ngươi đi trước một bước!”

Hàn Chi lúc này quỳ xuống nói: “Hàn Chi nhất định thề sống chết cống hiến cho điện hạ!”

Ti Mộ Hàm sắc mặt nhàn nhạt, cầm lấy phong thư vừa mới chuẩn bị kỹ càng đưa cho nàng, “Đây chính là nhiệm vụ thứ nhất của ngươi, nhớ kỹ lời bản điện.”

Hàn Chi thận trọng tiếp nhận, “Tiểu nhân nhớ kỹ.” Sau đó xoay người lui ra.

Ti Mộ Hàm hí híp mắt, sau khi nàng ta đi rồi, lại gọi Chương Thiện vào, “Không lâu nữa chính là ngày tết, đây là năm đầu tiên bản điện xuất cung lập phủ, bản điện không có bất kỳ kinh nghiệm gì, cũng có một số việc không có ý định quản, Vũ chủ tử phòng chừng cũng hiểu cho ta, ngươi phải cố gắng hiệp trợ hần, bản điện không muốn xảy ra bất kỳ sự cố gì.”

Chương Thiện nghiêm mặt nói: “Tiểu nhân rõ ràng.”

Ti Mộ Hàm lại bàn giao vài câu, sau đó xoay người hướng về Tây Uyển đi, chỉ là nàng còn chưa đi tới Tây Uyển, liền gặp được Thục Thanh đến đây tìm nàng, chỉ thấy sắc mặt hần kinh hoảng, khắp nơi lo lắng, “Làm sao? Chủ tử nhà ngươi có chuyện gì xảy ra?”

Thục Thanh thở hổn hển mấy hơi thở, mới nói: “Điện hạ, ngươi nhanh đi... Công tử ở... Tây Uyển..... Nhà bếp nhỏ...”

Ti Mộ Hàm nhíu mày, không đợi hần nói rõ ràng liền bước nhanh hướng về Tây Uyển mà đi, trong phủ mỗi một sân đều có nhà bếp, tuy rằng không bằng bếp tiền viện, thế nhưng hết thấy bố trí cũng đầy đủ mọi thứ, bây giờ Tây Uyển chỉ có một chủ nhân, cho nên trước đây cũng chưa từng dùng.

Thục Thanh thấy nàng không chờ hần nói xong liền đi, đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó lại vội vàng vàng đi theo.

Ti Mộ Hàm vừa mới đi tới Tây Uyển, liền thấy phương hướng nhà bếp nhỏ xuất hiện từng trận khói trắng, trong lòng nhất thời chìm xuống, bước nhanh hơn, “Vũ Chi!”

Song khi nàng đi tới cửa phòng bếp đã thấy một cảnh tượng dở khóc dở cười.

Thục Vũ Chi ngồi xổm ở kệ bếp một tay bịt mắt ho khan một bên còn cầm một cái củi lửa, bên cạnh còn đứng mấy hạ nhân mặt đầy khó xử.

Khi hần nhìn thấy Ti Mộ Hàm, nhất thời cả kinh, kêu lên tiếng: “Điện hạ?”

Củi lửa trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Ti Mộ Hàm muốn cười nhưng không đành lòng, liền nín cười nói: “Vũ Chi, ngươi đây là muốn làm bếp hay là muốn phóng hỏa?”

”Điện hạ... Khụ khụ...” Thục Vũ Chi một bên ho sặc sụa một bên cả kinh kêu lên, khi hần thấy Ti Mộ Hàm tựa như cười mà không phải cười đi tới, liền bắt đầu bất an, “Điện hạ, ta...”

Ti Mộ Hàm không hề nói gì, lôi kéo hần tay nói: “Đi ra ngoài trước đi.”

Thục Vũ Chi biểu hiện cứng đờ, gật gật đầu, tùy ý nàng kéo tay mình đi ra nhà bếp.

Thục Thanh chạy tới, liền nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng có chút nóng nảy, “Điện hạ, công tử là muốn vì điện hạ nấu canh sâm...” Chỉ là, công tử ở Thục gia mặc dù là con thứ, thế nhưng rất được gia chủ sủng ái, chưa từng làm chuyện như xuống bếp bực này?

Đêm qua điện hạ lưu công tử ở thư phòng, nên mọi cách thương yêu mới phải, nhưng bây giờ, trời vừa sáng sau khi thức dậy, thấy điện hạ không có, liền bắt đầu lo được lo mất, ngộ thiện thấy điện hạ chưa trở về, lại bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ bất chợt muốn tiến vào nhà bếp vì điện hạ hầm canh.

Thục Vũ Chi nghe xong Thục Thanh nói, sắc mặt càng thêm khó coi, hôm qua nàng nói hắn vẫn còn nhớ trong lòng, tuy rằng nàng nói sẽ không buông tay, thế nhưng cũng nói cho hắn, một người ái tình rất khổ, kia chính là nói nàng vẫn chưa thích hắn!

Sáng nay thức dậy, phát hiện nàng đã sớm ly khai, hắn tâm vào thời khắc ấy giống như ngăn chặn một tảng đá, cảm giác này lại không giống trước đây, không phải đổ kỵ, mà là một loại... Thấp thỏm lo âu, liền hắn muốn làm một ít chuyện, mặc dù không thể để cho nàng thích mình, cũng có thể để cho nàng không thể rời bỏ chính mình, vừa vặn hắn nhớ tới tối hôm qua nàng tựa hồ rất thích uống canh, liền quyết định tự mình xuống bếp vì nàng nấu, chỉ là không nghĩ tới... Hắn rõ ràng thấy hạ nhân làm rất đơn giản, nhưng đến phiên hắn bắt đầu liền cả lửa cũng cháy không nổi.

Thục Vũ Chi lần thứ nhất phát hiện chính mình vô dụng như vậy.

Ti Mộ Hàm hí hóp mắt nhìn hắn, tròn mắt ý cười ngậm lấy ấm áp, “Vũ Chi tâm ý người bản điện rõ ràng liền có thể, sau này không nên làm những chuyện này.”

Thục Vũ Chi cúi đầu, ngậm cười khổ.

Ti Mộ Hàm thấy hắn như thế, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, liền chuyển qua đối với Thục Thanh phân phó nói: “Đi chuẩn bị dục thủy, hầu hạ công tử nhà người tắm rửa thay y phục.”

Thục Vũ Chi vừa nghe, sắc mặt càng thêm khó coi, hắn ngẩng đầu nhìn Ti Mộ Hàm, kinh hoàng nói: “Điện hạ...”

“Được rồi, bên ngoài lạnh, chúng ta vào đi thôi.” Ti Mộ Hàm vẫn chưa nói cái gì, chỉ cười.

Thục Vũ Chi thấy nàng cười, tâm thấp thỏm lo âu đột nhiên ổn định lại.

Hai người trở lại Vũ lâu.

Thục Vũ Chi đi vào phòng tắm tắm rửa, mà Ti Mộ Hàm liền ngồi ở trong khách sảnh lẳng lặng uống trà.

Quá hồi lâu, Thục Vũ Chi đổi xiêm y sạch sẽ, đi vào.

Ti Mộ Hàm mỉm cười nhìn hắn.

Thục Vũ Chi thấy thế liền lấy đứng khì, thừa nhận nói: “Điện hạ, Vũ Chi biết Vũ Chi vô dụng, chỉ là...”

“Vũ Chi.” Ti Mộ Hàm ngắt lời hắn, “Người không biết làm bếp cũng không có nghĩa là người vô dụng.”

“Điện hạ, ta...”

Ti Mộ Hàm nói: “Vũ Chi, người bây giờ là nam chủ nhân duy nhất trong phủ, có một số việc giao cho hạ nhân làm liền có thể, huống hồ, bây giờ nhanh tết đến, bản điện hi vọng người đem ý nghĩ để ở chỗ này.”

Nàng nói xong, thấy Thục Vũ Chi trong mắt loé lên vẻ thất vọng, liền bồi thêm một câu: “Người nếu thật muốn học làm bếp, chờ qua năm, rảnh rồi cũng có thể thử xem”

Thục Vũ Chi nghe xong, hai mắt đột nhiên sáng ngời.

“Có điều nhớ kỹ, không được làm tổn thương chính mình.” Ti Mộ Hàm cười nói.

Thục Vũ Chi gật đầu.

Ti Mộ Hàm lại nói: “Sáng nay ta tiến cung, phụ quân nói với ta, muốn ta rảnh rồi mang người tiến cung cho hắn gặp mặt.”

Thục Vũ Chi vừa nghe, sùng sốt.

“Không cần lo lắng, phụ quân nếu gọi người tiến cung, kia chính là tiếp nhận người rồi.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói.

Thục Vũ Chi nói: “Nhưng điện hạ, Vũ Chi chỉ là Sơ thị, làm sao có thể vào cung..”

“Những chuyện này bản điện sẽ xử lý.” Ti Mộ Hàm nói.

Thục Vũ Chi suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: “Kia Vũ Chi liền nghe điện hạ.”

“Ừm.” Ti Mộ Hàm gật đầu, “Gần nhất trong cung cũng chuẩn bị tết, phụ quân sợ cũng rất bận bịu, chờ qua năm sau, ta lại mang người tiến cung đi.”

Thục Vũ Chi nghiêm mặt nói: “Điện hạ yên tâm, Vũ Chi biết nên làm như thế nào.”

Ti Mộ Hàm cười nói, “Người không cần căng thẳng, hần là phụ quân của ta, tự nhiên cũng là phụ quân của người, người chỉ cần như bình thường là được.”

Thục Vũ Chi vừa nghe, biểu hiện có chút lúng túng.

Ti Mộ Hàm thấy hần như thế, liền xoay chuyển đề tài, “Bây giờ trong phủ tuy rằng đơn giản, thế nhưng nếu xử lý cũng không phải chuyện dễ dàng, người cùng Chương Thiện thương nghị, nàng sẽ giúp người.”

Thục Vũ Chi nghe xong, gật gật đầu, trong lòng cũng rõ ràng, người bình thường tết đến là một chuyện vui, nhưng hào môn đại gia tộc, đặc biệt là hoàng gia, tết đến không chỉ là vui mừng, còn có rất nhiều chuyện phải làm, không bằng nói mỗi quý phủ tặng lễ chính là sự tình rườm rà mà không cho phép bất kỳ sơ suất nào, “Điện hạ yên tâm, Vũ Chi tất sẽ xử lý tốt.”

Ti Mộ Hàm cười cười nói: “Bận bịu thì bận bịu, có điều cũng phải nhớ kỹ, không nên để thân thể mệt mỏi.”

Thục Vũ Chi trong lòng ấm áp, gật đầu, đang muốn nói cái gì lại nghe Chương Thiện bên ngoài bẩm báo, Thập Tam hoàng nữ tới chơi.

Ti Mộ Hàm hí hí nháy mắt, Thập Tam hoàng nữ tới chơi? Nàng cho rằng từ lần trước nàng bị trượng trách, nàng ấy liền sẽ không cùng nàng qua lại.

“Điện hạ...” Thục Vũ Chi thấy Ti Mộ Hàm vẻ mặt có dị dạng, lo lắng nói.

Ti Mộ Hàm nói với hần: “Không có chuyện gì, ta đi xem xem.” Dứt lời, đứng dậy ly khai.

Thục Thanh chờ Ti Mộ Hàm đi rồi, tâm tình sung sướng nói: “Công tử, xem ra điện hạ đúng là đem quyền to trong phủ giao cho người.”

Dĩ vãng ở Thục gia, chuẩn bị tết đến, đại sự bức này, Thục gia chính phủ tuyệt đối không cho phép bất luận người nào chạm vào, bây giờ điện hạ tự nhiên buông tay để công tử đi làm, kia chính là nói chủ nhân ở trong lòng điện hạ chiếm vị trí không thấp, như vậy sau này chính quân điện hạ vào phủ, công tử tất nhiên cũng sẽ không mất tâm điện hạ!

“Công tử, người có phải thích điện hạ rồi hay không?”

Thục Thanh xoay chuyển đề tài hỏi.

Thục Vũ Chi lần này không có như lần trước cười khổ như vậy, mà một mặt khẳng định gật gật đầu, “Cha nuôi, nàng lại không thích ta.”

Thục Thanh sững sờ, không biết là cao hứng hay là lo lắng, có điều có một chuyện hần phải nhắc nhở công tử, “Công tử, chuyện người khi đó cùng Thẩm gia đại tiểu thư, tuyệt đối không được nói cho điện hạ!”

Thục Vũ Chi biến sắc mặt, “Cha nuôi, ta cùng nàng cũng không có cái gì!”

“Mặc dù là như vậy, cũng không thể để cho điện hạ biết!” Thục Thanh nghiêm mặt nói, “Công tử, ta so với người lớn tuổi hơn, ít nhiều gì cũng biết tâm nữ tử, một nữ tử, đặc biệt là nữ tử như điện hạ, tuyệt đối sẽ không cho phép nam nhân của mình từng cùng nữ tử khác từng có giao du, mặc dù thật sự không có gì, đôi kia điện hạ cũng xem là một cây gai! Hơn nữa bây giờ công tử còn thích điện hạ, kia liền càng không thể để cho điện hạ biết!”

Thục Vũ Chi đáy lòng run lên, lập tức gật đầu lẩm bẩm: “Cha nuôi, ta biết rồi.” Bây giờ hần thân ở Thập Lục hoàng nữ phủ, mà Thẩm Như nhưng còn xa ở biên cương, mà chuyện của bọn họ cũng không có mấy người biết, điện hạ làm sao sẽ biết...

...

Ti Mộ Hàm ở chính sảnh nhìn thấy Ti Mộ Tuyền.

“Không biết Thập Tam hoàng nữ tới chơi, hoàng muội không có từ xa tiếp đón.”

Ti Mộ Tuyền cười nói, “Là ta không mời mà tới, quấy rối Thập Lục hoàng muội.”

Ti Mộ Hàm ngồi xuống, cười nói: “Ngày ấy, đa tạ Thập Tam hoàng nữ, hoàng muội vốn muốn tìm thời gian bái phỏng Thập Tam hoàng nữ, nhưng thấy sắp tới ngày tết, nói vậy Thập Tam hoàng nữ cũng bận bịu, cũng không thể làm gì khác hơn là đợi dịp khác.”

“Ngày ấy ta cũng chỉ nói lời thật thối, Thập Lục hoàng muội cũng không cần để trong lòng.” Ti Mộ Tuyền khẽ nói, vừa nói vừa âm thầm đánh giá nữ tử trước mắt.

Nếu không có sự tình Nhược Thủy Tam Thiên lâu lúc trước, nàng sợ cả đời cũng sẽ không cùng hoàng muội này lui tới, nhưng mà sự tình lại kỳ diệu như vậy, nếu không có chuyện thỉnh cầu lần đó, bây giờ nàng cũng chưa chắc có thể nhìn ra mẫu hoàng đối với hoàng muội này không bình thường.

Mấy ngày nay nàng do dự hồi lâu, không biết có nên tới chuyến này hay không, nhưng mà cuối cùng vẫn áp không được nghỉ ngơi trong lòng, mặc dù tới đây một chuyến cũng chưa chắc có thể giải thích nghi hoặc, nhưng vẫn tuyệt đối muốn tới.

Hoặc là không phục đi, không phục hoàng muội này vì sao có thể làm cho mẫu hoàng như vậy!

Nếu người mẫu hoàng vừa ý là Ngũ hoàng tỷ hoặc là Cửu hoàng tỷ, nàng thật không có cái gì để nói, nhưng vì sao là Thập Lục hoàng muội?

Vì sao là Thập Lục hoàng muội chưa bao giờ tham dự quá triều chính, hơn nữa sống như người ẩn hình?

Lẽ nào là bởi vì nàng chẳng có gì cả, mới dễ không chế?

Nhưng mà, mẫu hoàng sẽ là một Đế Hoàng vì cũng có quyền lợi chính mình mà không đem tương lai giang sơn Đại Chu để trong lòng sao?

Rất rõ ràng, không phải.

Nhưng Thập Lục hoàng muội đến tột cùng có chỗ nào để mẫu hoàng coi trọng như vậy?

“Thập Tam hoàng tỷ?” Ti Mộ Hàm híp híp mắt, mở miệng nói, “Thập Tam hoàng tỷ đang suy nghĩ sự tình gì?” Nàng ta tìm đến nàng, vì chuyện gì?

Ti Mộ Hàm bị nàng nhìn ra có chút đáy lòng tê dại.

Ti Mộ Tuyền thu hồi ánh mắt, cười nói: “Vốn mấy ngày trước cũng nên tới xem Thập Lục hoàng muội một chút, không biết hoàng muội thương thế ra sao rồi?”

Ti Mộ Hàm nói: “Bây giờ không còn gì đáng lo, đa tạ Thập Tam hoàng tỷ.”

Ti Mộ Tuyền lại cười nói, “Kỳ thực, hôm nay ta tới là muốn đưa thiệp mời cho Thập Tam hoàng muội.”

“Thiệp mời?” Ti Mộ Hàm nghi hoặc, “Hoàng tỷ, quý phủ có gì vui sao?”

Ti Mộ Tuyền cười nói: “Kỳ thực cũng không tính là việc vui gì, chỉ là ta muốn đem thứ trường nữ cho chính quân làm con nuôi, muốn mời tiệc mấy vị hoàng muội thôi.” Nói xong, từ trong ngực lấy thiệp mời ra.

Ti Mộ Hàm cười, che đậy đi kinh ngạc đáy mắt, tiếp nhận thiệp mời.

“Thập Lục hoàng muội tựa hồ rất kinh ngạc.” Ti Mộ Tuyền cười nói.

Ti Mộ Hàm lắc đầu: “Cũng không bao nhiêu, chỉ là kỳ quái ngày ấy thấy Thập Tam Tỷ phu tuổi vẫn còn trẻ lại khỏe mạnh, tại sao Thập Tam hoàng tỷ liền làm ra quyết định này?”

Ti Mộ Tuyền nâng chung trà lên uống một hớp, “Kỳ thực phụ quân để ngự y giúp hấn chẩn bệnh qua, có lẽ vì lần trước sinh sản tổn thương thân thể, sau này cũng không thể sinh ra hậu tự.”

Ti Mộ Hàm nhú mày lại, “Là hoàng muội vượt qua củ, Thập Tam hoàng tỷ xin đừng trách.”

“Cũng không có gì.” Ti Mộ Tuyền cười nói, “Không biết ngày ấy hoàng muội có rảnh hay không?”

Ti Mộ Hàm mở thiệp mời ra liếc mắt nhìn tháng ngày, hai mươi tám tháng mười hai? “Hoàng tỷ đến thỉnh, hoàng muội mặc dù không có thời gian cũng xác thực đi, huống hồ bây giờ hoàng muội rất rảnh rỗi, chỉ là hoàng muội lo lắng, sẽ gây phiền toái cho Thập Tam hoàng tỷ.”

Ti Mộ Tuyền cười, “Thập Lục hoàng muội yên tâm, tuy rằng ta không năng lực gì, thế nhưng mấy vị hoàng tỷ hoàng muội đều vẫn cho ta mấy phần mặt mũi.”

“Đã như vậy, hoàng muội cũng không chối từ, ngày ấy hoàng muội nhất định tới đúng giờ.” Ti Mộ Hàm cười nói.

Ti Mộ Tuyền khẽ mỉm cười, nâng chung trà lên nhấp một hớp, sau đó chuyển đề tài, “Không biết Thập Lục hoàng muội đối với ý chỉ mấy ngày trước mẫu hoàng thấy thế nào?”

Ti Mộ Hàm mỉm mỉm môi, nói: “Hoàng muội đối với triều chính không hiểu rõ, tự nhiên cũng không dám bình luận thêm, có điều, mẫu hoàng động tác này cũng là suy nghĩ vì giang sơn Đại Chu.”

Ti Mộ Tuyền cười nói: “Đúng vậy, Đại Chu một ngày không lập thái nữ, triều đình sợ cũng không được an bình.”

Ti Mộ Hàm cười cợt, nhấp ngụm trà, nhưng không nói lời nào.

Ti Mộ Tuyền lại nói: “Không biết Thập Lục hoàng muội cho rằng hoàng tỷ hoàng muội nào có tư cách ngồi trên vị trí thái nữ này?”

Ti Mộ Hàm nhìn chăm chú nàng, “Không biết Thập Tam hoàng tỷ cho là thế nào?”

“Ta a, tự nhiên cho rằng người kia nhất định sẽ không là ta.” Ti Mộ Tuyền cười nói.

Tì Mộ Hàm nở nụ cười, “Người kia tất nhiên cũng sẽ không là hoàng muội.”

“Thập Lục hoàng muội lời này có chút không thích hợp.” Tì Mộ Tuyền lắc đầu nói: “Ta không có tư cách ngồi trên vị trí kia, đó là bởi vì phụ quân ta là Nam Chiêu hoàng tử, mà Thập Lục hoàng muội hoàn toàn là người Đại Chu, làm sao không khả năng?”

Tì Mộ Hàm mặt không biến sắc nói: “Thập Tam hoàng tử quá để mắt hoàng muội, mặc dù hoàng muội có lòng này, cũng không có bản lĩnh này, huống hồ, lấy trình độ chán ghét mẫu hoàng đối với hoàng muội, làm sao sẽ cho hoàng muội cơ hội?”

“Thập Lục hoàng muội làm sao thấy rõ mẫu hoàng chán ghét cho người?” Tì Mộ Tuyền khẽ nói.

Tì Mộ Hàm thờ dãi, “Ngày ấy chuyện ở Chính Tuyên điện còn không đủ để chứng minh sao?”

“Hay là mẫu hoàng làm như vậy là có khác dụng ý.” Tì Mộ Tuyền chậm rãi nói, ý vị không rõ.

Tì Mộ Hàm trong lòng trầm trầm, trên mặt cười nói: “Kỳ thực hôm nay hoàng muội tiến cung thỉnh an phụ quân, đã gặp mẫu hoàng.”

“Nga?” Tì Mộ Tuyền thiêu mi nói.

Tì Mộ Hàm tiếp tục nói: “Mẫu hoàng dĩ nhiên minh xác cho thấy, nàng vô cùng chán ghét hoàng muội, hơn nữa, nàng còn nói, nếu hận một người, phương thức trả thù tốt nhất chính là phùng sát.”

Tì Mộ Tuyền sắc mặt ngưng lại.

“Phùng càng cao, té càng tàn nhẫn.” Tì Mộ Hàm khẽ nói, “Thập Tam hoàng tử cho rằng, mẫu hoàng sẽ đem ta phùng lên vị trí thái nữ kia, sau đó đem ta đẩy hạ xuống sao?”

Tì Mộ Tuyền không nói gì.

Tì Mộ Hàm cười nói: “Mặc dù mẫu hoàng hận ta thế nào đi nữa, cũng sẽ không làm như vậy, bởi vì nàng là hoàng đế Đại Chu, nhất định phải lấy giang sơn Đại Chu làm trọng, làm sao có thể vì một nữ nhi mình không ưa mà nắm toàn bộ giang sơn nói giỡn, Thập Tam hoàng tử nói rất đúng, ngày ấy sự tình ở Chính Tuyên điện mẫu hoàng là có dụng ý khác, thế nhưng dụng ý của nàng là muốn đem hoàng muội ta phùng sát mà thôi!”

Tì Mộ Tuyền nheo lại mắt, nhưng vẫn không có nói chuyện.

“Nếu Thập Tam hoàng tử tới đây là vì hỏi vấn đề này, hoàng muội cũng sẽ trả lời rõ ràng.” Tì Mộ Hàm cười nói.

Tì Mộ Tuyền thùy thùy mi mắt, “Thập Lục hoàng muội quá lo rồi, ta chỉ thuận miệng nói một chút thôi, không ngờ dẫn tới Thập Lục hoàng muội không vui.”

“Hoàng muội cũng không có gì không vui.” Tì Mộ Hàm chán nản nói: “Chỉ là hoàng muội lại không biết mẫu hoàng vì sao chán ghét ta như vậy.”

Tì Mộ Tuyền nói: “Hay là mẫu hoàng chỉ là yêu sâu trách thiết thôi.”

Tì Mộ Hàm sững sờ, nói: “Hoàng muội cũng hi vọng như vậy.”

“Được rồi.” Tì Mộ Tuyền bỗng nhiên đứng lên nói, “Thời điểm cũng không còn sớm, vậy ta liền xin đợi Thập Lục hoàng muội đại giá.”

Tì Mộ Hàm đứng lên nói: “Hoàng muội tất nhiên sẽ tới.”

Tì Mộ Tuyền thật sâu nhìn nàng một cái, mới xoay người ly khai.

Tì Mộ Hàm gọi Chương Thiện, cho nàng tự mình đưa Tì Mộ Tuyền xuất môn, sau đó liền hướng về thư phòng mà đi, thời gian sau này, liền ở tại trong thư phòng, suy tư Tì Mộ Tuyền chuyển này đến đây đến tột cùng ý muốn như thế nào.

Song khi màn đêm buông xuống, nàng vẫn không nghĩ ra nguyên do, nếu Tì Mộ Tuyền trong lòng không phục, nàng rõ ràng, nhưng nàng ta vì sao cùng với nàng phát tiết loại không phục này? Trên người nàng có thể có cái gì để cho nàng ta không phục chứ?

Giữa lúc nàng quyết định không nghĩ tiếp nữa, chuẩn bị yên lặng xem thời gian biến đổi, Chương Thiện mang theo Hàn Chỉ tiến vào thư phòng.

Hàn Chỉ vừa tiến đến, liền lập tức quỳ trên mặt đất, cúi thấp đầu, ân hận nói: “Tiểu nhân vô năng, không cách nào hoàn thành nhiệm vụ!”

Tì Mộ Hàm híp mắt nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Hàn Chỉ nói: “Tiểu nhân dựa theo điện hạ chỉ thị trong khách sạn ở kinh thành tìm tới nam tử kia, nhưng mà khi đó hắn cũng đã chết rồi.”

Tì Mộ Hàm nhú mày nói: “Chết rồi? Làm sao chết? Ai làm?”

“Lúc tiểu nhân đến thì người Thuận Thiên Phủ đã đến, tiểu nhân thấy tình hình này cũng không tiện đứng ra.” Hàn chỉ nói, “Không thể làm gì khác hơn là

trong bóng tối hời dờ lão bản khách sạn cùng một ít khách nhân, bọn họ đều nói nam tử kia trọng thương mà chết, sau đó tiểu nhân cũng trong bóng tối tìm hỏi người Thuận Thiên Phủ một hồi, những người kia bước đầu kết luận, cũng chứng thực người kia là bị thương nặng mà chết.”

Ti Mộ Hàm nghe vậy, trầm ngâm, trọng thương mà chết? Nàng có chút không tin, chỉ là nếu không trọng thương mà chết, vậy ai ra tay? Đương nhiên sẽ không phải phụ quân, thì là Thục Hòa, Chiêu Hoàng quý quân? Hay là... Dạ thị quân!

Hàn Chỉ nói: “Tiểu nhân không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, thỉnh điện hạ trách phạt.”

Ti Mộ Hàm cười nói: “Ngươi cũng không tính là chưa hoàn thành nhiệm vụ.”

Hàn Chỉ sững sờ, điện hạ đưa nàng một tờ giấy, cho nàng tìm tới người kia, bây giờ người kia chết rồi, nàng vì sao nói mình cũng không phải là chưa hoàn thành nhiệm vụ?

“Bởi vì ngươi nếu hoàn thành nhiệm vụ này, nhiệm vụ bốn điện là cho ngươi giết nam tử kia.” Ti Mộ Hàm khẽ nói, “Bây giờ nếu hắn chết rồi, vậy nhiệm vụ này ngươi cũng không cần làm.”

Hàn Chỉ kinh ngạc.

“Làm sao?” Ti Mộ Hàm thiếu mi nói, “Cảm thấy bản điện để ngươi giết người, rất kinh ngạc?”

“Tiểu nhân không có.” Hàn Chỉ nói.

Ti Mộ Hàm nở nụ cười một tiếng, “Muốn làm thiếp thân thị vệ bản điện, giết người cũng là một loại công tác trong đó, ngươi nếu không chịu nhận, kia tốt nhất suy nghĩ kỹ càng, bản điện chấp thuận ngươi lui ra.”

Hàn Chỉ lại nói: “Tiểu nhân rõ ràng thiếp thân thị vệ nên làm cái gì!”

Ti Mộ Hàm cười nhạt, không hề nói gì, liền cho nàng lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 67: Ngẫu Nhiên Gặp Trên Đường

Edit: Sally

Đại quân nghênh đón?

Ti Mộ Hàm tiếp nhận thánh chỉ, thiếu mi, hỏi Tô Tích Chi: “Tô tổng quản, mẫu hoàng ngoại trừ mệnh bản điện đi nghênh đón, còn mệnh những người khác đi theo?”

Tô Tích Chi nói: “Bệ hạ còn mệnh lệnh cho An vương điện hạ cùng điện hạ cùng đi, lúc lâm triều An vương điện hạ đã nhận được thánh chỉ.”

Ti Mộ Hàm cười nói: “Nga, đa tạ Tô tổng quản.”

“Không dám.” Tô Tích Chi thi lễ một cái, nói: “Nô thị xin cáo lui.” Sau đó xoay người ly khai.

Ti Mộ Hàm cúi đầu nhìn ý chỉ trong tay một cái, đại quân nghênh đón? Mẫu hoàng cũng thật nghĩ ra được, có điều nếu nàng muốn ra chiêu, nàng chỉ cần ứng đối!

Chỉ là lần này, nàng vì sao đem Thập Tam hoàng tử cũng kéo vào?

Nàng lại nghĩ tới trước đây không lâu An vương dị dạng, không khỏi nhú nhú mày lại, trầm tư một chút, vừa thả xuống, xoay người nhìn về phía Thục Vũ Chi, thấy sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi, chợt hỏi: “Vũ Chi, ngươi làm sao?”

Thục Vũ Chi tựa hồ không có nghe thấy nàng nói, chỉ lăng lăng nhìn thánh chỉ trong tay nàng, đầu óc vang vọng lời nói của Tô Tích Chi.

Thảm tướng quân hồi triều, như vậy Thảm Như cũng sẽ trở về?

Trước đây không lâu cha nuôi vừa mới đề cập tới nàng ta, bây giờ nàng ta cứ nhiên liền quay về?

Thục Vũ Chi giờ khắc này trong lòng bay lên một luồng khủng hoảng, lời Thục Thanh lại một lần nữa quanh quẩn ở bên tai hắn.

“... Một nữ tử, đặc biệt là nữ tử như điện hạ, tuyệt đối sẽ không cho phép nam nhân của mình từng có quá khứ cùng những nữ tử khác có giao du, mặc dù thật sự không có gì, nhưng với điện hạ cũng là một cây gai! Hơn nữa bây giờ công tử còn thích điện hạ, kia liền càng thêm không thể để cho điện hạ biết!”

Cha nuôi mới vừa nói không lâu, Thẩm Như liền trở về!

Nếu điện hạ biết sự tình của hần cùng Thẩm Như, có phải sẽ như cha nuôi nói hay không?

Tì Mộ Hàm thấy sắc mặt của hần càng ngày càng khó coi, thân thể cũng bắt đầu run rẩy, liền vội vàng đem thánh chỉ đưa cho hạ nhân, đem hần ôm vào phòng, lại gọi hạ nhân rót cho hần chén trà nóng, hỏi: “Vũ Chi, ngươi làm sao?”

Vừa mới còn rất tốt, bây giờ làm sao liền như vậy?

“Điện hạ...” Thục Vũ Chi sững sờ tiếp nhận trà nóng, nhưng không có uống, hần ngẩng đầu nhìn nàng, khuôn mặt lo lắng, “Điện hạ...” Sau đó hần run rẩy đôi môi, nhưng chỉ nói ra hai chữ.

Hần nên nói cho nàng không?

Nhưng nếu hần nói rồi, điện hạ thật sự sẽ như cha nuôi nói, trong lòng sẽ đâm một cây gai?

Kia nếu hần không nói, tương lai Thẩm Như nhắc lên, kia nàng có thể cho là hần có ý định ản giấu hay không?

Tì Mộ Hàm nhíu mày, thực sự không hiểu vì sao hần bỗng nhiên biến thành như vậy? “Là bởi vì sự tình thánh chỉ?”

Vừa mới cũng chỉ có Tô Tích Chi đến tuyên chỉ, bây giờ hần như vậy, là cùng chuyện này có quan hệ?

Thục Vũ Chi nghe xong, tay run lên, chén trà trong tay lập tức rơi trên mặt đất, trà nóng bắn lên người hần.

“Vũ Chi?”

“Công tử!”

Thục Thanh vừa vặn từ mã phòng chạy về, thấy tình hình này liền vội vàng tiến lên, “Công tử, ngươi đây là làm sao?” Hần một bên lo âu hỏi, đưa tay kiểm tra hần có bị phỏng hay không, may là Thục Vũ Chi lúc này mặc một bộ y phục mùa đông, nước trà tuy rằng thấm ướt quần áo, nhưng không bị phỏng da thịt, “Công tử, ngươi làm sao không cẩn thận như vậy? Nếu bị phỏng thì thế nào?”

Tì Mộ Hàm có chút bất đắc dĩ nói: “Vũ Chi, mẫu hoàng chỉ hạ chỉ để ta đi nghênh đón Trầm đại tướng quân mà thôi, ngươi không cần lo lắng như vậy.”

Thục Vũ Chi nghe xong lời này, thân thể lại không khỏi run lên.

Tì Mộ Hàm thấy thế, nhíu mày càng chặt.

Thục Thanh sau khi nghe, đầu tiên là sững sờ, lập tức trong lòng thầm kêu không tốt, sắc mặt cũng thay đổi, nếu không phải giờ khắc này hần quay lưng về phía Tì Mộ Hàm, sợ lại phải giải thích một phen, nhưng mà kinh ngạc thì kinh ngạc, hần dù sao so với Thục Vũ Chi suy nghĩ nhiều hơn một tầng, tâm tư cũng nhiều hơn một chút, hít một hơi thật sâu, rất nhanh liền đề nghị sợ xuống, xoay người về phía Tì Mộ Hàm nói: “Điện hạ là nói, vừa mới bệ hạ đến tuyên ý chỉ?”

Tì Mộ Hàm gật gật đầu, “Có gì không thích hợp sao?”

Thục Thanh trong lòng nắm thật chặt, vẻ mặt lại như thường, “Điện hạ có chỗ không biết, trước đây bệ hạ cũng phái người đến tuyên chỉ, đem điện hạ bắt đi, công tử lúc đó bị dọa sợ, bây giờ sợ là có chút ngẩn mà sợ thôi.”

Tì Mộ Hàm nghe vậy, nhìn về phía Thục Vũ Chi, nhưng lại không biết nói cái gì tốt, nàng tự nhận không phải là người ôn nhu, cũng không biết nên an ủi ra sao, nhưng mà, Thục Vũ Chi ở trong lòng của nàng tuy rằng là nam tử thuộc loại nhu nhược, nhưng cũng không đến nỗi lo lắng như vậy chứ?

Nàng chợt nhớ tới đêm đó hần đối với nàng biểu lộ, lẽ nào là bởi vì hần đối với mình động tình mới lo lắng như vậy?

Nhưng mà, bọn họ tuy rằng đã thành hôn, xem như là người thân mật nhất trên đời này, nhưng dù sao thời gian chung đụng không nhiều, hần nếu yêu thích nàng, nàng tin tưởng, thế nhưng cảm tình thật sự đã đến mức độ như thế sao?

Tì Mộ Hàm vẫn cho rằng, cảm tình cần thời gian từng chút từng chút một tích lũy thành.

Thục Vũ Chi, tình cảm của hần mãnh liệt như vậy sao?

Thục Thanh thấy Tì Mộ Hàm vẫn nhìn công tử, trong lòng lập tức hoảng hốt, chỉ lo công tử nhất thời luống cuống mà bị nàng nhìn ra gì đó, vội vã xoay người, chặn tầm mắt Tì Mộ Hàm lại, biểu hiện vội vàng nhìn Thục Vũ Chi, nặng nề kêu một tiếng, “Công tử!”

Thục Vũ Chi sững sờ, lập tức nhìn thấy trong mắt Thục Thanh lo âu và cấp thiết, “Cha nuôi...”

“Công tử?” Thục Thanh về mặt vô cùng nóng nảy, “Điện hạ nếu nói không có chuyện gì, ngươi cũng không cần lo lắng như vậy, nếu như vậy, điện hạ sợ sẽ phải lo lắng!”

Thục Vũ Chi hô hấp cứng lại, chợt tỉnh táo lại, hần cần rặng, ngừng đầu nhìn Ti Mộ Hàm, miễn cưỡng hiện ra một vết ý cười, “Điện hạ, ta không có chuyện gì, ngươi đừng lo.”

Ti Mộ Hàm cười nói, “Là bản điện không tốt, để ngươi lo lắng.”

Thục Vũ Chi thấy nàng nói như vậy, trong lòng nhúu chặt, “Không...”

“Điện hạ, công tử quần áo ướt, Nô thị trước cùng công tử hồi Tây Uyển đổi y phục.” Thục Thanh vội vã ngắt lời hần.

Ti Mộ Hàm gật gật đầu, “Cũng tốt, bản điện ở chỗ này chờ.”

Thục Vũ Chi rõ ràng ý tứ Thục Thanh, không hề nói gì, đứng lên cùng hần hướng về Tây Uyển mà đi.

Vừa vào Vũ lâu, Thục Thanh liền nói muốn tự mình hầu hạ chủ nhân thay y phục để hết thấy tiểu thị lui xuống, đóng cửa lại, tùy tiện nói: “Công tử, chuyện gì thế này?”

Thục Vũ Chi cười khỏ một tiếng, “Cha nuôi, thật sự không có chuyện gì lừa gạt được ngươi!” Mấy ngày trước hần vừa mới quyết định che giấu chuyện này, hôm nay bệ hạ liền hạ chỉ cho nàng đi nghênh đón Trầm đại tướng quân hồi triều! Hần ngừng đầu nhìn Thục Thanh: “Bệ hạ để điện hạ nghênh tiếp Trầm đại tướng quân, khi đó, điện hạ chắc chắn sẽ gặp được Thẩm Như!”

Thục Thanh sững sờ, thấy công tử về mặt như thế, liền đoán được tâm tư của hần, “Công tử, ngươi không nên hồ đồ, nếu điện nhìn thấy Thẩm Như, cũng chưa chắc biết được chuyện ngươi cùng nàng ta! Bây giờ ngươi cũng đã gả cho điện hạ rồi, lẽ nào Thẩm Như kia còn có thể đem chuyện năm đó nói ra sao? Công tử, chỉ cần ngươi không nói, chỉ cần ngươi không hoảng hốt, chỉ cần ngươi không làm chuyện gì, điện hạ cả đời này đều sẽ không biết được!”

“Cha nuôi, trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được.” Thục Vũ Chi lắc đầu nói, “Thay vì tương lai để điện hạ ở trong miệng Thẩm Như biết được, còn không bằng hiện tại ta cùng với nàng thẳng thắn, chỉ ít tương lai nếu Thẩm Như nhắc lên, điện hạ cũng không đến nỗi hoàn toàn mất mặt!”

“Công tử!” Thục Thanh quát một tiếng, “Ngươi làm sao xác định Thẩm Như kia nhất định sẽ cùng điện hạ nói?”

Thục Vũ Chi sững sờ.

“Công tử, ngươi suy nghĩ một chút, kế thất của Trầm đại tướng quân là đại hoàng tử do Đức quý quân sở sinh, kia đại hoàng tử cũng chính là phụ thân của Thẩm Như, mặc dù không phải cha đẻ, cũng là phụ thân trên danh nghĩa, mà điện hạ chúng ta là nữ nhi của Đức quý quân, kia cùng Thẩm Như kia chính là quan hệ trưởng bối cùng vân bối, Thẩm Như mặc dù yêu thích công tử thế nào đi nữa, tâm không cam lòng thế nào đi nữa, cũng không thể đem chuyện ban đầu nói ra, bởi vì như vậy, đánh không chỉ là mặt mũi điện hạ, cũng là mặt mũi của Thẩm Như nàng, còn có mặt mũi của hoàng gia! Thẩm Như lá gan to lớn hơn nữa, cũng không dám làm ra chuyện như vậy, hơn nữa, công tử, lúc trước Thẩm Như kia nếu như yêu thích ngươi như vậy, cũng sẽ không dễ dàng nói đi là đi, liền định ra hôn ước đều đồng ý, công tử, bây giờ nàng sợ đã sớm quên ngươi rồi, thậm chí có khả năng, bây giờ người không muốn nhắc lên chuyện lúc ban đầu chính là nàng!” Thục Thanh tận tình khuyên nhủ.

Thục Vũ Chi nghe xong hơi nhúu mày, tâm rộng mấy phần, “Cha nuôi lời này cũng có mấy phần đạo lý...” Thẩm gia cùng điện hạ quan hệ phức tạp, mặc dù Thẩm Như thật sự còn chưa thả tâm, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng đem chuyện này nói ra!

Lần này, bệ hạ để điện hạ đi nghênh đón Trầm đại tướng quân, nói vậy cũng là bởi vì quan hệ đại hoàng tử.

Thục Thanh thấy hần chuyển tâm, trong lòng thở phào một cái, “Công tử, chuyện này liền như thế định.”

“Nhưng mà...” Thục Vũ Chi vẫn còn có chút không an tâm.

Thục Thanh thở dài nói: “Công tử, mặc dù tương lai điện hạ vẫn biết được, kết quả cùng bây giờ ngươi tới nói cũng không phải giống nhau sao? Nếu điện hạ chú ý chuyện này, bất luận nàng làm sao biết được, chung quy vẫn sẽ chú ý, bây giờ vốn không có chuyện gì, công tử cần gì phải đi dây dưa?”

Thục Vũ Chi trầm mặc lại, về mặt vẫn không tốt.

“Được rồi, công tử, mau mau thay quần áo, điện hạ sợ là ở bên ngoài chờ sốt ruột.” Thục Thanh vội nói.

Thục Vũ Chi gật gật đầu, đứng dậy thay y phục.

Một hồi lâu sau, Thục Thanh lại cẩn thận căn dặn Thục Vũ Chi một lần, mới cùng hần đi ra Vũ lâu.

Tiền thính

Ti Mộ Hàm thấy chủ tớ Thục Vũ Chi trở về, liền đứng lên nghênh đón, thấy Thục Vũ Chi sắc mặt tuy rằng vẫn còn có chút trắng xám, cũng đã khôi phục chút huyết sắc, cười nói: “Vũ Chi nếu thân thể không khỏe, vậy chúng ta có thể ngày khác lại đi.”

Thục Vũ Chi sững sờ, tùy tiện nói: “Không, điện hạ, ta không có chuyện gì.” Mặc dù cuối cùng nàng biết được, từ đó chán ghét hắn, hắn chỉ ít còn có một chút ký ức có thể nghĩ lại, huống hồ cha nuôi nói không sai, Thẩm Như đối với hắn cũng như hắn đối với nàng, cũng chỉ quan hệ bình thường, nói vậy đã sớm đem hắn quên sau đầu, hắn hà tất vì chuyện này quấy rầy sinh hoạt bây giờ.

Hắn hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói: “Hiếm thấy hôm nay sắc trời không tệ, không cần ngày khác.”

Ti Mộ Hàm thấy hắn nói như vậy, muốn hắn mở rộng tâm, tâm tình cũng thoải mái mấy phần, cười nói: “Đã như vậy, chúng ta lên đường thôi.”

“Ừm.” Thục Vũ Chi gật gật đầu, cười nói.

Thục Thanh thấy công tử như vậy, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, tốt nhất Thẩm Như kia thật sự đã đem công tử quên đi, nếu không...

Vấn đề hắn tìm một cơ hội trở lại gặp gỡ gia chủ, đem chuyện này nói cho gia chủ, để gia chủ đi cùng Thẩm Như kia nói một chút, nhắc nhở nàng không nên đem chuyện này nói ra mới được!

...

Hoàng cung

Vĩnh Ninh điện

Minh quý quân tẩm cung

“Khỏi bẩm chủ nhân, An vương điện hạ nói nàng có chuyện quan trọng muốn làm, ngày khác tới cùng chủ nhân thỉnh an.”

Minh quý quân nhìn cung thị trước mắt, “Ngươi xác định đem lời Bồn cung truyền đến?”

“Nô thị xác định.” Cung thị kia có chút kinh hoàng nói.

Minh quý quân lúc này giận tái mặt, dương tay để hắn lui ra.

“Chủ nhân đừng lo, bệ hạ cũng chỉ để điện hạ đi nghênh đón Trầm đại tướng quân kia mà thôi, sẽ không sao.” Lam Trúc khuyên nhủ.

Minh quý quân hừ lạnh một tiếng, dương tay quăng ngã chén trà, “Bệ hạ muốn làm cái gì Bồn cung không muốn biết, Bồn cung chỉ muốn biết, nữ nhi Bồn cung sinh ra làm sao hồ đồ như vậy!”

“Chủ nhân, điện hạ cũng là phụng chỉ làm việc mà thôi, làm sao có thể nói là hồ đồ.” Lam Trúc nói.

Minh quý quân liếc mắt nhìn hắn, vừa tức vừa giận, “Bệ hạ trước đây không lâu vừa mới một mình triệu kiến nàng, bây giờ lại cho nàng đi nghênh đón Trầm đại tướng quân kia, hơn nữa còn cùng Thập Lục hoàng nữ kia! Phụng chỉ làm việc? Bồn cung cho rằng sau khi nhắc nhở nàng như vậy, nàng còn có thể không nhìn ra được sao? Bồn cung chỉ là không nghĩ tới, nàng lại còn muốn chui đầu vào trũng nước sâu này!”

Lam Trúc đã lâu chưa từng thấy qua chủ nhân của chính mình như vậy, “Ý của chủ tử là, bệ hạ cùng điện hạ nói cái gì?”

“Hừ!” Minh quý quân chỉ hừ lạnh một tiếng, không trả lời, bệ hạ vào lúc này phong Tuyên Nhi là vương, bây giờ lại đưa nàng cùng Thập Lục hoàng nữ lôi kéo cùng nhau, đây rõ ràng là vì nữ nhi bảo bối của mình lót đường, nhưng nàng vì nữ nhi nên yêu của nàng lót đường cũng liền thôi, vì sao dùng nữ nhi của hắn tới làm tế phẩm?

Hắn tuy rằng không biết Thập Lục hoàng nữ kia thế nào, thế nhưng hài tử bị bệ hạ dùng loại thủ đoạn này dạy dỗ ra, còn có thể thiện tâm được sao?

Không, một Đế Hoàng, làm sao cũng không thể cùng từ ‘thiện’ kéo lên bất kỳ quan hệ gì!

Thập Lục hoàng nữ kia là nữ nhi của nàng, chẳng lẽ Tuyên Nhi liền không phải?

Minh quý quân càng nghĩ càng giận, bao nhiêu năm qua, hắn chưa từng nổi giận như vậy, đột nhiên đứng dậy, liền muốn ra bên ngoài.

Lam Trúc vội hỏi: “Chủ nhân, ngươi muốn đi nơi nào?”

Minh quý quân đang muốn nói chuyện, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng cung thị bẩm báo, “Bệ hạ giá lâm.”

Lam Trúc sững sờ, từ sau chuyện phế thái nữ, bệ hạ chưa từng tới Vĩnh Ninh điện, mặc dù là trước đây, bệ hạ cũng rất ít giữa ban ngày tới đây.

Minh quý quân cảm chặt nắm đấm, bình tĩnh tâm tình lại, cất bước nghênh đón, chỉ là hắn vừa mới đi tới cửa điện, liền thấy Tuyên Vũ đế đã đi vào.

“Tham kiến bệ hạ.” Minh quý quân phúc thân hành lễ.

Tuyên Vũ đế gật gật đầu, “Đứng lên đi.” Sau đó cất bước hướng về noon các sau chính điện đi đến.

Minh quý quân cũng sờ, sau đó đi theo.

Một hồi lâu sau, Tuyên Vũ để ở bên trong ấm các, trên giường mềm ngồi xuống, “Ngươi trong cung làm sao lạnh như vậy? Vì sao không thêm lò lửa?”

Minh quý quân khẽ nói: “Thần thị thấy hôm nay sắc trời không tệ, liền cho người xả lò, có điều ngày xưa Thần thị cũng không thích lò sưởi, cảm thấy nó có mùi vị khó chịu.”

Tuyên Vũ để liếc mắt nhìn hán, sau đó tiếp nhận trà Lam Trúc đưa tới uống một hớp, “Trầm tựa hồ rất lâu không nghe thấy ngươi nói không thích cái gì đó.”

“Thần thị tính tình lạnh nhạt, đối với vật phẩm cũng không quá để tâm.” Minh quý quân lạnh nhạt nói, “Huống hồ trong hoàng cung này, nào có thứ gì không tốt?”

“Có thể cùng hoàng cung Nam Chiếu so không?” Tuyên Vũ để nhìn hán, ý vị không rõ nói.

Minh quý quân cười nói: “Thần thị nhiều năm chưa từng hồi Nam Chiếu, dĩ nhiên nhớ không rõ.”

“Nga?” Tuyên Vũ để đáp một tiếng, “Trầm nhớ năm đó ngươi đến Đại Chu, mới chừng mười tuổi.”

“Đúng vậy.” Minh quý quân cười nói, “Đào mất liền nhiều năm như vậy, Tuyên Nhi cũng lớn như vậy rồi.”

Tuyên Vũ để nhìn chăm chú hán, “Tuyên Nhi nàng là nữ nhi của trầm, cũng là Thập Tam hoàng nữ Đại Chu.”

“Đây là tự nhiên.” Minh quý quân khẽ nói.

Tuyên Vũ để nói: “Ngươi cũng là Minh quý quân của trầm!”

Minh quý quân cũng sờ, chợt mỉm cười nói: “Thần thị tự nhiên là Minh quý quân của bệ hạ.”

Tuyên Vũ để cười nói: “Đúng vậy, ngươi là Minh quý quân của trầm.”

Minh quý quân thấy nụ cười này, không khỏi trong lòng run lên, “Bệ hạ tới nơi này của Thần thị, là có việc cùng Thần thị nói?”

“Không chuyện gì, chỉ là hồi lâu không gặp ngươi, hôm nay thấy rảnh rồi, liền ghé thăm ngươi một chút.” Tuyên Vũ để khẽ nói.

Minh quý quân đứng dậy, “Thần thị còn chưa tạ quá bệ hạ phong vương cho Tuyên Nhi.”

Tuyên Vũ để nhấp ngụm trà, “Ngươi nhưng có biết trầm vì sao đem Tuyên Nhi phong làm An vương?”

“Cũng chỉ là một phong hào mà thôi.” Minh quý quân cười nói, “Có điều Thần thị đúng là rất yêu thích cái phong hào này, An vương, an giả, bình an, cái này cũng là chờ mong duy nhất Thần thị đòi hỏi đối với Tuyên Nhi.”

Tuyên Vũ để cười nói: “Trầm cho Thập Tam hoàng nữ phong hào này, cũng chính là vì an ổn trái tim ngươi.”

Minh quý quân nụ cười cứng lại.

“Nhiều năm như vậy, tâm ngươi chưa bao giờ yên ổn.” Tuyên Vũ để tựa như cười mà không phải cười nói.

Minh quý quân bàn tay dưới ống tay áo đã nắm thật chặt, “Bệ hạ nói đùa, những năm này, Thần thị sống rất tốt.”

“Nhớ tới trầm đã từng nói, ngươi là một mảnh phiền vân duy nhất trong hậu cung này?” Tuyên Vũ để nói.

Minh quý quân mỉm cười nói: “Nhớ tới, bệ hạ cũng chính là yêu thích Thần thị làm một phiền vân tại hậu cung này.”

Tuyên Vũ để hí hí mắt, “Mà ngươi cũng làm rất tốt.”

“Đa tạ bệ hạ khích lệ.” Minh quý quân cười nói.

Tuyên Vũ để cười cợt, sau đó đứng dậy, “Được rồi, trầm còn có việc, ngày khác trở lại.”

Minh quý quân cũng không giữ lại, “Cung tiễn bệ hạ.”

Tuyên Vũ để thật sâu liếc mắt nhìn hán, sau đó cất bước ly khai.

Minh quý quân đưa nàng đến cửa điện.

“Minh quý quân.” Tuyên Vũ để bỗng nhiên dừng bước, ý vị không rõ kêu hán một tiếng.

Minh quý quân tâm bỗng nhiên đập nhanh thêm mấy phần, “Bệ hạ còn có gì phản phó?”

Tuyên Vũ đế khẽ nói: “Nếu như trăm chết rồi, tuyên ngươì chôn cùng thế nào?”

Minh quý quân vẻ mặt không có một tia kinh hoảng, mỉm cười nói: “Bệ hạ đến thời điểm đó nếu như dưới chỉ, Thần thị liền bồi bệ hạ là được.”

Tuyên Vũ đế cười nhìn hần, sau đó không hề nói gì xoa người ly khai.

Minh quý quân nhìn bóng lưng kia dần dần đi xa, tâm vào lúc này ngôn ngang không ngừng.

“Chủ nhân?” Lam Trúc lo lắng kêu lên, “Bệ hạ lời kia là có ý gì?”

Minh quý quân liếc mắt nhìn hần, “Cái gì có ý gì?”

“Bệ hạ thật sự sẽ để chủ nhân chôn cùng sao?” Lam Trúc lo lắng nói.

Minh quý quân kéo kéo khóe miệng, cười nói: “Lam Trúc a, ngươì quá để mất chủ nhân của ngươì.”

Chôn cùng? Nếu nàng thật sự có ý này, hần cũng không sợ phụng bồi, chỉ là hần lại nghĩ, nàng hần sẽ không làm như vậy, một Đế Hoàng lúc lâm chung tuyên ngươì bồi táng, xưa nay chỉ có hai loại, một loại là người yêu tha thiết, một loại người khác là cực hận, mà hần, chỉ là một con cò mà thôi, là phiền vân trong hậu cung này mà thôi, nàng làm sao sẽ tuyên hần chôn cùng?

Minh quý quân nụ cười luôn luôn nhẹ như mây gió giờ khắc này lại nhiễm một chút mùi vị thê lương.

Lam Trúc thấy thế, nhíu mày: “Hoàng tử có từng động tâm?”

Minh quý quân liếc hần một chút, “Ngươì tựa hồ hồi lâu chưa từng xưng hô Bôn cung như vậy.”

“Hoàng tử có từng động tâm?” Lam Trúc tiếp tục hỏi.

Minh quý quân cười, nhưng không có trực tiếp trả lời, “Bản Cung lúc rời Nam Chiếu, Phụ hậu liền nói cho Bôn cung, nếu muốn cuộc sống sau này dễ chịu, liền tuyệt đối không thể đối với nàng động tâm, Bôn cung còn nhớ, buổi chiều đầu tiên, câu nói đầu tiên nàng nói với bản cung là, hoàng tử Nam Chiếu, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Động tâm sao?

Hần cũng từng có tuổi trẻ, cũng từng mới biết yêu quá, nàng là nữ tử duy nhất hần tiếp xúc qua trừ người thân, cũng là nữ tử làm bạn thời gian dài nhất.

Những năm này, nàng tuy rằng để phòng hần, nhưng cũng chưa từng làm khó dễ hần.

Nếu chưa từng tâm động, đó là giả, chỉ là hần rất rõ ràng, hần chỉ là một con cò trong bàn cờ Đế Hoàng của nàng mà thôi, là đồ chơi lúc nàng nhàn rỗi thì nhất lên mà thôi.

Chính như câu nói kia năm đó nàng nói tới, hần là Nam Chiếu hoàng tử!

Đã như vậy, hần cần gì phải đem một viên chân tâm đưa ra?

Lam Trúc biểu hiện rung mình, “Chủ nhân cho rằng, bệ hạ hôm nay tới đây, là vì cái gì?”

“Có thể là gì? Cũng chỉ là vì gỡ Bôn cung một cái thời, biểu thị nàng đối với bản cung bất mãn.” Minh quý quân khẽ nói, lại khôi phục nhẹ như mây gió ngày xưa.

“Chủ nhân kia dự định làm sao?” Lam Trúc chần chờ một chút, vẫn hỏi.

Minh quý quân thu lại nụ cười, “Bây giờ Bôn cung lo lắng không phải thái độ bệ hạ, trái lại là thái độ Tuyên Nhi, nếu Tuyên Nhi không muốn, bệ hạ mặc dù bản lĩnh to lớn hơn nữa, cũng ép buộc không được Tuyên Nhi.”

Chỉ là Tuyên Nhi, vì sao phải thay đổi chủ ý?

Vì sao không nghe phụ quân hần khuyên cáo?

Trẫm cho Thập Tam hoàng nữ phong hào này, cũng là vì trấn an trái tim ngươì.

Minh quý quân nhớ tới câu nói này, cười gằn.

...

Trên đường cái

Xe ngựa Thập Lục hoàng nữ phủ ở trên đường từ từ mà đi.

Bên trong xe ngựa, Thục Vũ Chi xốc vải màn cửa sổ xe lên, tham lam nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Ti Mộ Hàm bật cười nói: “Vũ Chi, người liền dự định đi dạo như vậy một vòng liền xong?”

Thục Vũ Chi quay mặt lại, nhìn về phía Ti Mộ Hàm, “Ta có thể xuống sao?”

“Tự nhiên có thể.” Ti Mộ Hàm cười nói, dân phong Đại Chu tuy rằng không tính cởi mở, thế nhưng cũng không tới mức không cho nam tử xuất môn, có điều chỉ cần có người hoặc thê chủ bồi tiếp mà thôi.

Thục Thanh cười nói: “Điện hạ, công tử dĩ vãng rất ít đi ra ngoài, để điện hạ cười chê rồi.”

Thục Vũ Chi thấy Thục Thanh nói như vậy, không khỏi có chút lúng túng.

Ti Mộ Hàm cười nói: “Có thời gian bản điện liền mang người đi ra ngoài dạo nhiều hơn.”

Thục Vũ Chi cười nói: “Tạ điện hạ.”

Ti Mộ Hàm bật cười, sau đó hạ lệnh cho xe ngựa ngừng lại.

Ba người xuống xe ngựa, Thục Vũ Chi nhìn ngó bốn phía, cuối cùng hai mắt nhìn chăm chăm một nhà tơ lụa không xa phía trước.

Ti Mộ Hàm thấy thế, “Chúng ta qua xem một chút.”

Thục Vũ Chi gật đầu: “Được.”

Ti Mộ Hàm lập tức nắm tay hắn, “Đi thôi.”

Thục Vũ Chi ngẩn người, sau đó cười tùy ý nàng nắm.

Chỉ là khi bọn họ đi tới hàng tơ lụa, nhìn thấy mấy người không ngờ tới.

“Kẻ xúi quẩy này tại sao lại ở chỗ này!” Thục Vũ Dung vừa thấy Thục Vũ Chi, nhất thời liền trừng mắt phẫn nộ quát.

Thục Vũ Chi sững sờ, không nghĩ tới cư nhiên ở đây nhìn thấy Thục Vũ Dung!

Ti Mộ Hàm nghe xong lời này, mặt nhất thời chìm xuống, lạnh lùng quát một tiếng, “Người là người phương nào?”

Thục Vũ Dung bị âm thanh âm hàn của nàng làm cho sợ hết hồn, lập tức cả giận nói: “Bản quân tự nhiên là chính quân Thụy vương, người là ai?”

“Thụy vương chính quân?” Ti Mộ Hàm nheo lại mắt, ngày ấy ở trong đại lao hoàng thất, lời Ti Mộ Viên nói với nàng lại lần nữa hiện lên bên tai, nhìn Thục Vũ Dung biểu hiện càng ngày càng lạnh lẽo, “Cửu hoàng tỷ chính là quân chính quân của mình như vậy?”

Nàng không quen biết Thụy vương chính quân, mà lúc này Thụy vương chính quân bên người cũng không có nữ tử làm bạn, chỉ có hai cái nữ tử trang phục thị vệ còn có mấy tiểu thị.

Đường đường là Thụy vương chính quân, cư nhiên xuất môn như vậy?

Thục Lam Phong làm sao dạy dỗ ra nhi tử như vậy?

“Điện hạ...” Thục Vũ Chi cảm giác được Ti Mộ Hàm biến hóa, thấp giọng kêu một tiếng.

Ti Mộ Hàm chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục đối với Thục Vũ Dung nói: “Người nếu biết được thân phận huynh trưởng người, vậy thân phận bản điện người cũng tự nhiên biết rõ, hô to gọi nhỏ như vậy, quả thực mất hết ta mặt mũi của hoàng gia!”

Thục Vũ Dung tròn to hai mắt, tựa hồ không dám tin tưởng người trước mắt cư nhiên dám trách cứ hắn như vậy, “Người ——” hắn đang muốn tức giận nện thành tiếng, đã thấy Ti Mộ Hàm một mắt lạnh lẽo, thân thể run lên, lập tức dời đối tượng, chỉ vào Thục Vũ Chi quát lên: “Kẻ xúi quẩy này cũng chỉ là con thứ, có tư cách gì làm huynh trưởng bản quân?”

“Người đây là đang làm nhục hắn sao?” Ti Mộ Hàm từng chữ từng chữ nói.

Thục Vũ Dung cả giận nói: “Phải thì lại làm sao?”

“Vũ Chi là người của bản điện, người sỉ nhục hắn chính là đang sỉ nhục bản điện!” Ti Mộ Hàm tàn khốc nói.

Thục Vũ Dung chưa bao giờ bị người đối xử qua như vậy, giận tím mặt mày, Thụy vương chính quân liền đã quên sợ sệt vừa rồi, quát lên: “Bản quân là Thụy vương chính quân, mà ngươi cũng chỉ là một hoàng nữ nhỏ nhoi, lại không được sủng ái, bản quân vì sao không thể sỉ nhục ngươi!”

Ti Mộ Hàm chậm rãi nheo lại mắt.

”Ngươi câm miệng!” Lúc này, một đạo thanh âm khác so với Thục Vũ Dung càng thêm phần nộ chen vào.

Ti Mộ Hàm nghe xong thanh âm này, sắc mặt khẽ thay đổi, xoay người nhìn lại, chính là hồi lâu không thấy người kia.

Tuyết Noãn Tịch bộ mặt tức giận trừng Thục Vũ Chi một cái, sau đó nhìn về phía Ti Mộ Hàm, thế nhưng chỉ là liếc mắt nhìn, sau đó cũng dừng dòi đi, cuối cùng trừng mắt nhìn Thục Vũ Dung, “Thụy vương chính quân, uy phong thật to a!”

Tuyết Khuynh hai tay khoanh trước ngực, một mặt ý lạnh mà nhìn Ti Mộ Hàm.

Ti Mộ Hàm quét nàng một cái, sau đó thu hồi ánh mắt.

Thục Vũ Chi rõ ràng cảm giác được nữ tử bên người thân thể hơi có chút cứng ngắc, vừa nhìn về phía Tuyết Noãn Tịch, có chút hối hận hôm nay đi ra chuyển này.

Thục Thanh vừa tức vừa giận lại đau lòng lại khó chịu, công tử hiếm thấy được vui vẻ một hồi, làm sao liền gặp gỡ nhiều người không nên gặp gỡ như vậy?

Thục Vũ Dung nhìn về phía Tuyết Noãn Tịch, bụng phong độ kiêu ngạo của Thụy vương chính quân, “Tuyết đại công tử, chuyện này tựa hồ cùng ngươi không có quan hệ a!” Bây giờ hẳn đã là Thụy vương chính quân, chẳng lẽ còn sợ sệt con trai trưởng để sự nhỏ nhọ hay sao!

Tuyết Noãn Tịch cười cợt, “Bỏ công tử chỉ là vì tốt cho Thụy vương chính quân mới lên tiếng mà thôi.”

Thục Vũ Dung phần nộ quát, “Tuyết Noãn Tịch, ngươi đây là ý gì?”

Ti Mộ Hàm nhíu mày, cũng không phải bởi vì bị tức, mà vì Tuyết Noãn Tịch hôm nay không giống, nếu là ngày xưa, hẳn đã sớm cùng Thục Vũ Dung lẫn lộn cùng nhau, làm sao bây giờ lại như vậy...

Nàng nghi hoặc mà nhìn về phía Tuyết Khuynh, thấy Tuyết Khuynh quay về phía nàng lạnh lùng cười cợt.

”Thụy vương chính quân nếu lấy tấm gương chiếu xem bây giờ tôn vinh như thế, nói vậy chính mình cũng sẽ tán thành lời công tử nói.” Tuyết Noãn Tịch mỉm cười nói, một bộ đoan trang phong độ đại gia công tử.

Ti Mộ Hàm thấy, nhíu mày càng chặt. Thục Vũ Dung nhất thời nổi trận lôi đình, nâng tay lên đang muốn hướng về Tuyết Noãn Tịch vung tới.

Ti Mộ Hàm thấy thế, chợt tiến lên, nắm lấy cánh tay Thục Vũ Dung.

Thục Vũ Dung dữ tợn gầm lên: “Ngươi thả ta ra!”

Ti Mộ Hàm híp mắt, đáp lại hắn, dùng sức thả hắn ra.

Thục Vũ Dung dưới chân không vững, lao đảo liền muốn té ngã, nếu không có mấy tiểu thị bên người đỡ đúng lúc, hẳn sợ là đã ngã, chớ hắn đứng vững thân thể, ngay lập tức phát tác với mấy tiểu thị bên người, “Thả bản quân ra, đồ vô dụng!”

Mắng xong, lại chỉ vào hai thị vệ kia, phần nộ quát: “Còn không mau đem những người này bắt lại cho bản quân, bản quân muốn trị bọn họ tội phạm thượng!”

Hai thị vệ kia tựa hồ có hơi do dự.

Thục Vũ Dung nhất thời nổi trận lôi đình, vừa giận nói: “Ngươi...” Chỉ là hắn còn chưa nói xong, liền bị một bóng người phần nộ cắt đứt.

”Ngươi đang làm gì?”

Thục Vũ Dung nghe thanh âm này, lập tức xoay người lại, hướng về người nói chuyện phóng đi.

Ti Mộ Hàm hướng người tới, chính là Thụy vương _ Ti Mộ Trần.

Ti Mộ Trần vừa mới hạ triều trở về phủ, vốn muốn đi tìm chính quân, cố gắng liên lạc một chút tình cảm, nhưng không ngờ nàng vừa mới đến sân chính quân, liền nghe hạ nhân nói, chính quân trời vừa sáng liền dẫn thị vệ xuất môn.

Nàng lúc đó liền nổi giận, đường đường là Thụy vương chính quân lại mang theo thị vệ xuất môn, nếu bị người khác thấy, chẳng phải làm cho nàng mất hết mặt mũi, nàng liền vội vã chạy ra, lại tìm hồi lâu mới tìm được hắn, chỉ là không ngờ tới, hắn cư nhiên ở đây gây sự!

Tuy rằng nàng chưa hiểu rõ ràng đến tột cùng xảy ra chuyện gì, có điều thấy Thục Vũ Dung đáng đáp dữ tợn, liền bắt nạt cực điểm.

Bây giờ thấy hần còn chọc tới người Tuyết gia và Thập Lục hoàng muội!

Tuyết gia bây giờ là thế lực năng cực lực muốn lôi kéo, mặc dù lôi kéo không được cũng không có ý định đắc tội, mà Thập Lục hoàng muội, tuy rằng nàng là người của Ninh vương, nhưng chuyện của Thẩm Như, nàng cũng muốn lấy lòng.

Nhưng bây giờ ngược lại tốt rồi, vị chính quân này nàng ngàn chọn vạn tuyển cư nhiên đem hai phe này đều chọc giận!

”Thụy vương điện hạ có phúc lớn, cư nhiên thú về một chính quân như vậy.” Tuyết Khuynh tựa như cười mà không phải cười mở miệng.

Tuyết Noãn Tịch cũng nói: “Thụy vương điện hạ, Thụy vương chính quân sợ là thân thể không khỏe, sau này vẫn không nên ra ngoài thì hơn, miễn làm cho Thụy vương mất mặt.”

Ti Mộ Hàm liếc mắt nhìn Tuyết Noãn Tịch, sau đó mới đối với Ti Mộ Trấn thờ ơ nói: “Cửu hoàng tỷ cũng có nhân tình như vậy a.”

Thục Vũ Dung nghe ba người nói vậy, trên mặt lúc trắng lúc xanh, muốn mắng to một trận.

”Ngươi câm miệng!” Ti Mộ Trấn sắc mặt cực kỳ khó coi mắng hần.

Thục Vũ Dung kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ tới thể chủ của mình cũng không giúp mình, “Ngươi...”

”Người đến, đưa chính quân hồi phủ!” Ti Mộ Trấn lạnh giọng phân phó nói.

Tiểu thị một bên dõn dập tiến lên, Thục Vũ Dung còn muốn nói điều gì, nhưng đều bị Ti Mộ Trấn mắt lạnh đè ép trở lại, cuối cùng tàn nhẫn trừng Thục Vũ Chi một chút mới cùng những tiểu thị kia ly khai.

Ti Mộ Trấn thấy Thục Vũ Dung đi rồi, sau đó chuyển tầm mắt qua, nhìn Ti Mộ Hàm, cười nói: “Đề Thập Lục hoàng muội cười chê rồi.”

Ti Mộ Hàm thiếu mi, “Là hoàng muội không đứng, chọc Thụy vương chính quân sinh khí.”

Ti Mộ Trấn một mặt bất đắc dĩ nói: “Vũ Chi biểu đệ chính là người của Thập Lục hoàng muội, hoàng tỷ ta cũng không dỗi gạt hoàng muội, Dung nhi cá tính tùy hứng một chút, nếu có chỗ nào mạo phạm Thập Lục hoàng muội, kính xin Thập Lục hoàng muội tha thứ.”

”Cửu hoàng tỷ khách khí.” Ti Mộ Hàm tựa như cười mà không phải cười nói, “Có điều Cửu hoàng tỷ vẫn nên quản giáo Thụy vương chính quân nhiều hơn, may là hôm nay hoàng muội ở đây, nếu là hoàng tỷ khác, sợ sẽ mất mặt mũi của Cửu hoàng tỷ.”

Ti Mộ Trấn vẻ mặt cứng đờ, lập tức cười nói: “Đa tạ Thập Lục hoàng muội nhắc nhở, hoàng tỷ vẫn còn có việc trong người, tương lai hoàng tỷ sẽ đến nhà bãi phòng Thập Lục hoàng muội bồi tội.” Dứt lời, vô tình hay cố ý nhìn lướt qua Thục Vũ Chi, mới xoay người ly khai.

Ti Mộ Hàm hí hí hóp hóp, Thụy vương đối với nàng khách khí như thế, sợ là bởi vì thánh chỉ trước đây, còn có sự tình Chiêu Hoàng quý quân đang tìm cách đi?

Thục gia muốn gả người cho Thẩm Như?

Vậy thì nhìn xem nam tử Thục gia có bản lĩnh bậc này hay không!

”Thập Lục điện hạ mặt mũi thật lớn, thậm chí ngay cả Thụy vương đều khác mặt tương đối!” Tuyết Khuynh lạnh lùng thốt.

Ti Mộ Hàm thu lại tâm tư, chuyển tầm mắt qua, nhưng đón nhận ánh mắt u oán của Tuyết Noãn Tịch.

Tuyết Noãn Tịch thấy nàng phát hiện mình trong âm thầm nhìn nàng, vội vã thu hồi ánh mắt, cúi đầu không nói lời nào.

Ti Mộ Hàm chột nhứ mày, hần làm sao?

”Tịch Nhi, chúng ta đi thôi.” Tuyết Khuynh nhìn đệ đệ mình, “Đồ trong cửa hàng này cũng không ra sao, nếu không làm sao sẽ đưa tới nhiều người chướng mắt như vậy.”

Tuyết Noãn Tịch không nói gì, chỉ gật gật đầu, sau đó liền xoay người theo Tuyết Khuynh ly khai.

”A Noãn...” Ti Mộ Hàm bỗng nhiên kêu lên.

Tuyết Noãn Tịch bước chân dừng lại, đang muốn xoay người.

Tuyết Khuynh khẽ quát một tiếng: “Tịch Nhi!”

Tuyết Noãn Tịch lúc này ngừng lại hết thấy động tác.

Ti Mộ Hàm sắc mặt trầm trầm.

”Thập Lục điện hạ có chuyện gì không?” Tuyết Khuynh lạnh lùng nhìn Ti Mộ Hàm hỏi.

Ti Mộ Hàm híp mắt, “Tuyệt nhị tiểu thư, A Noãn hấn làm sao?”

”Thập Lục điện hạ lời này hỏi có chút buồn cười.” Tuyết Khuynh cười nhạo nói, “Tịch Nhi có thể làm sao? Không phải là bị người khác làm bị thương thấu tâm, tuyệt vọng sao?”

Nàng nói xong, rồi hướng Tuyết Noãn Tịch nói: “Tịch Nhi, đi thôi.”

Tuyết Noãn Tịch thân thể chấn động một hồi, sau đó bước nhanh đi theo.

”A Noãn!” Ti Mộ Hàm kêu lên, ánh mắt nhìn về phía bàn tay của hấn, đã thấy băng bó đã không còn, “Ngươi... Ngươi thương thế nào?”

Tuyết Noãn Tịch lại dừng cước bộ một chút, nhưng thủy chung vẫn quay lưng về phía nàng.

Tuyết Khuynh lạnh lùng thốt: “Tịch Nhi thương thế tự nhiên có Tuyết gia chúng ta chăm sóc, cùng Thập Lục điện hạ có quan hệ gì?”

”Ta không có chuyện gì!” Tuyết Noãn Tịch nói một câu, sau đó nhanh chóng lên xe ngựa Tuyết gia.

Tuyết Khuynh sầm mặt lại, sau đó cùng lên xe ngựa.

Ti Mộ Hàm biểu hiện nghiêm nghị, lẽ nào nàng thật sự đem hấn làm thương sâu như vậy, đến nỗi hấn tính tình đại biến?

Xe ngựa Tuyết gia chậm rãi rời đi.

Ti Mộ Hàm nhưng vẫn cau mày trầm tư.

Thục Vũ Chi thấy tình hình này, không khỏi khở sở, một lát sau, mới tiến lên: “Điện hạ, chúng ta trở về đi thôi.”

Ti Mộ Hàm phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nói: “Trở về?”

”Phải.” Thục Vũ Chi nói.

Thục Thanh đau lòng nhìn công tử, “Công tử, hiếm thấy đi ra...”

Thục Vũ Chi ngắt lời hấn, “Để điện hạ cùng Thụy vương nói xung đột, thực sự là Vũ Chi sai lầm.”

Vừa mới Thụy vương trước khi rời đi nhìn hấn kia, nhất định không phải thiện ý.

Ti Mộ Hàm cười nói, “Vũ Chi, ngươi không cần quá mức lo lắng, những chuyện này, ta vẫn có thể ứng phó, hơn nữa, bây giờ, Thụy vương cũng chưa chắc muốn cùng bản điện trở mặt.”

Thục Vũ Chi sững sờ.

”Chuyện triều đình bản điện không tiện nói, chỉ là...” Ti Mộ Hàm suy nghĩ một chút, “Thụy vương luôn luôn lòng mang chí lớn, sẽ không vì việc nhỏ bực này mà thịnh nộ.”

Thục Vũ Chi biết được nàng không muốn nhiều lời, liền gật đầu mỉm cười nói: “Ta biết.”

Ti Mộ Hàm cười cười nói: “Ngươi không phải muốn chọn vài vóc sao? Ngắm nghía cẩn thận đi.”

Thục Vũ Chi gật đầu, sau đó cùng Thục Thanh bóc vài vóc lên, có điều tốc độ lại rất nhanh, chỉ chốc lát sau liền mua một ít, sau đó liền đưa hồi phủ.

Ti Mộ Hàm thấy thế, không khỏi thờ dài, “Nếu ngươi đã không có tâm tình, kìa liền hồi phủ đi.” Dứt lời, ba người liền lên xe ngựa, dẹp đường hồi phủ.

Chỉ là Ti Mộ Hàm cũng không biết, ở lâu hai tửu lâu đối diện tơ lụa trang, một đôi mắt nham hiểm liên tục nhìn chăm chăm vào bọn họ, biết bọn họ dần dần đi xa, cặp mắt nham hiểm kia vẫn còn đang dõi theo, mà thêm một tầng lạnh lẽo âm trầm...

...

Trên xe ngựa Tuyết phủ

Tuyết Noãn Tịch thở dài một cái, vội vã lôi kéo Tuyết Khuynh reo lên: “Nhị tỷ, ngươi nói ta gia trang thế nào? Nàng có lo lắng cho ta hay không? Có đau lòng ta hay không? Có không nhớ ta hay không?”

Tuyết Khuynh đầu có chút đau, tức khí lại không cam lòng, “Tịch Nhi, Thập Lục hoàng nữ này đến cùng có cái gì tốt?”

“Vậy ngươi lại có cái gì tốt?” Tuyết Noãn Tịch trừng mắt nhìn nàng nói, “Bên ngoài không phải có rất nhiều nam tử yêu thích ngươi sao? Ta làm sao liên không thể yêu thích nàng? Còn nữa, nàng cái gì cũng tốt, so với ngươi tốt hơn nhiều!”

“Ngươi!” Tuyết Khuynh không biết nên tức giận hay nên thương tâm.

Tuyết Noãn Tịch mặc kệ nàng, hồi suy nghĩ một chút tình hình vừa mới rồi, mặt đầy ý cười nói: “Vừa rồi nàng hỏi ta thương đã tốt chưa, có phải là quan tâm ta?” Lời nói của hắn dừng một chút, không giống như không chờ Tuyết Khuynh trả lời liền chuyển đề tài, tức giận trùng trùng nói: “Có điều Thục Vũ Dung kia thực đáng trách! Thụy vương chính quân cái gì a? Bỏn công tử nhìn hắn liền ngay cả dân phu trên đường cũng không sánh được, cũng không biết con mắt nào của Thụy vương kia nhìn thấy hắn tốt, cứ nhiên coi trọng Thục Vũ Dung kia, ta xem Thục Vũ Chi kia so với Thục Vũ Dung còn tốt hơn! Đúng! Đều là Thục Vũ Dung kia sai, nếu không phải tại hắn, nói vậy Thụy vương kia cũng sẽ coi trọng Thục Vũ Chi kia! Nếu như vậy, Thục Vũ Chi kia sẽ không gả cho nàng không phải sao? Ngược lại bọn họ đều là huynh đệ, Thụy vương kia làm sao liên không lọt mắt Thục Vũ Chi kia mà một mực muốn Thục Vũ Dung! Thục chán ghét!”

Tuyết Khuynh bật cười nói: “Tịch Nhi, Thục Vũ Chi kia là con thứ, Thục Vũ Dung mới là con trai trưởng của Hữu tướng!” Nàng thật sự phát hiện đệ đệ này của mình càng ngày càng đơn giản!

Tuyết Noãn Tịch trừng nàng một chút, “Ta đương nhiên biết, ta chỉ nói một chút mà thôi, cho dù Thụy vương kia coi trọng Thục Vũ Chi kia, bây giờ cũng đã chậm, hắn cũng đã gả cho nàng!” Nghĩ tới vừa rồi nàng vì Thục Vũ Chi kia cứ nhiên cùng Thụy vương đối nghịch, tâm hắn liền không nhịn được đau!

Thật vất vả thuyết phục nhị tỷ cùng hắn đi ra dạo một chút, hóng mát một chút, thật vất vả mới gặp gỡ nàng, thật vất vả dụ dỗ nhị tỷ dạy hắn làm sao gây sự chú ý của nàng, thật vất vả làm cho nàng vì hắn đau lòng!

Nhưng một mực Thục Vũ Chi kia vẫn luôn ở đó!

“Nhị tỷ, ngươi dạy ta, còn có biện pháp gì có thể để cho nàng không quên được ta? Đau lòng ta? Cuối cùng thích ta?”

Tuyết Khuynh hồi hận rồi, nàng thật sự hối hận rồi, ngàn vạn lần không nên vì lấy lòng đệ đệ mà đem chuyện này nói cho hắn, nếu bị mẫu thân và đại tỷ biết, sợ là quyết định sẽ không dễ dàng tha cho nàng! “Tịch Nhi, nhị tỷ không phải đều đã dạy cho ngươi sao?”

“Ngươi nói káo!” Tuyết Noãn Tịch tàn bạo nói, “Ngươi đừng tưởng rằng ta không biết ngươi ở bên ngoài có bao nhiêu nam tử, ngươi không nói với ta, ta liền để mẫu thân đón phu cho ngươi! Ngược lại ngươi cũng không còn nhỏ!”

Hắn nhất định sẽ không thua Thục Vũ Chi kia!

Quyết định sẽ không!

Tuyết Khuynh nghe vậy, lại nhìn vẻ mặt tình thế bất buộc kia của đệ đệ một chút, không khỏi cười khỏ, mẫu thân còn nói để chính hắn từ bỏ, bây giờ e sợ mẫu thân đem hắn đưa đi xa thế nào cũng không kéo được tâm hắn trở về!

Nàng thật sự không biết Thập Lục hoàng nữ kia đến cùng có cái gì tốt?

Một nữ tử ngay cả người bên cạnh mình đều bảo vệ không được đến cùng có bản lĩnh gì đem đệ đệ mình mê luyến đến thần hồn điên đảo như vậy?

...

An vương phủ

Ti Mộ Tuyền vừa về tới phủ, liền nghe quản gia nói Chính quân muốn gặp nàng, nàng ngẩn người, liền đi tới hậu viện.

An vương phủ hậu viện

An Vương chính quân vốn nên chuẩn bị tiệc rượu mấy ngày sau, chỉ là vừa rồi mới thu được tin trong cung Minh quý quân phái người truyền đến, để hắn lòng sinh bất an.

Minh quý quân triệu hắn tiến cung thỉnh an.

Này vốn là chuyện bình thường, nhưng từ khi hắn gả vào hoàng gia, thành Thập Tam hoàng nữ chính quân tới nay, Minh quý quân rất ít phái người triệu hắn tiến cung thỉnh an, bây giờ điện hạ vừa mới được phong làm An vương, y vội vã triệu hắn tiến cung như vậy, lẽ nào là vì hắn xuất thân thấp hèn, không đủ để đảm nhiệm được vị trí An Vương chính quân này sao?

Nhưng đã như vậy, y vì sao để điện hạ đem con thứ trưởng nữ cho hắn nhận làm con nuôi?

An Vương chính quân trong lúc nhất thời buồn bực mất tập trung, không phải hắn quyền luyến vị trí An Vương chính quân này, chỉ là nếu mất vị trí này, con trai duy nhất của hắn, liền trở thành con thứ, sau này một đời cũng theo đó mà thay đổi!

Hắn làm sao có thể không nóng lòng?

Ti Mộ Tuyền đi tới, liền nhìn thấy chính quân tâm thần không yên, liền cau mày nói: “Làm sao?”

Chính quân của nàng tuy rằng không phải người khôn khéo như người khác, nhưng cũng không phải người dễ dàng bị người khác ảnh hưởng như vậy.

An Vương chính quân thấy nàng đi vào, liền vội vàng đứng lên bắt lấy cánh tay của nàng, như người chết chìm nắm lấy tấm gỗ cứu mạng, “Điện hạ...”

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?” Ti Mộ Tuyền hỏi, “Người đừng vội, cố gắng nói, là hài tử xảy ra chuyện?”

An Vương chính quân hít một hơi, “Điện hạ, phụ quân triệu ta ngày mai tiến cung thỉnh an.”

Ti Mộ Tuyền sững sờ, chợt hiểu, “Chỉ là tiến cung thỉnh an mà thôi, người có gì phải sợ?”

An Vương chính quân nói: “Điện hạ, phụ quân hần...”

“Người yên tâm, phụ quân chỉ triệu người đi thỉnh an thôi.” Ti Mộ Tuyền trấn an nói, “Cùng những chuyện khác không quan hệ, hoặc là nói... Cùng người không có quan hệ.”

An Vương chính quân kinh ngạc, “Điện hạ đây là ý gì?”

Ti Mộ Tuyền ngồi xuống, “Hôm nay phụ quân triệu ta qua, ta từ chối, hần mới hạ chỉ cho người đi.”

An Vương chính quân kinh ngạc: “Vì sao?” Điện hạ cùng Minh quý quân cảm tình luôn luôn rất tốt, tại sao lại không đi gặp hần?

“Chuyện này ta sau này sẽ nói với người.” Ti Mộ Tuyền không muốn nói nhiều với hần, “Đúng rồi, chuyện yến tiệc nhận con nuôi người chuẩn bị thế nào rồi?”

An Vương chính quân thấy nàng không muốn nói, cũng không miễn cưỡng, biết được Minh quý quân ý chỉ cùng mình lo lắng không quan hệ, tâm tình cũng yên tâm hơn, còn điện hạ cùng Minh quý quân, bọn họ dù sao cũng là cha con, mặc dù thật sự có gì đó, cũng sẽ không là đại sự, liền nhân tiện nói: “Dạ tiệc trên căn bản đã chuẩn bị gần đủ rồi, điện hạ nhìn xem có cái gì muốn bổ sung hay không.”

Ti Mộ Tuyền gật đầu, “Còn lại chính người nhìn làm liền được, thế nhưng có một việc, người nhất định phải chú ý một hồi.”

An Vương chính quân nói: “Điện hạ mời nói.”

“Ninh vương, Bình vương, Thụy vương, Thập Lục hoàng muội, đưa các nàng an bài ở bàn chủ cùng bàn điện.” Ti Mộ Tuyền phân phó nói.

An Vương chính quân nói: “Bốn vị điện hạ vốn nên ngồi bàn chủ.”

Ti Mộ Tuyền cười nói, “Vậy thì tốt, đúng rồi, vừa mới lâm triều, mẫu hoàng hạ chỉ để ta đi nghênh đón Trầm đại tướng quân, ngày hai mươi bảy tháng này.”

“Điện hạ muốn chuẩn bị thiệp mời Thầm gia?” An Vương chính quân hỏi, Thầm gia bây giờ chỉ còn Trầm đại tướng quân cùng Trầm đại tiểu thư, chỉ là hai người này mấy năm qua đều ở biên cương, trong kinh chỉ còn lại hạ nhân bảo vệ, cho nên hần mới không có chuẩn bị thiệp mời Thầm gia.

Ti Mộ Tuyền nói: “Trầm đại tướng quân phỏng chừng sẽ không tới, có điều Trầm đại tiểu thư... Nàng rời kinh đã lâu, nên đến.” Cho nàng cùng Thập Lục hoàng muội đi nghênh đón Trầm Ngọc Thanh, nước cờ này của mẫu hoàng đi thực sự xảo diệu, mẫu hoàng vào lúc này đem Trầm Ngọc Thanh triệu hồi triều, nói vậy là có dụng ý khác, đây là việc tất cả mọi người đều biết, mà mẫu hoàng thân là hoàng đế, tự nhiên không thể tự mình đi nghênh đón, vậy người nghênh tiếp việc này liền có vẻ đặc biệt trọng yếu.

Vào lúc này, Ninh vương cùng Thụy vương nhất phái tự nhiên một cũng không thể dùng.

Mà nàng là người ngoài ở vòng xoáy, cũng tuyệt đối không có tư cách chia sẻ để vị, mà Thập Lục hoàng muội, nàng là dưỡng nữ Đức quý quân, cũng coi là cùng phụ với Đại hoàng huynh, phái nàng đi là hợp tình hợp lý, mà không tạo ra bao nhiêu phiền phức, mặc kệ là đối với triều chính hay là đối với Thập Lục hoàng muội!

Như vậy bất tri bất giác đem Thập Lục hoàng muội đẩy vào triều đình, làm cho nàng xuất hiện ở tầm mắt mọi người, mà không khiến cho bất luận người nào phòng bị cùng bất an.

Mẫu hoàng, nhi thần làm sao có thể không khâm phục?

...

Hoàng cung

Quy Vân các

Tường quân có chút bất an nhìn Bình vương Ti Mộ Viện thỉnh an, “Không biết Bình vương điện hạ tới tìm Bôn cung có chuyện gì quan trọng?”

Xuất thân của hần vốn thấp, nên không được sủng ái, vừa không có sinh ra hoàng nữ, ở hậu cung này cho tới nay đều không có tiếng tăm gì, lúc trước bệ

hạ hạ chỉ phong hấn làm Tường quân, là xem phần tình hấn sinh ra Thập Nhất hoàng tử mà thôi.

Hấn biết rõ, cho nên cũng không dám có hành động quá đáng.

Ti Mộ Viện nhìn nam tử đứng ngồi không yên trước mắt, liền biết nàng hôm nay không có đến nhằm, “Nhi thần mới vừa đi cung điện phụ quân tế bái, đi qua nơi này, liền đi vào thỉnh an, kính xin Tường phụ quân chớ nên trách nhi thần đường đột.”

Tường quân miễn cưỡng cười nói, “Điện hạ là hảo ý, Bồn cung làm sao sẽ trách cứ điện hạ, chỉ là điện hạ ở trong cung tế bái tổ tiên tuy rằng có thể thông cảm được, nhưng cùng cung quy không hợp, điện hạ cần cẩn thận nhiều hơn.”

Chỉ là hấn không tin Bình vương lần này đến đây là thuận tiện, hấn tuy rằng thân ở thâm cung, thế nhưng đối với Bình vương điện hạ này vẫn có nghe thấy, người này tàn nhẫn âm trầm, bây giờ đến thỉnh an hấn, tất nhiên có mưu đồ, chỉ là, thân phận hấn như vậy có thể làm cho nàng mưu đồ gì?

Ti Mộ Viện thở dài, “Nhi thần tự nhiên biết rõ, chỉ là cha đẻ nhi thần mất sớm, nhi thần ngay cả chuyện nhỏ này cũng không thể vì hấn làm, chẳng phải không xứng làm nhi nữ?”

Tường quân vội nói, “Điện hạ hiểu tâm như vậy, tin tưởng cùng Di thị quân trên trời có linh nhất định sẽ nhắm mắt.”

“Phụ quân chết chính là thiên mệnh, bây giờ lại được mẫu hoàng quan tâm, tất nhiên sẽ nhắm mắt.” Ti Mộ Viện khẽ nói, “Chỉ là Uẩn Quân phụ quân chỉ sợ sẽ không nhắm mắt.”

Tường quân sững sờ, “Điện hạ đây là ý gì?” Uẩn Quân? Không, bây giờ Uẩn Tĩnh là Hiền quý quân, Bình vương giờ khắc này đến đây là vì hấn?

Uẩn Tĩnh hiền quý quân chính là cha đẻ Ninh vương, mà Bình vương cùng Ninh vương luôn luôn như thể chân tay...Bây giờ Bình vương vì Uẩn Tĩnh hiền quý quân tìm hấn, kia chính là Ninh vương tìm hấn!

Nhưng mà, Uẩn Tĩnh hiền quý quân đến tốt cùng làm sao?

Hấn suy nghĩ một hồi, năm đó Uẩn Quân chết bệnh, mặc dù hơi bất ngờ, nhưng cũng chưa từng nghe nói là có người hạ thủ!

“Nếu lại nói thẳng, vậy nhi thần cũng không vòng vèo nữa.” Ti Mộ Viện nói: “Lần này nhi thần đến đây, chính là muốn thỉnh Tường phụ quân giúp Ngũ hoàng tử tra ra cái chết Uẩn Quân phụ quân đến tốt cùng là người phương nào gây nên!”

Tường quân vội vàng đứng dậy, “Bình vương điện hạ, Uẩn Tĩnh hiền quý quân là bị người ám hại?”

“Tường phụ quân ở trong cung cũng nhiều năm, đối với cái chết năm đó của Uẩn Quân phụ quân nói vậy cũng nhìn trong mắt, lẽ nào Tường phụ quân không có một tia hoài nghi?” Ti Mộ Viện vẽ mặt dần dần mà trở nên nghiêm lệ, “Năm đó Uẩn Quân phụ quân thân thể luôn luôn rất tốt, lại nhận được hoàng sủng cực sâu, làm sao liền đột nhiên bệnh chết?”

Tường quân nhú mày, nghiêm nghị nói: “Bình vương điện hạ, việc này can hệ trọng đại, ngươi không nên xem thường!”

“Nhi thần nếu cùng Tường phụ quân nói việc này, chính là tin tưởng Tường phụ quân!” Ti Mộ Viện tàn khốc nói.

Tường quân nói: “Ngươi có chứng cứ?”

“Nhi thần nếu có chứng cứ, ở trước mặt mẫu hoàng đã vạch trần người kia từ lâu!” Ti Mộ Viện lạnh lùng nói.

Tường quân nhìn nàng, “Bình vương điện hạ nói người kia là ai?”

“Chiêu Hoàng quý quân.” Ti Mộ Viện nói.

Tường quân cả kinh, “Bình vương điện hạ, nói cũng không thể nói vậy!”

Chiêu Hoàng quý quân? Năm đó thời gian Uẩn Quân được sủng ái nhất, Chiêu Hoàng quý quân xác thực hận hấn đến tận xương, chỉ là hấn đã hạ thủ... Những năm này, hấn cũng nhận không ít uy khuất từ Chiêu Hoàng quý quân, nhưng cũng chỉ là bị khinh bỉ mà thôi, Chiêu Hoàng quý quân xem ra thông tuệ, bệ hạ sủng ái hấn như vậy, cũng là bởi vì hấn vì bệ hạ sinh nhiều hài tử nhất mà thôi, nhưng Uẩn Quân... Lúc trước Uẩn Quân được sủng ái, hấn cũng nhìn trong mắt, nếu bàn về thủ đoạn, Chiêu Hoàng quý quân tuyệt đối không đấu lại Uẩn Quân, bây giờ Bình vương nói Uẩn Quân chết trong tay Chiêu Hoàng quý quân? Đây không khỏi thật làm cho người ta kinh ngạc!

“Nhi thần cũng không phải nói vậy.” Ti Mộ Viện cười lạnh nói, “Lúc trước người muốn Uẩn Quân phụ quân chết nhất chính là Chiêu Hoàng quý quân, ngoại trừ hấn, còn ai vào đây?”

Tường quân cau mày, sau một hồi lâu mới hỏi: “Bình vương vì sao tìm đến Bồn cung? Ngươi nên biết Bồn cung ở hậu cung này không có thế lực nào.” Hấn từng nghe nói Thập Lục hoàng nữ cùng Ninh vương giao hảo, vì sao nàng không đi tìm Đức quý quân?

“Chính là bởi vì Tường phụ quân không có tiếng tăm gì, Chiêu Hoàng quý quân mới sẽ không đề phòng Tường phụ quân.” Ti Mộ Viện nghiêm mặt nói.

Tường quân nhìn nàng, “Bồn cung đến hôm nay đều trải qua an bình, vì sao phải giúp ngươi?”

”Tuồng phụ quân tháng ngày trải qua thật sự an bình sao?” Ti Mộ Viện cười nói.

Tuồng quân cứng lại, “Bây giờ Bồn cung mới được bệ hạ phong làm Tuồng quân, tháng ngày tự nhiên sống rất tốt.”

”Nói vậy phụ quân còn không biết, mẫu hoàng vì sao muốn phong người làm Tuồng quân?” Ti Mộ Viện âm u cười nói.

Tuồng quân sững sờ, “Bình vương đây là ý gì?”

”Tuồng phụ quân thân ở thâm cung, tự nhiên không biết chuyện bên ngoài, bây giờ trong triều đã truyền khắp, mẫu hoàng có ý định đem Thập Nhất hoàng đệ đưa tới Tây Nam kết giao.” Ti Mộ Viện chậm rãi nói ra.

Tuồng quân cả kinh, “Người nói cái gì?”

”Tây nam kia là tình huống thế nào, tin tưởng Tuồng phụ quân mặc dù thân ở hậu cung cũng biết được.” Ti Mộ Viện khẽ nói, “Nhi thần nghe nói, những thổ tộc kia đối xử phu thi cực kỳ tàn bạo, còn tàn bạo làm sao, tin tưởng không cần nhi thần nói, Tuồng phụ quân cũng có thể tưởng tượng, Thập nhất hoàng đệ thuở nhỏ thân thể liền suy yếu, nếu thật sự đến loại địa phương đó, tin tưởng không được mấy ngày liền...”

”Đủ!” Tuồng quân ngoan lệ quát một tiếng, vẻ mặt kinh hoàng, “Người đến cùng muốn Bồn cung làm những gì cho người?”

”Không phải vì nhi thần, mà là vì Thập nhất hoàng đệ, vì Tuồng phụ quân người.” Ti Mộ Viện cười nói, “Chỉ cần tra ra cái chết của Uẩn Quân phụ quân là Chiêu Hoàng quý quân gây nên, Chiêu Hoàng quý quân mặc dù không chết chắc chắn cũng mất mẫu hoàng sủng ái, vậy Cừu hoàng muội sẽ không thể trở thành thái nữ.”

Tuồng quân quát lên: “Người có thể bảo đảm tương lai Ninh vương có thể bảo vệ phụ tử chúng ta bình an sao?” Hắn biết rõ, bây giờ Bình vương nói tới như thế là ăn nói suông mà thôi, ở trong cung sinh hoạt nhiều năm như vậy, hắn mặc dù không có tâm tư thâm trầm như những người này, thế nhưng cũng tuyệt đối không ngu ngốc!

”Ngũ hoàng tỷ đã nói, ưng thuận hứa hẹn, chưa từng không lời!” Ti Mộ Viện nghiêm mặt nói, “Tương lai Ngũ hoàng tỷ nếu đăng cơ, kia Uẩn Quân phụ quân tự nhiên có thể được truy phong làm Phụng hậu, mà Tuồng phụ quân có ân với Ngũ hoàng tỷ cùng Uẩn Quân phụ quân, tuy rằng không thể ngồi lên vị trí Hoàng Phụng hậu, nhưng vị trí quý thái quân thậm chí hoàng quý đất quân cũng có thể!”

Tuồng quân cắn răng, gầy gù.

Ti Mộ Viện tiếp tục nói: “Tuồng phụ quân có thể ngẫm lại, cho dù mẫu hoàng không đem Thập nhất hoàng đệ đưa đi kết giao, tương lai nếu Thụy vương đăng cơ, Chiêu Hoàng quý quân sẽ để Tuồng phụ quân sống dễ chịu sao? Thập Nhất hoàng đệ có thể gả thế chủ tốt sao?”

Tuồng quân hạ thấp mi mắt xuống, tựa hồ vẫn còn gầy gù.

Ti Mộ Viện thấy thế, nhân tiện nói: “Nhi thần nên nói cũng đã nói xong, Tuồng phụ quân không ngại suy nghĩ thật kỹ.” Dứt lời, xoay người ly khai.

”Chờ đã!” Tuồng quân gọi nàng lại.

Ti Mộ Viện ngoắc ngoắc khoe miệng, xoay người lại, “Tuồng phụ quân còn có chuyện gì?”

”Bồn cung đáp ứng người, thế nhưng Bồn cung không bảo đảm tra được sự tình các người muốn.” Tuồng quân nghiêm mặt nói.

Ti Mộ Viện cười nói: “Tuồng phụ quân yên tâm, ngài chỉ cần đem chân tướng tra được liền có thể, còn lại ngài không cần phải lo lắng.”

Tuồng quân sắc mặt rùng mình, tự nhiên rõ ràng ý tứ nàng nói, chỉ vì con trai duy nhất, hắn mặc dù cùng sói ác giao dịch cũng sẽ không tiếc!

...

Thụy vương phủ

Ti Mộ Trấn mang theo Thục Vũ Dung trở lại phủ, đang muốn giáo huấn một phen lại nghe hạ nhân đến thông báo, nói Hữu tướng tới chơi, nàng chỉ đành dè dặt giận trong lòng xuống, hạ lệnh Thục Vũ Dung không được ra khỏi phòng nửa bước, sửa sang lại vẻ mặt, liền đi vào chính sảnh nghênh tiếp Thục Lam Phong.

Thục Lam Phong cũng không biết chuyện của Thục Vũ Dung, cho nên tâm tình cũng khá tốt, thấy Ti Mộ Trấn đi ra, liền đứng dậy hành lễ: “Hạ quan gặp qua Thụy vương điện hạ.”

”Mẫu thân không cần đa lễ.” Ti Mộ Trấn cười nói.

Hai người ngồi xuống, Thục Lam Phong liền mở miệng nói: “Bệ hạ mệnh An vương cùng Thập Lục hoàng nữ đi nghênh đón Trầm Ngọc Thanh, điện hạ cảm thấy thế nào?”

Ti Mộ Trấn ngưng thần nói, “Mẫu thân thấy thế nào?”

”An vương không ở bên trong vòng xoáy, Thập Lục hoàng nữ...” Thục Lam Phong dừng một chút, trong mắt loé ra vẻ mặt phức tạp, “Nàng là đường nữ Đức quý quân, cùng Đại hoàng tử cũng coi là cùng phụ sở xuất, bệ hạ phái nàng đi là hợp tình hợp lý.”

Chỉ là Thập Lục hoàng nữ này gần nhất vì sao có nhiều chuyện như vậy?

Nàng vẫn cho là, lấy trình độ chán ghét bệ hạ đối với nàng, mặc dù nàng áp sát Ninh vương, cũng chưa chắc có thể có ngày nổi danh, nhưng bây giờ, nàng lại nhiều lần xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Này đến tột cùng là vì sao?

”Mẫu thân cảm thấy có gì không thích hợp?” Ti Mộ Trần nhú mày nói.

Thục Lam Phong cười nói: “Không thích hợp đúng là không có, chỉ là...” Nàng nhìn Ti Mộ Trần một chút, trầm ngâm một lát mới nói: “Chỉ là bệ hạ triệu Trầm Ngọc Thanh hồi triều, nói vậy rất có dụng ý.”

Ti Mộ Trần gật đầu tán thành, “Lần trước chuyện bản điện cùng mẫu thân đề cập tới không biết mẫu thân cân nhắc thế nào?”

Thục Lam Phong trầm giọng nói: “Nếu Thục gia cùng Thẩm gia trực tiếp thông gia, sợ không thích hợp, bệ hạ cũng chưa chắc cho phép, nhưng Trang gia thì không tệ.”

”Bản điện cũng cho là như thế, chỉ là...” Ti Mộ Trần nhú mày, “Trang Minh Hâm kia gần đây tựa như có chút không thích hợp.”

Thục Lam Phong nói: “Điện hạ nhưng là chỉ việc nàng đề cử Thập Lục hoàng nữ?”

”Bản điện thực sự là không nghĩ ra nàng có lý do gì đề cử Thập Lục hoàng muội!” Ti Mộ Trần trầm giọng cả giận nói, “Nếu nàng không muốn cùng bản điện, vậy cũng có thể đề cử Ninh vương, làm sao lại kéo Thập Lục hoàng muội lên?”

”Điện hạ không cùng nàng gặp mặt?” Thục Lam Phong cau mày nói.

Ti Mộ Trần hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ nàng bị mẫu hoàng phạt bổng lộc, thì càng thêm ra sức chuyện vị trí ở thái lăng, chỉ lo, làm không tốt mà bị mẫu hoàng đoạt chức quan! Bản điện ba lần bốn lượt phái người đi thỉnh, trở về đều nói không thấy người, có người nói nàng bây giờ ở tại thái lăng!”

Thục Lam Phong suy nghĩ một chút, “Chuyện này điện hạ không nên làm quá mức rõ ràng, hạ quan sẽ tìm một cơ hội gặp gỡ nàng.”

Ti Mộ Trần nói: “Bây giờ chỉ có thể làm phiền mẫu thân.”

”Đây là hạ quan nên làm.” Thục Lam Phong mỉm cười nói: “Đúng rồi, Dung nhi ở quý phủ có gây sự hay không? Dung nhi thuở nhỏ liền bị phụ thân hắt hủi, nếu có sai lầm kính xin điện hạ thông cảm nhiều hơn.”

Ti Mộ Trần cười nói: “Mẫu thân lo xa rồi, Dung nhi rất tốt, hẳn là chính quân của bản điện, bản điện tự nhiên sẽ thương tiếc hẳn.”

Thục Lam Phong gật gù đầu, nói vài câu, liền đứng dậy cáo từ.

Ti Mộ Trần tự mình đem người đưa đến cửa, vừa mới xoay người muốn hướng về thư phòng đi, thế nhưng suy nghĩ một chút, lại xoay chuyển phương hướng, đi hậu viện, Thục Vũ Dung tuy rằng chọc nàng, thế nhưng hẳn dù sao cũng là con trai trưởng Thục tương, lại là biểu đệ của mình, hơn nữa còn là chính quân, nàng mặc dù không thích, cũng đến làm dáng một chút, nhưng khi nàng mang theo ý nghĩ đến sân hân, đã thấy thiếp thân tiểu thị của trác quân nàng thương yêu nhất vội vã đến báo, nói Chính quân đem hết thấy chủ nhân trong phủ đều triệu đến sân, đồng thời để bọn họ quỳ gối trên đất lạnh lẽo, còn nói không có hân chấp thuận không cho phép đứng dậy.

Ti Mộ Trần nhất thời giận dữ, vội vàng chạy tới sân Thục Vũ Dung, lập tức nhìn thấy trong sân quả nhiên quỳ đầy người, khi nàng đang muốn đi vào, nhưng nhớ tới lời Thục Lam Phong mới rồi, lại cứng rắn dừng bước, híp híp mắt, đề lừa giận trong lòng xuống, sau đó xoay người ly khai.

Tuyên Vũ năm hai mươi tám, ngày 27 tháng 12, Uy Viễn đại tướng quân Trầm Ngọc Thanh hồi triều, Tuyên Vũ đế mệnh An vương Ti Mộ Tuyền, Thập Lục hoàng nữ Ti Mộ Hàm đi tới ngoài kinh thành mười dặm nghênh tiếp, lấy đó ân sủng!

Sáng sớm hôm đó, Ti Mộ Hàm liền ra cửa, cùng An vương Ti Mộ Tuyền tới trước cửa cung hội họp, sau đó dẫn đội ngũ ra khỏi cửa thành...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 68: Đâm Sau Lung

Edit: Sally

Đội ngũ gần trăm người mệnh mông cuộn cuộn từ cửa cung xuất phát, một đường đi ra.

Trận thế lớn như vậy, ở Tuyên Vũ đế cũng không thường thấy.

Ti Mộ Hàm tuy rằng biết mẫu hoàng đối với Trầm Ngọc Thanh này phi thường xem trọng, chỉ qua việc đem đại hoàng tử của mình gả cho nữ tử tuổi xấp xỉ mình liền có thể thấy được, chỉ là bây giờ đi nghênh đón Trầm Ngọc Thanh lộ liễu như vậy, là việc nàng không nghĩ tới.

“Thập Lục hoàng muội không quen sao?” An vương Ti Mộ Tuyên giục ngựa đi tới bên người nàng, hỏi.

Ti Mộ Hàm nhìn nàng một chút, cười nói: “Hoàng muội rất hiếm thấy trận thế lớn như vậy, thật có chút không quen.”

“Sau này Thập Lục hoàng muội sẽ quen thuộc.” Ti Mộ Tuyên nhàn nhạt cười nói.

Ti Mộ Hàm nghe vậy, hơi thiếu mi, “Thập Tam hoàng tỷ nói giỡn, hoàng muội chỉ là một hoàng nữ bé nhỏ không đáng kể, làm sao có thể thường thường có cơ hội tham dự đại sự như vậy.”

Ngày hôm đó An vương tựa hồ có chút không giống, chỉ ít cùng ngày ấy nàng đến đưa thiệp mời không giống nhau.

Ngày ấy An vương trong mắt ẩn ẩn giấu đi không cam lòng cùng uất nộ, mà ngày hôm nay, nàng không dấu vết đánh giá nữ tử bên người, Ti Mộ Tuyên lúc này mặc triều phục màu đỏ tím, anh tư hiên ngang, vầng trán bình tĩnh, nếu thật sự so ra, nàng tuyệt đối sẽ không bại bởi Ninh vương cùng Thụy vương, chỉ đáng tiếc, nàng nhưng là Minh quý quân sơ xuất!

Ti Mộ Hàm nghĩ, nếu trên người nàng ấy không có chảy dòng máu ngoại tộc, bây giờ trong triều đình sợ lại là một phen cảnh tượng khác, bỗng nhiên, trong lòng hiện qua một vết sóng ngầm, nếu Thập Tam hoàng tỷ thật sự muốn cùng Ninh vương và Thụy vương giành giật một hồi, sợ cũng chưa chắc không có khả năng, chỉ ít, Ninh vương cùng Thụy vương thực lực tổn thất rất nhiều.

Nhưng mà, cái ý niệm này chỉ là một cái thoáng mà qua liền biến mất.

Không phải nàng lòng mang lòng trắc ẩn, mà là...

Lấy tâm trí Thập Tam hoàng tỷ, tất nhiên sẽ không làm chuyện bực này, chọc giận mẫu hoàng.

Ti Mộ Tuyên bất động thanh sắc nói: “Thập Lục hoàng muội có biết mẫu hoàng lần này vì sao phái người và ta tới đón tiếp Trầm đại tướng quân?”

“Thập Tam hoàng tỷ muốn nghe hoàng muội nói thật hay là nói khoác?” Ti Mộ Hàm cười nói.

Ti Mộ Tuyên mỉm cười nói: “Thập Lục hoàng muội cho rằng ở trước mặt ta còn cần nói khoác sao?”

“Này hoàng muội thật sự không biết.” Ti Mộ Hàm tựa như cười mà không cười nói.

Ti Mộ Tuyên cười nói: “Ta cũng không phải là Ngũ hoàng tỷ, Thập Lục hoàng muội không cần mọi chuyện đều cảnh giác với ta.”

“Thập Tam hoàng tỷ nói giỡn.” Ti Mộ Hàm nói: “Hoàng muội không phải đề phòng Thập Tam hoàng tỷ.”

Ti Mộ Tuyên nhìn nàng một cái, “Ta thường nghe nói Thập Lục hoàng muội tâm tính cẩn thận, hôm nay xem ra xác thực như vậy.”

“Hoàng muội thân đơn bóng chiếc, không quyền không thế, lại chọc mẫu hoàng chán ghét, nếu như lại không cẩn thận chút, sợ khó giữ được tính mạng.” Ti Mộ Hàm thùy thùy mi mắt, nói.

Ti Mộ Tuyên cười nói, “Thập Lục hoàng muội, cẩn thận chút vẫn phải có, chỉ là quá mức cẩn thận sẽ làm cho người ta cảm giác đối trá.”

Ti Mộ Hàm thiếu mi nói: “Nói như vậy Thập Tam hoàng tỷ cho rằng hoàng muội đối trá?”

“Không.” Ti Mộ Tuyên lắc đầu nói, “Chỉ là Thập Lục hoàng muội không tin ta mà thôi.”

“Tin?” Ti Mộ Hàm xì xì nở nụ cười, “Ta đã từng đi tin vào một người, tuy rằng không xưng được là toàn tâm toàn ý, thế nhưng ít nhất có dự định đời này sẽ tin một mình nàng, nhưng mà đến cuối cùng, nàng hỏi cũng không hỏi liền đem ta định tội, sau đó còn thể muốn đưa ta vào chỗ chết, Thập Tam hoàng tỷ, người cho rằng hoàng muội còn nên tin tưởng sao?”

Ninh vương như vậy, xác thực làm cho nàng rất thất vọng.

Cho dù nàng rất rõ ràng, giữa các nàng quan hệ chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, nhưng mà bên trong phần lợi dụng này không hẳn không có tình tỷ muội chân chính, bây giờ nàng ta nhìn thấy một vài thứ, liền thể muốn đẩy nàng vào chỗ chết cũng đã tổn thương nàng tâm!

Những năm gần đây, ở trong hoàng cung, Ninh vương là người duy nhất cho nàng tình tỷ muội, bây giờ các nàng đã đi tới mức độ như vậy...

Tin?

Thập Tam hoàng tử tuy rằng sẽ không đối với nàng làm sao, cũng không có lý do gì đối với nàng làm gì, nhưng nàng nếu tin nàng ấy, sợ cũng sẽ không có kết quả tốt gì.

Trong hoàng thất, không có tình tử muội vĩnh viễn.

Bây giờ, nàng chân chính lĩnh ngộ được.

Ti Mộ Tuyền nhủ nhủ mảy, không có lên tiếng. Thập Lục hoàng muội nói người kia là Ngũ hoàng tử sao? Chỉ là, nàng tuy rằng biết được Thập Lục hoàng muội cùng Ninh vương cũng không phải hoàn toàn là địa áp sát cùng nhau, điểm này từ ngày đó ở Nhục Thủy Tam Thiên lâu nàng hướng mình cầu cứu mà ‘bỏ quên’ Ninh vương, liền có thể thấy được.

Hơn nữa, lấy tính tình của nàng, cũng tuyệt đối sẽ không như Thất hoàng tử, hoàn toàn phụ thuộc vào Ninh vương, nhưng giữa các nàng từ khi nào đã đến mức độ đưa vào chỗ chết như nàng ấy nói tới?

Ti Mộ Tuyền không hoài nghi Ti Mộ Hàm đang nói dối, bởi vì để Thập Lục hoàng muội đoạn tuyệt với Ngũ hoàng tử, cũng là một trong những kế hoạch của mẫu hoàng.

Lẽ nào Thập Lục hoàng muội bây giờ đã đoạn tuyệt với Ninh vương?

Nàng suy nghĩ một chút, liền thấp giọng hỏi: “Thập Lục hoàng muội cùng Ngũ hoàng tử đã xảy ra chuyện gì?”

Ti Mộ Hàm sững sờ, không nghĩ tới nàng sẽ hỏi trắng ra như vậy, “Không biết Thập Tam hoàng tử hỏi như vậy để làm gì?” Nàng luôn cảm giác An vương điện hạ hôm nay có gì đó không đúng, tựa hồ đối với mình quá mức thân thiết.

“Ta vẫn rất ước ao Thập Lục hoàng muội.” Ti Mộ Tuyền mỉm cười nói.

Ti Mộ Hàm kinh ngạc, sau đó bật cười, mang theo một chút tự giễu, “Không biết hoàng muội trên người có cái gì đáng giá Thập Tam hoàng tử ước ao đây?”

Nàng với An vương, chỗ xuất sắc duy nhất chính là nàng hoàn toàn là người Đại Chu, nhưng nếu vì cái này mà đáng giá nàng ước ao, kia An vương cũng quá làm cho nàng thất vọng rồi.

Ti Mộ Tuyền cười nói: “Thập Lục hoàng muội tuy rằng tuổi thơ mất cha, thế nhưng may mắn được nuôi dưới gối Hòa Dụ Phụng, sau lại nuôi dưỡng dưới gối Uân Quân phụ quân, cùng Ngũ hoàng tử thuở nhỏ cùng lớn lên, có thể nói, trong nhiều tỷ muội lại có tình nghĩa tỷ muội thâm hậu như vậy mà không phải cùng phụ sở sinh, chỉ có Thập Lục hoàng muội cùng Ngũ hoàng tử, ta là độc nữ duy nhất của phụ quân, thuở nhỏ lại cùng các vị hoàng tử hoàng muội không quen thuộc lắm, lúc nhớ tới, cũng rất tịch liêu.”

“Thập Tam hoàng tử sai rồi, người cùng Ngũ hoàng tử quan hệ tốt nhất, không phải hoàng muội, mà là Thất hoàng tử.” Ti Mộ Hàm khẽ nói.

“Thật sao?” Ti Mộ Tuyền không phản đối cười nói, “Nhưng mà dưới cái nhìn của ta, Ngũ hoàng tử cùng Thất hoàng tử có cũng chỉ là quan hệ lợi ích mà thôi, cái gọi là tỷ muội tình thâm lại có mấy phần?”

Ti Mộ Hàm thiếu mi nói: “Thập Tam hoàng tử làm sao biết được hoàng muội cùng Ngũ hoàng tử trong lúc đó không phải như thế?”

“Nếu nói đây là trực giác của ta, Thập Lục hoàng muội tin tưởng không?” Ti Mộ Tuyền cười nói.

Ti Mộ Hàm cũng cười nói: “Thường nghe người ta nói, Thập Tam hoàng tử tâm tư cẩn thận, bây giờ xem ra đây cũng là sự thật.”

Ti Mộ Tuyền nhìn nàng một chút nói, “Nói như vậy, ta đoán không sai?”

Ti Mộ Hàm kéo cương ngựa ngừng lại, nói: “Thập Tam hoàng tử có chuyện không ngại nói thẳng.”

“Thập Lục hoàng muội không cần căng thẳng như vậy, chỉ là tỷ muội chúng ta nói chuyện phiếm một chút mà thôi.” Ti Mộ Tuyền cũng kéo cương ngựa, cười nói.

Ti Mộ Hàm nói: “Thật sao?”

“Tự nhiên.” Ti Mộ Tuyền nói, “Hơn nữa, có mấy lời nếu nói quá mức rõ ràng, trái lại liền không tốt, cũng có vẻ hơi hư huyền, tin tưởng đến lúc đó, Thập Lục hoàng muội cũng chưa chắc thật sự tin tưởng.”

Ti Mộ Hàm thiếu mi, “Vậy nếu tương lai hoàng muội hiểu sai ý, Thập Tam hoàng tử chớ trách hoàng muội.”

Ti Mộ Tuyền cười nói, “Chỉ cần Thập Lục hoàng muội cho ta một lời hứa hẹn liền tốt.”

“Hứa hẹn?” Ti Mộ Hàm thiếu mi nói.

Ti Mộ Tuyền tự tiểu phi tiểu nói: “Thập Lục hoàng muội sẽ không thật sự đã quên chứ? Lần trước ở Nhục Thủy Tam Thiên lâu, Thập Lục hoàng muội cũng đã nói, thiếu nợ ta một ân tình.”

Ti Mộ Hàm nhìn nàng, “Hoàng muội đột nhiên phát hiện, kỳ thực Thập Tam hoàng tỷ cũng thật giả dối.”

“Kỳ thực Thập Lục hoàng muội cũng rõ ràng, thân phận như chúng ta, nếu sống quá mức đơn giản, trái lại dễ dàng chết.” Ti Mộ Tuyền cười nói, chợt chuyển hướng đề tài, “Thời điểm không còn sớm, nếu có sai lầm, bỏ lỡ việc gây việc xấu cho mẫu hoàng liền không tốt, chúng ta vẫn mau mau đi thôi.”

Dứt lời, giục ngựa tiến lên.

Ti Mộ Hàm cười cợt, lập tức đi theo.

Mặc kệ nàng nói lời này là ý gì, nhưng nàng cảm giác, An vương đối với nàng cũng không quá ác ý, cũng tựa hồ không có nguyên nhân gì đối với nàng sinh ra ác ý.

Có câu nói kỳ thực nàng nói rất đúng, quan hệ cùng thân phận như các nàng, có mấy lời nói trắng ra, ngược lại sẽ không tốt.

Nàng cũng chưa chắc sẽ tin tưởng.

Cho nên nàng để ý làm gì, tương lai nhất định sẽ rõ ràng!

Sau gần nửa canh giờ, đoàn người đi tới kinh thành ngoài mười dặm, từ lâu đã dự định tốt vị trí.

Ti Mộ Hàm cúi đầu xoa xoa thân ngựa một hồi, mở miệng hỏi: “Hoàng muội tuổi vẫn còn nhỏ, đối với đại thần trong triều cũng không hiểu rõ, không biết Thập Tam hoàng tỷ có thể vì hoàng muội nói một chút về vị Trầm đại tướng quân này hay không?”

Ti Mộ Tuyền khẽ mỉm cười, “Không biết hoàng muội muốn biết cái gì?”

“Tự nhiên càng tỉ mỉ càng tốt.” Ti Mộ Hàm cười nói, “Nói thế nào nàng cũng là thê chủ của Đại hoàng huynh.”

Ti Mộ Tuyền thật sâu nhìn nàng một cái, sau đó nói: “Trầm đại tướng quân thời điểm mẫu hoàng vẫn là thái nữ cũng đã là thủ hạ đương sai của mẫu hoàng, tuy rằng lúc đó chỉ là một thị vệ bên trong Thái nữ phủ, thế nhưng rất được mẫu hoàng tín nhiệm, sau đó, Tiên hoàng bỗng nhiên bệnh chết, mẫu hoàng đăng cơ, đối nội cần ổn định triều chính, đối ngoại thì lại phải đối mặt ám động khắp nơi, lúc này, Tây Bắc Tây Nhung quốc nhân lúc Đại Chu thay đổi ngôi vị hoàng đế, tập kích biên cảnh Đại Chu ta, giết chóc trắng trợn, mẫu hoàng mặc dù chưa vững chắc triều chính, nhưng cũng không cho phép Tây Nhung làm càn như vậy, liền khư khư cố chấp muốn đối ngoại dụng binh, nhưng mà khi đó, trong triều đa số đại thần không đồng ý, mà tướng lĩnh có thể sử dụng đều phản đối đối ngoại dụng binh vào lúc này, mẫu hoàng lúc này, mệnh Trầm Ngọc Thanh lúc đó đã được phong là thống lĩnh Cẩm Vệ quân làm chủ soái, suất lĩnh vẹn vẹn chỉ có mười ngàn đại quân đi đối phó biên cảnh Tây Bắc, cùng lúc đó đại doanh biên cảnh Tây Bắc 50 ngàn hội hợp, Tây Nhung quốc biết được Đại Chu xuất binh biên cảnh, liền coi đây là cơ, tụ tập mười vạn đại quân tấn công biên cảnh Đại Chu, so với đại doanh Tây Bắc biên cảnh xa xa đối lập, Đại Chu một lần công phá biên cảnh, ý đồ xâm lấn Đại Chu ta, mẫu hoàng khư khư cố chấp khiến cho Tây Nhung quốc dụng binh quy mô lớn, điều này làm cho triều đình lúc đó vốn bất ổn càng thêm bất an, hầu như tất cả mọi người cũng không coi trọng cuộc chiến tranh này, càng không coi trọng Trầm Ngọc Thanh, thậm chí có đại thần đưa ra ý kiến giết Trầm Ngọc Thanh lấy cái chết của nàng làm lắng lại tức giận của Tây Nhung quốc, nhưng mà, một tháng sau, tin chiến thắng truyền đến, Trầm Ngọc Thanh lấy 50 ngàn đại quân đã bại mười vạn đại quân Tây Nhung quốc, hơn nữa còn chém giết đại soái Tây Nhung quốc lĩnh binh thời đó, cũng là hoàng nữ Tây Nhung quốc quân coi trọng nhất, trận chiến đó là trận chiến đầu tiên của Trầm Ngọc Thanh, nhưng cũng là trận chiến làm cho thanh danh nàng lan xa, sau đó hơn hai mươi năm, nàng cùng Tây Nhung giao chiến vô số, mà thắng nhiều hơn bại, được Tây Nhung quốc xưng là chiến thần Đại Chu, người Tây Nhung quốc nghe tên mà biến sắc.”

Ti Mộ Tuyền nói xong, nhìn về phía Ti Mộ Hàm, đã thấy nàng đang cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, liền nhân tiện nói: “Tam đại tướng lĩnh Đại Chu ta, ngoại trừ Trầm Ngọc Thanh ra, còn có Cố Nhục Thanh đóng quân ở Tây Nam cùng Tiêu Nguyệt đóng giữ mặt Đông, thế nhưng nếu bàn về kinh nghiệm tác chiến cùng danh vọng, lại xa xa không bằng Trầm Ngọc Thanh.”

Ti Mộ Hàm hỏi: “Nếu như hoàng muội nhớ không lầm, Cố Nhục Thanh tinh thông chính là tác chiến tiêu diệt trong phạm vi nhỏ, mà Tiêu Nguyệt lại là thủy chiến hảo thủ.”

“Thập Lục hoàng muội nói không sai.” Ti Mộ Tuyền cười nói, sau đó cũng thở dài một tiếng, “Nếu nói tới danh tướng Đại Chu chúng ta, lại không nhiều.”

Ti Mộ Hàm nói: “Nếu Thập Tam hoàng tỷ có cơ hội hiển lộ, cũng chưa chắc không phải một vị danh tướng.”

Ti Mộ Tuyền cười, “Thập Lục hoàng muội nói giỡn, ta tuy rằng có lòng này, thế nhưng ta cũng rất rõ ràng, ta cũng không phải là người thiện võ.”

Ti Mộ Hàm cười, không tỏ rõ ý kiến.

Ti Mộ Tuyền lặng im chốc lát, lại quay lại đề tài Trầm Ngọc Thanh, “Năm trước, chính phu Trầm đại tướng quân tạ thế, mẫu hoàng vì động viên tâm nàng, liền hạ chỉ đem Đại hoàng huynh lúc đó chỉ mới mười bốn tuổi gả cho nàng làm kế thất, chỉ là đáng tiếc, chỉ một năm, Đại hoàng huynh vì khó sinh mà chết.”

“Thập Tam hoàng tỷ, Trầm Ngọc Thanh đối với Đại hoàng huynh tốt không?” Ti Mộ Hàm hỏi.

Ti Mộ Tuyền nhìn nàng, “Thập Lục hoàng muội rất quan tâm vấn đề này?”

Ti Mộ Hàm gật đầu, “Năm đó hoàng muội tuy rằng cùng Đại hoàng huynh cũng không thân cận, thế nhưng bây giờ hoàng muội nếu làm con nuôi phụ quân, cũng coi như cùng Đại hoàng huynh cùng phụ sở sinh.” Nàng nói xong, lại bồi thêm một câu: “Thập Tam hoàng tỷ cùng hoàng muội nói nhiều như vậy, hoàng muội cũng không muốn cùng Thập Tam hoàng tỷ vòng vèo, phụ quân rất quan tâm chuyện của Đại hoàng huynh, nếu biết được Đại hoàng huynh khi còn sống trải qua rất tốt, nói vậy trong lòng ít nhiều gì có chút an ủi.”

Ti Mộ Tuyền gật gù đầu, “Năm đó Đại hoàng huynh khó sinh mà chết, Trầm Ngọc Thanh phù linh hồi kinh, tự mình hướng mẫu hoàng thỉnh tội, lúc đó mẫu hoàng tuy rằng thương tâm Đại hoàng huynh chết, nhưng cũng không có đối với nàng trách cứ nhiều, trái lại an ủi vài lần, sau đó lại muốn vì Trầm Ngọc Thanh chỉ hôn khác, có điều Trầm Ngọc Thanh lấy lý do Đại hoàng huynh từ chối, lúc đó ta từng nghe phụ quân nói, Trầm Ngọc Thanh gốc ở kinh thành hơn một tháng, ngày ngày say mê trước linh tiên Đại hoàng huynh, cũng là quá thương tâm, mẫu hoàng thấy vậy, cũng không nói đến chuyện vì nàng chỉ hôn thêm nữa, nhưng sau nàng trở về biên cảnh là vì Uy Viễn đại tướng quân.”

Ti Mộ Hàm nghe vậy, ý vị không rõ nói một câu, “Xem ra Đại hoàng huynh cũng chưa chắc không có gả đúng người.”

Ti Mộ Tuyền nhàn nhạt nhìn nàng một cái, tiếp tục nói: “Người người đều nói Trầm đại tướng quân đối với đại hoàng tử tình thâm ý trọng, những năm này một mình nàng ở biên quan, bên người nghe nói không có bất kỳ nam tử nào xuất hiện, có người nói ng ng cả người chăm sóc bên cạnh cũng là nữ tử, mặc dù là nam tử cũng là một ít thị nhân tuổi già.”

“Nói như vậy, Thập Tam hoàng tỷ cho rằng, Trầm đại tướng quân đối với Đại hoàng huynh là rất tốt?” Ti Mộ Hàm thiêu mi nói.

Ti Mộ Tuyền nói: “Không biết Thập Lục hoàng muội muốn nghe nói thật hay là lời nói dối?”

“Những chuyện này, Thập Tam hoàng tỷ cho rằng hoàng muội muốn nghe loại nào?” Ti Mộ Hàm tựa như cười mà không phải cười nói.

Ti Mộ Tuyền cười khỏ một tiếng, “Trầm đại tướng quân thế nào ta không biết, thế nhưng ta từng nghe nói, Trầm Ngọc Thanh cùng chính phu trước kia cảm tình rất tốt, có người nói bọn họ là thanh mai trúc mã, còn trẻ thành hôn, sau đó Thầm tướng quân quanh năm đóng giữ biên cương, chính phu Thầm gia kia liền không sợ hãi đi theo ở bên, mặc dù sau đó Thầm gia chính phu kia sau thành hôn nhiều năm chưa sinh dục, Trầm Ngọc Thanh cũng chưa từng có ý nghĩ thú trúc phu, mấy năm sau, Thầm gia chính phu nhiều lần gian khổ, rốt cục sinh ra một nhi nữ, cũng chính là Thầm Như – nhi nữ hiện tại của Thầm tướng quân, tình cảm của hai người liền càng tốt hơn, lúc đó, Thầm tướng quân cùng với chính phu ở biên cương truyền thành ca tụng, chỉ đáng tiếc, Thầm Như còn chưa trưởng thành, Thầm gia chính phu liền tạ thế, lúc đó mẫu hoàng cũng thấy Thầm Như không có ai chăm sóc, liền để Đại hoàng huynh gả cho nàng.”

Tự nhiên lấy đó làm hoàng sủng cùng lung lạc.

Chỉ là những câu nói này nàng không có nói ra, cũng không thể nói ra miệng, chỉ là những chuyện này mặc dù nàng không nói, Thập Lục hoàng muội cũng nhất định có thể rõ ràng.

Ti Mộ Hàm tự nhiên rõ ràng điểm này, chỉ là lúc này nàng nghĩ tới cũng không phải mục đích mẫu hoàng đem Đại hoàng huynh gả đi, trái lại là...

“Thầm gia chính phu tạ thế không bao lâu, Đại hoàng huynh liền gả vào Thầm gia, hơn nữa Trầm Ngọc Thanh khi đó đã qua tuổi ba mươi, so với Đại hoàng huynh lớn hơn hai mươi tuổi, mặc dù Trầm Ngọc Thanh hữu tâm chờ Đại hoàng huynh lớn lên, nói vậy cũng là kính trọng mà thôi.” Ti Mộ Tuyền thấy nàng không nói lời nào, liền tiếp tục nói.

“Thập Tam hoàng tỷ, Thầm gia chính phu kia làm sao mà tạ thế?” Ti Mộ Hàm nói một câu nhìn như vô ý.

Ti Mộ Tuyền sau khi nghe, cả người rung mình, “Thập Lục hoàng muội vì sao hỏi như vậy?”

“Không có gì, chỉ là nhất thời nhớ tới liền tùy tiện hỏi một chút.” Ti Mộ Hàm khẽ nói.

Ti Mộ Tuyền tự nhiên không tin, có điều vẫn nói: “Nói đến cũng khéo, Thầm gia chính phu kia cũng giống như Đại hoàng huynh, là khó sinh mà chết, lúc đó Thầm gia chính phu có thai, tuổi cũng đã lớn, hơn nữa ở biên quan kia, hoàn cảnh tương đối kém, cho nên liền không có vượt qua được, Đại hoàng huynh cũng bởi vì như vậy mới mất sớm.”

Ti Mộ Hàm hững hờ gật gù đầu, tùy ý đáp một tiếng: “Thật sao?”

Ti Mộ Tuyền nhăn mày, “Thập Lục hoàng muội, tuy rằng có lúc người vì đạt được mục đích mà không thể không làm ra một ít sự tình vi phạm tâm ý, thế nhưng Thập Lục hoàng muội cũng không cần đem sự tình nghĩ tới phức tạp cùng âm u như vậy.”

Cho dù nàng ấy không hề nói gì, nàng cũng nhìn ra được, Thập Lục hoàng muội sợ là hoài nghi cái chết của Thầm gia chính phu chính là mẫu hoàng gây nên, là vì muốn đem Đại hoàng huynh gả vào Thầm gia.

Chỉ là, nàng cảm thấy, mẫu hoàng sẽ không làm như vậy, nếu muốn gả hoàng tử cho Trầm Ngọc Thanh, một đạo thánh chỉ liền có thể, tuy rằng đại hoàng tử làm trắc phu có chút oan ức, thế nhưng hiệu quả càng tốt hơn.

Trầm Ngọc Thanh có thể từ một thị vệ nhỏ nhỏ bò lên vị trí bây giờ, tự nhiên là người biết xem xét thời thế, nói vậy cũng sẽ không kháng chỉ.

Trái lại mẫu hoàng nếu động thủ loại trừ Thầm gia chính phu, nếu làm cẩn thận chút, cả đời không bị người phát hiện, thì cũng chẳng có gì, nhưng nếu lộ

ra một tia mạnh mẽ, chắc chắn sẽ phá hủy tín nhiệm giữa quân thần.

Huống hồ, Trầm Ngọc Thanh yêu phu như vậy, mẫu hoàng nhất định biết được!

Tì Mộ Hàm không tỏ rõ ý kiến, nàng cũng không biết chính mình vì sao lại suy nghĩ theo phương diện này, có lẽ vì danh tiếng Trầm Ngọc Thanh kia thực sự quá thịnh, mẫu hoàng là hạng người gì, nàng thật sự không thể nào hiểu rõ, thế nhưng dưới cái nhìn của một người làm Đế Hoàng, Trầm Ngọc Thanh uy danh quá thịnh, lại nắm binh quyền, nếu có lòng dạ khác, mặc dù không dao động căn cơ Đại Chu, cũng sẽ để Đại Chu ngập trong khủng hoảng!

Tì Mộ Tuyền thấy nàng không nói lời nào, lòng mảy mòi càng chặt, mẫu hoàng nói Đại Chu cần chính là một minh quân, nhưng nếu minh quân này quá mức đa nghi, vậy đối với Đại Chu mà nói tuyệt đối không phải chuyện tốt, nàng suy nghĩ một chút, đang muốn mở miệng nói chuyện, đã thấy người được phái đi phía trước điều tra khoái mã trở lại, nói Uy Viễn đại tướng quân không lâu liền đến, liền ẩn lời giải thích xuống, thu dọn đội ngũ, chậm đội Trầm Ngọc Thanh đến.

Tì Mộ Hàm thấy nàng như vậy, cúi đầu lạnh nhạt nói một câu, “Thập Tam hoàng tử yên tâm, không nên nói, không nên làm, hoàng muội tất nhiên sẽ không nói sẽ không làm.”

Cũng không thể nói không thể làm.

Trước tiên, bất luận chuyện này là thật hay giả, mặc dù là thật sự, nàng cũng không có ý định tuyên dương ra, không phải kiêng kỵ mẫu hoàng mượn cơ hội phát tác với nàng, mà là lo lắng việc này nếu bị phụ quân biết được, hậu quả khó mà lường được.

Phụ quân vì Chiêu Hoàng quý quân có ý định đem Thục gia nhi tử gả cho Thẩm Như liên quyết tâm tàn nhẫn đối với Nhị Thập Nhị hoàng nữ, nếu biết được đại hoàng tử từ gả đi là mẫu hoàng một tay thao diễn, sợ là sẽ xảy ra đại sự.

Tì Mộ Hàm thấy Đức quý quân tuy rằng tâm có oán khí, thế nhưng vẫn tha thứ hành vi của Tuyên Vũ đế, đem tất cả mọi người tội lỗi đổ trên người Chiêu Hoàng quý quân, liền biết hẳn đối với Tuyên Vũ đế vẫn tin cậy cùng không muốn xa rời.

Tì Mộ Tuyền nghe nàng nói vậy, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng cũng quyết định ngày khác nhất định phải cùng mẫu hoàng nói về vấn đề này.

Đại khái quá thời gian một nén nhang, đội ngũ khoái mã chạy tới.

Cầm đầu là một nữ tử trung niên thân mang nhung trang, bụi mù cuộn cuộn tuy rằng không thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng có thể cảm thụ được khí thế trên người nàng tàn mát ra.

Một hồi lâu sau, đội ngũ khoái mã kia cất bước chậm rãi ngừng lại.

Tì Mộ Hàm hí hí mắt, cùng Tì Mộ Tuyền giục ngựa về phía trước.

Cầm đầu nữ tử nhung trang kia chợt xuống ngựa, một chân quỳ xuống, âm thanh cực kỳ khàn khàn trầm thấp, “Mặt tướng Trầm Ngọc Thanh tham kiến An vương điện hạ, Thập Lục hoàng nữ điện hạ!”

Phía sau nàng chừng mười người cũng dồn dập xuống ngựa, hô lớn nói, “Tham kiến An vương điện hạ, Thập Lục hoàng nữ!”

Tướng lĩnh hồi kinh, nếu dẫn theo binh mã, nhất định phải đem hết thủy binh mã giao ở kinh thành ngoài đại doanh Tây Nam, không được lĩnh binh vào thành, mà lần này, Trầm Ngọc Thanh hồi triều, thân là tướng lĩnh điều nhiệm, vẫn không mang theo binh mã hồi kinh, cho nên cùng nàng đi theo chỉ có một ít hộ vệ cùng hạ nhân.

Tuy rằng chỉ là hộ vệ cùng hạ nhân, thế nhưng quanh năm ở tại biên cảnh đẫm máu, trên người tự nhiên cũng nhiễm một chút sát khí.

Tì Mộ Hàm cùng Tì Mộ Tuyền nhìn nhau một chút, sau đó xuống ngựa.

Tì Mộ Tuyền mở miệng nói: “Thẩm tướng quân không cần đa lễ, xin đứng lên.” Sau đó khom lưng nâng nàng dậy.

“Tạ An vương điện hạ, Thập Lục hoàng nữ điện hạ!” Trầm Ngọc Thanh dứt lời, sau đó đứng dậy.

Tì Mộ Hàm thấy rõ mặt mũi nàng, có lẽ bởi vì quanh năm ở biên cảnh, Trầm Ngọc Thanh tuy so với Tuyên Vũ đế nhỏ hơn vài tuổi, thế nhưng có vẻ càng lớn tuổi hơn, khuôn mặt lãnh nghị, hai mắt thâm trầm, một luồng sát khí quanh năm chinh chiến quanh quẩn trong đó.

Giữa lúc nàng đánh giá nàng ta, Trầm Ngọc Thanh cũng nhìn về phía nàng.

Ở trong đám người thân mang quan phục, Tì Mộ Hàm một thân thường phục có vẻ đặc biệt đáng chú ý.

Tì Mộ Hàm thấy Trầm Ngọc Thanh nhìn mình, nở nụ cười, ung dung nói: “Thẩm tướng quân một đường gian khổ.”

“Mặt tướng không dám, đa tạ Thập Lục điện hạ.” Trầm Ngọc Thanh nghiêm túc thận trọng nói.

Tì Mộ Tuyền mỉm cười nói: “Mẫu hoàng biết được Thẩm tướng quân hôm nay đến, đã hạ chỉ để bản điện cùng Thập Lục hoàng muội tới đón tiếp.”

Trầm Ngọc Thanh nghe vậy, chột quỳ xuống, “Thần tạ bệ hạ long ân.”

“Thẩm tướng quân xin đứng lên.” Ti Mộ Tuyền lại nói.

Ti Mộ Hàm không nói gì, nhưng vẫn đánh giá người theo Trầm Ngọc Thanh hồi kinh, nhưng nhìn một vòng, vẫn không phát hiện người nào là Thẩm Như, liền cười nói: “Bản điện nghe nói nhi nữ của Thẩm tướng quân lần này cũng theo Thẩm tướng quân hồi triều, không biết là vị nào?”

Trầm Ngọc Thanh nhìn nàng một chút, nói: “Hồi Thập Lục điện hạ, tiểu nữ ở trên đường nhiễm phong hàn, sợ là quá hai ngày nữa mới có thể trở về kinh.”

“Nhiễm phong hàn?” Ti Mộ Hàm trong lòng hơi động, trên mặt lại bất động thanh sắc, “Thật sao? Bản điện còn tưởng rằng hôm nay có thể cùng Trầm đại tiểu thư gặp mặt, không ngờ rằng nàng lại chưa tới.”

Trầm Ngọc Thanh đẩy mắt né qua một tia lệ mang, hỏi: “Không biết điện hạ vì chuyện gì muốn gặp tiểu nữ?”

Ti Mộ Hàm cười nói: “Không có gì, chỉ là thường thường nghe phụ quân đề cập đến Trầm đại tiểu thư, bây giờ hiếm thấy mẫu hoàng phái bản điện khởi tới đón tiếp Thẩm tướng quân, bản điện liền muốn gặp mặt một lần.”

“Thì ra là như vậy, ngày sau mặt tướng sẽ mang tiểu nữ đến bái phỏng Thập Lục điện hạ.” Trầm Ngọc Thanh chấp tay nói.

Ti Mộ Hàm cười nhạt nói, “Vây bốn điện xin đợi đại giá.”

“Không dám.” Trầm Ngọc Thanh trầm giọng nói, “Không biết Đức quý quân những năm này thân thể thế nào?”

Ti Mộ Hàm khẽ mỉm cười, “Đa tạ Thẩm tướng quân quan tâm, phụ quân tất cả mạnh khỏe.”

“Như vậy mặt tướng liền yên tâm.” Trầm Ngọc Thanh dứt lời, khuôn mặt kiên nghị tựa hồ có mấy phần nhu hòa.

Ti Mộ Hàm sững sờ, chẳng lẽ Trầm Ngọc Thanh này thật sự đối với Đại hoàng huynh có tình?

Ti Mộ Tuyền nói: “Thẩm tướng quân một đường phong trần cũng mệt mỏi, bản điện đưa Tướng quân hồi phủ, mẫu hoàng nói, Tướng quân hồi phủ cố gắng điều dưỡng mấy ngày, không cần nóng lòng tiến cung bái kiến.”

Trầm Ngọc Thanh nói: “Tạ bệ hạ.”

Một hồi lâu sau, hai đội nhân mã hội hợp, liền hướng về kinh thành mà đi.

Sau nửa canh giờ, Ti Mộ Hàm cùng Ti Mộ Tuyền đem Trầm Ngọc Thanh tự mình đưa đến Thẩm gia đại trạch, lại sai người đem tùy tùng Trầm Ngọc Thanh đến dịch quán, trước cửa Thẩm gia cùng Trầm Ngọc Thanh khách sáo vài câu, nhân tiện nói cần tiến cung cùng Tuyên Vũ để phục mệnh mà cáo từ.

“Thập Lục điện hạ!” Trầm Ngọc Thanh bỗng nhiên gọi Ti Mộ Hàm lại.

Ti Mộ Hàm quay đầu ngựa lại, hỏi: “Thẩm tướng quân còn có chuyện gì sao?”

“Mặt tướng là ngoại thần, không tiện tiến vào hậu cung, tương lai hi vọng Thập Lục điện hạ có thể cùng mặt tướng tiến cung thỉnh an Đức quý quân.” Trầm Ngọc Thanh vẻ mặt không thay đổi nói.

Ti Mộ Hàm sững sốt một chút, lập tức cười nói: “Có thể, nếu như Tướng quân rảnh rỗi, phái người đến thông báo bản điện liền được.”

“Tạ Thập Lục điện hạ!” Trầm Ngọc Thanh khom người nói.

Ti Mộ Hàm hí mắt, sau đó mới cùng Ti Mộ Tuyền ly khai.

Dọc theo đường đi, Ti Mộ Hàm vẫn không nói gì, Ti Mộ Tuyền mở miệng nói: “Thẩm tướng quân tựa hồ rất kính trọng Đức quý quân.”

Ti Mộ Hàm không để ý lắm nói: “Nói thế nào, nàng cũng là thê chủ của Đại hoàng huynh.” Chỉ là, phụ quân không nhất định muốn gặp vị Thẩm tướng quân này.

Nhưng mà, nàng thật sự đối với Đại hoàng huynh có tình sao?

Cho dù nàng rõ ràng chuyện cảm tình không hẳn cùng tuổi tác có quan hệ, thế nhưng giữa bọn họ tuổi cách biệt quá xa, ở chung thời gian lại không nhiều, thế nhưng nàng vẫn phát hiện, Trầm Ngọc Thanh thời gian nói tới phụ quân, dĩ thường kính trọng.

“Nói cũng phải.” Ti Mộ Tuyền đáp một tiếng, liền không tiếp tục nói nữa.

Hai người cùng tiến cung, thế nhưng vẫn không được Tuyên Vũ để triệu kiến, chỉ phái Tô Tích Chi ra nói mấy câu mang tính hình thức liền để cho hai người ly khai.

Rời khỏi Giao Thái điện, Ti Mộ Tuyền đột nhiên nói tới một chuyện, “Thẩm Như cũng coi là một võ tướng, làm sao lần này hồi triều lại nhiệm phong hân chậm trễ hành trình?”

Ti Mộ Hàm thiêu mi, cũng không biết nàng là vô tình hay cố ý, nhân nhạ hỏi: “Thập Tam hoàng tử lời này là ý gì?”

“Không có gì, chẳng qua cảm thấy có chút kỳ quái thôi.” Ti Mộ Tuyền cười, không nói thêm gì, “Sự tình đã hoàn thành, Thập Lục hoàng muội có nơi nào muốn đi?”

Ti Mộ Hàm cười nói: “Hoàng muội đang định hồi phủ.”

“Thật sao?” Ti Mộ Tuyền mỉm cười nói, “Ta muốn đi thỉnh an phụ quân, cáo từ trước.”

Ti Mộ Hàm cười, nghe đồn mấy ngày nay Minh quý quân cùng Thập Tam hoàng tử tựa hồ có hơi không vui, chỉ là không biết tại sao, có điều nàng không định đi hỏi việc này, liền nhân tiện nói: “Thay hoàng muội hướng Minh phụ quân vãn an.”

“Minh Vãn, Thập Lục hoàng muội cũng sẽ đến?” Ti Mộ Tuyền hỏi.

“Này tự nhiên.” Ti Mộ Hàm cười nói.

“Vậy ta liền xin đợi Thập Lục hoàng muội đại giá.” Ti Mộ Tuyền mỉm cười nói, dứt lời, liền hướng hậu cung đi.

Ti Mộ Hàm cũng trực tiếp rời cung, kỳ mã chuẩn bị trở về phủ, Trầm Ngọc Thanh này làm người quá mức thâm trầm, sự tình của Thẩm gia cũng không đơn giản, còn Thẩm Như, mặc kệ Thập Tam hoàng tử có ý hay vô ý, thế nhưng nàng ấy vẫn có mấy phần đạo lý, tuy rằng nàng chưa từng đi biên cảnh, thế nhưng quanh năm ở địa phương nào loạn, hoàn cảnh cũng rất kém cỏi, Thẩm Như ở biên cương nhiều năm đều không có chuyện gì, làm sao bây giờ lại nhiệm phong hân chậm trễ thời gian hồi kinh?

Tuy rằng lần này mẫu hoàng triệu hồi kinh là Trầm Ngọc Thanh, Thẩm Như hồi kinh trễ cũng không tính kháng chỉ không tôn, thế nhưng Thẩm Như là nhi nữ Trầm Ngọc Thanh, nhưng làm ra chuyện bực này chọc người suy tư, thật có chút không bình thường.

Trở lại phủ, Ti Mộ Hàm đang muốn xuống ngựa, đột nhiên, bên tai truyền đến một thân dị hưởng, liền ngựa tựa hồ cũng ngừng được khí tức nguy hiểm, xao động lên.

Ti Mộ Hàm nhất thời rùng mình, bản năng đề thấp thân thể, mũi tên nhọn lập tức từ đỉnh đầu nàng xẹt qua, bắn vào đại môn Thập Lục hoàng nữ phủ.

Nàng hai mắt híp lại, nhanh chóng hướng về phương hướng mũi tên nhọn phóng tới nhìn lại, nhưng không thấy bất kỳ bóng người nào.

Lúc này, môn phòng tới nghênh đón nàng kêu lên sợ hãi, “Người đến! Có thích khách!”

Ti Mộ Hàm xuống ngựa, một bên động viên ngựa bị hoảng sợ, vừa hướng môn phòng kinh hoảng không ngớt kia quát lên: “Câm miệng!”

Bởi vì môn phòng kêu gào, thị vệ trong phủ rất nhanh liền vọt ra, vũ khí ra hết, một ít người vây quanh Ti Mộ Hàm, cầm giới, mặt khác một ít lại tán ra, tuần tra người khả nghi.

Ti Mộ Hàm đem ngựa giao cho một thị vệ trong đó, sau đó đi tới trước cửa, nhìn mũi tên nhọn kia đâm vào cửa lớn.

Kỹ thuật sắc sảo!

Quyết tâm như vậy, nói vậy là muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Nhưng là ai lại trước đại môn xuống tay với nàng?

Ninh vương sẽ không ngu ngốc như thế, vậy là ai?

Ti Mộ Hàm trong đầu nhanh chóng suy tư.

Lúc này, thị vệ đi kiểm tra trở về, hướng Ti Mộ Hàm nói: “Khởi bẩm điện hạ, không tìm được người hạ thủ.”

Ti Mộ Hàm không phản nộ, chỉ dương tay cho các nàng lui xuống.

Lúc này, Chương Thiện nghe được tin tức, chạy tới, khi nàng nhìn thấy mũi tên nhọn kia, không khỏi cả kinh.

Ti Mộ Hàm thấy vẻ mặt nàng như vậy, không khỏi thiêu mi, vị quân gia này thường ngày luôn một bộ bình tĩnh, bây giờ cư nhiên đổi sắc mặt, liền hỏi: “Người nhìn ra gì sao?”

“Kính xin điện hạ hiện hành vào phủ.” Chương Thiện trầm giọng nói, “Chuyện này Chương Thiện tất sẽ điều tra rõ ràng.”

Ti Mộ Hàm nhìn nàng một cái, sau đó chuyển tầm mắt, nhìn về phía mũi tên nhọn kia, thân thủ muốn đem mũi tên nhọn nhỏ ra. “Điện hạ!” Chương Thiện

lập tức ngăn cản nói, “Xin hãy để tiểu nhân đến.”

Nàng dứt lời, từ trong ngực lấy ra một cái hãn cân, sau đó mới động thủ rút đi, tiện tay rằng đâm rất sâu, nhưng Chương Thiện rút ra rất dễ dàng.

Chỉ là, khi Ti Mộ Hàm nhìn thấy mũi tên nhọn kia, không khỏi đổi sắc mặt, ngay cả thanh âm cũng lạnh xuống, “Người nói, ai muốn bản điện chết như vậy?”

Mũi tên này dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống sinh ra ánh quang âm lãnh.

Nàng từng ở bên ngoài du lịch ba năm, tuy không xưng được là võ lâm cao thủ, thế nhưng vẫn nhìn ra được, mũi tên kia có hơi kịch độc.

...

Thẩm gia

Thẩm phủ bởi vì quanh năm không có chủ nhân ở nhà, cho nên dị thường tịch liêu, tuy rằng lần này bởi vì chủ nhân trở về, mà bề hạ cũng có ban thưởng, cho nghỉ ngơi một phen, thế nhưng so với hào môn đại gia khác, nhưng vẫn có hơi cổ xưa.

Trầm Ngọc Thanh vừa về tới phủ, còn chưa thay đổi thân nhung trang, liền đem quản gia gọi tới, trầm giọng hỏi: “Như nhi đến tột cùng ở đâu?”

Quản gia Thẩm phủ là lão bộc thuở nhỏ chăm sóc Trầm Ngọc Thanh, bây giờ đã hơn sáu mươi tuổi, Trầm Ngọc Thanh tuổi thơ tang mẫu mất cha, là lão bộc này chăm sóc lớn lên, Trầm Ngọc Thanh công thành danh toại, liền muốn đem lão bộc này làm mẫu thân phụng dưỡng, không ngờ lão bộc lấy lý do tôn ti có khác biệt mà chối từ, Trầm Ngọc Thanh bất đắc dĩ, liền cho nàng làm quản gia Thẩm gia.

Có thể nói, Trầm Ngọc Thanh cùng quản gia kia tuy rằng danh nghĩa là chủ tớ, thế nhưng là tình mẹ con.

Quản gia thấy biểu hiện của Trầm Ngọc Thanh giờ phút này, vẫn không khỏi giật mình, “Tướng quân, lão nô không biết ngài đang nói cái gì? Đại tiểu thư không phải cùng Tướng quân trở về sao?”

Trầm Ngọc Thanh giờ tay nặng nề vỗ tay bàn một cái, quát lên: “Bốn tướng quân hỏi người, Thẩm Như ở nơi nào?”

Quản gia sắc mặt kinh hoàng, vội vã quỳ xuống: “Tướng quân, lão nô thật sự không biết, bốn năm trước đại tiểu thư cùng Tướng quân cùng tới biên cương, lão nô liền không có gặp lại đại tiểu thư!”

Sắc mặt của Trầm Ngọc Thanh âm trầm, quát lên: “Ta biết người che chở Như nhi, nhưng Lâm di a, Như nhi nếu làm ra chuyện gì, gây họa, khi đó Bốn tướng quân mặc dù liều mạng cũng không giữ được nàng!”

“Tướng quân, lão nô thật sự không biết!” Quản gia vẫn là lắc đầu nói.

Trầm Ngọc Thanh đột nhiên đứng lên, trợn mắt nói: “Người cho rằng những năm này nàng đã làm những chuyện tốt gì ta không hỏi chính là không biết sao? Bây giờ nàng vội vàng chạy về, thật sự cho rằng ta không biết nàng muốn làm gì? Lâm di, ta vẫn coi người là mẫu thân, lẽ nào người liền không biết ta cũng là mẫu thân sao?”

“Tướng quân...”

“Năm đó ta đưa nàng tới biên cương, lúc nào cũng nhìn nàng, nhưng nàng vẫn có thể ở kinh thành làm ra chuyện như vậy, người cho rằng ta không biết là ai ở sau lưng giúp đỡ nàng sao?” Trầm Ngọc Thanh tàn khốc nói, “Bây giờ nàng thân ở kinh thành, sẽ làm ra chuyện gì, người lẽ nào không tưởng tượng ra được sao? Lâm di, ám sát hoàng tộc là tội diệt cửu tộc!”

“Tướng quân, lão nô thật sự không biết đại tiểu thư ở nơi nào!” Quản gia mặt kinh hoàng nói, “Tướng quân nếu không tin, đều có thể cho người đi thăm dò, lão nô nếu có nửa điểm lừa gạt Tướng quân, liền để lão nô chết không được từ tế!”

“Không chết từ tế được?” Trầm Ngọc Thanh lạnh lùng cười nói, “Không được chết từ tế còn chưa tới phiên người!”

“Tướng quân...”

Trầm Ngọc Thanh đánh gãy nàng, “Người nếu thật thương tiếc Như nhi, liền tìm nàng trở về! Nơi này là kinh thành, là kinh thành Đại Chu! Là địa phương của bề hạ!”

Nàng nói xong, vung áo bào một cái liền hướng về nội thất mà đi.

Quản gia thấy nàng ly khai, liền vội vàng đứng lên, gọi người đi hầu hạ nàng thay y phục tắm rửa, đưa đồ ăn lên, bận việc hơn một canh giờ mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người ly khai, hướng sân hẻo lánh nhất hậu viện Thẩm gia đi.

Đó là một nơi cổ xưa đơn sơ, tuy rằng cổ xưa, nhưng cũng rất sạch sẽ, dường như thường thường có người quản lý.

Quản gia ở trước cửa nhìn trái, nhìn phải, khi xác định không có ai theo sau mới gõ gõ cửa viện, sau đó đẩy cửa vào.

Trong sân chỉ có một gian phòng.

Quần gia đóng kín cửa, liền hướng về gian nhà kia đi, ở ngoài cửa ngừng một chút, “Đại tiểu thư, là ta.”

“Vào đi.” Bên trong truyền ra một đạo âm thanh âm trầm.

Quần gia nói vâng một tiếng, sau đó đẩy cửa vào.

Bên trong là nữ tử trẻ tuổi một thân trang phục màu đen, dung mạo tú nhả, chỉ là tràn ngập khí tức âm hàn, đặc biệt là cặp mắt kia, hiện ra hàn quang nham hiểm, lúc này trong tay nàng nắm đại cung, nhưng không có tiễn.

“Đại tiểu thư, Tướng quân trở về.” Quần gia tiến lên, thấp giọng nói.

Thẩm Như nâng mặt, bên mép hiện ra chấm biếm hết sức âm hàn, “Nga? Nàng trở về liền để người đến tìm ta?”

“Đại tiểu thư, kỳ thực Tướng quân cũng rất quan tâm người.” Quần gia thở dài nói.

“Hừ!” Thẩm Như cười lạnh một tiếng, “Nàng là quan tâm vinh hoa phú quý của nàng mà thôi!”

Quần gia trầm ngâm một lát, “Bây giờ Tướng quân đã biết được đại tiểu thư ở kinh thành, đại tiểu thư tính lúc nào đi gặp Tướng quân?”

Thẩm Như đưa bốn đại cung trong tay, nhưng không hề trả lời nàng, “Người nói, cung này của ta thế nào?”

Quần gia liếc mắt nhìn, nói: “Là cung tốt.”

“Tự nhiên là cung tốt.” Thẩm Như hung tàn cười nói, “Đây chính là ta từ trong tay đại tướng Tây Nhung quốc đoạt lại, vì được cung này, ta phí không ít tinh lực, ta vẫn cho rằng nó là một cây cung tốt, cho nên hôm nay ta vừa mới dùng nó, chỉ là...”

Quần gia cả kinh, “Đại tiểu thư người...”

“Người yên tâm, người kia còn chưa có chết!”

Thẩm Như cười lạnh nói, “Cho nên, bây giờ cung này không còn tác dụng!” Nàng dứt lời, dương tay đem cung ném lên không trung, lập tức rút ra đại đao bên hông dùng sức bổ xuống.

Một trận thanh âm gây vỡ vang lên, thanh cung này liền cắt thành hai nửa, rơi xuống đất.

Quần gia thấy thế, sầu lo nói: “Đại tiểu thư, kỳ thực...” Chỉ là nàng còn chưa có nói xong, liền thấy Thẩm Như xoay người lại, tàn nhẫn nhìn nàng, “Ty gia hại chết cha của ta, bây giờ lại đem nam tử ta ép yếm cướp đi, người nói, ta nên làm gì mới có thể bỏ thù này, làm cho các nàng tất cả đều xuống địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Quần gia chấn động trong lòng, “Đại tiểu thư, năm đó chủ phụ chết là vì khó sinh, người cần gì phải...”

“Khó sinh?” Thẩm Như ngoan lệ quát một tiếng, sau đó cười lớn, “Nếu không phải Tuyên Vũ để đối với mẫu thân tạo áp lực, muốn nàng thủ đại hoàng tử thấp hèn kia, phụ thân làm sao có thể bị tích tụ trong lòng dẫn đến khó sinh mà chết? Các nàng coi chính mình là hoàng gia liền có thể tùy ý thao túng sinh tử của chúng ta, phụ thân vì Thẩm gia, vì mẫu thân trả giá bao nhiêu, nhưng lại bị đại hoàng tử thấp hèn kia phá hủy! Nhà của ta liền phá hủy như thế! Bây giờ Thập Lục hoàng nữ kia còn đoạt nam tử Thẩm Như ta yêu nhất, ta làm sao có thể bỏ qua, làm sao có thể không báo mối thù đoạt phụ này!”

“Đại tiểu thư...”

“Người cút ra ngoài!” Thẩm Như nhìn quần gia quát lên, “Ta để người ở kinh thành theo dõi hần, tại mọi thời khắc đem tin tức về hần báo cho ta, nhưng lần này người lại gạt ta, nếu không phải là ta ở trên đường nghe nói Thục gia giả nhĩ tử, ta còn không biết hần cư nhiên giả cho Thập Lục hoàng nữ kia làm Sơ thị! Sơ thị? Ha ha, Sơ thị hoàng gia? Bảo trong lòng Thẩm Như ta lại đi làm Sơ thị thấp hèn của hoàng gia!”

Quần gia cười khổ nói: “Đại tiểu thư, lão nô biết được gạt chuyện này là lão nô không đúng, nhưng đại tiểu thư a, Thục đại công tử kia là người tàn bại, lại không thể sinh dục, lão nô làm sao có thể lại để hần cho đại tiểu thư?”

“Tàn bại thì đã có sao? Không thể sinh dục thì lại làm sao?” Thẩm Như dữ tợn nói, “Hần là của Thẩm Như ta, mặc dù Thẩm Như ta không muốn, cũng tuyệt đối sẽ không đem hần tặng cho người khác! Cho dù đem hần phá hủy, cũng tuyệt đối sẽ không đem hần tặng cho người khác!”

Nàng nói xong, dương tay phát đại đao trong tay, tàn nhẫn bổ xuống cái bàn duy nhất trong phòng.

Quần gia thấy thế, nhất thời sợ hết hồn, giữa lúc nàng chuẩn bị tiếp tục khuyên giải, đã thấy Thẩm Như đem đại đao cất đi, sắc mặt dữ tợn lập tức biến mất, phảng phất người mới phát điên không phải nàng, “Đại tiểu thư...”

“Mẫu thân bây giờ ở đâu?” Thẩm Như neho mắt lại nhìn về phía quần gia.

Quân gia bỗng nhiên có loại cảm giác kinh hồn bạt vía, “Tướng quân bây giờ ở trong sân của mình...”

“Trong sân của mình? Ha ha.” Thẩm Như cười nhẹ hai tiếng, “Là sân của đại hoàng tử thấp hèn kia chứ? Mẫu thân đúng là trọng tình, cư nhiên vừa về liền đi hoài niệm tiện nhân kia, chỉ đáng thương phụ thân mất sớm kia của ta, nếu hân vẫn còn sống, tất nhiên sống không bằng chết.” Nàng nói xong, liền cất bước ra ngoài.

Quân gia vội vàng đuổi tới, “Đại tiểu thư, người muốn đi đâu?”

“Người không phải nói mẫu thân tìm ta sao? Ta liền đi gặp nàng.” Thẩm Như tựa như cười mà không phải cười nói.

Quân gia sững sờ, “Đại tiểu thư, Tướng quân tâm tình không tốt, kính xin đại tiểu thư không nên chọc Tướng quân sinh khí.”

“Người yên tâm, mặc dù ta chọc nàng sinh khí, nàng cũng không dám giết nữ nhi duy nhất này!” Thẩm Như âm trầm nói, đem từ ‘duy nhất’ kia nói đi thường nặng.

Quân gia dừng bước, nhìn bóng lưng nàng rời đi, không khỏi thật sâu thở dài, năm đó chủ phu còn sống, đại tiểu thư tính tình rất tốt, ôn hòa khiêm tốn, nhưng từ khi chủ phu chết rồi, đại hoàng tử làm chủ Thẩm gia, đại tiểu thư liền tính tình đại biến.

Tướng quân nói nàng dung túng đại tiểu thư là hại nàng, nhưng Tướng quân cũng không biết, nếu nàng không giúp đại tiểu thư, lấy tính tình kích động liều lĩnh của đại tiểu thư, đã sớm lộ sơ sót, bây giờ có lẽ đã đầu một nơi thân một nẻo, Tướng quân đối với đại hoàng tử hồ thẹn, đối với chủ phu không muốn vong tình, lập lời thề không lại ngênh thú phu thi, bây giờ Thẩm gia liền chỉ còn dư lại độc đinh như thế, nàng làm sao có thể không bảo vệ nàng?

Mấy năm qua, nàng trước sau nhớ tới năm đó mẫu thân Tướng quân tạ thế, đối với nàng căn dặn.

Nàng cũng chỉ muốn bảo vệ huyết mạch duy nhất của Thẩm gia mà thôi!

Lẽ nào thật sự sai lầm rồi sao?

Trong phòng tối tăm.

Trầm Ngọc Thanh một thân thương phục đứng trước bàn thờ, nhìn bài vị, lâm bẩm nói, “Hôm nay ta thấy Thập Lục hoàng nữ kia, bây giờ nàng đã là dưỡng nữ của Đức quý quân, xem lời nói cử chỉ của nàng, phong chừm cũng là hài tử không tệ, tin tưởng cũng sẽ hiếu thuận Đức quý quân, ta cũng hồi tình huống Đức quý quân, Thập Lục hoàng nữ nói hân hết thấy đều tốt...”

“Nữ nhi còn không biết mẫu thân có thói quen nói chuyện với khối mộc bài.” Thẩm Như đi vào phòng, liền cửa cũng không gõ.

Trầm Ngọc Thanh vừa nghe âm thanh người đến, nhất thời giật tái mặt, xoay người lại, nổi giận nói: “Câm miệng!”

“Mẫu thân không muốn nghe, nữ nhi liền không nói là được rồi.” Thẩm Như lạnh lùng cười nói, híp mắt nhìn bài vị kia, “Trầm môn Ty thị? Ha ha, thật buồn cười, Trầm môn Ty thị? Đường đường là đại hoàng tử Đại Chu, chết rồi liền chỉ còn dư lại một cái tên như vậy! Trầm môn ty Thị? Thật sự tức cười!”

“Người câm miệng!” Trầm Ngọc Thanh tức giận, phẫn nộ quát.

Thẩm Như cười nói: “Mẫu thân, hà tất nổi giận a? Người vì Đại Chu làm trâu làm ngựa nhiều năm như vậy, Đại Chu đưa cho người một hoàng tử vui đùa một chút cũng không quá đáng.”

Trầm Ngọc Thanh khuôn mặt dữ tợn một hồi, nhanh chân đi đến trước mặt nàng, dương tay dùng sức vung bạt tai.

Thẩm Như không né tránh, mà trực tiếp nhận bạt tai này.

Trầm Ngọc Thanh dùng sức mạnh rất lớn, chốc lát, khuôn mặt của Thẩm Như liền sưng lên.

“Không biết người khác thấy khuôn mặt nữ nhi sẽ suy đoán làm sao?” Thẩm Như lau đi tia huyết hồng bên mép, “Minh văn An vương phủ mời tiệc nữ nhi, nữ nhi muốn đi dự tiệc!”

Trầm Ngọc Thanh sắc mặt cực kỳ khó coi, “Những năm này, người huyền nào không đủ sao?”

“Đủ?” Thẩm Như cười nói, “Mẫu thân, người cho rằng nữ nhi lại nháo sao?”

Trầm Ngọc Thanh nhìn nữ nhi, trong mắt lộ ra rất nhiều tâm tình.

Thẩm Như tiếp tục cười nói: “Nữ nhi biết mẫu thân những năm này vô cùng không ưa hành động của nữ nhi, thế nhưng mẫu thân cũng không nên quên, nữ nhi mặc dù làm những chuyện này, cũng là mẫu thân cho phép, nếu không có mẫu thân hỗ trợ, nữ nhi làm không được nhiều chuyện như vậy! Liền năm vị đại hoàng tử cao quý này tới nói, năm đó nếu không phải mẫu thân không chịu nổi thân thể hân, để hân có hài tử, nữ nhi vẫn đúng là không tìm được cơ hội ra tay! Mẫu thân biết được, nữ nhi tuy rằng không coi ai ra gì, thế nhưng không muốn làm vị hoàng tử cao quý này mất mạng! Có điều bởi vì mẫu thân hỗ trợ, nữ nhi tìm được cơ hội! Khó sinh mà chết đối với hân mà nói cũng coi như là chuyện may mắn, nếu hân yêu mẫu thân như vậy, nữ nhi liền để hân vì mẫu thân mà chết, cùng phụ thân như thế!”

Trầm Ngọc Thanh sắc mặt nhợt nhạt, dương tay liền muốn lần thứ hai vung chưởng.

“Mẫu thân nếu tức giận nữ nhi như vậy, không bằng một đao giết nữ nhi liền được.” Thảm Như rút đại đao bên hông ra, ném đến trước mặt Trầm Ngọc Thanh.

Trầm Ngọc Thanh tay cứng lại giữa không trung.

Thảm Như nở nụ cười một tiếng, tiếp tục nói: “Nữ nhi biết mẫu thân không nỡ, đại hoàng tử yêu điệu kia là vu vật, năm đó nếu không phải nữ nhi tuổi còn nhỏ, thật muốn ném thử vu vật...”

Nàng còn chưa có nói xong, liền bị cắt đứt.

Trầm Ngọc Thanh tay chung quy vẫn rơi xuống, quát lên: “Ngươi rút ra ngoài cho ta!”

Thảm Như kéo kéo khóe miệng đau đớn, “Nếu mẫu thân không muốn gặp nữ nhi như vậy, nữ nhi liền ra ngoài, chỉ là nữ nhi nghe nói, người nếu chết rồi, đến cõi âm có thể xem tất cả ở dương gian, không biết phụ thân và đệ đệ vừa sinh ra liền chết ở dưới đất nhìn mẫu thân nằm trên người đại hoàng tử cao quý khoái hoạt, sẽ hối hận mối tình thâm thiết đối với mẫu thân hay không?”

Nàng nói xong, không để ý đến khuôn mặt Trầm Ngọc Thanh thay đổi hình dạng liên tục, xoay người rời đi.

...

Thập Lục hoàng nữ phủ

Thư phòng

Ti Mộ Hàm trầm mặt nhìn mũi tên trước mặt bị vải trắng bao bọc, sức mạnh tàn nhẫn thêm vào kịch độc này, xem ra người kia một lòng muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Không, không chỉ có như vậy.

Mặc dù nàng tránh được tai nạn này, người kia cũng muốn nàng ngày ngày bất an.

Cho nên mới phải lựa chọn trước cửa phủ động thủ.

“Điện hạ, người đã mang tới.” Chương Thiện ở bên ngoài bẩm báo.

Ti Mộ Hàm cất giọng nói: “Đi vào.”

Chương Thiện nói: “Vâng.” Dứt lời, tiến vào, phía sau theo năm người Hàn Chi, chính là năm người trong mười hai người huấn luyện.

“Hàn Chi —— “

“Vương Thuần —— “

“Tô Đồng —— “

“Bạch Vi —— “

“Diệp Liên —— “

“Tham kiến điện hạ!”

Ti Mộ Hàm giương mắt nhìn về phía năm người, “Bản điện hôm nay trước cửa phủ của mình bị người ám sát, việc này các ngươi cũng biết chứ?”

“Tiểu nhân biết.”

“Người này không chỉ đánh mặt mũi bản điện, cũng đánh mặt mũi của các ngươi, cho nên bản điện dự định sớm vận dụng các ngươi.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói.

“Xin nghe lệnh điện hạ!”

Ti Mộ Hàm gật gù đầu: “Được! Tô Đồng, ngươi đi thăm dò lai lịch mũi tên này! Bạch Vi, Vương Thuần nhìn chăm chăm Bình vương phủ cho bản điện, bản điện muốn biết danh sách người Bình vương điện hạ mỗi ngày nhìn thấy! Diệp Liên, đi thăm dò hành tung của Trầm đại tiểu thư bây giờ...”

Nàng còn chưa nói xong, ngoài cửa liền truyền đến một trận tiếng vang.

Chương Thiện trầm mặt quát lên: “Ai?”

Năm người Hàn Chi trên người nhất thời xuất sát khí.

Các nàng rất rõ ràng bây giờ điện hạ bàn giao sự tình cực kỳ cơ mật, tuyệt đối không thể bị người ngoài biết được, cho nên mấy người này đã chuẩn bị kỹ càng, nếu Ti Mộ Hàm ra lệnh một tiếng, liền động thủ giết người nghe trộm kia.

Chỉ là khi Chương Thiện mở cửa thư phòng ra, thế nhưng nhìn thấy người đứng ngoài cửa cư nhiên là Thục Vũ Chi.

“Vũ chủ tử?” Chương Thiện kinh ngạc, sau đó chuyển tầm mắt nhìn về phía Ti Mộ Hàm.

Ti Mộ Hàm thấy khuôn mặt Thục Vũ Chi không có chút máu, nhú mày.

Năm người Hàn Chi cúi đầu, mặc dù các nàng đối với sự tình hậu viện không hiểu nhiều lắm, thế nhưng vẫn biết vị Vũ chủ tử này cực kỳ được điện hạ sủng ái.

“Chương Thiện, đem Vũ chủ tử về Tây Uyển, kể từ hôm nay, không có mệnh lệnh của bản điện, bất kỳ những người không liên quan không được bước vào thư phòng trọng địa!” Ti Mộ Hàm trầm mặt hạ lệnh.

Thục Vũ Chi thân thể bỗng nhiên run rẩy một hồi.

Ti Mộ Hàm hạ thấp mi mắt, không nói lời nào.

Chương Thiện lập tức đi ra thư phòng, sau đó đóng cửa lại, giọng gọi tiểu thị, tự mình đem Thục Vũ Chi rời khỏi sân.

Bên trong thư phòng, Ti Mộ Hàm ngẩng đầu lên, tiếp tục hạ lệnh, “Diệp Liên, người đi thăm dò hành tung Thẩm Như, xem nàng có phải thật sự nhiễm bệnh nên đến trễ hành trình hay không, bây giờ lại ở nơi nào?”

“Rõ!” Diệp Liên lĩnh mệnh.

Ti Mộ Hàm dương tay, “Hàn chỉ lưu lại, người còn lại đi làm chuyện các người nên làm, vật tư cần thiết đi tìm Chương Thiện lĩnh.”

Bốn người Diệp Liên nói một tiếng vâng, sau đó xoay người lui ra thư phòng.

Hàn Chi thấy mình đơn độc lưu lại, liền biết nhiệm vụ mình nhận được sẽ cực kỳ bí ẩn mà cực kỳ gian nan, nàng nghiêm nghị nói: “Điện hạ có gì phân phó?”

Ti Mộ Hàm loan loan khóe miệng, “Bản điện cho người đi tra một người.”

Hàn Chi nói: “Thỉnh điện hạ dặn dò!”

Ti Mộ Hàm không nói gì, nhưng cầm viết lên, trên giấy viết ba chữ.

Hàn Chi tiến lên, vừa nhìn, lập tức sững sờ, “Điện hạ...”

“Bản điện biết hần là người hậu cung, tra sẽ có chút khó khăn, thế nhưng hần dù sao cũng là Sơ thị của nẫu hoàng, xuất thân cũng sẽ không cao lắm.” Ti Mộ Hàm nghiêm mặt nói, “Người có thể tra được bao nhiêu thì bao nhiêu, có điều ghi nhớ, thà rằng không thu hoạch được gì, cũng tuyệt đối không thể bại lộ thân phận!”

Hàn Chi ngưng trọng nói: “Tiểu nhân tuân mệnh!”

“Đi xuống đi.” Ti Mộ Hàm nói.

Hàn Chi lĩnh mệnh, xoay người lui ra thư phòng.

Ti Mộ Hàm đứng lên đem trang giấy viết ba chữ “Dạ thị quân” ném vào lò lửa hóa thành tro tàn, sau đó xoay người đi ra thư phòng, hướng về Tây Uyển đi đến.

Bên trong Tây Uyển.

Thục Thanh nhìn công tử mặt không có chút máu, lo lắng không ngớt, hần mới vừa rồi nghe nói điện hạ ở trước cửa phủ bị ám sát, liền vội vã mà nói cho công tử, công tử vừa nghe xong, liền liền lĩnh xong ra ngoài.

Hần cũng sợ hết hồn, sững sờ một lát mới đuổi theo, nhưng lúc này mới đi tới, liền thấy Chương Thiện đưa công tử mặt không chút huyết sắc hồi Tây Uyển.

Hần nóng lòng cho rằng là điện hạ xảy ra chuyện, đáng đáp công tử giống như xảy ra chuyện gì, nhưng Chương Thiện cư nhiên lạnh băng nói, công tử chưa được phép lại tự tiện xông vào thư phòng trọng địa, bị điện hạ hạ lệnh đuổi về Tây Uyển.

Hắn lập tức liền sững sốt, công tử đi thư phòng là việc điện hạ vẫn cho phép, làm sao đột nhiên liền trở mặt vô tình như vậy?

Nhưng công tử không hề nói gì, yên lặng trở lại Vũ lâu, nhưng mà mặc kệ hắn hỏi dò thế nào, cũng không chịu nói một câu.

Ti Mộ Hàm đi vào Vũ lâu, liền thấy Thục Thanh vây quanh Thục Vũ Chi, lo lắng hỏi dò, mà Thục Vũ Chi lại choáng váng như vậy, chỉ lẳng lặng ngồi đó.

Thục Thanh thấy Ti Mộ Hàm đi vào, vội vã tiến lên nghênh tiếp, “Điện hạ, công tử cũng không phải là cố ý...”

Ti Mộ Hàm dương tay ngắt lời hắn, “Người đi xuống đi.”

Thục Thanh thấy Ti Mộ Hàm trên mặt cũng có tức giận, xem ra không giống như đến hưng bình vẫn tội, liền gạt đầu lui xuống, đóng cửa lại.

Ti Mộ Hàm đi tới bên người Thục Vũ Chi, nhưng không có lên tiếng.

Thục Vũ Chi cũng không nói gì, thậm chí ngay cả một tia phản ứng đều không có.

Bên trong nhất thời rơi vào hoàn toàn tĩnh mịch, có chút trầm trọng cùng ngột ngạt.

Sau một hồi lâu, Ti Mộ Hàm sâu kín thở dài, “Vũ Chi, mấy ngày nay người đến tột cùng là làm sao?” Từ lần trước đi ra ngoài, nàng liền cảm thấy được hắn không thích hợp, chỉ là vẫn nhẫn nhịn không có hỏi.

Thục Vũ Chi thân thể run lên, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt phiền muộn.

“Ngày ấy người sau khi trở về, ta liền nhận ra được.” Ti Mộ Hàm âm thanh nghiêm cẩn nói, “Chỉ là nếu người không muốn nói ra, ta liền không hỏi, ta nghĩ, Vũ Chi người tính tình tuy rằng yên tĩnh, nhưng cũng không phải là nam tử nhu nhược, làm sao có thể bị Thục Vũ Dung kia nói mấy câu bị đánh đổ, có điều ta cũng biết người trong lòng có khổ sở, cho nên ta liền cho người thời gian, để người yên tĩnh lại, nhưng bây giờ...”

Ti Mộ Hàm dừng một chút, vươn tay nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của hắn, “Bản điện không phải người tí mĩ ôn nhu, có rất nhiều chuyện bản điện đều không thể làm được, cũng không biết nên làm gì để hóa giải nỗi khúc mắc của người, chỉ là Vũ Chi... Người đã nói người sẽ làm bạn bản điện một đời, bây giờ chỉ là một ít thất bại nho nhỏ thôi, liền thất bại hoàn toàn như thế sao?”

Nàng vẫn hi vọng, người làm bạn với nàng đi qua một đời là người thể cùng nàng dắt tay cùng mưa gió, mà không phải người quanh năm suốt tháng vì một chút xiu việc nhỏ liền thương tâm không nói, tích tụ trong lòng, chờ nàng đi an ủi.

Thục Vũ Chi nghe nàng nói, liền biết được nàng cho rằng mấy ngày nay tâm thần của hắn hoảng hốt là bởi vì Thục Vũ Dung ngày ấy cười nhạo cùng châm chọc, nhưng nàng nhưng lại không biết, hắn lo lắng là những thứ không thể báo cho nàng!

Hắn vì Tuyết Noãn Tịch mà tâm tình không tốt, vì Thẩm Như mà thấp thỏm lo âu.

Vừa rồi hắn biết được nàng ở cửa phủ bị ám sát, trong lòng sợ sệt chỉ vì mình xui xẻo mà liên lụy nàng!

Nếu không thì vì sao trước khi hắn vào phủ, nàng cho tới nay đều bình an không việc gì, mà sau khi hắn tiến vào phủ, nàng liền hai ngày ba bữa đều có chuyện?

Còn có, nàng vừa rồi cho người đi thăm dò hành tung Thẩm Như, có phải đã hoài nghi quan hệ hắn cùng Thẩm Như?

Nàng đã nói sẽ dẫn hắn tiến cung thỉnh an Đức quý quân, nhưng ngày ấy nói rồi, nàng liền không nhắc lại nữa!

Điện hạ, ta không phải thất bại hoàn toàn, mà là bắt an!

Phi thường bắt an!

Mặc dù nàng mỗi tối đều nằm bên cạnh hắn, hắn vẫn cảm thấy nàng cách hắn vô cùng xa xôi!

“Vũ Chi...” Ti Mộ Hàm có chút không biết làm sao mới được, “Người nếu là chán ghét Thục Vũ Dung như vậy, bản điện đáp ứng người, tương lai tất vì người báo mối thù nhục nhã ngày ấy!”

Thục Vũ Chi ánh mắt lại đỏ lên, “Điện hạ...”

Ti Mộ Hàm thấy hắn như thế, hơi nhíu mày, “Vũ Chi...”

Thục Vũ Chi nhắm mắt lại, hai tay nắm thật chặt, “Điện hạ, ta xưa nay không để ý người khác nói như thế nào ta, ta chỉ là lo lắng, điện hạ sẽ có một ngày sẽ bỏ rơi ta không để ý...”

“Bỏ rơi người không để ý?” Ti Mộ Hàm nhíu mày càng chặt, suy nghĩ tất cả mọi chuyện mấy ngày nay một hồi, cuối cùng, nàng chần chờ hỏi: “Người nhưng là vì chuyện của A Noãn?” Hắn chú ý A Noãn, lo lắng tương lai nàng thật sự thú A Noãn thì sẽ bỏ rơi hắn không để ý?

“Ta không biết ta vì sao lại biến thành bộ dáng này, ta cũng biết ta đáng đáp như vậy sẽ làm điện hạ rất mệt, sẽ làm điện hạ không biết như thế nào cho phải, thế nhưng điện hạ, ta thật sự không phải cố ý!” Thục Vũ Chi nước mắt mông lung nói, “Ta chỉ là không khống chế được chính mình... Ta thật sự không biết tại sao mình sẽ biến thành bộ dáng này... Ta trước đây không phải bộ dáng này... Không phải!”

Tì Mộ Hàm trong lòng run lên, chợt đứng dậy, đem hân ôm vào lòng, “Vũ Chi, sự tình A Noãn...”

“Điện hạ yêu thích Tuyết công tử.” Thục Vũ Chi ghen ngào nói, giọng điệu vô cùng kiên định.

Tì Mộ Hàm sắc mặt chấn động, lại nói: “Vũ Chi, ta sẽ không thú hân!”

“Nhưng Tuyết công tử quyết định chủ ý muốn gả cho ngươi.” Thục Vũ Chi nói, mặc dù liền hân cũng biết chính mình có chút cố tình gây sự, chỉ là hân không khống chế được chính mình.

Tì Mộ Hàm cúi đầu, nhìn hân, nghiêm mặt nói: “Vũ Chi, mặc dù không có A Noãn, mẫu hoàng cũng sẽ chỉ hôn cho bản điện, vị trí Chính quân nhất định sẽ ngồi một người, bản điện bây giờ không có năng lực cùng mẫu hoàng chống lại! Nếu mù quáng đối kháng sẽ chỉ làm ngươi và ta chết không có chỗ chôn!”

Thục Vũ Chi đầu tiên là lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Tì Mộ Hàm bị hân làm cho hồ đồ.

“Ta biết, ta biết, cho dù không có Chính quân, điện hạ vẫn có những người khác, bởi vì điện hạ trước sau phải có hậu tự, trước sau phải có hài tử!” Thục Vũ Chi âm thanh dần dần chuyển thành thê lương.

Tì Mộ Hàm hít hít mắt, “Vũ Chi, có một số việc, nếu nó đã phát sinh, mặc dù ngươi không chấp nhận, nó vẫn đã phát sinh, huống chi, bản điện đã nói, hộ ngươi một đời bình an, hứa hẹn này chưa từng mất đi hiệu lực!”

Thục Vũ Chi chỉ lắc đầu, nhưng không nói lời nào.

Tì Mộ Hàm bỗng nhiên có chút vô lực, “Vũ Chi...”

Thục Vũ Chi đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng hướng về phòng ngủ đi.

Tì Mộ Hàm có chút sững sờ, đang muốn đi về phía trước, lại nghe trong phòng ngủ truyền ra âm thanh Thục Vũ Chi, “Điện hạ, Vũ Chi biết mình cố tình gây sự chọc điện hạ phiền lòng, thỉnh điện hạ cho Vũ Chi một ít thời gian, Vũ Chi sẽ suy nghĩ cẩn thận, thỉnh điện hạ cho Vũ Chi một ít thời gian...”

Tì Mộ Hàm nhíu chặt lông mày, nhưng cũng ngừng cước bộ, một lát sau mới mở miệng nói, “Ngươi nếu cần thời gian, bản điện sẽ cho ngươi, chỉ là Vũ Chi, người cả đời này còn rất dài, muốn tìm một người dắt tay cùng qua một đời kỳ thực rất không dễ dàng... Mấy ngày này Bản điện sẽ ngủ ở thư phòng, ngươi suy nghĩ thật kỹ đi.”

Trong phòng ngủ, Thục Vũ Chi ngồi bên giường, một mặt thần thò, khi tiếng bước chân quen thuộc kia dần dần đi xa, hân mới nhắm hai mắt lại, trượt xuống hai hàng thanh lệ.

Thời khắc này, hân đang nghĩ, nếu nhất định không lâu dài, vậy hân có phải liền không nên mê muội như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Hậu Cung 3000* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.